ΠΤΕΡΑΡΓΥΡΟΙ

Κώστας Βουλαζέρης

Πτεράργυροι

Οι Εξόριστοι της Σερανβέλ
Βιβλίο Πρώτο

Φανταστικός Ορίζοντας
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Copyright @ 2007 Εκδόσεις «Φανταστικός Ορίζοντας»

ISBN: 978-960-89578-1-7
ISBN(set): 978-960-89578-0-0

Εκτύπωση-Βιβλιοδεσία: Πάνος Γκόνης

ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟΣ ΟΡΙΖΟΝΤΑΣ»
http://www.fantastikosorizontas.gr
E-mail: fantastikosorizontas@yahoo.gr
Τηλ.: 6976457235 **Fax:** 210.27.73.466
Τ.Θ.: 63583, 15237, Φιλοθέη

Τα πρόσωπα και τα γεγονότα που παρουσιάζονται σε αυτό το βιβλίο είναι φανταστικά. Κάθε ομοιότητα με πραγματικά πρόσωπα ή γεγονότα είναι εντελώς συμπτωματική.

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση και αναπαραγωγή –ολική, μερική ή περιληπτική–, η κατά παράφραση ή διασκευή απόδοση του κειμένου με οποιονδήποτε τρόπο –μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό ή άλλο– χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη, καθώς και η κυκλοφορία του σε οποιαδήποτε μορφή.

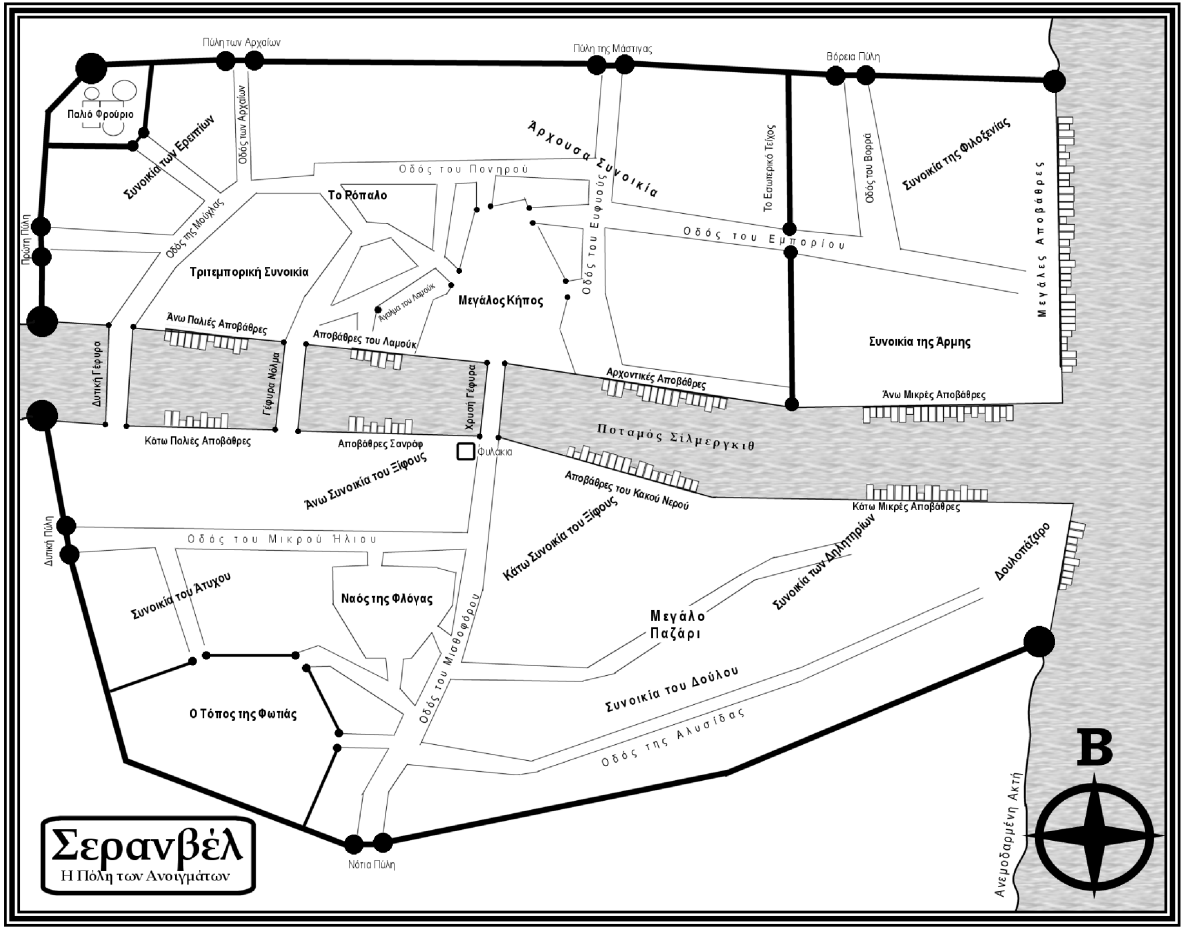
Σερανβέλ
Η Πόλη των Ανοιγμάτων
Πόλη των Αρχαίων
Πόλη της Μάστιγας
Βόρεια Πύλη
Παλιό Φρούριο
Συνοικία των Ερεπίων
Οδός των Αρχαίων
Αρχουσα Συνοικία
Οδός του Πονηρού
Το Ρόπαλο
Οδός της Μούμας
Πρώτη Πύλη
Τριεμπορική Συνοικία
Οδός του Εμπορίου
Οδός του Ευφωλίς
Μεγάλος Κήπος
Ανήφορι του Λαμούκ
Ανω Παλιές Αποβάθρες
Αποβάθρες του Λαμούκ
Δυτική Γέφυρα
Γέφυρα Νάμα
Χρυσή Γέφυρα
Κάτω Παλιές Αποβάθρες
Αποβάθρες Σανρόφ
Φυλακία
Αρχοντικές Αποβάθρες
Ποταμός Σίλμεργκιθ
Αποβάθρες του Κακού Νερού
Κάτω Συνοικία του Ξίφους
Άνω Συνοικία του Ξίφους
Οδός του Μικρού Ήλιου
Δυτική Πύλη
Συνοικία του Ατυχου
Ναός της Φλόγας
Οδός του Μιαθφάρου
Μεγάλο Παζάρι
Συνοικία των Δρυμπρίων
Δουλοπάζαρο
Ο Τόπος της Φωτιάς
Συνοικία του Δούλου
Οδός της Αλυσίδας
Νότια Πύλη
Ανεμοδαρμένη Ακτή
Το Εσωτερικό Τείχος
Οδός του Βόρρα
Συνοικία της Φιλοξενίας
Μεγάλες Αποβάθρες
Συνοικία της Άρμης
Άνω Μικρές Αποβάθρες
Κάτω Μικρές Αποβάθρες
B

Β
Σνενγκ-Μορθ
Τρεις Πόλεις
Άγκραμ
Βένμιρχ
Ίλερβεντ
Λίμνη των Γιγάντων
Σέλβιργκιμ
Λέρμπος
Φερντίν-Ος
Λό'ορ-θιλ
Σάρχαλ
Βέρντιγιρ
Όκνεργκελ
Κόλπος Ά'αρνταθ
Πάρντβακ
Σερανβέλ
Έβεραν
Έρεσαγκ
Βερμπάνιθ
Έρσαγκμορ
Προς Ίγκιντβραγκ
Προς Αργκανθίκ

Πρόσωπα του Έργου

ΠΤΕΡΑΡΓΥΡΟΙ, ΟΙ ΔΟΥΛΟΙ ΤΟΥΣ, ΚΑΙ ΟΙ ΥΠΗΡΕΤΕΣ ΤΟΥΣ

Άνρημ: Ερσαγκμόριος δούλος· φρουρός των Πτεράργυρων.
Βαρνάλο Πτεράργυρος: ο μικρός γιος του Νολράκο και της Μάριλιν.
Βόνιορ: Αργκανθικιανός δούλος· φρουρός των Πτεράργυρων.
Δάρφο: αρχηγός μιας ομάδας μισθοφόρων, ο οποίος εργάζεται για τον Νολράκο Πτεράργυρο.
Ζινράβα Πτεράργυρη: η μικρή κόρη του Νολράκο και της Μάριλιν.
Θαρλάνο Πτεράργυρος: αδελφός του Νολράκο.
Θήρνα Πτεράργυρη: η μεγάλη κόρη του Νολράκο και της Μάριλιν.
Λανκόρο: Σερανβέλιος δούλος· επιστάτης των χωραφιών της έπαυλης των Πτεράργυρων.
Μάριλιν Πτεράργυρη: σύζυγος του Νολράκο, καταγόμενη από την οικογένεια των Περίδετων.
Νασμάρο: Σερανβέλιος δούλος· φρουρός των Πτεράργυρος.
Νολράκο Πτεράργυρος: ένας από τους μεγάλους εμπόρους της Σερανβέλ.
Πασνάλο: ένας από τους φρουρούς της έπαυλης των Πτεράργυρων.
Φιλράνα: αρχηγός της φρουράς της έπαυλης των Πτεράργυρων.
Χανμάρο Πτεράργυρος: ο μεγάλος γιος του Νολράκο και της Μάριλιν.
Ωθνάρο Πτεράργυρος: αδελφός του Νολράκο· εξαφανισμένος εδώ και χρόνια.
Ωράλιν: Σερανβέλια δούλα· φρουρός των Πτεράργυρων.

ΠΕΡΙΔΕΤΟΙ

Βάλκο: ο μικρός γιος της Ζεθάλιν και του Κάρναλεν.
Ζεθάλιν Περίδετη: αδελφή της Μάριλιν· αλχημίστρια.
Κάρναλεν: σύζυγος της Ζεθάλιν, καταγόμενος από τα Νησιά του Χρυσού Φωτός· ψαράς.
Μαλίνο: ο μεγάλος γιος της Ζεθάλιν και του Κάρναλεν· αλχημιστής.
Μάριλιν Πτεράργυρη-Περίδετη: σύζυγος του Νολράκο Πτεράργυρου· αδελφή της Ζεθάλιν.
Σάμκρο Περίδετος: αδελφός της Μάριλιν· αλχημιστής.
Τάρνο: ο μεσαίος γιος της Ζεθάλιν και του Κάρναλεν.

ΑΛΛΟΙ, ΣΕΡΑΝΒΕΛΙΟΙ ΚΑΙ ΜΗ

Χάκνομπ: ένας θηρευτής Γκρίζων Ταύρων.
Ναράμια: μια τυχοδιώκτρια.

Σαμάνκο Σιδηρόχειρας: ο ένας από τους δύο μεγαλύτερους εμπόρους της Σερανβέλ, επίσης γνωστοί και ως «οι μεγάλοι».
Χαρνάμιν Τάρνεθ: η μία από τους δύο μεγαλύτερους εμπόρους της Σερανβέλ, επίσης γνωστοί και ως «οι μεγάλοι».
Βισκάλο Άρντλεθ: ένας από τους μεγάλους εμπόρους της Σερανβέλ· δηλωμένος εχθρός του Νολράκο Πτεράργυρου.
Πάλρο Υπόκαρδος: ένας από τους μεγάλους εμπόρους της Σερανβέλ.
Σαμάλθα Πυρόφθαλμη: μία από τους μεγάλους εμπόρους της Σερανβέλ.
Ρανάμη Εξαδάκτυλη: μία από τους μεγάλους εμπόρους της Σερανβέλ.
Βάρνακ: ένας αλχημιστής από τις Τρεις Πόλεις, ο οποίος τώρα κατοικεί στη Σερανβέλ.
Θαρνάλιν: η μοναχοκόρη του Βάρνακ.
Σάρκο: αρχηγός μισθοφόρων μέσα στη Σερανβέλ.
Σιλάρμο ο Γάτος: ένας από τους μισθοφόρους του Σάρκο.
Τίλο ο Γρήγορος: ένας από τους μισθοφόρους του Σάρκο.
Χαλκοπρόσωπος: ένας μυστηριώδης αλχημιστής που φορά χάλκινη μάσκα.
Σαρντάλα: μια επιτηρήτρια καραβανιών στο καραβάνι του Βισκάλο Άρντλεθ.
Τινάρο: διοικητής μισθοφόρων από τη Συντεχνία των Πορφυρών Χιτώνων.
Χάνριγκ: ανεξάρτητος μισθοφόρος από το Βορρά· αδελφός του Ράντλεμ.
Ράντλεμ: ανεξάρτητος μισθοφόρος από το Βορρά· αδελφός του Χάνριγκ.
Βιλράνη: ανεξάρτητη μισθοφόρος και τυχοδιώκτρια· γνωστή της Ναράμια.
Ριλάβια: ανεξάρτητη μισθοφόρος τοξότρια· γνωστή της Ναράμια.
Θόρλο: ένας μυστηριώδης μισθοφόρος.
Καθάλο: μισθοφόρος των Πορφυρών Χιτώνων.
Ήρλεθ: μισθοφόρος των Πορφυρών Χιτώνων, καταγόμενος από το Φερντίν-Ος.
Σιάρνο: ένας έμπορος.

ΜΙΣΘΟΦΟΡΟΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΟΜΑΔΑ ΤΟΥ ΔΑΡΦΟ

Ρέλνο
Σάλντρικ
Ζαμέρα
Φένρο
Σολντράνο

Μέρος Πρώτο

Πανωλεθρίες

Κεφάλαιο Πρώτο
—Έπαυλη Πτεράργυρων—

Ο καλοκαιρινός ήλιος έκαιγε τους γυμνούς του ώμους, καθώς ο Χανμάρο στεκόταν στον κήπο και έτρωγε ένα ζουμερό πορτοκάλι εισαγμένο από το μακρινό Βασίλειο Άργκανθικ. Μπροστά του ορθωνόταν ο Κίονας: η αρχαία, πέτρινη κολόνα που, όπως του είχαν πει οι γονείς του, υπήρχε εδώ προτού χτίσουν την έπαυλη. Ήταν ψηλή και πέτρινη, με λαξεύματα επάνω της, τα οποία είχαν φανερά αλλοιωθεί από τα χρόνια –τους αιώνες, πιθανώς– που βρισκόταν σ'αυτό το σημείο. Ο Χανμάρο δεν μπορούσε να καταλάβει τι έδειχναν, ή τι έγραφαν. Μα τη Φλόγα, δεν μπορούσε καλά-καλά να καταλάβει αν τα σκαλίσματα ήταν εικόνες ή γραφή. Ορισμένα τού θύμιζαν ανθρώπους, ζώα, κάρα, δέντρα, ή οικοδομήματα· άλλα, πάλι, του έμοιαζαν με γράμματα… μέχρι που να τα κοιτάξει με διαφορετικό μάτι και ν'αλλάξει γνώμη. Τότε, τα γράμματα μεταμορφώνονταν σε εικόνες φυτών, πλασμάτων, σπιτιών, ή κάστρων.

Έκοψε άλλο ένα κομμάτι από το ζουμερό πορτοκάλι και το έβαλε στο στόμα του. Ούτε η γιαγιά, που ήξερε τόσες και τόσες ιστορίες, δεν γνώριζε τι έδειχναν τα λαξεύματα επάνω στον Κίονα. Ο Χανμάρο, όμως, πίστευε ότι ήταν σημάδια των Θεών της Φλόγας· και ήταν καλό που τα είχαν μέσα στην έπαυλή τους: σήμαινε ότι τίποτα δε θα τους έβλαπτε, σήμαινε ότι διέθεταν θεϊκή προστασία. Ο πατέρας και η μητέρα πρέπει, σίγουρα, να το είχαν διαισθανθεί, γι'αυτό έχτισαν εδώ την έπαυλη, γύρω από τον Κίονα. Βέβαια, κανείς απ'τους δύο δεν το παραδεχόταν· όποτε τους είχε ρωτήσει ο Χανμάρο, είχαν αποκριθεί πως, απλά, τους άρεσε το συγκεκριμένο μνημείο: ήταν το σημάδι κάποιου χαμένου πολιτισμού.

«Τι κάνεις, Χανμάρο;»

Τα λαξεύματα του Κίονα, φαίνεται, τον είχαν απορροφήσει τόσο πολύ που δεν είχε ακούσει τη Φιλράνα να πλησιάζει. Η φωνή της, όμως, τον έκανε να στραφεί αμέσως, σαν κάτι να τον είχε τσιμπήσει απρόσμενα. Η νέα αρχηγός της δεκαμελούς φρουράς της έπαυλης στεκόταν ανάμεσα σε δύο χαμηλά δέντρα, που τα φυλλώματά τους ήταν καμένα από το ζεστό καλοκαίρι. Φορούσε ένα κοντό,

καφετί, πέτσινο γιλέκο, που έφτανε μέχρι λίγο πιο πάνω απ'τον αφαλό της και δενόταν με σταυρωτά λουριά. Το παντελόνι της ήταν μαύρο και δερμάτινο, και γύρω από τη μέση της τυλιγόταν μια φαρδιά ζώνη, απ'την οποία κρεμόταν το ξίφος της. Οι αντίχειρές της ήταν περασμένοι μέσα στη ζώνη της… ή, μάλλον, όχι, παρατήρησε ο Χανμάρο, όχι μέσα στη ζώνη της: μέσα στο παντελόνι της, πιέζοντάς το ελαφρώς προς τα κάτω και φανερώνοντας τις μαύρες τρίχες στο εφήβαιό της– Πήρε τα μάτια του από εκεί. Οι μπότες της ήταν καφετιές, όπως και το γιλέκο της, αλλά πιο ανοιχτόχρωμες.

«Καλά,» είπε ο Χανμάρο, απότομα. «Εντάξει…» Ύψωσε το βλέμμα του.

Η Φιλράνα χαμογέλασε. Τα μαύρα της μαλλιά δεν ήταν και πολύ καλά χτενισμένα, όπως συνήθως· δύο ατίθασες τούφες έπεφταν μπροστά απ'το αριστερό της μάτι. Μήπως, τελικά, το έκανε επίτηδες; αναρωτήθηκε ο Χανμάρο. Μήπως επίτηδες διατηρήσουμε αυτό το όχι και τόσο καλό χτένισμα, επειδή της άρεσε έτσι;

Αλλά γιατί δε μιλάει, τώρα; Είπα κάτι που δεν έπρεπε; Νιώθοντας πως όφειλε να σπάσει τη σιγή, ύψωσε το πορτοκάλι στο αριστερό του χέρι, ρωτώντας: «Θέλεις; Είναι απ'το Άργκανθικ. Τα καλύτερα. Το λέει κι η γιαγιά.»

Η Φιλράνα ζύγωσε, για να σταθεί εμπρός του. Ήταν κοντή· του έφτανε ως το σαγόνι· κι όμως, του προκαλούσε ένα ρίγος, όποτε τον πλησίαζε και ήταν οι δυο τους, σαν, ξαφνικά, όλη η καλοκαιρινή ζέστη να είχε χαθεί. «Ναι,» του είπε. «Χρειάζομαι κάτι για να υγράνω τα χείλη μου.» Έκοψε ένα κομμάτι από το πορτοκάλι και το έβαλε στο στόμα, μασώντας το αργά και κοιτάζοντάς τον.

Το βλέμμα της ήταν ενοχλητικό. Κάτι ζητούσε από εκείνον, κάτι ήθελε… Τον τρόμαζε. Και η κοπέλα δεν ήταν παρά ένα χρόνο μεγαλύτερή του: δεκαοκτώ αυτός, δεκαεννιά αυτή. Ίσως να έφταιγε το γεγονός ότι ήταν αρχηγός της φρουράς. Κανονικά, θα έπρεπε να είναι ακόμα πιο μεγάλη, σωστά; Ο προηγούμενος είχε σχεδόν τα διπλάσιά της χρόνια… και είχε πνιγεί, ο καημένος ο Νολτάτο, είχε ταξιδέψει στις Σκιές. Ο Χανμάρο είχε λυπηθεί πολύ για το θάνατό του. Τον συμπαθούσε.

Η Φιλράνα ήταν τόσο περίεργη… ειδικά όταν ήταν οι δυο τους. Και πώς τύχαινε πάντα να τη συναντά έτσι, μόνος του;

«Έχασες την όρεξή σου;» τον ρώτησε, παρατηρώντας πως δεν έτρωγε.

Ο Χανμάρο βλεφάρισε. «Εμ, όχι… Εννοώ, σκεφτόμουνα κάτι…» Έκοψε ένα κομμάτι από το πορτοκάλι και το έφαγε.

«Ναι; Τι;» Η Φιλράνα πήρε το πορτοκάλι –που είχε μείνει το μισό, πια– από το χέρι του και έκοψε ένα κομμάτι για τον εαυτό της. Τα μάτια της εξακολουθούσαν να τον κοιτάζουν μ'εκείνο το βλέμμα που ζητούσε κάτι.

«Το… Τον πατέρα, που είναι τόσο καιρό μακριά. Ελπίζω να τα καταφέρει… και να γυρίσει σύντομα.»

«Ναι,» ένευσε η Φιλράνα, «καταλαβαίνω ότι αυτό είναι πολύ σημαντικό για εσάς.» Η ίδια δεν τον είχε γνωρίσει τον Νολράκο Πτεράργυρο –όταν την προσέλαβαν για αρχηγό της φρουράς, εκείνος έλειπε, έχοντας ήδη ξεκινήσει το μακρινό του ταξίδι–, αλλά είχε ακούσει πολλά γι'αυτόν απ'όλη του την οικογένεια.

«Μετά από τις δύο πανωλεθρίες, είμαστε χάλια οικονομικά, Φιλράνα…» είπε ο Χανμάρο, αποστρέφοντας το βλέμμα, σαν να ντρεπόταν να την αντικρίσει. «Και η φετινή σοδιά ήταν εξίσου άσχημη.»

Η Φιλράνα έμεινε σιωπηλή, μοιάζοντας να μην ξέρει τι να πει. Έκοψε ακόμα ένα κομμάτι από το πορτοκάλι και το έφαγε.

Ο Χανμάρο την κοίταξε, πάλι, καταπρόσωπο, παρότι το βλέμμα της του προκαλούσε αμηχανία, και άνοιξε το στόμα του, για να μιλήσει, να της πει ότι πίστευε πως όλα θα πήγαιναν καλά για την οικογένειά του… αν και, στην πραγματικότητα, φοβόταν ότι συνέβαινε το αντίθετο: ότι όλα πήγαιναν πολύ, πολύ άσχημα.

Δεν πρόλαβε, όμως, να πει τίποτα, γιατί βήματα ακούστηκαν να πλησιάζουν, και στράφηκε να κοιτάξει ποιος βάδιζε πάνω στο λιθόστρωτο μονοπάτι. Τα μάτια του διαστάλθηκαν, όταν αντίκρισε τη μεγάλη του αδελφή, η οποία είχε πάει μαζί με τον πατέρα του.

«Θήρνα!» αναφώνησε. «Θήρνα! Επιστρέψατε!»

Εκείνη χαμογέλασε πλατιά και έτρεξε προς το μέρος του, με τα ξανθά της μαλλιά ν'ανεμίζουν πάνω απ'τους ώμους της. Τον αγκάλιασε, γελώντας, και τον φίλησε και στα δύο μάγουλα.

«Όλα καλά;» τη ρώτησε εκείνος. «Πού είναι ο πατέρας;»

«Έρχεται,» αποκρίθηκε η Θήρνα. «Εγώ ήρθα πιο νωρίς, για να σας φέρω το μαντάτο. Το καραβάνι του θα είναι εδώ σε τρεις, τέσσερις μέρες. Και… τα πράγματα πήγαν καλύτερα απ'ό,τι περιμέναμε!» Γέλασε, κρατώντας τον από τους ώμους κι ατενίζοντάς τον σαν να τον είχε ξεχάσει και να ήθελε να τον θυμηθεί.

Η αδελφή του Χανμάρο ήταν ντυμένη στα μαύρα. Πάντα στα μαύρα ντυνόταν· ήταν το αγαπημένο της χρώμα, κι ακόμα και μέσα σε τούτο το καυτό καλοκαίρι (ίσως το πιο καυτό καλοκαίρι που είχαν όλοι τους γνωρίσει) δεν έλεγε ν'αλλάξει τις προτιμήσεις της. Φορούσε μαύρο αμάνικο φόρεμα ιππασίας, μαύρη κάπα, και μαύρες μπότες.

Η Θήρνα στράφηκε στη Φιλράνα. «Ποια είναι η κυρία;»

«Να σου γνωρίσω τη νέα αρχηγό της φρουράς μας,» είπε ο Χανμάρο. «Ονομάζεται Φιλράνα.

»Φιλράνα, από εδώ η αδελφή μου, Θήρνα.»

Η Φιλράνα έκανε μια σύντομη υπόκλιση. «Χαίρω πολύ, κυρία.»

«Παρομοίως,» αποκρίθηκε η Θήρνα, και αντάλλαξε μια σύντομη χειραψία μαζί της. «Αλλά τι απέγινε ο Νολτάτο; Τον διώξατε;» ρώτησε τον αδελφό της.

Ο Χανμάρο έγλειψε τα χείλη του. «Πνίγηκε.»

«*Πνίγηκε;*» Η Θήρνα δεν συμπαθούσε τον παλιό αρχηγό της φρουράς τόσο όσο ο αδελφός της, και τούτα τα νέα έμοιαζαν να της προκαλούν περισσότερο έκπληξη παρά θλίψη.

Ο Χανμάρο ένευσε. «Είχε πάει για ψάρεμα, μόνος. Ποτέ δεν επέστρεψε. Βρήκαμε τη βάρκα του άδεια. Έτσι, η μητέρα πήγε στην πόλη, για να βρει κάποιον άλλο να τον αντικαταστήσει· κάποιον μορφωμένο σε διοικητικά ζητήματα, όπως είπε. Η Φιλράνα έχει σπουδάσει στη Σχολή Τακτικής και Διοίκησης.»

«Και στη Σχολή των Όπλων,» πρόσθεσε η ίδια.

«Καλωσόρισες, λοιπόν,» της είπε η Θήρνα. «Αν και…» Έγειρε το κεφάλι, παρατηρώντας την. Πάντοτε έτσι ήταν, η αδελφή του, υπολογιστική και σκεπτική (γι'αυτό κιόλας ασχολείτο με τις δουλειές του πατέρα όσο κανένας άλλος μέσα στην οικογένεια). «Μου φαίνεσαι λιγάκι νέα για να έχεις κάνει τόσες σπουδές. Πόσω χρονών είσαι;»

Της φαίνεται «λιγάκι νέα»; απόρησε ο Χανμάρο. Ίσα-ίσα που εκείνος έκρινε ότι η Φιλράνα φαινόταν πολύ πιο μεγάλη από την πραγματική της ηλικία.

«Δεκαεννέα,» απάντησε η νέα αρχηγός της φρουράς.

Η Θήρνα ύψωσε ένα φρύδι. «Δεκαεννέα;…»

Τόσο περίεργο το θεωρεί; σκέφτηκε ο Χανμάρο. Εξάλλου, κι η ίδια δεν ήταν πολύ μεγαλύτερη από τη Φιλράνα· είκοσι-ενός χρονών ήταν.

«Μάλιστα, κυρία,» αποκρίθηκε η πολεμίστρια, σμίγοντας τα χείλη. Δεν της άρεσε το ανακριτικό ύφος της αδελφής του Χανμάρο, πράγμα τόσο πασιφανές όσο κι οι δύο καυτοί ήλιοι πάνω απ'τα κεφάλια τους.

«Και έχεις τελειώσει και τις δύο σχολές που αναφέρατε εσύ κι ο αδελφός μου;»

«Σαφώς. Επιπλέον,» ανασήκωσε τους ώμους, «μπορείτε να κρίνετε κι η ίδια αν κάνω καλή δουλειά ή όχι. Η μητέρα σας, πάντως, δεν είχε πρόβλημα μαζί μου, μέχρι στιγμής.»

«Δεν είσαι στην οικία μας και πολύ καιρό,» της είπε η Θήρνα. Και προς τον αδελφό της: «Είναι μέσα η μητέρα;»

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνος. «Μόλις φάγαμε μεσημεριανό.»

«Ωραία. Έχω πολλά να σας διηγηθώ.» Άγγιξε τον ωμό του. «Φώναξε και τ'αδελφάκια μας. Θα καθίσετε να με βλέπετε που θα τρώω –γιατί δεν έχω φάει τίποτα απ'το πρωί και πεθαίνω της πείνας– και, μετά, θα σας τα πω όλα,» μειδίασε. Τον προσπέρασε, βαδίζοντας προς την οικία των Πτεράργυρων.

Ο Χανμάρο παρατήρησε το άγριο βλέμμα που της έριξε η Φιλράνα, ατενίζοντάς την ν'απομακρύνεται, με τη μαύρη της ενδυμασία και τα ξανθά της μαλλιά ν'αναδεύονται.

«Μην την παρεξηγείς τη Θήρνα· δεν έχει κακό στο νου της. Πάντα έτσι είναι, επιφυλακτική με όλους. Δεν εμπιστεύεται εύκολα, αλλά, άμα κερδίσεις την εμπιστοσύνη της, την έχεις κερδίσει μέχρι το θάνατό σου.»

Η Φιλράνα έστρεψε το βλέμμα της στο πρόσωπό του. «Μάλιστα…» είπε. Όμως δεν έμοιαζε πεπεισμένη.

Η Μάριλιν Πτεράργυρη καθόταν στο μπαλκόνι που κοίταζε ανατολικά, ελπίζοντας πως θα ερχόταν καμια πνοή θαλασσινού αγέρα να τη δροσίσει. Μάταια, όμως· τίποτα δεν έδιωχνε τη ζέστη, και οι δυνατές ακτίνες των ήλιων χτυπούσαν αλύπητα το ξανθό της κεφάλι. Τα χέρια της, ωστόσο, δεν έπαυαν ούτε στιγμή να κινούνται, καθώς έραβε ένα λευκό τραπεζομάντιλο, το οποίο ετοίμαζε για την επιστροφή του συζύγου της, Νολράκο, και της κόρης της, Θήρνα, που είχε πάει μαζί του.

Μακάρι να είναι καλά. Μακάρι η Φλόγα νάναι μαζί τους και να είναι καλά, προσευχόταν σιωπηρά, κάθε τόσο. *Μακάρι η Φλόγα να τους έχει καλά.*

Μέσα στον τελευταίο χρόνο, δύο πανωλεθρίες είχαν βρει την οικογένειά της: το μοναδικό τους πλοίο είχε χαθεί –λέγανε πως είχε ναυαγήσει στις ακτές των βάλτων Λό'ορ-θιλ, που ο περισσότερος κόσμος τις αποφεύγει– και ένα καραβάνι τους είχε δεχτεί επίθεση ληστών, ερχόμενο από το Φερντίν-Ος· όλη η πραμάτεια είχε παρθεί, και οι φρουροί κι ο αντιπρόσωπος του Νολράκο είχαν σκοτωθεί. Ευτυχώς (*δόξα στη Φλόγα!*) που δεν ήταν κι ο ίδιος μαζί τους, ή η Θήρνα, η οποία συνεχώς ανακατευόταν στις δουλειές του πατέρα της… πράγμα που δεν άρεσε στη Μάριλιν. Καταλάβαινε ότι, σίγουρα, δεν ήταν κακό, και σίγουρα η μεγάλη της κόρη *έπρεπε* να ξέρει τι γίνεται με τις δουλειές του Νολράκο, μα ανησυχούσε. Ανησυχούσε τόσο πολύ γι'αυτήν.

Και τώρα, είχε πάει με τον πατέρα της· είχαν ταξιδέψει δυτικά, στο Πάρντβακ, σκοπεύοντας να χρησιμοποιήσουν το μεγαλύτερο μέρος των οικονομιών της οικογένειας, προκειμένου ν'αγοράσουν πραμάτεια, την οποία θα πουλούσαν στη Σερανβέλ και θα αναπλήρωναν όσα χάθηκαν από τις πανωλεθρίες του ναυάγιου και του διαλυμένου καραβανιού.

Τι θα γινόταν, όμως, αν κι *αυτή* η εμπορική αποστολή κατέληγε σε πανωλεθρία; Η Μάριλιν έτρεμε και μόνο στη σκέψη.

Δεν πίστευε πως οι δύο φετινές καταστροφές ήταν τυχαίες. Όχι, δεν μπορεί να ήταν τυχαίες. Ή η Φλόγα είχε στραφεί εναντίον των Πτεράργυρων ή… ή *άλλοι*, ραδιούργοι και μοχθηροί άνθρωποι, είχαν στραφεί εναντίον τους. Ο Νολράκο, ωστόσο, είχε αρνηθεί να της μιλήσει για τις υποψίες του, όταν τον ρώτησε. Γιατί; Γιατί ήταν τόσο κλεισμένος στον εαυτό του; Δεν έβλεπε ότι χρειαζόταν και τη δική της βοήθεια; Παλιότερα –η Μάριλιν αναστέναξε– τη συμβουλευόταν σε όλα, της μιλούσε για όλα. Αλλά όχι πια…

«Μαμά;»

Μια γνώριμη φωνή έδιωξε τις μουντές σκέψεις απ'το μυαλό της, κι έκανε την καρδιά της να φτερουγίσει.

Η Θήρνα στεκόταν στην πόρτα του μπαλκονιού, ντυμένη στα μαύρα, όπως συνήθιζε, ενώ τα ξανθά της μαλλιά έπεφταν λυτά στους ώμους της. Ένα πλατύ χαμόγελο ήταν στο πρόσωπό της.

Η Μάριλιν σηκώθηκε, αφήνοντας το εργόχειρό της επάνω στην καρέκλα. Η κόρη της πλησίασε και την αγκάλιασε, και φιλήθηκαν στα μάγουλα. «Ο μπαμπάς θα είναι εδώ σε τρεις, τέσσερις μέρες,» είπε η Θήρνα. «Μ'έστειλε για να σας ειδοποιήσω. Όλα πήγαν καλά στο ταξίδι.»

Η Μάριλιν πήρε μια βαθιά ανάσα, νιώθοντας ότι τα πνευμόνια της, που εδώ και μέρες ήταν κλειστά, είχαν επιτέλους ανοίξει. Ένα χαμόγελο –ένα *πραγματικό* χαμόγελο– διαγράφηκε στο πρόσωπό της. «Δόξα στη Φλόγα, κόρη μου! Δεν ξέρεις πόσο χαίρομαι…» Χάιδεψε το μάγουλο της Θήρνα, και τη φίλησε.

«Ξέρω, μαμά. Ξέρω,» μουρμούρισε εκείνη, καθώς αγκαλιάζονταν ξανά.

Όταν η Θήρνα απομακρύνθηκε από τη μητέρα της, είπε: «Πεινάω· πρόσταξα τους δούλους να μου ετοιμάσουν φαγητό, στο σαλόνι. Και, συγχρόνως, έχω πολλά να σας διηγηθώ. Έλα κάτω. Εγώ πάω να βγάλω αυτά τα ρούχα και να φορέσω κάτι καθαρό, και σύντομα θα έρθω.»

«Εντάξει,» αποκρίθηκε η Μάριλιν, νιώθοντας μια από εκείνες τις στιγμές ξαφνικής ευτυχίας που σε κάνουν να μπορείς να μιλήσεις μονάχα με δυσκολία, σαν ένα γλυκό σιρόπι να σε πνίγει, έχοντας γεμίσει το στόμα, το λαιμό, και το στήθος σου.

Όταν κατέβηκε στο σαλόνι, βρήκε καθισμένο σε μια από τις καρέκλες του τραπεζιού τον Άνρημ. Ο δούλος είχε τα μακριά, μαύρα του μαλλιά δεμένα αλογοουρά πίσω απ'το κεφάλι του, αλλά ήταν αχτένιστος και η όψη του βαρβαρική όπως πάντα. Όσα χρόνια κι αν είχε ζήσει στα εδάφη της Σερανβέλ, δεν μπορούσε ν'αποτινάξει την… αποκρουστική αγριάδα, ούτε από το πρόσωπό του ούτε από το *αυθάδικο* γαλανό βλέμμα του. Η Μάριλιν δεν τον συμπαθούσε, και ποτέ δε θα συμφωνούσε με τη μεγάλη της κόρη, που τον είχε πάρει για εραστή της. «Αυτός ο αγριάνθρωπος είναι Ερσαγκμόριος,» της είχε πει, πολλάκις, «και *δούλος*! Δεν είναι για σένα, ανόητη! Μπορείς να έχεις δεκάδες άλλους άντρες, άμα θες.» Μα εκείνη δεν έβαζε μυαλό. Τι στις Σκιές έβρισκε σ'ετούτο το *κτήνος*;

Ο Άνρημ ορθώθηκε, βλέποντας τη Μάριλιν να μπαίνει. Ήταν ντυμένος με δέρματα και μέταλλα, και το σπαθί του ακόμα κρεμόταν από τη μέση του· δεν είχε ούτε καν την ευγένεια να το βγάλει, ο αχρείος! Επίσης –τώρα το πρόσεξε η Μάριλιν–, η ασπίδα του βρισκόταν παραδίπλα, στηριγμένη πάνω σε μια καρέκλα. Πού νόμιζε ότι ήταν; Στον καταυλισμό του καραβανιού, ακόμα;

Ο Άνρημ έκανε μια σύντομη υπόκλιση. «Κυρία Πτεράργυρη, πώς είστε;» Μιλούσε τη γλώσσα των πολιτισμένων, μα η προφορά του ήταν… ήταν καθαρή προσβολή προς αυτή τη γλώσσα, πίστευε η Μάριλιν.

«Ήρθες με την κόρη μου;» τον ρώτησε.

«Μάλιστα. Χρειαζόταν έναν συνοδό για το δρόμο. Μ'αυτά που συμβαίνουν τελευταία, ποτέ κανείς δεν μπορεί να είναι βέβαιος για την ασφάλειά του.»

Να και κάτι λογικό που βγήκε από τα χείλη του βαρβάρου, σκέφτηκε η Μάριλιν. «Ναι,» είπε, μειδιώντας ευγενικά (αλλά παγερά). «Θα μπορούσες, όμως, να είσαι ντυμένος πιο… ευπρεπώς μέσα στην οικία μας.» Η ματιά που του έριξε ήταν αυστηρή.

«Έχετε δίκιο, κυρία Πτεράργυρη. Με συγχωρείτε. Είχα πάει στο στάβλο, για ν'αφήσω τ'άλογά μας, και μετά, μπήκα κατευθείαν.» Έκανε ακόμα μία υπόκλιση και έφυγε από το σαλόνι, παίρνοντας την ασπίδα του από την καρέκλα.

Η Μάριλιν αναστέναξε, κουνώντας το κεφάλι, και κάθισε, καθώς ένας δούλος έμπαινε, φέρνοντας το φαγητό της Θήρνα.

«Εσείς, κυρία, επιθυμείτε κάτι;» ρώτησε.

Η Μάριλιν έγνεψε αρνητικά.

Σε λίγο, ήρθαν τα μικρότερα παιδιά της: ο ψηλός, καστανός, και όμορφος (αλλά τόσο ντροπαλός) Χανμάρο· η μελαχρινή, παχουλή, και πάντα μελαγχολική Ζινράβα· και ο εφτάχρονος Βαρνάλο, με τα μαύρα, σγουρά μαλλιά και τη δυνατή φωνή που δε δίσταζε να χρησιμοποιήσει σε κάθε ευκαιρία. Η Μάριλιν τα λάτρευε όλα της τα παιδιά.

«Το μάθατε ότι η Θήρνα έφτασε;» τα ρώτησε, αν και ήξερε ότι πρέπει να το είχαν μάθει· γι'αυτό, άλλωστε, είχαν μαζευτεί εδώ.

«Ναι, μαμά!» φώναξε ο Βαρνάλο. «Το μάθαμε! Και ο μπαμπάς, λέει, θα έρθει σε μερικές μέρες! Μας το είπε ο Χανμάρο!»

Ο Χανμάρο γέλασε και τράβηξε τον αδελφό του από τ'αφτιά. «Πιο χαμηλά. Σ'ακούμε μια χαρά.»

Ένα λεπτό μειδίαμα σχηματίστηκε στα χείλη της Ζινράβα.

«Και ήρθε κι ο Άνρημ μαζί της!» πρόσθεσε ο Βαρνάλο, εξακολουθώντας να φωνάζει και τρέχοντας μακριά απ'τον αδελφό του. «Μπήκε στο στάβλο! Η ασπίδα του *γυάλιζε* στην πλάτη του!»

«Ναι, τον είδα,» αποκρίθηκε η μητέρα του. «Και τώρα, μη φωνάζεις. Όπως σου είπε ο Χανμάρο, σε ακούμε μια χαρά.»

«Ναι…» έκανε ο Βαρνάλο, μουτρωμένος.

«Τη γιαγιά σας την ειδοποιήσατε;» ρώτησε η Μάριλιν τον Χανμάρο.

«Όχι.»

«Πήγαινε να την ειδοποιήσεις, τότε.»

«Θα κοιμάται, τώρα.» Η μητέρα τους τους έλεγε πάντα να μην ξυπνάνε τη γιαγιά τα μεσημέρια.

«Δεν πειράζει. Είμαι σίγουρη ότι θα θέλει να ξυπνήσει γι'αυτό.»

Ο Χανμάρο ένευσε και έφυγε από το σαλόνι.

Προτού φτάσει στο δωμάτιο της γιαγιάς Θήρνα, άκουσε το ροχαλητό της, υπόκωφο και αργόσυρτο, μέσα στον πέτρινο διάδρομο. «Γιαγιά, γιατί ροχαλίζεις

έτσι;» θυμόταν πως, κάποτε, την είχε ρωτήσει ο μικρός του αδελφός (φωνάζοντας, ως συνήθως), όταν ήταν πέντε χρονών. Η Θήρνα είχε πάρει σοβαρό ύφος και του είχε πει: «Ένα τέρας είναι φυλακισμένο μέσα μου. Όταν είμαι ξύπνια, μπορώ και το συγκρατώ· αλλά, όταν κοιμάται, κάποιες φορές μου ξεφεύγει, και η φωνή του ακούγεται.» Ο Χανμάρο, η νεότερη Θήρνα, και η Ζινράβα είχαν γελάσει, αλλά ο Βαρνάλο έμοιαζε τρομαγμένος. «Μη λες στον μικρό τέτοια πράγματα, μητέρα,» είχε πει στη γιαγιά ο πατέρας τους, αργότερα. Της άρεσε να αφηγείται παραμύθια: ειδικά *τρομαχτικά* παραμύθια, τα οποία, κάποιες φορές, είχαν καλό τέλος· όχι πάντα, όμως. *Όταν τα παραμύθια έχουν πάντα καλό τέλος,* ισχυριζόταν, *δεν είναι παραμύθια. Είναι ψέματα. Η ζωή είναι και καλή και κακή, και όμορφη και άσχημη· και τι είναι τα παραμύθια, αν όχι η αντανάκλασή της;*

Ο Χανμάρο στάθηκε μπροστά από την πόρτα του βρυχούμενου τέρατος και χτύπησε. «Γιαγιά;»

Το τέρας συνέχισε να βρυχάται.

Ο Χανμάρο ξαναχτύπησε, δυνατότερα. «*Γιαγιά;*»

Το τέρας έπαψε να βρυχάται. «…Ποιος;» ρώτησε μια αδύναμη, μισοκοιμισμένη φωνή. Η γιαγιά, μάλλον, αναρωτιόταν αν είχε ονειρευτεί ότι κάποιος τη φώναζε.

«Η Θήρνα επέστρεψε πριν από τον πατέρα, κι έχει πολλά να μας πει. Θα έρθεις στο σαλόνι;» Μισάνοιξε την πόρτα, για να κοιτάξει μέσα. Το δωμάτιο ήταν σκοτεινό, καθώς τα πατζούρια του παραθύρου ήταν κλειστά και ελάχιστο φως περνούσε απ'τις χαραμάδες. Στο κρεβάτι, ωστόσο, ο Χανμάρο μπορούσε να διακρίνει μια ανασηκωμένη μορφή, που τα μάτια της γυάλιζαν. Το μέρος μύριζε κλεισούρα, βιβλία, και βοτάνια.

«Θα έρθω,» αποκρίθηκε η γιαγιά, καθώς σηκωνόταν. «Είναι ο πατέρα σας καλά;»

«Ναι. Απλά, η Θήρνα ήρθε νωρίτερα, για να μας ειδοποιήσει για τον ερχομό του· αυτό είν'όλο.»

«Ωραία. Πήγαινε εσύ, και θα έρθω.»

Όταν ο Χανμάρο επέστρεψε στο σαλόνι, η Θήρνα ήταν ήδη εκεί, ντυμένη μ'ένα άλλο μαύρο φόρεμα και σανδάλια. Τα μαλλιά της ήταν δεμένα κότσο, και καθόταν στο τραπέζι, τρώγοντας το φαγητό που της είχαν ετοιμάσει οι υπηρέτες και συνοδεύοντάς το με κρασί. Ο Χανμάρο είπε ότι η γιαγιά θα ερχόταν σε λίγο, έτσι την περίμεναν, και όταν ήρθε, η Θήρνα, που είχε σχεδόν τελειώσει το φαγητό της, άρχισε να τους διηγείται πώς πήγε η αποστολή του πατέρα.

Αρχικά, τους τόνισε ότι δεν δέχτηκαν καμία επίθεση ληστών, ούτε πηγαίνοντας ούτε επιστρέφοντας. Πέρασαν τα σύνορα του Πάρντβακ και, ακολουθώντας την ακτή, μπήκαν στο Ίνγκινθραγκ και έφτασαν στην πρωτεύουσά του, Βάερνταγκ, όπου αγόρασαν κεντήματα, ρούχα για ναυτικούς, και κομμάτια από *Σλού'ιρν*–

«Τα ερπετά της θάλασσας!» φώναξε ο Βαρνάλο, που, όπως όλοι τους, είχε ακούσει μονάχα θρύλους γι'αυτά. Δεν υπήρχαν *Σλού'ιρν* στα νερά κοντά στη Σερανβέλ.

«Ναι,» ένευσε η Θήρνα, «τα ερπετά της θάλασσας. Οι αλχημιστές θα μας ακριβοπληρώσουν γι'αυτά. Και τα καλά δεν τελειώνουν εδώ…» Συνέχισε, λέγοντάς τους πως, αφήνοντας πίσω τους τη Βάερνταγκ και κάνοντας τον κύκλο των βουνών, κατευθύνθηκαν νότια, ξαναμπαίνοντας στο Πάρντβακ και πηγαίνοντας, ετούτη τη φορά, στην πρωτεύουσά του, Άρντερκερ. Εκεί αγόρασαν έπιπλα, ρούχα για τα βουνά, ορειβατικούς εξοπλισμούς, όπλα, φτερά γιγάντιων κορακιών, και δύο *ζωντανά* γιγάντια κοράκια, κλεισμένα σε κλουβιά. Όμως, και πάλι, τα καλά δεν τελείωναν εδώ: Καθώς επέστρεφαν ανατολικά, διασχίζοντας τα εδάφη του Πάρντβακ, άκουσαν φήμες για έναν Γκρίζο Ταύρο–

Τα μάτια της Μάριλιν γούρλωσαν, γιατί ήξερε πόσο σπάνια και επικίνδυνα θηρία ήταν οι Γκρίζοι Ταύροι.

Η Θήρνα παρατήρησε την αντίδραση της μητέρας της, αλλά δεν τη σχολίασε· απλά, χαμογέλασε και συνέχισε: Εκείνη και ο πατέρας της βρήκαν έναν θηρευτή και τον ρώτησαν πόσα χρήματα ήθελε για να πιάσει τον Ταύρο, και πόσο χρόνο χρειαζόταν. Αυτός τούς αποκρίθηκε ότι μπορούσε να τον πιάσει μέσα σε μία ημέρα· κι όσον αφορά την πληρωμή του, δεν ήταν καθόλου ευκαταφρόνητη, διότι εξήγησε στον πατέρα πως το θέμα δεν ήταν μόνο να *πιάσει* τον Ταύρο, αλλά και να τον φέρει ως τη Σερανβέλ. Ο Νολράκο δεν είχε χρήματα να τον πληρώσει αμέσως, όμως τον διαβεβαίωσε ότι, αν έκανε τη δουλειά, θα τον πλήρωνε γενναιόδωρα από τις πωλήσεις. Ο θηρευτής δέχτηκε. «Έτσι, τώρα, έρχεται μαζί με το καραβάνι του πατέρα.»

«Θα δούμε τον Γκρίζο Ταύρο, δηλαδή;» ρώτησε ο Χανμάρο. Έξω από το σαλόνι ήταν απόγευμα· τα χρώματα του ουρανού είχαν αρχίσει να σκουραίνουν, καθώς οι ήλιοι Λούντρινχ και Βάνσπαρχ έγερναν ο ένας προς τη Δύση κι ο άλλος προς την Ανατολή.

«Ναι.»

Η Μάριλιν έμοιαζε προβληματισμένη.

«Μην ανησυχείς, μητέρα,» της είπε η Θήρνα. «Είναι ημερωμένος. Ή, τουλάχιστον, ο θηρευτής τον ελέγχει.» Γέμισε το ποτήρι της με κρασί και ήπιε. «Είναι υπέροχο θηρίο· πραγματικά, μαγευτικό.»

Ο Βαρνάλο την παρακολουθούσε με το πρόσωπό του ακουμπισμένο στα χέρια του και τα μάτια του ολοστρόγγυλα, γεμάτα ενθουσιασμό.

«Κατάπιες τη γλώσσα σου, μικρούλη;» τον πείραξε η Ζινράβα, χαϊδεύοντας τα σγουρά του μαλλιά.

Εκείνος τής έριξε ένα βλέμμα όλο θυμό.

Η Θήρνα χαμογέλασε, νιώθοντας καλά που βρισκόταν, πάλι, κοντά στην οικογένειά της. Βαθιά εντός της, όμως, είχε μια ανησυχία. Μια ανησυχία που δεν τους είχε αναφέρει. Κι αυτή η ανησυχία τη βάραινε πολύ, διότι το καραβάνι του πατέρα της, παρότι βρισκόταν κοντά, δεν είχε *φτάσει* ακόμα στην οικία των Πτεράργυρων…

Κεφάλαιο Δεύτερο
—Έπαυλη Πτεράργυρων—

Στην αρχή, ήταν *ένας* καβαλάρης. Μετά, έγινε *ο* καβαλάρης. Ο καβαλάρης που βρισκόταν, συχνά-πυκνά, κοντά στο καραβάνι. Αλλά ποτέ *πολύ* κοντά· πάντοτε κρατούσε μια κάποια απόσταση. Η Θήρνα τον έβλεπε στην πλαγιά ενός απόμακρου λόφου, ή στη στροφή ενός δρόμου, ή στην αντίπερα όχθη ενός ποταμού. Η εμφάνισή του δεν ήταν τίποτα το σπουδαίο· με απλό ταξιδιώτη έμοιαζε. Έτσι, όταν η Θήρνα, τελικά, παρατήρησε ότι τους παρακολουθούσε, αναρωτήθηκε πόσο *καιρό* βρισκόταν στο κατόπι τους, χωρίς εκείνη να του έχει δώσει σημασία, χωρίς να έχει θεωρήσει την παρουσία του σημαντική, χωρίς να έχει καταλάβει ότι ήταν το ίδιο πρόσωπο, ο ίδιος καβαλάρης, που ερχόταν πίσω τους.

Τον κατάλαβε για πρώτη φορά όταν έφευγαν από τη Βάερνταγκ και, μετά, έχοντας το νου της σ'αυτόν, πρόσεξε πως ξαναπαρουσιαζόταν, πού και πού, καθώς το καραβάνι του πατέρα της ταξίδευε προς την Άρντερκερ και έπειτα διέσχιζε το Πάρντβακ, κατευθυνόμενο προς τη Σερανβέλ. Δεν μπορεί να ήταν τυχαίο, και δεν μπορεί να επρόκειτο για άλλους καβαλάρηδες… εκτός αν ήταν της ίδιας συμμορίας και άλλαζαν βάρδιες. Αλλά η Θήρνα, πραγματικά, δεν το πίστευε. Πίστευε ότι ήταν ένας.

Γιατί, όμως, μας κατασκόπευε; αναρωτήθηκε, τώρα, καθώς έμπαινε στο δωμάτιό της, στην έπαυλη των Πτεράργυρων, κλείνοντας την πόρτα πίσω της. *Αν δε σχεδίαζε να μας στήσει ενέδρα, γιατί μας κατασκόπευε;*

Όταν είχε αναφέρει την παρουσία του στον πατέρα της, εκείνος τής είχε πει να τον αγνοήσει. Ωστόσο, από τότε, υπήρχε μια ανήσυχη όψη στο πρόσωπό του. Μια ανήσυχη όψη η οποία, σταδιακά, χανόταν, καθώς πλησίαζαν τα περίχωρα της Σερανβέλ· και, όταν ζήτησε από την κόρη του να πάει στην έπαυλη, είχε χαθεί τελείως. Δεν πίστευε, πλέον, ότι κάτι κακό θα συνέβαινε· όχι τώρα, που βρίσκονταν τόσο κοντά στο τέλος του ταξιδιού τους.

Η Θήρνα, όμως, δεν ήταν τόσο σίγουρη γι'αυτό. Φοβόταν ότι, ναι, μπορεί, ακόμα και τώρα, κάτι κακό να συνέβαινε. Το *ένιωθε*, σαν ένα καρφί που περιστρεφόταν μέσα της.

Αλλά ίσως να είναι μόνο η ιδέα μου… σκέφτηκε, καθώς έβγαζε τα σανδάλια, το φόρεμα, και τα εσώρουχά της και πήγαινε στο λουτρό που της είχαν ετοιμάσει οι δούλοι της έπαυλης. Μπήκε στο δροσερό νερό και έλυσε τα μαλλιά της, κάνοντας το κεφάλι πίσω και προσπαθώντας να χαλαρώσει.

Ο ύπνος την πήρε μέσα στο μπάνιο, και ονειρεύτηκε την αγορά της Βάερνταγκ. Είδε τον έμπορο που τους είχε πουλήσει τα κομμάτια *Σλού'ιρν·* αλλά στο όνειρό της η αποθήκη του δεν ήταν ίδια όπως στην πραγματικότητα, ούτε εκείνος ήταν ίδιος. Το μέρος ήταν γεμάτο με σφαγμένους ανθρώπους, κρεμασμένους από τσιγκέλια, και στις άκριες του στόματος του εμπόρου υπήρχε αίμα. Χαμογελούσε, καθώς μιλούσε στον πατέρα της· εκείνη, όμως, δεν μπορούσε ν'ακούσει τα λόγια του –τα λόγια κανενός από τους δύο. Μπορούσε να κοιτάζει μονάχα γύρω της, τους νεκρούς, και ν'αναρωτιέται πού βρίσκονταν τα κομμάτια των *Σλού'ιρν*…

Ξύπνησε, νιώθοντας έναν βαθύ φόβο εντός της, σαν μια απύθμενη τρύπα να είχε ανοίξει μέσα στο στομάχι της. Πήρε λίγο νερό στις χούφτες της και το έριξε στο πρόσωπό της. «Σύνελθε,» μουρμούρισε στον εαυτό της, και βγήκε απ'το νερό, πιάνοντας μια πετσέτα που ήταν κρεμασμένη δίπλα και σκουπίζοντας το σώμα της και τα μαλλιά της. Ύστερα, κρέμασε πάλι την πετσέτα και ξάπλωσε στο κρεβάτι, ρίχνοντας ένα φρεσκοπλυμένο σεντόνι επάνω της, το οποίο μύριζε αρωματικό σαπούνι. Ρούχα δε φόρεσε· ποτέ δε φορούσε ρούχα όταν κοιμόταν στο σπίτι της. Τα σκεπάσματα είχαν άλλη αίσθηση επάνω στο γυμνό της σώμα.

Ο ύπνος, τώρα, δεν την πήρε τόσο εύκολα όσο πριν. Η ανησυχία για τον πατέρα της και για το καραβάνι δεν την άφηνε να κοιμηθεί, και στριφογύριζε μέσα στο σεντόνι, προσπαθώντας να βρει μια πιο βολική θέση κάθε φόρα. Κάποια στιγμή, πρέπει να τη βρήκε… γιατί τα όνειρα επέστρεψαν.

Ο καβαλάρης στέκεται στην κορυφή ενός κρημνού και μας ατενίζει. Φορά κάπα και κουκούλα· το πρόσωπό του είναι κρυμμένο, αλλά μπορώ ν'ακούσω το βραχνό του γέλιο, που έρχεται μέσα απ'τις σκιές, μέσα απ'το σκοτάδι. Τον δείχνω στον πατέρα, μα εκείνος χαμογελά και κουνά το κεφάλι. Δεν τον βλέπει. Δεν καταλαβαίνει τον κίνδυνο. Ούτε αυτός ούτε ο Άνρημ…

–Ο Άνρημ τυλίγει τα χέρια του γύρω μου και τρίβει τα χείλη του πάνω στο λαιμό μου· θέλει να παίξουμε. Μα, δε δίνει σημασία σ'όσα του λέω; Δεν ακούει τον άνεμο που σφυρίζει τόσο δυνατά;

Ξύπνησε, απότομα, κι ανασηκώθηκε πάνω στο κρεβάτι. Το σεντόνι γλίστρησε απ'τους ώμους στη μέση της. Το βλέμμα της ήταν στραμμένο στο παράθυρο, που οι κουρτίνες του ανέμιζαν. Είχε πιάσει αέρας μέσα στη νύχτα. Δυνατός, καλοκαιρινός. Έφερνε μαζί του την αλμύρα της θάλασσας. Τα κρωξίματα μερικών νυχτοπουλιών αντηχούσαν, καθώς και τα θροΐσματα των δέντρων.

Η Θήρνα σηκώθηκε και έκλεισε το παράθυρο. Ύστερα, επέστρεψε στο κρεβάτι και ξάπλωσε, μπρούμυτα, διπλώνοντας τα χέρια της κι ακουμπώντας το κεφάλι της επάνω στους σταυρωμένους της πήχεις. *Διώξτα απ'το μυαλό σου. Ο πατέρας έχει δίκιο. Τι κακό μπορεί να συμβεί, πια; Σύντομα, θα είναι εδώ, κοντά μας!*

Προτού, όμως, την πάρει ο ύπνος, η σκέψη που πέρασε απ'το νου της ήταν: *Δεν έπρεπε να τον είχα αφήσει. Έπρεπε να είχα μείνει μαζί του, ως τέλος.*

Και μετά, ονειρεύτηκε πάλι…

Ο άντρας με τρομάζει. Δε θέλω να το παραδεχτώ –και, σίγουρα, δε θέλω να το δείξω–, αλλά με τρομάζει. Η όλη του εμφάνιση είναι τόσο άγρια, τόσο πρωτόγονη… *Τα ξανθά του μαλλιά δε φαίνεται να έχουν χτενιστεί ποτέ. Το βλέμμα του δε σαλεύει. Και τα χέρια του είναι μακριά, μυώδη, με μεγάλες παλάμες και χοντρά δάχτυλα. Τα πόδια του θυμίζουν πόδια αγριοκάτσικου, καθώς πηδά από βράχο σε βράχο σε βράχο σε βράχο… και μας ζυγώνει. Στέκεται μπροστά σ'εμένα και στον πατέρα, και μας μιλά για τον Γκρίζο Ταύρο που μπορεί να πιάσει. Μας δείχνει έναν πελώριο πέλεκυ, τραβώντας τον από την πλάτη του: ένα τόσο μεγάλο και βαρύ όπλο που, φυσιολογικά, δε θα έπρεπε να έχει τη δύναμη να σηκώσει. Μα είναι υπεράνθρωπος…*

–Τα γιγάντια κοράκια χτυπιούνται μέσα στα κλουβιά, κρώζοντας με δύναμη.

–Ο Γκρίζος Ταύρος μοιάζει υποταγμένος στο άγγιγμα του θηρευτή του, αλλά τα μάτια του εξακολουθούν να πετάνε φλόγες. Αυτές οι φλόγες με τρομάζουν. Είναι σαν αληθινές. Νομίζω ότι θα μας κάψουν.

–Φωτιά πιάνει. Ο καβαλάρης πηδά από πάνω της, το άλογό του χρεμετίζει άγρια, το γέλιο του συνεχίζει να βγαίνει δυνατό μέσα απ'το σκοτάδι της κουκούλας του. Γιατί ο πατέρας δε με άκουσε; Δεν έπρεπε να είχα φύγει!

Δεν έπρεπε να είχα φύγει!

Τα μάτια της άνοιξαν, ενώ η σκέψη ηχούσε, ξανά και ξανά, μέσα στο κεφάλι της: *Δεν έπρεπε να είχα φύγει!*

Ξεφύσησε, τρίβοντας, με τις παλάμες, το πρόσωπό της. Κάπως, μέσα στον ύπνο της, είχε γυρίσει ανάσκελα. Το σεντόνι ήταν κουλουριασμένο γύρω απ'τα γόνατά της. Ανάμεσα από τις κουρτίνες του παραθύρου μπορούσε να δει πρωινό φως να μπαίνει. Πρέπει να ήταν αυγή.

Σηκώθηκε απ'το κρεβάτι και παραμέρισε τις κουρτίνες. *Ναι, αυγή είναι…*

Και τι θα κάνω, μέχρι να έρθει ο πατέρας; Πόσες αυγές ακόμα θα χρειαστεί να δω; Πόσες τέτοιες νύχτες θα χρειαστεί να περάσω;

Κι αν, τελικά, δεν *έρθει;*

Άνοιξε το παράθυρο. Ο νυχτερινός άνεμος είχε πάψει· το περιβάλλον ήταν γαλήνιο. Η Θήρνα χρησιμοποίησε το δοχείο νυκτός και, έπειτα, πλύθηκε βιαστικά κι άρχισε να ντύνεται, εξίσου βιαστικά. Φόρεσε μαύρα εσώρουχα, μαύρες κάλτσες, μαύρο παντελόνι, μαύρη τουνίκα, μαύρες μπότες, και μαύρη κάπα.

Χτένισε τα μαλλιά της και τα έδεσε αλογοουρά. Μάζεψε μερικά απαραίτητα αντικείμενα και τα έβαλε στο σάκο της, παίρνοντάς τον στον ώμο.

Βγήκε απ'το δωμάτιό της και πήγε στο δωμάτιο του Άνρημ, μπαίνοντας χωρίς να χτυπήσει. Ο Ερσαγκμόριος κοιμόταν, αλλά την αντιλήφτηκε και τα μάτια του άνοιξαν. Η ακοή του ήταν οξεία· δύσκολα τον αιφνιδίαζες.

«Πρέπει να φύγουμε,» του είπε.

Εκείνος συνοφρυώθηκε, καθώς στηριζόταν στον αγκώνα του. «Γιατί;»

«Θέλω να επιστρέψω στο καραβάνι,» εξήγησε η Θήρνα, καθίζοντας στην άκρη του κρεβατιού. «Έχω ένα κακό προαίσθημα.»

Ο Άνρημ χάιδεψε, γνώριμα, τον μηρό της. «Βρίσκονται πολύ κοντά, τίγρη μου. Σύντομα, θα είναι εδώ.»

Η Θήρνα κούνησε το κεφάλι κι ορθώθηκε. «Όχι. Πρέπει να πάω. Θα έρθεις;»

«Φυσικά και θα έρθω. Είμαι δούλος σας, εξάλλου.» Παραμέρισε το σεντόνι και σηκώθηκε.

«Μην αρχίζεις, πάλι, την ιστορία με το 'είμαι δούλος σας'!» θύμωσε η Θήρνα. «Αν δεν θέλεις να έρθεις, τότε *μην* έρθεις!» Στράφηκε στην πόρτα.

Προτού αγγίξει το πόμολο, ο Άνρημ ακούμπησε το χέρι του στον ώμο της. «Θα έρθω.» Την τύλιξε στην αγκαλιά του και φίλησε το λαιμό της.

Η Θήρνα στράφηκε και τα χείλη τους συναντήθηκαν. «Ετοιμάσου,» του είπε. «Να μη χάνουμε καιρό.»

Εκείνος ένευσε κι άρχισε να ντύνεται.

Πήραν τα άλογά τους απ'το στάβλο και έφυγαν από την έπαυλη, προτού ξυπνήσει κανένα από τα υπόλοιπα μέλη της οικογένειας των Πτεράργυρων.

Ο Λανκόρο, ο Επιστάτης, που πάντοτε ξυπνούσε νωρίς, τους είδε να καλπάζουν προς τα δυτικά, με τον ανατέλλοντα Λούντρινχ στην πλάτη τους, να κάνει τις σκιές τους να φαίνονται μακριές εμπρός τους, καθώς εκείνοι τις κυνηγούσαν δίχως να μπορούν ποτέ να τις προφτάσουν.

Ποιοι είναι αυτοί; αναρωτήθηκε, αρχικά, ο Λανκόρο. Ύστερα, όμως, τους αναγνώρισε, από τη μαύρη ενδυμασία της Θήρνα κι από την ασπίδα που γυάλιζε στην πλάτη του Άνρημ. *Γιατί φεύγουν, και, μάλιστα, με τόση βιασύνη;* Συνοφρυώθηκε, παραξενεμένος.

Κεφάλαιο Τρίτο
—Έξω από τη Σερανβέλ—

Η Μάριλιν δεν άργησε να καταλάβει ότι η μεγάλη της κόρη έλειπε. Όταν η οικογένεια συγκεντρώθηκε για να πάρει πρωινό, η Θήρνα δεν παρουσιάστηκε, και οι δούλοι της έπαυλης είπαν ότι το δωμάτιό της ήταν άδειο.

Η Μάριλιν ανησύχησε.

«Στον κήπο θα είναι,» της είπε ο Χανμάρο· «μην κάνεις έτσι.»

«Ή, ίσως να είναι στο δωμάτιο του Άνρημ,» πρόσθεσε η Ζινράβα.

Ναι, μ'αυτόν τον βάρβαρο, σκέφτηκε η Μάριλιν. *Δεν αποκλείεται.* Πρόσταξε μια δούλα να πάει να κοιτάξει. Εκείνη υπάκουσε· επιστρέφοντας, όμως, ανακοίνωσε πως και ο Άνρημ έλειπε.

«Πότε τον είδες τελευταία φορά;» τη ρώτησε η Μάριλιν, που είχε σηκωθεί από την καρέκλα της και βάδιζε μέσα στο σαλόνι.

«Χτες βράδυ, κυρία,» απάντησε η δούλα: μια κοπέλα από τη Σερανβέλ, η οποία είχε βρεθεί στην κατάστασή της από χρέη προς την πόλη. Το όνομά της ήταν Νοάμα, και ο Νολράκο Πτεράργυρος την είχε αγοράσει από το Συμβούλιο.

Ο Χανμάρο καθόταν στην καρέκλα του, σιωπηλός, με τα χέρια σταυρωμένα εμπρός του. Δεν πίστευε ότι κάτι ασυνήθιστο είχε συμβεί· μάλλον, η μεγάλη του αδελφή και ο Άνρημ κάπου εδώ βρίσκονταν, τριγυρίζοντας στον κήπο ή στα χωράφια γύρω από την έπαυλη.

Η γιαγιά Θήρνα έπλεκε, καθισμένη σε μια μεγάλη πολυθρόνα, δίπλα σ'ένα παράθυρο. Όπως τις περισσότερες ημέρες, έτσι και σήμερα δεν ήθελε να φάει πρωινό. Προτιμούσε να τρώει μόνο τα μεσημέρια, αλλά και τότε δεν έτρωγε πολύ.

Η Ζινράβα είχε τα δάχτυλά της μπλεγμένα αναμεταξύ τους και το σαγόνι της ακουμπισμένο επάνω τους. Το βλέμμα της πήγαινε μια στη μητέρα της μια στο φαγητό μπροστά της, το οποίο δεν είχε ακόμα αγγίξει.

Ο Βαρνάλο, παραδόξως, δε μιλούσε, καθώς έτρωγε τα δύο τηγανητά του αυγά. Ο Χανμάρο, όμως, νόμιζε ότι μπορούσε να διακρίνει μια ανησυχία στο πρόσωπό του.

Ο μικρός διαισθανόταν πως κάτι δεν πήγαινε καλά· ή, τουλάχιστον, διαισθανόταν ότι η μητέρα *πίστευε* πως κάτι δεν πήγαινε καλά.

Η Μάριλιν αναστέναξε. «Και μετά; Δεν τον ξαναείδες μετά; Το πρωί δεν τον είδες καθόλου;»

Η δούλα κούνησε το κεφάλι, αρνητικά.

Ο Χανμάρο σηκώθηκε από τη θέση του. «Μητέρα, θα πάω να ψάξω έξω. Μην–»

«Δεν υπάρχει λόγος, κύριε.»

Η ψηλή φιγούρα του Επιστάτη Λανκόρο στεκόταν στην είσοδο του σαλονιού. Ήταν ντυμένος με πράσινο ύφασμα και καφετί δέρμα. Τα μακριά, ξανθά του μαλλιά και τα γένια του έκαναν το πρόσωπό του να φαίνεται μικρό. Δούλος ήταν κι αυτός, από χρέη, και του είχαν μείνει άλλα δύο χρόνια δουλείας· μετά, θα θεωρείτο, πάλι, ελεύθερος πολίτης της Σερανβέλ. Ωστόσο, πιθανώς να μην έφευγε από την έπαυλη των Πτεράργυρων. Ο Νολράκο είχε πει, πολλές φορές, ότι ο Λανκόρο έκανε πολύ καλή δουλειά ως Επιστάτης, και ήταν πρόθυμος να τον *πληρώνει* γι'αυτή του τη δουλειά, όταν ήταν και πάλι ελεύθερος. Γιατί, φυσικά, οι δούλοι δεν πληρώνονταν, ούτε επιτρεπόταν να έχουν περιουσία.

«Τους είδα να φεύγουν, με την αυγή,» συνέχισε ο Λανκόρο, προτού η Μάριλιν προλάβει να τον ρωτήσει τι εννοούσε. «Πήραν άλογα από το στάβλο και κατευθύνθηκαν δυτικά.»

Η Μάριλιν συνοφρυώθηκε. «Για ποιο λόγο;…» μουρμούρισε, μοιάζοντας να μιλά περισσότερο στον εαυτό της.

Ο Λανκόρο ανασήκωσε τους ώμους. «Δεν ξέρω, κυρία. Από μακριά τούς είδα. Τους αναγνώρισα απ'τα μαύρα ρούχα της κόρης σας, κι απ'τη γυαλιστερή ασπίδα του Άνρημ.»

Δυτικά… σκέφτηκε η Μάριλιν, χωρίς νάχει καν ακούσει τα τελευταία λόγια του Επιστάτη. *Κατευθύνθηκαν δυτικά… Μήπως πηγαίνουν στο καραβάνι του Νολράκο; Μήπως η Θήρνα ήθελε να επιστρέψει εκεί; Χτες δε μας είπε ότι σκόπευε να κάνει κάτι τέτοιο. Είχα την εντύπωση ότι θα έμενε εδώ, μέχρι την άφιξή τους. Προέκυψε κάτι μες στη νύχτα; Ή η κόρη μου δε μας είπε κάτι που θα έπρεπε να μας είχε πει;*

Γύρω από τη Σερανβέλ και προς τα δυτικά απλώνονταν αγροκτήματα και βοσκότοποι, με δρόμους ανοιγμένους ανάμεσά τους, ελάχιστοι από τους οποίους ήταν λιθόστρωτοι, και όσο απομακρυνόταν κανείς από την πόλη τόσο χειροτέρευαν. Τα άλογα, όμως, της Θήρνα και του Άνρημ δεν είχαν πρόβλημα να τους διασχίζουν· είχαν μάθει να διασχίζουν και πιο άσχημα εδάφη, κι από εδώ θα μπορούσε να περάσει κι ένα κάρο μέτριας αντοχής, χωρίς να σπάσει καμία ρόδα, αν ο οδηγός του το πήγαινε με προσοχή.

Ήταν αυγή, και αρκετοί αγρότες βρίσκονταν στα χωράφια τους, για να θερίσουν ή να περιποιηθούν τα σπαρτά τους, ενώ οι ποιμένες πήγαιναν τα ζώα τους στη βοσκή. Ορισμένοι απ'αυτούς τραγουδούσαν, δυνατά και άκομψα, γεμίζοντας τον πρωινό αέρα με τις φωνές τους.

Μετά από κάποια ώρα, ο Βάνσπαρχ ξεπρόβαλε από τον δυτικό ορίζοντα, μπροστά από τη Θήρνα και τον Άνρημ, στέλνοντας τις φωτεινές του αχτίνες να διασταυρωθούν, σαν λεπίδες σπαθιών, με τις φωτεινές αχτίνες του πολύ μεγαλύτερου αδελφού του, Λούντριχ. Οι δύο καβαλάρηδες δεν είχαν ακόμα βγει από τις αγροτικές περιοχές. Ετούτα τα εδάφη θεωρούνταν περίχωρα της Σερανβέλ. Πού και πού, έβλεπαν κανένα φυλάκιο, όπου κυμάτιζε η σημαία με το έμβλημα της πόλης: μία οδοντωτή, μαύρη σχισμή, μέσα στην οποία υπήρχε ένα κιτρινιάρικο μάτι, και όλ'αυτά κλεισμένα σ'έναν κύκλο γαλάζιου χρώματος, ενώ η υπόλοιπη σημαία ήταν πορφυρή. Το σύμβολο ήταν από την εποχή του Τυράννου Λαργκόθο, ενός από τους ισχυρότερους αρχαίους άρχοντες της Σερανβέλ· η σχισμή υποδήλωνε τα ανοίγματα στο πλάι των δρόμων της πόλης –που ονομαζόταν, επίσης, και Πόλη των Ανοιγμάτων– και το κιτρινιάρικο μάτι ήταν, προφανώς, το μάτι ενός Λό'ορ –ενός από τα μαύρα, γλοιώδη, καβουκοφόρα πλάσματα που σέρνονταν στα βάθη των Ανοιγμάτων, και που κάποιος (ο Τύραννος Λαργκόθο, έλεγαν πολλά ιστορικά βιβλία) είχε φέρει από τους βάλτους Λό'ορ-θιλ: ονομασία που σημαίνει «τα μέρη των Λό'ορ».

Όταν οι δίδυμοι ήλιοι έφτασαν στο κέντρο του ουρανού και το μεσημέρι είχε έρθει, η Θήρνα και ο Άνρημ πέρασαν κανένα χιλιόμετρο απόσταση από το τελευταίο φυλάκιο των περιχώρων της Σερανβέλ και βρέθηκαν στις πεδιάδες που απλώνονταν δυτικά της. Τα μέρη εδώ ήταν, κατά κύριο λόγο, πεδινά, αλλά όχι όπως στην Έρσαγκμορ· το μάτι δεν έφτανε ως τα πέρατα του ορίζοντα, γιατί υπήρχαν αρκετά σκαμπανεβάσματα του εδάφους, ομαλοί λόφοι και πλαγιές, που τώρα όλα ήταν γεμάτα με χρυσαφί, ξεραμένο από τη ζέστη του καλοκαιριού χόρτο. Επίσης, εδώ κι εκεί μπορούσες να δεις μικρά δάση και ρυάκια, τα οποία κανένα άλογο, οδοιπόρος, ή ακόμα και άμαξα δεν είχε πρόβλημα να περάσει, ρηχά καθώς ήταν.

Η Θήρνα και ο Άνρημ σταμάτησαν κοντά σ'ένα απ'αυτά, που κυλούσε πλάι σε ένα πυκνό σύδεντρο. Άφησαν τα ζώα τους να πιουν και οι ίδιοι πήγαν κάτω απ'τη σκιά των δέντρων. Η Θήρνα έβγαλε την κάπα της, ξεφυσώντας, και την κρέμασε σ'ένα κλαδί.

«Δε θάπρεπε να φοράς μαύρα,» της είπε ο Άνρημ, «τουλάχιστον το καλοκαίρι. Τραβούν τους ήλιους επάνω σου. Το φως σε νομίζει για σκοτάδι κι έρχεται να σε διαλύσει.»

«Εγώ ζεσταίνομαι,» αποκρίθηκε η Θήρνα, «εσένα τι σε νοιάζει;» Άνοιξε το φλασκί της και ήπιε μια βαθιά γουλιά νερό. «Εξάλλου, με τέτοια ζέστη που έχει, ό,τι και να φοράς η διαφορά δεν είναι μεγάλη– Πού κοιτάς;»

Ο Άνρημ είχε παραμερίσει τις φυλλωσιές κι ατένιζε ανάμεσά τους. Η Θήρνα τον ζύγωσε, για να κοιτάξει κι εκείνη. Ακολουθώντας τη ματιά του, δε δυσκολεύτηκε να διαπιστώσει πως ο φίλος της έβλεπε έναν καβαλάρη που είχε σταματήσει σε μια λοφοπλαγιά, προς τα ανατολικά.

Όχι… σκέφτηκε. *Δεν μπορεί… δεν μπορεί νάναι* εκείνος*!* Δεν μπορεί να ήταν εκείνος που παρακολουθούσε και το καραβάνι του πατέρα της… εκτός αν την είχε ακολουθήσει ως την έπαυλη των Πτεράργυρων και, τώρα, την ακολουθούσε ξανά.

«Ίσως να είναι τυχαίο,» της είπε ο Άνρημ, αντιλαμβανόμενος την ανησυχία της. Η Θήρνα τού είχε μιλήσει για τον ιππέα που βρισκόταν στο κατόπι του καραβανιού· του τον είχε δείξει και μια φορά, μάλιστα. «Μπορεί να μην είναι εδώ για εμάς.»

Η Θήρνα κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Για εμάς είναι εδώ.»

Ο Άνρημ στράφηκε, για να την αντικρίσει. «Πώς το ξέρεις;»

«Το αισθάνομαι.»

«Θα περιμένουμε, λοιπόν, και θα δούμε.» Ο Άνρημ πήρε το χέρι του από τις φυλλωσιές, αφήνοντάς τες να μισοκρύψουν τον καβαλάρη στο λόφο, ο οποίος είχε αφιππεύσει και καθίσει.

«Αυτή ίσως είναι καλή ευκαιρία να τον πιάσουμε!» τόνισε η Θήρνα, σφίγγοντας τον πήχη του Άνρημ.

«Κι αν *δεν* μας παρακολουθεί; Να κυνηγήσουμε κάποιον τυχαίο;»

Η Θήρνα δίστασε να μιλήσει, σμίγοντας τα χείλη. *Πράγματι. Δεν είναι λογικό. Πρέπει να βεβαιωθούμε, πρώτα.*

«Επιπλέον,» συνέχισε ο Άνρημ, «εδώ δεν είναι το καλύτερο μέρος για να του στήσουμε ενέδρα. Θα μας δει, πολύ προτού τον πλησιάσουμε. Αν είναι να κάνουμε κάτι, πρέπει να το κάνουμε αλλού. Μπορούμε να κρυφτούμε πίσω από κανένα ύψωμα και, μόλις στρίψει, να του χιμήσουμε.»

Η Θήρνα ένευσε, παρατηρώντας ότι αυτό που έλεγε ο φίλος της ήταν λογικό.

Κάθισαν κάτω απ’τις σκιές των δέντρων και έβγαλαν κάτι πρόχειρο να φάνε. Ο Άνρημ δεν ξανακοίταξε τον καβαλάρη στην πλαγιά του λόφου, αλλά η Θήρνα τού έριχνε, συχνά, κλεφτές ματιές, ανάμεσα απ’τους κορμούς και τα φυλλώματα, και είδε ότι δεν είχε κουνηθεί από τη θέση του. *Αναρωτιέμαι τι θα κάνει όταν σηκωθούμε κι αρχίσουμε να ταξιδεύουμε. Θα σηκωθεί κι εκείνος και θα συνεχίσει να μας ακολουθεί;*

Όπως αποδείχτηκε, η απάντηση σ’αυτό το ερώτημα ήταν *ναι*: Όταν η Θήρνα κι ο Άνρημ καβάλησαν τα ξεκούραστα άλογά τους και κατευθύνθηκαν δυτικά, παρατήρησαν ότι ο άγνωστος ιππέας τούς είχε πάρει στο κατόπι.

«Δεν είναι τυχαίο,» είπε εκείνη. «Δεν είναι καθόλου τυχαίο. Αποκλείεται να είναι.»

Ο Άνρημ μούγκρισε μονάχα, γνέφοντας καταφατικά.

«Βλέπεις κανένα κατάλληλο σημείο για να του στήσουμε ενέδρα; Να, αυτός ο λόφος εκεί πέρα.» Ύψωσε το χέρι της, δείχνοντας. «Πώς σου φαίνεται;» Επρόκειτο για ένα ύψωμα με δέντρα στην κορυφή του. Ένα μικρό σμήνος πουλιών φτερούγιζε, εκείνη τη στιγμή, φεύγοντας από τα κλαδιά τους.

«Θέλεις να το επιχειρήσουμε;»

«Εσύ τι νομίζεις; Δε θα έπρεπε;»

Ο Άνρημ ανασήκωσε τους ώμους. «Εσύ αποφασίζεις…»

«Πάψε!» σφύριξε η Θήρνα. «Σε *ρωτάω*, άνθρωπέ μου: Νομίζεις ότι αυτό το μέρος είναι καλό για να του στήσουμε ενέδρα, ή όχι;»

«Αρκετά καλό μοιάζει,» παραδέχτηκε ο Άνρημ.

«Εντάξει, τότε. Πάμε.»

Έστριψαν τα άλογά τους βόρεια και κάλπασαν προς τα εκεί. Η Θήρνα κοίταξε, διακριτικά, πάνω απ'τον ώμο της, και είδε πως κι ο μυστηριώδης καβαλάρης είχε βάλει τ'άλογό του να καλπάζει. Ήταν, πλέον, πασιφανές ότι τους κατασκόπευε και δεν ήθελε να τους χάσει απ'τα μάτια του.

Παλιομπάσταρδε! συλλογίστηκε η Θήρνα. *Απορώ πώς κατάφερες να μ'ακολουθήσεις ως την έπαυλη, χωρίς να σε προσέξω ούτε για μια στιγμή. Ετούτη τη φορά, όμως, θα βρεις το μάστορά σου!*

Έκαναν το γύρο του λόφου και βγήκαν στη δυτική του μεριά. Το μέρος ήταν κατάφυτο, κι ο Άνρημ είπε ότι αυτό θα τους εξυπηρετούσε. Κατέβηκε απ'το άλογό του κι έδωσε τα ηνία στη Θήρνα. «Αφίππευσε κι εσύ,» της είπε, «και κρύψου εκεί μέσα, μαζί με τα ζώα.» Έδειξε ένα κοίλο μέρος στην πλαγιά του λόφου, πάνω απ'το οποίο φύτρωναν μερικά χαμόδεντρα, τυλίγοντάς το στη σκιά τους.

Η Θήρνα υπάκουσε. Ο Άνρημ σκαρφάλωσε πάνω σε κάτι βράχια και τράβηξε ένα ξιφίδιο από τη μπότα του. Τα γαλανά του μάτια στένεψαν, και το πρόσωπό του μισοκρύφτηκε από τα μακριά, μαύρα του μαλλιά. Το μυώδες σώμα του λύγισε, σαν αυτό μιας μεγάλης, επικίνδυνης γάτας. Είχε πάρει εκείνη τη στάση που έπαιρνε πάντα, προτού εμπλακεί σε έντονη δραστηριότητα. Ήταν η… *βαρβαρική του στάση*, όπως την αντιλαμβανόταν η Θήρνα, βέβαιη πως, όταν ο φίλος της έπαιρνε αυτή τη στάση, θυμόταν τον παλιό του εαυτό, τα χρόνια που είχε, ως παιδί, περάσει στην Έρσαγκμορ, προτού τον αιχμαλωτίσουν οι Σερανβέλιοι. Η Θήρνα δεν έβρισκε τη βαρβαρική του στάση τρομακτική ή απωθητική· τουναντίον, θεωρούσε πως είχε κάτι το γοητευτικό: κάτι που κανένας πολιτισμένος άνθρωπος της Σερανβέλ δε θα μπορούσε ποτέ να έχει: μια φυσική αγριότητα: μια φυσική μαγεία.

Η Θήρνα αφουγκράστηκε.

Ο καβαλάρης ερχόταν. Οι οπλές του αλόγου του ακούγονταν επάνω στο χώμα της πεδιάδας. Η λαχανιασμένη ανάσα του ζώου αντηχούσε. Ο αναβάτης του δεν είχε κόψει ταχύτητα· φοβόταν ότι δε θα τους προλάβαινε, ότι θα τους έχανε απ'τα μάτια του. Η Θήρνα μειδίασε στραβά. *Θα μας δει πιο κοντά απ'ό,τι θα επιθυμούσε…* Τράβηξε κι εκείνη ένα ξιφίδιο από τη μπότα της. Δεν ήταν τόσο καλή στο χειρισμό των όπλων, κι αν ο Άνρημ δεν κατόρθωνε να κατατροπώσει τον μυστηριώδη καβαλάρη μόνος του, τότε, σίγουρα, εκείνη δε θα είχε καμια ελπίδα εναντίον του. Ωστόσο, ποτέ δεν ξέρεις. Ας ήταν προετοιμασμένη, για καλό και για κακό…

Ένα δυνατό φτερούγισμα ακούστηκε από πάνω. Κάποιο μεγάλο πτηνό περνούσε. Η Θήρνα, όμως, δεν ύψωσε το βλέμμα της να το κοιτάξει –ο ιππέας βρισκόταν κοντά…

–έστριψε και βγήκε στη δυτική μεριά του λόφου.

«*Α-λα-λα-λαλαλαλα!*» Βγάζοντας μια από τις γνωστότερες πολεμικές κραυγές των Ερσαγκμόριων, ο Άνρημ πήδησε από το ψηλό σημείο όπου είχε σκαρφαλώσει κι έπεσε πάνω στον καβαλάρη, ρίχνοντάς τον από το άλογό του και σωριάζοντάς τον στα ξερά χόρτα.

Η Θήρνα έτρεξε να πιάσει το ζώο από τα χαλινάρια, προτού απομακρυνθεί. Τα κατάφερε. Εκείνο χρεμέτισε, ανήσυχα, και κλότσησε τον αέρα, με τα μπροστινά του πόδια.

«Ήρεμα, ήρεμα!» του είπε η Πτεράργυρη, και το άλογο ηρέμησε, σαν, κατά κάποιο τρόπο, να την είχε αναγνωρίσει– Ή, μάλλον…

Το άλογο τής ήταν γνωστό!

Ήταν ένα από τα άλογο της έπαυλής τους. *Πώς είναι δυνατόν;…*

«Άνρημ! Εγώ είμαι, Άνρημ! Εγώ!»

Η Θήρνα στράφηκε προς τα εκεί απ'όπου είχε ακουστεί η φωνή. Ο φίλος της είχε ρίξει τον κατάσκοπο στο έδαφος και τον είχε καβαλήσει, βάζοντας το ξιφίδιο στο λαιμό του. Εκείνος, όμως, δεν πρέπει να ήταν άγνωστος. Ήταν γνωστός, όπως και το άλογο.

Τραβώντας το απ'τα γκέμια, η Θήρνα ζύγωσε τους δύο άντρες, καθώς ο Άνρημ γρύλιζε: «Βλέπω ποιος είσαι! Γιατί μας παρακολουθείς;»

Η Πτεράργυρη μπορούσε, τώρα, να δει καθαρά το πρόσωπο του πεσμένου καβαλάρη. Ήταν ο Πασνάλο, ένας από τους φρουρούς της έπαυλης, ο οποίος δούλευε ως μισθοφόρος. Το στρογγυλωπό, παιδικό του πρόσωπο, με τα αραιά ξανθά γένια, ήταν χαρακτηριστικό. Η όψη του, τώρα, καθρέπτιζε τον τρόμο του, καθώς ο Άνρημ είχε το ξιφίδιό του πιεσμένο στο λαιμό του, και δεν έμοιαζε πρόθυμος να το απομακρύνει.

«Γιατί μας παρακολουθούσες, Πασνάλο;» ρώτησε κι η Θήρνα.

«Η μητέρα σας, κυρία,» αποκρίθηκε εκείνος. «Η μητέρα σας μου το ζήτησε. Ανησύχησε για σας. Δεν αφήσατε ούτε ένα μήνυμα, για να της πείτε ότι θα φύγετε.»

Πράγματι, σκέφτηκε η Θήρνα. *Έφυγα πολύ βιαστικά…* Ο Πασνάλο είχε δίκιο. Έπρεπε να είχε αφήσει, τουλάχιστον, ένα μήνυμα, να δώσει κάποιες εξηγήσεις.

«Ποιος μας είδε να φεύγουμε προς τα δυτικά;» τον ρώτησε.

«Ο Επιστάτης Λανκόρο.»

Η Θήρνα ακούμπησε το χέρι της στον ώμο του Άνρημ. «Άφησέ τον.»

Ο Ερσαγκμόριος ορθώθηκε, παίρνοντας το ξιφίδιό του απ’το λαιμό του Πασνάλο. Εκείνος έτριψε το σημείο όπου η λεπίδα τον είχε αγγίξει και, ύστερα, σηκώθηκε κι αυτός.

«Θα γυρίσεις στην έπαυλη,» τον πρόσταξε η Θήρνα. «Δεν έχεις δουλειά εδώ.»

«Και τι να πω στη μητέρα σας, κυρία;»

«Ότι πηγαίνω στο καραβάνι. Από την αρχή σκόπευα να επιστρέψω, πες της· απλά, είχα ξεχάσει να της το αναφέρω. Εντάξει;»

Ο Πασνάλο ένευσε. «Μάλιστα, κυρία. Όπως επιθυμείτε.»

Ο Άνρημ γέλασε. «Μας κατατρόμαξες, παλιομπαγαπόντη! Νομίζαμε ότι ήσουν–»

«–κανένας ληστής,» τον πρόλαβε η Θήρνα, φοβούμενη ότι μπορεί να μιλούσε για τον καβαλάρη που παρακολουθούσε το καραβάνι του Νολράκο.

«Εσείς να δείτε πώς με τρομάξατε!» είπε ο Πασνάλο, κοιτάζοντας τον Άνρημ και γελώντας κι εκείνος.

Ο Ερσαγκμόριος τον χτύπησε, φιλικά, στον ώμο. «Η Φλόγα είναι μαζί σου· δεν παθαίνεις τίποτα.»

«Πριν από λίγο, είχα την εντύπωση ότι η Φλόγα δε θα με προστάτευε απ’το λεπίδι σου,» αποκρίθηκε ο Πασνάλο, υπομειδιώντας. Και προς τη Θήρνα: «Θα θέλατε να φύγω αμέσως, κυρία;»

«Ναι. Πήγαινε και πες στη μητέρα μου ότι όλα είναι καλά, και δεν πρέπει ν’ανησυχεί.» Του έδωσε τα ηνία του αλόγου του.

Ο Πασνάλο έκλινε το κεφάλι, καταφατικά, και καβαλίκεψε το ζώο.

«Δεν της έχεις μιλήσει για τον καβαλάρη που μας παρακολουθούσε;» ρώτησε ο Άνρημ, όταν ο φρουρός της έπαυλης είχε απομακρυνθεί.

«Όχι.»

«Γιατί;»

Η Θήρνα ανασήκωσε τους ώμους. «Δεν υπήρχε λόγος να την τρομάξω. Εξάλλου, αν, τελικά, ο πατέρας φτάσει ασφαλής στην έπαυλη, θα το ξεχάσουμε το όλο περιστατικό.»

«Αλλά δεν το νομίζεις…»

«Ποιο πράγμα;»

«Ότι θα φτάσει ασφαλής στην έπαυλη.»

Κούνησε το κεφάλι της, λιγάκι σπασμωδικά. «Δεν ξέρω, Άνρημ. Φοβάμαι. Το ελπίζω, όμως. Ελπίζω να φτάσει ασφαλής. Αλλά… Τέλος πάντων· ας συνεχίσουμε. Λογικά, πρέπει να τον συναντήσουμε κατά το σούρουπο. Λογικά.» *Δηλαδή, αν δεν έχει* ήδη *συμβεί κάτι κακό,* πρόσθεσε νοερά.

Κεφάλαιο Τέταρτο
—Καταυλισμός καραβανιού—

Το καραβάνι του πατέρα της θα μπορούσε να είναι πυρπολημένο, οι άμαξες και τα εμπορεύματα καμένα, οι άνθρωποι σκοτωμένοι. Θα μπορούσε να είναι λεηλατημένο, με αποτέλεσμα ο πατέρας της, ζωντανός παρά την πανωλεθρία, να έχει χάσει τα πάντα. Θα μπορούσε να είναι *και* λεηλατημένο *και* ο πατέρας της νεκρός. Θα μπορούσε να είναι άφαντο, σαν κάποιος μυθικός μάγος να το είχε τυλίξει στην ομίχλη και να το είχε κλέψει, μην αφήνοντας πίσω του κανένα σημάδι.

Καμία, όμως, από τις υποθέσεις που βασάνιζαν το νου της δεν αποδείχτηκε αληθής. Όταν οι ήλιοι βούλιαξαν, ο ένας στην Ανατολή κι ο άλλος στη Δύση, η Θήρνα και ο Άνρημ είδαν τις φωτιές του καταυλισμένου καραβανιού, και η πρώτη χαμογέλασε, παίρνοντας μια βαθιά ανάσα. Τίποτα το κακό δε φαινόταν να έχει συμβεί. *Ή, τουλάχιστον, από εδώ δε φαίνεται κάτι…*

Καθώς πλησίαζαν, μερικοί από τους φρουρούς του καραβανιού ορθώθηκαν και τράβηξαν όπλα. Δύο ύψωσαν βαλλίστρες, σημαδεύοντάς τους.

«Πατέρα,» είπε η Θήρνα, κατεβάζοντας την κουκούλα της κάπας της, «εγώ είμαι.»

Ο Νολράκο Πτεράργυρος έκανε νόημα στους μισθοφόρους του να παραμερίσουν και βάδισε ανάμεσα σ'αυτούς και στις σκιές της νύχτας, για να σταθεί μπροστά στην κόρη του και τον Άνρημ, που αφίππευαν. Ήταν μελαχρινός, με μούσι, και στρογγυλοπρόσωπος· αλλά, σε αντίθεση με τον Πασνάλο, δεν υπήρχε τίποτα το παιδικό στο πρόσωπό του. Βέβαια, ο Νολράκο είχε και τα διπλάσια χρόνια από τον συγκεκριμένο φρουρό της έπαυλης.

«Γιατί επέστρεψες;» ρώτησε τη Θήρνα, συνοφρυωμένος. «Τι έγινε;»

«Τίποτα,» αποκρίθηκε εκείνη, αγκαλιάζοντάς τον, «τίποτα. Επέστρεψα γιατί φοβόμουν για σένα.»

«Για ποιο λόγο;» Ο Νολράκο την κοίταξε καταπρόσωπο, παραμερίζοντας, με τα χέρια του, τα ξανθά της μαλλιά.

Εκείνη δεν απάντησε αμέσως, γιατί, με τις άκριες των ματιών της, είδε ότι ο θηρευτής, που στεκόταν αρκετά μέτρα απόσταση, πλάι στη σκηνή του, τους παρατηρούσε. Ο Γκρίζος Ταύρος κοιμόταν δίπλα του, με τα ασημόχρωμά του κέρατα ν'αντανακλούν έντονα τις αχτίνες των τεσσάρων φεγγαριών, τα οποία βρίσκονταν σε διάφορα στάδια ολοκλήρωσης στον νυχτερινό ουρανό. Το δεξί χέρι του θηρευτή άγγιζε το κεφάλι του θηρίου, μοιάζοντας να χαϊδεύει, ελαφρά, τις γκρίζες φολίδες του. Τα μάτια του άντρα τρόμαζαν τη Θήρνα. Τα μάτια του κι ολόκληρη η μορφή του. Υπήρχε ένας πρωτογονισμός, μια *αγριότητα*, επάνω του, τόσο διαφορετική από αυτή του Άνρημ όσο μια σταγόνα αίματος από μια σταγόνα νερού. Και ο θηρευτής ήταν η σταγόνα αίματος –έντονο χρώμα, υφάλμυρη γεύση, μοιάζοντας να περιέχει κάποια ακατονόμαστη δύναμη, φέρνοντας κακές σκέψεις στο νου–, ενώ ο Άνρημ η σταγόνα νερού –διαφανής, δίχως νάχει τίποτα να κρύψει, δροσερή, αγνή.

Γι'αυτόν ήρθα, πατέρα, ήταν έτοιμη ν'απαντήσει η Θήρνα. *Γι'αυτόν. Για τον θηρευτή.* Όμως συγκράτησε τον εαυτό της, διότι, αν και ο άντρας την τρόμαζε, δεν είχε κανέναν πραγματικό λόγο να τον υποψιάζεται· δεν είχε κάνει τίποτα που να μπορεί να θεωρηθεί μεμπτό. Ίσα-ίσα, είχε αποδειχτεί ιδιαίτερα πρόθυμος να πιάσει τον Ταύρο και να πληρωθεί μετά από το ταξίδι ως τη Σερανβέλ. Η εμφάνιση είναι, πολλές φορές, παραπλανητική. Ό,τι τρομάζει δεν είναι, απαραιτήτως, και κακό.

Έτσι, η Θήρνα μίλησε για εκείνο που αληθινά την ανησυχούσε: «Για τον καβαλάρη, πατέρα. Για τον καβαλάρη ήρθα. Φοβόμουν ότι μπορεί να κάνει κάτι.»

Η Νολράκο κούνησε το κεφάλι, μειδιώντας. «Τι να κάνει;» είπε. «Ούτε που ξαναπαρουσιάστηκε, από την τελευταία φορά που μου τον έδειξες. Κι επιπλέον, πλησιάζουμε τη Σερανβέλ· είναι λίγο απίθανο να συναντήσουμε ληστές σε τούτα τα εδάφη.»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Θήρνα, γνέφοντας καταφατικά. «Ναι, το ξέρω. Ωστόσο, δεν ήμουν βέβαιη. Ήθελα να σας δω. Να σιγουρευτώ ότι είστε καλά.»

«Όπως βλέπεις, λοιπόν,» είπε ο Νολράκο, «καλά είμαστε.» Και ρώτησε: «Η μητέρα σου πώς είναι; Τ'αδέλφια σου;»

«Καλά είναι όλοι στην έπαυλη. Εκτός από τον Νολτάτο. Πνίγηκε, και η μητέρα τον αντικατέστησε με μια γυναίκα από την πόλη, πολύ νεαρή. Δεν πρόλαβα να μάθω πολλά γι'αυτήν, αλλά δεν την εμπιστεύομαι.»

Η Θήρνα είδε θλίψη να καθρεπτίζεται στα μάτια του πατέρα της. «Πώς… πώς πνίγηκε;»

«Είχε πάει για ψάρεμα, μου είπε ο Χανμάρο, και ποτέ δεν επέστρεψε.»

Ο Νολράκο αναστέναξε. «Τέλος πάντων. Θα τα δούμε αυτά όταν φτάσουμε στην έπαυλη. Πώς τη λένε την καινούργια αρχηγό της φρουράς;»

Η Θήρνα προσπάθησε να θυμηθεί τ'όνομά της. «Φιλράνα. Και είναι μόλις δεκαεννέα χρονών. Υποστηρίζει, όμως, ότι έχει τελειώσει τη Σχολή Τακτικής και Διοίκησης και τη Σχολή των Όπλων. Μου φαίνεται περίεργο…»

«Μην υποπτεύεσαι τους πάντες,» της είπε ο Νολράκο. «Αν είναι έξυπνη και άρχισε να σπουδάζει από μικρή, δεν είναι απίθανο να έχει τελειώσει και τις δύο σχολές.

»Αλλά, όπως είπα, θα τα δούμε αυτά όταν φτάσουμε στην έπαυλη. Ξεκουράσου, τώρα.»

Οι φρουροί είχαν, προ πολλού, διαλυθεί από γύρω τους, και ένας είχε πάρει τα άλογα του Άνρημ και της Θήρνα, για να τα πάει εκεί όπου βρίσκονταν και τα υπόλοιπα, περιορισμένα από μερικά πρόχειρα τοποθετημένα ξύλα. Ο θηρευτής – που το όνομά του ήταν Χάκνομπ, αν και η Θήρνα πάντα τον σκεφτόταν, απλά, ως «ο θηρευτής», για κάποιο λόγο που δεν μπορούσε να προσδιορίσει, λες κι ο άντρας να μην ήταν άνθρωπος αλλά κάτι άλλο– είχε ξαναμπεί στη σκηνή του, ενώ ο Γκρίζος Ταύρος εξακολουθούσε να κοιμάται απέξω, δίχως να έχει μετακινηθεί στο ελάχιστο. Φάνταζε ψεύτικος, έτσι, μέσα στη νύχτα. Ένα άγαλμα… που, όμως, μπορούσε να ζωντανέψει, από στιγμή σε στιγμή.

Η Θήρνα κατευθύνθηκε προς την άμαξα όπου βρισκόταν διπλωμένη η σκηνή της. Ο Άνρημ βάδισε πλάι της. Ένας χτύπος φτερών κι ένα δυνατό κρώξιμο τούς έκαναν να στραφούν και να κοιτάξουν το ένα απ’τα δύο φυλακισμένα γιγάντια κοράκια, το οποίο τους ατένιζε παρατηρητικά, με τα πορφυρά του μάτια. Η Θήρνα είχε ακούσει ότι ήταν γρουσουζιά να σε παρατηρεί ένα γιγάντιο κοράκι, και ρίγησε, άθελά της, παρότι δεν πίστευε σ’αυτές τις προκαταλήψεις· ήταν, εξάλλου, ένα μάτσο ανοησίες, που ποτέ δεν έβγαιναν αληθινές. Καθώς απομακρυνόταν από το μαυρόφτερο πτηνό, ξανάκουσε το κρώξιμό του πίσω της.

Η Φλόγα να σε κάψει, τρισκατάρατο! συλλογίστηκε, και πλησίασε την άμαξα όπου, ανάμεσα σε άλλα πράγματα, ήταν κι οι σκηνές. Τράβηξε έξω τη δική της και την πήγε λίγο παραπέρα, στήνοντάς την με τη βοήθεια του Άνρημ. Δεν ήταν καμια μεγάλη, σαν ορισμένες στρατιωτικές, που μπορεί κανείς να βαδίζει μέσα όπως σ’ένα κανονικό δωμάτιο· ήταν μικρή και χαμηλή, ίσα-ίσα για ύπνο.

«Να ξυπνήσω την τίγρη;» ρώτησε ο Άνρημ, στεκόμενος πίσω από τη Θήρνα και τυλίγοντάς την στην αγκαλιά του. Το αριστερό του χέρι έτριψε το εσωτερικό του μηρού της· το δεξί την κοιλιά της, πάνω από τη μαύρη της ενδυμασία.

«Την έχεις ήδη ξυπνήσει…»

Αργότερα, η Θήρνα ήταν ξαπλωμένη μπρούμυτα, ντυμένη μόνο με τα εσώρουχά της, και κοίταζε έξω από το άνοιγμα της σκηνής. Ο Άνρημ κοιμόταν δίπλα της, επίσης μπρούμυτα κι έχοντας το χέρι του περασμένο γύρω απ’τη μέση της. Η νύχτα ήταν γαλήνια· τίποτα, εκτός από τις φωτιές, δε φαινόταν να κινείται· όμως η Θήρνα δεν μπορούσε να κοιμηθεί. Η ματιά της ήταν χαμένη στα σκοτάδια, πέρα από τον καταυλισμό του καραβανιού. Έψαχνε… αναζητούσε τον μυστηριώδη καβαλάρη που τους ακολουθούσε σ’όλη τη διαδρομή. Διότι δεν μπορούσε να πιστέψει ότι, ξαφνικά, τους είχε εγκαταλείψει. Κάπου εκεί βρισκόταν, κρυμμένος… *Αλλά τι θέλει από εμάς; Τι θέλει από εμάς;*

Ένας βόρειος άνεμος άρχισε να φυσά, δροσίζοντας την καλοκαιρινή νύχτα.

Ένας βράχος κουνήθηκε–

Η Θήρνα βλεφάρισε. *Βράχος;*

Όχι, δεν ήταν βράχος. Ήταν μια σημαία. Ή, μάλλον… μια κάπα που ανέμιζε.

Εκεί είναι! Εκεί! Σ'αυτό το λόφο!

Ο κατάσκοπος, πράγματι, δεν τους είχε εγκαταλείψει. Συνέχιζε να τους παρακολουθεί.

Η Θήρνα ξεροκατάπιε. *Τι να κάνω, τώρα;* Αν ειδοποιούσε όλο το καραβάνι, τότε, κατά πάσα πιθανότητα, ο μυστηριώδης άγνωστος θα εξαφανιζόταν πάλι· θα έφευγε. *Όχι, λοιπόν. Πρέπει να τον πλησιάσω μόνη.*

Προσπάθησε να παραμερίσει το χέρι του Άνρημ από πάνω της, δίχως εκείνος να την καταλάβει· αλλά –όπως ήξερε ότι θα συνέβαινε– την κατάλαβε, και τα μάτια του άνοιξαν.

«Τι είναι;» τη ρώτησε.

Η Θήρνα τού εξήγησε, λέγοντάς του να κοιτάξει στο λόφο. Ο Άνρημ τής είπε ότι είχε δίκιο· όντως, κάποιος πρέπει να βρισκόταν εκεί. «Αλλά δεν ξέρουμε ότι είναι αυτός–»

«Ποιος άλλος να είναι;» απαίτησε εκείνη, έχοντας ήδη φορέσει το παντελόνι της και κουμπώνοντας τα κουμπιά του. «Πρέπει να τον πλησιάσουμε, δίχως να μας αντιληφτεί. Οι δυο μας, Άνρημ· γιατί, αλλιώς, θα δει πολλούς νάρχονται και θα φύγει, ενώ εγώ θέλω να τον αιφνιδιάσω.»

Ντύθηκαν βιαστικά και βγήκαν από τη σκηνή τους, σκυφτοί, προσέχοντας να μην τους προσέξει κανένας από τους φρουρούς. Ο Άνρημ οδηγούσε, τραβώντας τη Θήρνα από τον πήχη, πηγαίνοντάς την από πυκνή σκιά σε πυκνότερη σκιά, μέχρι που βγήκαν απ'τον καταυλισμό και βυθίστηκαν στα σκοτάδια της νύχτας, με μοναδικό φως τους το φεγγαρόφωτο, που, τώρα, είχε αρχίσει να ελαττώνεται, καθώς ο αγέρας παράσερνε τα σύννεφα, πηγαίνοντάς τα μπροστά από τα φεγγάρια, για να τα κρύψουν, σαν μαύρα σεντόνια.

Η κάπα, όμως, του κατασκόπου ακόμα φαινόταν να κυματίζει. *Εκείνος μάς έχει δει, άραγε;* αναρωτήθηκε η Θήρνα, ενώ ζύγωναν το λόφο και ο Άνρημ, τώρα, δεν κρατούσε τον πήχη της. *Μακάρι να μη μας έχει δει. Μακάρι να μη μας έχει δει. Πρέπει να τον αιφνιδιάσουμε!*

«Μην τραβήξεις όπλο,» της ψιθύρισε ο φίλος της, όταν το χέρι της πήγε προς τη μπότα της. «Η λεπίδα μπορεί να γυαλίσει. Περίμενε.»

Ναι, έχει δίκιο. Τι ανόητη που είμαι· παραλίγο να τα χαλάσω όλα!

Έφτασαν κοντά στο λόφο, κι ακόμα ο κατάσκοπος στεκόταν εκεί όπου στεκόταν και πριν, σκαρφαλωμένος πάνω σε κάτι βράχια.

«Πού είναι τ'άλογό του;» είπε η Θήρνα.

«Έλα από δω.» Ο Άνρημ έκανε τον κύκλο του λόφου –που ήταν βραχώδης, δίχως πολλή βλάστηση–, οδηγώντας την στην πίσω μεριά. Εκεί, συνάντησαν το άλογο του ανθρώπου που τους παρακολουθούσε, ξεσελωμένο και κοιμισμένο.

Η Θήρνα έριξε μια ματιά επάνω, για να δει αν ο κατάσκοπος τούς είχε πάρει είδηση· μα εκείνος εξακολουθούσε να είναι ακίνητος. Μονάχα η κάπα του ανέμιζε.

«Τι κάνουμε, τώρα;» ρώτησε τον Άνρημ.

«Κατά πρώτον, πρόσεχε μην ξυπνήσεις το άλογο–»

«*Εννοείται*,» σφύριξε εκείνη. Για χαζή την περνούσε; Τα χλιμιντρίσματα θα ειδοποιούσαν αμέσως τον κατάσκοπο. «Δε ρωτάω αυτό–»

«Θα σκαρφαλώσω επάνω και θα προσπαθήσω να τον αρπάξω. Εσύ μείνε εδώ.»

«Γιατί; Δύο εναντίον ενός είναι καλύτερα από ένας εναντίον ενός.»

«Η πλαγιά είναι απότομη, κι αν την ανεβούμε μαζί, υπάρχει μεγαλύτερη πιθανότητα να μας προσέξει. Εγώ θα τον αιφνιδιάσω, ενώ ακόμα κοιτάζει το καραβάνι.»

Αυτό τής ακουγόταν λογικό, έτσι ένευσε. «Εντάξει, πήγαινε.»

Ο Άνρημ άρχισε ν'ανεβαίνει, ενώ η Θήρνα κοίταζε μια εκείνον μια την κάπα του κατασκόπου που ανέμιζε. Ο τελευταίος εξακολουθούσε να μην έχει αντιληφτεί τίποτα. Τελικά, δεν ήταν και τόσο προσεκτικός· και τώρα, είχε έρθει η ώρα του να πιαστεί–

«Θήρνα!» φώναξε, ξαφνικά, ο Άνρημ, έχοντας περάσει τα μισά της πλαγιάς. «Είναι *σκιάχτρο*, όχι άνθρωπος!»

«Τι!» εξεπλάγη εκείνη. Αν η φιγούρα που έβλεπαν δεν ήταν τίποτα παραπάνω από ένα σκιάχτρο, τότε… τότε πού ήταν ο *πραγματικός* κατάσκοπος; Το άλογό του βρισκόταν εδώ.

Καθώς περνούσαν τούτες οι σκέψεις από το νου της, κοίταζε τριγύρω, ψάχνοντας τα σκοτάδια… και είδε μια φιγούρα να ξεπροβάλλει δίπλα από ένα χαμόδεντρο. Στα χέρια της κρατούσε μια οπλισμένη βαλλίστρα και τη σημάδευε.

Η Θήρνα πετάχτηκε παραδίπλα, νιώθοντας την καρδιά της να χτυποβροντά κάτω απ'το στήθος της. Ποτέ ξανά δεν είχε επιχειρήσει κάποιος να τη δολοφονήσει.

Δεν εκτίμησε, όμως, σωστά την κατάσταση. Το βέλος δεν προοριζόταν για εκείνη.

Ο Άνρημ κραύγασε και έπεσε από την πλαγιά, κουτρουβαλώντας.

«*Όχι, μα τη Φλόγα…!*» έκανε η Θήρνα, αναπάντεχα λαχανιασμένη, καθώς βρισκόταν στα τέσσερα, νιώθοντας το ξερό χορτάρι κάτω απ'τις παλάμες της.

Το βλέμμα της εστιάστηκε στον κατάσκοπο, γιατί αυτός ήταν το άμεσο πρόβλημά της –αυτός ήταν που ήθελε να τους σκοτώσει. Τον Άνρημ θα τον περιποιόταν μετά… αν ήταν ακόμα ζωντανός– Όχι, *πρέπει* να ήταν ζωντανός!

Ο μυστηριώδης άγνωστος τυλιγόταν από το σκοτεινό πέπλο της νύχτας, αλλά η Θήρνα μπορούσε να παρατηρήσει κάποια βασικά πράγματα επάνω του. Δε

φαινόταν πολύ ψηλός, ούτε ιδιαίτερα μυώδης, και ήταν ντυμένος με παντελόνι και πανωφόρι. Από τη μέση του κρεμόταν ένα ξίφος, το οποίο τράβηξε, πετώντας τη βαλλίστρα του παραδίπλα.

Το άλογό του είχε ξυπνήσει και σηκωθεί, χρεμετίζοντας.

Εκείνος έτρεξε προς τη Θήρνα, η οποία ορθώθηκε, γρήγορα, ξεθηκαρώνοντας το ξιφίδιο απ'τη μπότα της.

Και, λίγο προτού ο αντίμαχός της της χιμήσει, είδε πως δεν ήταν άντρας, αλλά γυναίκα. Το σπαθί κατέβηκε, και η Θήρνα ύψωσε το ξιφίδιό της, για να το αποκρούσει. Έτσι, όμως, έμεινε ακάλυπτη, και η κλοτσιά της κατασκόπου τη βρήκε στην κοιλιά, κάνοντάς τη να διπλωθεί, βογκώντας.

Αμέσως μετά, την ξανακλότσησε, χτυπώντας τη στο κεφάλι. Χρώματα χόρεψαν μπροστά στα μάτια της Θήρνα, κι αισθάνθηκε τη νυχτερινή υγρασία του χώματος και την ξηρότητα των καλοκαιρινών χόρτων επάνω στο πρόσωπό της. Η οσμή της γης γέμισε τα ρουθούνια της.

Προτού η όρασή της βυθιστεί στο σκοτάδι, είδε τα μποτοφορεμένα πόδια της αντιπάλου της ν'απομακρύνονται, και πρόσεξε ότι οι μπότες της είχαν, στην πίσω μεριά, μια λωρίδα αργυρής επένδυσης, πάνω στην οποία υπήρχαν σκαλίσματα.

«…*Θήρνα!*»

Αισθάνθηκε κάποιον να σφίγγει τον ώμο της και να την τραντάζει.

«Θήρνα!» Η φωνή του ήταν κουρασμένη, ή… πονεμένη.

Τα μάτια της άνοιξαν, για ν'αντικρίσει το πρόσωπο του Άνρημ. Το κεφάλι της πονούσε. Από κάτω της ήταν ξερά χόρτα και υγρό χώμα. Γύρω της, νύχτα. Πόση ώρα είχε περάσει;

«Δόξα στη Φλόγα,» άρθρωσε η Θήρνα, «δε σε πέτυχε, τελικά… Νόμιζα ότι το βέλος της–»

«Με πέτυχε.» Το βλέμμα του στράφηκε, και εκείνη το ακολούθησε, για να δει ότι το βέλος της κατασκόπου ήταν καρφωμένο στην πίσω μεριά του αριστερού του μηρού. Ο Άνρημ σερνόταν επάνω στο έδαφος, για να μετακινείται. «Έχασα την ισορροπία μου και έπεσα… και, πέφτοντας, έχασα και τις αισθήσεις μου. Όταν συνήλθα, φοβήθηκα ότι θα σ'έβρισκα νεκρή. Αλλά, ευτυχώς, δε σε σκότωσε. Τα Πνεύματα ήταν μαζί σου.» Αναφερόταν στις οντότητες που λάτρευαν οι Ερσαγκμόριοι, οι οποίες η Θήρνα αμφέβαλε ότι υπήρχαν· ωστόσο, ο Άνρημ πίστευε σ'αυτές, παρά τα χρόνια που είχε ζήσει στη Σερανβέλ και παρά το γεγονός ότι του είχαν μιλήσει για τη θρησκεία της Φλόγας.

«Θα μπορούσε…» Η Θήρνα κοίταξε μέσα στη νύχτα, αναζητώντας την έφιππη κατάσκοπο, μα μη βλέποντάς την πουθενά. «Θα μπορούσε, άνετα, να με είχε σκοτώσει.» *Δεν το έκανε, όμως. Γιατί;* Αλλά, από την άλλη, βέβαια, γιατί να το

κάνει; Αν παρακολουθούσε μονάχα το καραβάνι, δεν υπήρχε λόγος να σκοτώσει κανέναν. *Κι εξάλλου, εμείς δεν της επιτεθήκαμε. Δεν προλάβαμε, δηλαδή…* «Ήταν γυναίκα, Άνρημ.»

«Γυναίκα;»

«Ναι· την είδα όταν ήρθε κοντά μου.»

«Τη γνωρίζεις; Την έχεις ξαναδεί;»

«Δε… δε νομίζω. Αλλά δεν πρόφτασα κιόλας να διακρίνω πολύ καλά τα χαρακτηριστικά της. Σα σίφουνας ήρθε. Θυμάμαι, όμως, τις μπότες της…»

Ο Άνρημ συνοφρυώθηκε, παραξενεμένος.

Η Θήρνα έτριψε το χτυπημένο της κεφάλι, και μόρφασε από πόνο. «Είχαν αργυρή επένδυση, από την πίσω μεριά. Με σκαλίσματα.»

«Και σου είναι γνωστές αυτές οι μπότες;»

«Όχι· απλά τις πρόσεξα, λίγο προτού χάσω τις αισθήσεις μου,» είπε η Θήρνα· και ρώτησε: «Μπορείς να σηκωθείς; Πρέπει να επιστρέψουμε στον καταυλισμό.»

«Θα προσπαθήσω.»

«Στάσου, περίμενε.» Η Θήρνα σηκώθηκε όρθια πρώτη και του έδωσε το χέρι της. «Πιάσου από τους ώμους μου.»

Ο Άνρημ ήταν βαρύς, αλλά κατάφερε να τον υποβαστάξει, παρά τον πόνο στο κεφάλι της. Μέχρι τον καταυλισμό, τουλάχιστον, ήταν βέβαιη πως θα άντεχε να τον πάει. Εξάλλου, δεν ήταν και πολύ μακριά.

Ενώ ο βόρειος άνεμος τούς χτυπούσε, ανακατεύοντας τα μαλλιά τους, βγήκαν πίσω από τον βραχώδη λόφο και βημάτισαν, παραπατώντας, ως τον καταυλισμό. Οι φρουροί που φυλούσαν σκοπιά, αμέσως, τους πρόσεξαν και ειδοποίησαν τους πάντες· έτσι, σύντομα, όλο το καραβάνι συγκεντρώθηκε γύρω τους.

«Μα τη Φλόγα!» αναφώνησε ο Νολράκο, κοιτάζοντάς τους με μάτια γουρλωμένα και όψη κάτωχρη. «Τι συνέβη;» Μετά από τόσες πανωλεθρίες που είχε υποστεί, ήταν φανερό πως και τώρα έβλεπε μία ακόμα.

«Ας περιποιηθεί κάποιος τον Άνρημ, πρώτα,» είπε η Θήρνα. Δύο από τους φρουρούς του καραβανιού πλησίασαν και έβαλαν τα μυώδη χέρια του Ερσαγκμόριου στους ώμους τους, παίρνοντάς τον μαζί τους, προς μια σκηνή.

«Ποιος έριξε αυτό το βέλος;» ρώτησε ο Νολράκο την κόρη του, κοιτάζοντας το βλήμα που προεξείχε από τον ποτισμένο στο αίμα μηρό του Άνρημ.

«Ο καβαλάρης,» αποκρίθηκε εκείνη, αγγίζοντας το κεφάλι της και μορφάζοντας. Πρέπει να είχε δημιουργηθεί μια πολύ μεγάλη μελανιά εκεί: μια μελανιά που θα φούσκωνε και θα γινόταν ένας εξίσου μεγάλος καρούμπαλος.

Ο Νολράκο τη ζύγωσε και παραμέρισε τα μαλλιά της. «Μα τη Φλόγα… Γιατί σας χτύπησε; Γιατί τον πλησιάσατε; Μιλάς για τον ίδιο καβαλάρη που μας παρακολουθούσε; Πότε τον είδες;» Ήταν πασιφανές, από τη φωνή του, πως ήταν ταραγμένος.

Παλιά, ο πατέρας δεν ήταν έτσι, σκέφτηκε η Θήρνα. *Καθόλου έτσι… Από την άλλη, βέβαια, τότε δεν είχαμε να αντιμετωπίσουμε παρόμοια προβλήματα. Τώρα, έχουν έρθει τόσες πολλές καταστροφές μαζί, η μία κατόπιν της άλλης…*

«Στεκόταν σ'έναν λόφο. Είδα την κάπα του ν'ανεμίζει, κι υπέθεσα ότι ήταν αυτός…» Και είπε στον πατέρα της όλα όσα είχαν συμβεί.

Εκείνος αναστέναξε και την αγκάλιασε, σφιχτά, χαϊδεύοντας τα μαλλιά της, σα να φοβόταν ότι μπορεί ακόμα κι ετούτη τη στιγμή να την έχανε. «Θήρνα, πάντα νόμιζα ότι είχες περισσότερο μυαλό…»

«Έπρεπε να μάθω,» του αποκρίθηκε, έχοντας το πρόσωπό της ακουμπισμένο στον ώμο της. «Αποκλείεται να μας παρακολουθεί τυχαία, πατέρα. Κάτι κακό έχει στο νου της.»

«Φτάνουμε στη Σερανβέλ. Δε μπορεί να μας κάνει τίποτα, πια.»

Η Θήρνα απομακρύνθηκε απ'την αγκαλιά του. «Τότε, γιατί συνεχίζει να μας κατασκοπεύει;»

«Δεν ξέρω… Ίσως να είναι άνθρωπος του Βισκάλο–»

«Μα, ο Βισκάλο είναι που ευθύνεται για όλα τα κακά που μας έχουν βρει!» είπε, έντονα, η Θήρνα, σφίγγοντας τις γροθιές της.

«Δεν είμαστε βέβαιοι–»

«Ποιος άλλος να ευθύνεται; Έλα τώρα, πατέρα· αυτός είναι ο κυριότερός σου αντίπαλος. Δηλωμένος σου εχθρός, για όνομα της Φλόγας! Τον υποπτεύεσαι κι εσύ, όπως κι εγώ.»

«Ναι,» παραδέχτηκε ο Νολράκο, αναστενάζοντας, «τον υποπτεύομαι. Φυσικά και τον υποπτεύομαι. Αλλά δεν είμαι *σίγουρος*, κι επομένως, οφείλω να μη βγάζω βιαστικά συμπεράσματα. Τα βιαστικά συμπεράσματα δε σε οδηγούν πουθενά.

»Εκείνο που προσπαθούσα να πω πριν είναι πως ίσως ο Βισκάλο να θέλει, απλά, να μάθει πώς πηγαίνουν οι δουλειές μου και γι'αυτό να έστειλε την κατάσκοπό του στο κατόπι μου. Αλλά, όπως και νάχει, Θήρνα, δεν έπρεπε να είχες κάνει αυτό που έκανες. Μπορεί να σε *σκότωνε*!» Η λέξη βγήκε σαν κατάρα απ'τα χείλη του: σαν μια κατάρα που ο Νολράκο θα έδινε ακόμα και τη ζωή του για ν'αποτρέψει την πραγματοποίησή της. Αγαπούσε τη Θήρνα περισσότερο από όλα του τα παιδιά, ίσως επειδή το μυαλό της έμοιαζε να ταιριάζει τόσο πολύ με το δικό του σε ό,τι αφορούσε τις δουλειές και το εμπόριο.

«Αν είχα αντιληφτεί την απάτη της…» είπε η κόρη του, αποφεύγοντας τη ματιά του. Ντρεπόταν να τον αντικρίσει, γιατί καταλάβαινε, τώρα, ότι η ενέργειά της ήταν απερίσκεπτη και λανθασμένη. «Αν δε μας είχε κοροϊδέψει μ'εκείνο το σκιάχτρο…. Αλλά μας είδε να ζυγώνουμε, κι εμείς δεν το πήραμε είδηση–»

«Τέλος πάντων. Φτάνει για μένα που είστε καλά,» τη διέκοψε ο Νολράκο. «Πάμε να σου βάλω ένα πανί με κρύο νερό στο κεφάλι, αλλιώς θα κάνεις ένα καρούμπαλο σα βουνό.»

Η Θήρνα ένευσε, και βάδισαν προς τη σκηνή του.

Καθώς περπατούσαν, παρατήρησε ότι ο θηρευτής την ατένιζε, στεκόμενος πλάι στον Γκρίζο Ταύρο, ο οποίος ήταν ξύπνιος και τα μάτια του έμοιαζαν να πετάνε φωτιές. Το θηρίο έβγαλε ένα δυνατό ρουθούνισμα, που αντήχησε μέσα στη νύχτα.

Κεφάλαιο Πέμπτο
—Προς Έπαυλη Πτεράργυρων—

Το ταξίδι ως την έπαυλη ήταν χωρίς επεισόδια. Την πρώτη ημέρα, διέσχισαν –με τον αργό ρυθμό ενός καραβανιού– τα τελευταία εδάφη που απέμεναν μέχρι τα περίχωρα της Σερανβέλ. Ο Άνρημ ήταν ξαπλωμένος στο εσωτερικό μιας άμαξας, επάνω σε μερικά εμπορεύματα. Οι υπόλοιποι φρουροί του καραβανιού είχαν προσπαθήσει να του κάνουν όσο το δυνατόν περισσότερο χώρο, μα, εκ των πραγμάτων, δεν μπορούσαν να καταφέρουν και πολλά. Επιστρέφοντας από τα βασίλεια Πάρντβακ και Ίνγκινθραγκ, οι άμαξες ήταν γεμάτες με πραμάτεια, που ο Νολράκο Πτεράργυρος πίστευε πως, αν πουλούσε με έξυπνο τρόπο, θα κατόρθωνε να αποσβέσει ένα μεγάλο μέρος από τις τεράστιες ζημιές που είχε δεχτεί τελευταία. Ο Άνρημ, πάντως, βολεύτηκε στον χώρο που του έκαναν, όσο μικρός κι αν ήταν. Εκείνο που τον πείραζε περισσότερο ήταν το γεγονός ότι όφειλε να έχει το πόδι του σε ακινησία, προκειμένου να κλείσει το τραύμα στον μηρό του. Και απεχθανόταν την ακινησία· τον ενοχλούσε, όπως ένα καρφί στην πατούσα ενοχλεί ένα λιοντάρι των βουνών. Αλλά, εκτός από το σώμα του, είχε πληγωθεί κι ο εγωισμός του· έπρεπε να είχε καταλάβει ότι η φιγούρα πάνω στο λόφο δεν ήταν τίποτα παραπάνω από ένα σκιάχτρο! Έπρεπε να το είχε καταλάβει, ή, τουλάχιστον, να το είχε υποψιαστεί, και να είχε ψάξει τριγύρω, ώστε να βρει την κρυμμένη κατάσκοπο. Παραλίγο να σκοτωθεί η Θήρνα, χάρη στην απερισκεψία του!

Η ίδια η Θήρνα, όμως, δεν απασχολούσε τον εαυτό της με την «απερισκεψία» του Άνρημ. Κι αν ο φίλος της τη ρωτούσε, θα του αποκρινόταν πως δεν τη θεωρούσε καν απερισκεψία. Όχι, το νου της Θήρνα δεν απασχολούσε το πρόσφατο παρελθόν, αλλά το μέλλον. Καθώς καθόταν επάνω στ'άλογό της, ιππεύοντας πλάι στην άμαξα του πατέρα της, κοίταζε τριγύρω, ψάχνοντας για κάποιο σημάδι της έφιππης κατασκόπου. Ωστόσο, όλη την πρώτη ημέρα δεν είδε τίποτα. Κανείς δε φαινόταν να παρακολουθεί το καραβάνι… πράγμα που, βέβαια, δε σήμαινε ότι και κανείς δεν το παρακολουθούσε. *Ίσως εγώ να μην μπορώ να τους δω…*

«Ηρέμησε, μα τη Φλόγα, κόρη μου!» της είπε, κατά το μεσημέρι, ο Νολράκο, καθισμένος δίπλα στον οδηγό της άμαξάς του. «Δεν υπάρχει τίποτα να φοβηθούμε, πια. Σε λίγο, θα είμαστε στα περίχωρα της Σερανβέλ.»

Η Θήρνα ένευσε μονάχα, σιωπηλή. *Τίποτα να φοβηθούμε…* συλλογίστηκε· κι άθελά της, το βλέμμα της πήγε προς τα πίσω, προς τον θηρευτή: τον άντρα που ονομαζόταν Χάκνομπ και καθόταν επάνω στον Γκρίζο Ταύρο, τόσο άνετα και βολικά όπως ένας έμπειρος ιππέας επάνω στο άλογό του. Κάπου-κάπου, έσκυβε κοντά στο κερασφόρο κεφάλι του ζώου κι έμοιαζε να του ψιθυρίζει. *Ή είναι τρελός και μιλά στο θηρίο, ή είναι μάγος και μπορεί να το κάνει να τον καταλάβει.* Η Θήρνα πήρε το βλέμμα της απ'τον θηρευτή, προτιμώντας να μην τον κοιτάζει. Εξάλλου, ο… ο *πρωτόγονος*, θα έλεγε, φόβος της γι'αυτόν δεν ήταν παρά αβάσιμος. Ο αληθινός κίνδυνος δε βρισκόταν μέσα στο καραβάνι, αλλά έξω, γύρω· και η προσωποποίησή του ήταν η έφιππη κατάσκοπος.

Όταν η νύχτα έπεσε, το καραβάνι καταυλίστηκε, και η Θήρνα πήγε στην άμαξα όπου ήταν ξαπλωμένος ο Άνρημ. Τον βρήκε να κοιμάται, και παρατήρησε ότι κάποιος είχε βάλει κοντά του το ένα από τα δύο κλουβιά με τα γιγάντια κοράκια. Ποιος άθλιος είχε κάνει ένα τόσο κακόγουστο αστείο; Η Θήρνα έπιασε το κλουβί και το σήκωσε. Το κοιμισμένο πτηνό στο εσωτερικό του ξύπνησε κι άρχισε να κρώζει, καρφώνοντας τα πορφυρά του μάτια επάνω της και φτερουγίζοντας.

Τα βλέφαρα του Άνρημ άνοιξαν. «Τι συμβαίνει;»

«Προσπαθώ να το βγάλω έξω. Ποιος τόφερε εδώ;»

«Εγώ τούς είπα να το φέρουν, για να το ταΐζω.» Ανασήκωσε τους ώμους. «Πρέπει νάχω κάτι να κάνω, όσο κάθομαι και περιμένω το τραύμα μου να θεραπευτεί.»

Η Θήρνα μόρφασε αποδοκιμαστικά, ατενίζοντας το γιγάντιο κοράκι· αλλά άφησε κάτω το κλουβί του.

«Εμείς, στην Έρσαγκμορ,» είπε ο Άνρημ, «δε νομίζουμε ότι έχουν κάτι κακό τα γιγάντια κοράκια. Μάλιστα, πολλές φορές, θεωρούνται καλό σημάδι, όταν πετάνε πάνω από τις πεδιάδες μας. Σκέψου μόνο πόσο σπάνια πουλιά είναι.»

«Εγώ δεν πιστεύω σε τέτοια, έτσι κι αλλιώς,» απάντησε η Θήρνα, καθώς καθόταν πλάι του και έσκυβε, για να τον φιλήσει στα χείλη. «Απλά, δε μ'αρέσει η όψη αυτού του ζώου. Μου μοιάζει απειλητική.»

«Μπα,» έκανε ο Άνρημ, «είναι πολύ φιλικό.» Ύψωσε το χέρι του, για ν'αγγίξει, ελαφρά, το κεφάλι της. «Πώς είναι το χτύπημά σου;»

«Καλύτερα.»

«Την καβαλάρισσα την ξαναείδες;»

«Όχι.»

«Αλλά ανησυχείς· το βλέπω στο πρόσωπό σου.»

Η Θήρνα ένευσε. «Δε θα κοιμηθώ απόψε· θα την περιμένω να εμφανιστεί. Αν είναι να κάνει κάτι, πρέπει να το κάνει τώρα. Αύριο, μπαίνουμε στα περίχωρα της Σερανβέλ. Οι φωτιές των φυλακίων φαίνονται πεντακάθαρα από εδώ.»

«Όχι,» της είπε ο Άνρημ, «κοιμήσου καλύτερα. Υπάρχουν υπεραρκετοί φρουροί στο καραβάνι.»

Εκείνη, όμως, δεν τον άκουσε. Κάθισε στην άκρη της εισόδου της άμαξας κι έμεινε να κοιτάζει τη νύχτα… μέχρι που, ακούσια, την πήρε ο ύπνος, κι όταν τα κρωξίματα του γιγάντιου κορακιού την ξύπνησαν, ήταν πρωί. Η κατάσκοπος μπορεί να είχε έρθει και να είχε φύγει, χωρίς η Θήρνα να καταλάβει τίποτα.

«Αν είχε πλησιάσει, οι φρουροί μας θα την είχαν δει,» της είπε ο Νολράκο, όταν εκείνη ίππευε δίπλα στην αμαξά του.

Τώρα πλέον, είχαν μπει στα περίχωρα της Σερανβέλ και διέσχιζαν τους δρόμους που ανοίγονταν εκεί, περνώντας κοντά από χωράφια, βοσκότοπους, χωριά, και οικισμούς. Η Θήρνα εξακολουθούσε να κοιτάζει, καχύποπτα, προς όλες τις κατευθύνσεις, μα ποτέ δεν είδε την έφιππη κατάσκοπο. Ωστόσο, παρατήρησε ότι ο θηρευτής είχε, συχνά, το βλέμμα του καρφωμένο επάνω της, πράγμα το οποίο την έκανε ν’ανατριχιάζει.

Καθώς περνούσαν από διάφορα σημεία, ο πατέρας της χαιρετούσε γνωστούς του, είτε με το ύψωμα του χεριού είτε με μια δυνατή φωνή. Ορισμένοι απ’αυτούς, μάλιστα, ζύγωσαν την άμαξά του, για να του μιλήσουν από κοντά, ρωτώντας τον πώς είχαν πάει οι δουλειές κι ευχόμενοι καλή τύχη σ’εκείνον και στην οικογένειά του· ευχόμενοι η Φλόγα νάναι μαζί τους πάντοτε.

Το μεσημέρι, σταμάτησαν κοντά σ’ένα πανδοχείο, και οι φρουροί κι οι οδηγοί των αμαξών πήγαν να φάνε· το ίδιο κι ο Νολράκο, που ο πανδοχέας ήταν γνωστός του. Ο Χάκνομπ ο θηρευτής έμεινε έξω, κοντά στον Ταύρο, ενώ οι δίδυμοι ήλιοι λαμποκοπούσαν στο κέντρο του καλοκαιρινού ουρανού, κάνοντας τις φολίδες του θηρίου ν’αστράφτουν. Η Θήρνα, που τώρα μόνο ένιωθε κάποια από την αγωνία της παρακολούθησης να την έχει εγκαταλείψει, δεν μπήκε στο πανδοχείο μαζί με τον πατέρα της. Θέλοντας να χαλαρώσει για κάποια ώρα, πήγε στην άμαξα όπου βρισκόταν ο Άνρημ. Εκείνος τάιζε το κοράκι, με κομμάτια κρέατος και σπόρους καλαμποκιού. Η Θήρνα σήκωσε το κλουβί από τον κρίκο στην κορυφή του και το έβγαλε έξω. Ύστερα, έκλεισε την πάνινη είσοδο της άμαξας και την έδεσε στις άκριες, αγνοώντας το «Μα, τι κάνεις;» του Άνρημ.

Η Θήρνα στάθηκε από πάνω του και έβγαλε τα μαύρα της ρούχα, ως το τελευταίο. «Ξυπνάω την τίγρη,» αποκρίθηκε, γονατίζοντας κι ακουμπώντας τις παλάμες της στους ώμους του.

Ο Άνρημ τσίμπησε τα στήθη της. «Τραυματισμένος καθώς είμαι, δε θα μπορώ να τη δαμάσω όπως παλιά.»

«Δεν έχει σημασία· θα σε καταβροχθίσει, έτσι κι αλλιώς.» Έσκυψε και τον φίλησε, παίρνοντας το πρόσωπό του ανάμεσα στα δάχτυλά της.

Το βράδυ, η Θήρνα αισθάνθηκε, πάλι, την ανησυχία της να επιστρέφει. Καθώς οι ήλιοι βασίλευαν, εκείνη κοίταζε τριγύρω, τις αγροικίες, μήπως δει καμια σκοτεινή έφιππη φιγούρα να κατασκοπεύει το καραβάνι του πατέρα της. Αλλά τίποτα. Όλα έμοιαζαν ασφαλή. *Κι αύριο,* σκέφτηκε, *φτάνουμε σπίτι. Δε μένει, πια, πολύς δρόμος.*

Όταν έπεσε να κοιμηθεί μέσα στη σκηνή της, την οποία έστησε πλάι στην άμαξα του Άνρημ, ονειρεύτηκε…

Βαριά βήματα αντηχούν. Τα βήματα του Γκρίζου Ταύρου. Τα μάτια του πετάνε φλόγες, και το ξερό καλοκαιρινό χορτάρι πυρπολείται. Ο θηρευτής πηδά από βράχο σε βράχο, σαν αγριοκάτσικο.

Έρχεται καταπάνω μου!

–Το άλογο της κατασκόπου χρεμετίζει και σηκώνεται στα πισινά του πόδια, καθώς βρίσκεται πάνω σ'έναν λόφο. Το ασήμι στην πίσω μεριά των μποτών της γυαλίζει.

Τη φτάνω, αρπάζω την κάπα της, και την τραβάω. Και το σκιάχτρο διαλύεται. Ξύλα και άχυρα…

–Ο θηρευτής με προφταίνει!

Τα δύο γιγάντια κοράκια έχουν ξεφύγει απ'τα κλουβιά τους και διαγράφουν κύκλους στον ουρανό, κρώζοντας…

Κεφάλαιο Έκτο
—Έπαυλη Πτεράργυρων—

Το μεσημέρι της τρίτης ημέρας έφτασαν στην έπαυλη, όπου, έχοντας μάθει για τον ερχομό τους, τους περίμεναν. Το καραβάνι σταμάτησε έξω από τον κήπο, και ο Νολράκο και η Θήρνα μπήκαν, για να συναντήσουν την οικογένειά τους. Η Μάριλιν τούς αγκάλιασε και τους δύο, φιλώντας τους στα μάγουλα και στα χείλη, και λέγοντας πόσο είχε ανησυχήσει γι'αυτούς.

«Έπρεπε να με είχες ενημερώσει προτού φύγεις,» μάλωσε την κόρη της, «ή να είχες αφήσει, τουλάχιστον, ένα μήνυμα.»

Η Θήρνα ένευσε. «Έχεις δίκιο, μαμά· έφυγα πολύ βιαστικά.»

«Και τι έχεις εδώ;» Η Μάριλιν παραμέρισε τα μαλλιά της κόρης της. «Χτύπησες;»

«Συνέβη… ένα περιστατικό.»

«Τι περιστατικό;» Η Μάριλιν κοίταξε μια εκείνη μια το σύζυγό της.

«Θα τα πούμε μετά,» αποκρίθηκε ο Νολράκο. «Ας καθίσουμε, τώρα. Να μας πείτε και τα δικά σας νέα.»

«Τα δικά μας νέα, σίγουρα, δεν είναι τίποτα μπροστά στα δικά σου, πατέρα,» είπε ο Χανμάρο, χαμογελώντας. Αισθανόταν πλημμυρισμένος από χαρά, που ο Νολράκο και η Θήρνα είχαν επιστρέψει. Όταν η αδελφή του έφυγε, δεν είχε μπορέσει παρά να αναρωτηθεί τι την είχε κάνει να εγκαταλείψει, έτσι γρήγορα, την έπαυλη και να τρέξει πίσω, στο καραβάνι. Πίστευε ότι θα συνέβαινε κάτι άσχημο, τόσο κοντά στη Σερανβέλ; Τελικά, όμως, φαίνεται πως δεν ήταν τίποτα– ή, μήπως…; *Γιατί το κεφάλι της είναι χτυπημένο;* Συνοφρυώθηκε, αλλά δε μίλησε. *Όπως είπε κι ο πατέρας, θα τα συζητήσουμε μετά αυτά.*

Η Ζινράβα είχε ήδη χωθεί στην αγκαλιά του Νολράκο, καθώς εκείνος και οι υπόλοιποι άρχισαν να βαδίζουν προς το τραπέζι που ήταν στρωμένο στον κήπο της έπαυλης, δίπλα στον Κίονα. Ο μικρός Βαρνάλο χοροπηδούσε γύρω-γύρω από την ψηλή, πέτρινη στήλη με τα αλλόκοτα λαξεύματα, φωνάζοντας κατενθουσιασμένος.

Ο Νολράκο πλησίασε τη μητέρα του –τη γιαγιά Θήρνα, που καθόταν σε μια απ'τις καρέκλες του τραπεζιού– και έσκυψε, για να τη φιλήσει. «Πώς είσαι, μαμά;» ρώτησε. Εκείνη αποκρίθηκε πως ήταν καλά και πως η επιστροφή του γιου της την είχε κάνει να νιώσει δέκα χρόνια νεότερη. Ακόμα κι η γιαγιά Θήρνα, στην ηλικία της, που είχε δει τόσα και τόσα, φοβόταν ότι κάτι κακό μπορεί να συνέβαινε στο καραβάνι. Οι δύο προηγούμενες πανωλεθρίες, τόσο ξαφνικές και τρομακτικές, τους είχαν τραντάξει όλους στην οικογένεια.

«Ο Άνρημ πού είναι;» φώναξε ο Βαρνάλο, τραβώντας τη Θήρνα από τη ζώνη. «Πού είναι ο Άνρημ;»

«Ο Άνρημ…» Έγλειψε τα χείλη της, νευρικά. «Χτυπήθηκε.»

«Χτυπήθηκε;» έκανε ο Χανμάρο. *Τι εννοεί «χτυπήθηκε»; Το λέει σαν να έγινε κάποια συμπλοκή. Τους επιτέθηκαν ληστές; Τόσο κοντά στη Σερανβέλ;*

«Θα σας πούμε,» υποσχέθηκε η Θήρνα, και κάθισε στ'αριστερά του πατέρα της, που είχε ήδη καθίσει στην κορυφή του τραπεζιού. Στα δεξιά του, πήρε θέση η Μάριλιν, και δεξιά της Μάριλιν κάθισαν η Ζινράβα και ο Βαρνάλο. Η γιαγιά καθόταν στην αντικρινή κορυφή του τραπεζιού. Ο Χανμάρο κάθισε πλάι στη Θήρνα, και πλάι σ'εκείνον ήρθε και κάθισε η Φιλράνα, η οποία ήταν επίσης καλεσμένη σ'αυτό το τραπέζι· η Μάριλιν είχε επιμείνει, προκειμένου να γνωρίσει ο Νολράκο τη νέα αρχηγό της φρουράς της έπαυλης. Ο Χανμάρο, όμως, δεν αισθανόταν άνετα να την έχει τόσο κοντά του. Από την άλλη, βέβαια, δίσταζε και να της ζητήσει να φύγει…

«Φωνάξτε και τον Δάρφο,» είπε ο Νολράκο σ'έναν δούλο. Ο Δάρφο ήταν ο αρχηγός των μισθοφόρων του καραβανιού του. «Και τον Χάκνομπ, επίσης. Τον άντρα με τον Γκρίζο Ταύρο.»

Καθώς ο δούλος έφευγε, πλησίασε ο Επιστάτης Λανκόρο και χαιρέτησε τον κύριο Πτεράργυρο, προτού καθίσει κι εκείνος στο τραπέζι, στ'αριστερά της Φιλράνα.

Ο Νολράκο γέλασε, γεμίζοντας ένα ποτήρι κρασί από μια πήλινη καράφα και πίνοντας. «Δεν υπάρχει τίποτα καλύτερο στη ζωή απ'το να επιστρέφεις στο σπίτι σου, ύστερα από ένα μακρύ και επιτυχές ταξίδι!» είπε, και ύψωσε το κρασοπότηρό του. Οι υπόλοιποι γέμισαν, επίσης, τα ποτήρια τους και τσούγκρισαν. Εκτός από τη γιαγιά Θήρνα, που ήταν στην άλλη άκρη του τραπεζιού και δεν μπορούσε να τεντώνεται· ωστόσο, σήκωσε κι αυτή το ποτήρι της και ήπιε βαθιά, όπως όλοι τους.

Η Μάριλιν έσφιξε το δεξί χέρι του Νολράκο, με τα δύο δικά της, χαμογελώντας. Εκείνος στράφηκε και τη φίλησε.

«Είναι όμορφα που είμαι, ξανά, κοντά σας,» της ψιθύρισε.

Η Μάριλιν αισθάνθηκε δάκρυα να έχουν υγράνει τα μάτια της. «Κάθε μέρα που περνούσε, προσευχόμουν στη Φλόγα να σου δίνει τη δύναμή της και να καίει κάθε κακό προτού σε ζυγώσει.»

Ο Νολράκο την ξαναφίλησε.

Τότε, ήρθε ο Δάρφο, ένας ψηλόλιγνος, καστανόξανθος άντρας, με μακρύ πρόσωπο και μουστάκι. Είχε βγάλει τη θωράκισή του και ήταν, τώρα, ντυμένος μόνο με τα ταξιδιωτικά του ρούχα, ενώ το ξίφος του εξακολουθούσε να κρέμεται απ'τη μέση του. Χαιρέτησε και πήρε θέση δεξιά του Βαρνάλο, ο οποίος άρχισε, αμέσως, να του μιλά, με τη χαρακτηριστικά δυνατή φωνή του. Ο Δάρφο δεν έμοιαζε να απολαμβάνει και τόσο την παρέα του μικρού· το πρόσωπό του ήταν σφιγμένο και χαμογελούσε με τρόπο που ήταν τυπικά ευγενικός, ώστε να μην προσβάλει τον εργοδότη του, που καθόταν στην κορυφή του τραπεζιού.

Ο Χανμάρο είχε την αίσθηση ότι ο αρχηγός των μισθοφόρων του καραβανιού μπορεί, σε διαφορετική περίπτωση, να είχε χαστουκίσει το επτάχρονο αγόρι που τον ενοχλούσε.

Η Θήρνα, πάλι, η οποία γνώριζε τον Δάρφο πολύ περισσότερο από τον αδελφό της, ήταν *σίγουρη* ότι θα είχε χαστουκίσει τον Βαρνάλο, αν δεν ήταν γιος του Νολράκο. Ο αρχηγός των μισθοφόρων του καραβανιού ήταν κάθε άλλο παρά υπομονετικός άνθρωπος· εκνευριζόταν εύκολα και ενοχλείτο με το παραμικρό. Κάποιες φορές, η Θήρνα αναρωτιόταν γιατί ο πατέρας τον είχε στη δούλεψή του. Δεν μπορούσε να βρει κανέναν άλλο; Τον είχε, μάλιστα, ρωτήσει μια φορά· εκείνος, όμως, είχε μονάχα απαντήσει ότι ο Δάρφο ήταν καλός στη δουλειά του, κι όταν *ξέρεις* ότι κάποιος είναι καλός, δεν τον αλλάζεις, για να προσλάβεις κάποιον που μπορεί να σου βγει σκάρτος. Ο πατέρας, γενικά, προσπαθούσε να ρισκάρει όσο το δυνατόν λιγότερο, πράγμα με το οποίο η Θήρνα δε συμφωνούσε απόλυτα. Ορισμένες φορές, πίστευε, χρειάζεται να ρισκάρεις λίγο περισσότερο, για να πετύχεις κάτι καλύτερο.

«Ο Χάκνομπ πού είναι;» ρώτησε ο Νολράκο τον Δάρφο.

«Δε θα έρθει, είπε, γιατί πρέπει να φιλάει τον Ταύρο.»

«Να πάω να δω τον Ταύρο, μπαμπά;» φώναξε ο Βαρνάλο.

«Θα σε πάει ο Δάρφο, μετά.»

Ο Δάρφο; απόρησε η Θήρνα. *Πώς σου ήρθε, τώρα, αυτό, ρε μπαμπά;* «Θα τον πάω εγώ τον Βαρνάλο,» προθυμοποιήθηκε. «Ο κύριος Δάρφο, αναμφίβολα, θα είναι κουρασμένος και θα θέλει να ηρεμήσει.»

Ο Νολράκο ένευσε. «Εντάξει, Θήρνα.»

«Αν και, φυσικά, δε θα είχα κανένα πρόβλημα να συνοδέψω τον νεαρό,» παρενέβη ο Δάρφο. (*Ναι, φυσικά…* σκέφτηκε, ειρωνικά, η Θήρνα.) «Όμως, αφού η κυρία το επιθυμεί…» (*Σε έπιασε η ευγένεια…*)

«Θα μας πείτε, τώρα, τι συνέβη στο ταξίδι σας;» ρώτησε η Μάριλιν τη μεγάλη της κόρη. «Σας επιτέθηκε κανένας, καθώς πηγαίνατε προς το καραβάνι; Ο Πασνάλο μού ανέφερε ότι όλα ήταν ήσυχα, μέχρι που σας συνάντησε. Δεν πιστεύω να μου είπε ψέ–»

«Όχι, μητέρα, δε σου είπε ψέματα,» τη διέκοψε η Θήρνα. Και τους μίλησε για τον μυστηριώδη ιππέα που παρακολουθούσε το καραβάνι, και που χτύπησε εκείνη και τον Άνρημ, όταν προσπάθησαν να τον πλησιάσουν.

«Δόξα στη Φλόγα, που δε σας συνέβη τίποτα χειρότερο!» είπε η Μάριλιν, αν και, στην πραγματικότητα, μόνο για την κόρη της ανησυχούσε. Δεν την ενδιέφερε και τόσο για τον Ερσαγκμόριο βάρβαρο. Μάλιστα, εν μέρει, θεωρούσε πως πιθανώς να ήταν καλό αν πέθαινε· θ'άφηνε, επιτέλους, τη Θήρνα ήσυχη, κι εκείνη θα μπορούσε να βρει έναν άντρα αντάξιό της. Ο κόσμος ήδη έλεγε διάφορα γι'αυτήν, κι όποτε η Μάριλιν άκουγε τα συγκεκριμένα κουτσομπολιά, εκνευριζόταν, αλλά όφειλε να παραδεχτεί ότι οι «καλοθελητές» είχαν δίκιο…

Στράφηκε στο Νολράκο. «Τι γυναίκα ήταν αυτή; Ποιος την είχε στείλει;»

«Δεν ξέρω. Ίσως να δουλεύει για τον Βισκάλο…» Η όψη του συζύγου της ήταν προβληματισμένη.

«Ο *Βισκάλο*…!» σφύριξε η Μάριλιν, κάτω απ'την ανάσα της. «Αυτό το ελεεινό, τρισάθλιο κάθαρμα!»

«Δεν είμαι σίγουρος, όμως,» τόνισε ο Νολράκο.

«Εγώ, πατέρα, σ'το είπα,» παρενέβη η Θήρνα: «πιστεύω πως εκείνος την έστειλε. Και δεν μπορεί, απλά, να ήθελε να μας παρακολουθεί. Ήθελε να κάνει κάτι για να καταστρέψει κι αυτό το καραβάνι μας!»

Ο Νολράκο κούνησε το κεφάλι του, σιωπηλός και συνοφρυωμένος· το μέτωπό του είχε αυλακωθεί.

Η Μάριλιν άγγιξε τον ώμο του. «Τι σκέφτεσαι; Πες μου…»

«Τίποτα,» αποκρίθηκε εκείνος, «τίποτα συγκεκριμένο.»

Γιατί δε μου μιλάς, πια, Νολράκο; σκέφτηκε η Μάριλιν. *Παλιά, μου τα έλεγες όλα…*

Ο Χανμάρο έβλεπε ότι οι γονείς του κάτι ψιθύριζαν, μα δεν μπορούσε να τους ακούσει. Τι να έλεγαν; Οι όψεις τους έμοιαζαν στενοχωρημένες–

Ξαφνικά, αισθάνθηκε ένα χέρι ν'αγγίζει τον μηρό του κάτω απ'το τραπέζι, και παραλίγο να πεταχτεί, γιατί τα δάχτυλα βρίσκονταν πολύ κοντά στο αντρικό του όργανο.

«Δε θα με συστήσετε στον πατέρα σου;» τον ρώτησε η Φιλράνα, χαμηλόφωνα.

Ο Χανμάρο στράφηκε, για να την κοιτάξει. «Ε, ναι… γι'αυτό δε σου είπε η μητέρα να έρθεις κι εσύ στο τραπέζι;»

«Ναι, αλλά φαίνεται να το έχει ξεχάσει.» Δεν είχε πάρει το χέρι της από πάνω του, κι εκείνος αισθανόταν το άγγιγμά της να τον παραλύει, σαν να είχε κάτι το μαγικό.

«Θα το θυμηθεί. Θα σε συστήσει.»

«Δε νομίζω. Άλλα πράγματα την απασχολούν, τώρα.» Έσφιξε το μηρό του. «Πες της το. Θέλω ο πατέρας σου να με γνωρίσει.»

«Θα σε γνωρίσει. Θα σε δει και θα–»

«Πες της το.» Τον έσφιξε ακόμα περισσότερο, και τα νύχια της τρίφτηκαν, επίμονα, επάνω του.

Ο Χανμάρο αισθανόταν τον ανδρισμό του να έχει σκληρύνει, επώδυνα, μέσα στο παντελόνι του, ενώ το άγγιγμά της εξακολουθούσε να τον παραλύει. Ήθελε να σηκωθεί και να φύγει απ'το τραπέζι, ή, τουλάχιστον, να απομακρύνει το χέρι της από πάνω του. Όμως δε νόμιζε ότι μπορούσε να κάνει ούτε το ένα ούτε το άλλο· κάτι –αυτή η παράλυση που του προκαλούσε το άγγιγμά της– τον σταματούσε.

«Εντάξει,» είπε, αν μη τι άλλο γιατί ένιωθε πως κάπως έπρεπε να ξεμπλέξει από ετούτη τη δύσκολη θέση, «θα της το υπενθυμίσω.»

Η Φιλράνα μειδίασε, και το χέρι της χαλάρωσε, αν και δεν έφυγε από το μηρό του. Ο Χανμάρο μπορούσε να αναπνεύσει ελεύθερα ξανά.

Καθάρισε το λαιμό του και είπε: «Μητέρα. Πρέπει να συστήσουμε και τη Φιλράνα…»

Η Μάριλιν στράφηκε στο γιο της και την πολεμίστρια. «Ναι, βέβαια,» αποκρίθηκε, σαν, όντως, να το είχε ξεχάσει. «Η Φιλράνα, Νολράκο, είναι η νέα αρχηγός της φρουράς της έπαυλής μας. Ο Νολτάτο πνίγηκε στη θάλασσα, έχοντας πάει για ψάρεμα.»

«Ναι, μου το ανέφερε η Θήρνα. Πώς ακριβώς συνέβη;»

«Δε γνωρίζουμε. Βρήκαμε τη βάρκα του άδεια, κι ο ίδιος δεν ήταν πουθενά. Έτσι, έπρεπε να προσλάβω έναν νέο αρχηγό για τη φρουρά της έπαυλης· και η Φιλράνα, πιστεύω, είναι ό,τι μας χρειάζεται. Έχει τελειώσει τη Σχολή Τακτικής και Διοίκησης και τη Σχολή των Όπλων, της Σερανβέλ.»

«Και είναι μόλις δεκαεννέα χρονών,» τόνισε η Θήρνα, λοξοκοιτάζοντας την πολεμίστρια, που καθόταν στ'αριστερά του αδελφού της και, πριν από λίγο, οι δυο τους κάτι ψιθύριζαν. Η Θήρνα δεν είχε ακούσει τι έλεγαν, γιατί, εκείνη τη στιγμή, ο πατέρας μιλούσε για τον Γκρίζο Ταύρο, τονίζοντας πόσο ακριβά μπορούσαν να τον πουλήσουν και εξηγώντας ότι έτσι θα αναπλήρωναν μεγάλο μέρος της ζημιάς που είχαν πρόσφατα υποστεί. Το μόνο που είχε πάρει τ'αφτί της ήταν *συστήσει* (η φωνή του Χανμάρο), *πες της το* (η φωνή της Φιλράνα), και *εντάξει* (η φωνή του Χανμάρο, πάλι).

«Εντυπωσιακό,» είπε ο Νολράκο, ατενίζοντας τη Φιλράνα. «Είσαι μόνο δεκαεννέα κι έχεις τελειώσει και τις δύο σχολές;»

«Μάλιστα, κύριε Πτεράργυρε.» Τώρα, το χέρι της είχε αφήσει το μηρό του Χανμάρο, και όλη της η προσοχή ήταν στραμμένη στον πατέρα του.

«Ποια είναι η οικογένειά σου;»

«Οι Επίθυροι.»

Ο Νολράκο περίμενε κάτι περισσότερο. «Ο πατέρας σου; Η μητέρα σου;»

«Ο πατέρας μου είναι ο Σέλκρο Επίθυρος.»

«Και η μητέρα σου;»

Η Φιλράνα δίστασε να μιλήσει.

«Μητέρα της είναι η Ράσμιν Αλυσόλιθη,» είπε η Μάριλιν, που, φυσικά, δεν είχε πάρει στην έπαυλή της μια νέα αρχηγό της φρουράς χωρίς να γνωρίζει την οικογένεια και το ιστορικό της.

«Η Ράσμιν Αλυσόλιθη;» εξεπλάγη ο Νολράκο. «Η αδελφή του Χαντόλο Αλυσόλιθου;»

«Η ίδια.»

Ο Χαντόλο Αλυσόλιθος ήταν ένα από τα μέλη του Υπουργικού Συμβουλίου της Σερανβέλ, και πιο συγκεκριμένα, ο Υπουργός Καταναγκαστικής Υπηρεσίας: ο Υπουργός που ρύθμιζε ό,τι είχε να κάνει με τους νόμους και τους κανονισμούς για τους δούλους.

Αχά! σκέφτηκε η Θήρνα. *Κατάλαβα, τώρα, πώς τελείωσε τις σχολές που τελείωσε…*

Και, σαν η Φιλράνα να είχε ακούσει τους συλλογισμούς της και να ήθελε να τη διαψεύσει, είπε, αμέσως, στον Νολράκο: «Να ξέρετε, όμως, κύριε Πτεράργυρε, πως ούτε η μητέρα μου ούτε ο θείος μου είχαν καμία σχέση με τις σπουδές μου. Τις σχολές τις τελείωσα με τη δική μου αξία· κι αν επιθυμείτε, σας προτρέπω να ρωτήσετε.»

Ναι, καλά… σκέφτηκε η Θήρνα. *Τι νόημα έχει να ρωτήσουμε, όταν οι δάσκαλοί σου είναι πληρωμένοι δέκα φορές περισσότερο απ'το κανονικό; Άσε που θα φοβούνται να προδώσουν το θείο σου, μην καταλήξουν δούλοι…*

«Δεν το αμφιβάλλω, Φιλράνα,» αποκρίθηκε ο Νολράκο. «Είμαι βέβαιος πως η Μάριλιν ποτέ δε θα επέλεγε για αρχηγό της φρουράς κάποιον που δεν είναι αρκετά ικανός για τη δουλειά.»

Έλα τώρα, πατέρα, μούγκρισε εσωτερικά η Θήρνα. *Μπορεί νάναι ικανή για αρχηγός της φρουράς μιας έπαυλης, αλλά αποκλείεται να τελείωσε τις σχολές με την αξία της!*

«Ευχαριστώ, κύριε Πτεράργυρε,» είπε η Φιλράνα, μοιάζοντας ικανοποιημένη από τα λόγια του Νολράκο.

Ναι, μη φας… συλλογίστηκε η Θήρνα, αναποδογυρίζοντας τα μάτια της και πίνοντας μια γουλιά κρασί.

Όταν το γεύμα τελείωσε, η Θήρνα αισθανόταν φουσκωμένη από το φαγητό και πήγε στο δωμάτιό της, να ξαπλώσει και να κοιμηθεί μερικές ώρες. Πρόλαβε δεν πρόλαβε να την πάρει ο ύπνος και είχε την αίσθηση πως κάποιος βρέθηκε στο κατώφλι της: μια κοντή σκιά, που την κρυφοκοίταζε.

Τα μάτια της άνοιξαν και ανασηκώθηκε στους αγκώνες της, για να δει το κεφάλι του μικρού της αδελφού να την ατενίζει από το πλάι της μισάνοιχτης πόρτας.

«Θα με πας να δω τον Γκρίζο Ταύρο;» φώναξε ο Βαρνάλο. «Το υποσχέθηκες!»

Η Θήρνα μειδίασε. «Εντάξει,» είπε, «θα σε πάω. Αλλά μη φωνάζεις· σύμφωνοι;»

Ο Βαρνάλο κατένευσε, ενθουσιωδώς.

Η Θήρνα κάθισε στην άκρη του κρεβατιού και φόρεσε τις μπότες της. Τα ρούχα της δεν τα είχε βγάλει· είχε ξαπλώσει όπως ήταν. «Πάμε,» είπε, καθώς ορθωνόταν, και εκείνη κι ο μικρός της αδελφός βγήκαν από την έπαυλη και ζύγωσαν το καραβάνι, που ήταν καταυλισμένο απέξω.

Ο Γκρίζος Ταύρος κοιμόταν μπροστά από μια σκηνή, έχοντας το μεγάλο, κερασφόρο κεφάλι του κατεβασμένο και τα μάτια του κλειστά.

«Αυτός είναι;» φώναξε ο Βαρνάλο.

«*Σσς,*» του έκανε η Θήρνα. «Δεν είπαμε ότι δε θα φωνάζεις;»

«Συγνώμη…» μουρμούρισε ο μικρός της αδελφός, μουτρωμένος. Και ρώτησε: «Να πάμε πιο κοντά;»

Η Θήρνα τον έπιασε απ'το χέρι και πλησίασαν το μεγάλο, κοιμισμένο θηρίο. Ο θηρευτής πρέπει να ήταν μέσα στη σκηνή, μα δε βγήκε. Ίσως να μην τους άκουσε να πλησιάζουν, ή ίσως, ακόμα κι αν τους άκουσε, να μην ήθελε να τους δώσει σημασία.

Ο Βαρνάλο άπλωσε το άλλο του χέρι –αυτό που δεν κρατούσε η Θήρνα–, για ν'αγγίξει το ένα ασημόχρωμο κέρατο του Ταύρου. Τα δάχτυλα του αγοριού ακούμπησαν τη μεγάλη έκφυση και τρίφτηκαν επάνω της. «Είναι λείο,» ψιθύρισε ο Βαρνάλο, και μετά, επιχείρησε ν'αγγίξει και τις φολίδες του θηρίου.

Τα μάτια του Γκρίζου Ταύρου άνοιξαν, ξαφνικά, και τον ατένισαν. Ο μικρός πισωπάτησε, αιφνιδιασμένος. Το μεγάλο ζώο τίναξε το κεφάλι του και σηκώθηκε όρθιο, ρουθουνίζοντας.

Η Θήρνα αισθάνθηκε έναν δυνατό φόβο να την κυριεύει, παγώνοντας το σώμα της και παραλύοντας τα μέλη της. Το χέρι του Βαρνάλο έτρεμε μέσα στο δικό της.

«Χάκνομπ!» ακούστηκε μια φωνή. «Ξύπνα, ρε Χάκνομπ! Ο Ταύρος σου, ρε!» Κάποιος από τους φρουρούς, υπέθεσε η Θήρνα. Πανικός την έπιασε. Τι θα γινόταν αν ο θηρευτής δεν έβγαινε εγκαίρως; Θα τους επιτιθόταν το θηρίο; Θα τους κάρφωνε, με τα κέρατά του; Έπρεπε να φύγουν μακριά! Να τρέξουν!

Ο Ταύρος ρουθούνισε, και τα μάτια του στένεψαν.

Όχι, σκέφτηκε η Θήρνα, σφίγγοντας το χέρι του αδελφού της, *δεν έχει νόημα να τρέξουμε. Θα μας προλάβει πολύ εύκολα.*

«*ΧΑΚΝΟΜΠ!*» γκάριξε αυτός που είχε φωνάξει και πριν, και βήματα ακούστηκαν να ζυγώνουν, ενώ όπλα ξεθηκαρώνονταν.

Η κουρτίνα της σκηνής παραμερίστηκε, και ο θηρευτής βγήκε. Ζύγωσε τον Ταύρο, με άνεση, κι ακούμπησε το χέρι του στο κεφάλι του θηρίου, ανάμεσα στα κέρατά του, χαϊδεύοντάς το.

«Πώς θα μπορούσα να σας εξυπηρετήσω, κυρία Πτεράργυρη;» Η φωνή του ήταν τραχιά, όπως δύο ξερές πέτρες που τρίβονται η μία πάνω στην άλλη.

«Δεν ήθελα κάτι το ιδιαίτερο,» αποκρίθηκε η Θήρνα, καθώς ο φόβος κι ο πανικός την εγκατέλειπαν. Το άγγιγμα του θηρευτή έμοιαζε να είχε ηρεμήσει αμέσως τον Ταύρο. «Είχα φέρει τον αδελφό μου, Βαρνάλο, για να δει το θηρίο.»

Το βλέμμα του Χάκνομπ πήγε στο αγόρι. «Έχεις ξαναδεί Γκρίζο Ταύρο, μικρέ;» ρώτησε, χαμογελώντας.

Εκείνος κούνησε το κεφάλι, αρνητικά.

«Θέλεις να τον καβαλήσεις;»

«Θα είναι ασφαλές;» παρενέβη η Θήρνα, προτού προλάβει ν'απαντήσει ο Βαρνάλο.

«Ναι,» δήλωσε ο Χάκνομπ· «θα είμαι μαζί του.»

«Εντάξει, τότε. Αν θέλει…»

«Θέλω!» είπε, ενθουσιωδώς, ο Βαρνάλο, έχοντας επανακτήσει τη δυνατή του φωνή.

«Ωραία!» Ο Χάκνομπ τον άρπαξε απ'τη μέση και, σηκώνοντάς τον με ευκολία, τον έβαλε να καθίσει πάνω στον Γκρίζο Ταύρο. «Κρατήσου απ'τα κέρατα.»

Ο Βαρνάλο υπάκουσε, γελώντας.

«Θα σε πάω μια βόλτα γύρω απ'τον καταυλισμό,» δήλωσε ο θηρευτής, και ξεκίνησε να βαδίζει. Ο Ταύρος τον ακολούθησε, σαν να υπήρχε κάποιο αόρατο λουρί που να τους συνέδεε.

Η Θήρνα έμεινε πίσω, κοιτάζοντας παραξενεμένη. Αναρωτιόταν αν, τελικά, ο Χάκνομπ *ήταν* κάποιου είδους μάγος. Γιατί, αν δεν ήταν, τότε πώς μπορούσε να κάνει αυτό το άγριο ζώο να τον υπακούει, έτσι απλά;

Οι φρουροί του καραβανιού θηκάρωσαν τα όπλα τους, αφόπλισαν τις βαλλίστρες τους, κι άρχισαν ν'απομακρύνονται από τη σκηνή του θηρευτή.

«Πού είναι ο Άνρημ;» ρώτησε η Θήρνα έναν απ'αυτούς. «Στην άμαξα;»

«Όχι, στη σκηνή του. Εκεί.» Ο άντρας έδειξε.

Η Θήρνα πλησίασε, και είδε ότι η κουρτίνα ήταν ανασηκωμένη και, μέσα, φαινόταν ο φίλος της, ξαπλωμένος, μ'ένα μεγάλο μαξιλάρι στην πλάτη.

«Για λίγο, τρόμαξα,» της είπε, όταν εκείνη μπήκε, σκύβοντας.

«Γιατί;» ρώτησε η Θήρνα, καθώς γονάτιζε πλάι του.

«Νόμιζα ότι θα σας ορμούσε ο Ταύρος.»

«Αα, ναι…» Πριν, είχε την εντύπωση ότι ο φίλος της μιλούσε για κάτι άλλο. «Είδες το περιστατικό;»

«Ναι. Το θηρίο είναι, σίγουρα, επικίνδυνο. Αναρωτιέμαι τι θα γινόταν, έτσι και κάποια στιγμή ξέφευγε απ'τον έλεγχο του Χάκνομπ…»

«Γι'αυτό τον πληρώνουμε,» είπε η Θήρνα: «για να *μην* του ξεφύγει. Τέλος πάντων… εσύ πώς είσαι;»

«Όχι και πολύ καλύτερα. Εξακολουθώ να μην μπορώ να βαδίσω, παρά μόνο όταν με υποβαστάζουν. Το βέλος χτύπησε κόκαλο, και το κόκαλο χρειάζεται χρόνο

μέχρι να δέσει. Και, για να το βοηθήσω, πρέπει νάμαι ξαπλωμένος… πράγμα που…» Ξεφύσησε.

«Το ξέρω ότι το απεχθάνεσαι,» είπε η Θήρνα, και τον φίλησε στα χείλη. «Θέλεις να έρθεις μέσα, στην έπαυλη; Έτσι κι αλλιώς, δεν μπορείς να προσφέρεις και πολλά εδώ, ως φρουρός.»

«Μπα, θα μείνω.»

«Γιατί;»

Ο Άνρημ δίσταση για λίγο· αλλά, ύστερα, είπε: «Αισθάνομαι πως πρέπει να μείνω.»

Τι έχει στο μυαλό του και δε μου το λέει; σκέφτηκε η Θήρνα. Δεν τον ρώτησε, όμως. Προτίμησε ν'αλλάξει, προς το παρόν, θέμα, για ν'αποφορτίσει τη συζήτηση. «Έχεις φάει;»

«Ναι, έφαγα με τους υπόλοιπους φρουρούς. Τάισα και το κοράκι,» μειδίασε.

Η Θήρνα μόρφασε, αποδοκιμαστικά.

Ο Άνρημ γέλασε.

Μια φωνή αντήχησε από έξω. Η φωνή του Βαρνάλο.

Η Θήρνα, πάραυτα, βγήκε απ'τη σκηνή, κοιτάζοντας γύρω-γύρω, ψάχνοντας για τον αδελφό της. Αν αυτός ο θηρευτής είχε αφήσει τον καταραμένο του Ταύρο να κάνει κακό στον Βαρνάλο–!

Ευτυχώς, όμως, ο φόβος της ήταν αβάσιμος. Το αγόρι εξακολουθούσε να ιππεύει κανονικά, και τώρα, επέστρεφε προς τη σκηνή του Χάκνομπ, με τον θηρευτή να προηγείται, φυσικά.

Η Θήρνα τούς πλησίασε, με γρήγορες δρασκελιές. «Τι έγινε;» απαίτησε, ατενίζοντας τον Χάκνομπ.

«Τι εννοείτε, κυρία Πτεράργυρη;»

«Άκουσα τον αδελφό μου να φωνάζει.»

«Ο Ταύρος έκανε ένα μικρό άλμα. Δεν υπήρξε κίνδυνος.»

Η Θήρνα κοίταξε το πρόσωπο του Βαρνάλο. Πράγματι, δε φαινόταν τρομαγμένος.

Όταν έφτασαν μπροστά στη σκηνή του θηρευτή, εκείνος κατέβασε το αγόρι από τη ράχη του Ταύρου και έβαλε το ζώο να καθίσει, ήρεμα, στα πόδια του.

Η Θήρνα πήρε τον αδελφό της από το χέρι και κατευθύνθηκε προς την έπαυλη.

«Δεν κινδύνεψα,» της είπε ο Βαρνάλο. «Αλήθεια. Κρατιόμουνα γερά. Από τα κέρατα!» Τα μάτια του γυάλιζαν. «Θα το ξανακάνω! Ο μπαμπάς δε θα πει όχι!»

«Θα τον πάμε στην αγορά τον Ταύρο,» του εξήγησε η Θήρνα. «Πρέπει να τον πουλήσουμε. Δεν το φέραμε εδώ για να τον κρατήσουμε.» *Κι όσο πιο γρήγορα τον ξεφορτωθούμε –και αυτόν και τον θηρευτή–, τόσο το καλύτερο…*

«Γιατί να μην τον κρατήσουμε λίγο ακόμα;» παραπονέθηκε ο Βαρνάλο. «Και τον πουλάμε μετά!»

«Δε σου είπα να μη φωνάζεις;»

«Συγνώμη… Να τον κρατήσουμε, όμως, λίγο ακόμα; Θα τον κρατήσουμε αν δε φωνάζω;»

«Δεν ξέρω· ρώτα τον μπαμπά.»

Κεφάλαιο Έβδομο
—Έπαυλη Πτεράργυρων—

Η Θήρνα σκόπευε να πάει τον Βαρνάλο στην έπαυλη, να τον αφήσει εκεί, και να επιστρέψει στον καταυλισμό του καραβανιού και στον Άνρημ, ώστε να μιλήσει μαζί του και να μάθει γιατί ο Ερσαγκμόριος φίλος της επέμενε να μείνει έξω, στη σκηνή. Ο μικρός της αδελφός, όμως, είχε άλλα σχέδια. Την έπιασε από τη ζώνη, ζητώντας της να του πει τις περιπέτειές της από το πρόσφατό της ταξίδι. Η Θήρνα προσπάθησε να του εξηγήσει πως *–ευτυχώς–* δεν είχαν περάσει από περιπέτειες και όλοι είχαν επιστρέψει ασφαλείς. Αλλά ο Βαρνάλο επέμενε, μη θέλοντας να την πιστέψει. Πράγμα που σήμαινε ότι, ουσιαστικά, ο αδελφός της της ζητούσε να του διηγηθεί ιστορίες που δεν είχαν συμβεί ποτέ: παραμύθια. *Η γιαγιά λέει καλύτερα παραμύθια από μένα,* σκέφτηκε η Θήρνα. *Παρότι έχουμε το ίδιο όνομα, εγώ δεν έχω αυτό το χάρισμά της. Γιατί δεν πας σ'εκείνη, λοιπόν;* Ήταν φανερό, όμως, ότι ο Βαρνάλο, ετούτη τη φορά, επιθυμούσε ν'ακούσει διαφορετικές ιστορίες απ'αυτές που τους διηγιόταν η γιαγιά τους: ιστορίες τις οποίες θα μπορούσε να θεωρήσει *αληθινές*, ότι, πράγματι, είχαν συμβεί στην αδελφή του και στον πατέρα του, καθώς ταξίδευαν στα βασίλεια Πάρντβακ και Ίνγκινθραγκ.

Έτσι, η Θήρνα τον ανέβασε στο δωμάτιό της και τον έβαλε να καθίσει σε μια πολυθρόνα εκεί, πλάι στη βιβλιοθήκη, η οποία δεν είχε μόνο βιβλία στα ράφια της, αλλά και διάφορα διακοσμητικά αντικείμενα που μάζευε ο Νολράκο στα ταξίδια του: αγαλματίδια, αρχαίες τεφροδόχους, λαξευτά κηροπήγια, κεντητούς ή μεταλλικούς σελιδοδείκτες, και μικρές κορνίζες.

Η Θήρνα κάθισε αντίκρυ του Βαρνάλο, φέρνοντας μια άλλη ξύλινη πολυθρόνα μπροστά του. Έβγαλε τις μπότες της, σταύρωσε τα πόδια της στο γόνατο, και ξεκίνησε να του διηγείται φανταστικά γεγονότα. Ουσιαστικά, τροποποιούσε τα παραμύθια που είχε ακούσει από τη γιαγιά της. Είπε στον Βαρνάλο ότι, καθώς το καραβάνι ήταν κατασκηνωμένο έξω από τα σύνορα του Βασιλείου Ίνγκινθραγκ, ένα σμήνος από κατάμαυρα γιγάντια κοράκια τού επιτέθηκε, και ότι ο Άνρημ είχε

την ιδέα να ανάψουν δυνατές φωτιές, για να τα διώξουν. Αργότερα, έμαθαν πως τα είχε στείλει ένα μοχθηρό πνεύμα που κατοικούσε σε κείνα τα μέρη, και που δεν του άρεσε όταν άνθρωποι περνούσαν από τις περιοχές του.

Μετά, όταν είχαν σταματήσει στις όχθες ενός ποταμού κι εκείνη είχε γονατίσει για να πιει, ένα πρόσωπο παρουσιάστηκε κάτω απ'το νερό, κατάμαυρο και με φωτεινά πράσινα μάτια, το οποίο της εξήγησε πως θα της απαντούσε σε μία, και μόνο μία, ερώτηση σχετικά με το μέλλον. Οπότε, εκείνη το ρώτησε αν το καραβάνι του πατέρα της θα έφτανε ασφαλές στη Σερανβέλ· και το πρόσωπο απάντησε ότι, ναι, θα έφταναν ασφαλείς ως εκεί, αν φαίνονταν προσεκτικοί και δεν έμπλεκαν άσκοπα σε κινδύνους.

Τέλος, η Θήρνα είπε στον Βαρνάλο πώς βρήκαν τον Χάκνομπ τον θηρευτή, κι αυτή την ιστορία δε χρειάστηκε να την αλλοιώσει καθόλου, ούτε να τη διαφοροποιήσει, διότι πίστευε –κι αν έκρινε από την έκφραση στο πρόσωπο του αδελφού της, δεν είχε άδικο– ότι ήταν από μόνη της αρκετά θαυμαστή. Ο Δάρφο ήταν που άκουσε πρώτος τις φήμες για τον Γκρίζο Ταύρο, όταν βρίσκονταν στα νότια μέρη του Βασιλείου Πάρντβακ. Έμαθε ότι ένα από αυτά τα μεγάλα κι επικίνδυνα θηρία τριγύριζε κοντά στα βουνά, κι έτσι ο πατέρας αναζήτησε έναν θηρευτή, γιατί λεγόταν πως μονάχα αυτοί οι εξειδικευμένοι άνθρωποι μπορούσαν να πιάσουν Γκρίζους Ταύρους. Τελικά, περισσότερο ο Χάκνομπ τούς βρήκε παρά εκείνοι τον βρήκαν, διότι είχε ακούσει ότι τον έψαχναν.

«Και πώς έπιασε τον Ταύρο;» φώναξε ο Βαρνάλο.

«Δεν είδαμε πώς ακριβώς τον έπιασε. Μας είπε ότι ήθελε να κάνει τη δουλειά μόνος του, χωρίς κανείς να τον παρατηρεί ή ακόμα και να βρίσκεται εκεί κοντά, γιατί ένας άσχετος μπορεί να χαλούσε το κυνήγι, τρομάζοντας το θηρίο ή τραβώντας, άσκοπα, την προσοχή του.» Η Θήρνα κοίταξε έξω απ'το παράθυρο και είδε ότι ήταν απόγευμα· ο Λούντρινχ έγερνε προς τον δυτικό ορίζοντα, και το τοπίο είχε γεμίσει σκιές.

«Τώρα,» είπε στον αδελφό της, «θα πάω να κάνω ένα μπάνιο, εντάξει;» Ήθελε να λουστεί από τότε που ήρθε στην έπαυλη, μα δεν είχε, ως τώρα, προλάβει.

Ο Βαρνάλο ένευσε καταφατικά, σιωπηλός για μια φορά. Οι ιστορίες που του είχε διηγηθεί η αδελφή του πρέπει να στριφογύριζαν μέσα στο μυαλό του, γιατί το βλέμμα του έμοιαζε χαμένο.

Η Θήρνα βγήκε από το δωμάτιό της και φώναξε μια δούλα, για να της ετοιμάσει το λουτρό. Όταν ήταν έτοιμο, μπήκε στο μικρό δωμάτιο, κλείνοντας την πόρτα πίσω της. Έκανε μπάνιο χωρίς να χρονοτριβήσει, αλλά, και πάλι, αισθάνθηκε τους μύες της να χαλαρώνουν, το κεφάλι της να θολώνει, και τα βλέφαρά της να βαραίνουν. Καθώς έβγαινε απ'το λουτρό, τυλιγμένη σε μια βαθυκόκκινη ρόμπα, χασμουριόταν βαθιά.

Και παρατήρησε πως ο Βαρνάλο είχε αποκοιμηθεί, καθισμένος στην πολυθρόνα. Χαμογέλασε. Τελικά, δεν ήταν η μόνη που ήθελε ύπνο. Έκανε να βγάλει τη ρόμπα

της και να ξαπλώσει γυμνή, όπως συνήθιζε, αλλά σταμάτησε τον εαυτό της, επειδή σκέφτηκε ότι μπορεί ο μικρός της αδελφός να ξυπνούσε πριν από εκείνη. Έτσι, έπεσε στο κρεβάτι τυλιγμένη στη ρόμπα της, ενώ σκεφτόταν: *Δε θα κοιμηθώ πολύ. Λιγάκι μόνο. Και μετά, θα πάω να δω τον Άνρημ…*

Ο Βασιλιάς Ύπνος, όμως, διαφωνούσε. Ήθελε να την κρατήσει περισσότερο από «λιγάκι μόνο» στο βασίλειό του. Η Θήρνα κοιμήθηκε βαθιά και για πολλή ώρα, καθώς οι δύο ήλιοι του Άρμπεναρκ βυθίζονταν ο ένας στην Ανατολή κι ο άλλος στη Δύση, και το σκοτάδι της νύχτας σκέπαζε τον κόσμο, με μοναδικό του εχθρό το αδύναμο φως των τεσσάρων φεγγαριών.

Έξω από την έπαυλη της οικογένειας Πτεράργυρων, ο Γκρίζος Ταύρος βημάτιζε ανήσυχα μέσα στον καταυλισμό του καραβανιού, ρουθουνίζοντας, ενώ τα παράξενά του μάτια γυάλιζαν τρομακτικά. Ο Τάλακ, ένας από τους φρουρούς που είχε γνωρίσει τον Χάκνομπ περισσότερο από τους άλλους, είδε το ζώο να περιφέρεται αφύλακτο και αναζήτησε τον θηρευτή στη σκηνή του, για να του πει να το ηρεμήσει. Γιατί το είχε αφήσει έτσι, αμολητό;

«Χάκνομπ;»

Καμία απάντηση από το εσωτερικό της σκηνής.

Ο Τάλακ ανασήκωσε τον μπερντέ, και είδε ότι δεν ήταν κανείς μέσα. «Πού είναι, ο Φλογοκαμένος;» μούγκρισε, κάτω απ’την ανάσα του.

«Τάλακ!» άκουσε, ξαφνικά, από πίσω του· και η φωνή τον τρόμαξε.

Στράφηκε και ζύγωσε, με γρήγορα βήματα, τη σκηνή του Άνρημ, για να κοντοκαθίσει μπροστά από τον ανασηκωμένο μπερντέ. «Τι είναι, Ερσαγκμόριε;»

«Το θηρευτή ψάχνεις;»

«Προφανώς. Ο Ταύρος του μου φαίνεται ανήσυχος.»

«Κι εμένα,» μούγκρισε ο Άνρημ. Το πρόσωπό του ήταν τυλιγμένο στις σκιές, καθώς μονάχα ένα κερί ήταν αναμμένο στο εσωτερικό της μικρής σκηνής του. Στην αγκαλιά του κρατούσε το ένα από τα δύο γιγάντια κοράκια, χαϊδεύοντάς το. Τα πορφυρά μάτια του πτηνού γυάλιζαν μέσα στο σκοτάδι, με τρόπο που έκαναν τον Τάλακ ν’αναριγεί. Το ένα του πόδι ήταν δεμένο, με χοντρό σκοινί, στον πήχη του Ερσαγκμόριου. «Και ο Χάκνομπ φαίνεται να τον άφησε μόνο του επίτηδες…»

«Τον είδες να φεύγει;» συνοφρυώθηκε ο Τάλακ.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Άνρημ. «Βγήκε απ’τη σκηνή του, έσκυψε κοντά στον Ταύρο, σαν να ήθελε να του ψιθυρίσει κάτι, και απομακρύνθηκε.»

«Πού πήγε;»

«Προς τα κει.» Ο Άνρημ έδειξε.

«Πάω να δω,» είπε ο Τάλακ. Ορθώθηκε και έφυγε.

Θα ερχόμουν μαζί σου, σκέφτηκε ο Άνρημ, *αν μπορούσα.* Ο Χάκνομπ τού ενέπνεε έναν τρόμο τον οποίο είχε να αισθανθεί από τότε που οι Σερανβέλιοι τον είχαν αιχμαλωτίσει: έναν πολύ, πολύ δυνατό τρόμο, που τον έκανε να φοβάται για το μέλλον, σαν ο θηρευτής να ήταν κάποιου είδους δυσοίωνο σημάδι. Ένας από τους

Οραματιστές της Έρσαγκμορ ίσως μπορούσε να δώσει μια εξήγηση σ'όλα τούτα, αλλά ο Άνρημ δεν ήταν Οραματιστής. Ήξερε μονάχα ότι, βαθιά μέσα του, η ψυχή του δεχόταν με δυσκολία την παρουσία του Χάκνομπ. Ίσως να έφταιγε το γεγονός ότι ο άνθρωπος ήταν θηριώδης στην εμφάνιση και λιγομίλητος γενικά… αλλά ίσως και να έφταιγε κάτι άλλο· κάτι που ο Άνρημ αδυνατούσε –ακόμα, τουλάχιστον– να προσδιορίσει. *Είναι σαν τα Πνεύματα να προσπαθούν να μου δώσουν κάποιο μήνυμα που δεν έχω την ικανότητα να λάβω…* Ωστόσο, είχε αποφασίσει να μείνει στη σκηνή του απόψε και να μην πάει στην έπαυλη των Πτεράργυρων, μαζί με τη Θήρνα. Από εδώ, μπορούσε να παρακολουθεί τον θηρευτή και τον Ταύρο του.

Ποτέ πριν, σ'όλο το ταξίδι από το Πάρντβακ ως ετούτους τους τόπους, δεν είχε νιώσει ότι όφειλε να παρακολουθεί τον Χάκνομπ. Οι φρουροί του καραβανιού –ανάμεσα στους οποίους ήταν κι εκείνος– σίγουρα ήταν αρκετοί για να τον προσέχουν, σε περίπτωση που επιχειρούσε κάποια ύποπτη κίνηση… αλλά, βέβαια, γιατί ένας θηρευτής Γκρίζων Ταύρων να έκανε κάτι τέτοιο; Είχε πιάσει το θηρίο, όπως του ζήτησαν, και θα πληρωνόταν καλά για τις υπηρεσίες του.

Ωστόσο, ο Άνρημ είχε καταλάβει ότι και η Θήρνα φοβόταν τον θηρευτή… αν και δεν τον *υποψιαζόταν*. Αναμφίβολα, το θεωρούσε παράλογο να τον υποψιαστεί. Ο Άνρημ, όμως, δε βασιζόταν στη λογική. Βασιζόταν στη διαίσθηση. Και η διαίσθησή του του έλεγε πως κάτι άσχημο γινόταν με τον Χάκνομπ, ασχέτως αν ο θηρευτής αποκλείεται να είχε λόγο να τους βλάψει και τα λοιπά και τα λοιπά…

Η Θήρνα θεωρούσε πιο επικίνδυνο τον καβαλάρη –ή, μάλλον, την καβαλάρισσα, όπως αποδείχτηκε– που τους κατασκόπευε σ'όλο τους το ταξίδι, αλλά δεν είχε δίκιο. Δεν ήταν αυτή η πιο επικίνδυνη. Ο Χάκνομπ ήταν. Το τέρας που βρισκόταν ανάμεσά τους, χωρίς να μπορούν να το κατηγορήσουν για τίποτα, παρά μόνο για την τερατώδη του εμφάνιση…

Το γιγάντιο κοράκι έκρωξε μέσα στην αγκαλιά του Άνρημ.

Ο Χάκνομπ είχε μόλις ανάψει ένα κομμάτι ξύλο και το κρατούσε στο δεξί του χέρι. Στεκόταν μπροστά από την άμαξα που μετέφερε τα έπιπλα, έχοντας ανοίξει τις πόρτες της.

Ξαφνικά, άκουσε κάποιον να φωνάζει τ'όνομά του, και στράφηκε, για να δει μια κοντή φιγούρα να τον ζυγώνει, τρέχοντας. Στο χέρι της ήταν ένα γυμνωμένο ξίφος. Τα ξανθά της μαλλιά γυάλιζαν στο φεγγαρόφωτο.

«Χάκνομπ! Τι κάνεις εκεί;» φώναξε ο Τάλακ.

«Έψαχνα κάτι,» αποκρίθηκε ο γιγαντόσωμος άντρας, που του έριχνε δύο κεφάλια.

«Εμένα μού μοιάζει σα να πήγαινες να βάλεις φωτιά στο εμπόρευμα,» είπε ο Τάλακ, σταματώντας εμπρός του και τείνοντας τη λεπίδα του ξίφους προς το μέρος του.

Ο Χάκνομπ γέλασε, τραχιά. «Μη γίνεσαι αστείος, φίλε μου!» Και, για λίγο, ο Τάλακ νόμισε πως, όντως, είχε κάνει λάθος, πως, μέσα στον πανικό του, είχε παρεξηγήσει τον θηρευτή. Μετά, όμως, ο Χάκνομπ παραμέρισε, απότομα, το ξίφος του, με το φλεγόμενο ξύλο που κρατούσε, και τον γρονθοκόπησε καταπρόσωπο.

Το χέρι του θηρευτή ήταν πολύ δυνατό. Η γροθιά του ήταν σχεδόν τόσο μεγάλη όσο ολόκληρο το πλάι του κεφαλιού του άλλου άντρα. Ο Τάλακ άκουσε ένα *κρακ!* μέσα στο κρανίο του, και είδε χρώματά μπροστά του. Παραπάτησε, ζαλισμένος, και μετά η νύχτα έγινε ακόμα πιο σκοτεινή για εκείνον…

Ο Χάκνομπ τον είδε να σωριάζεται, και πέταξε το φλεγόμενό του ξύλο μέσα στην άμαξα με τα έπιπλα.

Ο Άνρημ άκουσε φωνές, και όχι μόνο… Μαζί με τις φωνές, άκουσε και το θόρυβο που κάνει η φωτιά καθώς τρώει ύφασμα και ξύλο. Επίσης, άκουσε βαρύ ποδοβολητό και ρουθουνίσματα. Ο Γκρίζος Ταύρος είχε αφηνιάσει!

Το κοράκι στην αγκαλιά του Ερσαγκμόριου έκρωζε.

Ο Άνρημ άρπαξε το ξύλο που χρησιμοποιούσε για μπαστούνι και προσπάθησε να συρθεί έξω απ’τη μικρή του σκηνή. Το τραύμα στον μηρό του τον λόγχιζε, με έντονο, παραλυτικό πόνο. Το κοράκι συνέχιζε να κρώζει… και μετά, άρχισε να φτερουγίζει κιόλας, σαν να προσπαθούσε να σπάσει το σχοινί που το κρατούσε δεμένο με τον Ερσαγκμόριο και να πετάξει μακριά.

Η φρουρός που λεγόταν Ραμάθα είδε την άμαξα ν’αρπάζει φωτιά. Είδε τα υφασμάτινα τοιχώματά της να τυλίγονται στις φλόγες, και στράφηκε προς τα εκεί. Στο πορτοκαλοκόκκινο φως της πυράς διέκρινε δύο μορφές: η μία ήταν ψηλή και μεγαλόσωμη *–ο θηρευτής!–* κι η άλλη σωριασμένη στο έδαφος, στα πόδια της πρώτης.

Τι είχε συμβεί;

«*Συναγερμός!*» ούρλιαξε η Ραμάθα. «*Συναγερμ–!* Αααργκχχ…!» μούγκρισε, καθώς ο Χάκνομπ εκτοξεύεσαι ένα μικρό τσεκούρι, πετυχαίνοντάς τη στο στήθος και σωριάζοντάς την.

Φωνές είχαν αρχίσει ν’ακούγονται από παντού, καθώς κι οι υπόλοιποι φύλακες του καραβανιού σηκώνονταν. Μαζί, όμως, με τις φωνές ακούγονταν κι οι ήχοι που έβγαζε ο Γκρίζος Ταύρος, έχοντας αφηνιάσει από το θέαμα της φωτιάς:

ποδοβολητό, ρουθουνίσματα… και, σύντομα, ήχοι θραύσης, καθώς το μαινόμενο θηρίο κουτουλούσε άμαξες και σκηνές.

Ένα ανθρώπινο ουρλιαχτό αντήχησε. Κάποιος φρουρός είχε ποδοπατηθεί από τον Ταύρο.

«*Σκοτώστε το, το δαιμονισμένο!*» κραύγασε κάποιος.

Ο Χάκνομπ πήρε ένα φλεγόμενο ξύλο και έβαλε φωτιά σε μια σκηνή, και σ'άλλη μία. Ύστερα, έτρεξε και το πέταξε μέσα σε μια ακόμα όρθια άμαξα.

«Αναθεματισμένο καθίκι!»

Ο θηρευτής στράφηκε, για ν'αντικρίσει έναν φρουρό νάρχεται καταπάνω του, βαστώντας δίχερα έναν μακρυμάνικο πέλεκυ και υψώνοντάς τον. Η βαριά λεπίδα κατέβηκε προς το κεφάλι του Χάκνομπ, αλλά εκείνος δεν είχε παρά να σηκώσει το πελώριο χέρι του, να πιάσει τη λαβή του τσεκουριού, και να σταματήσει την κάθοδό του. Ο φρουρός έτριξε τα δόντια, προσπαθώντας –και αποτυχαίνοντας– να τραβήξει το όπλο του πίσω. Ο θηρευτής τον γρονθοκόπησε καταπρόσωπο, σπάζοντας το σαγόνι του και σωριάζοντάς τον. Τον μεγάλο πέλεκυ τον κράτησε για τον εαυτό του, κι έτρεξε, βγαίνοντας από τον καταυλισμό του καραβανιού, απομακρυνόμενος όσο περισσότερο μπορούσε.

Είχε ήδη κάνει πιο πολλά απ'ό,τι του είχαν ζητηθεί.

Ο Άνρημ βγήκε μετά δυσκολίας απ'τη σκηνή του και, στηριζόμενος στο μπαστούνι του, ορθώθηκε. Το γιγάντιο κοράκι φτερούγιζε ξέφρενα, τραβώντας το χέρι του Ερσαγκμόριου προς τα επάνω. Το ράμφος του κατέβηκε και τσίμπησε το σχοινί, ξανά και ξανά, κόβοντάς το· και το μαυρόφτερο πουλί πέταξε μακριά.

Ο Άνρημ καταράστηκε κάτω απ'την ανάσα του, όχι λόγω της αποχώρησης του κορακιού, αλλά λόγω των όσων αντίκριζε γύρω του. Ολόκληρος ο καταυλισμός είχε αρπάξει φωτιά, και ο Γκρίζος Ταύρος έτρεχε ανάμεσα στις φλόγες, ή πηδούσε από πάνω τους, ή περνούσε *από μέσα τους*, δίχως το φολιδοφόρο του πετσί να βλάπτεται από τη θερμότητά τους. Η καταστροφή που προκαλούσε ήταν τρομακτική· στο πέρασμά του, οι άμαξες εκτοξεύονταν στον αέρα ή κόβονταν στη μέση, και οι σκηνές, φυσικά, μετατρέπονταν σε κουρέλια. Οι άνθρωποι που χτυπιόνταν τινάζονταν σαν πάνινες κούκλες· το αίμα τους πεταγόταν στη φωτιά, και οι πονεμένες τους κραυγές αντηχούσαν.

Οι φλόγες χόρευαν επάνω στο ξερό, καλοκαιρινό χορτάρι.

Ω όχι, σκέφτηκε ο Άνρημ. *Ω όχι… Τα πάντα θα καούν!*

Κι εκείνος βρισκόταν στη μέση αυτού του κλίβανου. Οι φλόγες τον έζωναν, και ο Ταύρος μπορούσε να στραφεί εναντίον του οποιαδήποτε στιγμή.

Το μεγάλο θηρίο ρουθούνιζε και βρυχιόταν. Τα ασημένια του κέρατα άστραφταν. Οι οπλές του βροντούσαν. Τα μάτια του έκαιγαν δυνατότερα από τις φωτιές. Η καταστροφή και ο θάνατος το ακολουθούσαν.

Η Θήρνα ξύπνησε από τις φωνές του Βαρνάλο. Το αγόρι ήταν σηκωμένο και στεκόταν μπροστά απ'το παράθυρό της, κοιτάζοντας έξω.

«Το καραβάνι έχει πιάσει φωτιά!» της είπε.

«Όχι…!» Η Θήρνα δεν ήθελε να το πιστέψει. Αποκλείεται να ήταν αλήθεια. Πετάχτηκε πάνω και στάθηκε πλάι στον αδελφό της… για να διαπιστώσει ότι, τελικά, *ήταν* αλήθεια. Ο καταυλισμός του καραβανιού, όντως, φλεγόταν, και ο Γκρίζος Ταύρος έτρεχε, αφηνιασμένος, ανατρέποντας άμαξες, διαλύοντας τα πάντα. «*Οχι…* Ω Μεγάλη Φλόγα, *όχι*…!»

Και, σαν να μην έφταναν αυτά, το χορτάρι είχε, επίσης, πιάσει φωτιά, την οποία ο αέρας, δυτικός καθώς ήταν, έφερνε προς την έπαυλη.

«*Οχι!*» ούρλιαξε η Θήρνα, και έτρεξε έξω απ'το δωμάτιό της, χωρίς να ντυθεί με τίποτα περισσότερο από τη βαθυκόκκινη ρόμπα που ήδη φορούσε, χωρίς ούτε καν να σταματήσει για να βάλει τις μπότες της.

Ο Άνρημ βάδιζε, κουτσαίνοντας, ανάμεσα στις φλόγες, στηριζόμενος στο μακρύ, ξύλινο μπαστούνι του. Η θερμότητα έκαιγε το πρόσωπό του· ο καπνός τον έπνιγε, τον έκανε να βήχει. Από κάπου, μπορούσε ν'ακούσει δυνατά κρωξίματα κορακιού.

Και ύστερα, τα κρωξίματα χάθηκαν, μέσα στο ποδοβολητό. Οι φλόγες φάνηκαν να *σκίζονται* και ο Γκρίζος Ταύρος να έρχεται, ολοταχώς –προς το μέρος του.

Ο Άνρημ αντιλαμβανόταν πολύ καλά ότι δεν υπήρχε καμία ελπίδα να τον αποφύγει, ειδικά έτσι τραυματισμένος όπως ήταν.

Το θηρίο ζύγωνε, έχοντας το κεφάλι σκυμμένο. Τα ασημόχρωμά του κέρατα ήταν βουτηγμένα στο αίμα. Πόσους άλλους είχε σκοτώσει πριν από εκείνον;

Ξαφνικά, μια μαύρη, φτερωτή σκιά κατήλθε, πέφτοντας πάνω στο πρόσωπο του Ταύρου, χτυπώντας το με νύχια και με ράμφος. Από το ένα πόδι του γιγάντιου κορακιού κρεμόταν ένα σχοινί.

Τα Πνεύματα με συντρέχουν! σκέφτηκε ο Άνρημ, ενώ άρχιζε, πάλι, να κινείται, όσο το δυνατόν γρηγορότερα.

Ο Γκρίζος Ταύρος μούγκριζε και ρουθούνιζε, οργισμένα, καθώς το γιγάντιο κοράκι εξακολουθούσε να του επιτίθεται. Κάποια στιγμή, όμως, το πτηνό, υποχρεωτικά, θα έφευγε, και τότε το επικίνδυνο, κερασφόρο θηρίο θα μπορούσε, ξανά, να στραφεί άνετα εναντίον του Άνρημ…

…ο οποίος παρατήρησε, τώρα, ότι το μπαστούνι του είχε αρπάξει φωτιά από το χορτάρι.

Τελικά, τα Πνεύματα ίσως να ήθελαν μονάχα να παίξουν μαζί του. Να του δώσουν μερικές ελπίδες, μόνο και μόνο για να του τις αρπάξουν μέσα απ'τα δάχτυλά του–

Καλπασμός!

Ένα μαύρο άλογο πήδησε πάνω από μια φλεγόμενη, αναποδογυρισμένη άμαξα. Ήταν ξεσέλωτο, και στη ράχη του βρισκόταν γαντζωμένη (από τη χαίτη) μια ξανθομάλλα γυναίκα, ντυμένη με βαθυκόκκινη ρόμπα.

«*Θήρνα!*» έκρωξε ο Άνρημ, με ξερό λαιμό από τον καπνό και τη θερμότητα.

Η Πτεράργυρη σταμάτησε πλάι του, ποδοπατώντας το φλεγόμενο χορτάρι. Το άλογό της χρεμέτιζε, πανικόβλητα, αλλά εκείνη κατάφερνε να το συγκρατεί, με τα χέρια της στη χαίτη του και τα γυμνά της γόνατα να πιέζουν τα πλευρά του.

«Ανέβα!» φώναξε στον Άνρημ.

Ο Ερσαγκμόριος πέταξε το φλεγόμενο μπαστούνι του και αρπάχτηκε απ'τη μέση της, μουγκρίζοντας απ'τον πόνο στον μηρό του, καθώς σκαρφάλωνε πάνω στη ράχη του αλόγου.

«Είσαι πιασμένος καλά;» ρώτησε η Θήρνα.

«Ναι.»

Ο Γκρίζος Ταύρος έστρεψε το δαιμονικό του βλέμμα επάνω τους. Το γιγάντιο κοράκι δε βρισκόταν, πλέον, κοντά του· τίποτα δεν τον εμπόδιζε. Κατέβασε το κεφάλι του, προτάσσοντας τα ασημόχρωμα κέρατά του, και εφόρμησε.

Η Θήρνα χτύπησε τα πλευρά του αλόγου της, με τις γυμνές της φτέρνες. «*Τρέχα! Τρέχα!*» σύριξε, και το ζώο ξεκίνησε χλιμιντρίζοντας, κατατρομαγμένο και βαριανασαίνοντας.

Ο Ταύρος ήρθε, ρουθουνίζοντας, καταπάνω του.

Ο Άνρημ τράβηξε ένα ξιφίδιο απ'τη ζώνη του και το εκτοξεύεσαι, στοχεύοντας το δεξί μάτι του μεγάλου θηρίου… και αστοχώντας. Το λεπίδι συνάντησε τις φολίδες του ώμου και εξοστρακίστηκε.

Ο Γκρίζος Ταύρος κοπάνησε το κεφάλι του πάνω στο άλογο. Το αριστερό του κέρατο μπήχτηκε σε σάρκα ζώου, αλλά το δεξί του δεν μπήχτηκε *μόνο* σε σάρκα ζώου· διαπέρασε το γόνατο της Θήρνα και, μετά, τα πλευρά του αλόγου.

«*ΑΑΑΑΑΑαααααα!…*» ούρλιαξε η Πτεράργυρη, καθώς αισθάνθηκε το σώμα της να εκτοξεύεται από τη δύναμη με την οποία τους κουτούλησε ο Ταύρος.

Ο Άνρημ αισθάνθηκε, επίσης, να εκτοξεύεται, και κατέληξε πλάι σε μια φλεγόμενη σκηνή, με τον πόνο στον μηρό του να τον παραλύει, καθιστώντας τον ανήμπορο να σηκωθεί.

Δεν είχε καταλάβει τι είχε συμβεί στη Θήρνα. Δεν είχε καταλάβει ότι το κέρατο του θηρίου την είχε χτυπήσει…

Η μπροστινή μεριά της έπαυλης, η δυτική μεριά, ήταν τυλιγμένη στις φλόγες, και η φωτιά πλησίαζε επικίνδυνα τον κήπο. Ο Νολράκο ήθελε να σώσει το σπίτι του, αλλά, πριν από αυτό, ήθελε να σώσει τους δικούς του· έτσι, τώρα, συγκέντρωνε όλη του την οικογένειά, για να τη βγάλει από την πίσω μεριά της έπαυλης, την ανατολική, ώστε να είναι ασφαλείς. *Μετά*, θα προσπαθούσε να σβήσει την τρισκατάρατη φωτιά.

Ο Χανμάρο μπήκε, τρέχοντας, και τον ζύγωσε.

«Πού είν'η Θήρνα;» ρώτησε, αμέσως, ο πατέρας του. «Τη βρήκες;»

«Δεν την πρόλαβα. Καβάλησε ένα άλογο και βγήκε–»

«*Βγήκε;*»

«Στις φωτιές.»

«Είναι τρελή;» μούγκρισε ο Νολράκο, ενώ η Μάριλιν έβγαζε μια πνιχτή φωνή απόγνωσης.

«Πήγαινέ τους όλους έξω, από την πίσω μεριά,» της είπε ο σύζυγός της, κι ο ίδιος έτρεξε προς την αντίθετη κατεύθυνση, προς τον κήπο.

Ο Χανμάρο τον ακολούθησε, λέγοντας: «Έρχομαι μαζί σου, πατέρα.»

Η Φιλράνα τούς ακολούθησε και τους δύο.

«Περιμένετε!» τους φώναξε η Μάριλιν, μα κανείς δεν την άκουσε.

Ο Νολράκο έτρεξε στην είσοδο του κήπου, κι εκεί αντίκρισε ένα αποτρόπαιο θέαμα, ένα θέαμα που ευχόταν ποτέ, ποτέ, *ποτέ* να μη χρειαζόταν ν'αντικρίσει στη ζωή του. Μα η Μεγάλη Φλόγα τον είχε αγνοήσει, και τώρα έβλεπε ένα από τα παιδιά του χτυπημένο ανεπανόρθωτα.

Μερικά μέτρα απόσταση από την είσοδο του κήπου, και έξω από τον φλεγόμενο καταυλισμό του καραβανιού, βρισκόταν σωριασμένη η Θήρνα, ντυμένη μόνο με μια βαθυκόκκινη ρόμπα. Το δεξί της πόδι ήταν κομμένο από το γόνατο και κάτω. Αίμα είχε πεταχτεί παντού επάνω της, πιτσιλώντας το λευκό της δέρμα, ενώ περισσότερο εξακολουθούσε να αναβλύζει από το τραύμα.

Ο Χανμάρο κοκάλωσε, για λίγο, αντικρίζοντας τη μεγάλη του αδελφή έτσι. Μήπως έβλεπε εφιάλτη; Δεν μπορεί να ήταν πραγματικό!

Ο Νολράκο δεν έχασε καθόλου χρόνο· πάραυτα, έτρεξε κοντά στην κόρη του, γονατίζοντας πλάι της.

«…*μπαμπά*…!» βόγκησε εκείνη, γαντζώνοντας το δεξί της χέρι στο μανίκι του. Η φωνή της έβγαινε αλλοιωμένη, από τον πόνο και το σοκ. Το πρόσωπό της ήταν γεμάτο δάκρυα, και αίμα έτρεχε από τα χείλη της, εκεί όπου φαινόταν να τα έχει δαγκώσει.

Ο Νολράκο, νιώθοντας την αναπνοή του κομμένη, την πήρε στην αγκαλιά του και ορθώθηκε…

…για να δει τον Γκρίζο Ταύρο να ξεχωρίζει μέσα από τις φλόγες και να τον ατενίζει κατάματα.

«*Κάθαρμα…!*» γρύλισε ο Πτεράργυρος, σαν το ζώο να μπορούσε να τον καταλάβει. «*Καταραμένο, τρισάθλιο, γαμημένο κάθαρμα!*»

Ο Ταύρος ρουθούνισε, σαν κι εκείνος να έβριζε τον άνθρωπο, στη δική του γλώσσα. Ή σαν να ήθελε να χλευάσει τις προσβολές του.

«Πατέρα, φύγε!» φώναξε ο Χανμάρο, ζυγώνοντας, καθώς έβλεπε τον γονιό του να κοιτάζει το θηρίο λες και ήταν υπνωτισμένος. Η Φιλράνα βρισκόταν πλάι στον νεαρό Πτεράργυρο, και είχε βγάλει την κάπα της από τους ώμους.

Ο Γκρίζος Ταύρος βρυχήθηκε και εφόρμησε.

«*Τρέξε, πατέρα! Τρέξε!*» ούρλιαξε ο Χανμάρο. «Πάρε τη Θήρνα από δω!»

«Φύγετε, κύριε Πτεράργυρε!» έλεγε, συγχρόνως, η Φιλράνα. «Θα τ'αναλάβω εγώ!» Και πετάχτηκε μπροστά από τον Νολράκο, αφήνοντας το θηρίο νάρθει καταπάνω της.

Ο πατέρας του Χανμάρο στράφηκε, πηγαίνοντας προς την έπαυλη, με τη χτυπημένη του κόρη στην αγκαλιά του.

Ο Γκρίζος Ταύρος εφορμούσε, τώρα, εναντίον της Φιλράνα, η οποία είπε: «Απομακρύνσου από μένα, Χανμάρο! Απομακρύνσου!» και ύψωσε την κάπα της, κρατώντας τη με τα δύο χέρια.

Ο νεαρός Πτεράργυρος υπάκουσε. Αλλά δεν ακολούθησε τον πατέρα του στην έπαυλη· έμεινε έξω από τον κήπο, μην μπορώντας ν'αφήσει τη Φιλράνα τελείως μόνη μπροστά σ'αυτό το τέρας και στις αδηφάγες φλόγες, που ολοένα και πλησίαζαν, απειλώντας να την κυκλώσουν.

Η κάπα της αρχηγού της φρουράς τινάχτηκε, τυλίγοντας το κερασφόρο κεφάλι του Γκρίζου Ταύρου. Ταυτόχρονα, η πολεμίστρια πετάχτηκε στο πλάι, έτσι το μαινόμενο θηρίο πέρασε από δίπλα της… και μετά, έχασε τον προσανατολισμό του, καθώς το ύφασμα εξακολουθούσε να του στερεί την όραση.

Μα τη Φλόγα! σκέφτηκε ο Χανμάρο, εντυπωσιασμένος.

Κι ύστερα, το μάτι του πήρε κάτι άλλο ανάμεσα στις φωτιές.

Η Φιλράνα τον ζύγωσε, αρπάζοντάς τον απ'τον ώμο. «Πάμε, ανόητε! Τι κάθεσαι και βλέπεις;»

«Περίμενε.» Την έπιασε απ'τη ζώνη –κάτι που, σε διαφορετική περίπτωση, δε θα τολμούσε ποτέ να κάνει, αλλά, τώρα, ο πανικός και η υπερένταση είχαν σβήσει κάθε διστακτικότητα από μέσα του.

Ο Άνρημ σερνόταν, προσπαθώντας ν'απομακρυνθεί από τις φλόγες, παρότι γνώριζε πως ο αγώνας του ήταν μάταιος. Δεν υπήρχε περίπτωση να τα καταφέρει

να γλιτώσει. Ήδη το ένα σκέλος του παντελονιού του είχε αρπάξει φωτιά. Ωστόσο, ήταν αποφασισμένος να παλέψει ως το τέλος.

Και η Θήρνα; Πού βρισκόταν η Θήρνα; Είχε έρθει να τον σώσει, μα τα Πνεύματα, και τώρα μπορεί να ήταν σε παρόμοια θέση μ'εκείνον, ή ακόμα και νεκρή!…

Ο Άνρημ έτριξε τα δόντια του, αρπάζοντας μερικά χόρτα που δεν φλέγονταν και προσπαθώντας να τραβήξει το σώμα του εμπρός.

Αισθάνθηκε τη φωτιά να δαγκώνει τη σάρκα του ποδιού του, και ούρλιαξε.

Με την άκρια του ματιού του, όμως, είδε δύο ανθρώπινες μορφές να τον ζυγώνουν, μαύρες μέσα στη νύχτα και στις φλόγες.

«Άνρημ;» είπε η μία απ'αυτές, όταν βρέθηκαν πλάι του. «Άνρημ;»

«…Κύριε Πτεράργυρε,» έβηξε ο Ερσαγκμόριος, αναγνωρίζοντας, τώρα, τον Χανμάρο, τον αδελφό της Θήρνα. «Η Θήρνα… η Θήρνα…» Ο βήχας τον εμπόδιζε.

«Το ξέρω,» είπε ο Χανμάρο, ενώ η Φιλράνα πατούσε το φλεγόμενο σκέλος του παντελονιού του Άνρημ, προσπαθώντας να το σβήσει και καταφέρνοντάς το, γρήγορα.

Οι φλόγες, όμως, δε βρίσκονταν μακριά. Για την ακρίβεια, βρίσκονταν *δίπλα* τους.

«Βοήθησέ με να τον σηκώσω,» ζήτησε ο Χανμάρο, και η πολεμίστρια υπάκουσε. Ο Άνρημ έβαλε τα χέρια του στους ώμους τους, κι εκείνοι τον πήραν από τον φλεγόμενο καταυλισμό, βαδίζοντας όσο πιο γρήγορα μπορούσαν μέσα στη νύχτα.

Καθώς απομακρύνθηκαν από τη φωτιά, το περιβάλλον τούς φάνηκε τόσο, μα τόσο, ευχάριστα δροσερό…

Κεφάλαιο Όγδοο
—Περίχωρα της Σερανβέλ—

Ο Νολράκο συνάντησε τη Μάριλιν στην πίσω πόρτα της έπαυλης, κι εκείνη ούρλιαξε, βλέποντας το σύζυγό της να κρατά τη χτυπημένη Θήρνα στην αγκαλιά του.

«Μα τη Φλόγα! Τι… τι… τι…;»

«Γιατί είσαι ακόμα εδώ;» γρύλισε ο Νολράκο. «Φύγε!»

«Η *Θήρνα…*»

«Πρέπει να την πάω έξω. Ο Δάρφο έχει γνώσεις ιατρικής.» Προσπέρασε τη σύζυγό του, βγαίνοντας από την πίσω μεριά της έπαυλης.

«Ο… ο Χανμάρο πού είναι;» ψέλλισε η Μάριλιν, κοιτάζοντας τον Νολράκο ν'απομακρύνεται. *Γιατί ο γιος μας δεν ήρθε μαζί σου;* Έστρεψε το βλέμμα της απ'την άλλη και έτρεξε προς τη δυτική μεριά της έπαυλης, προς τη μπροστινή μεριά.

Φτάνοντας στην κύρια είσοδο, είδε ότι οι φλόγες είχαν τυλίξει τον καταυλισμό του καραβανιού και πλησίαζαν τον κήπο. Ο Χανμάρο δε φαινόταν πουθενά· ούτε η Φιλράνα. Η μόνη φιγούρα που ξεχώρισε μέσα από τη φωτιά ήταν ζωώδης και μεγαλόσωμη. Ο Γκρίζος Ταύρος, ο οποίος ερχόταν προς την πύλη του κήπου.

Η Μάριλιν ούρλιαξε και έτρεξε.

«Πού είναι η μαμά;» ρώτησε η Ζινράβα, όταν ο πατέρας της ζύγωσε το σημείο έξω από την έπαυλη όπου είχε συγκεντρωθεί η οικογένεια Πτεράργυρων. «Πού είναι ο Χανμάρο; Τι έπαθε η Θήρνα;»

Ο Νολράκο δεν είχε χρόνο να εξηγήσει στη μικρή του κόρη. «Δάρφο!» φώναξε, και ο αρχηγός του καραβανιού ζύγωσε. «Δες τι μπορείς να κάνεις. Αιμορραγεί!» Γονάτισε, ακουμπώντας τη Θήρνα στο ξερό, καλοκαιρινό χορτάρι. Εκείνη

παραληρούσε, μουρμουρίζοντας. Ο πατέρας της μπόρεσε μονάχα να καταλάβει ορισμένες λέξεις: *Άνρημ… Τον Άνρημ… Τρέχα… Ο Ταύρος… Ο θηρευτής…*

Ο Δάρφο γονάτισε, επίσης, πλάι στη Θήρνα και, σκίζοντας ένα κομμάτι από τα ρούχα του, προσπάθησε να σταματήσει την αιμορραγία στο κομμένο της πόδι. «Κύριε Πτεράργυρε,» είπε, «θα κάνω ό,τι μπορώ, αλλά πρέπει να πάμε στη Σερανβέλ, γρήγορα. Εκεί θα βρείτε κάποιον καλύτερο γιατρό από μένα.»

Ο Νολράκο, όμως, μόλις που άκουσε τα λόγια του, γιατί είχε ήδη φύγει, τρέχοντας προς την έπαυλη. Στο νου του είχε τη Μάριλιν, η οποία δεν τον είχε ακολουθήσει, και τον Χανμάρο και τη Φιλράνα.

Ανέβασαν τον καταπονημένο Άνρημ σ'έναν χορταριασμένο λοφίσκο κι εκεί σταμάτησαν, αφήνοντας τον Ερσαγκμόριο στο έδαφος και βαριανασαίνοντας, καταϊδρωμένοι.

Ο Χανμάρο αισθανόταν τον δροσερό αέρα της νύχτας να παγώνει τον ιδρώτα επάνω του, καθώς κοίταζε προς τη μεριά της πυρκαγιάς και της έπαυλης. Οι φλόγες είχαν, πλέον, εισβάλει στον κήπο, μπορούσε να δει, καίγοντας τα φυτά και τα δέντρα που βρίσκονταν εκεί. *Και, σύντομα, θα κάψουν και το ίδιο μας το σπίτι. Αποκλείεται να προλάβουμε να τις σβήσουμε εγκαίρως.* Ένιωσε δάκρυα να συγκεντρώνονται στα μάτια του.

Έστρεψε το βλέμμα του προς τα ανατολικά, ψάχνοντας να δει πού ήταν οι δικοί του. Μπόρεσε να διακρίνει ένα μικρό πλήθος ανθρώπων μέσα στη νύχτα και υπέθεσε ότι τους είχε βρει. *Τουλάχιστον, είμαστε καλά,* σκέφτηκε, αυθόρμητα. Αλλά, μετά, θυμήθηκε τι είχε πάθει η Θήρνα. *Όχι, δεν είμαστε καθόλου καλά.*

Και θυμήθηκε και κάτι ακόμα: ο πατέρας τους είχε επενδύσει σχεδόν όλες του τις τελευταίες οικονομίες σ'αυτό το καραβάνι που καταστράφηκε. Πράγμα το οποίο σήμαινε ότι η οικογένεια Πτεράργυρων είχε χρεοκοπήσει.

Τα δάκρυα κύλησαν στα μάγουλα του Χανμάρο, και το στόμα του στράβωσε. *Τι θα κάνουμε, τώρα; Τι θα κάνουμε;…*

Αισθάνθηκε το χέρι της Φιλράνα να τυλίγεται γύρω απ'τη μέση του, και να τον σφίγγει. Αλλά κανένας απ'τους δυο τους δε μίλησε.

Ο Χανμάρο έριξε μια ματιά προς τα άλλα φώτα που φαίνονταν μες στη νύχτα: τα φώτα άλλων επαύλεων, χωριών, και αποικισμών. Είδε ότι άνθρωποι είχαν βγει παντού και κοίταζαν. Ορισμένοι απ'αυτούς, αναμφίβολα, είχαν στα χέρια τους κουβάδες ή κανάτες με νερό, για να σταματήσουν τη φωτιά, σε περίπτωση που ερχόταν προς το μέρος τους. Κάποιοι ιππείς ζύγωναν την πυρκαγιά: φρουροί των περιχώρων της Σερανβέλ.

Η φωτιά, ευτυχώς, δεν είχε εξαπλωθεί ακόμα στην καλλιεργήσιμη γη των Πτεράργυρων. Δεν ήταν, βέβαια, πολλά τα στρέμματα που διέθεταν, μα θα τους

βοηθούσαν να επιβιώσουν, τώρα που είχαν καταστραφεί οικονομικά, πίστευε ο Χανμάρο. Οι δούλοι που καλλιεργούσαν τα χωράφια της οικογένειάς του είχαν, επίσης, βγει από τα σπίτια τους και κοίταζαν την πυρκαγιά. Δύο απ'αυτούς κουνούσαν τα χέρια και φώναζαν, κάνοντας νόημα σε τρεις ιππείς που φαίνονταν από μακριά –κι άλλοι φρουροί της Σερανβέλ, σίγουρα–, ενώ ένας έτρεχε προς ένα από τα χωριά των περιχώρων.

Η Μάριλιν συγκρούστηκε πάνω στον Νολράκο, καθώς εκείνος έτρεχε προς τη δυτική μεριά της έπαυλης. Η φόρα της τον έκανε να σκοντάψει και παραλίγο να πέσει. Παρατήρησε ότι η όψη της συζύγου του ήταν περίτρομη.

«Ο Ταύρος!» του είπε εκείνη, πανικόβλητα. «Είναι μέσα!» Τότε, δυνατοί ήχοι θραύσεις ακούστηκαν, σαν κάτι να κουτουλούσε τους τοίχους. «Αυτός είναι! Πού βρίσκεται ο Χανμάρο;»

Ο Νολράκο έσφιξε τους ώμους της, προσπαθώντας να την ηρεμήσει. «Δεν τον είδες έξω;»

«Όχι. Μόνο ο Ταύρος ήταν–!»

Ένας ακόμα δυνατότερος γδούπος από τους προηγούμενους διέκοψε τα λόγια της, και πέτρες ακούστηκαν να πέφτουν. Ένα μουγκρητό αντήχησε μες στο σπίτι.

«Ω, μα τη Φλόγα, θα καταστρέψει τα πάντα…» μουρμούρισε ο Νολράκο, κάτω απ'την ανάσα του.

«Πάμε να φύγουμε!» του είπε, έντονα, η Μάριλιν, τραβώντας τον. «Να *φύγουμε*!»

Και έφυγαν, τρέχοντας, προς την πίσω μεριά της έπαυλης. Ελπίζοντας πως ο Γκρίζος Ταύρος θ'αργούσε μέχρι να φτάσει εκεί.

«Πρέπει να πάμε στους δικούς μου,» είπε ο Χανμάρο. Και στράφηκε στον Άνρημ, που ήταν ξαπλωμένος στο ξερό χορτάρι του λοφίσκου. «Μπορείς να σηκωθείς;»

Εκείνος βόγκησε. «Αν μπορείτε να με σηκώσετε, ναι, μπορώ να σηκωθώ, κύριε Πτεράργυρε… Ή, εναλλακτικά, μπορείτε να μ'αφήσετε εδώ.»

«Όχι,» κούνησε το κεφάλι ο Χανμάρο, «δεν πρόκειται να σ'αφήσω εδώ. Φιλράνα, θα με βοηθήσεις;»

«Φυσικά.»

Σήκωσαν τον Άνρημ από το έδαφος, βάζοντας τα χέρια του στους ώμους τους, και ξεκίνησαν να βαδίζουν προς την ανατολική μεριά της έπαυλης, όπου ακόμα φαίνονταν άνθρωποι συγκεντρωμένοι.

Η Θήρνα είχε λιποθυμήσει και ο Δάρφο, έχοντας περιποιηθεί την αιμορραγία της όπως μπορούσε, βρισκόταν ακόμα γονατισμένος πλάι της. Η Ζινράβα στεκόταν κοντά του, κρατώντας το χέρι του Βαρνάλο σφιχτά. Η όψη της ήταν κάτωχρη μέσα στη νύχτα.

«Πού είναι ο Χανμάρο;» ρώτησε, βλέποντας τη μητέρα της και τον πατέρα της να ζυγώνουν, τρέχοντας.

«Πρέπει ν'απομακρυνθούμε,» είπε ο Νολράκο, λαχανιασμένος. Έσκυψε, για να σηκώσει τη Θήρνα στην αγκαλιά του. «Ο Ταύρος έχει μπει μέσα στην έπαυλη. Ίσως νάρθει κι απο δώ. Πρέπει ν'απομακρυνθούμε.»

«Κι ο Χανμάρο;» παρενέβη η Μάριλιν.

«Δάρφο,» πρόσταξε ο Νολράκο, «ψάξε για το γιο μου.»

Ο μισθοφόρος ένευσε. «Μάλιστα, κύριε Πτεράργυρε.» Στράφηκε στους φρουρούς της έπαυλης που βρίσκονταν συγκεντρωμένοι κοντά τους. «Εσύ, εσύ, κι εσύ,» είπε, δείχνοντας. «Ελάτε μαζί μου.» Κι εκείνοι τον ακολούθησαν, καθώς άρχιζε να κάνει τον κύκλο της έπαυλης, για να βγει απ'την άλλη (τη φλεγόμενη) μεριά, χωρίς να συναντήσει τον Ταύρο, που βρισκόταν στο εσωτερικό της οικίας, σπάζοντας και διαλύοντας τα πάντα –οι ήχοι, τα ποδοβολητά, και τα μουγκρητά ακούγονταν ως εδώ.

«Εμείς φεύγουμε,» είπε ο Νολράκο στους άλλους –την οικογένειά του, τον Επιστάτη Λανκόρο, και τους δούλους και τους υπόλοιπους φρουρούς της έπαυλης.

«Η Φλόγα να μας βοηθά…» μουρμούρισε η γιαγιά Θήρνα, που μία δούλα την υποβάσταζε, καθώς ξεκίνησαν να προχωρούν προς τα ανατολικά: προς τη μεγάλη πόλη Σερανβέλ.

Ο Χανμάρο είδε τους δικούς του ν'απομακρύνονται. «Δε θα τους προλάβουμε…» ξεφύσησε.

«Αφήστε με, κύριε Πτεράργυρε,» μούγκρισε ο Άνρημ. «Αφήστε με και τρέξτε.»

«Μη λες ανοησίες. Δεν πρόκειται να σ'αφήσουμε.»

«Εδώ πέρα, κανείς δε θα με πειράξει. Οι φλόγες δε με φτάνουν· η φωτιά είναι μακρ–»

«Είπα, *όχι*.»

Η Φιλράνα τού έριξε ένα λοξό βλέμμα, υπομειδιώντας, σαν να μπορούσε να δει κάτι στο πρόσωπό του, ή ν'ακούσει κάτι στη φωνή του, το οποίο την εντυπωσίαζε ή την παραξένευε με τρόπο ευχάριστο.

«Ποιος ο λόγος να έχετε μαζί σας έναν δούλο που είναι ανίκανος να σας εξυπηρετήσει;» συνέχισε ο Άνρημ, αλλά αυτή τη φορά ο Χανμάρο δεν του απάντησε.

Συνέχισαν να βαδίζουν για κάμποση ώρα, μέχρι που έχασαν την οικογένεια Πτεράργυρων από τα μάτια τους.

«Πού πήγαν;» ξεφύσησε ο Χανμάρο.

«Μάλλον,» υπέθεσε η Φιλράνα, «θα σταμάτησαν κάπου, για να ξεκουραστούν. Ή θα μπήκαν σε κάποιο σπίτι χωρικού. Και καλύτερα να κάνουμε κι εμείς το ίδιο. Θα τους βρούμε με την αυγή. Και η Σερανβέλ δεν είναι μακριά, εξάλλου. Σύντομα, θα έρθει βοήθεια. Ήδη έρχεται, νομίζω.» Ατένισε τον ανατολικό ορίζοντα, όπου φαίνονταν φώτα. Λάμπες. «Κάποιος καβαλάρης-φρουρός ετούτων των περιοχών πρέπει να πήγε και να ειδοποίησε την πόλη.»

Ο Χανμάρο έστρεψε το λαιμό του, για να κοιτάξει από την άλλη μεριά, δυτικά, κι εκεί είδε ότι η φωτιά δεν είχε σβήσει, ούτε αποδυναμωθεί· τουναντίον, του έμοιαζε δυνατότερη από πριν, και περισσότερο εξαπλωμένη. Συνοφρυώθηκε, προσπαθώντας να διακρίνει. *Έχει φτάσει και στα χωράφια μας; Ω όχι... μα τη Φλόγα, μη μου πεις ότι έχει φτάσει και στα χωράφια μας!* Ο άνεμος ήταν δυτικός, άρα έσπρωχνε τις φλόγες ανατολικά, κι αυτό σήμαινε ότι τα χωράφια, που βρίσκονταν δυτικά της έπαυλης, ήταν σχετικά ασφαλή. Ωστόσο, με τόσο ξερό χορτάρι σε τούτα τα μέρη, ποτέ δεν μπορούσες να είσαι βέβαιος… *Και το σπίτι μας; Το σπίτι μας έχει, σίγουρα, καταστραφεί.*

«Έλα,» του είπε η Φιλράνα, βλέποντας ότι η ματιά του ήταν χαμένη πίσω, «μη σταματάς. Πάμε λίγο παρακάτω και, τότε, σταματάμε, για να ξεκουραστούμε.»

«Η φωτιά έχει εξαπλωθεί πολύ…» αποκρίθηκε εκείνος, νιώθοντας το στόμα του ξερό. «Έχει εξαπλωθεί *πάρα* πολύ. Πρέπει, αν δε λαθεύω, νάχουμε κάνει τη μισή διαδρομή ως τη Σερανβέλ, Φιλράνα, και δες πόσο *μεγάλη* φαίνεται η πυρκαγιά, ακόμα και από δω. Μάλλον, έχει πιάσει κι άλλα σπίτια, εκτός απ'το δικό μας…»

«Ίσως. Αλλά, τώρα, δεν έχει νόημα να καθόμαστε και να κοιτάμε. Πάμε λίγο παρακάτω, για να ξεκουραστούμε.»

Ο Χανμάρο έστρεψε το βλέμμα του μπροστά, ερευνώντας το νυχτερινό τοπίο. «Είδες κάποιο συγκεκριμένο μέρος;»

«Ναι, αυτό.» Η Φιλράνα ύψωσε το ελεύθερό της χέρι (το άλλο το είχε περασμένο γύρω απ'τη μέση του Άνρημ, τον οποίο μετέφεραν ανάμεσά τους), δείχνοντας ένα μικρό σύδεντρο στην πλαγιά ενός λόφου. Οι φυλλωσιές ασήμιζαν στο φως των φεγγαριών.

Ο Χανμάρο ένευσε. «Πάμε.»

Πλησίασαν το σύδεντρο και μπήκαν κάτω από τις φυλλωσιές. Ο Άνρημ ήταν μισολιπόθυμος και σιγομουρμούριζε, μάλλον παραληρώντας. Τον απόθεσαν στο έδαφος, βάζοντας την πλάτη του σ'έναν κορμό κι αφήνοντάς τον εκεί, να ξεκουραστεί.

«Το πρωί,» είπε η Φιλράνα, καθώς καθόταν οκλαδόν στο έδαφος, τσακίζοντας ξερά χόρτα από κάτω της, «πρέπει να τον μεταφέρουμε στη Σερανβέλ, οπωσδήποτε. Πρέπει να τον φροντίσει κάποιος επαγγελματίας.»

Ο Χανμάρο κατένευσε, αμίλητος, και κάθισε παραδίπλα, ακουμπώντας κι αυτός την πλάτη του σ'έναν κορμό δέντρου. «Κάνει κρύο,» είπε. «Ελπίζω ως το πρωί να μην έχουμε ξεπαγιάσει εδώ πέρα.»

Η Φιλράνα σηκώθηκε από τη θέση της και ήρθε να κουρνιάσει στο πλευρό του, τυλίγοντας τα χέρια της γύρω του. «Είναι καλύτερα, τώρα;»

Ο Χανμάρο αισθάνθηκε αμήχανα, για λίγο, μην ξέροντας πού να βάλει τα δικά του χέρια. Ύστερα, όμως, την αγκάλιασε κι εκείνος, διστακτικά. «Ναι…»

Ο άνεμος δυνάμωσε, και ο Άνρημ μούγκρισε μέσα στον ύπνο του.

Ο γιγαντόσωμος άντρας κάθισε πάνω σε μια μεγάλη πέτρα, αφήνοντας τον πέλεκύ του στα πόδια του κι ακουμπώντας τους αγκώνες του στα γόνατά του. Δεξιά του υπήρχε μια ομαλή πλαγιά που κατέληγε σ'ένα χωράφι και μια έπαυλη. Αριστερά του ήταν ένα μέρος γεμάτο δέντρα και πέτρες, που, μάλλον, κανείς δεν το είχε για εκμετάλλευση. Αντίκρυ του, κάπου δύο-τρία χιλιόμετρα μακριά, ο άντρας μπορούσε ν'ατενίσει την πυρκαγιά που είχε ο ίδιος ανάψει.

Από τη δεντρόφυτη περιοχή στ'αριστερά του, άκουσε κάποιους να ζυγώνουν: έναν άνθρωπο κι ένα άλογο. Οπλές και μπότες πατούσαν το χορτάρι, και ζωώδη ρουθουνίσματα ακούγονταν, πού και πού.

Έστρεψε το βλέμμα του κι αντίκρισε τη γυναίκα και τον ίππο της, τον οποίο τραβούσε από τα χαλινάρια. Τα ρούχα της ήταν σκουρόχρωμα· την καθιστούσαν ένα με τη νύχτα.

«Έκανα ό,τι συμφωνήσαμε,» της είπε ο Χάκνομπ. «Ελπίζω κι ο εργοδότης σου να τηρήσει την υπόσχεση που μου έδωσες.»

«Φυσικά και θα την τηρήσει. Αλλά πού είναι ο Ταύρος;»

«Για την ώρα… εκεί.» Ο θηρευτής έδειξε προς την πυρκαγιά, με μια σχεδόν αδιάφορη, ημικυκλική κίνηση του δεξιού του χεριού.

«Ο εργοδότης μου τον *θέλει*.»

«Το ξέρω. Κι εγώ, επίσης, θέλω να τον πουλήσω. Δεν τον έφερα άδικα ως εδώ. Θα τον ξαναπιάσω αύριο, με την αυγή, που θα έχει απομακρυνθεί από την πυρκαγιά και θα τριγυρίζει σε τούτα τα μέρη, κουρασμένος.

»Ωστόσο,» πρόσθεσε, στενεύοντας τα μάτια, «έχε υπόψη σου ότι έκανα για σας περισσότερα πράγματα απ'ό,τι μου ζήτησες…»

«Τι εννοείς;»

«Χρειάστηκε να χτυπήσω ανθρώπους, προκειμένου να βάλω φωτιά στο καραβάνι. Οι φρουροί με πήραν είδηση.»

«Τότε, ίσως θα έπρεπε να ήσουν προσεκτικότερος.»

«Θες να πεις πως δεν αξίζω λίγη περισσότερη πληρωμή για τον κόπο μου, γυναίκα;» μούγκρισε ο Χάκνομπ.

«Αυτό θα το κρίνει ο εργοδότης μου.»

«Πότε θα τον δω;»

«Όταν πιάσεις τον Γκρίζο Ταύρο.» Η γυναίκα στράφηκε, τραβώντας το άλογό της από τα ηνία και βαδίζοντας μέσα στη νύχτα. Το ασήμι στην πίσω μεριά των μποτών της γυάλισε.

«Το πρωί, θα τον έχω πιάσει, σου είπα.»

«Εντάξει,» αποκρίθηκε η γυναίκα, καβαλικεύοντας. «Δε θάμαι μακριά.»

Κεφάλαιο Ένατο
—Περίχωρα της Σερανβέλ—

Κάρα και ιππείς έρχονταν ολοταχώς μέσα στη νύχτα. Οπλές βροντούσαν επάνω στην πλακόστρωτη δημοσιά, τροχοί έτριζαν.

Μια σκοτεινή μορφή ξεπρόβαλε από την άκρη του δρόμου κι άρχισε να κουνάει τα χέρια της και να φωνάζει: «Σταματήστε! Χρειαζόμαστε βοήθεια! Είμαι ο Νολράκο Πτεράργυρος! Ο Νολράκο *Πτεράργυρος*!»

Πτεράργυρος. Το όνομα ήταν γνωστό στους φρουρούς της Σερανβέλ, που, έχοντας ακούσει για τη φωτιά και έχοντας δει τις φλόγες και τον καπνό από απόσταση, έρχονταν να προσφέρουν τη βοήθειά τους. Οι περισσότεροι γνώριζαν ότι οι Πτεράργυροι ήταν έμποροι, αρκετά φημισμένοι. Έτσι, ο αρχηγός της ομάδας πρόσταξε να σταματήσουν, και σταμάτησαν, με πολλά χρεμετίσματα και τριξίματα ξύλων. Τα βαρέλια επάνω στα κάρα, τα οποία ήταν γεμάτα νερό, τραντάχτηκαν.

«Σας παρακαλώ,» είπε ο Νολράκο, ζυγώνοντας τον αρχηγό της ομάδας που είχε μόλις αφιππεύσει, «βοηθήστε μας. Η κόρη μου είναι τραυματισμένη. Πρέπει να την πάτε στη Σερανβέλ. Γρήγορα. Αιμορραγεί. Σας παρακαλώ, στ'όνομα της Φλόγας.»

«Ηρεμήστε, κύριε Πτεράργυρε,» αποκρίθηκε ο άντρας, που ήταν ντυμένος στρατιωτικά: ένας διοικητής της φρουράς της Σερανβέλ. «Πού είναι η κόρη σας;»

Ο Νολράκο έκανε νόημα στους υπόλοιπους να ζυγώσουν, κι εκείνοι βγήκαν από το χωράφι στο πλάι του δρόμου, όπου είχαν σταματήσει για να ξεκουραστούν, μη μπορώντας να συνεχίζουν άλλο την εσπευσμένη τους πορεία προς την πόλη. Ένας από τους φρουρούς της έπαυλης –ο Πασνάλο– κρατούσε στα χέρια του τη Θήρνα.

«Αυτή είναι η κόρη μου,» είπε ο Νολράκο στον διοικητή από τη Σερανβέλ. «Πρέπει να την πάτε γρήγορα σ'ένα γιατρό. Ο Γκρίζος Ταύρος τη χτύπησε. Το πόδι της κόπηκε.»

«Ποιος Γκρίζος Ταύρος; Υπάρχει Γκρίζος Ταύρος *εδώ*;» Τα εν λόγω θηρία δεν ζούσαν στα μέρη γύρω από τη Σερανβέλ, παρά μακριά από αυτήν, κοντά στα βουνά του Βασιλείου Πάρντβακ.

«Τον είχαμε φέρει,» εξήγησε ο Νολράκο. «Με τη φωτιά, αφήνιασε.»

Μια ανήσυχη όψη πέρασε απ'το πρόσωπο του διοικητή, γιατί ήξερε πόσο επικίνδυνοι ήταν οι Γκρίζοι Ταύροι. «Τότε, ίσως να χρειαζόμαστε ενισχύσεις,» μουρμούρισε, σα να μιλούσε περισσότερο στον εαυτό του.

«Πηγαίνετε την κόρη μου στην πόλη,» επέμεινε ο Νολράκο. «Έχει ανάγκη από ιατρική βοήθεια.»

«Εσείς οι δύο,» πρόσταξε ο διοικητής δύο ιππείς του. «Φτιάξε ένα φορείο ανάμεσα στα άλογά σας και επιστρέψτε στη Σερανβέλ, με την κόρη του κυρίου Πτεράργυρου. Επίσης, ειδοποιήστε για τον Γκρίζο Ταύρο, και πείτε ότι ζητάω ενισχύσεις, επειγόντως. Οι υπόλοιποι θα συνεχίσουμε προς την πυρκαγιά.» Στράφηκε στον Νολράκο. «Κύριε Πτεράργυρε, θα πρότεινα κι εσείς να κατευθυνθείτε προς την πόλη.»

Εκείνος ένευσε, κουρασμένα. «Ναι, πρέπει…» Κοίταξε την οικογένειά του: τη Μάριλιν, τη Ζινράβα, τον Βαρνάλο, τη γιαγιά Θήρνα. «Πρέπει να πάμε στη Σερανβέλ. Αλλά όχι χωρίς τον Χανμάρο,» πρόσθεσε. Και είπε στη σύζυγό του: «Συνεχίστε το δρόμο σας. Εγώ θα πάω πίσω–»

«Όχι,» τον διέκοψε η Μάριλιν, σφίγγοντας τον βραχίονά του.

«Πρέπει. Ο Χανμάρο είναι κάπου εκεί, και ίσως κινδυνεύει.»

«Ο Δάρφο θα τον βρει.»

«Θέλω να ξέρω.»

Η Μάριλιν έμεινε σιωπηλή, σφίγγοντας τα χείλη της. Φοβόταν για το γιο της, αλλά φοβόταν εξίσου και για το σύζυγό της. Δεν ήθελε να τους χάσει και τους δύο…

Ο Νολράκο την αγκάλιασε και τη φίλησε. «Θα είμαι καλά. Τόσοι άνθρωποι θα είναι κοντά μου.»

«Κύριε Πτεράργυρε,» είπε ο διοικητής. «Πρέπει να ξεκινήσουμε.»

Ο Νολράκο φίλησε ξανά τη Μάριλιν, γρήγορα και πεταχτά, κι ανέβηκε σε ένα από τα κάρα της ομάδας. «Να προσέχετε!» φώναξε στην οικογένειά του, καθώς έφευγε, τσουλώντας προς τα δυτικά.

Οι δύο καβαλάρηδες που είχαν πάρει τη Θήρνα ανάμεσά τους, στο πάνινο φορείο, είχαν ήδη ξεκινήσει να καλπάζουν προς την αντίθετη κατεύθυνση. Ο Πασνάλο είχε πάει μαζί τους, ανεβαίνοντας πίσω από έναν από αυτούς.

Η Μάριλιν το μετάνιωσε που δεν είχε κάνει κι εκείνη το ίδιο. Είχε μείνει στη μέση του δρόμου· δεν ήταν ούτε με την τραυματισμένη της κόρη ούτε με τον σύζυγό της. Αναστέναξε, νιώθοντας χαμένη, μην ξέροντας τι να σκεφτεί.

Δυνατά κρωξίματα.

Άνοιξαν τα βλέφαρά τους και είδαν μια μαύρη, φτερωτή μορφή να κάνει κύκλους από πάνω τους και να γαντζώνεται σ'ένα κλαδί. Ένα γιγάντιο κοράκι, κατάμαυρο και με κατακόκκινα μάτια. Από το πόδι του κρεμόταν ένα κομμάτι σχοινί.

Η Φιλράνα ξεθηκάρωσε το σπαθί της, καθώς εκείνη κι ο Άνρημ ορθώνονταν.

«Μην ανησυχείτε,» τους είπε ο Άνρημ, με φωνή βραχνή και ξερή· τα μάτια του ήταν εμπύρετα, η όψη του χλομή. «Ήρθε μονάχα να μας προειδοποιήσει, νομίζω. Κοιτάξτε.» Έδειξε, υψώνοντας το χέρι του.

Ο Χανμάρο και η Φιλράνα κοίταξαν, και είδαν ότι η πυρκαγιά είχε εξαπλωθεί τόσο που τους πλησίαζε, ακόμα κι εδώ, στη μισή απόσταση μέχρι τη Σερανβέλ.

«Μα τη Μεγάλη Φλόγα!» αναφώνησε ο νεαρός Πτεράργυρος, αναλογιζόμενος μήπως ετούτη η φωτιά ήταν, στην πραγματικότητα, η ενσάρκωση της Μεγάλης Φλόγας· μήπως οι Τρεις Θεοί είχαν εξοργιστεί μαζί τους και είχαν στείλει την πυρκαγιά για να τους καταστρέψει. «Κανείς δεν κάνει τίποτα για να τη σβήσει;»

«Πρέπει να φύγουμε,» είπε η Φιλράνα, θηκαρώνοντας το σπαθί της. «Να πάμε στη Σερανβέλ. Τελικά, δεν έχουμε χρόνο για ανάπαυση· έκανα λάθος.» Σήκωσαν τον Άνρημ ανάμεσά τους και ξεκίνησαν. «Κακώς ήρθαμε από δω γενικά, τώρα που το σκέφτομαι. Έπρεπε να είχαμε προσπαθήσει να βγούμε από τη μεριά της δημοσιάς, ώστε να την ακολουθήσουμε. Σκατά…!»

«Η Φλόγα μάς έχει μισήσει…» μουρμούρισε ο Χανμάρο. «Προσπαθεί να μας καταστρέψει.»

«Όχι, κύριε Πτεράργυρε,» είπε ο Άνρημ. «Αυτή η φωτιά δεν έχει να κάνει με τους Τρεις Θεούς σας. Άνθρωπος ήταν που την άναψε. Είμαι βέβαιος.»

«Ποιος άνθρωπος; Πρόσεξες κάτι;»

«Νομίζω πως ήταν ο Χάκνομπ, ο θηρευτής του Γκρίζου Ταύρου. Δεν τον *είδα*, βέβαια, να την ανάβει, μα τον είδα να φεύγει απ'τη σκηνή του και ν'αφήνει το θηρίο του να βαδίσει ελεύθερο μέσα στον καταυλισμό του καραβανιού. Ο Τάλακ –ένας από τους φρουρούς, ένας δούλος από τις Τρεις Πόλεις– ήρθε να με ρωτήσει πού πήγε ο Χάκνομπ και γιατί ο Ταύρος τριγύριζε αμολητός. Του είπα προς τα πού είχε κατευθυνθεί ο θηρευτής, κι εκείνος αμέσως πήγε να τον βρει. Μετά, άρχισε ο χαλασμός… φωτιές και καταστροφή. Δεν μπορεί νάταν τυχαίο, κύριε Πτεράργυρε· πρέπει να το είχαν προσχεδιάσει…» Σταμάτησε να μιλά, βαριανασαίνοντας, σαν τα λόγια του να τον είχαν κουράσει.

«Ποιος να το είχε προσχεδιάσει; Ο θηρευτής; Τι είχε εναντίον μας;»

«Δεν ξέρω… αλλά δεν ήταν τυχαίο. Εσκεμμένο ήταν… Φωτιά, και ο Ταύρος ανάμεσα στις φλόγες, για να αφηνιάσει και να διαλύσει τα πάντα.»

Ο Χανμάρο ξεροκατάπιε. *Ποιος μας το έκανε αυτό, και γιατί; Ποιος θέλει να μας καταστρέψει;*

Ο Βισκάλο πρέπει νάναι! Η Θήρνα έχει δίκιο. Ο Βισκάλο. Αυτός ήταν πάντα κατά του πατέρα.

Πώς, όμως, ο Βισκάλο μπορούσε να είχε έρθει σε επαφή με τον θηρευτή του Γκρίζου Ταύρου;

Το κεφάλι του Χανμάρο πονούσε, καθώς εκείνος, η Φιλράνα, και ο τραυματισμένος Άνρημ παραπατούσαν προς τη Σερανβέλ, της οποίας τα φώτα είχαν αρχίσει να φαίνονται στο βάθος της νύχτας. Πίσω τους, οι φλόγες μούγκριζαν, σα μανιασμένα, αιμοβόρα σκυλιά, τρώγοντας τα ξερά χόρτα και παίρνοντας δύναμη. Σε λίγο, όταν ο Χανμάρο έριξε μια ματιά πάνω απ'τον ώμο του, παρατήρησε ότι το σύδεντρο όπου είχαν σταματήσει, για να ξεκουραστούν, είχε κι αυτό πυρποληθεί.

Η φωτιά είχε καταβροχθίσει την έπαυλη των Πτεράργυρων και συνέχιζε ανατολικά, όπου την έσπρωχνε ο άνεμος, ο οποίος είχε δυναμώσει. Τα χωράφια πυρπολούνταν το ένα μετά το άλλο, και τα σύδεντρα επίσης, και οι οικισμοί και οι καλύβες και οι επαύλεις. Όλα αποτελούσαν τροφή για τις φλόγες. Και κανένας δεν μπορούσε να κάνει κάτι για να τις σταματήσει. Οι χωρικοί και οι φρουροί των επαύλεων μάζευαν νερό, από πηγάδια, και το έριχναν στην πυρκαγιά, μα ήταν αδύνατον να τη σβήσουν. Η δύναμή της ήταν πολύ μεγάλη. Μονάχα αν έβρεχε θα υπήρχε ελπίδα να σβήσει, και κανένας δεν προέβλεπε ότι αυτό θα γινόταν σύντομα· δεν υπήρχαν αρκετά σύννεφα στον νυχτερινό ουρανό.

Ο Γκρίζος Ταύρος είχε αφηνιάσει τελείως· γύριζε από δω κι από κει, σκοτώνοντας ανθρώπους, τσακίζοντας δέντρα, και διαλύοντας τοίχους και σπίτια. Μια ομάδα τεσσάρων φρουρών μιας έπαυλης προσπάθησε να τον τοξέψει, με βαλλίστρες· αλλά τα βέλη τους εξοστρακίστηκαν επάνω στις γκρίζες του φολίδες, και το θηρίο τούς όρμησε, εξοργισμένο. Εκείνοι έτρεξαν να ξεφύγουν, σκορπιζόμενοι προς διαφορετικές κατευθύνσεις. Τον έναν ο Ταύρος τον πρόλαβε, και το δεξί κέρατο του ζώου διαπέρασε τα οπίσθια του άντρα, ανασκολοπίζοντάς τον. Ο φρουρός σηκώθηκε από το έδαφος, ουρλιάζοντας σπαραχτικά. Ύστερα, ο Ταύρος τον τίναξε πέρα, κι ο άντρας πέθανε, καθώς τα εντόσθιά του είχαν τρυπηθεί από το ασημόχρωμο κέρατο.

Στη συνέχεια, τρεις ιππείς-φρουροί των περιχώρων της Σερανβέλ προσπάθησαν κι αυτοί να τοξέψουν τον Ταύρο, με βαλλίστρες. Τα βέλη τους εξοστρακίστηκαν, όπως τα προηγούμενα, και το θηρίο τούς όρμησε. Ωστόσο, τα άλογά τους πρόλαβαν να απομακρυνθούν, προτού τους φτάσει· και μετά, ο Γκρίζος Ταύρος χάθηκε απ'το πεδίο όρασής τους. Ίσως οι φλόγες να τον έκρυβαν, ίσως να είχε πάει πίσω από κάποιο λοφίσκο ή σύδεντρο· πάντως, είχε εξαφανιστεί, και οι φρουροί είχαν, τώρα, άλλα πράγματα να φροντίσουν. Έπρεπε να σβήσουν την πυρκαγιά, ή, τουλάχιστον, να την περιορίσουν, όπως μπορούσαν. Γιατί, έτσι όπως πήγαινε, στο τέλος θα έφτανε ακόμα κι ως τη Σερανβέλ!

Ο Δάρφο και οι τρεις φρουροί που είχε πάρει μαζί του είχαν βγει από την άλλη μεριά της έπαυλης των Πτεράργυρων και είχαν ψάξει για τον Χανμάρο, μα δεν τον είχαν βρει πουθενά. Και ούτε ο νεαρός αποκρινόταν στις φωνές τους. Χωρίστηκαν, για λίγο, ανάμεσα στις φλόγες, ερευνώντας, μήπως και τον εντοπίσουν, καθώς ο γιος του Νολράκο μπορεί να είχε λιποθυμήσει απ'τους καπνούς και να μην τους άκουγε. Κανένα αποτέλεσμα, όμως· και μετά, έπρεπε να απομακρυνθούν, αν δεν ήθελαν να καούν κι οι ίδιοι.

Ετούτο δε θ'αρέσει καθόλου στον κύριο Πτεράργυρο, σκέφτηκε ο Δάρφο, καθώς έκανε νόημα στους τρεις φρουρούς να τον ακολουθήσουν προς τα ανατολικά. Πέρασαν ανάμεσα από φλεγόμενες άμαξες και σκηνές, βήχοντας από τον καπνό, και διαπίστωσαν ότι ο δρόμος της επιστροφής ήταν κλειστός. Η φωτιά είχε τυλίξει τον κήπο της έπαυλης και όλη τη γύρω περιοχή.

«Σκατά!…» μούγκρισε ο Δάρφο. «Ελάτε απο δώ!» Και τους πήγε νότια, όπου οι φλόγες δεν ήταν τόσο δυνατές και μπορούσαν να διασχίσουν τα μέρη, με κάποιους ελιγμούς.

Η ομάδα κατάσβεσης από τη Σερανβέλ σταμάτησε σ'ένα χωριό και έβγαλε τα βαρέλια της από τα κάρα. Χωρικοί συγκεντρώθηκαν γύρω τους και άρχισαν να τα ανοίγουν, γεμίζοντας κουβάδες και κανάτες, για να πολεμήσουν τις φλόγες, ενώ άλλοι εξακολουθούσαν να προσπαθούν να πάρουν νερό απ'το τοπικό πηγάδι.

Η έπαυλή μου… σκέφτηκε ο Νολράκο, ατενίζοντας δυτικά. *Οι φλόγες την έχουν καταπιεί… Και πού είναι ο Δάρφο; Βρήκε τον Χανμάρο; Βρήκε το γιο μου;* Ήθελε να πλησιάσει περισσότερο, για να μάθει. Όμως ήξερε ότι αυτό θα ήταν αυτοκτονία. Οι φλόγες θα τον καταβρόχθιζαν κι εκείνον. Ολόκληρο τείχος φωτιάς βρισκόταν ορθωμένο εμπρός του. Ένα μανιασμένο τέρας, πολύ χειρότερο από τον Γκρίζο Ταύρο.

Μεγάλη Φλόγα… εσύ είσαι αυτό το μανιασμένο τέρας; αναρωτήθηκε ο Νολράκο, όπως, χωρίς εκείνος να το ξέρει, είχε αναρωτηθεί κι ο γιος του. *Επιθυμείς την καταστροφή μας; Σ'έχουμε δυσαρεστήσει;*

Ο Πτεράργυρος, όμως, δεν ήταν θρησκόληπτος άνθρωπος, έτσι αυτοί οι συλλογισμοί δεν έμειναν για πολύ στο νου του. Γιατί γνώριζε καλά πως, όχι, δεν ήταν η Φλόγα που τον εχθρευόταν, που επιθυμούσε την καταστροφή του· κι ετούτη η πυρκαγιά, σίγουρα, δεν ήταν τυχαία: ήταν προσχεδιασμένη… Προσχεδιασμένη από… Είχε υποψίες, μα δεν ήταν βέβαιος.

Πάντως, το σίγουρο είναι ότι πέτυχαν εκείνο που ήθελαν… Είμαστε ένα τίποτα, τώρα, εγώ κι η οικογένειά μου.

Οι καταραμένοι μπάσταρδοι!

Μέσα στο νου του Νολράκο αντηχούσε μια συγκεκριμένη προειδοποίηση…

Ο γιγαντόσωμος άντρας στεκόταν επάνω σ'έναν βράχο και βίγλιζε την πυρκαγιά. *Μα τα Πνεύματα,* σκέφτηκε, παρατηρώντας την καταστροφή, *το πράγμα βγήκε τελείως εκτός ελέγχου. Τι κάνουν οι καταραμένες Αρχές ετούτων των τόπων;*

Πήρε μια βαθιά ανάσα και έκλεισε τα μάτια του, διώχνοντας απ'το μυαλό του τα πάντα, αφήνοντάς το κενό, και μετά, φέρνοντας τον Ταύρο εκεί. Την *αίσθηση* του Ταύρου. Την πνευματική του αίσθηση.

Ο Χάκνομπ ένιωσε μεγάλο πανικό να τον γεμίζει, και μεγάλη οργή. Πανικός και οργή, προερχόμενα από τη φωτιά κι από τους ανθρώπους που του εναντιώνονταν.

Άνοιξε τα μάτια του –που, τώρα, ήταν τα μάτια του Γκρίζου Ταύρου– και κοίταξε. Γύρω του είδε σκοτάδι. Νύχτα. Κι εκείνος έτρεχε, για ν'απομακρυνθεί απ'τη φωτιά και τους ανθρώπους, που τον είχαν κουράσει. Τα Πνεύματα τον περιέβαλλαν, ουρλιάζοντας. Μπορούσε να τ'ακούσει τόσο καθαρά. Πνεύματα της Γης (μουγκρητά δυσαρέσκειας), Πνεύματα του Ανέμου (γέλια παραφροσύνης), Πνεύματα των χόρτων και των φυτών (ουρλιαχτά τρόμου), Πνεύματα της Φωτιάς (κραυγές και γέλια ικανοποίησης), Πνεύματα της Νύχτας (σιωπηλά, παρατηρητικά, αλλά αισθητά).

Ο Χάκνομπ θαύμαζε τις αισθήσεις των Γκρίζων Ταύρων. Πόσα περισσότερα καταλάβαιναν απ'τους ανθρώπους…

Για να μη χάσει, όμως, την επαφή του με το θηρίο, δεν άφησε το νου του να μείνει για πολύ σ'αυτές τις σκέψεις. Το έστρεψε, πάλι, στον Ταύρο, κοιτάζοντας μέσα από τα μάτια του, καθώς εκείνος σταματούσε, βαριανασαίνοντας, κουρασμένος. Μπροστά του δε φαινόταν καμια φωτιά. Πού βρισκόταν, όμως; Ανατολικά, δυτικά, βόρεια, ή νότια από την πυρκαγιά; Ο θηρευτής παρατήρησε, προσεκτικά, το τοπίο, για να μπορέσει να το εντοπίσει μετά.

Έδιωξε τον Ταύρο απ'το μυαλό του και άνοιξε τα μάτια του. Τα δικά του μάτια.

Ήταν καταϊδρωμένος και λαχανιασμένος, σα να είχε τρέξει για ώρες κάτω από τους καυτούς ήλιους. Το σώμα του έτρεμε από την κόπωση. Κατέβηκε απ'το βράχο και κάθισε στο χορτάρι, με την πλάτη του ακουμπισμένη σ'αυτόν.

Ατένισε τους τόπους αντίκρυ του, προσπαθώντας να καταλάβει πού βρισκόταν ο Ταύρος. Η νύχτα, όμως, δεν τον βοηθούσε καθόλου…

Ο ηλίθιος θηρευτής! σκέφτηκε. *Ορίστε τι έκανε, ο βλάκας! Η φωτιά, έτσι όπως πάει, θα φτάσει ως τη Σερανβέλ!* Σταύρωσε τα χέρια της εμπρός της, παρακολουθώντας την πυρκαγιά. Οι Αρχές της πόλης δε φαινόταν να μπορούν να κάνουν και πολλά, για να σταματήσουν τις φλόγες. Ίσως να έφταιγε κι αυτός ο δυτικός άνεμος, που

τις έσπρωχνε προς τα ανατολικά. Ναι, σίγουρα, αυτός έφταιγε. Τα πάντα είχαν πάει στραβά, γαμώτο! Ή, μάλλον, όχι τα πάντα, αλλά ένα μεγάλο μέρος τους. Ο εργοδότης της δεν της είχε ζητήσει να πυρπολήσει τα μισά περίχωρα της Σερανβέλ, και ούτε κι εκείνη ήθελε κάτι τέτοιο.

Γαμώ τη Φλόγα, όλο περίεργα συμβαίνουν!

Αναστέναξε και μόρφασε, νιώθοντας τον γνώριμο πόνο κάτω απ'τα ρούχα της. Έτριξε τα δόντια.

Κεφάλαιο Δέκατο
—Περίχωρα της Σερανβέλ—

Ο Χανμάρο και η Φιλράνα βάδιζαν μέσα στη νύχτα, παραπατώντας και υποβαστάζοντας τον Άνρημ ανάμεσά τους. Ο Ερσαγκμόριος ήταν μισολιπόθυμος και παραληρούσε, μουρμουρίζοντας το όνομα της Θήρνα, ξανά και ξανά. Επίσης, κάπου-κάπου, έλεγε: *Ο Ταύρος*, *Ο θηρευτής,* και *Η φωτιά.*

Πέρασαν μέσα από μερικά χωράφια, σκαρφαλώνοντας τους κοντούς μαντρότοιχους με δυσκολία, και βγήκαν στην πλακόστρωτη δημοσιά, όπου ακολούθησαν κι άλλους ανθρώπους οι οποίοι κατευθύνονταν προς τη Σερανβέλ. Η πυρκαγιά είχε προκαλέσει τρομερές καταστροφές στα περίχωρα της πόλης. Δεν ήταν μόνο οι Πτεράργυροι που είχαν χάσει την περιουσία τους. Κι ετούτο, για κάποιο λόγο, απάλυνε τον πόνο του Χανμάρο. *Τουλάχιστον, δεν είμαστε μόνοι στη συμφορά μας.*

Ποιος έφταιγε, όμως, για όλα τούτα; Ποιος είχε βάλει τον θηρευτή να πυρπολήσει το καραβάνι τους; Γιατί, σίγουρα, δεν μπορεί να το είχε κάνει από μόνος του. Δεν είχε λόγο… *ή εγώ δεν μπορώ να σκεφτώ κάποιον λόγο.* Πάντως, εκείνο για το οποίο ήταν βέβαιος ο Χανμάρο ήταν πως ένιωθε μια εκδικητική μανία να τον έχει καταλάβει. Ήθελε, οπωσδήποτε, να βρει το κάθαρμα που ευθυνόταν για τούτη την καταστροφή –και πιθανώς και για τις προηγούμενες πανωλεθρίες– και να το *τσακίσει*.

Στην Πρώτη Πύλη της Σερανβέλ ήταν ήδη συγκεντρωμένος αρκετός κόσμος, όταν έφτασαν: άνθρωποι από τα περίχωρα, που είχαν φύγει λόγω της φωτιάς, αλλά και άνθρωποι της πόλης, που είχαν έρθει για να βοηθήσουν. Ο Χανμάρο ήλπιζε να συναντήσει τους δικούς του εδώ, και οι ελπίδες του δεν αποδείχτηκαν μάταιες. Ανάμεσα από τον κόσμο ξεπρόβαλε η μητέρα του, για να τον αγκαλιάσει και να τον φιλήσει, δυνατά, και στα δύο μάγουλα.

«Ο πατέρας σου έχει πάει να σε ψάξει,» του είπε.

«Δεν τον συνάντησα…»

Δύο απ'τους φρουρούς της έπαυλης ζύγωσαν, για να πάρουν τον Άνρημ από τους ώμους του Χανμάρο και της Φιλράνα. «Θα τον πάμε στο νοσοκομείο της φρουράς, κυρία Πτεράργυρη,» είπε ο ένας στη Μάριλιν.

Εκείνη ένευσε καταφατικά, αλλά αδιάφορα, σαν να μην την πολυενδιέφερε το ζήτημα· σαν να μην έδινε τσακισμένο αργύριο για το πόσο σοβαρά μπορεί να ήταν τα τραύματα του Άνρημ, ή για το αν θα πέθαινε ή θα ζούσε.

Ο Βαρνάλο, η Ζινράβα, και η γιαγιά πλησίασαν, ξεχωρίζοντας κι αυτοί μέσα απ'τον κόσμο που ήταν συγκεντρωμένος κάτω απ'τη μεγάλη, πέτρινη αψίδα της Πρώτης Πύλης.

«Η Θήρνα πού είναι; Τι έγινε;» ρώτησε ο Χανμάρο.

«Την έχει η φρουρά, στο νοσοκομείο της,» αποκρίθηκε η Μάριλιν. «Ο πατέρας σου, όμως, είναι ακόμα εκεί έξω…» Το βλέμμα της χάθηκε δυτικά, σα να προσπαθούσε να διακρίνει τον Νολράκο, μες στα σκοτάδια και τις φωτιές.

«Η πυρκαγιά έχει ζυγώσει πολύ την πόλη…» σχολίασε η γιαγιά.

«Αποκλείεται να κάψει τη Σερανβέλ,» τόνισε ο Χανμάρο. «*Αποκλείεται.*» Αν και μέσα του υπήρχε ακριβώς αυτός ο φόβος: ότι οι φλόγες θα θέριευαν τόσο, που θα πηδούσαν πάνω απ'τα ψηλά τείχη και θα κατασπάραζαν την πόλη.

Κανένας δε μίλησε, για ν'αποκριθεί στον Χανμάρο. Όλοι τους ήταν σιωπηλοί, με τα βλέμματά τους στραμμένα δυτικά.

«Ίσως θα έπρεπε να πάω να βρω τον πατέρα,» είπε εκείνος, σε λίγο.

«Όχι,» του είπε η Μάριλιν, αγριοκοιτάζοντάς τον, «δεν έχεις να πας πουθενά. Θα μείνεις εδώ, μαζί μας. Δε μπορείς να κάνεις τίποτα, έτσι κι αλλιώς. Ο πατέρας σου βρίσκεται με φρουρούς της Σερανβέλ που ήρθαν να βοηθήσουν· θα είναι καλά.» Από μέσα της, όμως, πρόσθεσε: *Μακάρι να μπορούσα να το πιστέψω κι εγώ αυτό. Μακάρι να μπορούσα να πιστέψω ότι είναι, σίγουρα, καλά και τίποτα δεν του έχει συμβεί…*

Ο θηρευτής περίμενε οι Αρχές της Σερανβέλ να σβήσουν τη φωτιά… και χρειάστηκε να περιμένει πολύ. Είδε την πυρκαγιά, που ο ίδιος είχε ξεκινήσει, να τρώει στρέμματα γης, πλησιάζοντας την πόλη που φαινόταν στο βάθος, ανατολικά. Την είδε να θεριεύει ολοένα και περισσότερο, καθώς ο άνεμος και τα ξερά χόρτα τής έδιναν δύναμη, και είδε πόσο άσκοπες ήταν οι προσπάθειες των ανθρώπων της περιοχής να τη σβήσουν. Στο τέλος, όμως, καθώς ερχόταν η αυγή, τα κατάφεραν, για τρεις λόγους, σύμφωνα με την εκτίμηση του Χάκνομπ: πρώτον, η σφοδρότητα του αέρα ελαττώθηκε, μερικές ώρες πριν από την εμφάνιση των πρώτων αχτίνων φωτός του Λούντρινχ· δεύτερον, όσο ο χρόνος κυλούσε, τόσο οι πυροσβέστες της Σερανβέλ οργανώνονταν καλύτερα, και οι προσπάθειές τους να περιορίσουν τις φλόγες εντείνονταν· και τρίτον, στα νότια υπήρχε ένας μεγάλος ποταμός (ο οποίος

φαινόταν να χωρίζει τη Σερανβέλ στα δύο, όταν τη συναντούσε), έτσι η πυρκαγιά δεν μπορούσε να εξαπλωθεί πέραν αυτού του φυσικού ορίου προς εκείνη την κατεύθυνση.

Ο Χάκνομπ είχε σκαρφαλώσει σ'ένα πετρώδες ύψωμα, για να τα παρακολουθεί όλα αυτά και για να είναι ασφαλείς από τις φλόγες και τον καπνό. Και τώρα, που η αυγή είχε έρθει κι ο Λούντρινχ ξεμύτιζε από την Ανατολή, αναλογιζόταν πόσες περιουσίες είχαν καταστραφεί χάρη σ'εκείνον. Η σκέψη, όμως, δεν τον μελαγχολούσε και πολύ· είχε, επί του παρόντος, μια άλλη δουλειά να κάνει. Να βρει τον Γκρίζο Ταύρο, και να τον ξαναπιάσει. Πράγμα το οποίο δε θα ήταν τόσο δύσκολο όσο την πρώτη φορά. Τώρα πλέον, γνώριζε την πνευματική αίσθηση του θηρίου.

Έκλεισε τα μάτια του, άδειασε το νου του από κάθε σκέψη, και γέμισε το κενό με τον Γκρίζο Ταύρο…

[Αδράνεια]

[Εξουθένωση]

[Μουρμουρητά από τα Πνεύματα]

[Κλειστά βλέφαρα]

Ο Ταύρος κοιμόταν. Πού, όμως; Ο θηρευτής προσπάθησε να τον ξυπνήσει, να φέρει το μυαλό του θηρίου σε εγρήγορση. Και τα κατάφερε. Ο Ταύρος ανασάλεψε, άνοιξε τα μάτια του. Κάτι τον είχε ενοχλήσει, βαθιά μέσα στη συνείδησή του. Ορθώθηκε στα δυνατά του πόδια, ρουθούνισε, και κοίταξε τριγύρω. Ο Χάκνομπ απομνημόνευσε το τοπίο…

…κι απομάκρυνε το νου του από το νου του Ταύρου.

Άνοιξε τα βλέφαρά του, βαριανασαίνοντας. Ένιωθε κουρασμένος. Δεν ήταν εύκολο τέχνασμα αυτό, να μπαίνει στο κεφάλι του θηρίου. Τον εξουθένωνε· και όσο πιο συχνά το επιχειρούσε, τον εξουθένωνε ακόμα περισσότερο. Στηριζόμενος σ'έναν βράχο, ατένισε τους τόπους από κάτω του, ψάχνοντας για τις εικόνες που είχε δει μέσα από τα μάτια του Ταύρου.

Βρήκε ορισμένα σημεία που ήθελε –μια καμένη καλύβα, ένα σύδεντρο που δεν είχε καεί, έναν κατσικόδρομο– και, κατεβαίνοντας από τα βράχια όπου είχε σκαρφαλώσει, κατευθύνθηκε προς τα εκεί, φορώντας την κουκούλα της κάπας του. Καθοδόν, δε συνάντησε κανέναν άλλο άνθρωπο, και, καθώς πλησίαζε τον προορισμό του, άρχισε να *νιώθει* τον Ταύρο. Ύστερα, τον είδε αντίκρυ του, να βρίσκεται πλάι σ'έναν νερόλακκο και να πίνει, διψασμένα.

Το θηρίο πρέπει να τον αισθάνθηκε επίσης, γιατί ύψωσε το κεφάλι του από το νερό και στράφηκε, για να τον κοιτάξει. Τα ασημόχρωμά του κέρατα γυάλιζαν στον ανατέλλοντα Λούντρινχ, αν κι ορισμένα τους σημεία ήταν σκοτεινά από το ξεραμένο αίμα που βρισκόταν ακόμα επάνω τους.

Ο Ταύρος ρουθούνισε. Ο Χάκνομπ ένιωσε το θυμό του θηρίου για τα βραδινά γεγονότα. Το είδε να κατεβάζει, πάλι, το κεφάλι, αλλά τώρα όχι για να πιει νερό. Τώρα, ετοιμαζόταν να του ορμήσει.

Ο θηρευτής λύγισε τα γόνατα και άπλωσε τα μεγάλα του χέρια.

Ο Ταύρος μούγκρισε δυνατά, έσκαψε το χώμα, μερικές φορές, με το ένα μπροστινό του πόδι, κι έπειτα, εφόρμησε, μανιασμένα. Ο Χάκνομπ δεν απομακρύνθηκε, ούτε πετάχτηκε στο πλάι. Περίμενε, καρτερικά, αλλά μ'όλο του το σώμα τσιτωμένο. Τα μάτια του είχαν στενέψει.

Τα κέρατα του Ταύρου πήγαν να τον καρφώσουν… μα δεν πρόλαβαν· ο θηρευτής τα είχε ήδη αρπάξει μέσα στις πελώριές του γροθιές, ενώ είχε παραμερίσει το κορμί του από το δρόμο τους. Το θηρίο βρυχήθηκε, εξαγριωμένο. Ο Χάκνομπ γέλασε και, μ'έναν πήδο, το καβάλησε, εξακολουθώντας να σφίγγει τα κέρατά του. Ο Ταύρος έκανε δύο μάταιες προσπάθειες να τον πετάξει απ'τη ράχη του και, μετά, παραιτήθηκε. Ηττημένος. Ο θηρευτής αισθάνθηκε το ζώο να παραδίνεται, ν'αναγνωρίζει και πάλι τον αφέντη του.

«Ωραία,» του ψιθύρισε, «ωραία…»

Όταν οι Σερανβέλιοι κατόρθωσαν να σταματήσουν την πυρκαγιά, ο Νολράκο παρακάλεσε τον διοικητή –ο οποίος ονομαζόταν Νάριο– να τον πάει μέχρι την έπαυλή του. Εκείνος δέχτηκε· διστακτικά μεν, αλλά δέχτηκε. Ανέβασε τον Πτεράργυρο στο άλογό του και κάλπασαν μέχρι το κατεστραμμένο σπίτι. Το μέρος ήταν ρημαγμένο: ό,τι δεν είχε καταστραφεί από τη φωτιά είχε καταστραφεί από τη μάνητα του Γκρίζου Ταύρου. Η έπαυλη δεν ήταν, πλέον, παρά ένα ερείπιο. Το μόνο πράγμα που είχε μείνει όπως παλιά ήταν ο Κίονας: η κολόνα που βρισκόταν εδώ από χρόνους αρχαίους, προτού έρθουν να χτίσουν οι Πτεράργυροι.

Ο Νολράκο αισθανόταν ένα απέραντο κενό εντός του. Ένα κενό που αμφέβαλλε αν τίποτα θα μπορούσε ποτέ να το γεμίσει. Είχε χάσει το σπίτι του και σχεδόν όλη του την περιουσία. Τι του είχε απομείνει;

Η οικογένειά σου, του ψιθύρισε μια φωνή. *Η οικογένειά σου σου έχει απομείνει. Πρόσεχε μην τη χάσεις κι αυτήν.*

Γιατί να την έχανε, όμως; Οι κακοποιοί που ήθελαν να τον καταστρέψουν τον είχαν καταστρέψει· τι άλλο μπορούσαν να ζητήσουν από εκείνον; Δεν είχε, πια, καμια εμπορική δύναμη.

Ποτέ δεν ξέρεις, του ψιθύρισε η φωνή, τριβελίζοντας σαν δαίμονας το μυαλό του. *Ποτέ δεν ξέρεις…*

«Κύριε Πτεράργυρε,» είπε ο Νάριο. «Κάποιοι πλησιάζουν.» Κρατούσε το άλογό του από τα γκέμια, με το αριστερό χέρι, καθώς εκείνος και ο Νολράκο είχαν

ξεκαβαλικέψει· και τώρα, το άλλο του χέρι, που ήταν ελεύθερο, πήγε στη λαβή του σπαθιού στη ζώνη του.

Μια ομάδα τεσσάρων ανθρώπων ζύγωνε. Ήταν ο Δάρφο και οι τρεις φρουροί που είχε πάρει μαζί του, για να ψάξει για τον Χανμάρο.

«Δεν υπάρχει κίνδυνος, κύριε διοικητά,» είπε ο Νολράκο.

Ο Δάρφο ήρθε και στάθηκε μπροστά του. «Δυστυχώς, κύριε Πτεράργυρε… δεν τον βρήκαμε πουθενά. Ωστόσο, δε βρήκαμε και το πτώμα του. Ίσως νάναι ζωντανός.»

Ο Νολράκο αναστέναξε. *Ζωντανός… Πώς να γλίτωσε από τις φλόγες; Πώς να γλίτωσε από τον Ταύρο; Κι αν γλίτωσε, τότε γιατί δεν ήρθε μαζί μας;* Εκτός αν η φωτιά τον είχε αναγκάσει να πάρει άλλη κατεύθυνση…

«Αν ζει, θα έχει, κατά πάσα πιθανότητα, πάει στη Σερανβέλ, ως τώρα,» είπε ο Νάριο, ακουμπώντας το χέρι του στον ώμο του Νολράκο. «Καλύτερα κι εμείς να πάμε εκεί. Εγώ, έτσι κι αλλιώς, πρέπει να επιστρέψω…»

Εν ολίγοις, μας λες πως θα φύγεις και θα μας αφήσεις, ό,τι κι αν αποφασίσουμε, σκέφτηκε ο Νολράκο, και ένευσε. «Εντάξει, ας επιστρέψουμε. Και,» πρόσθεσε, κοιτάζοντας τον Δάρφο, «θα στείλουμε μετά ανθρώπους να ψάξουν γι'αυτόν.»

Ο Δάρφο κούνησε το κεφάλι, καταφατικά. «Όπως επιθυμείτε, κύριε Πτεράργυρε.»

Αποχώρησαν, αφήνοντας πίσω τους την κατεστραμμένη έπαυλη.

Ο θηρευτής περίμενε, έχοντας το χέρι του επάνω στους μυώδεις, φολιδωτούς ώμους του Γκρίζου Ταύρου. Η κουκούλα του εξακολουθούσε να είναι στο κεφάλι του, αλλά ήταν βέβαιος πως, αν κανείς τον έβλεπε, αμέσως θα τον αναγνώριζε. Άλλωστε, ποιος άλλος θα ζύγωνε ποτέ έναν Γκρίζο Ταύρο; Ποιος άλλος θα είχε έναν Γκρίζο Ταύρο ήρεμο στο πλευρό του; Ο Χάκνομπ ήλπιζε μόνο να τον έβλεπε πρώτο το άτομο που *ήθελε* να τον αναγνωρίσει. Γιατί, αν τον έβλεπε πρώτο κάποιο απ'τα τσιράκια του Πτεράργυρου, τότε θα τον κυνηγούσαν και θα έπρεπε να τους ξεφύγει… αν, βέβαια, είχαν μάθει ότι εκείνος ήταν που έβαλε τη φωτιά, διότι μπορεί και να μην το ήξεραν. Μπορεί κανένας από το καραβάνι να μην είχε επιβιώσει για να τους το πει· ή, τουλάχιστον, κανένας που τον είχε δει ν'ανάβει τη φωτιά.

Όπως και νάχε, φάνηκε τυχερός. Ένας μοναχικός καβαλάρης τον πλησίασε, χωρίς δισταγμό ή καθυστέρηση. Ένας μοναχικός καβαλάρης τον οποίο ο Χάκνομπ γνώριζε πολύ καλά.

Η γυναίκα σταμάτησε το άλογό της μπροστά του, τραβώντας τα ηνία και κάνοντάς το να χρεμετίσει. Ο Γκρίζος Ταύρος ρουθούνισε, αλλά δεν μετακινήθηκε.

«Τον έπιασα,» είπε ο θηρευτής. «Τώρα, πρέπει να με πληρώσετε.»

Η γυναίκα τον κοιτούσε μέσα απ'την κουκούλα της κάπας της. «Θα ειδοποιήσω τον εργοδότη μου–»

«Πού είν'ο εργοδότης σου;»

«Τι σημασία έχει;»

«Θέλω να μιλήσω στον ίδιο.»

«Αυτό θα το αποφασίσει εκείνος. Προς το παρόν, εγώ θα σε οδηγήσω σ'ένα μέρος όπου θα μπορείς να ξεκουραστείς με την ησυχία σου, και να κρύψεις και το θηρίο που έχεις μαζί σου. Δίνεις στόχο, έτσι.»

Ο θηρευτής ένευσε, μουγκρίζοντας. Η γυναίκα είχε δίκιο. Ωστόσο, δεν του άρεσε που καθυστερούσαν να τον πληρώσουν. Ήθελε να πάρει την αμοιβή του και να φύγει από τούτα τα μέρη, το συντομότερο δυνατό. Αν προσπαθούσαν να τον προδώσουν, τότε θα τους έκανε να πληρώσουν με *άλλο* νόμισμα…

ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΛΑΖΕΡΗΣ

Διάμεσο

Ελογενής Δηλητηριώδης Ανελαστική Περιπλοκάς: Το φυτόν τούτο απαντάται εις έλη, τα οποία είναι το μοναδικόν μέρος όπου δύναται να αναπτυχθεί. Το χώμα χρειάζεται να είναι ιδιαιτέρως μαλακόν και υγρόν. Η περιπλοκάς αναδύεται βαθμιαίως εξ αυτού και, εντός μίας περιόδου είκοσι ημερών, έχει ήδη αναπτυχθεί μίαν περίπου παλάμη άνω του εδάφους. Ύστερον, ο ρυθμός της αναπτύξεώς της αυξάνεται, ουδέποτε όμως υπερβαίνει τα τέσσερα μέτρα εις ύψος. Οι δε κλώνοι της ουδέποτε καλύπτουν περιοχή μεγαλυτέρα των εξ μέτρων, είναι σκληροί και δύσκαμπτοι, και επί ουδεμίας επιφανείας χρειάζεται να αναρριχώνται· ωστόσο, έχει παρατηρηθεί να περιτυλίσσουν κορμούς δένδρων ή βράχους.

Τα φύλλα της περιπλοκάδος διαθέτουν σχήμα ανοικτής εξαδακτύλου παλάμης και εξ άκρες ωσάν όνυχες. Οι εν λόγω «όνυχες» είναι πλέον επικίνδυνοι εις όσους δεν γνωρίζουν δια την κοπτερότηταν και το δηλητήριόν των. Το επίσημον όνομα αυτών είναι ονυχοειδείς άκρες, και δύνανται να διαπεράσουν ακόμα και θώρακαν βρασμένου δέρματος. Τα τραύματα τα οποία προκαλούν εις το ανθρώπινον σώμα δεν είναι, συνήθως, σοβαρά (πλην εξαιρέσεων, όπως εάν τις χτυπηθεί, παραδείγματος χάριν, εις τον οφθαλμόν). Ωστόσο, το δηλητήριον των είναι πολύ επικίνδυνον, και προκαλεί, εις το 80% των περιπτώσεων, την ασθένειαν αραχνοφανές εσωδερμικόν άλγος.

Εις την «καρδίαν» της περιπλοκάδος, αναμεσίς των κλώνων της, φύονται τα πορφυρόχροα άνθη πορφυροσταλίδες, δια τα οποία τούτο το σύγγραμμα διαθέτει ξεχωριστήν αναφορά. Αι πορφυροσταλίδες παρουσιάζονται μόνον εις την «καρδίαν» της περιπλοκάδος, και, έναν μήνα μετά την γέννησίν των, ανοίγουν, δια να φανερώσουν το κιτρινόχρουν εσωτερικόν των και δια να αφήσουν να πέσει εις το ελώδες χώμα ο σπόρος των, εκ του οποίου θα γεννηθούν νέαι περιπλοκάδες. Τοιουτοτρόπως, μία ολόκληρος ελώδης περιοχή δύναται να βρίθει –και συνήθως βρίθει– ελογενών δηλητηριωδών ανελαστικών περιπλοκάδων.

Θα ήτο, επίσης, χρήσιμον να αναφέρομεν ότι συμβαίνει έντομα (της γης, ως επί το πλείστον, όχι του αέρος) να μεταφέρουν τους σπόρους της περιπλοκάδος εις άλλα σημεία του έλους. Συνεπώς, ένας ερευνητής δύναται να απαντήσει και μοναχικές περιπλοκάδες.

—*Φυτολογικαί Έρευναι*, του Γασμάρο Διαμέλανου, της Σερανβέλ

Αραχνοφανές Εσωδερμικό Άλγος: Η εν λόγω ασθένεια είναι γνωστό πως προκαλείται από το φυτό ελογενής δηλητηριώδης ανελαστική περιπλοκάδα. Ίσως να μπορεί να προκληθεί και αλλιώς, αλλά, μέχρι στιγμής, δεν έχει παρατηρηθεί κάτι τέτοιο.

Το αραχνοφανές εσωδερμικό άλγος μοιάζει με μελανόχρωμες αράχνες επάνω στο δέρμα του πάσχοντος –εξ ου και ο χαρακτηρισμός του ως «αραχνοφανές». Η κάθε «αράχνη» διαθέτει ένα κέντρο και πολλά πόδια. Το κέντρο είναι το σημείο όπου μία ονυχοειδής άκρια του φυτού ελογενής δηλητηριώδης ανελαστική περιπλοκάδα τρύπησε το δέρμα του θύματος. Τα πόδια εξαπλώνονται γύρω από τα κέντρα.

«Εσωδερμικό» ονομάζεται το άλγος επειδή ο πόνος προέρχεται –όπως τον αντιλαμβάνεται ο πάσχων– κάτω από το δέρμα. Όταν κάποιος αγγίξει, ή ακόμα και πιέσει, τους αραχνοειδείς σχηματισμούς, ο πάσχων δεν νιώθει τίποτα περισσότερο από ό,τι θα αισθανόταν αν ήταν υγιής. Ο πόνος παρουσιάζεται σε ανύποπτες στιγμές, και δεν ακολουθεί κάποια λογική (για παράδειγμα, μπορεί να παρουσιαστεί μετά από μία ώρα, μετά από δέκα λεπτά, μετά από δύο ώρες, κ.ο.κ.). Ο πάσχων αισθάνεται κάτι ανάμεσα σε πολύ έντονη φαγούρα και λογχισμό. Σύμφωνα με τις μαρτυρίες πολλών ασθενών, το αραχνοφανές εσωδερμικό άλγος είναι ανυπόφορο· υπάρχουν, μάλιστα, και περιπτώσεις πασχόντων οι οποίοι έχουν παραφρονήσει εξαιτίας του, ή αυτοκτονήσει.

Η ασθένεια δεν μεταδίδεται ούτε δια της επιδερμικής επαφής, ούτε δια της μίξης του αίματος, ούτε δια του σιέλου, της συνουσίας, του σπέρματος, των ούρων, ή των κοπράνων.

Το αραχνοφανές εσωδερμικό άλγος, σύμφωνα με τις παρούσες ιατρικές μας γνώσεις, δεν είναι ιάσιμο. Πολλοί θεραπευτές πιστεύουν ότι ίσως επιτύχουν να παρασκευάσουν κάποιο φάρμακο, με τη βοήθεια του δηλητηρίου του φυτού ελογενής δηλητηριώδης ανελαστική περιπλοκάδα, ή με τη βοήθεια του καρπού του· αλλά καμία από αυτές τις προσπάθειες δεν έχει φέρει αποτελέσματα. Άλλοι θεωρούν ότι ετούτες οι απόπειρες εύρεσης θεραπείας είναι ανώφελες· κατ'αυτούς, η θεραπεία της ασθένειας πρέπει να αναζητηθεί αλλού και όχι στο ίδιο το φυτό που την προκαλεί. Τέλος, μια τρίτη κατηγορία ανθρώπων ισχυρίζεται πως δεν υφίσταται θεραπεία για το αραχνοφανές εσωδερμικό άλγος.

Ό,τι από αυτά κι αν ισχύει, αγαπητοί αναγνώστες, η καλύτερη συμβουλή που μπορώ να σας δώσω είναι: πολλή προσοχή στο φυτό ελογενής δηλητηριώδης ανελαστική περιπλοκάδα, που, όπως υποδηλώνει η ονομασία του, φυτρώνει σε βαλτώδη μέρη.

—*Ασυνήθιστες Ασθένειες, από τα Βασίλεια Ίνγκινθραγκ και Πάρντβακ έως την Σερανβέλ, την Έρσαγκμορ, το Βασίλειο Φερντίν-Ος, και τις Τρεις Πόλεις,* της Ιατρού Τάρμα Πεντάλιθης, Υπουργού Υγείας του Υπουργικού Συμβουλίου της Σερανβέλ

ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΛΑΖΕΡΗΣ

Στιγμές από το Παρελθόν . . .

Ο παλιός, κιτρινισμένος χάρτης έδειχνε ένα μονοπάτι, το οποίο ξεκινούσε από ένα χωριό στα νοτιοανατολικά σύνορα του Βασιλείου Φερντίν-Ος και έμπαινε στους βάλτους Λό'ορ-θιλ, διασχίζοντάς τους και φτάνοντας σ'ένα μεγάλο, κόκκινο Χ. Εκεί βρισκόταν ο θησαυρός, θαμμένος σ'αυτό το μέρος από κάποιον –νεκρό, όπως έλεγαν οι φήμες– πειρατή των Τριών Πόλεων, ονόματι Φάλιντρακ ο Κορακομύτης.

Ο χάρτης, όμως, δεν ήταν αρκετός από μόνος του. Ήταν πολύ ασαφής: ούτε κλίμακα είχε, ούτε η πορεία που χάραζε ήταν ξεκάθαρη. Ο θησαυροκυνηγός που τον ακολουθούσε, σίγουρα, θα χανόταν στους βάλτους, βορά για τα Λό'ορ και τ'άλλα θηρία που ελλόχευαν εκεί… αν, δηλαδή, δεν έπεφτε σε κινούμενη άμμο πρώτα. Ωστόσο, υπήρχε λύση και σ'αυτό το πρόβλημα: μία περγαμηνή με οδηγίες, όπου αναφερόταν πόσες ημέρες ακριβώς χρειαζόταν ένας ταξιδιώτης για να φτάσει, οδοιπορώντας, από το χωριό ώς το Χ· κι επίσης, τι σημάδια θα συναντούσε κάθε μέρα και πώς θα ήταν η περιοχή γύρω του, ώστε να μη μπορεί να χαθεί.

Έχοντας βρει τον χάρτη (με σχετική ευκολία) και την περγαμηνή με τις οδηγίες (αρκετά δυσκολότερα), ξεκινήσαμε το ταξίδι που θα μας έκανε πλούσιους: εγώ, ο αγαπημένος μου, Γκαήρμο, και τρεις καλοί μας φίλοι: ο Σιάτρο (που, όταν δεν ήταν μπλεγμένος σε κάποια αναζήτηση σαν τη δική μας τώρα, εξολόθρευε ποντίκια στη Σερανβέλ, επί πληρωμή, για ιδιοκτήτες σπιτιών ή επιχειρήσεων), ο Πασνάλο (που, όταν κι αυτός δεν έκανε τυχοδιωκτικές δουλειές, συνήθως εργαζόταν ως φύλακας σε οίκους ανοχής, στη Σερανβέλ), και η Νιλιάνα (που είχε, κατά περίσταση, δουλέψει ως πορτοφολού, διαρρήκτρια, τραγουδίστρια, χορεύτρια, κατάσκοπος, κράχτης, σερβιτόρα, και άλλα που πιθανώς να μην ξέρω· ορισμένοι λέγανε πως είχε δουλέψει και ως πόρνη, αλλά η ίδια το αρνιόταν κατηγορηματικά).

Για να περάσουμε τα νότια σύνορα του Φερντίν-Ος δυσκολευτήκαμε. Μας σταμάτησαν οι ακρίτες του Βασιλείου και, βλέποντας ότι μεταφέραμε όπλα χωρίς, όπως είπαν, να μοιάζουμε με μισθοφόρους (λες κι οι μισθοφόροι έχουν τίποτα το συγκεκριμένο επάνω τους!), μας κάνανε ένα σωρό ερωτήσεις. «Από πού είστε;» και «Γιατί έρχεστε εδώ;» και «Τι τα θέλετε όλ'αυτά τα όπλα;» και «Εργάζεστε για κάποιον;» Ο Γκαήρμο είχε πάρει εκείνη τη στάση, με τα χέρια σταυρωμένα εμπρός του και το δεξί του πόδι ανήσυχο, η οποία έδειχνε πως τον είχαν φτάσει στα όρια

της υπομονής του. Ο Πασνάλο έβριζε τους συνοριακούς φύλακες μέσα απ'τα δόντια του, κάθε τόσο: *Φλογοκαμένοι μπάσταρδοι!* και *Καθίκια της λάσπης!* και *Σκατά των Λό'ορ στη μούρη σας!* Ο Σιάτρο ήταν σιωπηλός. Η Νιλιάνα προσπάθησε να κάνει τα γλυκά μάτια στον αρχηγό τους, κι απέτυχε οικτρά, γιατί τους κίνησε περισσότερο τις υποψίες για εμάς.

Τελικά, αναγκαστήκαμε να τους πούμε ότι πηγαίνουμε στους βάλτους Λό'ορ-θιλ, αναζητώντας έναν χαμένο θησαυρό. Οι ακρίτες γέλασαν, και μας αποκρίθηκαν πως, αν τον βρίσκαμε, θέλανε το ένα δέκατο. Αλλά ήταν προφανές ότι δε μιλούσαν σοβαρά· δεν πίστευαν ότι θα βρούμε τίποτα. Ωστόσο, μου κατάσχεσαν τη βαλλίστρα μου, οι καταραμένοι, και μου δήλωσαν πως μπορούσα να την πάρω επιστρέφοντας. Ναι, ευχαριστώ πολύ· εγώ για τους βάλτους την ήθελα. Για τα Λό'ορ που κατοικούν εκεί. Τέλος πάντων…

Το χωριό ήταν κοντά στα βουνά, και βρισκόταν σε μισοερειπωμένη κατάσταση. Δεν έμενε πολύς κόσμος εδώ· τα μισά σπίτια ήταν άδεια και ο βουνίσιος αέρας ακουγόταν να σφυρίζει μέσα τους, κάνοντας παρέα στα τρωκτικά και τα πτηνά που είχαν φτιάξει τις φωλιές τους εκεί. Οι κάτοικοι δε μας καλωσόρισαν· η άφιξή μας τους παραξένεψε. Μάλλον, δεν είχαν και πολλούς επισκέπτες σ'αυτά τα μέρη. Πανδοχείο, φυσικά, δεν υπήρχε, και κανένας δεν προθυμοποιήθηκε να μας φιλοξενήσει. Εκείνο το βράδυ κοιμηθήκαμε έξω, όπως είχαμε κάνει κι άλλα βράδια. Όμως, επειδή βρισκόμασταν κοντά στα βουνά, ο ψυχρός άνεμος μάς περόνιασε. Εγώ είχα κολλήσει επάνω στον Γκαήρμο, για ζεστασιά, ενώ η Νιλιάνα είχε φέρει και τον Σιάτρο και τον Πασνάλο κοντά της· ο ένας αγκάλιαζε τους ώμους της, ο άλλος τα γόνατά της. Δεν ήταν η πρώτη φορά που είχε κοιμηθεί και με τους δύο μαζί· μάλιστα, όταν πριν από κάποιες ημέρες είχαμε σταματήσει σ'ένα πανδοχείο, είμαι βέβαιη πως οι τρεις τους μοιράστηκαν ένα και μόνο δωμάτιο, και έκαναν πολύ περισσότερα απ'το να κοιμηθούν…

Το πρωί, ακολουθήσαμε το καθοδικό μονοπάτι που οδηγούσε στους βάλτους, το οποίο οι ντόπιοι δε δίστασαν να μας δείξουν, αλλά μας προειδοποίησαν πως μοχθηροί δαίμονες και τέρατα κατοικούν από κείνη τη μεριά και κανείς που εκτιμά τη ζωή του δεν πρέπει να πλησιάζει. Τους ευχαρίστησα για την προειδοποίηση, και τους είπα ότι έχουμε αντιμετωπίσει και χειρότερα. Καθώς βαδίζαμε πάνω στο μονοπάτι, έχοντας απομακρυνθεί από το χωριό, ο Σιάτρο μού είπε: «Όχι, δε νομίζω ότι έχουμε αντιμετωπίσει χειρότερα.»

«Είμαστε, όμως, κατάλληλα προετοιμασμένοι,» τόνισε η Νιλιάνα.

Ο Πασνάλο μούγκρισε, ακουμπώντας το τσεκούρι του –που είχε αγοράσει προτού φύγουμε από τη Σερανβέλ– στον ώμο του.

Ο Γκαήρμο δε μίλησε.

Το μονοπάτι δεν άργησε να μας οδηγήσει στην αρχή των βάλτων Λό'ορ-θιλ, κι από κει και πέρα δεν είχαμε παρά τον χάρτη για να μας καθοδηγεί, καθώς και την

περγαμηνή με τις απαραίτητες επιπλέον πληροφορίες. Τα μέρη ετούτα αποδείχτηκαν πολύ, πολύ χειρότερα απ'ό,τι είχα ακούσει. Είναι σαν η θάλασσα και η ξηρά να έχουν αναμιχθεί, με αλχημικό τρόπο, ώστε να παρασκευάσουν κάτι που δεν είναι ούτε ξηρά ούτε θάλασσα, ούτε στερεό ούτε υγρό. Ένας εφιαλτικός τόπος, γεμάτος λιμνάζοντα νερά, και ρυάκια και ποτάμια που καταλήγουν σε τέλματα, πλημμυρισμένα από ερπετά. Πραγματικά, σε ορισμένα σημεία νόμιζα ότι τα ερπετά ήταν περισσότερα από το νερό στο οποίο κολυμπούσαν. Η βλάστηση ήταν ακανόνιστη· αλλού τόση πολλή που δεν μπορούσες να περάσεις εκτός αν την έκοβες, αλλού ελάχιστη και κοντή, μην ξεπερνώντας τους αστραγάλους μας.

Ο Γκαήρμο και ο Σιάτρο πήγαιναν μπροστά, βαστώντας μακριά ραβδιά κι ελέγχοντας το έδαφος για κινούμενη άμμο· γλιτώσαμε από πολλές παγίδες έτσι. Ο Πασνάλο βάδιζε στη μέση, κουβαλώντας το μεγαλύτερο μέρος των εφοδίων μας· καθότι μεγαλόσωμος και μυώδης, δεν ήταν εύκολο να κουραστεί, παρά το βάρος που μετέφερε. Εγώ και η Νιλιάνα φυλούσαμε τα νώτα. Δυστυχώς, δεν είχα μαζί μου τη βαλλίστρα μου (και οι άλλοι μου λέγανε να πάψω να γκρινιάζω κάθε τόσο γι'αυτό), έτσι κρατούσα το σπαθί μου. Η Νιλιάνα είχε στο χέρι της μια σφεντόνα.

«Σκοπεύεις να σκοτώσεις κάνα Λό'ορ μ'ετούτο;» της είπα, γελώντας.

«Είναι πιο επικίνδυνη απ'ό,τι φαίνεται,» μου αποκρίθηκε.

Την αγνόησα.

Όταν είδαμε τα πρώτα μας Λό'ορ, όλοι πανικοβληθήκαμε. Φυσικά, είχαμε ξαναδεί και παλιότερα, μέσα από τα Ανοίγματα των δρόμων της Σερανβέλ· αλλά άλλο είναι να τα βλέπεις εκεί, ενώ ξέρεις ότι δεν κινδυνεύεις άμεσα από αυτά, κι άλλο είναι να τα βλέπεις στους βάλτους όπου κατοικούν. Τα δύο Λό'ορ φάνηκαν να ξεπροβάλλουν μέσα από το ίδιο το περιβάλλον, σαν τα έλη να *έλιωσαν* και να δημιούργησαν τα τερατουργήματα. Εγώ και οι σύντροφοί μου είχαμε ακούσει για τις χαμαιλεοντικές ιδιότητες των Λό'ορ, μα δεν τις είχαμε δει ποτέ εν δράσει, και μας τρόμαξαν.

Ήταν απόγευμα κι ετοιμαζόμασταν να καταυλιστούμε, όταν τα πλάσματα άρχισαν να σέρνονται, γρήγορα, προς το μέρος μας. Τα μεγάλα τους καβούκια δεν έμοιαζαν να καθυστερούν καθόλου τα σαυροειδή τους σώματα. Τα κιτρινιάρικά τους μάτια άστραφταν στο μειούμενο φως των ήλιων που περνούσε μέσα από την πυκνή βλάστηση. Τα δόντια τους κροτάλιζαν, και όλοι μας γνωρίζαμε για το επικίνδυνο δηλητήριο που περιείχαν.

Η Νιλιάνα επιτέθηκε πρώτη, στριφογυρίζοντας τη σφεντόνα της πάνω απ'το κεφάλι και εκτοξεύοντας μια σιδερένια σφαίρα, η οποία πέτυχε το ένα Λό'ορ στο κούτελο. Το πλάσμα έβγαλε ένα πονεμένο σύριγμα και σωριάστηκε.

Έμεινα άφωνη. Και δεν ήμουν η μόνη.

Η Νιλιάνα γέλασε. «Πιο επικίνδυνη απ'ό,τι φαίνεται!» μου είπε.

Το άλλο Λό'ορ εφόρμησε.

Η Νιλιάνα στριφογύρισε, ξανά, τη σφεντόνα της. Αλλά, είτε επειδή δεν είχε πολύ χρόνο στη διάθεσή της είτε επειδή το παραείχε πάρει επάνω της, δε σημάδεψε καλά και αστόχησε τελείως το πλάσμα.

«Προσοχή στα δόντια του!» φώναξε ο Γκαήρμο, προτείνοντας το ραβδί του, για να χτυπήσει το Λό'ορ στο στόμα. Εκείνο δάγκωσε το μακρύ ξύλο και προσπάθησε να το τραβήξει απ'τα χέρια του αγαπημένου μου. «Χτυπήστε το –τώρα! Μην κάθεστε!»

Τραβώντας το ξίφος μου, χίμησα, στοχεύοντας το κεφάλι. Το Λό'ορ, όμως, το μάζεψε μέσα στο καβούκι του, ελευθερώνοντας το ραβδί απ'τα δόντια του. Στράφηκε σε μένα και όρμησε, συρίζοντας. Δεν είχα χρόνο να υψώσω τη λεπίδα μου, έτσι ώστε να το καρφώσω· με σώριασε στο βαλτώδες έδαφος. Ούρλιαξα, βλέποντας το γλοιώδες στόμα του να ανοίγει πάνω απ'το πρόσωπό μου.

Και μετά, το πλάσμα τινάχτηκε παραδίπλα. Ο Γκαήρμο κι ο Πασνάλο το χτυπούσαν, ο πρώτος με το ραβδί του κι ο δεύτερος με το τσεκούρι του. Ο Πασνάλο φώναζε, συγχρόνως, στον Σιάτρο: «Έλα δω, μωρέ χεσμένε ποντικοπιάστη! Έλα δω να μας βοηθήσεις!»

Ανασηκώθηκα, παρατηρώντας ότι το Λό'ορ είχε γεμίσει τα ρούχα μου με τη γλίτσα του. Μου ήρθε αναγούλα, αλλά προσπάθησα να μην ξεράσω. Κι ενώ βρισκόμουν γονατισμένη στο ένα γόνατο, τράβηξα ένα ξιφίδιο από τη μπότα μου και το εκτόξευσα καταπάνω στο τέρας. Χτύπησα το κέλυφός του, σπάζοντας ένα μικρό κομμάτι· αμφιβάλλω αν το αισθάνθηκε καν…

Κάνοντας μια απότομη στροφή, το Λό'ορ χτύπησε, με την ούρα του, τον Γκαήρμο στα γόνατα, σωριάζοντάς τον. Ο Πασνάλο το κοπάνησε, με το τσεκούρι του, βρίσκοντάς το πλάι από το κεφάλι. Κομμάτια από καβούκι εκτοξεύτηκαν, μαζί με αίμα και κομμάτια από σάρκα. Το Λό'ορ τσύριξε.

Και τότε, είδα πως το *άλλο* Λό'ορ –αυτό που είχε σωριάσει η Νιλιάνα– σηκωνόταν. Αίμα έτρεχε από το κεφάλι του, αλλά ήμουν βέβαιη ότι εξακολουθούσε να είναι πολύ επικίνδυνο…

Η Νιλιάνα το είδε, επίσης. Στριφογύρισε τη σφεντόνα πάνω απ'το κεφάλι της κι εξαπέλυσε μια σιδερένια σφαίρα. Το πέτυχε στο καβούκι, απλά εξαγριώνοντάς το και κάνοντάς το να έρθει ολοταχώς προς το μέρος της.

Το άλλο Λό'ορ τινάχτηκε και δάγκωσε τον Πασνάλο στον μηρό. Η κραυγή του θα μείνει για πάντα χαραγμένη στο μυαλό μου. Ακόμα και τώρα, την ακούω πολλές φορές στον ύπνο μου, και με στοιχειώνει. Γιατί δεν ήταν μονάχα μια κραυγή πόνου· ήταν μια κραυγή απεγνωσμένης οργής. Ο Πασνάλο ήξερε ότι ήταν καταδικασμένος. Τα δηλητηριώδη δόντια του τέρατος είχαν μπηχτεί στο σώμα του. Ήταν ένας ζωντανός-νεκρός.

Ξεστομίζοντας τις χειρότερες βρισιές που έχω ακούσει στη ζωή μου, άρχισε να μάχεται κατά του Λό'ορ δίχως να υπολογίζει τον εαυτό του, δίχως να προσέχει. Ήθελε μόνο ένα πράγμα: να το σκοτώσει.

Δεν είχα, όμως, χρόνο να παρακολουθήσω τη μανιασμένη επίθεσή του, γιατί το δεύτερο Λό'ορ ζύγωσε, γρήγορα. Προσπάθησα να το χτυπήσω στο κεφάλι, με το σπαθί μου, μα το μάζεψε μέσα, το έκρυψε στο καβούκι του. Τα νύχια των ποδιών του έκαναν να με γδάρουν. Πετάχτηκα πίσω, νιώθοντας την καρδιά μου να βροντά κάτω απ'το στήθος μου. Τα νύχια, σύμφωνα μ'ό,τι ξέρω, δεν είναι δηλητηριώδη· όμως δεν τα ριψοκινδυνεύεις κάτι τέτοια. Κι επιπλέον, τα τραύματα πάντα μπορεί να μολυνθούν στα έλη…

Ο Σιάτρο ήρθε στο πλευρό μου, καθώς και η Νιλιάνα. Ο πρώτος κρατούσε ένα σιδερένιο ρόπαλο, η δεύτερη μια αλυσίδα με καρφιά στο πέρας. Επιτέθηκαν αλλεπάλληλα στο τέρας, ζαλίζοντάς το, κάνοντάς το να μην μπορεί να προχωρήσει. Ο Γκαήρμο ζύγωσε, για να μας βοηθήσει, κρατώντας τώρα το ξίφος του και πηγαίνοντας πίσω από το Λό'ορ. Σπάθισε την ουρά του και την έκοψε.

Κατόπιν, η αλυσίδα της Νιλιάνα το βρήκε στο κεφάλι, κι ένα της καρφί μπήχτηκε στο δεξί μάτι του πλάσματος. Ο συριγμός του ήταν σπαραχτικός. Ο Γκαήρμο, ο Σιάτρο, κι εγώ συνεχίσαμε να το κοπανάμε, όσο πιο βίαια και γρήγορα μπορούσαμε. Σύντομα, κατέρρευσε. Και τώρα, ήταν, αναμφίβολα, νεκρό.

Όταν έστρεψα το βλέμμα μου στον Πασνάλο, τον είδα να στέκεται πάνω απ'το κουφάρι του άλλου Λό'ορ, στηριζόμενος στο τσεκούρι του και βαριανασαίνοντας.

«Πηγαίνω,» μας είπε, «πηγαίνω να βρω τις Σκιές…» Γέλασε, σαν άνθρωπος τρελός. «Θα σας δω εκεί!» Επάνω του, είχε πολλά γδαρσίματα και δαγκώματα. Πρέπει να αισθανόταν το δηλητήριο του Λό'ορ να κυλά στις φλέβες του, καίγοντάς τον. «Αλλά μη μ'αφήσετε να υποφέρω, μέχρι να φτάσω στην πύλη…» πρόσθεσε, με χαμηλότερη φωνή, και το βλέμμα του έπεσε στα πόδια μας. «Σκοτώστε με, τώρα.»

Κανένας μας δε μπόρεσε να κινηθεί.

«Μα τη Φλόγα τη Μεγάλη…» μουρμούρισε μονάχα ο Σιάτρο.

«Σκοτώστε με, μωρέ χέστες!» μούγκρισε ο Πασνάλο, υψώνοντας τη ματιά του, για να μας ατενίσει καταπρόσωπο. «Σκοτώστε με! Ή προτιμάτε να πεθάνω απ'τα σάλια αυτού του ζώου;»

Ο Γκαήρμο πήρε μια βαθιά ανάσα, σκούπισε το ξίφος του από τα αίματα του Λό'ορ, και ζύγωσε τον Πασνάλο. «Καλό ταξίδι, φίλε μου,» είπε, και τον κάρφωσε στην καρδιά, με μια γρήγορη, δυνατή σπαθιά.

Από τότε, γίναμε όλοι πιο σιωπηλοί. Δεν ξέραμε, όμως, ότι αυτή δεν ήταν παρά η αρχή των κακών που θα μας έβρισκαν…

Το επόμενο θύμα ήταν η Νιλιάνα. Είχαμε προχωρήσει αρκετά βαθιά μέσα στα αφιλόξενα έλη, ακολουθώντας τη διαδρομή που έδειχνε ο χάρτης και –κυρίως– τα

σημάδια που ανέφερε η περγαμηνή· αυτά ήταν που μας οδηγούσαν, ουσιαστικά. Νομίζαμε ότι είχαμε κάνει, πια, το μισό δρόμο μέχρι το Χ και, έτσι, είχαμε δικαιώσει το θάνατο του Πασνάλο. Οπότε, ήμασταν εκστασιασμένοι όταν φτάσαμε στον μεγάλο βράχο που χώριζε το αργοκίνητο, γλοιώδες ποτάμι και είχε τη μορφή γιγάντιου κόρακα. Κανείς μας δεν είχε τύχει να δει από κοντά τέτοιο πτηνό, μα υποθέταμε πώς μπορεί να ήταν. Ζητωκραυγάσαμε, εκείνο το πρωί, και η Νιλιάνα, μέσα στον ενθουσιασμό της (πάντα ήταν ενθουσιώδης), πήδησε πάνω σε μερικά βραχάκια και ρηχά σημεία του ποταμού και πλησίασε το βράχο, για να σκαρφαλώσει στην κορφή του –στο κεφάλι του κόρακα– και να χοροπηδήσει, φωνάζοντας.

Ο Γκαήρμο γέλασε, αλλά το γέλιο του διακόπηκε απότομα, γιατί η Νιλιάνα, βγάζοντας ένα ουρλιαχτό, γλίστρησε και κουτρουβάλησε, καταλήγοντας μέσα στο δεξί παρακλάδι του ποταμού.

«Σκατά!» την άκουσα να καταριέται, προσπαθώντας να βγει από το αβαθές, γλοιώδες νερό. «*Σκατά!* Γαμώ τα κωλόνερα!» Ήταν φθινόπωρο και έκανε κρύο, όχι υπερβολικό αλλά έκανε· κι εδώ μέσα, στους βάλτους, το κρύο ήταν δυνατότερο. Ειδικά τα πρωινά και τις νύχτες.

Η Νιλιάνα γδύθηκε πίσω από δύο δέντρα και σκουπίστηκε, μα αυτό δεν τη γλίτωσε από το κρυολόγημα. Το βράδυ άρχισε να βήχει, έντονα, και της ανέβηκε πυρετός. Το μέτωπό της έκαιγε. Είχε τα χάλια της, και το πρωί δεν έμοιαζε να μπορεί να συνεχίσει· παραπατούσε και σκόνταφτε.

«Δεν είναι κανονικό κρυολόγημα,» μου ψιθύρισε ο Γκαήρμο.

«Πού το ξέρεις;»

«Είναι πολύ… πολύ *ξαφνικό*. Έτσι μου φαίνεται…»

Κούνησα το κεφάλι μου, αρνητικά.

«Πρέπει να ήπιε νερό,» επέμεινε ο Γκαήρμο. «Καθώς έπεσε στο ποτάμι. Νερό του βάλτου.»

«Όχι…» έκανα, στραβώνοντας το στόμα μου. «Δεν είναι τόσο χαζή.»

«Μπορεί νάχεις δίκιο. Μπορεί να μην το *ήπιε*, αλλά πολλές φορές φτάνει να κυλιστείς μέσα του–»

«Τέλος πάντων. Τι θα κάνουμε, τώρα;»

Ο Γκαήρμο ανασήκωσε τους ώμους. «Θα συνεχίσουμε. Τι άλλο μπορούμε να κάνουμε;»

Η Νιλιάνα ήταν της ίδιας άποψης. Μπορεί να αισθανόταν χάλια, μα δεν ήθελε να μείνει πίσω, σε καμία περίπτωση, ούτε ήθελε να την περιμένουμε να αναρρώσει. «Θα τα καταφέρω,» είπε. «Δώστε μου ένα μπαστούνι.»

Της δώσαμε και συνεχίσαμε. Μας ανάγκασε να κινούμαστε με πολύ αργό ρυθμό, και το βράδυ κατέρρευσε, βογκώντας. Της είχαμε δώσει φάρμακα, αλλά δε φαινόταν να κάνουν τίποτα για να βελτιώσουν την κατάστασή της. Διπλώθηκε,

τυλίγοντας τα χέρια γύρω της, σε εμβρυακή στάση. Τη ρωτήσαμε πώς θα μπορούσαμε να τη βοηθήσουμε, μα δεν καταφέραμε να πάρουμε κατανοητή απάντηση· παραληρούσε.

Είχαμε τρεις επιλογές: να την αφήσουμε και να φύγουμε· να την κουβαλάμε καθώς θα ταξιδεύουμε· να περιμένουμε, μήπως καλυτερέψει. Επιλέξαμε το τρίτο. Περιμέναμε μια ολόκληρη ημέρα, τρώγοντας από τις προμήθειές μας και παρακολουθώντας τη Νιλιάνα, προσπαθώντας να κάνουμε ό,τι καλύτερο μπορούσαμε γι'αυτήν και μην καταφέρνοντας τίποτα.

Μέσα στη νύχτα, ένα Λό'ορ ξεφύτρωσε από το ίδιο το περιβάλλον, χρησιμοποιώντας τις χαμαιλεοντικές του ιδιότητες. Ο Σιάτρο φυλούσε σκοπιά εκείνη την ώρα, ενώ εγώ κι ο Γκαήρμο κοιμόμασταν, κουλουριασμένοι στην ίδια κουβέρτα, πλάι στη φωτιά. Το ουρλιαχτό του συντρόφου μας μας ξύπνησε. Τιναχτήκαμε κι οι δύο σε γονατιστή θέση, τραβώντας τα σπαθιά μας, για να δούμε το Λό'ορ να έχει καβαλήσει τον Σιάτρο, ο οποίος βρισκόταν ανάσκελα στο βαλτώδες έδαφος. Το δεξί του χέρι έσφιγγε το σιδερένιο του ρόπαλο, αλλά το τέρας τού κρατούσε τον πήχη κάτω, σαν να μπορούσε να καταλάβει ότι ο αντίπαλός του βαστούσε όπλο. Τα νύχια του μπήγονταν στο πετσί του Σιάτρο, ο οποίος κραύγαζε: «*Βοήθεια! Βοήθεια βοήθεια βοήθεια βοήθεια!*»

Το Λό'ορ τον δάγκωσε στο λαιμό, προτού προλάβουμε να πεταχτούμε επάνω και να του ορμήσουμε. Κι έτσι, ο Σιάτρο πέθανε. Όμως, προτού πεθάνει, ίσως να πρόφτασε να δει την προσπάθεια της Νιλιάνα να τον σώσει. Έχοντας σηκωθεί από την κουβέρτα της κι έχοντας αρπάξει ένα ξιφίδιο, χίμησε καταπάνω στο τέρας, καβαλώντας το καβούκι του και χτυπώντας το, μανιασμένα. Τα μάτια της ήταν κατακόκκινα, το πρόσωπό της λουσμένο στον ιδρώτα, κι από μέσα της έβγαιναν θηριώδεις κραυγές. Με τρόμαξε.

Το ξιφίδιό της έσπασε· η μισή του λεπίδα έμεινε μπηγμένη στο κέλυφος του Λό'ορ, που αιμορραγούσε, συρίζοντας αγριεμένα.

Ο Γκαήρμο κι εγώ το κυκλώσαμε· εκείνος από μπροστά, εγώ από πίσω. Τα ξίφη μας το χτύπησαν απανωτά, ενώ η Νιλιάνα συνέχιζε να το κοπανά, με το σπασμένο της ξιφίδιο και με τις γροθιές της. Το πλάσμα τα είχε χαμένα· προσπαθούσε να κρυφτεί στο εσωτερικό του καβουκιού του, μα αυτό δεν το έσωσε. Πέθανε από την αιμορραγία· και μαζί του, πέθανε κι η Νιλιάνα. Σωριάστηκε πλάι του, βαριανασαίνοντας, και, μετά από λίγο, εξέπνευσε.

Δύο από τους συντρόφους μας είχαν σκοτωθεί ετούτο το βράδυ. Και θρηνήσαμε γι'αυτούς, εγώ κι ο Γκαήρμο, προτού συνεχίσουμε την αναζήτησή μας. «Μη στεναχωριέσαι,» μου είπε, το άλλο πρωί, αγκαλιάζοντας τους ώμους μου. «Ο θησαυρός θάναι όλος δικός μας.» Και προσπάθησε να χαμογελάσει, μα το χαμόγελό του ήταν βεβιασμένο, όχι πραγματικό.

Το επόμενο πράγμα που έλεγε η περγαμηνή μας ότι θα συναντήσουμε ήταν (ακριβώς όπως το έγραφε): *περιοχή γεμάτη φυτά που μοιάζουν με όρθιες αράχνες – προσοχή πολύ επικίνδυνα. Γιατί* ήταν πολύ επικίνδυνα, δεν εξηγούσε. Ωστόσο, δε δυσκολευτήκαμε να βρούμε το μέρος· τα φυτά, όντως, έμοιαζαν με όρθιες αράχνες που ξεφυτρώνουν από το έδαφος. Ορισμένα από αυτά τυλίγονταν γύρω από τους κορμούς δέντρων, άλλα όχι. Κοιτάζοντάς τα, μου θύμιζαν περικοκλάδες, αλλά *σκληρές* περικοκλάδες, που δε χρειάζεται απαραίτητα να αναρριχώνται κάπου, παρά μπορούν να σταθούν κι από μόνες τους. Είχαμε ξαναδεί τέτοια φυτά, καθώς ερχόμασταν, μα δεν τους είχαμε δώσει σημασία. Εξάλλου, δεν ήταν τόσα πολλά. Εδώ η περιοχή, πραγματικά, *έβριθε* από δαύτα.

«Δε μπορώ να καταλάβω γιατί λέει πως είναι επικίνδυνα,» είπα στον Γκαήρμο. «Δε μου φαίνονται επικίνδυνα…»

«Ούτε κι εμένα. Όμως ας αποφύγουμε να τ'αγγίξουμε.»

Ένευσα και ξεκινήσαμε να διασχίζουμε τον λαβύρινθο που σχημάτιζαν τα φυτά με τα μακριά μέλη. Τα φύλλα τους, παρατήρησα, ήταν μεγάλα και το καθένα είχε έξι κοφτερές άκριες. Ίσως εκεί να βρισκόταν ο κίνδυνος: αν σε τρυπούσαν αυτές οι άκριες.

Σύντομα, διαπίστωσα ότι είχα δίκιο στην υπόθεσή μου. (Αν και θα προτιμούσα, εκατό, χίλιες, δέκα χιλιάδες φορές περισσότερο, να *μην* το είχα διαπιστώσει ποτέ και να είχα μείνει με την απορία. Κάποια πράγματα καλύτερα να μην τα ξέρεις…) Το έδαφος όπου βαδίζαμε ήταν κάθε άλλο παρά ομαλό· διέθετε πολλά σκαμπανεβάσματα και ήταν γλιστερό, γλοιώδες. Σ'ένα κατηφορικό σημείο, γλίστρησα… και οι άκριες ενός φύλλου έγδαραν όλη τη δεξιά μου πλευρά, απ'τη μέση ώς το στήθος. Δε θυμάμαι αν ούρλιαξα ή όχι, αλλά, ναι, πρέπει να ούρλιαξα, πιο πολύ από πανικό παρά από πόνο. Ο Γκαήρμο κοίταξε το τραύμα μου και είπε πως, εντάξει, δεν έμοιαζε σοβαρό· μα μπορούσα να διακρίνω, από την έκφρασή του, ότι ανησυχούσε. Εξάλλου, τα φυτά ήταν *πολύ επικίνδυνα*, σύμφωνα με τις οδηγίες μας…

Όταν βγήκαμε από την περιοχή τους, γδύθηκα, για να περιποιηθώ τα τραύματά μου, και είδα δύο πράγματα: πρώτον, οι πληγές ήταν μικρές· δεύτερον, μελανές γραμμές είχαν εξαπλωθεί επάνω μου. Γραμμές που έμοιαζαν με αραχνοπόδαρα. Ξεκινούσαν από τρία κέντρα κι απλώνονταν ακτινωτά. Το πρώτο κέντρο ήταν στο στήθος μου, το δεύτερο στα πλευρά μου, το τρίτο στην κοιλιά μου. Και ήδη αυτά τα σημεία είχαν αρχίσει να με πονάνε· μου προκαλούσαν έναν τσουχτερό πόνο… ο οποίος, όμως, δεν ήταν τίποτα μπροστά στους πόνους που θα γνώριζα μετά. Ο Γκαήρμο καθάρισε τα τραύματά μου και έβαλε βότανα επάνω τους, δένοντάς τα. Το βράδυ, φύλαξε εκείνος σκοπιά, αφήνοντάς με να κοιμηθώ.

Οι πόνοι με ξύπνησαν λίγο πριν τα χαράματα. Ήταν σαν έντονη φαγούρα, σαν κάτι να με έξυνε κάτω απ'το δέρμα μου, χωρίς να μπορώ να το ξύσω για να το

ανακουφίσω· και, συγχρόνως, ήταν σαν κάτι να με λόγχιζε βαθιά, περνώντας βελόνες στο πετσί και στα εσωτερικά μου όργανα. Διπλώθηκα, ουρλιάζοντας· και είμαι σίγουρη ότι οι κραυγές μου πρέπει ν'ακούγονταν ώς τα πέρατα των βάλτων.

«*Πεθαίνω!*» είπα στον Γκαήρμο, που με είχε πλησιάσει, αγκαλιάζοντάς με και μιλώντας μου, χωρίς να καταλαβαίνω τι μου έλεγε στην κατάσταση που βρισκόμουν. «*Πεθαίνω! Πεθαίνω! Πεθαίνω!*»

Μέσα στο παραλήρημά μου, νόμιζα πως γύρω μου είχα αρχίσει να βλέπω τον Κόσμο των Σκιών, και φώναζα τα ονόματα των νεκρών μας συντρόφων – *Πασνάλο! Νιλιάνα! Σιάτρο!*–, θεωρώντας ότι μπορούσαν να μ'ακούσουν.

Δεν πέθανα, όμως. Μετά από καμια ώρα (όπως μου είπε ο Γκαήρμο, γιατί εγώ είχα χάσει την αίσθηση του χρόνου), ο πόνος σταμάτησε και μπόρεσα, πάλι, ν'αναπνεύσω κανονικά.

«Θα πέρασε,» προσπάθησε να με ενθαρρύνει ο Γκαήρμο. «Θα πέρασε, για πάντα…»

Οι αραχνοειδείς σχηματισμοί, όμως, δεν είχαν εξαφανιστεί από το δέρμα μου, και γνωρίζαμε κι οι δυο μας πολύ καλά πως *δεν* είχε περάσει· ούτε θα περνούσε, εκτός αν ζητούσα επαγγελματική βοήθεια… ή, μάλλον, αν *προλάβαινα* να ζητήσω επαγγελματική βοήθεια, γιατί το δηλητήριο που με είχε προσβάλλει πιθανώς να με σκότωνε προτού βγούμε απ'τους βάλτους.

Ταξιδέψαμε γι'άλλες δύο ημέρες, ακολουθώντας το χάρτη και τις οδηγίες μας. Οι πόνοι μου έρχονταν και έφευγαν χωρίς ν'ακολουθούν καμία λογική: μετά από μια ώρα, μετά από πέντε ώρες, μετά από πέντε λεπτά… Στην αρχή, πανικοβαλλόμουν κάθε φορά και ούρλιαζα. Ύστερα, προσπαθούσα να συγκρατώ τον εαυτό μου, τρίζοντας τα δόντια και μη λέγοντας τίποτα στον Γκαήρμο, ο οποίος, όμως, είχα την εντύπωση πως καταλάβαινε πότε πονούσα και πότε όχι. Το έβλεπα από τις φευγαλέες ματιές που μου έριχνε, σα να φοβόταν ν'αφήσει να μάτια του να μείνουν για πολύ ώρα επάνω μου, μήπως δει κάτι που θα τον τρομοκρατούσε.

Τελικά, φτάσαμε στο τελευταίο μέρος το οποίο ανέφεραν οι οδηγίες: το στενό πέρασμα που ανοιγόταν ανάμεσα σε μεγάλους βράχους, τυλιγμένους σε ελοχαρή χόρτα και χαμόδεντρα. Μικρά ζώα τριγύριζαν μέσα στη βλάστηση, κοιτάζοντάς μας· τα μάτια τους γυάλιζαν μέσα στη νύχτα, οι φωνές τους ακούγονταν τσυριχτές πού και πού. Λό'ορ δεν πρέπει να υπήρχαν εδώ κοντά· ή, τουλάχιστον, κανένα δεν ξεπρόβαλε από το περιβάλλον, για να μας επιτεθεί. Θετικό σημάδι αυτό.

Βαδίσαμε, προσεκτικά, προς το στόμιο του περάσματος, από το οποίο ερχόταν ένας ψυχρός αέρας –και τότε ήταν που άρχισα να πονάω. Ο Γκαήρμο το κατάλαβε, γιατί τα βήματά μου έγιναν αργά και το πρόσωπό μου σφίχτηκε· ένα μουγκρητό βγήκε από μέσα μου.

«Περίμενε,» μου είπε. «Κάθισε εδώ.» Με οδήγησε προς έναν βράχο. «Πάω να κοιτάξω τι είναι από την άλλη, κι έρχομαι.»

Ένευσα, με τα χείλη μου σφιγμένα, μη μπορώντας να κάνω και τίποτ'άλλο.

Διπλωμένη επάνω στο βράχο και νιώθοντας τους πόνους να χτυπάνε ανελέητα όλη τη δεξιά μου μεριά, είδα τον Γκαήρμο, τον εραστή μου, τον αγαπημένο μου, τον άντρα που είχα αγαπήσει περισσότερο από κάθε άλλον, να μπαίνει στο πέρασμα, βαδίζοντας βιαστικά… και να πεθαίνει εκεί.

Για μια στιγμή, δεν μπορούσα να το πιστέψω.

Βράχια είχαν πέσει από τις πλευρές του περάσματος, συνθλίβοντάς τον. Άκουσα το κρανίο του να τσακίζεται από το βάρος τους· το κρανίο του και άλλα κόκαλα του σώματός του. Είδα αίμα να τινάζεται, σχηματίζοντας μια λίμνη στο βαλτώδες έδαφος, που άρχισε να το ρουφά, λαίμαργα. Η λάμπα του Γκαήρμο είχε φύγει απ'το χέρι του και είχε πεταχτεί παραδίπλα, σπάζοντας, βάζοντας φωτιά σε μερικά χόρτα. Οι φλόγες, όμως, έσβησαν γρήγορα, μη μπορώντας να εξαπλωθούν μέσα στο υγρό περιβάλλον.

Βόγκησα, νομίζοντας ότι θα τρελαινόμουν από τον πόνο: αυτόν που ένιωθα στο σώμα μου κι αυτόν που σπάθιζε την καρδιά μου. Σηκώθηκα από το βράχο όπου καθόμουν, τρίζοντας τα δόντια και δαγκώνοντας τα χείλη. Πήρα τη δική μου λάμπα και ζύγωσα το πέρασμα, αρχίζοντας, αμέσως, να παραμερίζω τα βράχια που είχαν πλακώσει τον Γκαήρμο, ελπίζοντας ότι ίσως *–ίσως, μα τη Φλόγα!–* να ήταν ζωντανός.

Δεν ήταν, όμως. Δεν μπορούσε να είναι. Οι πέτρες τον είχαν συνθλίψει. Κι αυτό που αντίκρισα ήταν τερατώδες. Μ'έκανε να διπλωθώ και να ξεράσω, ενώ ο πόνος στη δεξιά μου πλευρά εξακολουθούσε να με τυραννά. Για λίγο, δεν ήξερα πού βρισκόμουν· είχα χάσει τον κόσμο από γύρω μου. Δεν ήξερα ούτε καν τι έκανα. Και, όταν συνήλθα, βρισκόμουν έξω από το πέρασμα, πεσμένη πλάι στο βράχο όπου καθόμουν πριν, κλαίγοντας γοερά και ουρλιάζοντας.

Είχα μείνει ολομόναχη μέσα σε τούτο το εφιαλτικό μέρος. Ολομόναχη, εκτός από τον πόνο που με συνόδευε…

Σηκώθηκα όρθια και στράφηκα, ξανά, στο πέρασμα, που ήταν τυλιγμένο στο σκοτάδι. Δεν άντεχα να ξαναδώ τον αγαπημένο μου Γκαήρμο τσακισμένο από τα βράχια, αλλά… αλλά ήθελα να φτάσω στο θησαυρό. Αν τον έβρισκα, τουλάχιστον, όλες ετούτες οι θυσίες δε θα είχαν γίνει για το τίποτα. Σήκωσα τη λάμπα μου, πήρα μια βαθιά ανάσα, σκληραίνοντας τον εαυτό μου, και ζύγωσα το πέρασμα. Το βλέμμα μου το κράτησα ψηλά, αποφεύγοντας να κοιτάξω τον νεκρό στα πόδια μου –αρνούμενη να σκεφτώ καν ποιος ήταν, αρνούμενη να σκεφτώ σε ποιον ανήκαν τα μαλακά κομμάτια που πάτησαν δύο φορές οι μπότες μου, προκειμένου να περάσω.

Καθώς περνούσα, όμως, εκτός από μαλακά κομμάτια και θραύσματα κοκάλων, εκτός από βαλτώδες έδαφος και πέτρες, αισθάνθηκα να πατάω και κάτι άλλο.

Ξύλο. Όχι πεσμένα κλαδιά. Μια ξύλινη πλάκα. Η οποία δεν μπορεί να ήταν τυχαία εκεί.

Τυχαία;

Μα, σίγουρα, τίποτα από όλα τούτα δεν μπορεί να ήταν τυχαίο! Ο θάνατος του Γκαήρμο μου δεν ήταν τυχαίος. Έτσι όπως είχαν πέσει τα βράχια… πρέπει να επρόκειτο για *παγίδα*.

Ανάγκασα τον εαυτό μου να κοιτάξει κάτω, και παραμέρισα τη λάσπη, με το δεξί μου πόδι, για να δω το ξύλο που κάλυπτε. Όπως το είχα καταλάβει, ήταν μια ολόκληρη ξύλινη πλάκα. Κατεργασμένη. Δεξιά κι αριστερά συνδεόταν με σχοινιά.

Ναι, παγίδα. Σίγουρα, παγίδα. Ποιος, όμως, την είχε στήσει; Ο πειρατής Φάλιντρακ ο Κορακομύτης, για να φυλάξει το θησαυρό του; Ναι, ήταν λογικό. Οι οδηγίες στην περγαμηνή, όμως, δε μιλούσαν για καμια παγίδα–

Συνοφρυώθηκα, καθώς ετούτο πέρασε από το μυαλό μου για πρώτη φορά, κι αισθάνθηκα πραγματικά ανόητη. Ποιος είχε γράψει τις οδηγίες; Κανείς μας δεν είχε αναρωτηθεί γι'αυτό, ως τώρα· ή, τουλάχιστον, *εγώ* δεν είχα αναρωτηθεί και δεν είχα ακούσει κανέναν άλλο να λέει τίποτα.

Αν εκείνος που τις έγραψε ήξερε τόσο καλά το δρόμο για το θησαυρό, τότε γιατί δεν πήγε να τον βρει ο ίδιος;

Και κάτι άλλο, επίσης: Αν αυτές ήταν οι οδηγίες του ίδιου του Φάλιντρακ, προκειμένου να μπορέσει να ξαναβρεί το θησαυρό που είχε θάψει, τότε γιατί δεν ξεκινούσαν από την *ακτή* προς την ενδοχώρα, αλλά ξεκινούσαν από την *ενδοχώρα* –από το Βασίλειο Φερντίν-Ος– προς την ακτή; Γιατί κι ο χάρτης ξεκινούσε ακριβώς έτσι; Λογικά, ο πειρατής θα ερχόταν από τη θάλασσα, αν ήθελε να ξεθάψει τα πλούτη του…

Άρα, αυτές τις οδηγίες, κι αυτό το χάρτη, πρέπει να τα είχε φτιάξει κάποιος άλλος. Αλλά γιατί δεν πήγε ο *ίδιος* να βρει το θησαυρό;

Η παγίδα, συλλογίστηκα, *φαίνεται πως είναι πιο μεγάλη και πιο μπερδεμένη από μερικές πέτρες που πέφτουν.* Γιατί, όμως; Γιατί κάποιος να τα κάνει όλα τούτα;

Παρά τις σκέψεις μου, προχώρησα, πασπατεύοντας το έδαφος με το μπαστούνι μου, μήπως υπήρχε και καμια άλλη ξύλινη πλάκα παρακάτω. Θα μπορούσα να είχα γυρίσει πίσω, θα μπορούσα να είχα φύγει· μα δεν το έκανα. Ήμουν πολύ κοντά στο θησαυρό, είτε ήταν υπαρκτός είτε όχι. Κι επιπλέον, τότε αισθανόμουν πως δεν είχα τίποτα να χάσω· ο Γκαήρμο ήταν νεκρός, κι αυτός ο καταραμένος πόνος με μάστιζε σαν καρφιδοφόρος μάστιγα και, σύντομα, θα με σκότωνε, ήμουν βέβαιη. Άσε που αμφέβαλλα ότι θα κατάφερνα να διασχίσω, πάλι, τους βάλτους. Ήμασταν πέντε και έμεινα μονάχα εγώ. Τώρα, που ήμουν μόνη μου, τι θα έμενε; Ούτε τα κόκαλά μου…

Έτσι, διέσχισα το πέρασμα και, χωρίς να εντοπίσω άλλες παγίδες, ή να πέσω θύμα τους, έφτασα στην άλλη μεριά, όπου υπήρχε ένα μέρος γεμάτο βαλτόνερα:

ένα μέρος περιτριγυρισμένο από πυκνή βλάστηση –ανάμεσα στην οποία διέκρινα και φυτά σαν εκείνα που με είχαν δηλητηριάσει–, όπου ένα μικρό ποτάμι κατέληγε. Το ραβδί μου με προειδοποίησε για κινούμενη άμμο. *Αποκλείεται να υπάρχει θησαυρός θαμμένος εδώ,* σκέφτηκα· όμως έψαξα όλο το μέρος όσο πιο διεξοδικά μπορούσα, ψάχνοντας για στέρεο έδαφος.

Τελικά, δεν εντόπισα στέρεο έδαφος στο ελώδες ξέφωτο, αλλά μέσα στη βλάστηση, επάνω σ'ένα κλαδί, παρατήρησα ότι κρεμόταν ένα σχοινί, το οποίο έφτανε ως κάτω και χανόταν στην κινούμενη άμμο. Για λίγο, πίστεψα ότι μπορεί να είχα βρει το θησαυρό. Ότι μπορεί να *υπήρχε*. Διασχίζοντας το κατάφυτο μέρος, με προσοχή (δεν ήθελα, πάλι, να με γρατσουνίσει τίποτα παράξενο), έφτασα κοντά στο σχοινί. Το έδαφος εδώ, μέσα στη βλάστηση, ήταν στέρεο. Άφησα το ραβδί μου να πέσει και έπιασα το σχοινί, με τα δύο χέρια, πατώντας γερά στα μποτοφορεμένα μου πόδια και ξεκινώντας να τραβάω.

Το βυθισμένο αντικείμενο ήταν αρκετά βαρύ και με ταλαιπώρησε, αλλά, στο τέλος, ξεπρόβαλε από την κινούμενη άμμο· και, βλέποντάς το, αισθάνθηκα τη δύναμή μου να μεγαλώνει. Τράβηξα το σχοινί με περισσότερη επιμονή. *Λίγο ακόμα!*

Το μπαούλο βγήκε στο στέρεο έδαφος, και, λαχανιασμένη, έτρεξα κοντά του και το γύρισα από την καλή. Προσπάθησα να το ανοίξω, αλλά ήταν κλειδωμένο. Πήρα ένα μικρό τσεκούρι από το σάκο μου και έσπασα την κλειδωνιά. Σήκωσα το σκέπασμα…

…και κυλίστηκα στο έδαφος, γελώντας και γελώντας και γελώντας…

Το μπαούλο περιείχε *πέτρες*. Άχρηστες *πέτρες*.

Όταν μου πέρασε η υστερία, έκλαψα για ώρες, ώσπου ήρθε η αυγή, μαζί με τον πόνο στη δεξιά μου μεριά.

Αυτό είναι το τέλος, σκέφτηκα, *η ώρα να πεθάνω κι εγώ…* Και πάλι, όμως, δεν πέθανα. Επιβίωσα, καταφέρνοντας, μετά από μερικές ημέρες, να φτάσω στην ακτή και να σωριαστώ εκεί, καταπονημένη, ελπίζοντας πως κάποιο πλοίο θα περνούσε για να με σώσει. Το ήξερα ότι οι ναυτικοί απέφευγαν ετούτα τα νερά, θεωρώντας τα επικίνδυνα, όμως θα φρόντιζα να προσελκύσω την προσοχή τους. Τα βράδια, αλλά και τα πρωινά, άναβα φωτιές και κουνούσα τα χέρια μου, όποτε έβλεπα κάποιο σκάφος στον ορίζοντα. Περιμένοντας.

Εν τω μεταξύ, ο πόνος από το δηλητήριο με ταλαιπωρούσε, μη θέλοντας ούτε να με εγκαταλείψει ούτε να με σκοτώσει· ενώ οι αραχνοειδείς σχηματισμοί είχαν μείνει επάνω στο δέρμα μου, σαν μόνιμη δερματοστιξία. Καθώς κυλούσαν οι μέρες, έμαθα να αναμένω τον πόνο κάθε ώρα και κάθε στιγμή, και να τον αντέχω όσο καλύτερα μπορούσα.

Ευτυχώς, οι προμήθειές μου μου έφτασαν μέχρι να με βρει ένα πλοίο. Το είδα να σταματά, μες στη νύχτα, και να στέλνει μια βάρκα, για να με περιμαζέψει. Ο

καπετάνιος βρισκόταν στη δούλεψη της γνωστής εμπορικής οικογένειας των Πτεράργυρων, και με πήγε στη Σερανβέλ, χωρίς ν'απαιτήσει κανενός είδους πληρωμή ή εξηγήσεις. Άλλωστε, πρέπει να μπορούσε να δει πόσο βασανισμένη ήμουν.

Φτάνοντας στην πόλη, άρχισα να ψάχνω για το άτομο που έφτιαξε το χάρτη και που έγραψε τις οδηγίες, γιατί ήμουν σίγουρη ότι, όποιος κι αν ήταν, είχε το θησαυρό, και είχε επίτηδες στήσει όλη ετούτη την παγίδα για σαδιστικούς λόγους. Ακόμα δεν τον έχω βρει, τον καταραμένο μπάσταρδο. Αλλά, *μα τη Φλόγα*, όταν τον βρω –γιατί θα τον *βρω*–, θα τον κάνω να υποφέρει όσο υποφέρω κάθε μέρα από τη δαιμονισμένη ασθένεια που έμαθα ότι ονομάζεται αραχνοφανές εσωδερμικό άλγος.

Μέρος Δεύτερο
Προετοιμασίες

Κεφάλαιο Ενδέκατο
—Περίδετοι—

Ο Νολράκο αγκάλιασε τον γιο του, γελώντας. «Τρόμαξα ότι μπορεί να είχες σκοτωθεί,» είπε. «Αλλά είσαι μια χαρά. Δόξα στη Φλόγα!» Και συνειδητοποίησε πόσο, αληθινά, σημαντική ήταν η οικογένειά του για εκείνον. Ακόμα κι αν έχανε όλη την περιουσία του, τα πάντα που είχε, δεν ήθελε με τίποτα να χάσει και την οικογένειά του. Ούτε ένα της μέλος.

«Η… για να είμαι ειλικρινής, πατέρα, η Φιλράνα είναι που με βοήθησε,» αποκρίθηκε ο Χανμάρο. «Και καταφέραμε να σώσουμε και τον Άνρημ από τις φλόγες.»

Ο Νολράκο στράφηκε στην καινούργια αρχηγό της φρουράς της –καμένης, πλέον– έπαυλής του. «Δε νομίζω ότι θα μπορούσα ποτέ να σ'ευχαριστήσω αρκετά…»

«Κύριε Πτεράργυρε,» είπε εκείνη, «δε χρειάζεται. Θα το έκανα, έτσι κι αλλιώς, για να βοηθήσω την κατάσταση.» Ανασήκωσε τους ώμους. «Μακάρι να μπορούσα να κάνω περισσότερα.»

Ο Νολράκο ένευσε, και το βλέμμα του στράφηκε στο εσωτερικό της Πρώτης Πύλης, στους δρόμους της Σερανβέλ, όπου πλήθη ήταν συγκεντρωμένα, πλήθη από την πυρπολημένη ύπαιθρο στα δυτικά, ενώ φρουροί της πόλης είχαν μαζευτεί, για να ελέγξουν την κατάσταση.

Η ματιά του Νολράκο Πτεράργυρου ήταν απλανής. «…Ναι,» μουρμούρισε. «Μακάρι κι εγώ να μπορούσα να είχα κάνει περισσότερα…»

Η Μάριλιν πέρασε τα χέρια της γύρω του, αγκαλιάζοντάς τον, ακουμπώντας το κεφάλι της στον ώμο του. «Έκανες ό,τι ήταν ανθρωπίνως δυνατό,» του ψιθύρισε, και φίλησε το μάγουλό του. *Μου κρύβεις, όμως, κάτι,* πρόσθεσε νοερά. *Αυτό τον καιρό μού κρύβεις κάτι. Κι αναρωτιέμαι τι να είναι. Έχει σχέση με τις πανωλεθρίες; Νομίζω πως ναι· μα, μέχρι εσύ να μου το πεις, δεν μπορώ να ξέρω στα σίγουρα…*

Ο Νολράκο, την ίδια στιγμή, σκεφτόταν: *Έπρεπε να το είχα σταματήσει από την αρχή. Από την αρχή. Ορίστε η αδράνειά μου σε τι κατάσταση μάς έφερε… Αν είχα*

κόψει το κακό από τη ρίζα... από τη ρίζα και από την αρχή, τότε θα τα είχα αποτρέψει όλα τούτα. Μπορούσα, όμως; Μπορούσα να τους είχα βρει και–;

«Μπαμπά;» Η δυνατή φωνή του Βαρνάλο διέκοψε τους συλλογισμούς του. «Τι θα κάνουμε τώρα; Πού θα πάμε;»

«Στην οικογένειά μου,» είπε η Μάριλιν. Δεν κοιτούσε, όμως, τον μικρό της γιο· κοιτούσε τον σύζυγό της. «Θα μας φιλοξενήσουν, για όσο χρειαστεί. Μέχρι να συνέλθουμε, να ορθοποδήσουμε.»

Ο Νολράκο κατένευσε. «Ναι· φαίνεται πως δεν έχουμε άλλη επιλογή… Θέλω, όμως, πρώτα να δω τη Θήρνα. Πού την έχουν;»

«Η φρουρά την έχει. Στο νοσοκομείο της–»

«Υπάρχουν και καλύτερα ιατρεία στη Σερανβέλ από το νοσοκομείο της *φρουράς*,» είπε ο Νολράκο.

«Προσωρινό είναι,» εξήγησε η Μάριλιν. «Μετά, θα τη μεταφέρουμε κάπου αλλού.»

Ο Νολράκο έκανε νόημα στον Διοικητή Νάριο, που δε βρισκόταν πολύ μακριά. Μιλούσε με μια γυναίκα στρατιωτικό, η οποία πρέπει, επίσης, να είχε κάποιο αξίωμα. Όταν είδε τον Νολράκο να του γνέφει, είπε κάτι στην πολεμίστρια (μάλλον, *Επιστρέφω αμέσως*, ή τίποτα παρόμοιο) και τον πλησίασε.

«Κύριε Πτεράργυρε, τι θα θέλατε;»

«Πού βρίσκεται το νοσοκομείο της φρουράς; Έχουν την κόρη μου εκεί. Μπορείς να μας οδηγήσεις;»

«Προσωπικά, αυτή τη στιγμή, έχω άλλες υποχρεώσεις. Όμως το νοσοκομείο είναι στο Ρόπαλο. Δε θα δυσκολευτείτε να το βρείτε. Εξάλλου, κάποιοι απ’τους φρουρούς σας, μάλλον, θα ξέρουν πού ακριβώς είναι–»

«Ξέρουν,» είπε η Μάριλιν. «Μετέφεραν τον Άνρημ εκεί.»

«Καλώς, τότε. Θα θέλατε κάτι άλλο από εμένα;»

Ο Νολράκο έγνεψε αρνητικά, και ο Νάριο απομακρύνθηκε.

Η Μάριλιν μάζεψε όλους τους φρουρούς γύρω από την οικογένειά της, και ζήτησε να τους οδηγήσουν στο νοσοκομείο της φρουράς.

«Θα σας οδηγήσω εγώ,» προθυμοποιήθηκε η Φιλράνα, και βάδισε πρώτη.

Οι Πτεράργυροι και οι άνθρωποι που βρίσκονταν στη δούλεψή τους διέσχισαν το πλήθος που ήταν συγκεντρωμένο στην Πρώτη Πύλη της Σερανβέλ και μπήκαν στους μεγάλους, πλακόστρωτους δρόμους της πόλης. Βάδισαν επάνω στην Οδό της Μούχλας, με τη Συνοικία των Ερειπίων αριστερά τους και την Τριτεμπορική Συνοικία δεξιά. Η πρώτη είχε ονομαστεί έτσι διότι τα περισσότερα σπίτια εκεί ήταν, πράγματι, ερειπωμένα και πολύ, πολύ παλιά: από τα αρχαιότερα της πόλης, χτισμένα με τεχνοτροπίες που θεωρούνταν, πλέον, κλασικές ή γραφικές. Ανάμεσά τους ξεχώριζε το Παλιό Φρούριο, επάνω σ’ένα από τα υψώματα της Σερανβέλ. Επρόκειτο για την οικία του αρχαίου Τυράννου Λαργκόθο, η οποία, τώρα, χρησιμοποιείτο για τις συγκεντρώσεις του Συμβουλίου, καθώς και για ορισμένες

δεξιώσεις. Υπήρχαν άνθρωποι που φρόντιζαν το Παλιό Φρούριο και το συντηρούσαν, πληρωμένοι από την πολιτεία. Στη Συνοικία των Ερειπίων, μονάχα οι πλουσιότεροι είχαν χρήματα ν'αγοράσουν σπίτι, επειδή, λόγω της παλαιότητας των οικοδομημάτων, οι τιμές τους ήταν απλησίαστες.

Η Οδός της Μούχλας είχε πάρει το όνομά της από τη Συνοικία των Ερειπίων, καθώς δεν ήταν λίγα τα ερειπωμένα, μουχλιασμένα χτίρια που έβλεπε κανείς, διασχίζοντας τον συγκεκριμένο δρόμο. Μερικά απ'αυτά, μάλιστα, ήταν ολόκληρο *δάσος*, από τα φυτά που αναρριχιόνταν επάνω στις πέτρες τους· και το εσωτερικό τους έβριθε από τρωκτικά και έντομα: ακόμα και Λό'ορ, ψιθύριζαν ορισμένοι: ακόμα και φαντάσματα, έλεγαν οι προληπτικοί.

Η Τριτεμπορική Συνοικία, που βρισκόταν αντίκρυ της Συνοικίας των Ερειπίων, από την άλλη μεριά της Οδού της Μούχλας, ήταν γεμάτη αποθήκες, εργαστήρια, και βιοτεχνίες: ξυλουργεία, σιδεράδικα, αμαξοστάσια, οπλουργεία, υαλουργεία, μεταλλουργεία, καταστήματα λαξευτών, και άλλα. Οι περισσότεροι πολίτες της Σερανβέλ δε γνώριζαν από πού είχε πάρει το όνομα της η συγκεκριμένη συνοικία· όμως, όπως και πολλά άλλα ονόματα στην πόλη, ήταν αρχαίο.

Δεξιά κι αριστερά της Οδού της Μούχλας, όπου βάδιζαν οι Πτεράργυροι, εκτός από ερειπωμένα και μη οικοδομήματα, εκτός από εργαστήρια και κατοικίες, υπήρχαν και ανοίγματα στις πλευρές του μεγάλου, λιθόστρωτου δρόμου. Τα Ανοίγματα που είχαν δώσει στη Σερανβέλ την ονομασία «Η Πόλη των Ανοιγμάτων». Κοιτάζοντας στα βάθη τους, μπορούσε κανείς να δει αρχαία πέτρινα τοιχώματα και τρύπες, που έβγαζαν σε υπόγειες σήραγγες, κάτω από την πόλη, οι περισσότερες απ'τις οποίες, σύμφωνα με τις φήμες, ήταν πολύ μικρές για να περάσει άνθρωπος, παρά μόνο αν σερνόταν. Όμως τα Λό'ορ εύκολα χωρούσαν, και περιφέρονταν μέσα στα σκοτάδια· αναπαράγονταν και είχαν φτιάξει ένα ολόκληρο *οικολογικό σύστημα* εκεί κάτω, όπως έλεγαν οι μελετητές τους.

Καθώς η οικογένειά του προχωρούσε, ο Χανμάρο (που ήταν ο μόνος από τους δικούς του που κοίταζε την πόλη, δεξιά κι αριστερά· γιατί πάντοτε τον μάγευε: ακόμα και τώρα, ύστερα από την καταστροφή που είχαν υποστεί οι Πτεράργυροι με την πυρκαγιά και τον Γκρίζο Ταύρο) ατένιζε το εσωτερικό των Ανοιγμάτων, και η ματιά του έπεσε σε κατεργασμένες πέτρες, σε ένα παλιό ρόπαλο, σε έναν ανθρώπινο σκελετό που κανείς δεν τον είχε μαζέψει, σε μια μπότα, σε έναν μανδύα… αλλά δεν έτυχε να δει κανένα Λό'ορ να ξεπροβάλλει. Σπάνια έβγαιναν από τις κρυψώνες τους, και κυρίως τα βράδια, ή όταν κάποιος άνθρωπος έπεφτε στα Ανοίγματα, για να τον κατασπαράξουν. Ο Χανμάρο δεν καταλάβαινε γιατί το Συμβούλιο δεν είχε ακόμα κλείσει αυτές τις καταραμένες τρύπες, ώστε οι πολίτες νάναι ασφαλέστεροι· ωστόσο, όταν είχε αναφέρει το θέμα σε άλλους, μεγαλύτερους, πάντοτε άκουγε την ίδια απάντηση (ή μια απάντηση παρόμοια μ'αυτήν): *Τα Ανοίγματα έχουν ακόμα διάφορες χρησιμότητες. Θα διαμαρτύρονταν πολλοί, αν έκλειναν.*

Οι Πτεράργυροι έφτασαν στο τέλος της Οδού της Μούχλας και βρέθηκαν στην αρχή του Ροπάλου, της συνοικίας που ονομαζόταν έτσι επειδή εδώ βρίσκονταν συγκεντρωμένα τα περισσότερα φυλάκια της φρουράς. Ο δρόμος μίκραινε και κατέληγε σε μια καγκελωτή πύλη, που ήταν ανοιχτή αλλά φρουρούμενη. Οι φρουροί, βλέποντας ένα τσούρμο από ανθρώπους που οι μισοί ήταν οπλισμένοι, τους σταμάτησαν.

«Είμαι ο Νολράκο Πτεράργυρος. Έχετε την κόρη μου στο νοσοκομείο σας.»

«Λυπόμαστε, κύριε Πτεράργυρε, αλλά δεν επιτρέπεται να φέρετε τόσους οπλοφόρους εδώ μέσα, εκτός αν έχετε άδεια. Ωστόσο, εσείς μπορείτε να περάσετε.» Ο φρουρός πρέπει, σίγουρα, να είχε ακούσει το όνομα των Πτεράργυρων, αν έκρινε κανείς απ'τον ευγενικό τρόπο με τον οποίο μιλούσε.

Ο Νολράκο και η Μάριλιν μπήκαν, λέγοντας στους υπόλοιπους να περιμένουν. Ο Χανμάρο, όμως, τους ακολούθησε, μαζί με τη Φιλράνα.

«Ποιος θα φυλάει τον Βαρνάλο και τη Ζινράβα, τώρα;» είπε ο Νολράκο στο γιο του.

«Είναι η γιαγιά μαζί τους, κι όλοι μας οι φρουροί. Κι επιπλέον, στο Ρόπαλο είμαστε, πατέρα. Τόση φρουρά υπάρχει εδώ. Κανείς δε θα τους πειράξει.»

«Ελάτε από δω, κύριε Πτεράργυρε,» είπε η Φιλράνα, κι έστριψε σ'έναν δρόμο. Οι άλλοι την ακολούθησαν και, σύντομα, έφτασαν σ'ένα μεγάλο, πέτρινο οικοδόμημα, που ήταν το νοσοκομείο της φρουράς. Μπήκαν, συστήθηκαν, και μία νοσοκόμα προθυμοποιήθηκε να τους οδηγήσει στη Θήρνα Πτεράργυρη.

Το δωμάτιο όπου την είχαν περιείχε άλλα τρία κρεβάτια, και στο ένα απ'αυτά βρισκόταν ο Άνρημ. Κι οι δυο τους κοιμόνταν. Ο Πασνάλο καθόταν πλάι στη Θήρνα, σ'ένα ξύλινο σκαμνί. Μόλις τους είδε να μπαίνουν, σηκώθηκε κι έκλινε το κεφάλι. «Κύριε Πτεράργυρε. Κυρία Πτεράργυρη.»

«Πώς είναι η κόρη μου;» ρώτησε ο Νολράκο. «Ποιος την περιποιήθηκε;»

«Ένας γιατρός· δεν είπε τ'όνομά του. Εμ, πάντως, τώρα της έχουν δώσει υπνωτικό και παυσίπονο. Έτσι μου είπαν. Για να ηρεμήσει. Και στον Άνρημ το ίδιο έχουν κάνει.» Έριξε ένα βλέμμα στον κοιμισμένο Ερσαγκμόριο.

Ο Νολράκο στάθηκε πάνω από την κόρη του, κοιτάζοντας το πρόσωπό της. *Τουλάχιστον,* σκέφτηκε, *είναι ζωντανή…* αν και δεν μπορούσε –δεν ήθελε να υποθέσει καν– ποια θα ήταν η αντίδρασή της, όταν ξυπνούσε και αντιλαμβανόταν ότι το πόδι της είχε κοπεί. Η Θήρνα ήταν τόσο δραστήριο άτομο… Βέβαια, ένα χαμένο πόδι δε σήμαινε και το τέλος της ζωής· αλλά, και πάλι… *Γιατί στην κόρη μου; Γιατί στη Θήρνα μου;*

«Πασνάλο,» είπε η Μάριλιν, «θα μείνεις εδώ, να φυλάς τη Θήρνα, όσο θα λείπουμε;»

«Όπως επιθυμείτε, κυρία Πτεράργυρη.»

«Και θ'αφήσουμε κι άλλον έναν ακόμα μαζί σου,» πρόσθεσε ο Νολράκο. *Ίσως να χρειαστεί.* Ξαφνικά, φοβόταν πολύ –πάρα πολύ– για την οικογένειά του.

Η Μάριλιν συνοφρυώθηκε, παραξενεμένη. «Υπάρχει κάποιος ιδιαίτερος λόγος;» ρώτησε τον σύζυγό της.

«Για καλό και για κακό.»

Η Φιλράνα είπε: «Μπορώ να μείνω εγώ, κύριε Πτεράργυρε, αν θέλετε.»

Ο Νολράκο έστρεψε το βλέμμα του στη νεαρή πολεμίστρια, η οποία του ενέπνεε εμπιστοσύνη, παρότι δεν την ήξερε παρά μερικές ώρες. «Ναι, μείνε εσύ, Φιλράνα. Το απόγευμα θα στείλουμε κάποιους άλλους να σας αντικαταστήσουν, και θα έρθουμε κι εμείς οι ίδιοι, για να δούμε πώς πηγαίνουν η Θήρνα κι ο Άνρημ.»

Στράφηκε στη Μάριλιν. «Τώρα,» είπε, «πρέπει να επισκεφτούμε τους δικούς σου…»

Εκείνη ένευσε, σιωπηλά.

Οι Περίδετοι ήταν αλχημιστές, και είχαν αποκτήσει τη φήμη οικογένειας που τα μέλη της πεθαίνουν με παράξενους θανάτους. Η μητέρα της Μάριλιν είχε ξεψυχήσει εξαιτίας μιας μυστηριώδους ασθένειας των πνευμόνων, η οποία πρέπει να είχε προέλθει από τα αλχημικά μίγματα με τα οποία καταπιανόταν. Ο πατέρας της είχε, φαινομενικά, πεθάνει φυσιολογικά, αλλά, ύστερα από μια-δυο ώρες, ολόκληρο το σώμα του είχε αρχίσει να εξαϋλώνεται, με τρομακτικά ταχύ ρυθμό, ώσπου δεν έμεινε τίποτα παρά ο σκελετός του. Η Μάριλιν ποτέ δεν έμαθε γιατί είχε συμβεί αυτό, όμως ήταν βέβαιη ότι οφειλόταν στις αλχημείες του. Η ίδια ουδέποτε είχε καμία επιθυμία να μπλεχτεί με τέτοια πράγματα. Από πολύ νωρίς στη ζωή της, τα είχα σιχαθεί. Την τρόμαζαν. Της προκαλούσαν ένα δυσοίωνο συναίσθημα, κάτι που της ψιθύριζε μέσα στο κεφάλι της ότι όποιος ασχολείται μ'αυτά θα έχει όχι μόνο κακό τέλος ο ίδιος, μα θα προκαλέσει προβλήματα και στους κοντινούς του ανθρώπους.

Ο μεγάλος της αδελφός, Σάμκρο, δε φαινόταν να συμμερίζεται την άποψή της. Είχε κάνει την αλχημεία ζωή του. Δεν είχε παντρευτεί· ζούσε μόνος, στο εργαστήριό του, χρόνια τώρα. Κατά καιρούς, η Μάριλιν νόμιζε πως τον είχε δει με διάφορες ερωμένες, αλλά όλες τους ήταν –από λίγο που τις είχε παρατηρήσει– σαν κι εκείνον: κάτι δεν πήγαινε καλά μαζί τους.

Η αδελφή της, η Ζεθάλιν –που κι αυτή ήταν μεγαλύτερη από τη Μάριλιν, αλλά μόνο κατά πέντε χρόνια, όχι κατά εννέα, όπως ήταν ο Σάμκρο–, είχε επίσης ασχοληθεί με την αλχημεία. Ωστόσο, δεν την είχε κάνει ζωή της (ευτυχώς για εκείνη, πίστευε η Μάριλιν). Είχε παντρευτεί έναν άντρα από τα νησιά ανατολικά της Σερανβέλ. Σίγουρα, ένας τέτοιος άνθρωπος δεν αποτελεί και το καλύτερο ταίρι, όμως η Μάριλιν έβλεπε ότι ο Κάρναλεν ήταν το μοναδικό πράγμα που κρατούσε τη Ζεθάλιν μακριά από τη σκοτεινή και άχαρη μοίρα του Σάμκρο. Ο

Κάρναλεν και τα παιδιά της. Είχε τρία αγόρια, που το μεγαλύτερο ήταν μόλις ένα χρόνο πιο μεγάλο από τη Θήρνα.

Η Μάριλιν δεν αισθανόταν και πολύ καλά που έπρεπε να φέρει την οικογένειά της να μείνει με τους Περίδετους, αλλά αναγνώριζε πως, δεδομένων των περιστάσεων, δεν είχε άλλη επιλογή. Ο Νολράκο δεν είχε στην πόλη συγγενείς που μπορούσαν να τους περιθάλψουν. Ή, μάλλον, είχε έναν αδελφό, μα, σίγουρα, δε θα ήθελε να τον επισκεφτεί, ούτε να του ζητήσει βοήθεια, γιατί ήταν μαλωμένοι. Είχαν τσακωθεί για περιουσιακά θέματα. Ο Θαρλάνο είχε κατηγορήσει τον Νολράκο ότι ο πατέρας τους αγαπούσε μόνο εκείνον, ενώ τον ίδιο τον θεωρούσε πάντα «το κατώτερο παιδί», «το χαζό παιδί», «το ηλίθιο της οικογένειας». Ο άλλος αδελφός του Νολράκο, ο Ωβνάρο, ήταν εξερευνητής, και δεν έμενε στη Σερανβέλ. Σπάνια τον έβλεπαν. Κι ύστερα από το τελευταίο του ταξίδι στο Βορρά, είχαν να τον δουν χρόνια· ίσως να ήταν και νεκρός. Ο μόνος που συνέχιζε τις εμπορικές δουλειές των Πτεράργυρων ήταν ο Νολράκο. Η Μάριλιν ποτέ δεν κατάλαβε γιατί και ο Θαρλάνο δεν είχε ασχοληθεί με το εμπόριο. Ο ίδιος έλεγε πως ο πατέρας τους τον είχε αποτρέψει, γιατί τον θεωρούσε χαζό και τα λοιπά. Ο Νολράκο, όμως, της είχε πει πως δεν ήταν έτσι, πως ο πατέρας δεν τον θεωρούσε καθόλου χαζό· εκείνος, απλά, δεν ήθελε ν'ασχοληθεί· στο μυαλό του ήταν όλα.

Ό,τι κι αν ίσχυε, πάντως, τώρα η οικογένεια της Μάριλιν είχε μονάχα μία επιλογή: να πάει στους Περίδετους, για να ζητήσει στέγη και βοήθεια.

Οι Πτεράργυροι βγήκαν από το Ρόπαλο και ακολούθησαν μερικούς δρόμους μέσα στην Τριτεμπορική Συνοικία, τους οποίους ο Νολράκο ήξερε καλά, γιατί, φυσικά, δεν ήταν η πρώτη φορά που βρισκόταν σε τούτο το μέρος. Είχε έρθει πολλές, πολλές φορές στη ζωή του, από μικρό παιδί. Τη γνώριζε σαν την παλάμη του χεριού του την Τριτεμπορική Συνοικία. Γνώριζε ποια ήταν τα παλιά καταστήματα, ποια τα καινούργια, ποιοι είχαν συμφέρουσες τιμές, ποιοι όχι, ποιοι έκαναν προσεγμένη δουλειά, και ποιοι πρόχειρη.

Έβγαλε την οικογένειά του κοντά στη Γέφυρα Νόλμα, την οποία διέσχισαν, για να περάσουν πάνω από τον ποταμό και να βρεθούν στις Κάτω Παλιές Αποβάθρες, που ήταν μάλλον κακόφημο μέρος, ειδικά τα βράδια. Δεν έμειναν, όμως, για πολύ εκεί· πήγαν ανατολικά, στην Άνω Συνοικία του Ξίφους, όπου σύχναζαν μισθοφόροι και στεγάζονταν μεγάλες και μικρές μισθοφορικές συντεχνίες. Πέρασαν κοντά από τα φυλάκια στο πέρας της Χρυσής Γέφυρας και έστριψαν νοτιοανατολικά, ώστε να φτάσουν στη Συνοικία των Δηλητηρίων μέσω του Μεγάλου Παζαριού και όχι μέσω των Αποβάθρων του Κακού Νερού, όπου άδειαζαν οι περισσότεροι υπόνομοι της πόλης.

Η Συνοικία των Δηλητηρίων ονομαζόταν έτσι επειδή εκεί ήταν οι κατοικίες των περισσότερων αλχημιστών. Ορισμένοι έλεγαν, βέβαια, ότι σ'αυτό το μέρος έμεναν και πολλοί δολοφόνοι, που μπορούσες να ζητήσεις τις υπηρεσίες τους, για να δηλητηριάσουν κάποιον.

Πτεραργυροι

Η οικία των Περίδετων βρισκόταν στα όχι και τόσο καλά καθορισμένα όρια του Μεγάλου Παζαριού και της Συνοικίας των Δηλητηρίων. Ήταν ένα διώροφο σπίτι, παλιό και χτισμένο με καφετιές πέτρες. Είχε δύο εξώπορτες: η μία έβγαζε στο ισόγειο, η δεύτερη σε μια εξωτερική σκάλα, η οποία οδηγούσε και στον πρώτο και στον δεύτερο όροφο.

«Θεία Μάριλιν!» Σ'ένα από τα παράθυρα του πρώτου ορόφου στεκόταν ένας νεαρός, περίπου στην ηλικία του Χανμάρο: ο Τάρνο, ο δεύτερος γιος της Ζεθάλιν, λιγνός και μαυρομάλλης, με έντονο μούσι παρά τα χρόνια του, το οποίο έμοιαζε νάχει κάποιες μέρες να το ξυρίσει. «Θεία Μάριλιν! Ήρθατε να μας επισκεφτείτε;»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Μάριλιν στον ανιψιό της. «Πού είναι η μητέρα σου;»

«Εδώ είναι, μέσα. Ελάτε πάνω. Η πόρτα της σκάλας είν'ανοιχτή.»

Η Μάριλιν είπε στους δούλους και τους φρουρούς να περιμένουν στο δρόμο, και εκείνη, ο Νολράκο, ο Βαρνάλο, η Ζινράβα, ο Χανμάρο, και η γιαγιά Θήρνα έσπρωξαν την πόρτα της σκάλας, ανέβηκαν τα πέτρινα σκαλοπάτια, και έφτασαν στην ξύλινη θύρα του πρώτου ορόφου, η οποία τους περίμενε ανοιχτή και στο κατώφλι της στεκόταν η Ζεθάλιν, ντυμένη με γκρίζο φόρεμα και μαύρη ποδιά. Τα μανίκια της ήταν σηκωμένα ως τον αγκώνα. Τα μαύρα της μαλλιά –τόσο διαφορετικά από τα φανταχτερά, ξανθά μαλλιά της αδελφής της– έπεφταν λυτά στους ώμους της, ενώ κάποια κορδέλα, που τώρα δε φαινόταν, πρέπει να κρατούσε τις δύο μπροστινές τούφες δεμένες πίσω απ'το κεφάλι της, ώστε να μην της πέφτουν στα μάτια. Τα μάτια της, καταπράσινα, αστραφτερά, και μυστηριώδη – διαφορετικά, και πάλι, από της αδελφής της, που ήταν γαλανά και δεν έμοιαζαν να κρύβουν κανένα μυστήριο.

«Μάριλιν,» είπε η Ζεθάλιν, χαμογελώντας. «Νολράκο. Τι σας φέρνει εδώ;»

«Δυστυχώς, τα γεγονότα που μας φέρνουν εδώ είναι άσχημα, πολύ άσχημα,» αποκρίθηκε ο Πτεράργυρος.

Η Ζεθάλιν τούς άφησε να μπουν στην τραπεζαρία του σπιτιού, στο κέντρο της οποίας βρισκόταν ένα μεγάλο, στρογγυλό τραπέζι, και τριγύρω πολυθρόνες, ένα τζάκι, και παράθυρα. «Ο Κάρναλεν έχει πάει στην αγορά,» τους είπε. «Όπου νάναι, πρέπει να γυρίσει. Είναι μεσημέρι.» Ο Τάρνο ήταν ήδη στο μεγάλο δωμάτιο, από τότε που τους είχε φωνάξει απ'το παράθυρο, και ο Βάλκο, ο μικρότερος γιος της Ζεθάλιν, βρισκόταν επίσης εδώ. Ήταν δύο χρόνια πιο μικρός από τη Ζινράβα, με κοντά καστανά μαλλιά και παιχνιδιάρικο, ανήσυχο βλέμμα. «Ο Μαλίνο είναι επάνω,» εξήγησε η Ζεθάλιν. «Μελετά.»

Κάποιο αλχημικό σύγγραμμα, το δίχως άλλο, σκέφτηκε η Μάριλιν, καθώς χαιρετούσε τα παιδιά της αδελφής της.

Όταν οι χαιρετούρες τελείωσαν, η Ζεθάλιν θέλησε να μάθει τι είχε συμβεί στους Πτεράργυρους, κι εκείνοι, καθίζοντας γύρω απ'το στρογγυλό τραπέζι, της εξήγησαν. Εν τω μεταξύ, κατέβηκε και ο Μαλίνο (ένας καστανός νεαρός, με μακριά μαλλιά και γένια) από τον δεύτερο όροφο, και ο Κάρναλεν ήρθε από το

Μεγάλο Παζάρι, μεταφέροντας δύο γεμάτους σάκους με ευκολία. Ήταν γεροδεμένος άντρας, ο σύζυγος της αδελφής της Μάριλιν, με πλούσια, καστανά μαλλιά και γένια. Ο πρώτος του γιος τού έμοιαζε σε πολλά, εκτός ίσως από το ανάστημα και τη διάπλαση. Όταν η Ζεθάλιν είχε πρωτογνωρίσει τον Κάρναλεν, είχε πει, παραπάνω από μία φορά, στην αδελφή της: *Σταμάτα να τον κοιτάς έτσι. Είναι δικός μου άντρας.* Κι εκείνη τής απαντούσε με τον ίδιο τρόπο πάντα: *Τον κοιτάζω μόνο· δε σ'τον κλέβω, χαζή!* Ήταν, αναμφίβολα, όμορφος, παρότι νησιώτης…

Ο Επιστάτης Λανκόρο ανέβηκε σε κάποια στιγμή, διακόπτοντας τον Νολράκο, που μιλούσε για την πυρκαγιά. «Με συγχωρείτε, κύριε Πτεράργυρε, αλλά είναι μεσημέρι και οι άνθρωποί σας πεινάνε. Υπάρχει μια ταβέρνα εδώ κοντά. Να πάμε για φαγητό;»

Ο Νολράκο κατένευσε. «Φυσικά, φυσικά και να πάτε.»

Ο Λανκόρο τον ευχαρίστησε. «Αν χρειαστείτε κάτι,» πρόσθεσε, «δε θα είμαστε μακριά.» Και είπε τ'όνομα της ταβέρνας, προτού φύγει.

«Το σπίτι μας είναι πάντα ανοιχτό για εσάς,» δήλωσε η Ζεθάλιν στους Πτεράργυρους, όταν η τραγική εξιστόρηση τελείωσε. «Μπορείτε να μείνετε εδώ όσο θέλετε.»

«Ευχαριστούμε, Ζεθάλιν,» αποκρίθηκε ο Νολράκο. «Το εκτιμούμε. Και, πίστεψέ με, δε θα μας έχετε για πολύ εδώ. Το καταλαβαίνουμε ότι δεν είμαστε μικρή οικογένεια, και ο χώρος είναι περιορισμένος–»

«Δεν υπάρχει πρόβλημα–» έκανε να τον διακόψει ο Κάρναλεν, μα εκείνος συνέχισε:

«Σύντομα, θα ορθοποδήσουμε πάλι. Θα δουλέψουμε και θα ορθοποδήσουμε, και θ'αγοράσουμε, ή θα φτιάξουμε, δικό μας σπίτι.»

«Ναι,» συμφώνησε η Μάριλιν, «έτσι θα γίνει. Χρειαζόμαστε μονάχα τη βοήθειά σας για λίγο, αδελφή, και μετά θα φύγουμε.»

«Τη βοήθειά μας θα την έχετε,» είπε η Ζεθάλιν, «για όσο θέλετε.» Και ο Κάρναλεν έγνεψε καταφατικά.

«Ο Σάμκρο πού είναι;» ρώτησε η Μάριλιν. «Στο υπόγειο;»

«Εκεί δεν περνά όλη του την ώρα; Με το ζόρι τον φέρνεις επάνω, για να φάει. Κι ακόμα κι όταν δεν είναι χωμένος κάτω από τη γη, είναι είτε κλειδαμπαρωμένος στο ισόγειο είτε φευγάτος, σε μέρη που ποτέ δε μας λέει. Ανησυχώ γι'αυτόν, Μάριλιν. Δεν είναι, πια, μικρός, ξέρεις. Είναι μεγαλύτερος κι απ'τις δυο μας, και ούτε εμείς είμαστε μικρές, πλέον.»

Ο θάνατος του πατέρα της ήρθε στο μυαλό της Μάριλιν, καθώς και ο θάνατος της μητέρας της. Αφύσικοι θάνατοι κι οι δύο. *Και ο Σάμκρο,* σκέφτηκε, *σίγουρα, παρόμοιο θάνατο θα έχει…* «Δε νομίζω ότι μπορούμε, τώρα, να του αλλάξουμε τα μυαλά. Ανέκαθεν έτσι ήταν.» *Κι εσύ, αδελφή… ίσως κι εσύ να είχες γίνει έτσι, αν*

δεν ήταν ο Κάρναλεν κι η οικογένειά σου. Ήσουν τυχερή, είτε το αντιλαμβάνεσαι είτε όχι. Και για νησιώτης δεν είναι καθόλου κακός, ακόμα και τώρα, μετά από τόσα χρόνια…

Η Ζεθάλιν έσμιξε τα χείλη. «Ναι, μπορεί νάχεις δίκιο… Τέλος πάντων.»

«Θα ήθελα να τον δω,» είπε η Μάριλιν. «Σίγουρα είναι κάτω;»

«Ναι. Έτσι νομίζω, τουλάχιστον.»

Η Μάριλιν σηκώθηκε από την καρέκλα της. «Θα πάω μόνη,» είπε στον Νολράκο, αγγίζοντας τον ώμο του. Εκείνος, απλά, ένευσε, γνωρίζοντας πόσο παράξενος άνθρωπος ήταν ο αδελφός της συζύγου του. Δεν είχε καμια ιδιαίτερη όρεξη να τον δει, έτσι κι αλλιώς.

«Θ'αρχίσω να σερβίρω φαγητό,» δήλωσε η Ζεθάλιν, «γιατί, υποθέτω, θα είστε πεινασμένοι μετά από όλα όσα περάσατε.

»Τάρνο, Βάλκο,» είπε στα παιδιά της. «Ελάτε να με βοηθήσετε.» Την ακολούθησαν, καθώς κατευθυνόταν προς την κουζίνα.

Η Μάριλιν πλησίασε την εσωτερική σκάλα του σπιτιού, για να κατεβεί στο ισόγειο κι από κει στο υπόγειο. Διαπίστωσε, όμως, ότι η γκλαβανή ήταν κλειστή και λουκετωμένη από κάτω.

«Δε μας αφήνει να πηγαίνουμε στα λημέρια του,» της εξήγησε ο Κάρναλεν, με μια οξεία χροιά στη φωνή του. Δε συμπαθούσε και τόσο τον γυναικάδελφό του. «Για να φτάσεις στο υπόγειο, πρέπει να πας απ'την άλλη. Από έξω.»

«Ναι, ξέρω,» ένευσε η Μάριλιν. «Σ'ευχαριστώ, Κάρναλεν,» πρόσθεσε, χτυπώντας τον ελαφριά στο μπράτσο, καθώς περνούσε από δίπλα του. Αν και, ουσιαστικά, δε χρειαζόταν να του πει κανένα ευχαριστώ· γνώριζε το πατρικό της καλύτερα από εκείνον.

Βγήκε στην πέτρινη εξωτερική σκάλα και την κατέβηκε, ως το επίπεδο του ισογείου. Εκεί, κάτω απ'τα μποτοφορεμένα της πόδια, μπροστά απ'την εξώπορτα, υπήρχε άλλη μια γκλαβανή. Η Μάριλιν έκανε ένα βήμα πίσω, πατώντας σ'ένα φαρδύ σκαλοπάτι, και έσκυψε, για να πιάσει τον σιδερένιο κρίκο της καταπακτής και να την τραβήξει επάνω. Από μέσα ήρθε μια ψύχρα, που την έκανε να ριγήσει, καθώς επίσης και διάφορες αλχημικές οσμές, οι οποίες προκάλεσαν έναν βαθύ κι έντονο φόβο εντός της.

Τρελός είν'αυτός ο αδελφός μας. Μένει, σαν τυφλοπόντικας, εδώ κάτω… Αναστέναξε, κουνώντας το κεφάλι, κι ύστερα πιάστηκε από τις σιδερένιες χειρολαβές της σκάλας που βρισκόταν μέσα στην καταπακτή, φτιαγμένη πάνω στον τοίχο. Η κάθοδος δεν ήταν μεγάλη. Σύντομα, βρέθηκε στο υπόγειο, και σ'ένα σκοτεινό δωμάτιο που δεν μπορούσε να δει τις άκριές του μα γνώριζε ότι ήταν στενό. Από ένα θυροειδές άνοιγμα ερχόταν φως, αδύναμο και κίτρινο.

«Ποιος είναι;» ακούστηκε μια αντρική φωνή και, κατόπιν, ένα σπασμωδικό βήξιμο.

«Εγώ είμαι, Σάμκρο, η Μάριλιν,» ανακοίνωσε, μπαίνοντας στο εργαστήριο του αλχημιστή, το οποίο ήταν γεμάτο με τραπέζια, τραπεζάκια, βιβλιοθήκες, βιβλία, περγαμηνές, παράξενες οσμές, ποικιλόχρωμες ομίχλες που έβγαιναν από βάζα, σκελετούς ζώων και ανθρώπων, φυτά σε γλάστρες ή σε δοχεία, ζωτικά όργανα σε φιάλες, τρωκτικά και έντομα (φυλακισμένα και μη), και μια λιγνή, μαύρη γάτα, η οποία βρισκόταν γαντζωμένη στο κεφάλι ενός ξύλινου αγάλματος και ατένιζε τη Μάριλιν με καταπράσινα μάτια. Το άγαλμα απεικόνιζε ένα πτηνό, κι επάνω του ήταν χαραγμένα γράμματα που η Πτεράργυρη δεν αναγνώριζε.

Ο Σάμκρο βγήκε μέσα από ένα σύννεφο πορφυρών καπνών. Στο δεξί του χέρι βαστούσε ένα ανοιχτό βιβλίο, το οποίο έκλεισε. Ήταν ντυμένος μ'έναν μακρύ, γκρίζο χιτώνα, κι από πάνω ένα μαύρο, μάλλινο πανωφόρι. Τα ξανθά του μαλλιά και τα ξανθά του γένια είχαν ασπρίσει αρκετά, από την τελευταία φορά που είχε να τον δει η Μάριλιν· ή έτσι νόμιζε, τουλάχιστον. Στη μύτη του, στηριζόταν ένα ζευγάρι γυαλιά με αργυρό πλαίσιο.

«Αδελφή,» είπε, ανέκφραστα, δίχως να δείχνει ούτε χαρούμενος ούτε δυσαρεστημένος από την παρουσία της.

«Γεια σου, Σάμκρο,» χαιρέτησε η Μάριλιν, πλησιάζοντάς τον. «Πώς είσαι;» Τεντώθηκε, για να φιλήσει το μάγουλό του. Μύριζε πολύ έντονα· ήταν γεμάτος οξείες, αλχημικές οσμές.

«Καλά,» αποκρίθηκε μονάχα εκείνος. «Θα μπορούσα κάπως να σε εξυπηρετήσω;»

«Όχι· απλά, ήρθα να σε δω.» Προσπάθησε να χαμογελάσει· είναι δύσκολο να χαμογελάς όταν ο άλλος *δεν* χαμογελά. Κι επιπλέον, ύστερα από τόσες συμφορές, η Μάριλιν δεν είχε και καμια όρεξη για χαμόγελα. «Η Ζεθάλιν μάς εξυπηρέτησε ήδη…»

Ο Σάμκρο συνοφρυώθηκε. Τα σουφρωμένα του φρύδια ρωτούσαν: *Για τι πράγμα μιλάς;*

Η Μάριλιν τού είπε, εν συντομία, για την πανωλεθρία που προκάλεσε η πυρκαγιά. Του είπε πως κάποιος κακοποιός είχε βάλει φωτιά στο καραβάνι τους, για να τους καταστρέψει, και πως αυτή η φωτιά είχε εξαπλωθεί και στην έπαυλη τους και σ'όλα τα περίχωρα της Σερανβέλ.

«Μα τη Φλόγα!» αναφώνησε ο Σάμκρο, σφίγγοντας το βιβλίο μέσα στα χέρια του. «Μα τη Φλόγα…! Βρέθηκε ο κακοποιός;»

Επιτέλους, μια φυσιολογική, ανθρώπινη αντίδραση απ'αυτόν! σκέφτηκε η Μάριλιν, και αποκρίθηκε: «Όχι, αν και υποψιαζόμαστε κάποιον. Είμαστε σχεδόν σίγουροι, δηλαδή.» Ο Χανμάρο τούς είχε πει αυτό που είχε πει και σ'εκείνον ο Άνρημ. «Ο θηρευτής, μάλλον, ευθύνεται για την πυρκαγιά. Ο θηρευτής Γκρίζων Ταύρων.»

«*Γκρίζων Ταύρων;*» έκανε ο Σάμκρο. «Είχατε *Γκρίζο Ταύρο* στο καραβάνι σας;»

«Ναι. Ο θηρευτής τον είχε πιάσει. Ο Νολράκο σκόπευε να τον ακριβοπουλήσει σε κάποιον ευγενή, ή να τον σκοτώσει και να πουλήσει τα κομμάτια του. Είναι πολύ σπάνιοι οι Γκρί–»

«Ναι, ξέρω πόσο σπάνιοι είναι. Αλλά τι έγινε, τώρα; Πού είναι ο Ταύρος;»

«Δεν ξέρουμε. Αφήνιασε, με τη φωτιά. Και… και χτύπησε τη Θήρνα.» Δεν του το είχε πει, ως τώρα. «Το πόδι της κόπηκε…»

«Λυπάμαι, Μάριλιν,» είπε ο Σάμκρο. «Θα το ξεπεράσει, όμως· θα δεις. Ο άνθρωπος έχει τρομερές δυνάμεις μέσα του. Ένας ακρωτηριασμός μπορεί, μάλιστα, πολλές φορές να μας κάνει δυνατότερους.» Άφησε το βιβλίο του στο γραφείο.

Πώς μπορείς να είσαι τόσο αναίσθητος; αναρωτήθηκε η Μάριλιν, ενοχλημένη από τα λόγια του. «Είθε η Φλόγα να μας προστατεύει όλους,» είπε μονάχα· και μετά: «Θ'ανεβώ επάνω, τώρα, για να φάμε. Αν θέλεις να έρθεις κι εσύ….»

«Μπα,» αρνήθηκε ο Σάμκρο, μ'ένα σχεδόν αδιάφορο κούνημα του χεριού, «οι μεγάλες οικογενειακές συγκεντρώσεις δεν ήταν ποτέ του γούστου μου, αδελφή. Κι εξάλλου, έχω δουλειά εδώ…» Κοίταξε τους πορφυρούς καπνούς, που πρέπει να προέρχονταν από κάτι το οποίο έβραζε, γιατί ένας κοχλασμός ακουγόταν.

Ναι, φυσικά... σκέφτηκε η Μάριλιν, και έφυγε από το υπόγειο, ανεβαίνοντας τη σιδερένια σκάλα.

Κεφάλαιο Δωδέκατο
—Ναράμια—

Οδήγησε τον θηρευτή σε μια ερειπωμένη καλύβα, στην Ανεμοδαρμένη Ακτή, αρκετά χιλιόμετρα νότια της Σερανβέλ. Το μέρος πρέπει, παλιότερα, ν'ανήκε σε κάποιον ψαρά, αλλά τώρα ήταν έρημο. Ψαροπούλια είχαν τις φωλιές τους ανάμεσα στα δοκάρια, και η οροφή του είχε τρύπες. Το εσωτερικό του δεν περιείχε τίποτα, πέραν από μερικά σπασμένα έπιπλα και παλιά δίχτυα.

Η Ναράμια είπε στον θηρευτή να περιμένει εκεί και, καβαλώντας το μαύρο της άλογο, πήγε στη Σερανβέλ. Μπήκε από τη Δυτική Πύλη και κατευθύνθηκε προς τη Συνοικία των Δηλητηρίων, ενώ από το μυαλό της περνούσαν οι δύο τελευταίες συμφωνίες που είχε κάνει.

Η πρώτη ήταν με τον παράξενο αλχημιστή. Ένα αγόρι είχε έρθει να τη βρει, σ'ένα από τα καπηλειά των Κάτω Μικρών Αποβάθρων, και να της πει ότι ο αφέντης του τη ζητούσε. Ήθελε να του κάνει μια δουλειά, και για αντάλλαγμα θα της έδινε κάτι που, προσωπικά, εκείνη επιθυμούσε πολύ. Η Ναράμια ρώτησε το αγόρι τι εννοούσε, μα αυτό δεν απάντησε, ισχυριζόμενο ότι δεν ήξερε· την προέτρεψε, όμως, να την οδηγήσει στον αφέντη του: έναν αλχημιστή της Συνοικίας των Δηλητηρίων. Έτσι, η Ναράμια το ακολούθησε και κατέληξε στο ημιφωτισμένο δωμάτιο, με τα πολλά, πολλά σκοτεινά σημεία και τις μεγάλες σκιές. Ήταν ένας χώρος που μύριζε βοτάνια και αλχημικά μίγματα. Μια αδύναμη λάμπα κρεμόταν από κάποιο δοκάρι, διαχέοντας πρασινωπό φως. Από κάτω της ήταν ένα τραπέζι από λευκό ξύλο, με πόδια στριφτά, σαν φίδια που έχουν σχηματίσει ένα Ζ με τις ουρές τους. Κάτω απ'το τραπέζι, κάτι ακουγόταν να σέρνεται στο πέτρινο δάπεδο, και, στιγμιαία, η Ναράμια παρατήρησε δύο κιτρινιάρικα μάτια να γυαλίζουν μέσα απ'το σκοτάδι. Μα τη Μεγάλη Φλόγα, ένα Λό'ορ τής φαινόταν πως ήταν εκεί. Ένα Λό'ορ στο εσωτερικό ενός σπιτιού!

Πίσω απ'το τραπέζι στεκόταν μια σκιερή ανθρώπινη φιγούρα, που της είχε γυρισμένη την πλάτη, αλλά τη χαιρέτησε σαν να μπορούσε να τη δει.

«Ποιος είσαι;» τον ρώτησε η Ναράμια, έχοντας, ανήσυχα, το χέρι της κοντά στη λαβή του σπαθιού της.

Εκείνος δεν απάντησε. «Έχω ακούσει ότι είσαι άρρωστη,» είπε. «Τι ασθένεια έχεις; Ίσως να μπορώ να τη θεραπεύσω.»

Η Ναράμια πήρε μια βαθιά ανάσα. *Αυτό το ισχυρίστηκαν κι άλλοι,* σκέφτηκε. Αλλά, όποτε κάποιος της το έλεγε, πάντοτε αισθανόταν ένα δυνατό φτερούγισμα ελπίδας εντός της· ένα φτερούγισμα ελπίδας που της έκοβε την αναπνοή. Μετά, όμως, της ήρθε γέλιο, και δεν το συγκράτησε.

«Πώς;» ρώτησε. «Πώς μπορείς να με θεραπεύσεις;»

«Θα πρέπει να μάθω την ασθένειά σου, πρώτα…» Ο άντρας ακόμα δεν είχε γυρίσει, για να της δείξει το πρόσωπό του.

«Αραχνοφανές εσωδερμικό άλγος. Κανείς δεν μπορεί να το θεραπεύσει.»

«Εγώ μπορώ,» είπε ο αλχημιστής, δίχως δισταγμό.

«Πώς;»

«Ο τρόπος αφορά εμένα και μόνο εμένα. Υπάρχουν μυστικά που δεν είναι για όλους. Τι σ’ενδιαφέρει περισσότερο: να μάθεις τα μυστικά μου ή να θεραπευτείς;»

«Νομίζω πως η απάντηση είναι αυτονόητη.»

«Ωραία. Αλλά…» Ο αλχημιστής στράφηκε, επιτέλους, να την αντικρίσει, και η Ναράμια είδε ότι φορούσε μια χάλκινη μάσκα στο πρόσωπό του. «…πρέπει να κάνεις μια δουλειά για εμένα, πρώτα. Η θεραπεία θα είναι η αμοιβή σου.»

«Τι δουλειά;»

Να καταστρέψει ένα καραβάνι των Πτεράργυρων: αυτή ήταν η αποστολή που της ανέθεσε ο αλχημιστής ο οποίος ποτέ δεν της είπε το όνομά του. Να καταστρέψει ένα καραβάνι των Πτεράργυρων που πήγαινε στα βασίλεια Ίνγκινθραγκ και Πάρντβακ. Να το καταστρέψει με όποιον τρόπο μπορούσε.

Η Ναράμια είπε ότι είχε διάφορους τρόπους στο μυαλό της, και ο εργοδότης της ζήτησε να τους ακούσει όλους, έναν-έναν. Τελικά, του άρεσε περισσότερο αυτός με τον Γκρίζο Ταύρο.

«Υπάρχει, όμως, η πιθανότητα να μη βρίσκεται κανένας Ταύρος στην περιοχή, όταν οι Πτεράργυροι είναι σ’εκείνα τα μέρη.»

«Σ’αυτή την περίπτωση, θα πρέπει να δράσεις αλλιώς. Ωστόσο, αν καταφέρεις να χρησιμοποιήσεις το θηρίο για να τους καταστρέψεις, να ξέρεις πως το θέλω. Θα το αγοράσω από τον θηρευτή.»

Η δεύτερη συμφωνία που έκανε ήταν με τον Χάκνομπ.

Όταν το καραβάνι του Νολράκο Πτεράργυρου βρισκόταν στο Πάρντβακ, η Ναράμια –που δεν ήταν η πρώτη φορά που περνούσε από ετούτα τα μέρη (αναζητώντας θεραπεία για την ασθένειά της, είχε ταξιδέψει σε περιοχές μακριά από τη Σερανβέλ, χωρίς, μέχρι στιγμής, να έχει καταφέρει να βρει εκείνο που επιθυμούσε)– μίλησε σ’έναν γνωστό της. Τον ρώτησε αν ήξερε κάποιον θηρευτή,

ο οποίος θα μπορούσε να πιάσει έναν Γκρίζο Ταύρο γι'αυτήν. Ο γνωστός της την κοίταξε απορημένος. *Τι τον θες τον Γκρίζο Ταύρο εσύ;* τη ρώτησε. *Αυτό είναι δική μου δουλειά,* του απάντησε εκείνη. Κι έτσι, οδηγήθηκε στον Χάκνομπ, ο οποίος έμενε σε μια έπαυλη διόλου ευκαταφρόνητου μεγέθους και πολυτέλειας. Μάλλον, τα κέρδη του από το κυνήγι ήταν καλά. Η Ναράμια τού μίλησε ένα βράδυ στο καθιστικό του, ενώ ήταν μόνοι τους κι έπιναν καρυκευμένο κρασί. Του εξήγησε τι έπρεπε να κάνει και τον διαβεβαίωσε πως ο εργοδότης της θα τον πλήρωνε καλά για τις υπηρεσίες του. Προκαταβολικά, μάλιστα, του έδινε αυτά… και άφησε έναν σάκο γεμάτο χρυσάφι επάνω στο τραπέζι. Ο Χάκνομπ τον άνοιξε και βούτηξε τα χέρια του μέσα στα νομίσματα, αφήνοντάς τα να τρέξουν ανάμεσα στα μεγάλα, μακριά του δάχτυλα.

Η Ναράμια ήλπιζε η προσφορά της να του φαινόταν καλή, γιατί ήξερε ότι οι θηρευτές ήταν περίεργοι άνθρωποι, και ακόμα πιο περίεργοι με τις τιμές τους. Πράγμα όχι αδικαιολόγητο. Ήταν σπάνιοι· πολύ, πολύ σπάνιοι, καθώς μονάχα συγκεκριμένα άτομα μπορούσαν να ασκήσουν το επάγγελμά τους. Δεν έπρεπε να είναι μόνο σωματικά δυνατοί και εκπαιδευμένοι· έπρεπε να έχουν και ιδιαίτερα χαρίσματα: να μπορούν να έρχονται σε κάποιου είδους νοητική επαφή με τους Γκρίζους Ταύρους.

Ο Χάκνομπ έκλεισε το σάκο με το χρυσάφι και είπε: «Έγινε, κοπελιά. Θα σ'την κάνω τη δουλειά σου. Κι εύχομαι ο εργοδότης σου να με πληρώσει όσα μου υποσχέθηκες.»

«Μην ανησυχείς, δε θα σε ρίξει.»

«Αυτούς τους Πτεράργυρους, όμως, πώς θα τους συναντήσω;»

«Θα σε αναζητήσουν εκείνοι. Θα το ακούσεις.»

Η Ναράμια φρόντισε να συναντήσει τον αρχηγό των μισθοφόρων του καραβανιού, έναν άντρα που ονομαζόταν Δάρφο· και φρόντισε να τον πληροφορήσει, έμμεσα, για έναν Γκρίζο Ταύρο που περιφερόταν, αυτό τον καιρό, σ'ετούτα τα μέρη και όποιος τον έπιανε, αναμφίβολα, θα έβγαζε πολλά χρήματα. Ο Νολράκο Πτεράργυρος, σκεφτόταν η Ναράμια, δεν μπορεί να μην έβλεπε την ευκαιρία για γρήγορο κέρδος, ειδικά ύστερα από τις προηγούμενες πανωλεθρίες του· και ο Δάρφο, φυσικά, δε θα δίσταζε να ενημερώσει τον εργοδότη του. Άλλωστε, δίνοντάς του μια τέτοια πληροφορία, θ'ανέβαινε στην υπόληψή του και ίσως να αυξανόταν κι ο μισθός του, ή ίσως ο Πτεράργυρος να τον αντάμειβε άμεσα.

Το σχέδιο της Ναράμια λειτούργησε σύμφωνα με τις προβλέψεις της. Ο Νολράκο έμαθε για τον Ταύρο κι αναζήτησε έναν θηρευτή, για να τον πιάσει. Ο Χάκνομπ άκουσε ότι τον έψαχναν και τους βρήκε εκείνος πρώτος, πρόθυμος να πιάσει το θηρίο για πάρτη τους, αν τον πλήρωναν όπως όφειλαν, ασφαλώς.

Αυτές ήταν οι δύο συμφωνίες της Ναράμια, και η μία αλληλεπιδρούσε με την άλλη. Ο θηρευτής έπρεπε να πληρωθεί από τον αλχημιστή, και ο αλχημιστής θα τη θεράπευε μόνο αφότου πήγαινε στην καλύβα στην ακτή, πλήρωνε τον θηρευτή, και έπαιρνε τον Ταύρο. Ή, τουλάχιστον, έτσι εκείνη νόμιζε. Δεν πίστευε ότι ο αλχημιστής θα της έδινε τη θεραπεία προτού είχε ολοκληρωθεί η δουλειά που της είχε αναθέσει.

Έτσι, τώρα, πήγαινε στην οικία του, για να τον ενημερώσει για όσα είχαν συμβεί. Βάδιζε μέσα στους ήσυχους, μεσημεριανούς δρόμους της Συνοικίας των Δηλητηρίων, μυρίζοντας οξείες οσμές (ο αέρας εδώ πέρα έδινε την εντύπωση ότι ήταν μολυσμένος), ακούγοντας τα βήματά της και τις οπλές του αλόγου της ν'αντηχούν επάνω στο πλακόστρωτο, και νιώθοντας τους δύο ήλιους να τη ζεσταίνουν, χτυπώντας την κατακέφαλα και κάνοντας ιδρώτα να κυλά στο μέτωπό της.

Το άλγος την έπιασε προτού φτάσει στου αλχημιστή, κι αναγκάστηκε να σταματήσει, για λίγο, και να στηριχτεί σε μια γωνία, τρίζοντας τα δόντια και βαριανασαίνοντας. *Ο καταραμένος πόνος! Ο τρισκατάρατος, Φλογοκαμένος πόνος!* Ίσως, όμως, η θεραπεία της να βρισκόταν κοντά. Ο αλχημιστής είχε πει ότι την είχε, και φαινόταν παράξενος άνθρωπος, μυστηριώδης… ναι, ένας τέτοιος άνθρωπος *μπορούσε* να έχει τη θεραπεία μιας παράξενης και μυστηριώδους ασθένειας, όπως ήταν το αραχνοφανές εσωδερμικό άλγος.

Η Ναράμια συνέχισε να βαδίζει προς το σπίτι του. Ο πόνος δεν της είχε περάσει, αλλά τώρα δε βρισκόταν μακριά. Ατσαλώνοντας τον εαυτό της, έφτασε, τελικά, μπροστά από την ξύλινη πόρτα που ήταν περιστοιχισμένη από αναρριχώμενα φυτά και λαξεμένη στο κέντρο μ'ένα μυστικιστικό σύμβολο το οποίο έμοιαζε με δόντι μέσα σε κύκλο. Σήκωσε το χέρι της και χτύπησε τρεισήμισι φορές, όπως της είχε πει, τότε, το αγόρι που την είχε προτρέψει να μιλήσει στον αφέντη του.

ΤΟΚ. ΤΟΚ. ΤΟΚ. τοκ.

Αναμονή μερικών αναπνοών και, έπειτα, η πόρτα άνοιξε σαν από μόνη της, όπως και όταν η Ναράμια είχε πρωτοέρθει εδώ. Σίγουρα, υπήρχε κάποιος μηχανισμός που την άνοιγε: κάποιο κρυμμένο σχοινί ή αλυσίδα, το οποίο ο ιδιοκτήτης του σπιτιού τραβούσε από κάπου μέσα.

Έδεσε το άλογό της σ'έναν χαλκά εκεί κοντά και πέρασε το κατώφλι, ακούγοντας μια φωνή από το βάθος: «Κλείστε, παρακαλώ, και κατεβείτε τη σκάλα. Κατεβείτε τη σκάλα,» ακριβώς όπως είχε ακούσει και την προηγούμενη φορά.

Αριστερά της υπήρχε μια πόρτα και δεξιά της άλλη μία. Μπροστά της ήταν η πέτρινη σκάλα. Ο χώρος φωτιζόταν από δύο λυχνίες με γαλάζιες φλόγες. Η Ναράμια έκλεισε την είσοδο και κατέβηκε τα σκαλοπάτια, για να φτάσει στο ημιφωτισμένο δωμάτιο με το πρασινωπό φως και το σκοτάδι παντού τριγύρω. Πίσω από το λευκοξύλινο τραπέζι ήταν καθισμένος ο αλχημιστής με τη χάλκινη

μάσκα. Φορούσε μαύρο χιτώνα και μαύρη κουκούλα· ή, τουλάχιστον, *φαίνονταν* μαύρα, έτσι όπως ήταν περίεργος ο φωτισμός.

«Ναράμια… επέστρεψες.» Ο αλχημιστής έπαιζε μ'ένα λιγνό ξιφίδιο στο δεξί του χέρι, περιστρέφοντας τη γυαλιστερή λεπίδα ανάμεσα στα δάχτυλά του, που έμεναν ακάλυπτα από το γάντι του.

«Τα πάντα πήγαν σύμφωνα με το σχέδιο. Το καραβάνι των Πτεράργυρων καταστράφηκε, το ίδιο κι η έπαυλή τους, και ο θηρευτής βρίσκεται εδώ κοντά, σε μια ερειπωμένη καλύβα, νότια της Σερανβέλ, μαζί με τον Ταύρο του.»

«Υπέροχα.» Ο αλχημιστής έπαψε να παίζει με το ξιφίδιο, αφήνοντάς το επάνω στο λευκοξύλινο τραπέζι, κάτω απ'το οποίο κάτι ακούστηκε να σέρνεται. Η Ναράμια είδε μια δυσδιάκριτη μορφή μέσα στις πυκνές σκιές.

«Η αμοιβή μου;»

«Μην ανησυχείς για την αμοιβή σου. Θα την έχεις. Πες μου πρώτα, όμως, πού ακριβώς βρίσκεται ο θηρευτής.»

Η Ναράμια τού εξήγησε πόσο μακριά βρισκόταν η καλύβα από την πόλη και πώς ήταν το μέρος τριγύρω.

Ο μασκοφόρος αλχημιστής ένευσε. «Κατάλαβα. Θα επικοινωνήσω μαζί του. Τη θεραπεία σου θα την έχεις σύντομα.»

Τα μάτια της Ναράμια στένεψαν. Το άλγος εξακολουθούσε να την ενοχλεί κάτω απ'τα ρούχα της· ο πόνος δεν είχε πάψει, αν και κατάφερνε να ελέγχει τον εαυτό της (για ένα χρονικό διάστημα, τουλάχιστον) και να μην τον δείχνει. «Τι θα πει *σύντομα*;» απαίτησε, σκύβοντας προς το μέρος του αλχημιστή.

«Δεν την έχω έτοιμη, φυσικά,» αποκρίθηκε εκείνος.

«Είπες ότι–»

«–μπορώ να σε θεραπεύσω, κι αυτό αληθεύει. Ωστόσο, δεν έχω τη θεραπεία έτοιμη. Χρειάζεται μια κάποια προετοιμασία.» Σηκώθηκε όρθιος. «Δεν είναι ένα μπουκαλάκι με παράξενο υγρό, το οποίο θα πιεις και θα γίνεις αυτομάτως καλά.»

Η Ναράμια πήρε μια βαθιά ανάσα, εν μέρει για να χαλιναγωγήσει τον πόνο της. «Εντάξει… Πότε θα είναι έτοιμη, όμως;»

«Σε τρεις ημέρες, έλα πάλι από εδώ.»

«Και θα έχεις έτοιμη τη θεραπεία μου;»

Ο αλχημιστής κούνησε το κεφάλι καταφατικά, και η χάλκινη μάσκα του γυάλισε στο πρασινωπό φως. «Ναι, έτοιμη θα την έχω.»

Η Ναράμια έφυγε από το σπίτι του αλχημιστή και από τη Συνοικία των Δηλητηρίων, πηγαίνοντας στην Κάτω Συνοικία του Ξίφους, όπου μαζεύονταν οι περισσότεροι τυχοδιώκτες που ήθελαν να βρουν δουλειά ως μισθοφόροι ή φρουροί, ή και φονιάδες. Μέχρι να φτάσει, ο πόνος τής είχε περάσει και μπορούσε, πάλι, να αναπνέει κανονικά, χωρίς να σφίγγεται. Αφήνοντας τ'άλογό της στο στάβλο, μπήκε στο πανδοχείο «*Ο Μαύρος Πέλεκυς*» και κάθισε σ'ένα απ'τα

γωνιακά τραπέζια, μόνη της, παραγγέλνοντας ψητό κρέας, καρότα, και μπίρα. Καθώς γευμάτιζε, παρακολουθούσε τους άλλους πελάτες, οι οποίοι έτρωγαν, συζητούσαν μεγαλόφωνα ή ψιθυριστά, έπαιζαν ζάρια ή χαρτιά, κοιμόνταν επάνω στις καρέκλες τους, έκαναν αγώνες χειροπάλης, και ερωτοτροπούσαν.

Όταν ανέβηκε στο δωμάτιο που νοίκιασε, γδύθηκε και κοίταξε τους αραχνοειδείς σχηματισμούς επάνω στο δέρμα της. Ένας στο στήθος, ένας στα πλευρά, ένας στην κοιλιά. Όλοι από τη δεξιά μεριά, εκεί όπου το καταραμένο φυτό την είχε γδάρει. Τα νύχια του δεν είχαν αφήσει ουλές, παρά μονάχα αυτά τα σχήματα, που έμοιαζαν με δερματοστιξία, με μελάνι κάτω απ'τη σάρκα της. Πιέζοντάς τα, με τα δάχτυλά της, πιέζοντάς τα όσο πιο δυνατά μπορούσε, δεν αισθανόταν τίποτα. Τίποτα το ασυνήθιστο. Κανέναν πόνο. Ο πόνος του αραχνοφανούς εσωδερμικού άλγους ερχόταν κι έφευγε από μόνος του, σχεδόν σαν να είχε δική του βούληση, σαν να ήταν πλάσμα ζωντανό. Ένα παράσιτο επάνω της, μέσα της…

Πέφτοντας για να κοιμηθεί, σκέφτηκε: *Σε τρεις μέρες… Σε τρεις μέρες… Υπομονή. Κι ας ελπίσουμε ότι αυτή η θεραπεία θα πιάσει. Μεγάλη Φλόγα, σε ικετεύω: ας πιάσει αυτή η θεραπεία. Ας πιάσει…*

Στον ύπνο της, ξανάζησε το ταξίδι της στους βάλτους Λό'ορ-θιλ, αλλά όχι όπως είχε συμβεί πραγματικά. Τα γεγονότα παρουσιάζονταν μπερδεμένα και αλλοιωμένα στο μυαλό της, και στο τέλος είδε τους συντρόφους της μεταμορφωμένους σε Λό'ορ, με τα κεφάλια τους να προεξέχουν από καβούκια, τα μάτια τους να γυαλίζουν κιτρινωπά, και τα σουβλερά τους δόντια να στάζουν δηλητήριο.

Οι αράχνες επάνω της ζωντάνεψαν. Άρχισαν να κινούνται, και να τη δαγκώνουν.

Η Ναράμια τινάχτηκε σε καθιστή θέση, ξυπνώντας. Ο πόνος είχε επιστρέψει, κι έξω απ'το παράθυρό της ήταν βράδυ.

Κεφάλαιο Δέκατο-Τρίτο
—Χανμάρο—

Όταν τελείωσαν το μεσημεριανό τους, οι Πτεράργυροι κατάλαβαν πόσο πραγματικά κουρασμένοι ήταν. Η Ζεθάλιν δε χρειαζόταν καν να τους ρωτήσει αν ήθελαν να κοιμηθούν· ήταν πασιφανές. Έτσι, ετοίμασε –με τη βοήθεια της Μάριλιν, του Τάρνο, και του Βάλκο– το σπίτι γι'αυτούς. Στον δεύτερο όροφο δεν υπήρχε χώρος για να κοιμηθούν, όμως στον πρώτο ένα δωμάτιο ήταν άδειο και χρησιμοποιείτο μόνο για να βάζουν οι Περίδετοι μερικά άχρηστα πράγματα, τα οποία μπορούσαν κάλλιστα να μπουν και αλλού. Η Ζεθάλιν το άδειασε και άπλωσε δύο στρώματα, όπου μπορούσαν να ξαπλώσουν η Μάριλιν κι ο Νολράκο και η γιαγιά Θήρνα. Ο Χανμάρο, η Ζινράβα, και ο Βαρνάλο θα κοιμόνταν στην τραπεζαρία, κοντά στο σβηστό τώρα τζάκι, όπου η Ζεθάλιν άπλωσε άλλα στρωσίδια.

«Θα μπορούσαμε, βέβαια, να χρησιμοποιήσουμε και το ισόγειο…» είπε ο Κάρναλεν, λοξοκοιτάζοντας τη σύζυγό του.

«Θα πρέπει να ρωτήσουμε τον Σάμκρο, πρώτα,» αποκρίθηκε εκείνη.

«Δε θα προθυμοποιηθεί να φιλοξενήσει την οικογένεια της αδελφής του;»

«Δεν ξέρω τι έχει στο μυαλό του.»

«Ναι…» μούγκρισε ο Κάρναλεν, «κανείς δεν το ξέρει αυτό.» Και ανέβηκε τις σκάλες για τον δεύτερο όροφο.

Οι Πτεράργυροι κοιμήθηκαν μόλις ξάπλωσαν, καθώς όλοι τους ήταν αφάνταστα κουρασμένοι από την πυρκαγιά και δεν είχαν ξεκουραστεί καθόλου ως τώρα.

Οι ώρες κύλησαν, και πρώτη ξύπνησε η Μάριλιν, για να δει έξω από ένα παράθυρο ότι ήταν βράδυ. Γύρισε στο πλάι και κοίταξε τον Νολράκο, ο οποίος ακόμα κοιμόταν. Ακούμπησε το χέρι της στον ώμο του και ψιθύρισε έντονα το όνομά του.

Εκείνη τη στιγμή, ο Νολράκο Πτεράργυρος ονειρευόταν: Έβλεπε ότι κάποιος είχε χτυπήσει την πόρτα του, την πόρτα της έπαυλης, και εκείνος είχε πάει για ν'ανοίξει, μα ανοίγοντας δεν είδε κανέναν στο κατώφλι… εκτός από ένα

διπλωμένο κομμάτι χαρτί. Έσκυψε και το σήκωσε. Το ξεδίπλωσε και το διάβασε. Τα γράμματα δεν έβγαζαν νόημα, όμως ήξερε ότι επρόκειτο για κάτι το απειλητικό, κάτι το *πολύ* απειλητικό· και τον προβλημάτιζε, γιατί δεν έμοιαζε να μπορεί να το αποκωδικοποιήσει, ενώ θα *έπρεπε*–

«Νολράκο… Νολράκο.»

Η φωνή της Μάριλιν έκανε τα γράμματα να απομακρυνθούν απ'το μυαλό του, και τα βλέφαρά του να τρεμοπαίξουν, ν'ανοίξουν. Δεν ήταν, πια, στην ονειρική έπαυλη· ήταν στο σπίτι των Περίδετων, στη Σερανβέλ.

«Συμβαίνει κάτι;» ρώτησε τη σύζυγό του.

«Πρέπει κάποιος να πάει στη Θήρνα, για να δει πώς είναι, και για ν'αλλάξει τους φρουρούς. Η Φιλράνα κι ο Πασνάλο είναι ώρες εκεί, και τώρα είναι βράδυ.»

«Ναι, έχεις δίκιο,» είπε ο Νολράκο, καθώς ανασηκωνόταν και κοίταζε κι αυτός έξω απ'το παράθυρο. «Είναι βράδυ. Παρακοιμηθήκαμε.»

«Μας χρειαζόταν.»

Ο Νολράκο ένευσε.

«Να πω στον Χανμάρο να πάει;» πρότεινε η Μάριλιν.

Ο Νολράκο ένευσε, πάλι.

Η Μάριλιν βγήκε από τα σκεπάσματα και από το μικρό δωμάτιο, βαδίζοντας ξυπόλυτη μέσα στην τραπεζαρία, όπου κοιμόταν η υπόλοιπη οικογένεια των Πτεράργυρων. Ο Νολράκο παρακολουθούσε τη σύζυγό του από το άνοιγμα της πόρτας, καθώς εκείνη πλησίαζε τον Χανμάρο, γονάτιζε δίπλα του, και του μιλούσε. Ο μεγάλος τους γιος ξύπνησε και σηκώθηκε, για να ντυθεί και να φορέσει τις μπότες του. Η Μάριλιν τον φίλησε και του είπε κάτι τελευταίο που ο Νολράκο δεν μπορούσε ν'ακούσει. Ύστερα, ο Χανμάρο έφυγε και η Μάριλιν επέστρεψε στο μικρό δωμάτιο και κάτω απ'τα σκεπάσματα.

«Του είπες πού είναι οι φρουροί μας;» τη ρώτησε ο Νολράκο.

«Ναι, του ανέφερα το όνομα της ταβέρνας που μας είπε ο Λανκόρο. Αν και, μάλλον, δε χρειαζόταν, γιατί μου αποκρίθηκε ότι το θυμόταν. Ελπίζω μόνο να βρίσκονται ακόμα εκεί, και να μην έχουν πάει πουθενά αλλού.»

Έβαλε ένα μαξιλάρι πίσω απ'την πλάτη της και πήρε καθιστή θέση επάνω στο στρώμα. «Τι θα κάνουμε τώρα, Νολράκο;»

«Θα δούμε…» απάντησε εκείνος, κοιτάζοντας τη σκοτεινή γωνία όπου κοιμόταν η μητέρα του. «Θα δούμε πώς είναι τα κτήματά μας, κοντά στην έπαυλη. Μάλλον, δεν κάηκαν. Ο άνεμος ήταν δυτικός, έσπρωχνε τις φλόγες ανατολικά. Κι εκτός απ'αυτό, θα δουλέψουμε…»

«Δεν έχεις καθόλου πραμάτεια να πουλήσεις;»

«Έχουν μείνει κάποια πράγματα στην αποθήκη, νομίζω. Αλλά…»

«Τι είναι;» ρώτησε η Μάριλιν. «Υπάρχει κάτι που δε μου λες;»

Ο Νολράκο αναστέναξε, και ανασάλεψε κάτω απ'τα σκεπάσματα. «Δε μπορούμε να καταφέρουμε κάτι, πουλώντας αυτά τα πράγματα μόνο…»

Δεν απάντησες, όμως, στην ερώτησή μου, παρατήρησε η Μάριλιν. Αλλά αποφάσισε να μην τον πιέσει άλλο. Όχι απόψε, τουλάχιστον, που ήταν κι οι δυο τους τόσο εξουθενωμένοι, ψυχικά και σωματικά, από την καταστροφή. Τον αγκάλιασε και τον φίλησε στα χείλη. Εκείνος πέρασε το χέρι του γύρω απ'τους ώμους της, και κοιμήθηκαν πάλι.

Ο Χανμάρο βγήκε απ'το σπίτι των Περίδετων και βρέθηκε στους πλακόστρωτους δρόμους της Συνοικίας των Δηλητηρίων, όπου ασυνήθιστες οσμές πλανιόνταν στον αέρα.

Το Μεγάλο Παζάρι είναι από κει, σκέφτηκε, στρέφοντας το βλέμμα του προς τη μεριά απ'την οποία είχαν έρθει εκείνος κι η οικογένειά του. Η ταβέρνα που είχε αναφέρει ο Επιστάτης Λανκόρο –«*Ο Γάτος της Αγοράς*»– εκεί πρέπει να βρισκόταν. Δεν μπορεί να ήταν μέσα στη Συνοικία των Δηλητηρίων, υπέθετε ο Χανμάρο, και βάδισε προς το Μεγάλο Παζάρι, που ήταν ανοιχτό αυτή την ώρα. Εξάλλου, δεν ήταν και τόσο αργά. Μόλις είχε νυχτώσει, και, λόγω καλοκαιριού, δεν έκανε κρύο.

Ευτυχώς, πάντως, που το σπίτι των Περίδετων ήταν στα *σύνορα* της Συνοικίας των Δηλητηρίων· ο Χανμάρο δε θα ήθελε να βαδίζει για πολύ εκεί μέσα, βραδιάτικα. Είχε ακούσει ότι σ'ετούτα τα μέρη υπήρχαν μάγοι που έφτιαχναν ακόμα και Λο'ανθάκ, ανθρώπους-τέρατα…

«Συγνώμη, ξέρετε πού είναι η ταβέρνα που λέγεται '*Ο Γάτος της Αγοράς*';» ρώτησε δύο άντρες οι οποίοι κάθονταν σ'ένα πέτρινο πεζούλι, καπνίζοντας πίπα. Λίγο παραδίπλα, ήταν συγκεντρωμένα τέσσερα παιδιά –τρία αγόρια κι ένα κορίτσι– και πετούσαν κομμάτια κρέατος μέσα σ'ένα Άνοιγμα, απ'όπου ακούγονταν συρίγματα και μασουλήματα. Τάιζαν τα Λό'ορ… Ο Χανμάρο αισθανόταν τρομαγμένος και μόνο στη σκέψη. Απορούσε με τους γονείς τους: πώς ήταν δυνατόν ν'αφήνουν τα παιδιά τους να πλησιάζουν τόσο τα Ανοίγματα; Αν κάποιο γλιστρούσε κι έπεφτε, εκεί, μάλλον, θα τελείωνε και η παιδική του ηλικία, μαζί με τη ζωή του…

Ο ένας από τους δύο άντρες τού έδειξε έναν δρόμο και του είπε πως, στρίβοντας αριστερά στο βάθος, θα έβρισκε μπροστά του το *Γάτο της Αγοράς.* Ο Χανμάρο τον ευχαρίστησε και κατευθύνθηκε προς τα εκεί, ρίχνοντας μια τελευταία ματιά πίσω του, στα παιδιά που έπαιζαν με τα Λό'ορ μέσα στο Άνοιγμα. *Δεν ξέρουν τι κάνουν…*

Με τα φεγγάρια και ορισμένες λάμπες να φωτίζουν τα βήματά του, ο Χανμάρο διέσχισε το δρόμο που του είχε δείξει ο άντρας με την πίπα και έφτασε δίπλα σ'ένα ισόγειο οικοδόμημα καμωμένο από ξύλο. Πάνω από την πόρτα του υπήρχε μια ταμπέλα που έγραφε *Ο ΓΑΤΟΣ ΤΗΣ ΑΓΟΡΑΣ.* Μετά από τη λέξη *ΑΓΟΡΑΣ* ήταν

ζωγραφισμένος ένας μαύρος γάτος, καθισμένος στα πίσω πόδια. Από το εσωτερικό της ταβέρνας έρχονταν οι συνηθισμένοι ήχοι που θα περίμενε κανείς ν'ακούσει σ'ένα τέτοιο μέρος.

Ο Χανμάρο παραμέρισε την πόρτα και μπήκε. Ο χώρος δεν ήταν ιδιαίτερα μεγάλος, αλλά γεμάτος με κόσμο. Ρίχνοντας μια ματιά τριγύρω, ο νεαρός Πτεράργυρος προσπάθησε να εντοπίσει τους ανθρώπους που βρίσκονταν στη δούλεψη της οικογένειάς του. Δεν είδε κανέναν, όμως. Ούτε τον Λανκόρο, ούτε τον Δάρφο, ούτε κάποιον από τους φρουρούς ή τους δούλους. Πρέπει να είχαν φύγει. Αλλά πού είχαν πάει; Και γιατί δεν είχαν ειδοποιήσει τον πατέρα; Επειδή, τώρα, τον είχε βρει η συμφορά που τον είχε βρει, είχαν αποφασίσει να τον προδώσουν, οι παλιάνθρωποι;

Ο Χανμάρο ζύγωσε τον ξύλινο πάγκο πίσω απ'τον οποίο στεκόταν ο οινοχόος: ένας ψηλός άντρας με πλατύ χαμόγελο και μακριά, καστανά μαλλιά, που θύμιζε τον Άνρημ. Ήταν κι αυτός Ερσαγκμόριος; Δούλος, ίσως;

«Καλησπέρα,» χαιρέτησε ο Χανμάρο.

«'Σπέρα…»

«Κατά το μεσημέρι, πρέπει να ήρθε εδώ μια αρκετά μεγάλη ομάδα, μέσα στην οποία ήταν και δύο άντρες: ο ένας, ξανθός, με μακρύ μαλλί, μούσι, και πράσινα μάτια· ο άλλος, καστανόξανθος, ψηλός και λιγνός, με μακρύ πρόσωπο και μουστάκι,» περιέγραψε τον Λανκόρο και τον Δάρφο. «Τους είδες;»

Ο οινοχόος ένευσε. «Ξέρω ποιους λες.»

«Εδώ ήντουσαν,» είπε ένας άλλος άντρας, που καθόταν στο σκαμνί πλάι στον Χανμάρο, κρατώντας μια μεγάλη, άδεια κούπα. Είχε φουντωτά μούσια και ρυτιδωμένο πρόσωπο. Ο αντίχειρας του αριστερού του χεριού ήταν κομμένος.

«Και πού πήγαν μετά; Σας είπαν κάτι;»

«Πτεράργυρος είσαι;» ρώτησε ο οινοχόος.

Γιατί θες να μάθεις; αναρωτήθηκε ο Χανμάρο, φοβούμενος να μιλήσει αμέσως. «Κι αν είμαι;» είπε, τελικά.

«Είσαι ή δεν είσαι;»

«Είμαι.»

«Πώς ονομάζεται ο αρχηγός του καραβανιού;»

Μα τη Φλόγα! τι σημαίνει τούτο; Προσπαθούν να με δοκιμάσουν; «Δάρφο, τον λένε. Γιατί με ρωτάς; Πού τον ξέρεις εσύ;»

Το πλατύ χαμόγελο του οινοχόου έγινε ακόμα πλατύτερο. «Μη θορυβείσαι, ρε παλικάρι. 'Κείνος μού μίλησε και μου είπε να ρωτήσω. 'Αν είναι Πτεράργυρος,' μου είπε, 'θα ξέρει τ'όνομά μου. Καθώς και τ'όνομα του Επιστάτη.' Πώς τονε λένε τον Επιστάτη σας;»

«Λανκόρο.»

Ο οινοχόος ένευσε. «’Ντάξει, λοιπόν, πέρασες τη δοκιμασία.» Γέλασε καλοπροαίρετα. «Ο Δάρφο μού ζήτησε να σου πω πως πήγαν στον *Μαύρο Πέλεκυ*, ένα πανδοχείο στην Κάτω Συνοικία του Ξίφους. Το ξέρεις;»

Ο Χανμάρο κούνησε το κεφάλι, αρνητικά.

«Δεν είναι δύσκολο να το εύρεις,» του είπε ο άντρας με τον κομμένο αντίχειρα. «Όποιονα κι αν ερωτήξεις εκεί δα πέρα, θα σου πει. Και δεν είν’ και πουθενά χωμένο πολύ.»

Ο Χανμάρο τούς ευχαρίστησε και έφυγε απ’το *Γάτο της Αγοράς*, διασχίζοντας το Μεγάλο Παζάρι προς τα δυτικά. Όταν έφτασε στην Κάτω Συνοικία του Ξίφους, του φάνηκε ότι, ξαφνικά, είχε πέσει πολλή ησυχία. Σ’ετούτο το μέρος, δεν υπήρχαν ούτε πραματευτές ούτε έμποροι που να διαλαλούν τις πραμάτειες τους, ούτε τόσος κόσμος μαζεμένος ώστε ν’ακούγεται το μουρμουρητό του, ούτε άνθρωποι που να διαφωνούν μεγαλόφωνα μέσα στους δρόμους για την τιμή κάποιου πράγματος, ούτε άτομα που να έχουν κάνει πηγάδι και να κουβεντιάζουν κάποιο γεγονός ενώ οι υπόλοιποι προσπαθούν να περάσουν από γύρω… Όχι, εδώ επικρατούσε μια σχετική ηρεμία, όπως και στη Συνοικία των Δηλητηρίων. Ή, μάλλον, λάθος, διόρθωσε τον εαυτό του ο Χανμάρο, η Κάτω Συνοικία του Ξίφους δεν ήταν όπως η Συνοικία των Δηλητηρίων. Στη δεύτερη η ησυχία ήταν πολύ πιο έντονη, και πολύ πιο απειλητική. Σου δημιουργούσε το φόβο ότι κάτι άσχημο θα συνέβαινε, κάτι *υπερφυσικό, αλλόκοτο, και άσχημο.* Εδώ, είχες την αίσθηση ότι υπήρχε μεν η πιθανότητα να συμβεί κάτι άσχημο (οι άνθρωποι που περιφέρονταν στους δρόμους –τυχοδιώκτες και μπαγαπόντηδες, αναμφίβολα, αν έκρινε κανείς από την εμφάνισή τους– δεν ενέπνεαν καμία εμπιστοσύνη στον Χανμάρο), αλλά, σίγουρα, δε θα ήταν ούτε αλλόκοτο ούτε υπερφυσικό. Θα ήταν μια φυσιολογικότατη ληστεία. *Και δε νομίζω ότι έχω επάνω μου τίποτα που να θέλει κανείς να ληστέψει.*

«Συγνώμη, ξέρεις πού είναι το πανδοχείο ‘*Ο Μαύρος Πέλεκυς*’;» ρώτησε έναν άντρα ο οποίος ήταν ξαπλωμένος σ’ένα ξύλινο παγκάκι, έχοντας μια καφετιά κάπα ριγμένη επάνω του. Τα μαλλιά του ήταν ξανθά, μακριά, και άλουστα για μέρες.

«Ξέρω…» –η φωνή του ακουγόταν κουρασμένη– «άμα έχεις να μου νοικιάσεις ένα δωμάτιο γι’απόψε.»

«Δεν έχεις καθόλου χρήματα επάνω σου;»

«Άμα είχα, ρε φίλε, θα κοιμόμουνα στο παγκάκι;» μούγκρισε ο άντρας.

«Πόσο κάνει το δωμάτιο στον *Μαύρο Πέλεκυ*; Ούτ’εγώ έχω πολλά λεφτά επάνω μου.»

Ο άντρας τού απάντησε, κι ο Χανμάρο έκρινε πως τα χρήματά του θα έφταναν, και θα του έμεναν και κάτι ψιλά. «Εντάξει,» είπε. «Πήγαινέ με στο πανδοχείο και θα σου κλείσω δωμάτιο.»

Ο άντρας σηκώθηκε απ’το παγκάκι και τον οδήγησε. Ο *Μαύρος Πέλεκυς* βρισκόταν πίσω απ’την επόμενη στροφή.

Ο Χανμάρο λοξοκοίταξε τον «οδηγό» του. «Θα πρέπει να θεωρήσω, τώρα, ότι η συμφωνία μας εξακολουθεί να ισχύει;»

«Ε, κοίτα, φίλε, η συμφωνία είναι συμφωνία,» διαμαρτυρήθηκε ο άντρας. «Την έκανες, δεν την έκανες;» Τα γένια του ήταν αξύριστα, και στο δεξί του αφτί γυάλιζε ένα ασημένιο σκουλαρίκι. Τα μάτια του κοίταζαν τον Πτεράργυρο με καχυποψία και κάποιο φόβο.

«Την έκανα, αλλά δεν ήταν δίκαιη. Το πανδοχείο ήταν πολύ κοντά· θα τόβρισκα και μόνος μου.»

«Τη συμφωνία, όμως, την κάναμε!» γρύλισε ο άντρας, υψώνοντας το δάχτυλό του. Τα μάτια του σκοτείνιασαν. «Μη μου τ'αλλάζεις τώρα, φιλαράκο!…»

«Γιατί δεν πουλάς το σκουλαρίκι σου;» πρότεινε ο Χανμάρο. «Θα βγάλεις κάποια λεφτά–»

«Δεν το πουλάω το σκουλ– Και, και τι σε νοιάζει εσένανε; Τη συμφωνία δεν την κάναμε; Την κάναμε ή δεν την κάναμε, ρε φίλε; Την κάναμε; Ε; ε;»

Ο Χανμάρο αναστέναξε. Ο άντρας δεν του φαινόταν πραγματικά επικίνδυνος, κι επιπλέον, έτσι μπροστά απ'το πανδοχείο που βρίσκονταν, τι θα του έκανε; Θα τον σκότωνε; Αναμφίβολα, ακόμα κι ετούτη τη στιγμή που λογομαχούσαν, κάποιοι τούς κοίταζαν από τα παράθυρα. Όχι, ο άντρας δεν μπορούσε να του κάνει κακό· δε θα τολμούσε. Ωστόσο, ο Χανμάρο δε νόμιζε ότι προσποιείτο, όταν του έλεγε πως δεν είχε λεφτά να κλείσει δωμάτιο στον *Μαύρο Πέλεκυ.* Προφανώς, βρισκόταν σε άθλια κατάσταση, και το γιατί δεν ήθελε να πουλήσει το σκουλαρίκι του ήταν, επίσης προφανώς, προσωπική του υπόθεση.

«Εντάξει,» είπε ο Χανμάρο, «η συμφωνία μας ισχύει. Οι Πτεράργυροι πάντοτε κρατάνε το λόγο τους.»

«Οι *Πτεράργυροι*;…» εξεπλάγη ο άντρας. «Είσαι *Πτεράργυρος*;»

Ο Χανμάρο, απλά, έσπρωξε την πόρτα, μπαίνοντας στον *Μαύρο Πέλεκυ.* Πίσω του, άκουσε τον άγνωστο να τον ακολουθεί.

«Είσαι Πτεράργυρος;»

«Ναι.» Δε γύρισε να τον κοιτάξει. Το βλέμμα του σάρωνε την τραπεζαρία, ψάχνοντας, ανάμεσα στον κόσμο, για κάποιον γνωστό: τον Δάρφο, τον Λανκόρο, ή κανέναν φρουρό ή δούλο.

Η οπτική του αναζήτηση σταμάτησε σ'ένα τραπέζι.

«Από τους Πτεράργυρους; Τους εμπόρους;» είπε ο ξανθός άντρας, πηγαίνοντας πλάι του.

«Ναι· υπάρχουν κι άλλοι;» αποκρίθηκε ο Χανμάρο, γυρίζοντας τώρα, για να τον κοιτάξει. «Αλήθεια, εσύ από πού μας ξέρεις;»

Ο άντρας ανασήκωσε τους ώμους του. «Σας έχω ακουστά. Πολλοί στην πόλη σάς έχουν ακουστά, και εσάς και άλλους χοντρέμπορους. Και ειδικά μετά απ'το καράβι σας που χάθηκε, τ'όνομά σας κυκλοφορεί περισσότερο–»

«Τι γνωρίζεις για το καράβι μας;» τον διέκοψε ο Χανμάρο, νιώθοντας την περιέργειά του να φουντώνει.

«Τι να γνωρίζω;» μόρφασε ο άντρας. «Τίποτα σπουδαίο. Κάπου κοντά στους βάλτους Λό'ορ-θιλ λένε πως χάθηκε… Εκεί δεν πάνε και πολλοί. Κι επίσης, χάθηκε κι ένα καραβάνι σας, έτσι; Στο Βασίλειο Φερντίν-Ος, λένε, ε;»

Ο Χανμάρο βάδισε προς τον πάγκο του μπαρ, και ο άντρας τον ακολούθησε. «Ναι, χάθηκε κι ένα καραβάνι μας…» *Κι όχι μόνο ένα. Τώρα, τα έχουμε χάσει όλα. Τα πάντα που είχαμε. Ο πατέρας δε θα μπορεί να συνεχίσει.* «Για τη φωτιά θα άκουσες…» Δεν ήξερε γιατί συνέχιζε να μιλά σ'αυτόν τον αλήτη. Ίσως να αισθανόταν την ανάγκη να μιλήσει σε *κάποιον*.

«Ποια φωτιά; Αυτή έξω απ'την πόλη; Στα δυτικά; Ναι, άκουσα. Τη σβήσανε, αλλά δυσκολευτήκανε. Πώς άναψε;»

Δεν ξέρει, σκέφτηκε ο Χανμάρο, κοιτάζοντας το πρόσωπό του. *Δεν ξέρει ότι η πυρκαγιά ξεκίνησε από την έπαυλή μας.* Δεν απάντησε στον άντρα. Στράφηκε στη γυναίκα πίσω από τον ξύλινο πάγκο, η οποία, εκείνη τη στιγμή, μιλούσε μ'έναν πελάτη, που έτρωγε από ένα πιάτο παραγεμισμένο με κρέας και έπινε από μια κούπα κρασί. «Κυρία.» Η γυναίκα γύρισε, για να τον κοιτάξει. «Θέλω να κλείσω ένα δωμάτιο, για το φίλο μου από δω. Για μια νύχτα.» Πλήρωσε, κι εκείνη τού έδωσε το κλειδί, το οποίο ο Χανμάρο έδωσε στον άντρα.

«Γνωρίζεις κι άλλα για εμπόρους;» τον ρώτησε.

Τα φρύδια του έσμιξαν. «Τι άλλα;»

«Εκτός από τους Πτεράργυρους, για ποιους άλλους έχεις ακούσει;»

«Χοντρέμπορους εννοείς;»

Ο Χανμάρο ένευσε.

«Ακούω διάφορα. Ό,τι φήμες κυκλοφορούν. Αλλά λεπτομέρειες δεν ξέρω. Ούτε για σας ξέρω λεπτομέρειες. Ας πούμε, εσύ δεν ξέρω ποιος απ'τους Πτεράργυρους είσαι–»

«Ο μεγάλος γιος του Νολράκο Πτεράργυρου. Χανμάρο, με λένε.»

«Χαίρω πολύ, κύριε Πτεράργυρε.» Ο άντρας έτεινε το μαύρο από την απλυσιά χέρι του. Ήταν, αναμφίβολα, πολύ μεγαλύτερος από τον Χανμάρο κι όμως του μιλούσε με σεβασμό, τώρα που είχε μάθει ποιος ήταν. Ίσως να σκεφτόταν ότι είχε κάτι να κερδίσει με το να φέρεται καλά σ'έναν Πτεράργυρο.

Κι αυτό μπορεί να μου φανεί χρήσιμο. Ο τύπος, αν μη τι άλλο, μοιάζει περπατημένος.

«Χαίρω κι εγώ.» Ο Χανμάρο ανάγκασε τον εαυτό του να σφίξει το βρόμικο χέρι του άντρα. «Πώς σε λένε;»

«Μάρνο. Στις υπηρεσίες σας, κύριε Πτεράργυρε. Ό,τι θέτε από μένα.»

Ναι· όντως, φαίνεται να σκέφτεται πως έχει κάτι να κερδίσει. Μια δουλειά, ίσως… «Τι ξέρεις, λοιπόν, για τους άλλους εμπόρους;»

«Όπως είπαμε, δεν ξέρω λεπτομέρειες–»

Ο Χανμάρο τον έπιασε από τους ώμους και πλησίασε το πρόσωπό του στο δικό του· η αναπνοή του άντρα βρομούσε. «Τι λένε για τις πανωλεθρίες που έχουν βρει την οικογένειά μου; Ποιος μπορεί να ευθύνεται; Μπορεί να ευθύνεται κάποιος από τους άλλους χοντρεμπόρους της Σερανβέλ; Κάποιος που είχε να επωφεληθεί απ'τις καταστροφές;»

«Απ'ό,τι έχω ακούσει, ο Νολράκο Πτεράργυρος κι ο Βισκάλο Άρντλεθ είναι από παλιά ανταγωνιστές–»

«Αυτό το ξέρω κι εγώ. Εννοώ, τίποτ'*άλλο*. Καμια… περίεργη φήμη.»

«Χμμμ. Κυκλοφορούνε κάποια πράματα…»

«Ενδιαφέρον. Θα επιστρέψω αργότερα, εντάξει; Μη φύγεις,» είπε ο Χανμάρο, καθώς θυμήθηκε ότι δεν είχε χρόνο για κουβέντα· έπρεπε να πάει στο Ρόπαλο, για να δει πώς ήταν η Θήρνα και ν'αλλάξει τη φρουρά στο δωμάτιό της, όπως του είχε ζητήσει η μητέρα του. «Θα με περιμένεις εδώ; Στην τραπεζαρία;»

Ο Μάρνο ένευσε. «Ναι, άμε· ό,τι θες, κύριε Πτεράργυρε.» Χαμογέλασε, φανερώνοντας ένα σπασμένο δόντι στην κάτω οδοντοστοιχία του.

Ο Χανμάρο τον χτύπησε φιλικά στον ώμο και πήγε προς το τραπέζι όπου είχε δει πως κάθονταν ο Δάρφο, ο Λανκόρο, και μερικοί άλλοι γνωστοί. Απορούσε με τον ίδιο του τον εαυτό που είχε κάνει ετούτη την ξαφνική συμφωνία με τον Μάρνο – έναν άνθρωπο άγνωστο και φανερά μπαγαπόντη. Παλιότερα, αν κάποιος τού έλεγε ότι θα έκανε κάτι τέτοιο, ο Χανμάρο δε θα τον πίστευε. Δεν ήταν εκείνος τύπος που μπλεκόταν στις δουλειές του πατέρα του. Η Θήρνα ανακατευόταν μ'αυτά. Από την άλλη, πάλι, ετούτη δεν ήταν ακριβώς «δουλειά του πατέρα του»· δεν ήταν εμπορική δουλειά. Ήταν… ήταν… Ο Χανμάρο έψαχνε για τη σωστή λέξη, ώστε να ορίσει αυτό που είχε μόλις κάνει.

Δουλειά κατασκοπίας είναι, μα τη Φλόγα! συνειδητοποίησε. *Δουλειά κατασκοπίας!…*

Προτού, όμως, προλάβει να το σκεφτεί περισσότερο, ο Λανκόρο τού μίλησε, γιατί είχε, πλέον, φτάσει μπροστά στο τραπέζι.

«Κύριε Χανμάρο. Καλησπέρα. Ελπίζω να μας βρήκατε εύκολα.»

«Αρκετά εύκολα,» αποκρίθηκε εκείνος, τραβώντας κοντά μια καρέκλα και καθίζοντας. «Γιατί φύγατε από την ταβέρνα;»

«Θέλαμε κάπου να κλείσουμε δωμάτια, για να ξεκουραστούμε,» εξήγησε ο Δάρφο. «Μας χρειάζεται ο πατέρας σου, για κάποια δουλειά;»

«Χρειάζεται δύο φρουρούς, για ν'αλλάξει τη βάρδια στη Θήρνα.»

«Τους μαχητές μου, αν τους θέλει, θα πρέπει να τους πληρώσει…» δήλωσε ο Δάρφο, κοιτάζοντας τον Χανμάρο ερευνητικά.

«Δε θα χρειαστούμε τους μαχητές σου,» αποκρίθηκε εκείνος, ενοχλημένος απ'τον τρόπο του μισθοφόρου. «Έχουμε τους δικούς μας φρουρούς. Και…» Στράφηκε στον Λανκόρο. «Θα έρθεις; Εσύ κι άλλος ένας θα είστε αρκετοί.» Ο Επιστάτης της έπαυλης ήταν δούλος των Πτεράργυρων γι'άλλα δύο χρόνια· τον

είχαν αγοράσει, σύμφωνα με τους νόμους της Σερανβέλ. Ήταν δικός τους. Δεν μπορούσε να τους αρνηθεί, ούτε θα απαιτούσε ποτέ πληρωμή. Οι δούλοι απαγορευόταν να κρατάνε περιουσία ή να πληρώνονται, μέχρι που η καταναγκαστική τους υπηρεσία να τελειώσει και να θεωρούνται, ξανά, πολίτες. Ορισμένες φορές, βέβαια, δεν τελείωνε ποτέ, όπως γινόταν με τους αιχμαλώτους πολέμου. Αλλά ο Λανκόρο δεν ήταν τέτοιος· η δουλεία του οφειλόταν σε χρέη προς την πόλη.

Έγνεψε καταφατικά και σηκώθηκε όρθιος.

Ο Χανμάρο είπε σε μια φρουρό της έπαυλης, η οποία καθόταν παραδίπλα, να έρθει μαζί του επίσης, κι εκείνη υπάκουσε.

«Θα ξαναμιλήσουμε, Δάρφο,» είπε ο νεαρός Πτεράργυρος, και βάδισε προς την έξοδο του *Μαύρου Πέλεκυ*, με τη γυναίκα και τον Λανκόρο στο κατόπι του.

Βγήκαν στη μεγάλη Οδό του Μισθοφόρου και την ακολούθησαν βόρεια, προς τα φυλάκια των φρουρών μπροστά από τη Χρυσή Γέφυρα. Οι φύλακες εκεί δεν τους σταμάτησαν. Δύο έπιναν, μέσα στην καλοκαιρινή νύχτα, μοιραζόμενοι ένα φλασκί. Πίσω τους, ένας άλλος ερωτοτροπούσε, σε μια σκιερή γωνία, κι αυτοί, μάλλον, προσπαθούσαν να τον καλύψουν… *αλλά δεν κάνουν και τόσο καλή δουλειά,* σκέφτηκε ο Χανμάρο. *Αν κάποιος ελεγκτής περάσει, θα τους πιάσει όλους.*

Διέσχισε τη Χρυσή Γέφυρα, που το χρυσάφι της γυάλιζε κάτω από το φως των φεγγαριών. Στη νότια μεριά της κουπαστής ακουμπούσε τους αγκώνες της μια καλοντυμένη γυναίκα, με ξανθά, μισόλυτα μαλλιά. Οι ώμοι της ήταν πεσμένοι και στα χέρια της κρατούσε ένα κρυστάλλινο ποτήρι κρασί, σχεδόν άδειο. Το γαλανό της φόρεμα ανέμιζε στο ανάλαφρο αεράκι που περνούσε πάνω απ’τον ποταμό. Κάποια αριστοκράτισσα, μάλλον· ή, απλά, κάποια πλούσια γυναίκα: γιατί, όπως ήξερε ο Χανμάρο, όλοι οι αριστοκράτες δεν ήταν και πλούσιοι. Υπήρχαν αρκετοί που ήταν πολύ φτωχότεροι από εκείνον και την οικογένειά του… *από εμάς όπως ήμασταν παλιά, δηλαδή,* διόρθωσε τον εαυτό του.

Στη βόρεια μεριά της κουπαστής της γέφυρας, και στο αντικρινό σημείο από εκεί όπου στηριζόταν η γυναίκα, φιλιόταν ένα ζευγάρι, εξίσου καλοντυμένο. Η Χρυσή Γέφυρα –όπως είχε ακούσει ο Χανμάρο και όπως είχε δει, πολλές φορές, κι ο ίδιος– ήταν συνηθισμένο μέρος όπου σύχναζε η καλή κοινωνία της Σερανβέλ, τα βράδια.

Περνώντας στην επάνω όχθη του ποταμού Σίλμεργκιθ, ο νεαρός Πτεράργυρος, η φρουρός της τώρα κατεστραμμένης έπαυλης, και ο Λανκόρο βγήκαν στον Μεγάλο Κήπο: άλλο ένα μέρος στο οποίο σύχναζε η καλή κοινωνία της Σερανβέλ, όχι μόνο για να διασκεδάσει και να ψυχαγωγηθεί, αλλά και για ν’αγοράσει δούλους. Υπήρχαν σημεία μέσα στον απέραντο Κήπο όπου οι δουλέμποροι έφερναν, σε συγκεκριμένες ώρες, την καλύτερή τους πραμάτεια. Δούλους που δεν ήταν μόνο από την Πόλη των Ανοιγμάτων, αλλά και αγορασμένοι απέξω: *εξωτικοί,* όπως έλεγαν ορισμένοι.

Ο Χανμάρο δεν επισκέφτηκε, τώρα, κανένα από αυτά τα σημεία πώλησης· διασχίζοντας τα γνωστότερα λιθόστρωτα μονοπάτια του Κήπου, έφτασε στη δυτική του πύλη και ξαναβγήκε στους δρόμους της πόλης, πηγαίνοντας στο Ρόπαλο και στα φυλάκια εκεί. Οι φρουροί δεν τον σταμάτησαν για να τον ελέγξουν· είχαν, όμως, τα μάτια τους στραμμένα ερευνητικά επάνω σ'εκείνον και τους δύο του συντρόφους. Ο Χανμάρο θυμόταν πού ήταν το νοσοκομείο της φρουράς, έτσι δεν άργησε να φτάσει εκεί και να ζητήσει να τον οδηγήσουν στο δωμάτιο της αδελφής του.

Η Θήρνα ακόμα κοιμόταν, μάλλον βρισκόμενη υπό την επήρεια φαρμάκων. Ο Άνρημ, όμως, ήταν ξύπνιος και συζητούσε με τον Πασνάλο και τη Φιλράνα.

«Καλησπέρα,» χαιρέτησε ο Χανμάρο. «Ο Λανκόρο και η…» Κοίταξε την κοπέλα, μη θυμούμενος τ'όνομά της.

«Ηάνθα,» τον βοήθησε η Φιλράνα, που, καθότι αρχηγός της φρουράς της έπαυλης, γνώριζε όλα τα ονόματα των μαχητών της.

«…η Ηάνθα ήρθαν να σας αντικαταστήσουν. Ήδη σας έχουμε αφήσει πολλή ώρα εδώ.»

«Δεν υπάρχει πρόβλημα, κύριε Πτεράργυρε,» δήλωσε ο Πασνάλο, κι έμοιαζε να το εννοεί, αν και έδειχνε κουρασμένος.

«Πώς είσαι, Άνρημ;» ρώτησε ο Χανμάρο.

«Θα γίνω καλά,» αποκρίθηκε εκείνος. «Η Θήρνα, όμως…» Έστρεψε το βλέμμα του στην Πτεράργυρη, και υπήρχε μεγάλη λύπη στα μάτια του. Ο Χανμάρο νόμιζε ότι μπορούσε να διακρίνει δάκρυα να μαζεύονται εκεί: και, παλιότερα, δε θα πίστευε ότι ο Ερσαγκμόριος ήταν δυνατόν να δακρύσει. «Αυτό το καθίκι!» μούγκρισε ο Άνρημ. «Αν τον έβρισκα, τον *μπάσταρδο*!»

«Ποιον;»

«Τον Χάκνομπ. Θα τον τσάκιζα, με τα ίδια μου τα χέρια.» Η δεξιά του γροθιά σφίχτηκε πάνω στα σκεπάσματα του κρεβατιού.

«Όχι,» είπε η Φιλράνα, «δε θα το έκανες μόνος σου, πίστεψέ με. Υπάρχουν πολλοί που θα ήθελαν να μαζευτούν και να τον κομματιάσουν.»

«Οι Αρχές της Σερανβέλ δεν τον έχουν βρει;» ρώτησε ο Άνρημ τον Χανμάρο.

«Δεν έχω ακούσει κάτι…»

«Ένα θηρίο σαν τον Γκρίζο Ταύρο δεν κρύβεται εύκολα. Οι άνθρωποι της υπαίθρου θα τον δουν.»

Ο Χανμάρο δεν αποκρίθηκε· δεν ήξερε και τι να πει. Ρώτησε τη Φιλράνα: «Η Θήρνα ξύπνησε καθόλου;»

Εκείνη κούνησε το κεφάλι. «Όχι· την έχουν ναρκωμένη. Από αύριο θα ανακτήσει τις αισθήσεις της.»

«Εντάξει…» είπε ο Χανμάρο. «Δεν υπάρχει, λοιπόν, κάτι άλλο να κάνετε εδώ. Εσύ κι ο Πασνάλο μπορείτε να πάτε να ξεκουραστείτε. Κι εσύ, Άνρημ,

ξεκουράσου επίσης. Δεν μπορείς να πιάσεις τον Χάκνομπ, τώρα. Κάποια άλλη στιγμή.»

Ο Ερσαγκμόριος μούγκρισε καταφατικά. «Ναι, κάποια άλλη στιγμή…»

Αφήνοντας πίσω τους τον Λανκόρο και την Ηάνθα, ο Χανμάρο, η Φιλράνα, και ο Πασνάλο βγήκαν από το νοσοκομείο της φρουράς.

Ο Πτεράργυρος είπε: «Οι υπόλοιποι που βρίσκονται στη δούλεψή μας έχουν κλείσει δωμάτια στο *Μαύρο Πέλεκυ.* Ξέρετε πού είναι;» Οι άλλοι δύο ένευσαν. «Μπορείτε κι εσείς να πάτε εκεί.»

«Εγώ έλεγα να επισκεφτώ την οικογένειά μου, αν δε με θέλετε τίποτε άλλο, κύριε Πτεράργυρε,» είπε ο Πασνάλο.

Ο Χανμάρο ένευσε. «Πήγαινε. Αλλά το πρωί έλα στο *Μαύρο Πέλεκυ*, να δεις τι θα κάνουν κι οι άλλοι.»

Επέστρεψαν στην Οδό του Μισθοφόρου, μέσω της Χρυσής Γέφυρας, ακολουθώντας αντίστροφα την πορεία που είχε ακολουθήσει ο Χανμάρο πριν· και εκεί όπου ο εν λόγω δρόμος συναντά την Οδό του Μικρού Ήλιου, ο Πασνάλο τούς καληνύχτισε και έστριψε, μπαίνοντας κάτω από τη μεγάλη σκιά του ψηλού Ναού της Φλόγας.

«Εσύ πού θα πας, Φιλράνα;» ρώτησε ο Χανμάρο. «Δε θα πας να δεις την οικογένειά σου;»

Εκείνη κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Όχι ακόμα, τουλάχιστον. Θα πάω αύριο,» είπε, καθώς οι δυο τους στέκονταν στη γωνία των Οδών του Μισθοφόρου και του Μικρού Ήλιου. «Δεν τους βλέπω και συχνά, εξάλλου. Θέλω… Γενικά, από τότε που τελείωσα τις σχολές, δε θέλω να έχω… Θέλω να κάνω κάτι μόνη μου. Η θέση της αρχηγού της φρουράς στην έπαυλή σας νομίζω ότι μου ταίριαζε αρκετά.»

«Ναι…» Ο Χανμάρο έσμιξε τα χείλη. «Βέβαια, δεν ξέρω αν ο πατέρας θα κρίνει ότι έχουμε, πια, ανάγκη για αρχηγό της φρουράς. Δεν έχουμε καν έπαυλη, τώρα…» Αναστέναξε, κι έστρεψε το βλέμμα του στο Ναό της Φλόγας, αναρωτούμενος γιατί οι ανώτερες δυνάμεις τούς είχαν φερθεί τόσο σκληρά. «Πιστεύω ότι ο πατέρας θα διώξει τους μισθοφόρους. Θα κρατήσει μόνο μερικούς από τους δούλους, όσοι τού είναι απαραίτητοι· τους υπόλοιπους θα τους πουλήσει, για να βγάλει κάποια χρήματα.»

«Δεν υπάρχει λόγος να με πληρώνετε άμεσα,» είπε η Φιλράνα. «Μπορείτε πάντα να μου χρωστάτε. Θέλω να σας βοηθήσω.»

Ο Χανμάρο στράφηκε να την κοιτάξει, καταπρόσωπο. Αισθανόταν αμήχανα. Δεν ήξερε τι ακριβώς να πει.

Η Φιλράνα έσπασε τη σιωπή. «Πάμε στο *Μαύρο Πέλεκυ.* Σε κερνάω.»

Στον *Μαύρο Πέλεκυ,* ναι… *εκεί με περιμένει ο Μάρνο,* θυμήθηκε ο Χανμάρο. *Με περιμένει, για να του κάνω ερωτήσεις.*

Καθώς βάδιζαν προς το πανδοχείο, μίλησε στη Φιλράνα για τον συγκεκριμένο άντρα.

«Αλήτης είναι,» του είπε εκείνη. «Θέλει να σ'εκμεταλλευτεί.»

«Ίσως να ξέρει κάτι που να–»

«Έλα τώρα· φυσικά και *δεν* ξέρει τίποτα. Θα σου γεμίσει το κεφάλι με διάφορες μπούρδες, ζητώντας λεφτά από σένα. Τους έχω ξαναδεί εγώ κάτι τέτοιους.»

Καθώς τελείωσε τα λόγια της, βρέθηκαν μπροστά στην εξώπορτα του *Μαύρου Πέλεκυ*· ύψωσε το χέρι της και την έσπρωξε, περνώντας το κατώφλι. Ο Χανμάρο την ακολούθησε, και είδε ότι ο Μάρνο καθόταν σε μια γωνία της τραπεζαρίας και τον περίμενε. Μόλις τον αντίκρισε, σηκώθηκε, κάνοντάς του νόημα.

«Αυτός είναι;» ρώτησε η Φιλράνα.

Ο Χανμάρο ένευσε.

«Θες να τον διώξω;»

«Όχι. Άστον, να δούμε τι έχει να μας πει.»

Η Φιλράνα αναποδογύρισε τα μάτια, μορφάζοντας.

Ο Χανμάρο κάθισε σ'ένα άδειο τραπέζι, και από τη μια του μεριά πήρε θέση ο Μάρνο, από την άλλη η Φιλράνα.

«Ο τύπος βρομάει σα να βγήκε κατευθείαν από τις Αποβάθρες του Κακού Νερού,» ψιθύρισε η τελευταία στ'αφτί του Πτεράργυρου.

«Τι γνωρίζεις, λοιπόν, για τους άλλους χοντρέμπορους;» ρώτησε ο Χανμάρο τον Μάρνο.

«Τι ακριβώς θέλετε να μάθετε, κύριε Πτεράργυρε; Εγώ ακούω πολλά, και μπορώ να σας βοηθήσω σε πολλά.» Κοίταζε τον Χανμάρο, αλλά έριχνε και λοξές ματιές στη Φιλράνα, η οποία ήταν προφανές ότι τον ατένιζε με καχυποψία, όπως προφανές ήταν και το σπαθί στη ζώνη της.

«Ποιοι σχετίζονται με τις καταστροφές που έχουν βρει την οικογένειά μου; Έχεις ακούσει τίποτα γι'αυτό; Έχεις ακούσει ποιος ευθύνεται για το χαμένο πλοίο και για την πανωλεθρία του καραβανιού που ερχόταν από το Φερντίν-Ος;»

«Ο Βισκάλο, λένε κάμποσοι,» αποκρίθηκε ο Μάρνο, μιλώντας σιγανά, συνωμοτικά· επιτηδευμένα, ίσως. «Αλλά μπορεί νάναι κι άλλοι. Μπορεί οι μεγάλοι να φοβηθήκανε ότι ανεβαίνατε πολύ…»

Οι μεγάλοι… Ο Χανμάρο γνώριζε ποιους εννοούσε μ'αυτό. Δύο ήταν οι μεγαλύτεροι χονδρέμποροι της Σερανβέλ: ο Σαμάνκο Σιδηρόχειρας (που, αν ο Χανμάρο δεν έκανε λάθος, κάποιο από τ'αδέλφια του ήταν και στο Συμβούλιο της πόλης) και η Χαρνάμιν Τάρνεθ.

«Πώς το ξέρεις;» ρώτησε τον Μάρνο.

«Τόχω ακούσει, κύριε Πτεράργυρε.»

«Από ποιον;»

Ανασήκωσε τους ώμους του. «Γενικώς. Το λένε.»

«Σ'το είπα,» ψιθύρισε η Φιλράνα στον Χανμάρο: «αυτός ο τύπος είναι επιτήδειος. Παράτα τον. Αν θες να τον διώξω, πες μου.»

Ο Μάρνο την κοίταξε με στενεμένα μάτια, σαν να υποψιαζόταν τι έλεγε στον Πτεράργυρο. «Μπορώ να σας πω κι άλλα. Ξέρω πολλά. Και μπορώ να μάθω και περισσότερα, αν το θέτε.» Χαμογέλασε, δείχνοντας το δόντι που του έλειπε.

«Τι άλλα μπορείς να μας πεις, αυτή τη στιγμή;» ρώτησε ο Χανμάρο.

«Για το ίδιο θέμα;»

«Προφανώς.»

«Κυκλοφορεί κι η φήμη ότι μερικοί μικρότεροι έμποροι που θέλουνε… πώς το λένε;… να *ανελιχτούν*. Μερικοί μικρότεροι έμποροι που θέλουνε να *ανελιχτούν* έχουν μαζευτεί, έχουν κάνει συμμαχία, και προσπαθούν να εκτοπίσουν τους άλλους.»

«Ποιοι είναι αυτοί οι έμποροι;»

«Δεν ξέρω, κύριε Πτεράργυρε, μια φήμη είναι μόνο… Μπορώ, όμως, να μάθω περισσότερα για σας, άμα θέτε.»

Η Φιλράνα έχει δίκιο. Γελοίος είναι ο τύπος. «Εντάξει,» είπε ο Χανμάρο. «Θα σε ειδοποιήσω, όταν αποφασίσω. Μπορείς, τώρα, να μας αφήσεις μόνους;»

Ο Μάρνο τού έριξε ένα απογοητευμένο βλέμμα. «Ναι, φυσικά.» Σηκώθηκε. «Πάντως, για ό,τι θέτε είμαι στη διάθεσή σας. Δεν έχω κάτι άλλο να κάνω τώρα, εξάλλου…» Απομακρύνθηκε, ανάμεσα στα τραπέζια του πανδοχείου.

«Σ’το είπα, δε σ’το είπα;» μειδίασε η Φιλράνα. «Τους ξέρω κάτι τέτοιους.»

Ο Χανμάρο ένευσε. «Ναι, μάλλον είχες δίκιο. Όμως,» πρόσθεσε, «ίσως να μπορούσε κάπως να μας φανεί χρήσιμος…»

«Πώς;»

«Αφού δεν έχει τίποτα να κάνει –και σ’αυτό δε νομίζω ότι λέει ψέματα–, θα μπορούσε να συγκεντρώσει πληροφορίες για εμάς.»

«Πιστεύεις ότι έτσι θα μάθεις ποιος ευθύνεται για τις καταστροφές;»

Ο Χανμάρο σήκωσε τους ώμους. «Ίσως…»

«Κι αν το μάθεις, τι θα κάνεις μετά;»

Καλή ερώτηση. Τι θα κάνω μετά; Θα προσπαθήσω να πάρω εκδίκηση; Θα προσπαθήσω να τους κάνω ό,τι μας έκαναν; Ο Χανμάρο δε νόμιζε ότι θα μπορούσε.

«Δεν ξέρω,» είπε. «Θα ήθελα, όμως, να ξέρω…»

Η Φιλράνα ύψωσε το χέρι της, κάνοντας νόημα σε μια σερβιτόρα. Εκείνη πλησίασε. «Δύο κούπες μπίρα,» είπε η πολεμίστρια, και πλήρωσε. Η σερβιτόρα έφυγε και, σε λίγο, επέστρεψε, αφήνοντας τον αφρισμένο ζύθο μπροστά τους.

Η Φιλράνα σήκωσε την κούπα της. «Στην υγειά σας. Οι Πτεράργυροι θα ορθοποδήσουν, πάλι· θα δεις.»

Ο Χανμάρο ύψωσε, επίσης, την κούπα του και τσούγκρισαν. Ήπιαν. «Δεν ξέρω,» είπε, μετά. «Φοβάμαι. Φοβάμαι ότι αυτός που μας προκάλεσε τόσες καταστροφές είναι ικανός να μας προκαλέσει κι άλλες τόσες, προκειμένου να μη μας αφήσει να ξαναμπούμε στο εμπόριο.»

Η Φιλράνα δεν απάντησε, έτσι δε συνέχισαν τη συζήτηση για τούτο το θέμα· και, ύστερ'από λίγο, ήρθαν στο τραπέζι τους και μερικοί από τους φρουρούς της έπαυλης, οι οποίοι πριν κάθονταν σ'ένα αντικρινό σημείο της τραπεζαρίας. Ρώτησαν τον Χανμάρο τι θα γινόταν, τώρα, μ'αυτούς, σαν εκείνος να ήταν ο Νολράκο Πτεράργυρος, που τα κανόνιζε τούτα τα ζητήματα. «Θα πρέπει να μιλήσετε με τον πατέρα μου,» τους αποκρίθηκε. «Θα σας πει αν σας χρειάζεται άλλο ή όχι. Μάλλον, θα έρθει να σας βρει αύριο.»

Όταν τελείωσε τη μπίρα του, ο Χανμάρο δήλωσε ότι έπρεπε να φύγει, για να επιστρέψει στην οικία των Περίδετων. «Εσύ πού θα κοιμηθείς;» ρώτησε τη Φιλράνα.

«Εδώ,» είπε εκείνη, «στο πανδοχείο. Υποθέτω θα υπάρχει χώρος και για μένα.»

«Έχετε βολευτεί όλοι;» ρώτησε ο Χανμάρο τους φρουρούς. «Είχε αρκετά άδεια δωμάτια για να σας χωρέσει;»

«Όχι όλους, κύριε Πτεράργυρε,» εξήγησε ένας. «Εμείς που είμαστε από την έπαυλή σας, ναι, έχουμε μείνει εδώ, καθώς κι ο Δάρφο και μερικοί από τους μισθοφόρους του. Όμως οι πιο πολλοί φρουροί του καραβανιού έχουν πάει σ'άλλο πανδοχείο, γιατί δεν υπήρχε χώρος.»

«Να σε συνοδέψω ώς το σπίτι των Περίδετων;» είπε η Φιλράνα, καθώς σηκωνόταν από την καρέκλα της, όπως είχε σηκωθεί κι ο Χανμάρο. «Ορισμένοι δρόμοι, το βράδυ, είναι επικίνδυνοι.»

Τα μάτια της τον κοίταζαν, πάλι, σαν ν'απαιτούσαν κάτι απ'αυτόν, κάνοντάς τον να νιώθει άβολα. «Εντάξει,» είπε ο Χανμάρο, λιγάκι αδύναμα.

Βγήκαν από τον *Μαύρο Πέλεκυ* και διέσχισαν την Κάτω Συνοικία του Ξίφους (βαθιά ησυχία, καθώς ο περισσότερος κόσμος κοιμόταν) και το Μεγάλο Παζάρι (περισσότερη ησυχία από πριν, καθότι πολλά καταστήματα είχαν κλείσει και πολλοί πραματευτές είχαν μαζέψει τις πραμάτειες τους· ποτέ, όμως, δεν έπαυε τελείως η κίνηση εδώ, ειδικά τα καλοκαίρια· μάλιστα, υπήρχαν έμποροι οι οποίοι έβγαζαν τα εμπορεύματά τους μόνο τα βράδια, που συγκεντρωνόταν συγκεκριμένη πελατεία), φτάνοντας στην αρχή της Συνοικίας των Δηλητηρίων.

«Εδώ είναι το σπίτι;» ρώτησε η Φιλράνα, όταν ο Χανμάρο σταμάτησε. «Στα σύνορα;»

Ο νεαρός Πτεράργυρος κούνησε το κεφάλι καταφατικά. «Εδώ.»

«Καληνύχτα, τότε…» Η Φιλράνα τεντώθηκε, και τα χείλη της πλησίασαν τα δικά του–

Ο Χανμάρο φίλησε, γρήγορα, το μάγουλό της. «Καληνύχτα,» είπε.

Κεφάλαιο Δέκατο-Τέταρτο
—Χάκνομπ—

Πέντε καβαλάρηδες σταμάτησαν τα άλογά τους και αφίππευσαν, ντυμένοι με κάπες και κουκούλες, μέσα στη νύχτα. Από την ακτή, στ'ανατολικά τους, ερχόταν ένα ανάλαφρο αεράκι, κάνοντας τα ρούχα τους να αναδεύονται και τα ξερά, καλοκαιρινά χόρτα να μουρμουρίζουν.

Από το εσωτερικό της εγκαταλειμμένης καλύβας, ο Χάκνομπ τούς παρακολουθούσε. *Αυτοί πρέπει να είναι,* σκέφτηκε, βλέποντάς τους να ζυγώνουν με αποφασιστικό βηματισμό. *Άνθρωποι του εργοδότη της. Ίσως κι ο εργοδότης ο ίδιος να βρίσκεται ανάμεσά τους.*

Ο Γκρίζος Ταύρος ρουθούνισε κι έτριψε τα παλιά, μισοκατεστραμμένα σανίδια της καλύβας, με το ένα μπροστινό του πόδι. Ο θηρευτής τον άγγιξε στον αυχένα, για να τον ηρεμήσει. Κάποιο θαλασσοπούλι, που κοιμόταν ανάμεσα στα δοκάρια, ανασάλεψε, κάνοντας έναν απότομο θόρυβο.

Οι πέντε έφτασαν έξω απ'την καλύβα και στάθηκαν μπροστά από τον γκρεμισμένο της νότιο τοίχο. «Βγες,» πρόσταξε ένας τον Χάκνομπ. Ο τόνος της φωνής του –τόσο απότομος και επιτακτικός– δεν άρεσε στον θηρευτή. Τα πρόσωπά τους δεν μπορούσε να τα δει μέσα στις κουκούλες τους και στη νύχτα, μα αυτός που είχε μιλήσει πρέπει να ήταν ο αρχηγός τους.

«Εσύ είσαι ο εργοδότης της Ναράμια;» τον ρώτησε.

«Βγες έξω,» επέμεινε εκείνος. «Πρέπει να μιλήσουμε, για τον Ταύρο και για την πληρωμή σου.»

Ο Χάκνομπ, έχοντας το χέρι του περασμένο γύρω απ'το φολιδωτό, κερασφόρο θηρίο, βγήκε απ'την καλύβα, όπου παρατήρησε ότι οι πέντε κουκουλοφόροι είχαν κάνει έναν ημικυκλικό σχηματισμό… *σαν να ετοιμάζονται για μάχη.*

«Η πληρωμή σου, πρώτα,» είπε ο αρχηγός, και, προτού κανείς κινηθεί, ο Χάκνομπ ήξερε ότι σκόπευαν να τον σκοτώσουν. Έβγαλε μια οργισμένη κραυγή και χτύπησε τον Γκρίζο Ταύρο στη ράχη, τη στιγμή που τέσσερις από τους εχθρούς του (όλοι, εκτός από τον αρχηγό) ύψωναν οπλισμένες βαλλίστρες. Το

κερασφόρο θηρίο όρμησε προς έναν απ'αυτούς, ενώ ο θηρευτής πεταγόταν παραδίπλα, τυχαία, προσπαθώντας να κάνει τα βέλη ν'αστοχήσουν.

Ένας πόνος τον λόγχισε στα πλευρά, καθηλώνοντάς τον στο σημείο όπου σωριάστηκε. Στρέφοντας το βλέμμα, είδε ότι ένα από τα βλήματα ήταν καρφωμένο επάνω του.

Πού βρισκόταν ο Ταύρος; Ο Ταύρος ίσως μπορούσε να τον σώσει.

Η ματιά του εντόπισε αμέσως το θηρίο, και το είδε να τινάζει στον αέρα τον βαλλιστροφόρο που είχε μόλις ξεκοιλιάσει.

Μετά, όμως, είδε και κάτι άλλο: κάτι που τον τρομοκράτησε πολύ περισσότερο από τους άγνωστους κουκουλοφόρους με τις βαλλίστρες. Είδε τον αρχηγό τους να παραμερίζει την κόκκινή του κάπα και να φανερώνει ένα περιδέραιο, το οποίο κρεμόταν επάνω στο στήθος του. Ήταν ένας οκτάγωνος κρύσταλλος, περιτριγυρισμένος από χρυσό πλαίσιο, λαξεμένο σαν άγρια άνθη.

Ο άντρας ύψωσε τα χέρια του και μίλησε σε μια γλώσσα ακατανόητη για τον Χάκνομπ. Ο κρύσταλλος πέταξε ένα κυανοπόρφυρο φως, λάμποντας σαν άστρο επάνω στο στήθος του, διώχνοντας ακόμα και τη σκιά που έριχνε η κουκούλα του. Στιγμιαία, ο θηρευτής αντίκρισε το πρόσωπο του μάγου (γιατί μόνο μάγος μπορεί να ήταν): λιγνό, οστεώδες, και μ'ένα στραβό μειδίαμα χαραγμένο στα σχεδόν αόρατα χείλη του. Τα μάτια του γυάλιζαν σαν αναμμένα κάρβουνα.

Ο Γκρίζος Ταύρος στράφηκε στο μέρος του άντρα με τον κρύσταλλο. Ο Χάκνομπ μπορούσε να νιώσει το θηρίο να *μαγνητίζεται* από την παρουσία του. Όλη του η προσοχή ήταν, τώρα, στραμμένη εκεί, όχι στους βαλλιστροφόρους, ούτε στον θηρευτή. Η οργή του, ωστόσο, δεν είχε καταλαγιάσει. Έβραζε εντός του. Και ο Χάκνομπ προσπάθησε να τη χρησιμοποιήσει, να τη στρέψει κατά του μάγου. Μπορεί ο άντρας με τον κρύσταλλο να ήταν το επίκεντρο της προσοχής του Ταύρου, αλλά μπορούσε, κάλλιστα, να γίνει και το επίκεντρο της *οργής* του. Και τότε, το θηρίο θα τον έκανε κομμάτια.

Ο Χάκνομπ, όμως, ανακάλυψε ότι δεν ήταν τόσο ισχυρός. Οι προσπάθειές του να κατευθύνει το θυμό του Γκρίζου Ταύρου δεν κατάφεραν να υπερνικήσουν την προσπάθεια του μάγου να κατευνάσει το ζώο.

Ο θηρευτής σηκώθηκε απ'το έδαφος, ουρλιάζοντας μανιασμένα και τραβώντας το μεγάλο του τσεκούρι από την πλάτη. Το βέλος εξακολουθούσε νάναι καρφωμένο στα πλευρά του, αλλά εκείνος, τρίζοντας τα δόντια και αφρίζοντας, αγνοούσε τον πόνο. Ύψωσε τον πέλεκυ, με τα δύο χέρια, πάνω απ'το κεφάλι και έτρεξε προς τον μάγο.

«*ΑΑΑαααρρ! –ΑΑΑ! –ΑΑαργκχ! –Οογκχ!…*»

Η πολεμική του κραυγή μετατράπηκε σε κραυγές πόνου, καθώς άλλα τρία βέλη μπήχτηκαν εντός του: το ένα ανάμεσα στις ωμοπλάτες του, το δεύτερο στο αριστερό του μπράτσο, και το τρίτο στον δεξή του μηρό. Ο Χάκνομπ σωριάστηκε,

ενώ το πελέκι έφευγε απ'τα χέρια του. Χτύπησε το κεφάλι του στη γη, και ο κόσμος χάθηκε από γύρω του. Το πνεύμα του πήγε στις Σκιές…

Ο μάγος συνέχιζε να έχει τα χέρια του υψωμένα και να μουρμουρίζει, ενώ ο κρύσταλλος στο στέρνο του έλαμπε. Η οργή εγκατέλειψε τον Γκρίζο Ταύρο και το ζώο ηρέμησε, ρουθουνίζοντας και πλησιάζοντας τον νέο του αφέντη, ο οποίος το χάιδεψε στον αυχένα.

«Είναι νεκρός, Άρχοντά μου,» είπε ο ένας από τους βαλλιστροφόρους, στεκόμενος πάνω απ'τον ξεκοιλιασμένο τους σύντροφο. «Να τον κάψουμε;»

Ο μάγος έστρεψε το βλέμμα του βόρεια, όπου φαινόταν η μεγάλη πόλη Σερανβέλ, η Πόλη των Ανοιγμάτων, μέσα στην καλοκαιρινή νύχτα. «Όχι,» αποκρίθηκε. Δεν ήθελε να φανεί ότι κάτι συνέβαινε εδώ· δεδομένης της χτεσινής πυρκαγιάς, μια φωτιά μπορεί να τραβούσε ανεπιθύμητη προσοχή. «Θα τον πάρουμε μαζί μας, στο πλοίο. Τυλίξτε τον στην κάπα του.»

«Μάλιστα, Άρχοντά μου. Και τον θηρευτή;»

«Το ίδιο. Πάρτε τον μαζί. Θα τον ξεφορτωθούμε αλλού.» *Δε χρειάζεται ν'αφήσουμε σημάδια εδώ,* πρόσθεσε νοερά. «Βιαστείτε.»

Οι άνθρωποί του υπάκουσαν.

Κεφάλαιο Δέκατο-Πέμπτο
—Πτεράργυροι—

Ο Γκρίζος Ταύρος πλησίαζε. Συνεχώς πλησίαζε. Μα ποτέ δεν την έφτανε. Και καλύτερα να την είχε φτάσει· τότε, θα τελείωνε αυτό… αυτός ο βρόντος μέσα της. Η αγωνία.

Το πόδι της πονούσε…

Έκανε ζέστη. Οι φωτιές ολόγυρα…

Ο Άνρημ: πού ήταν ο Άνρημ; Γιατί δεν τον αισθανόταν πίσω της;

Τι δουλειά είχε ο πατέρας της εδώ;

Βήματα επάνω σε ξύλο. Μποτοφορεμένα πόδια. Κάποιος περπατούσε. Τα μάτια της Θήρνα άνοιξαν, και είδαν μια σκιά: μια σκιερή μορφή που βάδιζε μπροστά από ένα παράθυρο, το οποίο γέμιζε το δωμάτιο με πρωινό φως.

Ποιο δωμάτιο; Πού είμαι; Πού είναι ο Άνρημ; Και ο Ταύρος; Οι φωτιές;

Βλεφάρισε. Έτριψε, και με τα δύο χέρια, το πρόσωπό της, προσπαθώντας να καθαρίσει το νου της, που ήταν θολός, τόσο θολός. *Πρέπει να ξεφύγαμε απ'τον Ταύρο. Αλλά ποιος έσβησε τις φωτιές;*

Και η σκιά μπροστά απ'το παράθυρο; *Ο αδελφός μου;*

«Χανμάρο;»

Η σκιά στράφηκε. «Κυρία Πτεράργυρη… Ξυπνήσατε.» Η φωνή ήταν γνωστή· ήταν… ήταν του Επιστάτη Λανκόρο. Αλλά την όψη του η Θήρνα δεν μπορούσε να τη διακρίνει καλά. Ήταν *αλλοιωμένη*, σαν να την κοίταζε κάτω από νερό. Στένεψε τα μάτια της, έτριψε ξανά το πρόσωπό της, για να διαλύσει τη θολούρα. Τίποτα, όμως, δεν κατόρθωσε.

Ο Λανκόρο ζύγωσε και κάθισε πλάι της, στο κρεβάτι όπου ήταν ξαπλωμένη. «Πώς αισθάνεστε, κυρία Πτεράργυρη;»

«Πού είμαι; Αυτό δεν είναι το δωμάτιό μου…» Σούφρωσε το μέτωπό της. «Σωστά; Δεν είναι…»

Ο Λανκόρο κούνησε το κεφάλι. «Όχι, δεν είναι. Είστε στο νοσοκομείο της φρουράς, στη Σερανβέλ. Στο Ρόπαλο. Είστε ασφαλής, τώρα.»

«Στο νοσοκομείο της φρουράς; Γιατί;» Η Θήρνα αισθανόταν χαμένη. Άπλωσε το χέρι της κι έπιασε τον πήχη του Επιστάτη. «Τι συνέβη, Λανκόρο; Τι συνέβη; Γιατί δε θυμάμαι τίποτα; Τι έγινε με τη φωτιά; Είναι ο Άνρημ καλά;»

«Εδώ είμαι, Θήρνα.»

Έστρεψε το κεφάλι της προς τα εκεί απ'όπου ακούστηκε η φωνή, και είδε τον Ερσαγκμόριο ξαπλωμένο σ'ένα κρεβάτι. «Δόξα στη Φλόγα, είσαι καλά… Φοβήθηκα ότι δεν είχα καταφέρει να σε γλιτώσω από τον Ταύρο. Νόμιζα… νόμιζα ότι γλίστρησες κι έπεσες…» Παραμέρισε τα ξανθά της μαλλιά απ'το μέτωπό της.

«Θήρνα… δε θυμάσαι;» είπε η φωνή του Άνρημ. Το πρόσωπό του ήταν αλλοιωμένο, όπως και του Λανκόρο· η Πτεράργυρη δεν μπορούσε να διακρίνει την έκφρασή του. «Ο Ταύρος μάς χτύπησε.»

«Μας χτύπησε;»

«Ναι. Χτύπησε το άλογο, με τα κέρατά του… και πεταχτήκαμε κάτω.» Γιατί η φωνή του ακουγόταν τόσο σφιγμένη;

«Και ποιος μας μάζεψε; Με τη φωτιά τι έγινε;»

Ο Λανκόρο είπε: «Η φωτιά, κυρία Πτεράργυρη, βγήκε εκτός ελέγχου, δυστυχώς. Κατέστρεψε την έπαυλη και αρκετές άλλες επαύλεις στα περίχωρα της Σερανβέλ. Ωστόσο, τελικά, την έσβησαν. Και, μην ανησυχείτε, οι δικοί σας είναι καλά.»

«Πού βρίσκονται; Θέλω να τους δω. Εμένα γιατί με φέρατε εδώ πέρα;» Παραμέρισε τα σκεπάσματα κι έκανε να σηκωθεί–

Παρέλυσε.

Το δεξί της πόδι ήταν τυλιγμένο με επιδέσμους. Και τελείωνε στο γόνατο. Μετά το γόνατο, δεν υπήρχε τίποτα. Τίποτα.

Η Θήρνα αισθάνθηκε κάτι να την πνίγει. Να συνθλίβει το λαιμό, τους πνεύμονες, και την κοιλιά της. Ύστερα, ούρλιαξε, σφίγγοντας τα σκεπάσματα μέσα στις γροθιές της.

Νοσοκόμοι μπήκαν, τρέχοντας, στο δωμάτιο, και ο Λανκόρο σηκώθηκε απ'το κρεβάτι, για να τους συναντήσει. «Δε χρειαζόμαστε βοήθεια,» τον άκουσε η Θήρνα να λέει. «Μπορείτε να πηγαίνετε.»

Όταν το ουρλιαχτό της τελείωσε, η Θήρνα ένιωθε πως είχε βγάλει από μέσα της κάποια δηλητηριώδη, αόρατη ουσία· πως το σώμα της ήταν ένα δοχείο που είχε μόλις αποβάλει ένα μολυσμένο υγρό, το οποίο, ωστόσο, είχε αφήσει τα κατάλοιπά του… Κι επιπλέον, το δοχείο ήταν σπασμένο· χτυπημένο ανεπανόρθωτα.

Τα μάτια της ήταν καρφωμένα στο κομμένο της πόδι.

«Πώς;» ρώτησε, με λαιμό ξερό, που πονούσε. «Πώς; Πώς;»

«Ο Ταύρος, κυρία Πτεράργυρη,» είπε ο Λανκόρο. «Ο Ταύρος σάς χτύπησε.»

Η Θήρνα ξάπλωσε, πάλι, ανάσκελα, σκεπάζοντας το πρόσωπό της με τις χούφτες της και βαριανασαίνοντας. Αισθανόταν μουδιασμένη. Παγωμένη. Τρομοκρατημένη ως τα τρίσβαθα της ψυχής της. *Ω Μεγάλη Φλόγα… Ω Μεγάλη Φλόγα…*

Ο χρόνος έχασε, για λίγο, τη σημασία του.

Και η Θήρνα θυμήθηκε το πρόσωπο του πατέρα της. Το είδε ν'αναδύεται από το πουθενά, από το απόλυτο σκοτάδι. Τα μάτια του ήταν γουρλωμένα, το δέρμα του κάτωχρο. Τα χείλη του κινούνταν, αλλά δεν έβγαζαν ήχο· ή εκείνη δεν μπορούσε να τον ακούσει.

Ανάμνηση ήταν αυτό; Ναι, πρέπει να ήταν ανάμνηση. Ανάμνηση μετά από το χτύπημα του Ταύρου. Ίσως…

«Οι άλλοι…» είπε, κάποια στιγμή, η Θήρνα, γλείφοντας τα ξερά της χείλη· την όψη της εξακολουθούσε να την έχει κρυμμένη πίσω απ'τις χούφτες της. «Οι άλλοι… η οικογένειά μου, Λανκόρο. Έχει τραυματιστεί κανένας τους;»

«Όχι. Κανένας δεν έχει τραυματιστεί.»

Δεν ήταν η φωνή του Επιστάτη που της είχε απαντήσει· ήταν η φωνή της μητέρας της· και, προς στιγμή, η Θήρνα αναρωτήθηκε μήπως την είχε φανταστεί. Έπειτα, όμως, κατέβασε τα χέρια της από το πρόσωπό της και, ανοίγοντας τα βλέφαρα, είδε τη Μάριλιν να κάθεται σ'ένα σκαμνί, δίπλα απ'το κρεβάτι.

«Είμαστε καλά, Θήρνα μου,» είπε η μητέρα της, και σηκώθηκε, για να σκύψει και να την αγκαλιάσει, ν'ακουμπήσει το μάγουλό της επάνω στο δικό της και να τη φιλήσει. Μετά, της ψιθύρισε: «Λυπάμαι. Μακάρι να μπορούσα να τ'αλλάξω.» Δε χρειαζόταν να πει σε τι αναφερόταν· η Θήρνα καταλάβαινε. «Πώς, όμως, κόρη μου; Πώς βρέθηκες εκεί, μέσα στις φλόγες; Δεν ήσουν ούτε καν ντυμένη, όταν σε βρήκαν.»

«Είχα πάει να βοηθήσω τον Άνρημ. Είδα την πυρκαγιά απ'το δωμάτιό μου, και έτρεξα. Πήρα ένα άλογο απ'το στάβλο. Βρήκα τον Άνρημ, τον ανέβασα… αλλά μας κυνήγησε ο Ταύρος. Μας χτύπησε…»

Η Μάριλιν στράφηκε, για ν'αντικρίσει τον Ερσαγκμόριο που ήταν ξαπλωμένος στο πλαϊνό κρεβάτι, κοιτάζοντας τη μητέρα και την κόρη καθώς μιλούσαν. *Ω,* σκέφτηκε η Μάριλιν, *πόσο σε μισώ! Εξαιτίας σου συνέβη αυτό! ΕΞΑΙΤΙΑΣ ΣΟΥ! Η Φλόγα να σε κάψει, βάρβαρε! Η κόρη μου ήρθε για σένα και έμεινε μισή… Για σένα! Πόσο σε μισώ…! Ποτέ δε θάπρεπε νάχε μπλέξει μαζί σου.*

Η Θήρνα πρόσεξε ότι η μητέρα της δεν κοιτούσε, πλέον, εκείνη, αλλά *πάνω* από εκείνη, κάπου αλλού. Ακολούθησε το βλέμμα της και είδε τον Άνρημ. Και τότε, κατάλαβε γιατί υπήρχε αυτή η οργισμένη γυαλάδα στα γαλανά μάτια της Μάριλιν.

«Μητέρα,» είπε, σιγανά, «δε φταίει ο Άνρημ.»

Η Μάριλιν πήρε το βλέμμα της από τον Ερσαγκμόριο –ενώ σκεφτόταν: *Θα το πληρώσεις αυτό, βάρβαρε. Σ'το ορκίζομαι. Θα το πληρώσεις*– και το έστρεψε, πάλι, στη θυγατέρα της. «Δεν είπα ότι φταίει.»

Τα μάτια σου το είπαν, διαφώνησε, νοερά, η Θήρνα. *Η έκφρασή σου το είπε. Τον απεχθάνεσαι, μητέρα. Πάντοτε τον απεχθανόσουν, επειδή είναι εραστής μου και δεν τον εγκρίνεις. Αλλά, τώρα… τώρα, τον απεχθάνεσαι περισσότερο.* Η Θήρνα έπιασε τον εαυτό της να φοβάται για το τι μπορεί να έκανε η Μάριλιν.

«Ο Άνρημ δε φταίει σε τίποτα,» επανέλαβε, έντονα. «Σε τίποτα.»

«Φυσικά και όχι. Ησύχασε.» Η Μάριλιν χάιδεψε τα μαλλιά της κόρης της. *Δε χρειάζεται ν'απασχολείς, τώρα, το νου σου, Θήρνα μου.* «Ξεκουράσου.»

Δεν είμαι μωρό, σκέφτηκε η Θήρνα. *Ούτε, ξαφνικά, μεταμορφώθηκα σε μωρό, επειδή… επειδή έχασα ένα πόδι.* Δεν μπορούσε να το συνειδητοποιήσει· δεν μπορούσε να το χωνέψει· δε φαινόταν πραγματικό. Εξακολουθούσε να είναι η ίδια γυναίκα που ήταν, σωστά; Δεν είχε αλλάξει τίποτα.

Αντιλαμβανόμενη ότι είχε, ακούσια, ανασηκωθεί επάνω στο στρώμα, ξάπλωσε ξανά, ακουμπώντας το κεφάλι της στο μαξιλάρι και ξεφυσώντας.

«Σε λίγο, θα έρθει κι ο πατέρας σου,» της είπε η Μάριλιν, «και ο Χανμάρο. Έχουν πάει, πρώτα, απ'τον *Μαύρο Πέλεκυ*, για να δουν τι θα γίνει με τους ανθρώπους μας εκεί.»

«Ποιους ανθρώπους μας εκεί;»

«Τους φρουρούς και τους δούλους. Πρέπει κάτι να κάνουμε μ'αυτούς. Δεν τους χρειαζόμαστε, πια, όλους. Η έπαυλή μας έχει καταστραφεί. Ελάχιστα πράγματα μάς έχουν απομείνει…» Η φωνή της ακουγόταν πνιχτή προς το τέλος, και ύστερα, έσπασε τελείως, κι η Μάριλιν δεν μπορούσε να μιλήσει άλλο. Έσμιξε τα χείλη της και ξεροκατάπιε.

«Καλημέρα σας, κύριε Πτεράργυρε,» χαιρέτησε ο Δάρφο. Μπροστά του στέκονταν και ο Νολράκο και ο Χανμάρο, αλλά ήταν προφανές ότι απευθυνόταν στον πρώτο, αφού σ'αυτόν είχε εστιασμένο το βλέμμα του.

Οι τρεις άντρες βρίσκονταν στην τραπεζαρία του *Μαύρου Πέλεκυ*, και γύρω τους ήταν καθισμένοι φρουροί και δούλοι στην υπηρεσία των Πτεράργυρων.

«Καλημέρα,» αποκρίθηκε ο Νολράκο, που είχε μόλις μπει στο πανδοχείο, μαζί με το γιο του. «Αν και δεν είναι τόσο καλή αυτή η ημέρα για εμάς, Δάρφο.»

«Καταλαβαίνω,» είπε ο μισθοφόρος.

Ο Νολράκο έριξε μια ματιά στους ανθρώπους γύρω του, ανάμεσα στους οποίους βρισκόταν και η Φιλράνα, που έμοιαζε πολλά υποσχόμενη και που είχε βοηθήσει τους Πτεράργυρους όσο μπορούσε κατά την πυρκαγιά.

«Θέλω να μιλήσω σε όλους σας,» είπε ο Νολράκο, και άπαντες σώπασαν, ακούγοντάς τον. «Θέλω να σας ανακοινώσω ότι, από δω και στο εξής, δε θα χρειάζομαι τις υπηρεσίες των περισσότερων από εσάς. Οι μισθοφόροι μπορείτε να αποχωρήσετε. Οι δούλοι…» Έσμιξε τα χείλη, σα να σκεφτόταν. «Θα κρατήσω μερικούς από εσάς, και τους υπόλοιπους… τους υπόλοιπους φοβάμαι πως θα πρέπει να σας πουλήσω.» Τώρα, μουρμουρητά άρχισαν ν'ακούγονται. «Μην ανησυχείτε, όμως· θα προσπαθήσω να βρω όσο το δυνατόν καλύτερους κυρίους για εσάς. Σας το υπόσχομαι.»

Ο Χανμάρο είδε την απογοήτευση στα μάτια της Φιλράνα, όταν ο Νολράκο ανέφερε ότι οι μισθοφόροι μπορούσαν να αποχωρήσουν. Μετά, το βλέμμα της διασταυρώθηκε με το δικό του, κι ο νεαρός Πτεράργυρος ήξερε τι ήθελε η πολεμίστρια: *Θέλει να ζητήσω από τον πατέρα να την κρατήσει στις υπηρεσίες του.* Δε μίλησε, όμως, γιατί δεν έβρισκε τι να πει: πώς να δικαιολογήσει μια τέτοια πρόταση…

«Αυτό σημαίνει ότι εγώ κι οι μαχητές μου είμαστε ελεύθεροι ν'αναζητήσουμε άλλον εργοδότη, έτσι, κύριε Πτεράργυρε;» ρώτησε ο Δάρφο. Μιλούσε πλήρως επαγγελματικά· δεν έμοιαζε να λυπάται που θα έφευγε από τη δούλεψη του Νολράκο.

Ο πατέρας του Χανμάρο κατένευσε. «Ναι, Δάρφο, μπορείτε ν'αναζητήσετε άλλον εργοδότη.»

Αρκετοί από τους μισθοφόρους άρχισαν να σηκώνονται από τις θέσεις τους και να διαλύονται από γύρω, μιλώντας αναμεταξύ τους. Οι φωνές τους έρχονταν σαν βουητό στ'αφτιά του Χανμάρο και του Νολράκο.

Η Φιλράνα, εκμεταλλευόμενη το κενό που δημιουργήθηκε, γλίστρησε ανάμεσα από τους άλλους και πλησίασε τους Πτεράργυρους. «Δε θα ήθελα να σας εγκαταλείψω τόσο νωρίς, κύριε Πτεράργυρε,» δήλωσε, ευθέως, κοιτάζοντας τον Νολράκο. «Είναι πολύ λίγος ο καιρός που βρίσκομαι στις υπηρεσίες σας.»

«Ούτε εγώ θα ήθελα να μας εγκαταλείψεις, Φιλράνα,» αποκρίθηκε εκείνος. «Όμως το πρόβλημα είναι πρακτικής φύσης.» Ανασήκωσε τους ώμους. «Δε θα έχω να σε πληρώνω. Κι επιπλέον, δεν χρειάζομαι μια αρχηγό για τη φρουρά της έπαυλης, όταν δε θα έχω ούτε έπαυλη ούτε φρουρά.»

«Πιθανώς, όμως, να χρειαστείτε μια σωματοφύλακα, για οποιονδήποτε λόγο,» είπε η Φιλράνα. «Και τα χρήματα δε μ'ενδιαφέρουν άμεσα. Μπορείτε να μου χρωστάτε. Δεν είναι πως δεν έχω να ζήσω χωρίς αυτά…»

Ο Νολράκο την κοίταξε με περιέργεια, αυτή τη νεαρή γυναίκα με τα κοντά, μαύρα μαλλιά και το σπινθηροβόλο βλέμμα. *Γιατί επιμένεις τόσο να παραμείνεις στη δούλεψή μου;* απόρησε. Και το ρώτησε· όχι ακριβώς έτσι, αλλά κάπως διαφορετικά: «Γιατί να θέλεις να σου χρωστάω, όταν μπορείς να δουλέψεις αλλού; Μια νέα με τα προσόντα σου, σίγουρα, θα είναι επιθυμητή από πολλούς εμπόρους, και όχι μόνο. Έχεις, νομίζω, τη δυνατότητα να δουλέψεις ακόμα και για τη φρουρά, ως διοικήτρια.»

«Ποτέ δεν ήθελα να δουλέψω για τη φρουρά, κύριε Πτεράργυρε. Πάντοτε ήθελα να κάνω κάτι που μου αρέσει. Και έχω συμπαθήσει την οικογένειά σας· θα επιθυμούσα να συνεχίσω να εργάζομαι για εσάς. Είμαι βέβαιη πως, σύντομα, θα είστε, πάλι, σε θέση να με πληρώνετε κανονικά.»

Εγώ δε θα ήμουν τόσο σίγουρος γι'αυτό, κοπελιά, σκέφτηκε ο Νολράκο. *Εγώ δε θα ήμουν καθόλου σίγουρος γι'αυτό.* Τι να της έλεγε, όμως; Αυτά που δεν είχε πει

σε κανέναν; Αυτά που τον προβληματίζαν όσο τίποτε άλλο; Κι εξάλλου, αν εκείνη ήθελε….

«Εντάξει,» της απάντησε. «Μπορείς να συνεχίσεις να δουλεύεις για μένα. Αλλά, να το ξέρεις: *δεν* έχω χρήματα για μισθοφόρους.»

Η Φιλράνα κατένευσε, μειδιώντας ευχαριστημένη. «Το αντιλαμβάνομαι, κύριε Πτεράργυρε. Και μη θεωρείτε ότι έχετε κάποια ιδιαίτερη υποχρέωση προς–»

«Φυσικά και έχω υποχρέωση προς εσένα,» τη διέκοψε ο Νολράκο. «Βοήθησες τον Χανμάρο να γλιτώσει από την πυρκαγιά. Βοήθησες εμένα να πάρω τη Θήρνα από τις φλόγες. Αντιμετώπισες τον Ταύρο: κι αυτό δεν είναι μικρό κατόρθωμα.»

Η Φιλράνα κοκκίνισε. Ο Χανμάρο δεν την είχε δει ποτέ ξανά να κοκκινίζει, και του έκανε εντύπωση. Μάλιστα, συνειδητοποίησε ότι του άρεσε, κατά κάποιο τρόπο, το κοκκίνισμα στα μάγουλά της.

«Όπως σας έχω ξαναπεί, κύριε Πτεράργυρε, μακάρι να μπορούσα να είχα κάνει περισσότερα.»

«Τώρα, θα έχεις την ευκαιρία,» της χαμογέλασε ο Νολράκο, αν και απορούσε μ’αυτή την κοπέλα.

Η Ναράμια στεκόταν στην κορυφή της σκάλας και παρακολουθούσε τους Πτεράργυρους. Αναρωτιόταν πώς ήταν δυνατόν να τα είχε φέρει έτσι τα πράγματα η τύχη. *Κοιμήθηκα στο ίδιο πανδοχείο όπου κοιμόνταν και οι άνθρωποι του Νολράκο!* είχε σκεφτεί, όταν, ακούγοντας μια γνώριμη φωνή και βλέποντας μια γνώριμη φυσιογνωμία, σταμάτησε απότομα να κατεβαίνει τα σκαλοπάτια και ανέβηκε, πάλι, στο κεφαλόσκαλο. *Πώς δεν τους πέτυχα πριν, άραγε; Πρέπει να ήρθαν μετά από εμένα· όταν εγώ είχα ήδη πάει στο δωμάτιό μου. Αλλιώς, σίγουρα, θα αναγνώριζα τον Δάρφο… κι εκείνος ίσως να αναγνώριζε εμένα.* Ο μισθοφόρος, βέβαια, δε γνώριζε ποια ήταν στην πραγματικότητα, ούτε ήξερε ότι είχε κάνει συμφωνία με τον Χάκνομπ, ώστε ο θηρευτής ν’ανάψει τη φωτιά και να καταστρέψει το καραβάνι. Ωστόσο, αν τη συναντούσε και εδώ, όπως την είχε συναντήσει «τυχαία» στο Πάρντβακ, τότε ίσως αυτό να του κινούσε τις υποψίες.

Η Ναράμια περίμενε, τώρα, παρακολουθώντας τον Νολράκο και τον νεαρό δίπλα του, που, μάλλον, ήταν ο μεγάλος του γιος, ο Χανμάρο. Ο Πτεράργυρος σταμάτησε να μιλά στους ανθρώπους του, κι αρκετοί απ’αυτούς διαλύθηκαν από γύρω του, κουβεντιάζοντας αναμεταξύ τους. Ωστόσο, μία γυναίκα, με σπαθί θηκαρωμένο στο πλευρό της, τον πλησίασε, για να συνεχίσει τη συζήτηση μαζί του. Η Ναράμια δεν την ήξερε, ούτε μπορούσε να υποθέσει ποια ίσως να ήταν. *Μάλλον, κάποια φρουρός που βρισκόταν στη δούλεψή του…*

Μετά, είδε τους Πτεράργυρους, αυτή τη γυναίκα, και έναν άλλο άντρα να φεύγουν από το πανδοχείο, χαιρετώντας τον Δάρφο, ο οποίος τους αντιχαιρέτησε,

με το ύψωμα της κούπας του και μ'ένα στεγνό –επαγγελματικό, θα το χαρακτήριζε κανείς– χαμόγελο.

Ο Δάρφο ήταν καθαρός επαγγελματίας, και καλός σ'αυτό που έκανε. Η Ναράμια το είχε διαπιστώσει τούτο από την παρακολούθηση του καραβανιού των Πτεράργυρων κι από τη συνάντησή της με τον ίδιο τον μισθοφόρο…

…ο οποίος, τώρα πλέον, δε δουλεύει για το Νολράκο, αν άκουσα καλά· άρα, μπορεί να μου φανεί χρήσιμος, για να βρω καμια μελλοντική δουλειά.

Δεν ήθελε, όμως, να τον συναντήσει ετούτη τη στιγμή. Ήθελε *εκείνη* –όχι η τύχη– να κανονίσει τη συνάντησή τους. Φόρεσε την κουκούλα της κάπας της και κατέβηκε τα σκαλοπάτια. Διέσχισε την τραπεζαρία και βγήκε από τον *Μαύρο Πέλεκυ,* στην Κάτω Συνοικία του Ξίφους. Θα έπαιρνε το πρωινό της κάπου αλλού· γιατί, αν μες στο καλοκαίρι έτρωγε με την κουκούλα της σηκωμένη, θα έστρεφε όλα τα βλέμματα στο μέρος της, κι αυτό ακριβώς ήταν που ήθελε ν'αποφύγει, με τόσους ανθρώπους των Πτεράργυρων (ή, έστω, *πρώην* ανθρώπους των Πτεράργυρων) κοντά της.

Κατευθύνθηκε προς μια ταβέρνα που γνώριζε και που δε βρισκόταν πολύ μακριά.

Μετά, σκόπευε να πάει στην καλύβα όπου είχε αφήσει τον Χάκνομπ, να δει πώς ήταν ο θηρευτής και να μάθει αν ο εργοδότης της είχε επικοινωνήσει μαζί του.

«Πώς είσαι, Θήρνα;» ρώτησε ο Νολράκο, νιώθοντας το λαιμό του σφιγμένο και γνωρίζοντας πολύ καλά την ειρωνεία της ερώτησής του.

Την οποία η κόρη του δε δίστασε να επισημάνει. «Πώς να είμαι, πατέρα; Είμαι… όπως είμαι.» Αναστέναξε, σταυρώνοντας τα χέρια της εμπρός της. Η πλάτη της ήταν ακουμπισμένη σ'ένα μαξιλάρι. Η Μάριλιν καθόταν δίπλα της, σ'ένα ξύλινο σκαμνί.

Η Φιλράνα στεκόταν στο πέρας του δωματίου, έχοντας τους αντίχειρές της περασμένους στη ζώνη του ξίφους της, σε στάση εμφανώς στρατιωτική. Πλάι της, βρισκόταν ο Βόνιορ, ένας φρουρούς της έπαυλης και δούλος συγχρόνως. Καταγόταν από το Άργκανθικ, έλεγε: ένα μακρινό βασίλειο, πέρα από την Έρσαγκμορ και πίσω από τα βουνά. Ήταν φρουρός ενός έμπορου, αλλά είχε πέσει στα χέρια πειρατών κι αυτοί τον είχαν πουλήσει για δούλο· έτσι, είχε καταλήξει στο δουλοπάζαρο της Σερανβέλ.

Ο Χανμάρο στεκόταν στην είσοδο του δωματίου, διστάζοντας να πλησιάσει περισσότερο και να μιλήσει στην αδελφή του. Σκεφτόταν πως θα πρέπει, σίγουρα, να ήταν απερίγραπτα θλιμμένη, μ'αυτό που της είχε συμβεί. Εκείνος δεν μπορούσε ούτε καν να φανταστεί πώς θα αντιδρούσε, έτσι και πάθαινε κάτι παρόμοιο. Να χάσει ένα από τα μέλη του… Του ήταν αδιανόητο. Αδιανόητα εφιαλτικό. Από

αυτά τα αποτρόπαια πράγματα που συμβαίνουν μονάχα στους άλλους· ή που *πρέπει* να συμβαίνουν μονάχα στους άλλους, αλλά ποτέ σε σένα.

«Καταλαβαίνω…» είπε ο Νολράκο στην κόρη του, και έσκυψε, για να φιλήσει το μάγουλό της. «Οφείλεις να φανείς δυνατή, τώρα· και το ξέρω ότι μπορείς να τα καταφέρεις.»

Η Θήρνα τού χάρισε ένα βεβιασμένο χαμόγελο. «Σ'ευχαριστώ, μπαμπά… Ανέκαθεν μου έδειχνες εμπιστοσύνη.»

«Όχι χωρίς λόγο,» τη διαβεβαίωσε ο Νολράκο.

Η Θήρνα έστρεψε το βλέμμα της στον αδελφό της. «Χανμάρο. Ο Άνρημ μού είπε, πριν λίγο, ότι τον βοήθησες… εσύ και η Φιλράνα…» Η ματιά της πήγε, προς στιγμή, στην πολεμίστρια και, μετά, επέστρεψε σ'εκείνον. «Τον βοηθήσατε να σωθεί από τη φωτιά–»

(*Και δεν τον αφήσατε να πεθάνει, όπως του άξιζε,* σκέφτηκε η Μάριλιν, που δε νόμιζε ότι ποτέ θα συγχωρούσε τον βάρβαρο για ό,τι είχε πάθει η κόρη της.)

«–Σας ευχαριστώ. Και τους δύο.»

«Δε χρειάζεται, Θήρνα,» αποκρίθηκε ο Χανμάρο. «Δε θα εγκατέλειπα τον Άνρημ μέσα στις φλόγες.»

Σχεδόν συγχρόνως, η Φιλράνα είπε: «Έκανα ό,τι μπορούσα, κυρία Πτεράργυρη, και ό,τι όφειλα να κάνω,» ακριβώς όπως είχε πει και στον Νολράκο.

Ο Χανμάρο συνέχισε: «Σου είπε ο Άνρημ ότι, μάλλον, ο θηρευτής ήταν που άναψε τη φωτιά;»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Θήρνα. «Μου το είπε. Αλλά αναρωτιέμαι ποιος τον πλήρωσε για να το κάνει. Ποιος ήρθε και συνεννοήθηκε μαζί του… Πατέρα.» Στράφηκε στον Νολράκο. «Εκείνη η γυναίκα που μας παρακολουθούσε. Εκείνη πρέπει να το έκανε.»

«Ναι, ίσως…» παραδέχτηκε αυτός, κοιτάζοντας το πάτωμα και μοιάζοντας σκεπτικός. «Μάλλον…»

«Πρέπει να τη βρούμε!» τόνισε η Θήρνα.

«Και μ'αυτό τι θα καταφέρουμε;»

«Τι θα καταφέρουμε; Μα, πατέρα, δεν… δεν *μπορούμε* να την αφήσουμε έτσι! Δες τι μας έκανε! *Πρέπει* να τη βρούμε. Και πρέπει να μάθουμε ποιος κρύβεται πίσω της. Ο Βισκάλο, ή όποιος είναι, τέλος πάντων.»

Ο Άνρημ την κοίταζε με τρόπο που έλεγε ότι συμφωνούσε απόλυτα μαζί της, και η Θήρνα το παρατήρησε, αντλώντας δύναμη από αυτό, γιατί ήξερε πως, όταν ξεκινούσε την αναζήτησή της να βρει τους κακοποιούς, κάποιος θα την υποστήριζε, θα τη βοηθούσε. Το βλέμμα του πατέρα της, όμως, δεν έμοιαζε καθόλου με του Άνρημ· ο Νολράκο ήταν σκεπτικός, όχι πρόθυμος να κυνηγήσει τους παλιανθρώπους και να εκδικηθεί.

Γιατί; αναρωτήθηκε η Θήρνα. *Γιατί, πατέρα; Δες τι μας έκαναν, για όνομα της Φλόγας! Δες τι μας έκαναν! Είσαι τυφλός;*

«Δεν είμαστε κατάσκοποι,» είπε ο Νολράκο. «Έμποροι είμαστε, και… και, τώρα, δεν είμαστε ούτε αυτό. Δεν υπάρχουν χρήματα για τέτοιες δουλειές. Και, όπως και νάχει, δεν είναι επί του παρόντος.»

Προσπαθεί ν'αποφύγει το θέμα, παρατήρησε η Θήρνα. *Είναι προφανές ότι προσπαθεί να το αποφύγει. Γιατί; Γιατί;*

Η Μάριλιν είχε, επίσης, προσέξει ότι ο σύζυγός της ήθελε να στρέψει την κουβέντα αλλού. Αλλά εκείνη, σ'αντίθεση με την κόρη της, δε διαφωνούσε μαζί του. Πίστευε ότι είχε δίκιο: δεν ήταν, τώρα, η ώρα να καταδιώξουν εκείνους που τους είχαν κάνει κακό. Έπρεπε να ορθοποδήσουν πρώτα: να δουν πώς θα συνέχιζαν τη ζωή τους, πού θα εργάζονταν.

Όμως ο δισταγμός του Νολράκο τής φανέρωνε, ξανά, κάτι άλλο: ότι ο σύζυγό της της έκρυβε κάτι. Της έκρυβε κάτι, εδώ και πολύ καιρό· από τότε που έγινε εκείνη η πρώτη πανωλεθρία, με το χαμένο καράβι. *Πρέπει να μάθω. Πρέπει να μάθω τι δε μας λέει, και γιατί δε μας το λέει. Ίσως να μπορώ να τον βοηθήσω.*

Ο Νολράκο απομακρύνθηκε απ'το κρεβάτι της κόρης του, βηματίζοντας μέσα στο δωμάτιο. «Μπορείτε να πάτε να ξεκουραστείτε,» είπε στον Λανκόρο και στην Ηάνθα. «Η Φιλράνα κι ο Βόνιορ θ'αναλάβουν τη φύλαξη του δωματίου, τώρα.»

«Πατέρα,» ρώτησε η Θήρνα, «γιατί πρέπει κάποιοι να αναλάβουν τη φύλαξη του δωματίου; Πιστεύεις ότι δεν είμαστε αρκετά ασφαλείς, μέσα στο νοσοκομείο της φρουράς;»

Όχι, συλλογίστηκε ο Νολράκο. *Όχι. Ίσως να έρθουν να σας βρουν. Ίσως ν'αποφασίσουν πως η περιουσία μου δεν ήταν αρκετή, πως πρέπει να χτυπήσουν και την οικογένειά μου.* Το μόνο που είπε, όμως, ήταν: «Είναι καλύτερα έτσι.» Κι άλλαξε θέμα: «Πρέπει, τώρα, να πάμε στην έπαυλη, για να δούμε σε τι κατάσταση βρίσκονται τα κτήματά μας και οι δούλοι μας εκεί… και για να μαζέψουμε και κάποια συγκεκριμένα πράγματα.» Βγήκε απ'το δωμάτιο, και ο Χανμάρο τον ακολούθησε, καθώς κι ο Λανκόρο και η Ηάνθα.

Η Μάριλιν χαιρέτησε την κόρη της, λέγοντας πως θα ξαναερχόταν σύντομα να τη δει. Η Θήρνα τής είπε να μην ανησυχεί για εκείνη· «τώρα, μητέρα, ό,τι ήταν να γίνει έγινε…»

Η Μάριλιν συνάντησε τον σύζυγό της και τους άλλους έξω απ'το δωμάτιο.

«Πρέπει να ενημερώσω κι εσάς για την κατάσταση,» έλεγε, εκείνη τη στιγμή, ο Νολράκο στον Λανκόρο και στην Ηάνθα. «Όπως είπα και στους άλλους, δεν μπορώ να έχω, πλέον, μισθοφόρους στη δούλεψή μου· και τους περισσότερους δούλους μου, απλά, δεν τους χρειάζομαι. Θα πουλήσω αρκετούς απ'αυτούς στους καλύτερους ανθρώπου που μπορώ να βρω. Ετούτο δεν ισχύει, φυσικά, για εσένα, Λανκόρο.» Ακούμπησε το χέρι του στον ώμο του Επιστάτη. «Δε θα σε αποχωριζόμουν με τίποτα. Είσαι ανάμεσα σ'εκείνους που θα κρατήσω.»

«Ευχαριστώ, κύριε Πτεράργυρε.»

«Τις δικές μου υπηρεσίες δεν τις χρειάζεστε, πια;» ρώτησε η Ηάνθα.

«Φοβάμαι πως όχι. Θα πρέπει να βρεις κάποιον άλλο εργοδότη.»

Η πολεμίστρια ένευσε, μοιάζοντας να καταλαβαίνει.

«Επομένως…» είπε ο Νολράκο, κοιτάζοντας, έναν-έναν, τους ανθρώπους που βρίσκονταν γύρω του. «Εγώ, ο Χανμάρο, και ο Λανκόρο θα κατευθυνθούμε στην έπαυλη. Εσύ, Ηάνθα, μπορείς να πηγαίνεις. Σου εύχομαι καλή τύχη σε ό,τι κι αν κάνεις στο μέλλον· είθε η Φλόγα να είναι μαζί σου.

»Μάριλιν…» Ατένισε τη σύζυγό του.

Εκείνη κούνησε το κεφάλι, καταφατικά. «Ναι, θα πάω εκεί που λέγαμε.» Η σκέψη δεν της άρεσε καθόλου –έκανε όλες τις τρίχες του σώματός της να ορθώνονται–, αλλά ήξερε πως ήταν κάτι το οποίο δεν μπορούσε να αποφύγει.

Η Ναράμια βγήκε από τη Νότια Πύλη, που βρισκόταν στο πέρας της Οδού του Μισθοφόρου. Ήταν έφιππη, επάνω στο μαύρο της άλογο, και κάλπαζε προς την καλύβα όπου είχε αφήσει τον θηρευτή και τον Γκρίζο Ταύρο.

Απρόσμενα (όπως πάντα), αισθάνθηκε στη δεξιά της μεριά μια έντονη φαγούρα (η οποία ήταν αδύνατο να κατασταλεί, παρά μόνο από μόνη της) και, αμέσως μετά, έναν βαθύ λογχισμό, κάτω από το δέρμα (ο οποίος ήταν, επίσης, αδύνατο να κατασταλεί, παρά μόνο από μόνος του). Η Ναράμια έσφιξε τα δόντια της και, τραβώντας τα ηνία, έκανε το άλογό της να πηγαίνει σιγανότερα, αν και γνώριζε πολύ καλά πως το εσωδερμικό άλγος δεν επηρεαζόταν από την κίνηση του ζώου. Δεν επηρεαζόταν από τίποτα το εξωτερικό· αυτό ήταν και το τρομερά άσχημο με τη συγκεκριμένη πάθηση, και γι'αυτό δεν υπήρχε και θεραπεία…

…εκτός από τη θεραπεία που της είχε πει ο αλχημιστής με τη χάλκινη μάσκα. *Τρεις ημέρες. Τρεις ημέρες…*

Ο πόνος υποχώρησε (απρόσμενα όπως είχε επιτεθεί) όταν η Ναράμια είδε την ερειπωμένη καλύβα, στην Ανεμοδαρμένη Ακτή. Πλησίασε και αφίππευσε, παίρνοντας το άλογό της από τα χαλινάρια. Το εσωτερικό, παρατήρησε, ήταν άδειο. Ο Χάκνομπ δε φαινόταν πουθενά, ούτε ο Γκρίζος Ταύρος. Και ειδικά το θηρίο ήταν δύσκολο, ή, μάλλον, *αδύνατο*, να κρυφτεί εδώ πέρα.

Η Ναράμια κοίταξε ολόγυρα, μα δεν τους είδε. Είχαν φύγει; Είχε γίνει η συμφωνία τόσο γρήγορα;

Το βλέμμα της έπεσε, τυχαία, στα ξερά χόρτα μπροστά από τον κατεστραμμένο τοίχο της καλύβας– Αίμα υπήρχε επάνω τους.

Τα ζύγωσε και, αφήνοντας τα ηνία του αλόγου της, γονάτισε, για να τα αγγίξει. Το αίμα δεν ήταν παλιό –χτεσινό, στη χειρότερη περίπτωση–, αλλά ήταν *πολύ*. Κάποιος είχε αιμορραγήσει υπερβολικά. Πιθανώς να είχε πεθάνει από το τραύμα.

Επίσης, παρατήρησε ότι τα χόρτα ήταν ποδοπατημένα. Κάποιοι είχαν βαδίσει επάνω τους, πρόσφατα.

Λίγο παραπέρα, είδε άλλο ένα σημείο όπου υπήρχε αίμα. Πολύ αίμα, όπως και στο προηγούμενο. Ακόμα ένας μπορεί να είχε σκοτωθεί εδώ.

Η Ναράμια ορθώθηκε. *Συμπλοκή,* συμπέρανε. *Μόνο έτσι εξηγείται. Συμπλοκή έγινε σ'ετούτο το μέρος, και ο Χάκνομπ πρέπει να μπλέχτηκε. Ή ίσως η συμπλοκή να συνέβη εξαιτίας του…*

Άρχισε να υποψιάζεται πράγματα. Άσχημα πράγματα. Ότι ο εργοδότης της είχε προτιμήσει να σκοτώσει τον Χάκνομπ και να πάρει τον Ταύρο–

Αλλά πώς θα ημέρευε ένα τέτοιο θηρίο; Μονάχα ένας θηρευτής μπορούσε να το ημερέψει.

Αν, όμως, τα πράγματα έχουν έτσι –αν, όντως, σκότωσε τον Χάκνομπ αντί να τον πληρώσει–, τότε… τότε αυτό μπορεί να σημαίνει πως θα σκοτώσει κι εμένα, αντί να με πληρώσει.

Επίσης, μπορεί να σήμαινε πως ο αλχημιστής τής είχε πει ψέματα σχετικά με τη θεραπεία.

Η Ναράμια καταράστηκε, κάτω απ'την ανάσα της. Τι έπρεπε να κάνει, αν οι υποψίες της ήταν αληθινές; Βάδισε, οργισμένη, επάνω στα ξερά χόρτα, ατενίζοντας τη θάλασσα.

Περίμενε, είπε στον εαυτό της. *Περίμενε. Μην ενεργήσεις βιαστικά. Δε θα σε ωφελήσει. Θα πας και θα επισκεφτείς τον αλχημιστή, ύστερα από τρεις ημέρες, ακριβώς όπως συμφωνήσατε. Και θα δεις τι θα σου πει–*

Ή, μπορεί να επιχειρούσε να τη σκοτώσει.

Να κάψει η Φλόγα και να καρβουνιάσει! Ήταν ρίσκο. Ναι, υπήρχε η πιθανότητα να τη σκότωναν, αλλά υπήρχε και η πιθανότητα να έχουν τη θεραπεία για την αρρώστια της, δεν υπήρχε; *Κι αν καταφέρω να θεραπευτώ….* Ήταν το μόνο πράγμα που ήθελε ποτέ τόσο πολύ στη ζωή της. Να ξεφορτωθεί αυτά τα ενοχλητικά, Φλογοκαμένα έντομα που έμοιαζαν να έχουν φωλιάσει κάτω απ'τη σάρκα της.

Καβάλησε το άλογό της και ίππευσε προς τη Σερανβέλ.

Ο Νολράκο νοίκιασε ένα κάρο, για τη σύντομη διαδρομή από τη Σερανβέλ ώς την κατεστραμμένη έπαυλη των Πτεράργυρων, και εκείνος, ο γιος του, Χανμάρο, και ο δούλος τους, Λανκόρο, έφτασαν στον προορισμό τους λίγο προτού οι ήλιοι μεσουρανήσουν. Οι θερμές, καλοκαιρινές τους ακτίνες έκαιγαν το λαιμό των επιβατών του κάρου, και ο οδηγός του –ένας μεσόκοπος άντρας, με γκρίζα μαλλιά και αραιά γένια– έμοιαζε το ίδιο ενοχλημένος απ'την υψηλή θερμοκρασία.

«Καταραμένη ζέστη,» μουρμούριζε, πού και πού. Και, σ'ένα σημείο της διαδρομής, γύρισε και τους είπε: «Η Φλόγα 'ν' οργισμένη μαζί μας, για νάχει τέτοιο καυτό καλοκαίρι. Κι είδατε και την πυρκαγιά…»

«Ναι, την είδαμε πολύ καλά την πυρκαγιά,» τον διαβεβαίωσε ο Νολράκο. Ο οδηγός τους δεν ήξερε ποιοι ήταν οι επιβάτες του. «Κι άνθρωπος έφταιγε που την άρχισε, όχι η Φλόγα.»

«Από τούτα τα μέρη είστε, ε;» ρώτησε ο οδηγός, σαν να είχε καταλάβει ότι πριν είχε πει περισσότερα απ'ό,τι όφειλε.

«Ναι, από τούτα τα μέρη.»

Η κουβέντα δε συνεχίστηκε, κι όταν έφτασαν κοντά στην έπαυλη, ο Νολράκο ζήτησε από τον άντρα να σταματήσει το κάρο και να περιμένει. «Δε θ'αργήσουμε πολύ,» του είπε.

Εκείνος ένευσε, κοιτάζοντάς τους με περιέργεια, καθώς κατευθύνονταν προς την κατεστραμμένη έπαυλη.

Τώρα, σκέφτηκε ο Χανμάρο, *σίγουρα θα κατάλαβε ποιοι είμαστε. Ποιος άλλος θα ερχόταν εδώ, μέσα στ'αποκαΐδια; Αν και, κανονικά, θα έπρεπε να το είχε υποψιαστεί από την αρχή. Εξάλλου, ο πατέρας τού είπε, «Θα μας πας στην έπαυλη των Πτεράργυρων.»*

Ζυγώνοντας την καμένη οικία, ο Χανμάρο ένιωσε μια δυνατή θλίψη να τον κυριεύει. Είχε περάσει όλα του τα παιδικά χρόνια εδώ. Είχε ζήσει τόσα σε τούτο το σπίτι. Και μέσα σε μια βραδιά τα πάντα είχαν καταστραφεί· όχι τα όσα είχε ζήσει, όχι οι αναμνήσεις, που πάντοτε θα έμεναν μαζί του, αλλά… το *περίβλημα.* Ο χώρος στον οποίο είχαν διαδραματιστεί τα γεγονότα. Το θέατρο όπου είχαν παιχτεί τόσες παραστάσεις. Μονάχα έτσι μπορούσε να προσδιορίσει ο Χανμάρο την έλλειψη που ένιωθε, γιατί η αλήθεια ήταν ότι δεν ήξερε πώς ακριβώς να την κατονομάσει.

Ο Νολράκο το έβλεπε διαφορετικά, και ήξερε πώς να κατονομάσει εκείνο που ένιωθε. *Απώλεια,* ονομαζόταν, και ήταν ένα ψυχοβόρο θηρίο. Ο Νολράκο είχε αισθανθεί και παλιότερα έτσι. Κάθε φορά που έχτιζε κάτι κι αυτό γκρεμιζόταν, έτσι αισθανόταν. Αλλά ποτέ δεν είχε νιώσει την απώλεια τόσο έντονη όσο ύστερα από ετούτη την πυρκαγιά. Του έμοιαζε με απόλυτη καταστροφή, αν και γνώριζε πολύ καλά πως, όχι, η απόλυτη καταστροφή δεν είχε έρθει ακόμα. Όμως ίσως να ερχόταν…

Αυτή η ανησυχία τον έτρωγε, καθώς περνούσε το κατώφλι της πεσμένης καγκελόπορτας και έμπαινε στον καμένο κήπο, όπου το μόνο πράγμα που στεκόταν όρθιο ήταν ο Κίονας. Τα αλλόκοτα λαξεύματά του δε φαινόταν να έχουν πειραχτεί καθόλου από τη φωτιά.

«Ελάτε,» είπε ο Νολράκο, βαδίζοντας προς την είσοδο της οικίας. Ο Χανμάρο και ο Λανκόρο τον ακολούθησαν, πηγαίνοντας ο ένας από τα δεξιά κι ο άλλος από τ'αριστερά του, αντίστοιχα.

Τα πάντα μέσα στο σπίτι ήταν διαλυμένα. Η φωτιά είχε καταβροχθίσει ό,τι μπορούσε να καταβροχθίσει, και είχε μαυρίσει, με τη μολυσμένη αναπνοή της, όλα τα υπόλοιπα. Ο Νολράκο δε σταμάτησε πουθενά· πέρασε γρήγορα μέσα από τα

δωμάτιο και έφτασε σε μια μικρή αποθήκη. Εκεί, πλησίασε ένα πέτρινο τραπέζι, μαυρισμένο από τις φλόγες, και ζήτησε βοήθεια από τον Λανκόρο και τον Χανμάρο, για να το παραμερίσουν. Εκείνοι υπάκουσαν, ενώ ο δεύτερος αναρωτιόταν τι είχε κρυμμένο από κάτω ο πατέρας του. Ποτέ δεν τους είχε πει κάτι για τούτο… *ή, τουλάχιστον, σ'εμένα δεν είχε πει ποτέ τίποτα.* Στη Θήρνα μπορεί και να είχε πει· στη Θήρνα έλεγε πολλά. *Και στη μητέρα, φυσικά.*

Ο Νολράκο τράβηξε ένα μαχαίρι από τη μπότα του και το έχωσε στο πλάι μιας πλάκας του πατώματος. Την ανασήκωσε ελαφρώς και, έπειτα, πέρασε τα δάχτυλά του από κάτω, για να τη σηκώσει πλήρως και να την ανατρέψει. Μέσα στην κρυψώνα που αποκαλύφτηκε ήταν ένα ξύλινο μπαούλο, το οποίο η πέτρα από πάνω του είχε προστατέψει από τη φωτιά.

Ο Νολράκο σήκωσε άλλη μια πλάκα, δίπλα στην πρώτη. Και η κρυψώνα φανερώθηκε, τώρα, σε όλη της τη χωρητικότητα. Περιείχε ένα μπαούλο ακόμα.

Ο Χανμάρο χαμογέλασε. Τελικά, ο πατέρας τους δεν είχε χάσει τα πάντα!

«Αυτά δεν είναι τίποτα,» του είπε ο Νολράκο, παρατηρώντας την όψη του να φωτίζεται. «Είναι μονάχα κάποια χρήματα για να ζήσουμε. Δε μπορούμε να συνεχίσουμε το εμπόριο μ'αυτά. Όχι… όχι όπως έχει η κατάσταση.» Κούνησε το κεφάλι. «Τέλος πάντων. Ήθελα να βεβαιωθώ ότι, όντως, είναι εδώ. Πάμε, τώρα, στα κτήματά μας, να δούμε τι γίνεται κι από κει· και μετά, θα ξανάρθουμε, για να πάρουμε τα μπαούλα και να τα βάλουμε στο κάρο.»

Σκέπασαν την κρυψώνα, με τις πλάκες, και βγήκαν από την έπαυλη, βαδίζοντας δυτικά. Ο οδηγός του κάρου τούς σφύριξε, φωνάζοντάς τους αν ήθελαν να τους μεταφέρει. Ο Νολράκο, όμως, του έκανε νόημα να περιμένει εκεί όπου ήταν.

Οι Πτεράργυροι και ο Λανκόρο πήγαν στα κτήματα, τα οποία δεν είχαν καταστραφεί από την πυρκαγιά, και μίλησαν με τους έξι δούλους που τα περιποιούνταν. Ο Νολράκο τούς εξήγησε πώς είχε η κατάσταση, αλλά τους διαβεβαίωσε ότι αυτούς δεν πρόκειται να τους πουλούσε· οπότε, μπορούσαν να συνεχίσουν να καλλιεργούν τη γη, ως συνήθως. Θα έμενε, τους είπε, ο Επιστάτης Λανκόρο μαζί τους, για να επιβλέπει. Από αύριο, όμως, γιατί σήμερα τον χρειαζόταν.

«Να σας έχει καλά η Φλόγα, κύριε Πτεράργυρε,» του ευχήθηκε μια γυναίκα. «Να σας δίνει τη δύναμή της.»

Ο Νολράκο την ευχαρίστησε και χαιρέτησε εκείνη και τους υπόλοιπους δούλους.

Μαζί με τον Λανκόρο και τον Χανμάρο, επέστρεψαν στην κατεστραμμένη έπαυλη και σήκωσαν, πάλι, τις πλάκες, για να βγάλουν έξω τα μπαούλα και να τα μεταφέρουν, ένα-ένα, στο κάρο.

«Πτεράργυροι είστε, έτσι;» τους ρώτησε ο οδηγός, όταν είχαν αποθέσει και το δεύτερο μπαούλο. Το μουλάρι που έσερνε το ξύλινο αμάξι χρεμέτισε, νευρικά, μάλλον ενοχλημένο από τους μεσημεριανού ήλιους.

«Ναι,» απάντησε μόνο ο Νολράκο, καθώς εκείνος, ο γιος του, και ο Λανκόρο ανέβαιναν στο όχημα. «Επιστρέφουμε στη Σερανβέλ, οδηγέ.»

«Μετά χαράς, κύριε,» είπε ο άντρας, χτυπώντας το μουλάρι με τα γκέμια. «Ντε! Ντε!» Το κάρο άρχισε να κινείται. «Δε θ'αντέχαμε άλλο μες σ'ετούτη τη ζέστη, ούτ'εμείς ούτε το ζώο.»

Φεύγοντας από το νοσοκομείο της φρουράς και το Ρόπαλο, η Μάριλιν πήγε στην Τριτεμπορική Συνοικία, ακολουθώντας τις οδηγίες που της είχε δώσει το πρωί ο σύζυγό της, για να φτάσει στο μαγαζί του ανθρώπου που έψαχνε. Πέρασε δίπλα από ένα μέρος όπου σφυριά ακούγονταν να χτυπάνε πάνω σε αμόνια· δίπλα από ένα μέρος όπου εργάτες κατασκεύαζαν πήλινα σκεύη στον τροχό· δίπλα από μια αποθήκη όπου χαμάληδες έφερναν κιβώτια, υπό την καθοδήγηση ενός άντρα ο οποίος, συνέχεια, μούγκριζε να προσέχουν να προσέχουν να *προσέχουν!*, γιατί το περιεχόμενο ήταν *εξαιρετικά εύθραυστο!*· δίπλα από ένα ήσυχο κατάστημα όπου άντρες και γυναίκες γυάλιζαν διάφορα αργυρά, μπρούντζινα, και χρυσά αντικείμενα· και μετά, η Μάριλιν έφτασε μπροστά από το χτίριο που έψαχνε. Ήταν μονώροφο, και αριστερά της εξώθυράς του υπήρχε μια επιγραφή επάνω σε μια ξύλινη πινακίδα, καρφωμένη στον πέτρινο τοίχο.

ΣΑΡΝΑΛΚΟ

ΚΑΤΑΣΚΕΥΕΣ / ΕΠΙΔΙΟΡΘΩΣΕΙΣ ***ΤΕΧΝΗΤΩΝ ΜΕΛΩΝ***

ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΖΟΥΜΕ ΛΑΞΕΥΤΑ ΚΑΙ ΣΤΟΛΙΣΜΕΝΑ ΜΕΛΗ

ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΙΣ ΠΡΟΤΙΜΗΣΕΙΣ ΣΑΣ

ΤΙΜΕΣ ΛΟΓΙΚΕΣ

Για τη Μάριλιν, η τιμή δεν είχε σημασία· θα φρόντιζε η κόρη της να έχει ό,τι καλύτερο μπορούσε να βρεθεί στην αγορά: όχι από άποψη στολίσματος, αλλά από άποψη ταιριάσματος. Ήθελε να αισθάνεται η Θήρνα όσο το δυνατόν πιο άνετα με το νέο της πόδι. Να αισθάνεται όπως προτού χάσει το παλιό… αν και η Μάριλιν αντιλαμβανόταν ότι αυτό, απλά, δεν μπορούσε ποτέ να ισχύει.

Παίρνοντας μια βαθιά ανάσα, χτύπησε την πόρτα μπροστά της και μια αντρική φωνή τής ζήτησε να περάσει. Εκείνη άνοιξε και μπήκε σ'έναν μικρό θάλαμο υποδοχής, με ξύλινο γραφείο στη γωνία, επάνω στο οποίο στεκόταν το αγαλματίδιο μιας τίγρης, καμωμένο από μαύρη πέτρα και έχοντας σμαραγδένια μάτια. *Κάποιοι βγάζουν καλά λεφτά από τούτη την ελεεινή επιχείρηση,* σκέφτηκε, αυθόρμητα, η Μάριλιν.

Πίσω από το γραφείο στεκόταν ένας άντρας, ντυμένος με λευκό πουκάμισο. Στο βάθος, φαινόταν το εργαστήριο του καταστήματος, όπου άλλοι άνθρωποι δούλευαν.

«Χαίρετε. Πώς θα μπορούσα να σας εξυπηρετήσω;»

Η Μάριλιν πλησίασε. «Ενδιαφέρομαι για την κατασκευή ενός τεχνητού ποδιού.»

«Καθίστε,» την προέτρεψε, ευγενικά, ο άντρας.

Η Μάριλιν πήρε θέση σε μια από τις δερμάτινες καρέκλες, μπροστά από το γραφείο. Ήταν μαλακές· βούλιαζες μέσα τους.

Ο άντρας κάθισε, επίσης, στην πολυθρόνα του, που ήταν κι αυτή δερμάτινη και, αναμφίβολα, μαλακή. «Τι πόδι; Δεξί ή αριστερό; Και από πού είναι κομμένο;» Μιλούσε διαδικαστικά· σίγουρα, για εκείνον ένας ακρωτηριασμός δεν ήταν κάτι που τον εντυπωσίαζε.

Η Μάριλιν, όμως, εκνευριζόταν και μόνο που τον άκουγε να μιλά έτσι. Επρόκειτο για την *κόρη της*, μα τη Φλόγα! όχι για κάποιον άγνωστο. Ωστόσο, συγκράτησε τον εαυτό της. «Δεξί πόδι,» είπε. «Και είναι κομμένο από το γόνατο.»

«Μάλιστα,» αποκρίθηκε ο άντρας, παίρνοντας μια πένα από ένα μελανοδοχείο και σημειώνοντας, ήρεμα. «Άντρας ή γυναίκα;»

«Γυναίκα.»

«Ηλικίας;»

«Είκοσι-ενός.»

«Ύψος;»

«Χμμμ… Πρέπει να γνωρίζετε ακριβώς; Νομίζω, ένα κι εξήντα-πέντε· ίσως και λίγο περισσότερο.»

«Ναι,» είπε ο άντρας, «πρέπει να γνωρίζουμε ακριβώς, για να κάνουμε την καλύτερη δυνατή δουλειά. Δε θα μπορούσε η ίδια η κυρία να έρθει εδώ, ώστε να πάρουμε τα μέτρα της;»

Η Μάριλιν έγλειψε τα ξερά της χείλη. «Ναι, θα μπορούσε, υποθέτω. Αύριο;»

Ο άντρας άνοιξε ένα δερματόδετο βιβλίο στο σημείο όπου ήταν ο πάνινος σελιδοδείκτης. «Μμμ… Ναι, αύριο μάς βολεύει. Το μεσημέρι, λίγο προτού οι ήλιοι μεσουρανήσουν.»

«Εντάξει,» συμφώνησε η Μάριλιν.

«Το όνομά σας;»

«Το δικό μου ή της κυρίας που θα έρθει;»

«Ό,τι επιθυμείτε.»

«Μάριλιν. Μάριλιν Πτεράργυρη. Το τεχνητό πόδι είναι για την κόρη μου, Θήρνα Πτεράργυρη.»

«Μάλιστα,» είπε ο άντρας, σημειώνοντας. Σηκώθηκε από τη θέση του και πρότεινε το δεξί του χέρι. «Ευχαριστούμε που μας επιλέξατε, κυρία Πτεράργυρη. Η δουλειά μας δε θα σας απογοητεύσει· σας το εγγυώμαι.»

Για να χρειαζόμαστε τη δουλειά σας, κύριε, είμαστε ήδη απογοητευμένοι, σκέφτηκε η Μάριλιν· αλλά δε μίλησε· χαμογέλασε, τυπικά, μόνο και έσφιξε το χέρι του, στα γρήγορα. Ύστερα, στράφηκε και έφυγε από το κατάστημα, ακούγοντας πίσω της τους θορύβους των ανθρώπων που δούλευαν στο εργαστήριο.

Κεφάλαιο Δέκατο-Έκτο
—Θήρνα—

Ο Λανκόρο βοήθησε τον Νολράκο και τον Χανμάρο να ανεβάσουν τα μπαούλα στο σπίτι της Ζεθάλιν. Ο Κάρναλεν τούς είδε να δυσκολεύονται στη σκάλα και ήρθε να τους βοηθήσει κι εκείνος. Στην τραπεζαρία, το τραπέζι ήταν ήδη στρωμένο και το φαγητό σκεπασμένο. Η Μάριλιν, η Ζεθάλιν, και η γιαγιά Θήρνα περίμεναν, πίνοντας κρασί. Ο Βαρνάλο και ο Βάλκο κάθονταν κοντά στο σβηστό τζάκι, ενώ ο Μαλίνο τούς έλεγε κάτι που έμοιαζε να έχει τραβήξει την προσοχή και των δυο τους. Ο Τάρνο ήταν καθισμένος πλάι στη μητέρα του και ατένιζε τη Ζινράβα, η οποία κοίταζε έξω, στο δρόμο, ακουμπώντας τους αγκώνες της στο περβάζι του παραθύρου.

«Λανκόρο, θα καθίσεις να φας μαζί μας;» είπε ο Νολράκο.

«Η αλήθεια είναι, κύριε Πτεράργυρε, ότι θα ήθελα να κοιμηθώ· επομένως, αν δε με χρειάζεστε άλλο, θα πάω στον *Μαύρο Πέλεκυ*, όπου έχουμε κλείσει δωμάτια και για σήμερα.»

«Εντάξει,» ένευσε ο Νολράκο· «θα σε δω αργότερα.»

Ο Επιστάτης έφυγε από την οικία των Περίδετων, ευχόμενος καλή όρεξη και καλό μεσημέρι.

Η Ζεθάλιν φώναξε στα παιδιά της και στα ανίψια της να έρθουν να φάνε. Η Ζινράβα, αρχικά, δεν άκουσε, ή έκανε πως δεν άκουσε, και η Μάριλιν χρειάστηκε να πάει κοντά της, για να τη φέρει στο τραπέζι. Ο Χανμάρο παρατήρησε ότι η αδελφή του βρισκόταν σε μια από τις άσχημες, μελαγχολικές της φάσεις. *Τουλάχιστον, ετούτη τη φορά, έχει λόγο να είναι μελαγχολική.* Άλλες φορές, έμοιαζε να είναι μελαγχολική απλά και μόνο για να είναι. Ο Χανμάρο αναρωτιόταν, κάπου-κάπου, αν της *άρεσε* να μελαγχολεί· αν, κατά κάποιο τρόπο, ήταν διασκεδαστικό για εκείνη.

«Τι περιέχουν αυτά τα μπαούλα, αν επιτρέπεται;» ρώτησε η Ζεθάλιν τον Νολράκο.

«Τα τελευταία μας χρήματα,» αποκρίθηκε εκείνος, καθώς η γυναικαδέλφη του σερβίριζε σε όλους ψητά ψάρια.

«Χτες βράδυ τα πιάσαμε,» είπε ο Κάρναλεν. «Πολύ καλή ψαριά.» Έστυψε μισό λεμόνι πάνω απ'τα δικά του. «Γεμίσανε τα δίκτυα. Ήτανε τα φεγγάρια όπως έπρεπε νάναι.»

«Τι σου είπαν στο κατάστημα;» ρώτησε ο Νολράκο τη σύζυγό του, που ήταν καθισμένη δίπλα του. Δε μιλούσε δυνατά, έτσι ώστε μόνο εκείνη να τον ακούει.

«Θα πρέπει να πάει η ίδια, αύριο,» αποκρίθηκε η Μάριλιν, «για να της πάρουν μέτρα για το πόδι.»

Ο Νολράκο ένευσε και ήπιε μια γουλιά απ'το κρασί που του έβαλε η Ζεθάλιν. «Το φανταζόμουν. Της το είπες;»

«Όχι ακόμα.»

Η Ζεθάλιν κάθισε, πάλι, και άρχισαν όλοι να τρώνε, με όρεξη· εκτός από τη Ζινράβα, η οποία τσιμπολογούσε μονάχα. «Δε σ'αρέσει το φαγητό;» τη ρώτησε, σε κάποια στιγμή, η θεία της. «Θες να σου φτιάξω κάτι άλλο;» Αλλά εκείνη κούνησε το κεφάλι, λέγοντας: «Καλό είναι…»

«Τι σκοπεύετε, λοιπόν, να κάνετε τώρα;» θέλησε να μάθει ο Κάρναλεν. «Μπορώ, κάπως, να σας βοηθήσω;»

«Θα ψάξουμε για δουλειά,» είπε ο Νολράκο. «Έχεις κάτι υπόψη σου;»

«Θα χρειαζόμουν έναν βοηθό στη βάρκα μου, για το ψάρεμα. Ο τελευταίος μεγάλωσε και έφυγε, κι εδώ και κάποιο καιρό δεν έχω κανέναν να με βοηθά, εκτός από τον Τάρνο.» Έστρεψε το βλέμμα του στον Χανμάρο.

Εκείνος φάνηκε διστακτικός. «Όχι… δεν ξέρω, δε νομίζω ότι μου αρέσει η θάλασσα. Αλλά θα το σκεφτώ, θείε. Θα το σκεφτώ.»

«Να έρθω εγώ;» φώναξε ο Βαρνάλο.

Ο Κάρναλεν χαμογέλασε. «Ευχαρίστως να ερχόσουν, παλικαρά μου, αλλά είσαι ακόμα μικρός. Δε μπορείς να με βοηθήσεις.»

«Μπορείς, όμως, να βοηθάς εμένα, στο σπίτι,» του είπε η Ζεθάλιν.

Ο Βαρνάλο σούφρωσε τα φρύδια, απογοητευμένα. «Και τι θα κάνω εδώ;»

«Είδες τους κυρίους που ήρθαν να με επισκεφτούν, το πρωί;» Ο μικρός κούνησε το κεφάλι, καταφατικά. «Ήταν πελάτες, που ήθελαν να μου παραγγείλουν κάτι αλχημικό. Πολλές φορές, χρειάζομαι κάποιον να μεταφέρει τα πράγματα που μου παραγγέλνουν. Συνήθως, το κάνει ο Βάλκο, αλλά ένας ακόμα βοηθός θα μου ήταν χρήσιμος. Θα μάθεις και την πόλη έτσι. Θα πας απ'τη μια της άκρη ώς την άλλη, να είσαι σίγουρος.» Του έκλεισε το μάτι. «Εντάξει;»

Ο Βαρνάλο φάνηκε να το σκέφτεται και να του αρέσει η ιδέα. «Εντάξει!» φώναξε, τελικά. «Θα το κάνω! Ακούς, Ζινράβα;» Σκούντηξε την αδελφή του.

«Σε άκουσα,» του είπε εκείνη, απότομα, αγριοκοιτάζοντάς τον. «Δεν είμαι *κουφή*.»

«Βαρνάλο, η αδελφή σου έχει δίκιο,» τόνισε η Μάριλιν: «μη φωνάζεις, παιδί μου.»

«Συγνώμη…»

«Ο Βαρνάλο,» είπε ο Βάλκο, «έχει καταπιεί γλαροπούλι! Χα-χα!»

«Κι εσύ έχεις καταπιεί *ποντικό*!»

«Ε!» έκανε η Ζεθάλιν, χτυπώντας την παλάμη της στο τραπέζι. «Τι είν'αυτά; Μην τσακώνεστε, και φάτε το φαγητό σας.»

Τα δύο μικρότερα μέλη της οικογένειας έπαψαν να μιλάνε κι επικεντρώθηκαν στα ψάρια τους.

Η Μάριλιν μειδίασε, αχνά, αναλογιζόμενη πως η αδελφή της, κάποιες φορές, τα κατάφερνε καλύτερα από εκείνη ως σπιτονοικοκυρά, παρότι είχε και την αλχημεία στο νου της.

«Τώρα που αποκαταστήσαμε επαγγελματικά τον Βαρνάλο,» είπε ο Νολράκο, μειδιώντας κι αυτός, «τι σκέφτεσαι να κάνεις εσύ, Χανμάρο; Πρέπει όλοι μας να δουλέψουμε, έτσι όπως ήρθαν τα πράγματα.»

«Το ξέρω, πατέρα…»

«Τι έχεις, λοιπόν, στο μυαλό σου;»

«Τίποτα, ακόμα. Θα μ'αφήσεις να το σκεφτώ;»

«Φυσικά,» είπε ο Νολράκο. «Σκέψου το. Αλλά έχε υπόψη ότι πρέπει, σύντομα, ν'αποφασίσεις.» Έστρεψε το βλέμμα του στη μικρότερή του κόρη. «Εσύ, Ζινράβα;»

Η κοπέλα φαινόταν να μην ακούει.

«Ζινράβα!»

«Δεν ξέρω, πατέρα. Πού νομίζεις ότι θα ήμουν χρήσιμη;» Σκάλισε το ψάρι εμπρός της, με το πιρούνι της.

«Θα την πάρω μαζί μου στη δουλειά που σκέφτομαι να πιάσω,» δήλωσε η Μάριλιν, αγγίζοντας τον πήχη του συζύγου της.

Εκείνος ύψωσε το φρύδι του, ερωτηματικά.

«Γνωρίζω πώς να χειρίζομαι τον αργαλειό. Λέω να εργαστώ σε κάποιο ραφείο της Τριτεμπορικής Συνοικίας.»

«Η Ζινράβα, όμως, δεν ξέρει αργαλειό,» της θύμισε ο Νολράκο.

«Ξέρει να ράβει.»

Ο Νολράκο κοίταξε την κόρη του, περιμένοντας να δει την αντίδρασή της. Εκείνη, όμως, δεν αντέδρασε με κανέναν τρόπο. Οι αισθήσεις της έμοιαζαν να είναι θολωμένες. *Τέλος πάντων,* σκέφτηκε ο Πτεράργυρος. *Περάσαμε πολλά. Ίσως θέλει λίγο χρόνο να συνέλθει. Ας μην την πιέζουμε.* Τη μικρή του κόρη ποτέ δεν την καταλάβαινε. Με τη Θήρνα πάντοτε έμοιαζε να συνεννοείται πολύ πιο εύκολα και άνετα.

Όταν τελείωσαν το φαγητό, η Ζεθάλιν και η Μάριλιν σηκώθηκαν, για να μαζέψουν τα πιάτα. Η γιαγιά Θήρνα κάθισε σε μια πολυθρόνα, πλάι στο

παράθυρο, και μάζεψε γύρω της τον Βαρνάλο, τον Βάλκο, και τον Τάρνο, για να τους πει ένα παραμύθι. Ο τελευταίος πρότεινε και στη Ζινράβα να καθίσει μαζί τους, αλλά εκείνη αποκρίθηκε πως δεν είχε όρεξη και ανέβηκε τις σκάλες για το δεύτερο όροφο του σπιτιού. Στον δεύτερο όροφο, και στο δωμάτιό του, πήγε επίσης ο Μαλίνο. Ο Νολράκο και ο Κάρναλεν έμειναν καθισμένοι στο τραπέζι. Η Μάριλιν και η Ζεθάλιν έφτιαξαν δροσιστικά ποτά, από χυμό μήλου και ροδάκινου, και επέστρεψαν, για να καθίσουν μαζί τους και να κουβεντιάσουν. Ο Χανμάρο έμεινε, στην αρχή, κοντά στους γονείς και στους θείους του· αλλά, σύντομα, βαρέθηκε και πήγε κι αυτός ν'ακούσει το παραμύθι της γιαγιάς, που αφορούσε ένα μυθικό βασίλειο, έναν θεό της θάλασσας, έναν μοχθηρό πειρατή, και μια γενναία καπετάνισσα, την οποία, για κάποιο λόγο, ο Χανμάρο φανταζόταν ακριβώς όπως τη Φιλράνα. Επίσης, το βασιληά του μυθικού βασιλείου τον φανταζόταν όπως τον πατέρα του· τον θεό της θάλασσας τον είχε στο μυαλό του ως μια ακαθόριστη μορφή· και ο μοχθηρός πειρατής ήταν ο Χάκνομπ, τον οποίο ο Χανμάρο δεν είχε δει από κοντά, αλλά θυμόταν ότι ήταν γιγαντόσωμος, άγριος στην όψη, και μυώδης.

Το παραμύθι δεν είχε καλό τέλος: Ο βασιληάς σκοτώθηκε αντιμετωπίζοντας τον πειρατή (ο οποίος κάηκε μέσα στο σκάφος του), και το βασίλειό του διαιρέθηκε σε πολλά αντιμαχόμενα κρατίδια. Ο θεός της θάλασσας έγινε αντιπαθείς από όλους, και οι ναοί του καταστράφηκαν. Η Φιλράνα– η καπετάνισσα, που είχε βοηθήσει το βασιληά στον αγώνα του, αναγκάστηκε να στραφεί στην πειρατεία κι η ίδια, ύστερα από τη διάλυση του βασιλείου, προκειμένου να επιβιώσει σ'έναν κόσμο που είχε, ξαφνικά, γίνει πολύ πιο σκληρός.

Η Ζινράβα στεκόταν στο μπαλκόνι του δεύτερου ορόφου, έχοντας τους αγκώνες ακουμπισμένους στα κάγκελα. Τα μακριά, μαύρα της μαλλιά έπεφταν λυτά στους ώμους της, χωρίς να κυματίζουν. Δε φυσούσε καθόλου μες στο μεσημέρι, και οι ήλιοι έκαιγαν το πρόσωπο και τους ώμους της. Ήταν ντυμένη μ'ένα λευκό, αμάνικο φόρεμα, που τελείωνε στα γόνατά της. Στα πόδια της ήταν δεμένα πέτσινα σανδάλια.

Άκουγε τα θαλασσοπούλια να κρώζουν, φτεροκοπώντας. Ένας κεραμιδόγατος την κοιτούσε από την αντικρινή στέγη.

«Τι κάνεις εδώ; Θα πάθεις ηλίαση.»

Η Ζινράβα κοίταξε πάνω απ'τον ώμο της, για να δει τον Μαλίνο στην πόρτα. Ο μεγάλος γιος της Ζεθάλιν και του Κάρναλεν φορούσε ένα φαρδύ, γαλανό παντελόνι κι ένα λευκό, ξεκούμπωτο πουκάμισο, και ήταν ξυπόλυτος.

«Τίποτα…» είπε η Ζινράβα, κι έστρεψε, πάλι, το βλέμμα της κάτω, στο δρόμο.

«Έλα μέσα, ξαδέλφη.» Ο Μαλίνο βάδισε πάνω στο μπαλκόνι, πηγαίνοντας να σταθεί πλάι της. «Δεν υπάρχουν και πολλά ενδιαφέροντα πράγματα να δεις, μες στο μεσημέρι.»

Ο κεραμιδόγατος τούς ατένιζε, σιωπηλά. Ο Μαλίνο τον πρόσεξε, με τις άκριες των ματιών του, και χαμογέλασε. «Σ'αρέσουν οι γάτες;» ρώτησε την ξαδέλφη του.

«Καλές είναι.»

«*Μιάααου,*» έκανε ο Μαλίνο, στρέφοντας τη ματιά του στον κεραμιδόγατο. «*Μιάαااااου.*» Μιμείτο τη φωνή του ζώου πολύ καλά.

«*Μιάααου,*» αποκρίθηκε ο γάτος.

«*Μιάααου…*» Ο Μαλίνο ύψωσε το δεξί του χέρι. Στο μικρό του δάχτυλο υπήρχε ένα μπρούντζινο δαχτυλίδι μ'έναν λίθο, ο οποίος γυάλιζε στο μεσημεριανό φως.

Ο γάτος πήδησε στο μπαλκόνι, στα πόδια του γιου της Ζεθάλιν. Εκείνος λύγισε τα γόνατα και τον χάιδεψε στο κεφάλι και στη ράχη.

«Τι έκανες;» ρώτησε η Ζινράβα, στεκόμενη από πάνω του.

«Ο λίθος αυτός προσελκύει τις γάτες,» εξήγησε ο Μαλίνο. «Μη φανταστείς τίποτα υπερβολικό, όπως ότι τις 'σκλαβώνει με μάγια'. Αλλά τις τραβάει· μπορείς να τις φέρεις πιο εύκολα κοντά σου. Βέβαια, το αν θα καθίσουν μαζί σου για πολύ εξαρτάται από διάφορα… όπως και το αν θα σ'αφήσουν να τις πάρεις στην αγκαλιά σου.» Και προσπάθησε να κάνει τα λόγια πράξη.

Ο κεραμιδόγατος τού γλίστρησε, πήδησε πάνω στα κάγκελα του μπαλκονιού, κι έπειτα, στην αντικρινή στέγη.

«Μάλλον, τα 'μάγια' δεν έπιασαν…» σχολίασε η Ζινράβα.

Ο Μαλίνο ορθώθηκε. «Έτσι φαίνεται.»

«Ασχολείσαι μ'αυτά τα πράγματα;»

«Ναι. Βοηθάω και τη μητέρα στη δουλειά της. Μ'αρέσει η αλχημεία. Εσύ τι κάνεις, Ζινράβα;»

Η κοπέλα κατέβασε το βλέμμα κι ανασήκωσε τους ώμους. «Τίποτα… Γράφω κάτι ποιήματα,» πρόσθεσε, και ύψωσε το βλέμμα της λίγο, για να δει πώς θα το έπαιρνε αυτό.

«Θα μου τα δείξεις;»

Η Ζινράβα δάγκωσε το κάτω της χείλος, διστακτικά. Μετά, όμως, είπε: «Εντάξει,» και έβγαλε μερικά κομμάτια χαρτί από μια τσέπη του φορέματός της. «Ευτυχώς, πρόλαβα να τα σώσω από τη φωτιά.»

Τα έδωσε στον Μαλίνο κι εκείνος πήγε στο εσωτερικό του σπιτιού, για να τα διαβάσει.

«Έλα στο δωμάτιό μου,» της είπε.

Η Ζινράβα τον ακολούθησε…

…και τινάχτηκε, τρομαγμένη. «Τι είν'*αυτό*;»

Ο Μαλίνο γέλασε.

Σε μια γωνία του δωματίου του, επάνω σ'ένα τραπέζι, βρισκόταν ένα καβουκοφόρο πλάσμα, με μακριά ουρά, νυχάτα πόδια, και στόμα γεμάτο κοφτερά δόντια. Ένα Λό'ορ.

«Δεν είναι ζωντανό, ξαδέλφη. Βαλσαμωμένο είναι.» Ο Μαλίνο κάθισε στην ξύλινη πολυθρόνα του γραφείου του, η οποία έτριξε.

«Πού το βρήκες;» Η Ζινράβα έμεινε στο κατώφλι, κοιτάζοντας το δωμάτιο, που, εκτός από βιβλία, περιείχε διάφορα αλχημικά αντικείμενα. Σαν εργαστήριο ήταν περισσότερο, παρά σαν κρεβατοκάμαρα.

«Τ'αγόρασα. Πουλάνε νεκρά Λό'ορ στο Μεγάλο Παζάρι. Αλλά πρέπει να είσαι τυχερός για να τα βρεις σε καλή τιμή· είναι πολύ ακριβά. Εγώ *ήμουν* τυχερός. Ή, μάλλον, όποιος ψάχνει βρίσκει, ξαδέλφη.» Μειδίασε λοξά, φανερά ευχαριστημένος με τον εαυτό του. «Όχι πως το αγόρασα και φτηνά, βέβαια,» διευκρίνισε. «Έκανα μια καλή συμφωνία για να καταφέρω να το πάρω. Η μητέρα εξοργίστηκε λιγάκι μαζί μου, ύστερα απ'αυτή την αγορά, αλλά δεν πειράζει. Μ'ενδιαφέρουν τα Λό'ορ.»

Η Ζινράβα συνοφρυώθηκε. «Σ'*ενδιαφέρουν*;»

«Ναι· τα βρίσκω συναρπαστικά. Έλα μέσα, όμως. Αυτό εδώ δε δαγκώνει· σε διαβεβαιώνω, ξαδέλφη.»

Η Ζινράβα πέρασε το κατώφλι του δωματίου.

Ο Μαλίνο άρχισε να διαβάζει τα ποιήματά της, σιωπηλός, κρατώντας τα φύλλα με το αριστερό χέρι κι έχοντας το σαγόνι του ακουμπισμένο στο δεξί.

Η Ζινράβα κάθισε στην άκρη του κρεβατιού, μπλέκοντας τα δάχτυλά της επάνω στους μηρούς της. Καθώς περίμενε, σούφρωνε και ξεσούφρωνε τα χείλη, κοιτάζοντας γύρω-γύρω, το αλχημιστικό δωμάτιο.

Όταν ο Μαλίνο τελείωσε και το τελευταίο φύλλο, είπε: «Μ'αρέσουν τα ποιήματά σου, ξαδέλφη. Είναι καλά…»

Η Ζινράβα χαμογέλασε –ένα από τα σπάνιά της χαμόγελα.

«…αλλά τόσο μελαγχολικά.»

Το χαμόγελό της έσβησε.

«Δεν το εννοούσα ως κάτι αρνητικό,» διευκρίνισε ο Μαλίνο. «Εξακολουθούν να μου αρέσουν. Θα γράψεις κι άλλα;»

«Θα δούμε…»

«Θα συνεχίσεις να εργάζεσαι για τον πατέρα μου, Φιλράνα;» ρώτησε η Θήρνα. Ήταν καθισμένη επάνω στο κρεβάτι της, μ'ένα μεγάλο μαξιλάρι πίσω απ'την πλάτη. Στους μηρούς της βρισκόταν ένας δίσκος με φαγητό. Και δεν ήταν η μόνη που έτρωγε: ο Άνρημ, δίπλα της, έτρωγε επίσης, καθώς και η Φιλράνα κι ο Βόνιορ,

καθισμένοι σε ξύλινα σκαμνιά, αντίκρυ από τους δύο τραυματίες. Ο Αργκανθικιανός είχε πάει και είχε αγοράσει φαγητό από ένα πανδοχείο.

«Ναι,» αποκρίθηκε η Φιλράνα στη Θήρνα.

«Παράξενο. Τον ξέρω καλά τον πατέρα, και είναι λογικός άνθρωπος. Θα απέλυε όλους τους μισθοφόρους, τώρα που δεν τους χρειάζεται.»

«Αυτό έκανε.»

«Κι εσύ γιατί είσαι ακόμα εδώ;»

«Γιατί του είπα πως δε χρειάζεται να με πληρώνει. Όχι επί του παρόντος, τουλάχιστον. Μπορεί να μου χρωστάει· δε βιάζομαι.»

Περίεργη είσαι, σκέφτηκε η Θήρνα. *Ή… ύποπτη.* Θα μπορούσε η Φιλράνα να είχε σχέση με τις πανωλεθρίες που είχαν βρει την οικογένεια των Πτεράργυρων; Θα μπορούσε να είναι, ίσως, κατάσκοπος του Βισκάλο, ή κάποιου άλλου εχθρού της οικογένειας;

«Δε θέλεις χρήματα; Τότε, γιατί δουλεύεις;»

«Όπως είπα, δεν τα βιάζομαι. Μπορώ να περιμένω. Έχω συνηθίσει να εργάζομαι για τον πατέρα σας· είναι μια δουλειά που μου αρέσει, που θα ήθελα να κάνω. Και το ξέρω πως, αργά ή γρήγορα, θα ορθοποδήσει πάλι.»

Και θέλεις να είσαι εδώ για να τον εμποδίσεις;… Αλλά μήπως ήταν υπερβολικό που υποψιαζόταν τη Φιλράνα; Εξάλλου, είχε βοηθήσει τον Χανμάρο να γλιτώσει απ'τις φλόγες… *και βοήθησε και τον πατέρα να πάρει εμένα, επίσης, από τη φωτιά.*

Όμως, κι εκείνη η παράξενη γυναίκα με το ασήμι στις μπότες δεν είχε σκοτώσει τη Θήρνα και τον Άνρημ· τους είχε χτυπήσει μόνο… *Χμμμ.*

«Σωστά. Όντως, δεν έχεις ανάγκη από χρήματα,» είπε η Πτεράργυρη, με οξύ τόνο στη φωνή της. *Η οικογένειά σου έχει περιουσία, αναμφίβολα…*

Η Φιλράνα δεν αποκρίθηκε, αλλά η Θήρνα ήταν σίγουρη ότι η πολεμίστρια είχε καταλάβει το υπονοούμενο.

«Σκοπεύω να ψάξω γι'αυτόν που προκάλεσε την πυρκαγιά, Φιλράνα. Από πού θα πρότεινες ν'αρχίσω την αναζήτησή μου;»

«Ο πατέρας σας δε φαινόταν σύμφωνος με μια τέτοια αναζήτηση, κυρία Πτεράργυρη…»

«Είμαι, όμως, σύμφωνη εγώ με τον εαυτό μου. Θα βρω εκείνον που έκανε όλα τούτα στην οικογένειά μου. Μα τη Φλόγα, το *ορκίζομαι*!»

Η Φιλράνα δε μίλησε, πάλι.

«Δεν έχεις τίποτα να προτείνεις;» τη ρώτησε η Θήρνα.

«Όχι κάτι συγκεκριμένο… Βέβαια, αν επιμένετε να ψάξετε, εγώ τουλάχιστον θα άρχιζα απ'το να βρω αυτό το θηρευτή και τον Ταύρο του. Ένας Γκρίζος Ταύρος δεν κρύβεται εύκολα. Όπου κι αν κατευθύνθηκε, μετά από την πυρκαγιά, κάποιος θα τον είδε, από κανένα χωριό, οικισμό, ή έπαυλη έξω απ'τη Σερανβέλ.»

Ναι, σωστά, συμφώνησε η Θήρνα, που κι εκείνη το ίδιο είχε σκεφτεί. «Εκτός από τούτο; Τι άλλο έχεις να προτείνεις;»

«Δε μου έρχεται κάτι. Βασικά, δε βλέπω να υπάρχει κάποιο στοιχείο που μπορείτε ν'ακολουθήσετε. Εκτός… εκτός αν βρείτε καμια σύνδεση ανάμεσα σε τούτη την καταστροφή και στις δύο που προηγήθηκαν.»

Ναι… σκέφτηκε η Θήρνα, *αλλά δεν υπάρχει σύνδεση. Καμία φανερή, τουλάχιστον.* Το εμπορικό πλοίο είχε χαθεί στις ακτές των βάλτων Λό'ορ-θιλ, και το καραβάνι που ερχόταν από το Φερντίν-Ος είχε δεχτεί επίθεση ληστών.

Ο Άνρημ μίλησε, με την Ερσαγκμόρια προφορά του: «Συμφωνώ με το πρώτο που είπε η Φιλράνα. Πρέπει να βρούμε τον θηρευτή.»

«Μην ξεχνάς και τη γυναίκα που παρακολουθούσε το καραβάνι μας,» του θύμισε η Θήρνα. «Αυτή με το ασήμι στις μπότες.»

«Δύσκολα θα εντοπίσουμε μια γυναίκα με ασήμι στις μπότες,» είπε ο Άνρημ. «Πόσοι θα έχουν προσέξει τούτη τη λεπτομέρεια; Ελάχιστοι. Έναν Γκρίζο Ταύρο, όμως, θα τον έχουν προσέξει οι πάντες. Όπως επίσης κι έναν άντρα σαν τον Χάκνομπ, γιγαντόσωμο και τρομακτικό.»

Η Θήρνα ένευσε. «Ναι, αυτή είναι η λογικότερη οδός για ν'ακολουθήσουμε. Ωστόσο, αναρωτιέμαι μήπως υπάρχει και κάτι που μας ξεφεύγει. Κάτι που θα μπορούσε να μας οδηγήσει στο στόχο μας γρηγορότερα.»

Έμεινε, για λίγο, σιωπηλή και, ύστερα, είπε: «Όπως και νάχει, πρέπει να βιαστούμε, Άνρημ: να κάνουμε κάτι *σήμερα*.»

«Δεν μπορείτε να σηκωθείτε, κυρία Πτεράργυρη· έχετε χάσει πολύ αίμα,» είπε η Φιλράνα.

«Έχει δίκιο, Θήρνα,» τόνισε ο Άνρημ. «Είναι αδύνατον ν'αρχίσουμε σήμερα την αναζήτηση.»

«Μα, αν καθυστερήσουμε κι άλλο, ο θηρευτής θ'απομακρυνθεί πολύ. Ακόμα κι η μνήμη του θα σβήσει απ'το μυαλό όσων τον είδαν–»

«Ένας Γκρίζος Ταύρος δεν ξεχνιέται εύκολα, κυρία Πτεράργυρη,» είπε η Φιλράνα. «Όσοι τον είδαν θα τον θυμούνται.»

«Ο θηρευτής, ωστόσο, θα έχει απομακρυνθεί!» *Προσπαθείς να μας καθυστερήσεις;* Τα μάτια της Θήρνα στένεψαν, παρατηρώντας την πολεμίστρια.

«Παρ'όλ'αυτά, *δεν* μπορείτε να σηκωθείτε,» επέμεινε η Φιλράνα. «Θα ζαλιστείτε και θα πέσετε. Κι εγώ έχω υποσχεθεί στον πατέρα σας να βρίσκομαι εδώ για να σας προστατεύω, όχι για να σας αφήσω να γίνετε χειρότερα.»

Ναι, σ'έπιασε το φιλότιμο… «Θα πας *εσύ* να ψάξεις για το θηρευτή;» απαίτησε η Θήρνα.

«Φοβάμαι πως ο πατέρας σας δε με πληρώνει γι'αυ–»

«Ο πατέρας μου δε σε πληρώνει καθόλου, τώρα.»

«Το ίδιο ισχύει.»

«Βόνιορ;»

«Τι επιθυμείτε, κυρία Πτεράργυρη;» ρώτησε ο δούλος, που μιλούσε κι αυτός με περίεργη προφορά, αλλά τελείως διαφορετική από εκείνη του Άνρημ. Του

Ερσαγκμόριου η προφορά ήταν πιο τραχιά και κοφτή· του Αργκανθικιανού πιο μαλακή και ρευστή.

«Θέλω να μιλήσω στον αδελφό μου, Χανμάρο. Μπορείς να τον φωνάξεις για μένα;»

«Ο πατέρας σας–» άρχισε η Φιλράνα.

«–δεν είναι εδώ,» τη διέκοψε η Θήρνα. «Βόνιορ. Θα πας;»

«Ασφαλώς, κυρία Πτεράργυρη.» Ο δούλος σηκώθηκε απ'τη θέση του και έφυγε απ'το δωμάτιο.

«Ο πατέρας σας,» είπε η Φιλράνα, «άφησε τον Βόνιορ κι εμένα εδώ για να σας *φρουρούμε*.»

«Να κοιτάς τη δουλειά σου.»

«Αυτό προσπαθώ να κάνω.»

Η Θήρνα δεν της απάντησε. Την αγνόησε, συνεχίζοντας το φαγητό της.

Ο Βόνιορ δεν άργησε να επιστρέψει, μαζί με τον Χανμάρο, ο οποίος κοίταξε την αδελφή του με έντονη περιέργεια να καθρεπτίζεται στα μάτια και στην όψη του.

«Με ζήτησες…»

«Ναι. Κάθισε εδώ, Χανμάρο.» Είχε, πλέον, τελειώσει το φαγητό της, και χτύπησε την άκρη του κρεβατιού, με το χέρι της.

Ο αδελφός της υπάκουσε. «Σ'ακούω, Θήρνα.»

Εκείνη τού εξήγησε πως, αν έβρισκαν τον θηρευτή, θα μπορούσαν να βρουν και τον άνθρωπο που τον είχε πληρώσει ώστε να προκαλέσει την πυρκαγιά: τον άνθρωπο που, πιθανώς, ευθυνόταν και για τις προηγούμενες δύο πανωλεθρίες. «Θα έψαχνα εγώ για τον Χάκνομπ,» είπε η Θήρνα, «αλλά, δυστυχώς, δεν μπορώ, για την ώρα, να σηκωθώ από τούτο το κρεβάτι. Το πρόβλημα είναι πως, όσο καθυστερώ, τόσο απομακρύνεται ο θηρευτής. Γι'αυτό σε κάλεσα.»

«Θέλεις… θέλεις να ψάξω *εγώ* για τον Χάκνομπ;» απόρησε ο Χανμάρο.

«Ναι.»

«Θήρνα–»

«Άκουσέ με. Δε θα είναι δύσκολο. Απλά, θα βγεις απ'τη Σερανβέλ και θ'αρχίσεις να ρωτάς στους οικισμούς, στις επαύλεις, και στα χωριά μήπως είδαν έναν Γκρίζο Ταύρο ή έναν γιγαντόσωμο άντρα. Σίγουρα, δε θα πέρασαν απαρατήρητοι.»

«Θήρνα, ίσως θα ήταν συνετότερο να μιλήσουμε στη φρουρά για τούτο το θέμα, και θα ψάξουν αυτοί. Εξάλλου, ο Χάκνομπ είναι κακοποιός, αφού–»

Η Θήρνα ρουθούνισε, αποδοκιμαστικά. «Σιγά μην κάνει τίποτα η φρουρά. Η φρουρά ασχολείται μόνο με το να *φρουρεί*, Χανμάρο. Δεν *ψάχνει*, δεν *ερευνά*. Υπάρχουν ειδικοί άνθρωποι γι'αυτό: η Αστυνομία. Αλλά δε θα αφιερώσουν χρόνο για εμάς. Ερευνούν μονάχα θέματα που αφορούν την πολιτεία. Άσε που, και να θέλουμε, δεν ξέρουμε πού να πάμε για να τους βρούμε.»

Ένα ρίγος διέτρεξε τη ράχη του Χανμάρο, και μόνο στην αναφορά της Αστυνομίας. Δεν υπήρχε κανένας Σερανβέλιος που να μη γνωρίζει για τους

μυστικούς πράκτορες του Συμβουλίου. Αλλά υπήρχαν *ελάχιστοι* που είχαν ποτέ τους δει Αστυνόμο. Γιατί οι Αστυνόμοι δε φορούσαν τίποτα το διακριτικό επάνω τους, όπως οι φρουροί· ντύνονταν σαν κανονικοί πολίτες και είχαν κανονικές δουλειές. Δεν μπορούσες να ξέρεις ποιοι ήταν, εκτός αν αποφάσιζαν οι ίδιοι να αποκαλυφτούν, πράγμα που, στις περισσότερες περιπτώσεις, δε συνέβαινε. Ενεργούσαν έτσι ώστε να σε παγιδέψουν, χωρίς να ξέρεις ποιος σου την έφερε. Ή έδιναν πληροφορίες στις Αρχές της πόλης.

Ο Χανμάρο έγλειψε τα χείλη του. «Καλύτερα να μην αναφέρεις την Αστυνομία δίχως λόγο,» συμβούλεψε την αδελφή του.

«Δε μ'απασχολεί η Αστυνομία. Το να βρω τον Χάκνομπ μ'απασχολεί. Θα πας να ρωτήσεις για μένα;»

«Κι αν τον εντοπίσω, τι θα κάνω;»

«Τίποτα· θα έρθεις να μου πεις πού βρίσκεται. Και έχε υπόψη σου ότι ακόμα κι η πιο ασήμαντη πληροφορία μπορεί να μου φανεί χρήσιμη. Θέλω να *μάθω,* Χανμάρο. Θέλω να μάθω ποιος ευθύνεται για όλα όσα μας έχουν κάνει. Εσύ δε θέλεις;»

Έχει κάποιο δίκιο, συλλογίστηκε ο νεαρός Πτεράργυρος. *Μας έχουν κάνει τόσα, και θα μείνουν ατιμώρητοι;* Κι εκείνος είχε σκεφτεί να τους βρει· γι'αυτό κιόλας χτες βράδυ είχε επιχειρήσει να κάνει ερωτήσεις στον Μάρνο… ο οποίος, βέβαια, δεν πρέπει να ήξερε τίποτα, αλλά τούτο ήταν άλλο θέμα.

«Θέλω,» απάντησε στη Θήρνα. «Θέλω.»

«Τότε, πήγαινε να ρωτήσεις. Δε γίνεται αλλιώς· από κάπου πρέπει ν'αρχίσουμε.»

Ο Χανμάρο σηκώθηκε απ'την άκρη του κρεβατιού. «Εντάξει, θα πάω. Θα φύγω αμέσως.»

«Θα έρθω μαζί σου,» δήλωσε η Φιλράνα. «Θα χρειαστείς έναν συνοδό–»

«Εσύ δεν έλεγες, τόση ώρα, ότι ο πατέρας μου σ'άφησε εδώ, εσένα και τον Βόνιορ, για–» άρχισε η Θήρνα.

«Ο αδελφός σας χρειάζεται έναν συνοδό, κυρία Πτεράργυρη. Ένα σωρό παλιάνθρωποι τριγυρίζουν στα περίχωρα της πόλης.»

Ναι, αυτό είναι βέβαιο, σκέφτηκε η Θήρνα. *Το ερώτημα, όμως, είναι: είσαι κι εσύ ένας απ'αυτούς, Φιλράνα; Μήπως πηγαίνεις μαζί με τον αδελφό μου για να σαμποτάρεις την προσπάθεια εύρεσης του Χάκνομπ;*

Ο Χανμάρο ένευσε. «Εξάλλου, αν είμαστε δύο, μπορούμε να ψάξουμε πιο γρήγορα, Θήρνα. Ίσως, μάλιστα, θα έπρεπε να πάρω κι άλλους μαζί μου.»

«Τους δούλους από τον *Μαύρο Πέλεκυ*;» ρώτησε η Φιλράνα.

«Ναι.»

«Όχι,» είπε η Θήρνα. «Ο πατέρας θα θυμώσει που τους πήρες χωρίς να τον ενημερώσεις.»

«Ας τον ενημερώσω πρώτα, τότε–»

«Δε θα συμφωνήσει, και το ξέρεις. Δεν άκουσες τι έλεγε, όταν ήταν εδώ;»

«Ναι, όντως. Αλλά ούτε και μ'αυτό που πάω να κάνω τώρα θα συμφωνούσε, Θήρνα.»

«Το αντιλαμβάνομαι, όμως δε γίνεται αλλιώς. Κι επιπλέον, δε χρειάζεται να το μάθει. Μπορούν όλα τούτα να μείνουν μεταξύ μας, έτσι δεν είναι;» Κοίταξε, έντονα, τη Φιλράνα και τον Βόνιορ. Η πρώτη δίστασε, για μια στιγμή, αλλά ένευσε· ο δεύτερος είπε: «Όπως επιθυμείτε, κυρία Πτεράργυρη.»

«Μην τυχόν και σας ξεφύγει τίποτα,» τόνισε η Θήρνα. «Άλλωστε, δεν κάνουμε κάτι το κακό· και δεν υπάρχει λόγος να στεναχωρήσουμε τον πατέρα, ύστερα από τόσα που έχει περάσει τελευταία.»

«Εντάξει,» είπε ο Χανμάρο· «τίποτα δε θα μαθευτεί.» Και εκείνος κι η Φιλράνα έφυγαν από το δωμάτιο.

Κεφάλαιο Δέκατο-Έβδομο
—Χανμάρο—

Το μεσημέρι είχε αρχίσει να περνά και να δίνει τη θερμή βασιλεία του στο απόγευμα, καθώς ο Χανμάρο και η Φιλράνα έβγαιναν από την Πρώτη Πύλη της Σερανβέλ. Ωστόσο, λόγω εποχής, η ζέστη εξακολουθούσε να είναι δυνατή, και ίδρωναν κάτω απ'τις ελαφριές ταξιδιωτικές τους κάπες.

«Έπρεπε να είχαμε άλογα,» είπε ο Χανμάρο, περνώντας κάτω απ'την αψίδα της πύλης. Ήξερε, όμως, ότι δεν είχε αρκετά χρήματα μαζί του, ώστε να αγοράσει, και δεν μπορούσε να ζητήσει λεφτά από τον πατέρα του, φυσικά.

«Μπορώ να μας βρω εγώ άλογα, νομίζω,» είπε η Φιλράνα.

«Πώς;»

«Ένας ξάδελφός μου έχει στάβλο. Θα πάρω δύο από εκεί και θα του τα επιστρέψω το βράδυ.»

«Δεν είναι άσχημη ιδέα…»

«Περίμενέ με εδώ.» Είχαν αφήσει πίσω τους την Πρώτη Πύλη και βάδιζαν επάνω στη δημοσιά. Η Φιλράνα έδειξε κάτι πέτρες, στα νότια του δρόμου.

«Εντάξει,» ένευσε ο Χανμάρο, και η πολεμίστρια επέστρεψε στην πόλη, τρέχοντας. Σύντομα, την έχασε απ'τα μάτια του, ανάμεσα στα οικοδομήματα· έτσι, πήγε και κάθισε στις πέτρες, κοιτάζοντας νότια, τον ποταμό Σίλμεργκιθ και μερικές βάρκες που τον διέσχιζαν, κατευθυνόμενες προς τις αποβάθρες της Σερανβέλ. *Θα μπορούσαμε να χρησιμοποιήσουμε και βάρκα, ως μεταφορικό μέσο,* σκέφτηκε. Αλλά, βέβαια, τότε θα είχαν τη δυνατότητα να ερευνήσουν μόνο ό,τι βρισκόταν στις όχθες του ποταμού. Όχι, λοιπόν, τα άλογα ήταν καλύτερα.

Η Φιλράνα δεν άργησε να επιστρέψει, καβαλώντας έναν γκρίζο ίππο και τραβώντας έναν άλλο, καφετί, από τα γκέμια. Ο Χανμάρο ανέβηκε στη σέλα του δεύτερου.

«Μπορούμε να ξεκινήσουμε,» είπε εκείνη.

«Τι είπες στον ξάδελφό σου;»

«Ότι χρειάζομαι τα άλογα για μια βόλτα γύρω από την πόλη, και ότι το βράδυ θα του τα επιστρέψω. Μην ανησυχείς, δεν υπάρχει πρόβλημα.»

Οι ήλιοι είχαν αρχίσει να κατευθύνονται ο ένας προς την Ανατολή κι ο άλλος προς τη Δύση, καθώς ο Χανμάρο και η Φιλράνα άρχισαν την αναζήτησή τους για τον Γκρίζο Ταύρο και τον θηρευτή. Ρώτησαν σε επαύλεις, σε χωριά, σε οικισμούς· ρώτησαν φρουρούς που φυλούσαν ψηλές, καγκελωτές θύρες, ρώτησαν βοσκούς που έβοσκαν τα ζώα τους, ρώτησαν ανθρώπους μαζεμένους σε υπαίθρια καπηλειά, ρώτησαν κυράδες καθισμένες σε μπαλκόνια. Και ο Χανμάρο είχε πάντα σηκωμένη την κουκούλα του, όταν πίστευε ότι μπορεί να τον αναγνώριζαν· δεν ήθελε να ξέρουν ποιος ήταν: δεν ήθελε να ξέρουν ότι ο γιος του Νολράκο Πτεράργυρου ήταν αυτός που έκανε τις ερωτήσεις· γιατί, αν το καταλάβαιναν, τότε μπορεί να το μάθαινε κι ο πατέρας του. Πολλές φορές, μάλιστα, έβαζε τη Φιλράνα να μιλήσει σε κάποιον που πίστευε ότι θα τον γνώριζε ακόμα και με την κουκούλα.

Η συνηθισμένη απάντηση που έπαιρναν ήταν: «Για ποιον Γκρίζο Ταύρο λέτε; Γι'αυτόν που έφερε μαζί του ο Πτεράργυρος; Αυτός πρέπει νάφυγε, με τη φωτιά. Όχι, δεν τον έχουμε δει στα μέρη μας. Ευτυχώς κιόλας, γιατί είν'άγρια τέτοια θηρία αμολητά»· ή κάτι παρόμοιο.

«Δεν τον έχετε δει ούτε από απόσταση; Δεν ξέρετε πού μπορεί να έχει πάει;»

«Όχι.»

Κι όταν τους ρωτούσαν ποιοι ήταν και ήθελαν να μάθουν για τον Ταύρο, ο Χανμάρο κι η Φιλράνα αποκρίνονταν ότι τον έψαχναν για λόγους ασφάλειας, αφήνοντας να εννοηθεί ότι ήταν απεσταλμένοι των Αρχών της πόλης… το οποίο, κανονικά, ήταν παράνομο, κι αν το μάθαιναν τα λάθος πρόσωπα, μπορεί να είχαν μπελάδες. Ωστόσο, για την περίσταση, τους φάνηκε καλή ιδέα. Εξάλλου, ποιος θα ενδιαφερόταν να ψάξει περισσότερο αν έλεγαν αλήθεια ή ψέματα;…

«Δε μπορεί να μην τον έχει δει κανένας,» είπε ο Χανμάρο. «Δεν είναι λογικό. Είν'ολόκληρο θηρίο!» Οι ήλιοι βασίλευαν· τα άλογα και οι δύο αναβάτες έριχναν μακριές σκιές στον εξοχικό, χωματένιο δρόμο όπου βρίσκονταν.

«Να περάσουμε στη νότια μεριά του ποταμού;» πρότεινε η Φιλράνα. «Ίσως να πήγε από κει. Ίσως ο θηρευτής να οδήγησε εκεί τον Ταύρο.»

«Γιατί;»

Η Φιλράνα σήκωσε τους ώμους. «Ξέρω γω; Δεν έχουμε, πάντως, ψάξει από κείνη τη μεριά.»

Ο Χανμάρο κατένευσε. «Πάμε. Υπάρχει γέφυρα στα δυτικά, όχι πολύ μακριά από εδώ που είμαστε.»

Έστριψαν μέσα σε ένα ανοιχτό πεδινό μέρος και έβαλαν τ'άλογά τους να καλπάσουν επάνω στο ξερό, καλοκαιρινό χορτάρι. Οι ανάσες των ζώων ακούγονταν βαριές.

«Ας δούμε ποιος θα φτάσει πρώτος στη γέφυρα!» φώναξε η Φιλράνα, με την κάπα της ν'ανεμίζει πάνω απ'τους ώμους της.

«Εντάξει!»

Τα άλογά τους κάλπαζαν πλάι-πλάι, ρίχνοντας διπλές σκιές μέσα στο λιόγερμα. Και τα δυο τους ήταν γρήγορα ζώα, ή τουλάχιστον το ίδιο γρήγορα, και κανένα δεν έμοιαζε να μπορεί να ξεπεράσει το άλλο… μέχρι που αυτό του Χανμάρο άρχισε να προπορεύεται. Ο Πτεράργυρος κρατήθηκε γερά επάνω του, οδηγώντας το με δεξιοτεχνία. Δεν ήταν κακός ιππέας· είχε εξασκηθεί από μικρός στην έπαυλη της οικογένειάς του.

Ευθεία μπροστά, μπορούσε να δει τη γέφυρα. Ήταν πέτρινη και καμπυλωτή. Και παλιά, πάρα πολύ παλιά. Υπήρχε από τότε που ο Χανμάρο θυμόταν, κι ακόμα παλιότερα. Στο φως των βασιλευόντων ήλιων οι πέτρες της έπαιρναν ένα μαγευτικό βαθυκόκκινο χρώμα, και οι δίδυμες σκιές της επάνω στο νερό του μεγάλου ποταμού γίνονταν πιο έντονες. Μια άμαξα φαινόταν να τη διασχίζει, ξύλινη και κλειστή, με δύο άλογα.

Ο Χανμάρο επιτάχυνε.

«*Θα μου το πληρώσεις αυτό!*» άκουσε τη φωνή της Φιλράνα πίσω του, μαζί με το γέλιο της.

Ο Χανμάρο τράβηξε τα γκέμια του αλόγου του δίπλα στη γέφυρα, κι εκείνο σηκώθηκε στα πισινά του πόδια, χρεμετίζοντας. Ο Πτεράργυρος κρατήθηκε καλά, για να μην πέσει.

Από μπροστά του περνούσε η σκεπαστή ξύλινη άμαξα, και ο οδηγός της –ένας άντρας με έντονες ρυτίδες, γκρίζα μούσια, και πλατύγυρο καπέλο– έριξε μια παράξενη ματιά στον νεαρό. *Παράξενη* γιατί ο Χανμάρο δεν μπορούσε να την προσδιορίσει. Ήταν ματιά θυμού; ενόχλησης; απορίας; Αδύνατον να πει.

Από ένα μικρό παράθυρο της άμαξας, όμως, νόμισε πως είδε κι άλλο ένα ζευγάρι μάτια να τον κοιτάζουν: κι αυτά τα μάτια ήταν πιο άσπρα από τα συνηθισμένα μάτια ενός ανθρώπου· έμοιαζαν να μην έχουν καθόλου κόρη. Και στον Χανμάρο φάνηκαν τελείως αρρωστημένα και τρομακτικά. Ρίγησε.

Η Φιλράνα σταμάτησε πλάι του. «Τι είναι;» τον ρώτησε. «Φαίνεσαι σα ν’αντίκρισες Λό’ορ.»

«…Ναι,» μουρμούρισε εκείνος, ατενίζοντας την κλειστή άμαξα, καθώς απομακρυνόταν.

«Τι ‘ναι’; Λό’ορ είδες;»

«Δεν ξέρω· ίσως. Τέλος πάντων, ας περάσουμε τη γέφυρα.» Έστρεψε το άλογό του και το έβαλε να βαδίσει επάνω της.

Η Φιλράνα τον ακολούθησε. Οι οπλές των ζώων τους αντηχούσαν, καθώς χτυπούσαν στις παλιές πέτρες.

«Σκέφτηκες,» ρώτησε ο Χανμάρο, όταν βρίσκονταν περίπου στα μισά της γέφυρας, «πως ο Χάκνομπ ίσως να έχει κρυφτεί μέσα σε κάποιο απ’τα σπίτια που κατέστρεψε η φωτιά;»

«Χμμ, δεν αποκλείεται.»

«Δεν κοιτάξαμε, όμως, σε κανένα απ’αυτά.»

«Στην επιστροφή, τότε.»

Ο Χανμάρο ένευσε. Έτσι κι αλλιώς, δεν πίστευε ότι θα έβρισκαν τίποτα στα νότια του ποταμού· ωστόσο, αφού είχαν πει να ελέγξουν κι ετούτο το μέρος, ας το έλεγχαν.

Διέσχισαν και την υπόλοιπη γέφυρα κι άρχισαν, πάλι, να ρωτάνε σε σπίτια, χωριά, επαύλεις, και οικισμούς. Οι απαντήσεις που έπαιρναν ήταν παρόμοιες μ’αυτές που είχαν πάρει στα βόρεια του Σίλμεργκιθ, ή και χειρότερες. Υπήρχαν κάτοικοι αυτών των περιοχών που δεν είχαν ακούσει καν για τον Γκρίζο Ταύρο που είχε φέρει ο Νολράκο Πτεράργυρος μαζί του. Επάνω, όμως, που ο Χανμάρο και η Φιλράνα ήταν έτοιμοι να εγκαταλείψουν την αναζήτησή τους, μια γυναίκα τούς είπε πως ο άντρας της, ο οποίος ήταν ψαράς, είχε δει χτες ένα θηρίο με κέρατα και γκρίζες φολίδες. «Μου τόλεγε πως ήταν Γκρίζος Ταύρος, μα δεν τονε πίστευα. Πού τέτοιο ζώο σε τούτα τα μέρη;

»Αλλά περάστε μέσα, να σας φιλέψω κάτι. Μη στέκεστε δω να πέρα.»

«Ευχαριστούμε,» αποκρίθηκε ο Χανμάρο, «όμως βιαζόμαστε. Είναι σπίτι ο άντρας σας;»

Ευτυχώς, εκεί βρισκόταν και, όταν η σύζυγός του τον φώναξε, ήρθε να μιλήσει στους επισκέπτες που στέκονταν στην αυλή του. Ήταν μετρίου αναστήματος κι έμοιαζε να έχει περισσότερο φάρδος απ’ό,τι ύψος.

«Πού ακριβώς είδατε τον Γκρίζο Ταύρο, κύριε;» τον ρώτησε ο Χανμάρο.

«Ψάρευα κει κοντά, στα νότια,» ύψωσε το χέρι του, για να δείξει, «όταν το μάτι μου πήρ’ ένα πλοίο, αγκυροβολημένο στην Ανεμοδαρμένη Ακτή, πλάι σε κάτι γνωστά απότομα βράχια, κει που τα νερά ’ναι βαθιά και δεν πρόκειται νάβρισκε η καρίνα του. Και μερικοί ά’θρωποι –δεν τους είδα και καλά, ήτανε βράδυ, και πρέπει νάτανε και κουκουλωμένοι– ήρθανε και ζυγώσανε το καράβι, και μαζί τους ετραβούσανε– ή, μάλλο, τους ακολουθούσε, γιατί δεν είδα σκοινιά, ένα θηρίο με μεγάλα κέρατα,» ύψωσε και τα δύο χέρια πάνω απ’το κεφάλι του, σαν να ήθελε να πιάσει τα δικά του, ανύπαρκτα κέρατα, «που γυαλίζανε λες κι ήτανε από ασημί, και είχε και φολίδες, που κι αυτές γυαλίζανε αλλά πιο λιγάκι· ήτανε γκρίζες. Γκρίζος Ταύρος πρέπει νάτανε. Τόλεγα δω, στην κυρά, μα δε με πίστευε.»

Ο Χανμάρο κι η Φιλράνα αλληλοκοιτάχτηκαν. *Παράξενο,* σκέφτηκε ο πρώτος. *Πώς βρέθηκε ο Ταύρος εδώ κάτω;* Δεν μπορούσε, όμως, να ήταν άλλος. Πόσοι Γκρίζοι Ταύροι τριγύριζαν, ετούτο τον καιρό, έξω από τη Σερανβέλ;…

«Το πλοίο είναι ακόμα εκεί;» ρώτησε ο Χανμάρο.

«Μπα, όχι, έφυγε όταν μπήκανε μέσα οι ά’θρωποι που σας είπα. –Α, ναι, και δεν είχανε μόνο τον Ταύρο μαζί τους…»

Ο Χανμάρο συνοφρυώθηκε μέσα στη σκιά της κουκούλας του. «Τι άλλο είχαν;»

«Μεταφέρανε στους ώμους τους και δυο σακιά –μεγάλα σακιά. *Να*, με το συμπάθιο…» Άπλωσε τα χέρια του. «Κι ακόμα πιο μεγάλα. Δεν ξέρω τι

κουβαλούσανε. Τέλος πάντω, σκέφτηκα ότι μπορεί να θέλατε να το ξεύρετε κι αυτό.»

«Σ'ευχαριστούμε, ψαρά,» αποκρίθηκε ο Χανμάρο. «Είθε η Φλόγα να σε κάνει δυνατό και να σε προστατεύει. Πες μας, όμως: πού ακριβώς είν'αυτά τα βράχια όπου είχε αγκυροβολήσει το πλοίο;»

«Πηγαίντε νότια, προς τα κει.» Ο άντρας έδειξε, πάλι. «Ακολουθήστε την ακτή, και θα τα δείτε. Είναι ψηλά κι απόκρημνα. Μοιάζουνε με δόντια. 'Τα Δόντια της Ακτής', τα λένε κάποιοι.»

Ο Χανμάρο τον ευχαρίστησε, ξανά, και εκείνος κι η Φιλράνα έφυγαν από το σπίτι του και κατευθύνθηκαν νότια, όπως τους είχε πει. Η νύχτα είχε, πλέον, πέσει και είχαν μόνο τα φεγγάρια για να τους φωτίζουν το δρόμο, οπότε πήγαιναν πιο αργά από πριν, για να μην οδηγήσουν τ'άλογά τους σε κανένα επικίνδυνο σημείο.

Τα βράχια τα αναγνώρισαν εύκολα, ακόμα και μες στο βράδυ. *Πράγματι,* σκέφτηκε ο Χανμάρο, *μοιάζουν με δόντια που βγαίνουν από τη θάλασσα.* Απορούσε πώς ένα πλοίο ήταν δυνατόν ν'αγκυροβολήσει εδώ πέρα, χωρίς να πάθει ζημιές. Αλλά, απ'την άλλη, ήταν και άσχετος από ναυσιπλοΐα, επομένως καλύτερα να μην έκανε υποθέσεις.

Η Φιλράνα αφίππευσε και κοίταξε το έδαφος.

«Τι ψάχνεις;» τη ρώτησε ο Χανμάρο.

«Ίχνη. Αν έφεραν τον Ταύρο από δω, σίγουρα, θ'άφησαν ίχνη… Και δε ρωτήσαμε, γαμώτο, και πόσοι άνθρωποι ήταν. Αυτό θα με βοηθούσε… Αχά!»

«Τι;»

Η Φιλράνα πήρε το άλογό της από τα ηνία και βάδισε. «Νομίζω ότι βρήκα τα ίχνη τους. Για έλα.»

Ο Χανμάρο κατέβηκε, επίσης, από τον ίππο του και τον πήρε κι εκείνος από τα γκέμια. «Τι νομίζεις ότι μπορεί να συνέβη; Πώς βρέθηκε ο Ταύρος στην κατοχή τους;»

«Δεν ξέρω. Ίσως ο θηρευτής να είχε κάνει κάποια συμφωνία μαζί τους, από πριν.»

«Αν είναι έτσι, τότε αυτοί είναι οι άνθρωποι που ήθελαν να καταστρέψουν τον πατέρα μου…» Ο Χανμάρο αισθάνθηκε κενός, ύστερα από τούτη τη διαπίστωση, που είχε και προηγουμένως περάσει απ'το νου του, μα δεν είχε τολμήσει να την αρθρώσει. Αισθάνθηκε κενός. Ούτε θυμωμένος, ούτε τρομαγμένος. Κενός. Και ήξερε πως, αν τώρα συναντούσε αυτούς τους εγκληματίες, θα εξακολουθούσε να αισθάνεται κενός, ό,τι κι αν έκανε, όπως κι αν αντιδρούσε: είτε αποφάσιζε να μιλήσει μαζί τους, είτε να τους επιτεθεί για να τους σκοτώσει.

Τα ίχνη τούς οδήγησαν μπροστά σε μια παλιά, ερειπωμένη καλύβα, που ο νότιος τοίχος της ήταν γκρεμισμένος.

«Κοίτα! Χανμάρο, *κοίτα,*» είπε η Φιλράνα, και έδειξε κάτω, τα χόρτα.

«Έχουν διαφορετικό χρώμα απ'ό,τι συνήθως–»

«Δεν είναι δικό τους αυτό το χρώμα, Χανμάρο. Αίμα είναι. Και, μάλιστα, πολύ αίμα. Κάποιος άνθρωπος σκοτώθηκε εδώ.» Βάδισε λίγο παραπέρα. «Και εδώ. Και εδώ υπάρχει αίμα.»

«Δεν καταλαβαίνω…» είπε ο Χανμάρο.

«Τι δεν καταλαβαίνεις; Κάποιοι σκοτώθηκαν σ'ετούτο το μέρος.»

«Για ποιο λόγο;»

«Αυτό,» είπε η Φιλράνα, αφήνοντας το άλογό της και μπαίνοντας στην καλύβα, «ίσως ποτέ να μην το μάθουμε.» Τράβηξε το ξίφος της, κοιτάζοντας, επιφυλακτικά, μέσα στα σκοτάδια. «Είναι κανείς εδώ; Βγες έξω!»

Κανένας δεν αποκρίθηκε.

«Είδες κάποιον;» ρώτησε ο Χανμάρο.

Η Φιλράνα βάδισε στο εσωτερικό της καλύβας, απομακρύνοντας, με τα μποτοφορεμένα της πόδια, διάφορα μικρά, ξύλινα (και μη) θραύσματα.

Κάτι έκανε θόρυβο από πάνω. Ο Χανμάρο ύψωσε το βλέμμα του στην οροφή και, εκτός από τρύπες, είδε ότι θαλασσοπούλια είχαν τις φωλιές τους ανάμεσα στα δοκάρια.

«Μπα,» είπε η Φιλράνα, «κανείς δεν είναι εδώ.» Θηκάρωσε το σπαθί της. «Όμως κάποιος έχει αφήσει τα πράγματά του.» Άπλωσε το χέρι της και σήκωσε έναν σάκο, όχι παλιό και κατεστραμμένο, αλλά καινούργιο και γερό. Τον έδωσε στον Χανμάρο.

Εκείνος τον άνοιξε και, στο φως των φεγγαριών που έμπαινε από τις τρύπες της οροφής, είδε πως μέσα δεν υπήρχε τίποτα το ιδιαίτερα ενδιαφέρον: τα συνηθισμένα εφόδια ενός ταξιδιώτη, καθώς και δύο μεγάλα μαχαίρια.

«Θα μπορούσε αυτός ο σάκος να είναι του Χάκνομπ;» ρώτησε η Φιλράνα.

«Ίσως,» είπε ο Χανμάρο και τον έκλεισε, ξανά, περνώντας τον στον ώμο. «Ίσως. Η Θήρνα θα ξέρει.»

«Τι κάνουμε τώρα, λοιπόν; Επιστρέφουμε να τις πούμε τι βρήκαμε;»

Ο Χανμάρο κατένευσε. «Ναι. Έτσι κι αλλιώς, έχει βραδιάσει. Οι δικοί μου θάχουν ανησυχήσει για μένα, κι εσύ πρέπει να πας τ'άλογά πίσω στον ξάδελφό σου.»

«Σωστά.»

Βγήκαν απ'την καλύβα και καβαλίκεψαν τους ίππους τους, που περίμεναν απέξω.

«Αναρωτιέμαι,» είπε ο Χανμάρο, «αν ο ψαράς είδε και τίποτα χαρακτηριστικό επάνω στο καράβι. Ξέρεις, κάποιο σύμβολο, τίποτα τέτοιο…»

«Μπορούμε να πάμε, πάλι, να τον ρωτήσουμε. Θέλεις;»

Ο Χανμάρο φάνηκε σκεπτικός· ύστερα, είπε: «Άστο· είναι αργά. Εξάλλου, αν είχε προσέξει κάτι το πολύ χτυπητό, θα μας τόχε αναφέρει, υποθέτω.»

Έκαναν τον κύκλο της έρημης καλύβας κι άρχισαν να κατευθύνονται βόρεια, προς τη Σερανβέλ.

«Νομίζω ότι ξέρω τι περιείχαν τα σακιά που κουβαλούσαν αυτοί που πήγαιναν στο πλοίο,» είπε η Φιλράνα.

«Τι;»

«Δύο πτώματα. Έξω απ'την καλύβα σκοτώθηκαν δύο άνθρωποι, αν κατάλαβα καλά· και τα σακιά ήταν επίσης δύο, και μεγάλα.»

«Γιατί, όμως, να πάρουν τους νεκρούς μαζί τους;»

«Για να μην αφήσουν ίχνη, φυσικά,» εξήγησε η Φιλράνα.

«Χμμ… Το θεωρείς πιθανό να σκότωσαν τον Χάκνομπ, για να του κλέψουν τον Ταύρο;»

«Τίποτα δεν αποκλείεται.»

«Και ο άλλος νεκρός; Ποιος μπορεί να ήταν ο άλλος νεκρός;» ρώτησε ο Χανμάρο.

«Κάποιος τον οποίο σκότωσε ο θηρευτής, προτού πεθάνει.»

«Μια στιγμή, μια στιγμή… Σκέφτεσαι αυτό που σκέφτομαι, Φιλράνα; Κάποιοι πλήρωσαν τον Χάκνομπ για να ανάψει την πυρκαγιά και, μετά, αυτοί οι ίδιοι τον σκότωσαν, προκειμένου να του πάρουν τον Ταύρο;»

«Είναι πολύ πιθανό.»

«Κανείς, όμως, δεν είδε το θηρευτή να παίρνει τον Ταύρο από την έπαυλή μας και να τον φέρνει εδώ, στην έρημη καλύβα. Πώς τα κατάφερε να περάσει απαρατήρητος;» έθεσε το ερώτημα ο Χανμάρο.

«Δε μπορώ να ξέρω. Υποθέτω, ωστόσο, ότι τον οδήγησε κάποιος ο οποίος γνωρίζει καλά ετούτα τα μέρη. Τον οδήγησε από ερημικά σημεία, ώστε να μην τους προσέξει κανείς.»

Ο Χανμάρο κούνησε το κουκουλωμένο του κεφάλι, κουρασμένος. «Δε φαίνεται να μπορούμε να βρούμε απαντήσεις…» μουρμούρισε, περισσότερο στον εαυτό του παρά στη Φιλράνα.

Όταν περνούσαν τη Νότια Πύλη της Σερανβέλ και έμπαιναν στην Οδό του Μισθοφόρου, είδαν τα σκιερά οικοδομήματα, το πλακόστρωτο, και τις ανθρώπινες φιγούρες να φωτίζονται από ένα δυνατό και ξαφνικό φως. Μια αστραπή, την οποία, σύντομα, ακολούθησε μια βροντή και, στη συνέχεια, οι πρώτες σταγόνες της πρώτης φετινής καλοκαιρινής βροχής.

«Για όνομα της Φλόγας!…» μούγκρισε ο Χανμάρο, κάτω απ'την κουκούλα του. «Για όνομα της Φλόγας! Δεν μπορούσε αυτό να είχε συμβεί όταν καιγόταν η έπαυλή μας;»

Διασχίζοντας την Οδό του Μισθοφόρου, πέρασαν κοντά από τον ψηλό Ναό της Φλόγας (που το πορφυρόμαυρο πέτρωμά του –το οποίο ονομαζόταν *σάλ'ριοθ*, είχε ακούσει ο Χανμάρο– έμοιαζε να λαμπυρίζει μαγικά στο φως των αστραπών), έφτασαν στα φυλάκια της Άνω Συνοικίας του Ξίφους (όπου οι φρουροί της πόλης τούς παρατήρησαν έντονα, κάτω απ'τα κράνη τους, που έσταζαν βρόχινο νερό, αλλά δεν τους σταμάτησαν για να τους ελέγξουν), διέσχισαν τη Χρυσή Γέφυρα

(όπου, λόγω της βροχής, δεν υπήρχε κόσμος), τρόχασαν μέσα στα μονοπάτια του Μεγάλου Κήπου, και βγήκαν από τη δυτική του πύλη, για να μπουν στο Ρόπαλο και να φτάσουν, τελικά, στο νοσοκομείο της φρουράς. Εκεί, αφίππευσαν και πέρασαν την είσοδο του οικοδομήματος, βγάζοντας τις κουκούλες τους και πηγαίνοντας στο δωμάτιο της Θήρνα, όπου εκείνη, ο Άνρημ, και ο Βόνιορ τούς περίμεναν.

«Η μητέρα ήταν εδώ πριν από λίγο,» είπε η αδελφή του Χανμάρο. «Σ'αναζητούσε.»

«Τι της είπες;»

«Ότι πήγες μια βόλτα έξω από την πόλη, για να ξεσκάσεις. Φρόντισε κι εσύ να της πεις το ίδιο.»

Ο Χανμάρο κατένευσε.

«Για μένα, τι είπατε, κυρία Πτεράργυρη;» ρώτησε η Φιλράνα.

«Δεν πρόσεξε ότι έλειπες,» αποκρίθηκε η Θήρνα. «Ή, τουλάχιστον, δε με ρώτησε τίποτα για σένα. Σε περίπτωση που σε ρωτήσει, πες της πως είχες πάει να πάρεις φαγητό από έξω.»

«Η φρουρά πότε θ'αλλάξει;»

«Είπα στη μητέρα ότι δε χρειάζεται ν'αλλάξει, ότι θα κοιμηθείτε εδώ, εσύ κι ο Βόνιορ, κι ότι θα φυλάτε βάρδιες, εναλλάξ.»

«Μάλιστα, κυρία Πτεράργυρη,» αποκρίθηκε η Φιλράνα· αλλά, από την όψη της, ήταν φανερό πως ήταν δυσαρεστημένη που δεν είχε ερωτηθεί γι'αυτό.

«Τι βρήκατε;» ρώτησε η Θήρνα τον Χανμάρο. «Μάθατε τίποτα για τον θηρευτή;»

«Ο σάκος του,» είπε ο αδελφός της, και της τον έδωσε. «Τουλάχιστον, υποθέτουμε πως είναι δικός του.»

Η Θήρνα ύψωσε το ένα της φρύδι, ερωτηματικά, και ο Χανμάρο τής μίλησε για όλες τους τις ανακαλύψεις, καθώς και για τις απορίες του. Όταν τελείωσε, πρόσθεσε: «Τώρα, όμως, πρέπει να πηγαίνω, γιατί οι γονείς μας θ'ανησυχούν.»

«Κι εγώ,» είπε η Φιλράνα, «πρέπει να πάω τ'άλογα στο στάβλο του ξαδέλφου μου.»

Η Θήρνα συνοφρυώθηκε, παραξενεμένη. «Ποια άλογα;»

«Χρειάστηκε να πάρουμε άλογα,» εξήγησε ο Χανμάρο, «για να κινούμαστε πιο γρήγορα.

»Θα σε ξαναδώ το πρωί, αδελφούλα.» Έσκυψε, για να φιλήσει το μάγουλό της.

Βγαίνοντας από το νοσοκομείο της φρουράς, ο Χανμάρο κι η Φιλράνα έλυσαν τα άλογα από τον χαλκά όπου τα είχαν δέσει.

«Θες να έρθω μαζί σου, ως το στάβλο;»

«Εγώ θα έπρεπε να κάνω αυτή την ερώτηση.»

«Ε;»

«Εννοώ ότι θα έπρεπε να σε ρωτήσω αν θέλεις, πρώτα, να σε πάω στους Περίδετους. Εξάλλου, είμαι σωματοφύλακάς σου.»

«Από πότε;»

Η Φιλράνα μειδίασε. «Γι'αυτό δε μ'έχει στις υπηρεσίες του ο πατέρας σου;»

«Δε σ'έχει για να φυλάς αποκλειστικά εμένα.»

«Ναι, μ'έχει για να φυλάω όλη την οικογένεια… αλλά μπορώ κι εγώ να έχω τις προτιμήσεις μου ανάμεσα στα μέλη της, δε μπορώ;» Πέρασε το χέρι της μέσα στη ζώνη του, τραβώντας τον κοντά της. Σηκώθηκε στις μύτες των μποτών της και τα χείλη τους συναντήθηκαν.

Ο Χανμάρο κοκκίνισε.

«Ο στάβλος, έτσι κι αλλιώς, είναι στο δρόμο μας,» είπε η Φιλράνα. «Δε θα χρειαστεί να λοξοδρομήσουμε.»

«Α…»

Ακολουθώντας, μέσα στη βροχή, την Οδό του Πονηρού, βρέθηκαν στην Άρχουσα Συνοικία, και εκεί η Φιλράνα έστριψε σ'έναν στενότερο δρόμο και σταμάτησε μπροστά σ'ένα στάβλο.

«*Εδώ* είναι;» απόρησε ο Χανμάρο. Εδώ βρίσκονταν τα καλύτερα και ακριβότερα καταστήματα της πόλης, διότι εδώ, επίσης, είχαν τις οικίες τους οι αριστοκράτες και οι πλούσιοι της Σερανβέλ. Η Άρχουσα Συνοικία ονομαζόταν και Συνοικία των Καλοντυμένων Κλεφτών, από όσους δεν συμπαθούσαν την αριστοκρατία και τους μεγαλεμπόρους.

«Ναι,» απάντησε η Φιλράνα, και, παίρνοντας και τα δύο άλογα από τα ηνία, τα τράβηξε στο εσωτερικό του στάβλου. «Σε μια στιγμή επιστρέφω.» Και, όντως, δεν άργησε περισσότερο· σχεδόν μόλις μπήκε βγήκε.

«Δεν υπήρξε πρόβλημα, επομένως;» είπε ο Χανμάρο.

«Φυσικά και όχι. Δεν τα τραυματίσαμε τα άλογα· όπως τα πήραμε έτσι τα φέραμε. Έλα από δω, τώρα.»

Τον οδήγησε μέσα σ'έναν άλλο μικρό δρόμο και έφτασαν μπροστά σε μια από τις πύλες του Μεγάλου Κήπου –την βορειοανατολική, εξήγησε η Φιλράνα, όταν ο Χανμάρο τη ρώτησε. Διέσχισαν τα μονοπάτια και βγήκαν στη Χρυσή Γέφυρα· κι από κει, ακολουθώντας τη διαδρομή που ο Χανμάρο είχε πλέον μάθει καλά, έφτασαν στην οικία των Περίδετων, στα σύνορα της Συνοικίας των Δηλητηρίων και του Μεγάλου Παζαριού.

Όταν στέκονταν μπροστά από το σπίτι, η Φιλράνα τύλιξε, απροειδοποίητα, τα χέρια της γύρω απ'το λαιμό του Πτεράργυρου και τον φίλησε ξανά. Μετά, τον κοίταξε χαμογελώντας. «Καληνύχτα,» του ψιθύρισε, καθώς εκείνος την ατένιζε κάπως αμήχανα.

«Καληνύχτα,» της είπε· και η Φιλράνα στράφηκε και βάδισε μέσα στη βροχή, ενώ ο Χανμάρο ατένιζε την κουκουλωμένη της φιγούρα, μέχρι που χάθηκε απ'τα μάτια μου και δεν έμεινε εμπρός του παρά μια κουρτίνα από νερό.

Από ένα παράθυρο της οικίας Περίδετων, ένα ζευγάρι μάτια τον παρατηρούσαν· ο Χανμάρο, όμως, δεν τα πρόσεξε. Ανέβηκε τη σκάλα του σπιτιού και μπήκε στην τραπεζαρία, όπου οι γονείς του τον περίμεναν, μαζί με τη θεία Ζεθάλιν, τον θείο Κάρναλεν, και τη γιαγιά.

Η Μάριλιν και ο Νολράκο ζήτησαν εξηγήσεις: Γιατί η Θήρνα τον είχε καλέσει στο νοσοκομείο; Και πού είχε πάει μετά;

Γιατί, μαμά, δε ρώτησες την ίδια τη Θήρνα το λόγο για τον οποίο με κάλεσε; αναρωτήθηκε ο Χανμάρο· κι ελπίζοντας πως δε θα έλεγε καμια βλακεία, αποκρίθηκε πως η αδελφή του τον είχε καλέσει, απλά και μόνο, επειδή ήθελε να μιλήσει σε κάποιον, ύστερα από όσα της είχαν συμβεί. Αυτό ήταν όλο. Και μετά, εκείνος είχε αισθανθεί την ανάγκη να πάρει λίγο καθαρό αέρα, καθώς τα γεγονότα της νύχτας με την πυρκαγιά είχαν επιστρέψει στο νου του.

«Η πόλη με πνίγει,» είπε· «στα περίχωρα ήταν καλύτερα.»

«Δυστυχώς, όμως, δεν είμαστε στα περίχωρα, τώρα,» τόνισε ο Νολράκο· «και καλά θα κάνεις να προσέχεις. Δεν ξέρεις τι άνθρωποι τριγυρίζουν έξω από τη Σερανβέλ.»

«Ξέρω, πατέρα. Αλλά δεν πήγα σε λημέρια ληστών· σε μεγάλους και φρουρούμενους δρόμους πήγα.»

«Όπως και νάχει, να τα αποφεύγεις αυτά,» αποκρίθηκε ο Νολράκο. «Να είσαι προσεκτικός. Με καταλαβαίνεις; *Προσεκτικός*.» Τα μάτια του πατέρα του τον ατένιζαν έντονα.

Τι εννοεί; Είναι κάτι που δε μου λέει; σκέφτηκε ο Χανμάρο. Όμως δεν έφερε αντίρρηση. Απλά, ένευσε και είπε ότι ήθελε να ξεκουραστεί.

Κεφάλαιο Δέκατο-Όγδοο
—Ναράμια—

Όταν η Ναράμια επέστρεψε από την ερειπωμένη καλύβα στην Ανεμοδαρμένη Ακτή, έκανε μια βόλτα στο Μεγάλο Παζάρι και στη Συνοικία του Δούλου και, ύστερα, πήγε στον *Μαύρο Πέλεκυ*, όπου ανέβηκε στο δωμάτιό της. Χαμένη στις σκέψεις της, δεν κατέβηκε στην τραπεζαρία να πάρει μεσημεριανό, ούτε παράγγειλε να της φέρουν. Έχοντας βγάλει τις μπότες και την κάπα της, ήταν ξαπλωμένη, ανάσκελα, στο κρεβάτι, με τα πόδια της σταυρωμένα στον αστράγαλο, και αναρωτιόταν τι θα έκανε με τον αλχημιστή.

Ο Χάκνομπ ήταν νεκρός, και ίσως κι εκείνη να κατέληγε στις Σκιές, αν επισκεπτόταν τον εργοδότη της μετά από τρεις ημέρες, όπως είχαν συμφωνήσει. Ίσως ο αλχημιστής να της έδινε ένα φιαλίδιο και να της έλεγε πως αυτό ήταν η θεραπεία, αλλά, όταν η Ναράμια το έπινε, θα ανακάλυπτε ότι επρόκειτο για θανατηφόρο δηλητήριο.

Τότε, όμως, θυμήθηκε τα ίδια του τα λόγια: *«Δεν είναι ένα μπουκαλάκι με παράξενο υγρό, το οποίο θα πιεις και θα γίνεις αυτομάτως καλά.»*

Θα μου το έλεγε τούτο, αν σκεφτόταν να μου δώσει ένα φιαλίδιο για να με δηλητηριάσει;

Ναι, μπορεί: για να διαλύσει τις υποψίες από το νου μου.

Ή, ίσως να τη σκότωνε στους δρόμους της Σερανβέλ. Ίσως να πλήρωνε μπράβους να τη σκοτώσουν.

Καλύτερα έτσι. Καλύτερα να το κάνει έτσι. Μπράβους έχω ξαναντιμετωπίσει στη ζωή μου. Τις αλχημείες τις φοβάμαι περισσότερο. Γιατί, φυσικά, δεν μπορούσε να ξέρει τι αποτελέσματα έχει ένα «φάρμακο» μέχρι να το δοκιμάσει… Μια φορά παλιότερα, νόμιζε, πάλι, ότι είχε βρει θεραπεία για το άλγος: Μια γρια ερημίτισσα τής είχε φτιάξει ένα μαντζούνι και της το είχε δώσει για να το πιει. Και η Ναράμια είχε αρρωστήσει, για μέρες.

Ο αλχημιστής με τη χάλκινη μάσκα, όμως, της φαινόταν *σοβαρός*. Δεν ήταν σαν τη γριά ερημίτισσα. Της είχε δώσει την εντύπωση πως, όντως, θα *μπορούσε* να τη βοηθήσει.

Αλλά δες τι συνέβη στον Χάκνομπ… Εκτός, βέβαια, κι αν δεν τον σκότωσε ο εργοδότης μου, μα κάποιος άλλος… Ποιος, όμως; Ποιος τον βρήκε εκεί, μες στη μέση της ερημιάς, και τον σκότωσε; Και τι απέγινε ο Ταύρος;

Έτσι στριφογύριζαν οι σκέψεις στο κεφάλι της, ώσπου νύχτωσε και άρχισε να βρέχει. Τότε, ακούγοντας τις σταγόνες της βροχής να χτυπάνε πάνω στο κρύσταλλο του παραθύρου της, η Ναράμια αναδύθηκε από τη σκοτεινή άβυσσο του νου της και σηκώθηκε από το κρεβάτι, για να κοιτάξει έξω, σ'έναν από τους δρόμους της Κάτω Συνοικίας του Ξίφους. Ένας άντρας έτρεχε μέσα στη νεροποντή, μάλλον προσπαθώντας να βρει καταφύγιο.

Η τραπεζαρία θα είναι γεμάτη, συμπέρανε η Ναράμια, και χαμογέλασε αχνά. Της άρεσαν κάτι τέτοιες βραδιές, που έξω έβρεχε ή χιόνιζε ή είχε δυνατό αέρα κι όλοι μαζεύονταν σε κάποιο πανδοχείο, ανταλλάσσοντας ιστορίες γύρω από τη φωτιά, πίνοντας όσο χωρούσε η κοιλιά τους, τρώγοντας μέχρι που να σκάσουν, παίζοντας διάφορα παιχνίδια, και κουβεντιάζοντας.

Ο Δάρφο θα είναι στην τραπεζαρία, κατά πάσα πιθανότητα. Κι ίσως ετούτη να είναι μια καλή ευκαιρία να τον δω, για να του μιλήσω. Πιθανώς να μπορούσε να της βρει κάποια δουλειά, γιατί ο αλχημιστής με τη χάλκινη μάσκα, μάλλον, δε θα την είχε ανάγκη άλλο. *Βέβαια, δε θα μου χρειαστεί καμία δουλειά, αν με σκοτώσουν.* Αν… Αν… *Άστους να προσπαθήσουν, άμα θέλουν!* Δεν είχε νόημα, τώρα, να κάθεται και να σκέφτεται μοιρολατρικά. Έπρεπε να φροντίσει για το μέλλον, έστω κι αν το μέλλον δεν την έβρισκε ποτέ. Άλλωστε, πάντα δεν υπήρχε και μια τέτοια πιθανότητα;

Επιπλέον, γιατί να μην ήταν αισιόδοξη; Λίγη αισιοδοξία δεν έβλαπτε! Μπορεί ο αλχημιστής να είχε προστάξει να σκοτώσουν το θηρευτή, για να του πάρει τον Γκρίζο Ταύρο, αλλά εκείνη γιατί να έμπαινε στον κόπο να τη δολοφονήσει; Θα της έδινε, απλά, τη θεραπεία για το άλγος και θα τελείωνε μαζί της.

Η Ναράμια έπιασε τις μπότες της από το σημείο όπου τις είχε πετάξει και, καθίζοντας στην άκρη του κρεβατιού, τις φόρεσε. *Πώς, όμως, πήραν τον Γκρίζο Ταύρο; Μονάχα ένας θηρευτής μπορεί να τον ελέγξει· εκτός αν είναι εξημερωμένος: κι αυτός δεν ήταν.*

Κούνησε το κεφάλι της. *Άστο· δε βγάζεις άκρη, έτσι.*

Κατέβηκε στην τραπεζαρία του πανδοχείου, παρατηρώντας πως, όντως, όπως είχε υποθέσει, ήταν γεμάτη, κι εκείνη ακριβώς τη στιγμή δύο ταξιδιώτες έμπαιναν, φορώντας κουκούλες και κάπες που έσταζαν βρόχινο νερό.

Η Ναράμια πήγε στο μπαρ και παράγγειλε μια μπίρα, ενώ με το βλέμμα της αναζητούσε τον Δάρφο ανάμεσα στον κόσμο. Ένας μεγαλόσωμος άντρας, μυώδης και γυμνός από τη μέση και πάνω, στεκόταν στο κέντρο του δωματίου και μιλούσε

σ'άλλους τρεις, με εύθυμη διάθεση· και εκείνος και αυτοί γελούσαν. Από πίσω του, η Ναράμια κατάφερε να δει ότι σ'ένα τραπέζι καθόταν ο Δάρφο, μαζί με μερικούς μισθοφόρους του. Παίρνοντας την μπίρα της στο χέρι, τον ζύγωσε.

Εκείνος βλεφάρισε, αντικρίζοντάς την. Η γυαλάδα στα μάτια του της αποκάλυψε ότι τη θυμόταν από την τελευταία τους συνάντηση, και μάλλον πολύ καλά.

Η Ναράμια σταμάτησε και τον ατένισε. «Ο Δάρφο είσαι, σωστά; Έχουμε ξαναντιμώσει…»

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνος, «στο Πάρντβακ. Τι κάνεις εδώ, Ναράμια;»

«Σ'το είπα ότι είμαι Σερανβέλια, δε σ'το είπα;»

«Μου το είπες.»

«Να καθίσω;»

«Φυσικά.» Έσπρωξε τον άντρα που καθόταν πλάι του. «Σήκω, ρε ρεμάλι, να καθίσει η γυναίκα. Πήγαινε παραπέρα.»

Ο μισθοφόρος σηκώθηκε, ξεκαρφώνοντας ένα ξιφίδιο από το τραπέζι και παίρνοντάς το μαζί του. Η Ναράμια κάθισε στην καρέκλα.

«Τελείωσες τις δουλειές σου στο Πάρντβακ;» τη ρώτησε ο Δάρφο.

Εκείνη ήπιε μια γουλιά απ'τη μπίρα της. «Ναι, αν και τα πράγματα δεν πήγαν τόσο καλά όσο περίμενα. Ο άνθρωπος που ήταν να με πληρώσει τα θαλάσσωσε… Τέλος πάντων. Εσείς πώς τα πήγατε; Καλά, να υποθέσω;»

«Τι καλά; Δεν άκουσες για τη φωτιά έξω απ'την πόλη;»

«Και ποιος δεν τόχει ακούσει… Αλλά τι σχέση έχει αυτό;»

Ένας τροβαδούρος άρχισε να παίζει λαγούτο και δύο γυναίκες –συντρόφισσές του– να τραγουδάνε. Ήταν όλοι τους καθισμένοι σε μια γωνία της τραπεζαρίας, κοντά στη σκάλα.

«Οι Πτεράργυροι ξέρεις πού μένουν; Ή, μάλλον, ξέρεις πού *έμεναν;*» ρώτησε ο Δάρφο.

Η Ναράμια ανασήκωσε τους ώμους. «Όχι ακριβώς. Σε κάποια έπαυλη, νομίζω…»

«Από την έπαυλή τους ξεκίνησε η πυρκαγιά.»

«*Τι;*» έκανε την έκπληκτη η Ναράμια. «Πώς έγινε αυτό;»

«Να σου πω την αλήθεια, κι εγώ σε απορία είμαι. Κάποιος τούς την είχε στημένη, πάντως· αυτό είναι το σίγουρο.» Έβαλε μερικούς ξηρούς καρπούς στο στόμα του, μασουλώντας τους: *κρατς κρουτς κρατς.* «Στο καραβάνι βάλανε τη φωτιά–»

«Δεν ήσουν μέσα, ελπίζω…»

«Όχι,» είπε ο Δάρφο. «Βρισκόμουν σ'ένα δωμάτιο της έπαυλης. Πολύ μισθοφόροι μου, όμως, κάηκαν σ'αυτή την τρισκατάρατη πυρκαγιά, κι ο Πτεράργυρος, βέβαια, τάχασε όλα. Είχε πάθει και τις δυο προηγούμενες πανωλεθρίες… Έχεις ακούσει για δαύτες;»

Η Ναράμια κατένευσε, πίνοντας μια γουλιά μπίρα.

«Ένα ολόκληρο πλοίο κι ένα ολόκληρο καραβάνι. Τρομερές ζημιές. Όλα τα εμπορεύματα πήγανε χαμένα. Και τώρα, του ήρθε κι ετούτη η πυρκαγιά, του ανθρώπου· τον αποτελείωσε.» Έπιασε την κούπα του και ήπιε κρασί. «Εννοείται πως δε δουλεύω, πλέον, γι'αυτόν. Δε μπορεί να με πληρώνει, όπως καταλαβαίνεις. Έχει άλλες σκοτούρες στο κεφάλι του.»

«Και για ποιον δουλεύεις τώρα;»

«Αυτή τη στιγμή, ψάχνω. Δεν έχω κάτι σίγουρο ακόμα.»

«Κι εγώ στην ίδια κατάσταση βρίσκομαι,» είπε η Ναράμια. «Θα μπορούσαμε να συνεργαστούμε…»

«Εσύ δεν έχεις μισθοφόρους στη δούλεψή σου· μου είχες πει ότι δουλεύεις μόνη σου.»

«Μόνη μου δουλεύω, κυρίως· αλλ'αυτό εξαρτάται κι από τους εργοδότες που βρίσκω.»

«Θέλεις, δηλαδή, να μπεις στους μισθοφόρους μου;»

«Όχι,» αποκρίθηκε η Ναράμια. «Ωστόσο, αν βρεις κανέναν που να ενδιαφέρεται για κάποια πιο… εξειδικευμένη εργασία, την οποία δεν μπορείς να του προσφέρεις, να μ'έχεις υπόψη.»

«Έχει καλώς,» είπε ο Δάρφο, ακουμπώντας το χέρι του στο δεξί της γόνατο, που ήταν σταυρωμένο επάνω στο αριστερό. «Εξάλλου, κι εσύ προθυμοποιήθηκες να με βοηθήσεις στο Πάρντβακ, πληροφορώντας με για τον Γκρίζο Ταύρο.» Το πρόσωπό του, τώρα, ήταν πιο κοντά στο δικό της. «Μακάρι να μπορούσα να κάνω και τίποτα περισσότερο…» Η φωνή του ήταν γεμάτη υπονοούμενα. Τσούγκρισε την κούπα του με τη δική της, πίνοντας μια γουλιά κρασί.

Η Ναράμια δεν τον έβρισκε απωθητικό ως άντρα. Δεν ήταν κανένας κούκλος, αλλά ούτε κι εκείνη ήταν καλλονή. Ήταν, όμως, συμπαθητικός, και το τραβηγμένο του, μυστακοφόρο πρόσωπο τής έβαζε πονηρές σκέψεις στο νου: αναρωτιόταν τι εκφράσεις θα έπαιρνε όταν τον καβαλούσε.

Μειδίασε, στραβά, και άγγιξε το χέρι του που ήταν ακουμπισμένο στο γόνατό της. «Ίσως και να μπορείς,» αποκρίθηκε· και, συνεχίζοντας, άλλαξε θέμα: «Ο Ταύρος τι έγινε, με τη φωτιά; Έχω ακούσει πως οι φλόγες τούς εξοργίζουν.»

«Σωστά έχεις ακούσει,» είπε ο Δάρφο, ατενίζοντάς την πιο έντονα από πριν. Το βλέμμα του δεν βρισκόταν, πλέον, μόνο στο πρόσωπό της· γλιστρούσε και παρακάτω, στην καμπύλη του στήθους της, στους μηρούς της. «Ο Ταύρος διέλυσε το καραβάνι προτού προλάβουν να το κατασπαράξουν οι φλόγες.»

«Και μετά, πού πήγε;» Η Ναράμια πήρε το χέρι της από το δικό του, αλλά πέρασε το άλλο της χέρι στους ώμους του.

«Δεν ξέρω.»

«Δηλαδή, περιφέρεται τώρα έξω απ'την πόλη;» Ήπιε μια γουλιά απ'τη μπίρα της.

«Δεν ξέρω· ίσως η φρουρά να τον σκότωσε. Εκτός αν έφυγε, βέβαια… Πάντως, αν κάνει ζημιές στους αγρούς, σίγουρα θα τον σκοτώσουν. Δεν έχω ακούσει

τίποτα φήμες για το θέμα.» Ο Δάρφο συνοφρυώθηκε. «Τώρα που το λες, είναι παράξενο… Κανονικά, αν ένας Γκρίζος Ταύρος τριγύριζε ελεύθερος, θάχε βουίξει ο τόπος.»

«Μπορεί να τον ηρέμησε ο θηρευτής του.»

«Ναι, μπορεί… Τέλος πάντων. Δε με νοιάζει, πια, εμένα. Αυτές ήταν δουλειές του Πτεράργυρου, και δε δουλεύω, τώρα, για κείνον. Η συνεργασία μας έληξε.» Ήπιε κρασί.

«Θα βρεις άλλον εργοδότη,» είπε η Ναράμια, μπλέκοντας τα δάχτυλά της μέσα στα καστανόξανθα μαλλιά του και χαϊδεύοντας τον αυχένα του.

«Δεν το αμφιβάλλω αυτό.» Το χέρι του Δάρφο είχε γλιστρήσει από το γόνατό της στον μηρό της και στα πλευρά της.

Τα χείλη της Ναράμια πλησίασαν τα δικά του. «Πόσο καιρό δούλευες για τον Πτεράργυρο;»

«Αρκετά χρόνια…» Ο Δάρφο έσκυψε, για να φιλήσει το λαιμό της. «Αρκετά χρόνια.»

«*Μμμ…* Πόσα χρόνια είναι ‘αρκετά’;»

Το χέρι του Δάρφο άγγιζε, τώρα, το δεξί της στήθος πάνω απ’τα ρούχα της. «Οκτώ,» της είπε, φιλώντας το λοβό του αφτιού της.

Και τότε, τη λόγχισε το άλγος, φλογίζοντας όλη τη δεξιά της μεριά. *Κατάρες… Κατάρες!* Η Ναράμια μούγκρισε, προσπαθώντας να το αγνοήσει. Ο Δάρφο φάνηκε να θεώρησε το μούγκρισμά της θετικό σημάδι, και, καθώς συνέχιζε να φιλά το λαιμό της, το χέρι του άρχισε να ξεκουμπώνει το μπροστινό μέρος της τουνίκας της.

«Περίμενε,» του είπε η Ναράμια. «Περίμενε. Πρέπει να…» Ακούμπησε τα χέρια της στους ώμους του, απωθώντας τον. «Πρέπει να πάω στο δωμάτιό μου, για λίγο. Θα επιστρέψω.»

Ο Δάρφο την κοίταξε παραξενεμένος.

«Θα επιστρέψω.» Η Ναράμια σηκώθηκε απ’την καρέκλα της κι έκανε να φύγει. Παραπάτησε, κι αναγκάστηκε να πιαστεί απ’την καρέκλα του Δάρφο, για να μην πέσει.

«Είσαι καλά;» τη ρώτησε εκείνος.

«Ναι,» του χαμογέλασε. «Απλά, σκόνταψα.» Του τσίμπησε το μάγουλο κι έσκυψε, για να φιλήσει τα χείλη του.

Ανέβηκε στο δωμάτιό της κι έκλεισε, θορυβωδώς, την πόρτα πίσω της. Ο πόνος, φυσικά, δεν είχε ακόμα περάσει, και η Ναράμια δεν μπορούσε να προβλέψει πόσο θα κρατούσε· αυτό ποτέ δεν μπορούσε να το προβλέψει. Άρπαξε το μαξιλάρι της από το κρεβάτι και το κοπάνησε στον τοίχο, οργισμένη, καταρώμενη την τύχη της, καταρώμενη τη Φλόγα, καταρώμενη τα καταραμένα τα φυτά που της είχαν προκαλέσει τούτη την ασθένεια.

Πήρε μια βαθιά ανάσα, για να καλμάρει τα νεύρα της, και κάθισε στο κρεβάτι. Έβγαλε τις μπότες της και δίπλωσε το ένα της πόδι κάτω απ'το άλλο. Περιμένοντας.

Περιμένοντας το αραχνοφανές εσωδερμικό άλγος να κάνει τον κύκλό του και να περάσει.

Ακούμπησε την πλάτη της στον τοίχο. Παραδίπλα ήταν το παράθυρο, και μπορούσε ν'ακούσει, δυνατά, τη βροχή να χτυπά το τζάμι. *Να υπήρχε, τουλάχιστον, κάποιο καταραμένο παυσίπονο. Να υπήρχε κάποιο παυσίπονο που να σταματά το άλγος, έστω και για λίγο.* Δεν υπήρχε, όμως, τίποτα που να βοηθά. Ήταν λες κι η ίδια η Φλόγα να βρισκόταν εντός της, με άγριες διαθέσεις: καταστροφικές.

Δεν την παραξένευε που άνθρωποι είχαν αυτοκτονήσει εξαιτίας ετούτης της ασθένειας. Τι *βασανιστική* που ήταν!… Δε σε κούραζε μονάχα σωματικά, μα και ψυχικά. Η Ναράμια νόμιζε, πια, ότι η ψυχή της είχε γίνει κουρέλι. Κι αναρωτήθηκε αν, τελικά, το εσωδερμικό άλγος δε φώλιαζε κάτω απ'το δέρμα, μα κάπου πολύ, πολύ βαθύτερα· κάπου όπου μονάχα οι ανώτερες δυνάμεις, όπως η Φλόγα, μπορούσαν να φτάσουν.

Ίσως, σκέφτηκε η Ναράμια, *θα ήταν συνετό να ζητήσω τη βοήθεια των ιερέων της Φλόγας. Ίσως αυτοί έχουν τη δύναμη να με βοηθήσουν…* Δεν το είχε επιχειρήσει ποτέ, κυρίως επειδή τους φοβόταν και δεν ήθελε να μπλέξει μαζί τους. Πολλά και διάφορα ακούγονταν για δαύτους, μέσα και έξω από τη Σερανβέλ. Υπήρχαν άνθρωποι που είχαν κάνει συμφωνίες με τους ιερείς και είχαν καταλήξει ιερόδουλοι –σκλάβοι του Ναού της Φλόγας–, ή τους είχε βρει ακόμα χειρότερη μοίρα…

Η Ναράμια δεν ήξερε πόση ώρα είχε περάσει, όταν η πόρτα της χτύπησε και η φωνή του Δάρφο ακούστηκε, λέγοντας το όνομά της και ρωτώντας την αν ήταν καλά.

Όχι, συλλογίστηκε εκείνη, *ΔΕΝ είμαι καλά, μα τη Φλόγα! ΔΕΝ είμαι καθόλου καλά!* Ο πόνος δεν είχε φύγει ακόμα.

Ο Δάρφο ξαναχτύπησε. «Ναράμια; Είσαι μέσα; Είσαι καλά;»

Πώς έμαθε πού είναι το δωμάτιό μου; Ποιος του το είπε;

Πρόλαβε δεν πρόλαβε να κάνει ετούτη τη σκέψη και το άλγος πέρασε, ξαφνικά όπως την είχε πιάσει. Η Ναράμια βλεφάρισε και ψηλάφισε τη δεξιά της μεριά, σα να μην ήθελε να το πιστέψει. Έπειτα, σηκώθηκε από το κρεβάτι και ζύγωσε την πόρτα, ανοίγοντάς την.

«Ενοχλώ;» ρώτησε ο Δάρφο. «Ανησύχησα. Δε φαινόσουν καλά, κάτω.»

«Καλά είμαι. Έλα μέσα.» Τυλίγοντας τα χέρια της γύρω απ'τη μέση του, τον παρέσυρε στο εσωτερικό του δωματίου, και έκλεισε την πόρτα με μια κλοτσιά. «Άργησα πολύ;»

«Μου *φάνηκε* πολύ,» αποκρίθηκε ο Δάρφο, μειδιώντας· «αυτό είναι βέβαιο.»

Η Ναράμια γέλασε κι άρχισε να λύνει τα ρούχα του, ενώ εκείνος έλυνε τα δικά της. Όταν ήταν γυμνή εμπρός του και ξαπλωμένη ανάσκελα στο κρεβάτι, ο μισθοφόρος είδε τους αραχνοειδείς σχηματισμούς επάνω της και είπε: «*Χα!* Τι απίστευτη δερματοστιξία έχεις κάνει, Ναράμια!» Της χίμησε, φιλώντας τη δεξιά της μεριά, από το στήθος ως την κοιλιά, όλα τα σημεία όπου εκτείνονταν οι αράχνες. «Τη λατρεύω!»

Εγώ την απεχθάνομαι, σκέφτηκε η Ναράμια, αλλά δεν το είπε. Τύλιξε τα χέρια της γύρω απ'το λαιμό του και τα πόδια της γύρω απ'τη μέση του, και το εσωδερμικό άλγος άρχισε να σβήνεται από το μυαλό της όσο ο έρωτάς τους δυνάμωνε. Όταν πήρε τα χέρια της από τον Δάρφο, για ν'αρπάξει τις άκριες του κρεβατιού, δεν υπήρχε ούτε το παραμικρό υπόλειμμα σκέψης για την ασθένεια μέσα στο νου της, και, φτάνοντας στην πρώτη της κορύφωση, κραύγασε. Το κρεβάτι έτριξε από κάτω τους. *Ναράμια…* ψιθύριζε στ'αφτί της –πότε στο δεξί, πότε στ'αριστερό– ο Δάρφο, *Ναράμια… Ναράμια…* Κι εκείνη πρόλαβε να φτάσει σε ακόμα μια κορύφωση, προτού η φωνή του πει: *Ναράααμιαα…!* για τελευταία φορά, και ο έρωτάς του σβήσει μέσα της, με μια απότομη έκρηξη.

«Είσαι σίγουρη ότι δε θες νάρθεις με τους μισθοφόρους μου;» τη ρώτησε, μετά, ξαπλωμένος πλάι της και φιλώντας, αργά, τον ώμο της.

«…Ναι,» μουρμούρισε εκείνη, μπλέκοντας τα δάχτυλά της στα μαλλιά του. «Δεν είμαι ομαδικός τύπος.

»Να σου πω… Πώς ήξερες πού είναι το δωμάτιό μου;»

Ο Δάρφο γέλασε. «Δε σε παρακολουθώ. Ρώτησα τη γυναίκα στο μπαρ.»

Ύστερα, έμειναν κι οι δυο τους σιωπηλοί, ακούγοντας τη βροχή που χτυπούσε το παράθυρο· και δεν άργησαν να κοιμηθούν, σκεπασμένοι με την κάπα της Ναράμια.

Κεφάλαιο Δέκατο-Ένατο
—Νολράκο—

Χτες βράδυ, όταν η μητέρα της ήρθε να τη δει και να τη ρωτήσει για τον Χανμάρο, της είπε, επίσης, ότι το πρωί θα έπρεπε να πάει μαζί της, για να (εδώ είχε κομπιάσει) της πάρουν μέτρα για το τεχνητό πόδι που θα αντικαθιστούσε το πραγματικό της.

«Εντάξει,» είχε αποκριθεί η Θήρνα. «Θα χαρώ που θα βγω από δω μέσα. Και μην ανησυχείς, μητέρα· είναι κάτι φυσικό.»

«Φυσικό;»

«Ύστερα από το ατύχημα… δεν μπορούσε να γίνει κάτι άλλο.» Η Θήρνα διαπίστωσε ότι κι εκείνη είχε κομπιάσει, παρότι είχε προσπαθήσει να το αποφύγει· παρότι προσπαθούσε να αγνοήσει τον –ψυχολογικό, κυρίως– πόνο της· παρότι προσπαθούσε να προσποιηθεί ότι «δεν πείραζε», ότι τίποτα δεν είχε αλλάξει στη ζωή της.

«Ναι,» είχε πει, μονάχα, η Μάριλιν, και είχε φύγει.

Μετά, είχαν επιστρέψει στο δωμάτιο της Θήρνα ο Χανμάρο και η Φιλράνα, και της είχαν αναφέρει τα όσα βρήκαν, δίνοντάς της μαζί και το σάκο που –πιθανώς– ανήκε στον Χάκνομπ. Από τότε, εκείνη μπλέχτηκε σε σκέψεις και υποθέσεις, σχετικά με τον θηρευτή, τον Γκρίζο Ταύρο, τη γυναίκα με το ασήμι στο πίσω μέρος των μποτών, και τους εχθρούς του πατέρα της… κι ακόμα και τώρα, που βρισκόταν στους δρόμους της Σερανβέλ, πηγαίνοντας προς το κατάστημα του Σαρνάλκο, αυτά συλλογιζόταν.

Η Θήρνα στηριζόταν σε μια πατερίτσα, για να βαδίζει, και από τη μια της μεριά ήταν η Μάριλιν, ενώ από την άλλη η Φιλράνα. Ο Βόνιορ προχωρούσε λίγο πιο μπροστά. Η μητέρα της δεν ήθελε να τον αφήσει με τον Άνρημ. «Δε χρειάζεται παρέα για να περάσει η ώρα του,» είχε πει. «Ολόκληρο θηρίο είναι. Καλά δεν τα λέω;» είχε ρωτήσει τον ίδιο.

«Έχετε απόλυτο δίκιο, κυρία Πτεράργυρη,» είχε αποκριθεί ο Άνρημ, χωρίς κανένα ίχνος κακίας στη φωνή του (ή, τουλάχιστον, η Θήρνα δεν είχε διακρίνει κανένα ίχνος κακίας). «Μπορώ να φροντίζω μια χαρά τον εαυτό μου· κι αν θέλω κάτι, είμαι βέβαιος πως οι νοσοκόμοι θα με εξυπηρετήσουν.»

Ακόμα δεν τον έχει συγχωρέσει, είχε συλλογιστεί η Θήρνα, καθώς έφευγαν από το δωμάτιο. *Και ίσως ποτέ να μην τον συγχωρέσει. Αχ, μητέρα! Αχ, μητέρα!…*

Τώρα, όμως, δε σκεφτόταν αυτό. Τώρα, συνέχιζε τις σκέψεις της σχετικά με τον θηρευτή. Προσπαθούσε να καταλάβει τι είχε συμβεί στην παράκτια καλύβα. Σύμφωνα με τις ενδείξεις, κάποιος που ήξερε καλά ετούτα τα μέρη γύρω από τη Σερανβέλ είχε οδηγήσει τον Χάκνομπ εκεί και, μετά, κάποιοι τού είχαν επιτεθεί, προκειμένου να του πάρουν τον Ταύρο.

Ποιοι;

Οι εχθροί του πατέρα; Χρησιμοποίησαν τον θηρευτή και, έπειτα, τον σκότωσαν, για να μην τον πληρώσουν και για να μην αφήσουν ζωντανό κανέναν τρίτο που γνωρίζει την ταυτότητά τους;

Ήταν πολύ πιθανό. Όμως τον Ταύρο πώς είχαν καταφέρει να τον πάρουν στο πλοίο τους; Για να το κάνουν αυτό, έπρεπε να έχουν κάποιον άλλο θηρευτή μαζί τους, αλλιώς το ζώο θα τους είχε χιμήσει. Οι Γκρίζοι Ταύροι ήταν πολύ, πολύ επικίνδυνοι.

Εκτός, βέβαια, αν τα πράγματα έγιναν τελείως διαφορετικά απ'ό,τι υποθέτω… Μπορεί, για παράδειγμα, να μην *επιτέθηκαν στον Χάκνομπ, αλλά αυτός ο ίδιος να ήταν που οδήγησε τον Ταύρο στο πλοίο τους. Ή μπορεί ο θηρευτής να παραδόθηκε, για να μην τον σκ–*

«Εδώ είμαστε,» είπε η Μάριλιν, καθώς έφτασαν μπροστά σ'ένα μονώροφο οικοδόμημα, που αριστερά της πόρτας του υπήρχε μια πινακίδα, η οποία έγραφε:

ΣΑΡΝΑΛΚΟ

ΚΑΤΑΣΚΕΥΕΣ / ΕΠΙΔΙΟΡΘΩΣΕΙΣ ***ΤΕΧΝΗΤΩΝ ΜΕΛΩΝ***

ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΖΟΥΜΕ ΛΑΞΕΥΤΑ ΚΑΙ ΣΤΟΛΙΣΜΕΝΑ ΜΕΛΗ
ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΙΣ ΠΡΟΤΙΜΗΣΕΙΣ ΣΑΣ

ΤΙΜΕΣ ΛΟΓΙΚΕΣ

«Είσαι εντάξει; Να μπούμε;» ρώτησε τη Θήρνα.

Μα, τι λες τώρα, μητέρα; Αφού ήρθαμε, έξω θα μείνουμε; «Ναι, φυσικά και να μπούμε.»

Ο Βόνιορ άνοιξε την πόρτα και παραμέρισε, αφήνοντας τη Θήρνα να περάσει το κατώφλι, στηριζόμενη στην πατερίτσα της. Η Μάριλιν την ακολούθησε, και έπειτα ο Αργκανθικιανός δούλος και η Φιλράνα.

Ο καλοντυμένος άντρας που καθόταν πίσω από το γραφείο ορθώθηκε, βλέποντάς τους να μπαίνουν.

«Κυρία Πτεράργυρη,» είπε, «καλή σας ημέρα.»

«…Καλημέρα,» αποκρίθηκε η Μάριλιν, λιγάκι διστακτικά, σαν να δάγκωνε τα ίδια της τα λόγια.

«Η κόρη σας,» είπε ο άντρας, ατενίζοντας τη Θήρνα. Δε ρωτούσε, μπορώντας, προφανώς, να δει την αναπηρία της. «Ακολουθήστε με, παρακαλώ.» Βάδισε προς το βάθος του καταστήματος, όπου φαινόταν το εργαστήριο και οι άνθρωποι που δούλευαν εκεί.

Η Θήρνα προχώρησε πίσω από τον άντρα, και η Μάριλιν πίσω από την κόρη της, κάνοντας νόημα στον Βόνιορ και τη Φιλράνα να περιμένουν.

Το εργαστήριο ήταν μεγάλο. Από τον θάλαμο υποδοχής του καταστήματος, δε φαινόταν καλά το μέγεθός του. Είχε εισόδους σε αρκετά σημεία, κλειστές και ανοιχτές, καθώς και κουρτίνες· μέσα σε μία από τις ανοιχτές εισόδους, η Θήρνα μπορούσε να δει ένα σιδηρουργείο, με αναμμένο καμίνι. Στους πάγκους του εργαστηρίου, διάφοροι τεχνίτες και εργάτες ήταν απασχολημένοι: ένας λάξευε ένα ξύλινο πόδι· ένας άλλος ακόνιζε λεπίδες που, μάλλον, προσαρμόζονταν σε τεχνητά χέρια· ένας τρίτος έβαφε ψεύτικα μάτια. Τριγύρω, υπήρχαν ράφια με καλούπια, και ράφια με μέλη από ξύλο, κόκαλο, ή μέταλλο, χρωματισμένο και μη.

«Από εδώ,» είπε ο άντρας στη Θήρνα, παραμερίζοντας μια κουρτίνα. «Κυρία Πτεράργυρη,» πρόσθεσε, στρεφόμενος στη Μάριλιν, «αν έχετε την καλοσύνη μείνετε έξω.»

Η Θήρνα κοίταξε τον χώρο που είχε αποκαλυφτεί. Επρόκειτο για ένα μικρό δωμάτιο με λεπτούς, ξύλινους τοίχους. Στο κέντρο του υπήρχε ένα κρεβάτι, και γύρω-γύρω διαφόρων ειδών όργανα μέτρησης.

Πέρασε το κατώφλι, στηριζόμενη στη πατερίτσα της.

«Τι θα συμβεί εκεί μέσα;» ρώτησε η Μάριλιν τον άντρα.

«Μην ανησυχείτε, κυρία Πτεράργυρη. Ο ειδικός θα πάρει τα μέτρα της κόρης σας, για το πόδι, και θα τη ρωτήσει πώς θέλει να κατασκευαστεί.» Έκανε νόημα σ’έναν άντρα, ο οποίος, πριν από λίγο, τοποθετούσε ένα ψεύτικο χέρι σ’ένα από τα ράφια. Το χέρι ήταν καμωμένο από μπρούντζο και στα δάχτυλά του είχε αργυρά δαχτυλίδια. «Θα αναλάβεις την κυρία, Γκαήρμο;»

«Ασφαλώς,» αποκρίθηκε εκείνος, πλησιάζοντας. Ήταν ψηλός και λιγνός, με μαύρα μαλλιά που στην κορυφή του κεφαλιού χωρίζονταν, αποκαλύπτοντας μια γυαλιστερή καράφλα. Φορούσε μπεζ χιτώνα και φαρδιά, μαύρη ζώνη.

«Ονομάζεται Θήρνα Πτεράργυρη,» εξήγησε ο καλοντυμένος άντρας. «Είναι κόρη της κυρίας Μάριλιν Πτεράργυρης, από εδώ, και του Νολράκο Πτεράργυρου, του εμπόρου.»

Ο Γκαήρμο έκλινε το κεφάλι προς το μέρος της Μάριλιν. «Πώς είστε, κυρία μου;»

Εκείνη χαμογέλασε με σφιγμένα χείλη. «Προσπαθώ να είμαι καλά.»

Ο Γκαήρμο μπήκε στο δωμάτιο όπου ήταν η Θήρνα και τράβηξε την κουρτίνα, απομονώνοντάς το από το υπόλοιπο εργαστήριο. «Ξαπλώστε, παρακαλώ.»

Η Θήρνα υπάκουσε, σιωπηλά, αφήνοντας την πατερίτσα της παραδίπλα.

«Δε χρειάζεται να φοβάσαι,» την πληροφόρησε ο Γκαήρμο, παίρνοντας την πατερίτσα και κρεμώντας την από μια σιδερένια κρεμάστρα. «Σε περίπτωση που νομίζεις ότι θα πον–»

«Δε φοβάμαι,» είπε η Θήρνα, όχι απότομα αλλά βαριεστημένα. «Κάντε ό,τι είναι να κάνετε.»

Ο Γκαήρμο μειδίασε. «Κανένα πρόβλημα, λοιπόν!» γέλασε. «Έχω δει διάφορες περιπτώσεις, τόσα χρόνια εδώ πέρα, γι'αυτό είμαι πάντα επιφυλακτικός.» Σήκωσε τη φούστα της ως το μηρό, για να δει το κομμένο δεξί της πόδι. «Έρχονται άνθρωποι και σκούζουν, λες και το μέρος ετούτο είναι σφαγείο. Και σας διαβεβαιώνω ότι ποτέ δεν έχουμε πειράξει πελάτη.» Πήρε ένα ξύλινο μέτρο και μέτρησε το αριστερό, μη-ακρωτηριασμένο της πόδι, από το γόνατο και κάτω. «Μάλιστα…» μουρμούρισε, και, στρέφοντάς της την πλάτη, πήρε μια πένα από ένα ράφι και σημείωσε κάτι επάνω σε μια περγαμηνή (μάλλον, το μήκος του ποδιού της, υπέθεσε η Θήρνα).

Ύστερα, άνοιξε ένα πήλινο βάζο κι από μέσα πήρε μια χούφτα από ένα υλικό το οποίο έμοιαζε με ζυμάρι· η Θήρνα δεν ήξερε τι ακριβώς μπορεί να ήταν. Ο Γκαήρμο την πλησίασε, πάλι, και είπε: «Ίσως να αισθανθείς κάτι, αλλά μην τρομάξεις–»

«Είπαμε, δεν τρομάζω εύκολα.»

Ο άντρας πίεσε το «ζυμάρι» επάνω στο σημείο όπου είχε κοπεί το πόδι της: το σημείο που ήταν, τώρα, τυλιγμένο με επιδέσμους, κάτω απ'τους οποίους υπήρχαν ιαματικά βότανα. Η Θήρνα, πράγματι, αισθάνθηκε κάτι, αλλά όχι τίποτα το σπουδαίο· και, όταν ο Γκαήρμο πήρε το υλικό από πάνω της, ένιωσε τα ανύπαρκτα δάχτυλα της ανύπαρκτής της πατούσας να την ξύνουν. Τα είχε ξανανιώσει και χτες· πολλές φορές, νόμιζε ότι το πόδι της ήταν εκεί, παρότι έλειπε.

«Μ'αυτό,» είπε ο άντρας, αποθέτοντας το «ζυμάρι» επάνω στο ράφι, πλάι στην περγαμηνή όπου είχε κρατήσει σημειώσεις, «πήρα το αποτύπωμά σου, για να μπορέσουμε να φτιάξουμε το πόδι έτσι ώστε να σου ταιριάζει όσο το δυνατόν καλύτερα.»

«Καταλαβαίνω,» αποκρίθηκε, ξερά, η Θήρνα.

«Σήκω, τώρα, αν έχεις την καλοσύνη.» Ο Γκαήρμο τής έδωσε την πατερίτσα της. «Και ανέβα εδώ.» Έδειξε μια μικρή, μεταλλική ζυγαριά.

Η Θήρνα υπάκουσε, παίρνοντας την πατερίτσα, κατεβαίνοντας από το κρεβάτι και ανεβαίνοντας στη ζυγαριά.

Ο Γκαήρμο τής πήρε την πατερίτσα. «Στηρίξου επάνω μου, όσο πιο χαλαρά μπορείς. Φοράς τίποτα ιδιαίτερα βαρύ;»

«Όχι.» Ούτε ζώνη δε φορούσε· μονάχα το φόρεμα και τα εσώρουχά της.

«Ωραία.» Ο Γκαήρμο τής επέστρεψε την πατερίτσα και πήγε στο ράφι, για να σημειώσει το βάρος της. «Μπορείς να καθίσεις.»

Η Θήρνα κάθισε στο κρεβάτι.

Ο Γκαήρμο στράφηκε να την κοιτάξει, σταυρώνοντας τα χέρια εμπρός του. «Λοιπόν. Πώς θα ήθελες να κατασκευαστεί το πόδι;»

«Δηλαδή;»

«Από τι υλικό, κατά πρώτον,» εξήγησε ο Γκαήρμο. «Κι έπειτα… θα ήθελες να έχει κάτι το ιδιαίτερο; Κάποιο λάξευμα, ίσως; Έχουμε καλλιτέχνες που εργάζονται εδώ. Μπορούμε να σου φτιάξουμε σχεδόν ό,τι επιθυμείς.»

Δε με παρατάς, λέω γω! ήταν η πρώτη σκέψη της Θήρνα. Μετά, όμως, το ξανασκέφτηκε. Αφού θα το έφτιαχναν που θα το έφτιαχναν το πόδι, γιατί να μην ήταν κάτι ωραίο; Κάτι το ξεχωριστό; Κάτι που να της *ταιριάζει*;

«Έχετε μαύρο ξύλο;»

«Ασφαλώς. Θέλετε να χρησιμοποιηθεί αυτό ως υλικό;»

«Ναι.»

Ο Γκαήρμο σημείωσε στην περγαμηνή. «Πολύ καλά. Κάτι άλλο; Κάποιο λάξευμα; Θέλετε να σας δείξω ορισμένα σχέδια;»

«Ναι.»

«Ελάτε μαζί μου.» Παραμέρισε την κουρτίνα.

Η Μάριλιν περίμενε απέξω, και ατένισε την κόρη της ερωτηματικά, καθώς εκείνη έβγαινε απ’το δωμάτιο, στηριζόμενη στην πατερίτσα της. «Όλα εντάξει;» τη ρώτησε.

Η Θήρνα ένευσε. Και προς τον Γκαήρμο: «Πού είναι τα σχέδια;»

Ο άντρας πλησίασε ένα ράφι, όπου υπήρχαν αρκετά τεχνητά πόδια, για ανθρώπους που είχαν χάσει τα πραγματικά τους από το γόνατο και κάτω. «Δείτε αυτό, για παράδειγμα.» Έδειξε ένα που ήταν ξύλινο και είχε επάνω του λαξεύματα καραβιών.

Η Θήρνα τα κοίταξε όλα τα πόδια, διεξοδικά, και το βλέμμα της στάθηκε σ’ένα που είχε λαξευμένα άνθη, με βλαστούς οι οποίοι μπλέκονταν αναμεταξύ τους.

«Σαν αυτό; Μπορεί να γίνει κάτι σαν αυτό;»

«Σαφώς,» είπε ο Γκαήρμο.

«Εντάξει. Έτσι θα το ήθελα: από μαύρο ξύλο και με λαξεύματα όπως αυτά.»

«Μια στιγμή.» Ο Γκαήρμο μπήκε στο μικρό δωμάτιο και επέστρεψε, μαζί με την περγαμηνή (την οποία στήριζε επάνω σ’ένα επίπεδο ξύλο στ’αριστερό του χέρι) και την πένα. Σημειώνοντας κάτι, ρώτησε: «Το όνομά σας είναι Θήρνα Πτεράργυρη, σωστά;»

«Σωστά.»

«Πόσων χρονών είστε;»

«Είκοσι-ενός. Αλλά τι σχέση έχει αυτό;»

«Δεν έχει άμεση σχέση· το σημειώνουμε για πληροφοριακούς λόγους. Θέλουμε να ξέρουμε ποιοι είναι οι πελάτες μας.»

«Μάλιστα,» είπε η Θήρνα. «Και σε πόσες ημέρες θα είναι έτοιμο;»

«Σε πέντε ημέρες θα έχει, σίγουρα, ετοιμαστεί,» τη διαβεβαίωσε ο Γκαήρμο.

«Και η πληρωμή;»

«Για την πληρωμή, θα συνεννοηθείτε με τον κύριο μπροστά. Ακολουθήστε με, παρακαλώ.» Και βάδισε προς το θάλαμο υποδοχής.

Ο Νολράκο και ο Χανμάρο πήγαν στον *Μαύρο Πέλεκυ* και συγκέντρωσαν στην τραπεζαρία τους δούλους τους, γύρω από ένα αρκετά μεγάλο τραπέζι. Τον Δάρφο δεν τον είδαν εκεί κοντά· ίσως ο μισθοφόρος να μην έμενε πια στο πανδοχείο, υπέθεσαν, ή ίσως να είχε βγει, για κάποια δουλειά του. Μάλλον, θ'αναζητούσε νέο εργοδότη, εξάλλου.

Οι παρόντες δούλοι ήταν εννιά, στο σύνολό τους: ένας ο Επιστάτης Λανκόρο, πέντε αυτοί που δούλευαν ως υπηρέτες στην έπαυλη, και τρεις αυτοί που δούλευαν ως φρουροί στην έπαυλη.

«Όπως εξήγησα και χτες, δεν σας χρειάζομαι, πλέον, όλους,» είπε ο Νολράκο. «Δεν έχω ούτε καν πού να σας βάλω. Δεν μπορώ να σας πληρώνω στέγη και τροφή σε τούτο το πανδοχείο επ'άπειρον· μου είναι αδύνατο.»

«Καταλαβαίνουμε, κύριε Πτεράργυρε…» αποκρίθηκε ένας από τους υπηρέτες της έπαυλης.

«Θα πρέπει, επομένως, να πουλήσω αρκετούς από εσάς. Θα κρατήσω εκείνους που μου είναι απαραίτητοι· κι αυτή τη στιγμή… χρειάζομαι μόνο μερικούς σωματοφύλακες, καθώς και τον Επιστάτη Λανκόρο. Ο Βόνιορ, που τώρα δε βρίσκεται εδώ, θα εξακολουθήσει να είναι στις υπηρεσίες μου. Επίσης, εσύ, Νασμάρο,» κοίταξε έναν από τους φρουρούς της έπαυλης, έναν ψηλό, ξανθό άντρα, με αλλήθωρο βλέμμα και ουλή στην αριστερή άκρη του στόματος, «κι εσύ, Ωράλιν,» ατένισε μια γυναίκα, επίσης από τους φρουρούς, ψηλή, μελαχρινή, με μακριά μαλλιά, δεμένα αλογοουρά, «θα παραμείνετε μαζί μου. Τους υπόλοιπους…» Τους κοίταξε έναν προς έναν. «Τους υπόλοιπους πρέπει να σας πουλήσω. Αλλά σας υπόσχομαι ότι θα προσπαθήσω να βρω τους καλύτερους κυρίους για εσάς.»

Οι δούλοι ήταν φανερά δυσαρεστημένοι από τούτο –γιατί κανένας δεν είχε σοβαρό πρόβλημα με τον Νολράκο Πτεράργυρο ως αφέντη–, μα δεν έφεραν αντίρρηση, ούτε μίλησαν. Εξάλλου, γνώριζαν πως, όντας δούλοι, δεν είχαν δικαίωμα να αντιταχθούν σ'αυτόν που τους είχε αγοράσει. Μπορούσε να τους πουλήσει όποτε το επιθυμούσε, χωρίς να χρειάζεται να τους δώσει καμία απολύτως εξήγηση.

Ο Νολράκο, όμως, αισθανόταν άσχημα που έπρεπε, τώρα, να διώξει αυτούς τους ανθρώπους. *Μακάρι να είχα τη δυνατότητα να σας κρατήσω,* σκέφτηκε, *μα δε γίνεται. Οφείλω, πρώτα, να μεριμνήσω για την οικογένειά μου.*

«Τον Άνρημ, πατέρα;» του ψιθύρισε ο Χανμάρο. «Θα τον κρατήσεις τον Άνρημ;»

Ναι, παραδέχτηκε ο Νολράκο, *είναι κι ο Άνρημ ανάμεσα στους δούλους…* και η Θήρνα, σίγουρα, δε θα ήθελε να τον πουλήσουν. Θα γινόταν έξω φρενών από κάτι τέτοιο.

«Ναι,» είπε στο γιο του, «θα τον κρατήσουμε.» Και προς τους δούλους: «Ας φεύγουμε, λοιπόν. Εκτός από εσένα, Λανκόρο. Εσύ θα πας στα κτήματα.»

«Μάλιστα, κύριε Πτεράργυρε.»

Βγήκαν απ'τον *Μαύρο Πέλεκυ* και βάδισαν επί της Οδού του Μισθοφόρου, κατευθυνόμενοι βόρεια, προς τη Χρυσή Γέφυρα. Ο Νολράκο Πτεράργυρος ήθελε να πουλήσει τους ανθρώπους του μέσα στον Μεγάλο Κήπο, όχι στο Δουλοπάζαρο, όπου έρχονταν τα πλοία που εκφόρτωναν δούλους (πλοία τα οποία, πολλές φορές, ήταν και πειρατικά), ή στη Συνοικία του Δούλου, όπου οι αγοραστές ήταν διαφόρων ειδών και ήθελαν τους δούλους για ό,τι εργασία μπορούσε κανείς να διανοηθεί (και πολλές από αυτές τις εργασίες ο Νολράκο τις θεωρούσες αποτρόπαιες για έναν άνθρωπο, ή, απλά, ανήθικες). Στον Μεγάλο Κήπο σύχναζε η υψηλή κοινωνία της Σερανβέλ. Αυτό δε σήμαινε πως εκεί οι αγοραστές ήταν τόσο πολύ καλύτεροι από τους άλλους, αλλά, τουλάχιστον, οι περισσότεροι έρχονταν για να πάρουν δούλους ως υπηρέτες για τις οικίες τους ή ως φρουρούς, όχι για να τους εκπορνεύσουν ή να τους βάλουν να κωπηλατούν σε πλοία.

Κι εγώ είχα δούλους στο καράβι μου, σκεφτόταν ο Νολράκο, καθώς περνούσαν από τα φυλάκια (δηλώνοντας ποιοι ήταν) και βάδιζαν προς τη Χρυσή Γέφυρα. *Στο καράβι μου που χάθηκε…* Είχε, πραγματικά, λυπηθεί για τους ανθρώπους που βρίσκονταν μέσα· το γεγονός ότι είχαν σκοτωθεί (γιατί αποκλείεται να ήταν ζωντανοί, ή, τουλάχιστον, δεν είχε ακούσει κάτι τέτοιο) για χάρη του τον μελαγχολούσε, αν και ήξερε πως δε θα έπρεπε. Εξάλλου, όλοι αυτοί –δούλοι και μισθωτοί– για κάποιον θα εργάζονταν, ούτως ή άλλως, και ίσως να είχαν πάθει τα ίδια… ή ίσως όχι. Αλλά ο Νολράκο δεν μπορούσε να ελέγξει το αν θα πέθαιναν ή θα ζούσαν. Δεν ήταν στο χέρι του.

Η κατάσταση έφυγε από τα χέρια μου πολύ γρήγορα… Δεν έπρεπε να τους είχα αγνοήσει… Δεν έπρεπε…

Διέσχισαν τη Χρυσή Γέφυρα και μπήκαν στον Μεγάλο Κήπο, ακολουθώντας το μονοπάτι που οδηγούσε στην αγορά γυναικείων δούλων. Σε κάποια σημεία, παραπλεύρως, φρουροί στέκονταν, ενώ αρκετοί αριστοκράτες ή, απλά, πλούσιοι βάδιζαν στον ίδιο δρόμο με τον Νολράκο, τον Χανμάρο, και τους δούλους τους.

Η αγορά ήταν ένα ξέφωτο, περιτριγυρισμένο από ψηλούς, αργυρούς κίονες με λαξεύματα, οι οποίοι δεν εξυπηρετούσαν τίποτα παραπάνω απ'το να διακοσμούν

το μέρος. Πλακόστρωτο κάλυπτε όλο το ξέφωτο, καθιστώντας το κάτι σαν πλατεία μέσα στον Μεγάλο Κήπο. Μία δουλεμπόρισσα βρισκόταν ήδη εκεί, έχοντας μαζί της, εκτός από δύο μισθοφόρους σωματοφύλακες, τρεις δούλες, που τα χέρια τους ήταν δεμένα με αλυσίδες. Επί του παρόντος, μιλούσε σε δύο άντρες οι οποίοι πρέπει να ενδιαφέρονταν για την πραμάτεια της.

Καθώς ο Νολράκο πλησίασε, μαζί με άλλους εννέα ανθρώπους στο σύνολό τους, όλα τα βλέμματα άρχισαν να στρέφονται προς το μέρος του, ερωτηματικά. Ο Πτεράργυρος στάθηκε σ'ένα σημείο της πλατείας, και ο γιος του στάθηκε πλάι του, ενώ οι δούλοι έμειναν πίσω τους. Ο Νολράκο έκανε νόημα στις δύο γυναίκες που ήταν υπηρέτριες στην έπαυλή του να έρθουν μπροστά. Εκείνες υπάκουσαν. Η πρώτη ήταν μια κοπέλα που ονομαζόταν Νοάμα, και είχε καταλήξει δούλα λόγω χρεών προς την πόλη· ο Πτεράργυρος την είχε αγοράσει από τη Συνοικία του Δούλου, όπου κρατείτο μέχρι κάποιος να την πάρει. Η άλλη ήταν μεγαλύτερη σε ηλικία, και ονομαζόταν Σαρβάθλυ· καταγόταν από τα μέρη βόρεια της Σερανβέλ, από κάποια πόλη ακόμα πιο μακριά από τις Τρεις Πόλεις και την Έντναργκ. Ο Νολράκο δε θυμόταν, τώρα, το όνομα της συγκεκριμένης πόλης, μα θυμόταν πολύ καθαρά ότι είχε αγοράσει τη Σαρβάθλυ από το Δουλοπάζαρο, όταν ένας δουλέμπορος την έβγαζε απ'το καράβι του, μελανιασμένη και ματωμένη.

Και οι δύο γυναίκες τον είχαν υπηρετήσει καλά, και εκείνον και την οικογένειά του. Έτσι, με λύπη του ύψωσε τη φωνή του και φώναξε, όπως επέβαλλε το έθιμο στην αγορά δούλων του Μεγάλου Κήπου:

«Ακούστε, ακούστε! Ονομάζομαι Νολράκο Πτεράργυρος και διαθέτω δύο δούλες προς πώληση! Σας παρουσιάζω την Νοάμα, δεκαεννέα χρονών, η οποία οφείλει στην πολιτεία χρέος που λήγει ύστερα από πέντε ακόμα χρόνια. Είναι εξαίρετη στις οικιακές εργασίες, όπως έχω διαπιστώσει ο ίδιος.

»Σας παρουσιάζω τη Σαρβάθλυ, είκοσι-επτά χρονών, η οποία…» Σταμάτησε, για να τη ρωτήσει την καταγωγή της κι εκείνη τού απάντησε. «Η οποία κατάγεται από την πόλη Σιέρν, βόρεια της Έντναργκ, και είναι δούλα δια βίου. Είναι εξαίρετη στις οικιακές εργασίες κι επίσης εξαίρετη μαγείρισσα, πράγματα που, πάλι, τα έχω διαπιστώσει ο ίδιος.»

Ορισμένοι συγκεντρώθηκαν γύρω από τον Νολράκο και τις δύο δούλες, ρωτώντας πόσο τις πουλούσε, καθώς και άλλες πληροφορίες. Ο Πτεράργυρος ήξερε κάποιους απ'αυτούς· τους είχε δει σε εμπορικές συνάξεις ή σε δεξιώσεις, είχε ακόμα και μιλήσει μαζί τους.

«Είναι αλήθεια, λοιπόν, Νολράκο,» είπε ένας ευτραφής άντρας με άσπρα μαλλιά και φρεσκοξυρισμένο πρόσωπο. «Η φωτιά ξεκίνησε από την έπαυλή σου, και την κατέστρεψε…»

«Δυστυχώς, ναι, είναι αλήθεια,» αποκρίθηκε ο Πτεράργυρος.

Ο ευτραφής άντρας, που ονομαζόταν Πάλρο και ήταν κι αυτός ένας απ'τους χοντρέμπορες της Σερανβέλ, πλησίασε. «Λυπάμαι…»

Ησυχία είχε πέσει και κανένας άλλος δε μιλούσε φωναχτά κοντά στον Νολράκο· ψιθύριζαν μονάχα αναμεταξύ τους. Ο ίδιος ο Πτεράργυρος, απλά, αναστέναξε και είπε: «Κι εγώ λυπάμαι. Αλλά πρέπει να κάνω και κάτι πέραν τούτου.»

«Γνωρίζεις ποιος ευθύνεται για τις καταστροφές;» ρώτησε ο Πάλρο, χαμηλόφωνα.

Ο Νολράκο κούνησε το κεφάλι. «Όχι, δεν ξέρω… δεν ξέρω.»

«Δεν μπορεί να πιστεύεις ότι είναι τυχαίες, τρεις καταστροφές η μία πίσω απ'την άλλη, και όλες με στόχο εσένα. Πού έχεις μπλέξει, Νολράκο; Με ποιους;»

Με ποιους; Η ερώτηση αντήχησε μέσα στο μυαλό του Πτεράργυρου· αντήχησε με τρόπο που τον έκανε να ριγήσει. «Δεν έχω ιδέα τι εννοείς,» είπε. «Δεν έχω μπλέξει με κανέναν.» Κι αυτό ήταν αλήθεια· δεν είχε «μπλέξει» μαζί τους, όποιοι κι αν ήταν. Δεν είχε κάνει κάτι ηθελημένα. *Δεν έπρεπε, όμως, να τους είχα αγνοήσει… Δεν έπρεπε…*

«Δηλαδή, θεωρείς τις καταστροφές τυχαίες; Θεωρείς τυχαία και την καταστροφή για την οποία μάθαμε μόλις σήμερα;»

Ο Νολράκο βλεφάρισε. «Ποια καταστροφή;» Ο Πάλρο τον είχε αιφνιδιάσει.

«Ένα καραβάνι της Πυρόφθαλμης καταστράφηκε στην Έρσαγκμορ. Ληστές, λένε· μα ποιος ξέρει; Ίσως νάναι κάτι άλλο… κάτι σαν τη δική σου περίπτωση.»

Ο Νολράκο ξεροκατάπιε. Η Σαμάλθα Πυρόφθαλμη ήταν μια εμπόρισσα της δικής του κλίμακας, η οποία εμπορευόταν, εκτός των άλλων, και με τους κατοίκους της Έρσαγκμορ. Ήταν από τους λίγους Σερανβέλιους που το έκαναν αυτό. Ήταν, ίσως, η *βασική* Σερανβέλια εμπόρισσα που ερχόταν σε επαφή με τους Ερσαγκμόριους. Θα μπορούσε η πανωλεθρία που είχε βρει το καραβάνι της να είναι *τυχαία*;

Ήταν τυχαίες *οι πανωλεθρίες που βρήκαν εμένα;*

«Δεν… δεν το είχα ακούσει. Πότε μαθεύτηκε;»

«Σήμερα· τι σου λέω; Πριν από λίγο το πληροφορήθηκα. Σύντομα, θα τόχει ακούσει ολάκερη η Σερανβέλ.» Ο Πάλρο στένεψε τα μάτια, ατενίζοντας έντονα τον Πτεράργυρο. «Νολράκο,» είπε, «αν ξέρεις κάτι, σε παρακαλώ, πες μου. Δε θα ήθελα κανένα παρόμοιο κακό να βρει… να βρει κι άλλον. Όπως εμένα. Με καταλαβαίνεις;»

Ο Νολράκο μπορούσε να δει, με τις άκριες των ματιών του, ότι κάποιοι κρυφάκουγαν τη συζήτησή τους. Ο Πάλρο Υπόκαρδος μιλούσε σιγανά, αλλά όχι *τόσο* σιγανά ώστε ένας επίμονος ωτακουστής να μην μπορεί να τον ακούσει.

«Ίσως…» είπε ο Πτεράργυρος, «ίσως να ανησυχείς περισσότερο απ'όσο πρέπει…»

«Ίσως; Τι σημαίνει *ίσως*, Νολράκο; Υπάρχει κάτι που θα έπρεπε να ξέρω, ή δεν υπάρχει;»

Ο Νολράκο κούνησε το κεφάλι. «Όχι, δεν υπάρχει κάτι που θα έπρεπε να ξέρεις, Πάλρο· όχι.» Καθάρισε το λαιμό του και μίλησε δυνατότερα: «Θα ήθελες να

αγοράσεις μία από τις δούλες που διαθέτω; Θα ήθελε κάποιος άλλος να αγοράσει μία από τις δούλες;»

«Ναι,» είπε ο Υπόκαρδος, «θα ήθελα να αγοράσω τη μικρή. Πώς είπες ότι τη λένε; Νοάμα;»

Ο Νολράκο ατένισε τον συνάδελφό του (ή, μάλλον, *πρώην* συνάδελφό του) υπολογιστικά, αναρωτούμενος αν ο Πάλρο θα φεροταν καλά στην κοπέλα. Σύμφωνα με ό,τι είχε ακούσει, ο Υπόκαρδος δεν ήταν κακός με τους δούλους του· δεν είχε κυκλοφορήσει κάποιο σκάνδαλο. Ίσως, λοιπόν, να ήταν καλή επιλογή για να δώσει την κοπέλα.

«Ναι, Νοάμα τη λένε,» του αποκρίθηκε, «και θα σ'την πουλήσω.»

Και άρχισαν να παζαρεύουν. Ήταν κι οι δυο τους καλοί στα παζάρια, αλλά ο Πάλρο δε φάνηκε να βάζει τα δυνατά του, για να επιτύχει τη φτηνότερη τιμή. Ο Νολράκο το εκτίμησε τούτο: Ο Υπόκαρδος τον καταλάβαινε· καταλάβαινε τη δύσκολη θέση στην οποία είχε βρεθεί, όπως ένας έμπορος μονάχα μπορεί να καταλάβει έναν άλλο έμπορο.

Στο τέλος, όμως, είπε: «Κι αν αποφασίσεις να μ'ενημερώσεις για οτιδήποτε, *οτιδήποτε*, να ξέρεις πως επιθυμώ πολύ να το μάθω.»

Ο Νολράκο ένευσε. «Θα το έχω υπόψη μου, Πάλρο.»

«Σ'ευχαριστώ,» είπε ο Υπόκαρδος, κι έστρεψε το βλέμμα του στη Νοάμα. «Λοιπόν, κοπελιά, τώρα θα έρθεις μαζί μου.»

«Όπως αγαπάτε, κύριε.»

«Νολράκο: θα τα ξαναπούμε, ελπίζω. Καλή σου ημέρα, και εύχομαι η Φλόγα να σε βοηθά.»

«Επίσης, Πάλρο. Σ'ευχαριστώ.»

Ο ευτραφής έμπορος αποχώρησε, με τη Νοάμα να βαδίζει στο πλευρό του. Ο Νολράκο δεν ήξερε αν η κοπέλα είχε συμπαθήσει τον Υπόκαρδο ή όχι· η έκφρασή της ήταν… μυστηριώδης. *Μάλλον, θάναι μπερδεμένη· πράγμα απόλυτα λογικό, άλλωστε: είναι και μικρή, και ήρθαν και τα πάνω κάτω στη ζωή της γι'ακόμα μια φορά…*

«Ακούστε, ακούστε!» άρχισε, ξανά, ο Πτεράργυρος και, τώρα, μίλησε μόνο για τη δεύτερη δούλα που είχε να πουλήσει, τη Σαρβάθλυ της Σιέρν. Διάφοροι αριστοκράτες και εύποροι ενδιαφέρθηκαν γι'αυτήν, και ο Νολράκο ρωτούσε τα ονόματα όσων δεν ήξερε, προσπαθώντας να θυμηθεί τι είχε ακούσει για τον καθένα. Ήθελε, πάλι, να δώσει τη δούλα του στα καλύτερα δυνατά χέρια, όχι απαραίτητα στην καλύτερη δυνατή τιμή.

Τελικά, την πούλησε σε μια γηραιά αριστοκράτισσα, αρκετά γνωστή· και ένας άλλος αριστοκράτης, που είχε προσφέρει περισσότερα χρήματα, διαμαρτυρήθηκε. «Αυτό που κάνετε, κύριε Πτεράργυρε, είναι παράλογο! Εγώ, άμα ήμουν στην κατάστασή σας, θα ήθελα να μαζέψω όσο πιο πολύ χρυσάφι μπορώ. Τι είδους λογική είναι τούτη που ακολουθείτε;»

Ο Νολράκο, όμως, τον ήξερε τον συγκεκριμένο άντρα, ή, μάλλον, είχε ακούσει γι'αυτόν: ότι κακομεταχειριζόταν τους δούλους του και ότι είχε αναγκάσει πολλές δούλες να έχουν ερωτική σχέση μαζί του, παρά τη θέλησή τους.

«Η λογική μου είναι διαφορετική από τη δική σας, κύριε, και την απόφασή μου την πήρα,» του απάντησε.

Ο αριστοκράτης τού γύρισε την πλάτη και έφυγε, μουγκρίζοντας και συζητώντας με τρεις άλλους, ένας απ'τους οποίους γέλασε.

«Ποιος ήταν αυτός, πατέρα;» ρώτησε ο Χανμάρο, μιλώντας κοντά στ'αφτί του Νολράκο.

«Ο Ράμνο Βένερντεθ,» αποκρίθηκε εκείνος. «Από τους χειρότερους ανθρώπους που μπορείς να γνωρίσεις.»

«Λοιπόν,» τους είπε η Ζεθάλιν. «Θα πάρετε αυτά,» τους έδωσε έναν σάκο, τον οποίο ο Βάλκο πέρασε στον ώμο, «και θα τα πάτε στους κυρίους που τα παράγγειλαν. Μένουν στη Συνοικία της Φιλοξενίας, στο πανδοχείο '*Το Δέντρο*', δωμάτιο οκτώ.»

Ο Βαρνάλο βγήκε από την οικία των Περίδετων, μαζί με τον ξάδελφό του. Ετούτη ήταν η πρώτη ημέρα που θα έκανε δουλειές για τη θεία του, κι εκείνη του είχε πει πως δε θα τριγύριζε, προς το παρόν, στην πόλη μόνος του· θα πήγαινε παρέα με τον Βάλκο, μέχρι που να μάθει καλά τουλάχιστον τους βασικούς δρόμους.

Επίσης, προτού φύγουν, η Ζεθάλιν τόνισε στο γιο της να προσέχει το ξαδελφάκι του, που ήταν πολύ πιο μικρό απ'αυτόν. Ετούτο ενόχλησε, κάπως, τον Βαρνάλο. Εντάξει, ήταν λίγο πιο μικρός από τον Βάλκο, αλλά, ουσιαστικά, ήταν πιο δυνατός!

«Μπορώ κι εγώ να κρατάω το σάκο!» του είπε, όταν ήταν οι δυο τους στους δρόμους της Συνοικίας των Δηλητηρίων.

«Κι άμα σου πέσει;»

«Δε θα μου πέσει!»

«Σταμάτα να φωνάζεις· δε σ'τον δίνω. Η μαμά θα τσαντιστεί, έτσι και χαλάσουμε τη δουλειά της, καταλαβαίνεις;»

«Καταλαβαίνω! Δεν είμαι βλάκας!»

«Μη φωνάζεις,» τόνισε ο Βάλκο, «αλλιώς θα σε πετάξω εκεί μέσα.» Έδειξε, με το βλέμμα, ένα από τα Ανοίγματα στις πλευρές των δρόμων. «Θα σε φάνε τα Λό'ορ.»

Ο Βαρνάλο έπαψε να μιλά, για λίγο, γιατί υπήρχε κάτι στο βλέμμα του ξαδέλφου του που τον τρόμαζε, αν και δεν πίστευε ότι, πραγματικά, θα τον πετούσε στα Ανοίγματα. *Η μαμά μου θα θυμώσει ΠΟΛΥ, άμα με πετάξει μέσα στα Ανοίγματα!*

Σε μια γωνία, καπνός έβγαινε από ένα ανοιχτό παράθυρο: πυκνός, γκρίζος καπνός· κι από μέσα ακούγονταν θόρυβοι, σαν ξύλα να τρίβονταν πάνω σε ξύλα. Μια έντονη μυρωδιά που έτσουζε τη μύτη απλωνόταν παντού. Ο Βαρνάλο σταμάτησε. «Τι γίνεται δω;»

«Μη φοβάσαι· ένα εργαστήρι είναι.»

«Δε φοβάμαι!»

«Μη φωνάζεις,» είπε ο Βάλκο, μπαίνοντας μέσα στον καπνό.

«Περίμενε!» Ο Βαρνάλο έτρεξε ξοπίσω του, πιάνοντάς τον απ'το μανίκι. «Δε βλέπω καλά! Εσύ βλέπεις;»

«Πάντα έτσι είσαι;»

«Τι *έτσι*;»

«Πάντα κάνεις ηλίθιες ερωτήσεις;»

Βγήκαν απ'τον καπνό και η οξεία μυρωδιά άρχισε να ελαττώνεται, καθώς απομακρύνονταν, βαδίζοντας πάνω στο ραγισμένο πλακόστρωτο ενός παλιού δρόμου.

«Δεν κάνω *ηλίθιες* ερωτήσεις!» διαμαρτυρήθηκε ο Βαρνάλο.

Ο Βάλκο δε μίλησε.

Έφτασαν στις Κάτω Μικρές Αποβάθρες και πλησίασαν μια προβλήτα, όπου ήταν δεμένες αρκετές βάρκες, μικρότερες και μεγαλύτερες.

«Τι κάνουμε εδώ;» φώναξε ο Βαρνάλο.

Ο Βάλκο πήδησε μέσα σε μια από τις μικρότερες βάρκες. «Θα περάσουμε απέναντι, στην άλλη όχθη του ποταμού, για να πάμε στη Συνοικία της Φιλοξενίας. Λύσε το σκοινί, τώρα.» Έδειξε.

Ο Βαρνάλο προσπάθησε να το λύσει, μα ήταν πολύ χοντρό και δεμένο πολύ γερά επάνω στη δέστρα, και δεν μπορούσε.

«Άστο,» του είπε ο Βάλκο. «Μπες μέσα.»

Ο Βαρνάλο πήδησε στη βάρκα, κι ο ξάδελφός του ανέβηκε, πάλι, στην προβλήτα κι έλυσε το σκοινί. «Δεν ξέρεις από ναυτικούς κόμπους, ε;» μειδίασε, ξαναμπαίνοντας στο μικρό σκάφος.

«Όχι,» παραδέχτηκε ο Βαρνάλο, καθώς ο Βάλκο καθόταν και έπιανε τα κουπιά, ξεκινώντας να κωπηλατεί.

«Θα σε μάθω, κάποια στιγμή. Αν και είσαι μικρός ακόμα–»

«Δεν–!»

«Τα χέρια σου δεν είναι αρκετά μεγάλα,» εξήγησε ο Βάλκο. «Και μη φωνάζεις. Να, δες το δικό μου το χέρι.» Αφήνοντας, προς στιγμή, το ένα κουπί, κράτησε το χέρι του υψωμένο εμπρός του, με την παλάμη ανοιχτή και τα δάχτυλα τεντωμένα. «Είναι τόσο μεγάλο το δικό σου;»

Ο Βαρνάλο κούνησε το κεφάλι.

«Βλέπεις, λοιπόν;» Ο Βάλκο απέφυγε ένα μεγαλύτερο, ιστιοφόρο σκάφος που έμπαινε στην πόλη, πλέοντος επάνω στον ποταμό. «Είστε και παράξενη οικογένεια εσείς…» είπε, καθώς ζύγωναν την αντίπερα όχθη του Σίλμεργκιθ

Ο Βαρνάλο τον κοίταξε με μάτια γουρλωμένα και ύφος απορημένο.

«Χα!» έκανε ο Βάλκο, χαμογελώντας· αλλά δεν είπε τίποτ'άλλο.

«Τι '*χα*';» φώναξε ο Βαρνάλο.

«Ξέρω γω;… Μου δίνετε μια παράξενη εντύπωση όλοι σας.» Πήγε τη βάρκα κοντά σε μια προβλήτα.

«Είσαι *βλάκας*!»

«Χα-χα-χα! Μη θυμώνεις, ξάδελφε,» είπε ο Βάλκο, ρίχνοντας το σκοινί της βάρκας επάνω και ανεβαίνοντας στην προβλήτα. «Δε σας έβρισα. Αλλά μου *φαίνεστε* παράξενοι, γιατί κάνετε… παράξενα πράγματα.» Γονάτισε στην άκρη της προβλήτας, δίνοντας το χέρι του στον Βαρνάλο. Εκείνος πιάστηκε απ'τον πήχη του ξαδέλφου του και ανέβηκε. Ο Βάλκο πήρε το σκοινί και το έδεσε σε μια δέστρα. «Ο αδελφός σου, ας πούμε, φιλούσε χτες μια γυναίκα, έξω απ'το σπίτι, μέσα στη βροχή.»

«Λες *ψέματα*!» διαμαρτυρήθηκε ο Βαρνάλο.

«Δε λέω ψέματα. Τους είδα. Στην αρχή, δεν ήξερα ποιοι ήταν, γιατί κι οι δυο φορούσαν κουκούλες. Αλλά, ύστερα, ο Χανμάρο μπήκε στο σπίτι. Τέλος πάντων, πάμε. Η Συνοικία της Φιλοξενίας είναι πάνω από τη Συνοικία της Άρμης.»

Ο Βάλκο βάδισε, με το σάκο στον ώμο του, και ο Βαρνάλο τον ακολούθησε. Το μέρος της πόλης όπου βρίσκονταν ήταν γεμάτο με σπίτια ψαράδων και χώρους για μπάλωμα διχτυών και επισκευές βαρκών και ιστίων. Η μυρωδιά της θάλασσας και των ψαριών ήταν πολύ έντονη παντού.

«Ποια ήταν η γυναίκα;» ρώτησε ο Βαρνάλο τον ξάδελφό του.

«Δεν ξέρω. Δε σου είπα; φορούσαν κουκούλες· κι αυτή έφυγε προτού ο αδελφός σου μπει στο σπίτι.»

Διέσχισαν τη Συνοικία της Άρμης και έφτασαν σ'έναν μεγάλο πλακόστρωτο δρόμο, όπου περνούσε αρκετός κόσμος.

«Ετούτη, ξάδελφε,» είπε ο Βάλκο, «είναι η Οδός του Εμπορίου, και ξεκινά από την Άρχουσα Συνοικία: τη Συνοικία των Καλοντυμένων Κλεφτών, που λένε… Αυτή την πύλη, εκεί, τη βλέπεις;» Ύψωσε το χέρι του, για να δείξει στο βάθος του δρόμου. «Πίσω της είναι η Άρχουσα Συνοικία.» Φρουροί στέκονταν στην κορυφή του τείχους όπου βρισκόταν η πύλη και σημαίες της Σερανβέλ κυμάτιζαν. «Εμείς, όμως, πηγαίνουμε ευθεία,» είπε ο Βάλκο, διασχίζοντας κάθετα την Οδό του Εμπορίου, με τον Βαρνάλο στο κατόπι του. «Κι εδώ,» πρόσθεσε, όταν βρίσκονταν απέναντι, μέσα σ'ένα δρομάκι, «είναι η Συνοικία της Φιλοξενίας. Η Οδός του Εμπορίου είναι το σύνορο που τη χωρίζει από τη Συνοικία της Άρμης. Να το θυμάσαι.» Στράφηκε, για να κοιτάξει τον κοντύτερο ξάδελφό του.

Ο Βαρνάλο ένευσε. «Θα το θυμάμαι.»

«Ωραία. Είσαι καλός. Θα σε συμπαθήσω, τελικά. Χα-χα!» Ο Βάλκο έκανε ν'ανακατέψει τα μαύρα μαλλιά του ξαδέλφου του, αλλά εκείνος τού απομάκρυνε το χέρι.

«Άσε με!» φώναξε.

«Χα-χα, εντάξει. Μην το παίρνεις στραβά,» μειδίασε ο Βάλκο. Κι όταν έστριψαν σε μια γωνία και βγήκαν σ'έναν άλλο μεγάλο δρόμο, είπε: «Ετούτη είν'η Οδός του Βορρά· οδηγεί στη Βόρεια Πύλη, που βλέπεις στο βάθος. Σ'έφερα από δω για να σε προσανατολίσω. Η Οδός του Βορρά είναι κάθετη στην Οδό του Εμπορίου. Ξέρεις τι σημαίνει *κάθετη*;»

«Ναι! Ο δάσκαλός μου μου το έχει πει!»

«Μπράβο σου, που το ξέρεις· εγώ δεν το ήξερα στην ηλικία σου· η μαμά πάντα έλεγε ότι δεν τάπαιρνα αυτά, χε-χε. Αλλά μη φωνάζεις, 'ντάξει;»

Ο Βαρνάλο μούτρωσε, αμίλητος.

Ανηφόρισαν την Οδό του Βορρά, για λίγο, και, ύστερα, έστριψαν δεξιά, μπαίνοντας σ'έναν μικρότερο δρόμο της Συνοικίας της Φιλοξενίας, για να φτάσουν, τελικά, στο πανδοχείο «*Το Δέντρο*».

«Εδώ είμαστε,» είπε ο Βάλκο. «Βλέπεις τι γράφει η πινακίδα; Μπορείς να τη διαβάσεις;»

«*Ξέρω* να διαβάζω!»

Ο Βάλκο γέλασε. «Καλά, δε σ'είπαμε και καμπούρη! Έλα, τώρα· πάμε μέσα, να δώσουμε το σάκο στους κυρίους που τον ζήτησαν. Εγώ θα κάνω τη συναλλαγή κι εσύ θα με παρατηρείς, εντάξει; Να προσέχεις τι λέω, και πώς το λέω. Κι όταν είσαι άλλη φορά μόνος σου, να θυμάσαι τι έκανα εγώ και να κάνεις τα ίδια· και πάντα, *πάντα*, να μετράς τα χρήματα που σου δίνουν, είτε σ'τα δίνουν νόμισμα προς νόμισμα είτε σε σακούλι.»

«Εντάξει.»

Μπήκαν στο πανδοχείο.

«Από δω,» είπε η Θήρνα, όταν είδε ότι η μητέρα της ήθελε να στρίψει δεξιά, «όχι από κει. Πρέπει να πάμε απ'το νοσοκομείο, για να πάρουμε και τον Άνρημ μαζί μας.»

Τα χείλη της Μάριλιν σφίχτηκαν. «Τον Άνρημ; Γιατί;»

«Για να έρθει κι εκείνος στους Περίδετους, μητέρα. Δεν είπαμε ότι, σήμερα, θα φύγουμε απ'το νοσοκομείο;»

«Είπα ότι θα πάρω *εσένα* από το νοσοκομείο–»

«Δε μπορούμε ν'αφήσουμε τον Άνρημ εκεί. Οι γιατροί της φρουράς έκαναν ό,τι περνούσε απ'το χέρι τους για εμένα και για εκείνον, αλλά δεν είναι δυνατόν να μας κρατήσουν στο νοσοκομείο για πάντα.»

«Το ξέρω. Δεν υπάρχει, όμως, χώρος για τον δούλο μες στο σπίτι της θείας σου,» επέμεινε η Μάριλιν.

«Τι εννοείς δεν υπάρχει χώρος; Θα *κάνουμε* χώρο!»

«Κι επιπλέον, ο πατέρας σου, μάλλον, θα έχει αποφασίσει να τον πουλήσει–»

«Να τον *πουλήσει*;»

«Ε, βέβαια. Τι μας χρειάζεται ένας δούλος που είναι ανάπηρος;»

«Δεν είναι ανάπηρος!» έτριξε τα δόντια η Θήρνα. «*Εγώ* είμαι!»

Η Μάριλιν συνειδητοποίησε τι είχε πει και χλόμιασε. Η αναπνοή της κόπηκε, για λίγο. *Θήρνα… συγνώμη.* Έγλειψε τα χείλη της. «Ήθελα, ήθελα να πω ότι δε μας χρειάζεται γενικά, γιατί δεν… δε μας χρειάζεται. Και, καθώς είναι τραυματισμένος, θα πρέπει να περιμένουμε ν'αναρρώσει. Κι έτσι όπως είμαστε τώρα, δεν έχουμε χώρο για έναν δούλο που πρέπει ν'αναρρώσει!»

«Εάν ο Άνρημ δεν έρθει στο σπίτι των Περίδετων,» δήλωσε η Θήρνα, «τότε ούτε εγώ θα έρθω.»

«Έχεις τρελαθεί;» σφύριξε η Μάριλιν. «Τι είν'αυτά που λες;» Έριξε μια ματιά πάνω απ'τον ώμο της, στα καταστήματα της Τριτεμπορικής Συνοικίας. «Έχουμε ήδη γίνει θέαμα!»

«Δε νομίζω ότι κανένας παρακολουθεί εμάς· κι εγώ δεν υπάρχει περίπτωση να πάω στο σπίτι των Περίδετων χωρίς τον Άνρημ. Είναι τραυματισμένος και χρειάζεται τη βοήθειά μας.»

Η Μάριλιν παρατήρησε ότι δε θα κατάφερνε, με τίποτα, ν'αλλάξει γνώμη στην κόρη της. *Τι ξεροκέφαλη που είναι, κάποιες φορές! Τι ξεροκέφαλη που είναι* πάντα*!* Σε κανονική περίπτωση, η Μάριλιν θα συνέχιζε τη διαφωνία τους, μα τώρα, έτσι όπως ήταν τραυματισμένη η Θήρνα (τόσο σωματικά όσο και ψυχολογικά, αναμφίβολα), δεν ήθελε να την κάνει να αισθανθεί ακόμα πιο άσχημα.

«Εντάξει,» αναστέναξε. «Πάμε να πάρουμε τον δούλο.»

Και βάδισαν προς το Ρόπαλο, μαζί με τη Φιλράνα και τον Βόνιορ, οι οποίοι είχαν παρακολουθήσει σιωπηλά τη φιλονικία τους.

Ο Νολράκο Πτεράργυρος πήγε να πουλήσει τους αρσενικούς του δούλους σε άλλο σημείο του Μεγάλου Κήπου. Η διαδικασία ήταν, κατά βάση, η ίδια: έπρεπε να ανακοινώσει ποιος ήταν και τι ήταν η πραμάτεια του, και μετά, να επιλέξει τον καλύτερο δυνατό αγοραστεί. Όταν έφτασε το μεσημέρι, είχε καταφέρει να δώσει μονάχα έναν δούλο: τον φρουρό που δεν ήθελε. Οι τρεις υπηρέτες της έπαυλης τού είχαν μείνει, και ο κόσμος είχε αραιώσει· δε φαινόταν να υπάρχουν άλλοι πιθανοί αγοραστές.

«Τι κάνουμε τώρα, πατέρα;» ρώτησε ο Χανμάρο, που ένιωθε κουρασμένος και πεινούσε κιόλας. «Πάμε στους Περίδετους;»

«Πρέπει να τους πουλήσουμε σήμερα,» αποκρίθηκε ο Νολράκο. «Δεν έχω χρήματα για να τους νοικιάσω, πάλι, δωμάτια. Πρέπει να…» χαμήλωσε τη φωνή του, για να μην τον ακούσουν οι δούλοι, «να τους ξεφορτωθούμε. Δε γίνεται αλλιώς.

»Ας πάμε, όμως, να φάμε κάτι εδώ κοντά, και επιστρέφουμε όταν θα έχει λιγότερη ζέστη. Έτσι κι αλλιώς, αυτή την ώρα δε θάρθει κανένας ν'αγοράσει.»

Στράφηκε στην Ωράλιν. «Θυμάσαι πού είναι το σπίτι των Περίδετων, όπου μένει, τώρα, η οικογένειά μου;»

«Μάλιστα, κύριε Πτεράργυρε,» αποκρίθηκε η μελαχρινή πολεμίστρια.

«Θα πας εκεί και θα πεις στη σύζυγό μου ότι θα καθυστερήσω να επιστρέψω, γιατί πρέπει να πουλήσω και τους υπόλοιπους δούλους.»

Η Ωράλιν κατένευσε.

«Όταν της το έχεις πει αυτό, έλα στην ταβέρνα όπου θα καθόμαστε, εγώ, ο γιος μου, και οι υπόλοιποι. Εμ… στην…» Προσπάθησε να θυμηθεί καμια ταβέρνα εδώ κοντά. «Στην Ταβέρνα του Λαμούκ. Ξέρεις πού είναι, έτσι;»

«Ασφαλώς, κύριε Πτεράργυρε: απέναντι απ'το άγαλμα,» είπε η Ωράλιν, και έφυγε από το πλακόστρωτο ξέφωτο του Μεγάλου Κήπου όπου πωλούνταν οι αρσενικοί δούλοι.

Η Ζεθάλιν καλωσόρισε τη Θήρνα στο σπίτι της, και ρώτησε ποιος ήταν ο Άνρημ. Εκείνη τής τον σύστησε, και δήλωσε πως, αν και δούλος των Πτεράργυρων, ήταν προσωπικός της φίλος και θα έμενε εδώ, αν δεν είχε πρόβλημα η Ζεθάλιν. Η θεία της Θήρνα αποκρίθηκε πως, όχι, δεν υπήρχε κανένα πρόβλημα, αρκεί να έβρισκαν χώρο.

Η Μάριλιν μόρφωσε, ακούγοντας το αυτό, και είπε: «Το ξέρουμε ότι ήδη είναι δύσκολα τα πράγματα για εσάς, και ότι σας έχουμε φορτωθεί–»

«Ανοησίες,» τη διέκοψε ο Κάρναλεν. «Δεν υπάρχει πρόβλημα. Ή, μάλλον, υπάρχει, αλλά δεν είστε *εσείς* το πρόβλημα…»

«Τι εννοείς;» τον ρώτησε η Ζεθάλιν, ατενίζοντάς τον συνοφρυωμένη, καθώς όλοι τους στέκονταν στην τραπεζαρία. Το φαγητό δεν ήταν ακόμα στρωμένο στο τραπέζι, και κανένας, εκτός από τη γιαγιά Θήρνα, δε βρισκόταν εδώ.

«Μιλάω για τον Σάμκρο,» εξήγησε ο Κάρναλεν. «Πρέπει να καταλάβει ότι χρειαζόμαστε το ισόγειο. Δεν μπορείτε να το συζητήσετε μαζί του;» Κοίταξε μια τη Ζεθάλιν μια τη Μάριλιν. «Αδελφός σας είναι.» Ανασήκωσε τους φαρδείς του ώμους.

Οι δύο γυναίκες αλληλοκοιτάχτηκαν, και η Ζεθάλιν είπε: «Ναι, μάλλον πρέπει να του μιλήσουμε, τελικά… Αλλά το απόγευμα. Καθίστε, τώρα, μέχρι να γίνει το φαγητό. Κι εσείς οι δύο…» πρόσθεσε, κοιτάζοντας τη Φιλράνα και τον Βόνιορ, που στέκονταν παράμερα, κοντά στην είσοδο. «Σας κερνάω. Αμφιβάλλω αν το τραπέζι θα μας χωράει όλους, αλλά κάπως θα τα βολέψουμε.»

«Ευχαριστώ, κυρία Περίδετη,» αποκρίθηκε η Φιλράνα, «αλλά, προσωπικά, πρέπει να φύγω.» Και προς τη Μάριλιν: «Θα επισκεφτώ τους δικούς μου. Το απόγευμα θα έρθω, πάλι, από εδώ, σε περίπτωση που με χρειάζεστε.»

«Εντάξει.»

Η Φιλράνα έφυγε.

«Ποια είναι η κοπέλα;» ρώτησε η Ζεθάλιν.

Η Μάριλιν τής εξήγησε ότι η Φιλράνα ήταν αρχηγός της φρουράς της έπαυλης – μισθοφόρος, όχι δούλα– και, τώρα, είχε προθυμοποιηθεί να δουλεύει για τους Πτεράργυρους ακόμα και χωρίς άμεση πληρωμή, δηλώνοντας ότι δεχόταν να της χρωστάνε.

«Χμμ,» έκανε ο Κάρναλεν, έχοντας καθίσει σε μια πολυθρόνα και σταυρώσει τα χέρια του εμπρός του, «παράξενο τούτο, για μια μισθοφόρο.»

«Κι εγώ το ίδιο σκέφτηκα,» αποκρίθηκε η Μάριλιν, «αλλά μου φαίνεται έντιμη κοπέλα· και είναι πολύ καλή σ'αυτό που κάνει.»

Στράφηκε στον Βόνιορ, ο οποίος στεκόταν ακόμα κοντά στην είσοδο. «Από εδώ είναι ο Βόνιορ: δούλος μας, Αργκανθικιανής καταγωγής. Εργαζόταν ως φρουρός στην έπαυλη.»

Ο Βόνιορ έκανε μια σύντομη υπόκλιση, με ιδιαίτερη χάρη, σαν να είχε συνηθίσει να υποκλίνεται σε άρχοντες και αφέντες. Όπως η Μάριλιν και η Θήρνα τον είχαν ακούσει να λέει πολλές φορές, «Στο Άργκανθικ, οι καλοί τρόποι είναι ένα πολύ σημαντικό μέρος της ζωής του ανθρώπου που συναναστρέφεται με ευγενείς, είτε είναι κι ο ίδιος ευγενής είτε όχι.»

«Χαίρω πολύ, Βόνιορ,» είπε η Ζεθάλιν. «Εσύ, ελπίζω, θα γευματίσεις μαζί μας.»

«Δεν έχω κάποιο άλλο μέρος να πάω, κυρία Περίδετη.»

Ένας χτύπος ήρθε από την πόρτα, και η Ζεθάλιν πήγε ν'ανοίξει, φανερώνοντας στο κατώφλι του σπιτιού της μια ψηλή, μελαχρινή γυναίκα, που είχε μακριά μαλλιά δεμένα αλογοουρά. Φορούσε δερμάτινο θώρακα κι από τη μέση της κρεμόταν ένα ξίφος. Οι μπότες της έφταναν ως το γόνατο, κι επάνω τους ξιφίδια ήταν θηκαρωμένα.

«Θα μπορούσα να δω την κυρία Μάριλιν; Είμαι απεσταλμένη του συζύγου της, Νολράκο.»

Η Ζεθάλιν παραμέρισε από το κατώφλι, και η αδελφή της ζύγωσε, αναγνωρίζοντας τη γυναίκα. Ήταν δούλα και πρώην φρουρός της έπαυλής τους. *Ωράλιν, τη λένε, αν δεν κάνω λάθος.*

«Κυρία Πτεράργυρη, ο σύζυγός σας θέλει να σας ενημερώσει ότι θα καθυστερήσει να επιστρέψει, γιατί πρέπει να πουλήσει όλους τους δούλους.»

«Δε θα έρθει για φαγητό, δηλαδή;»

«Δε νομίζω. Έχει πάει στην Ταβέρνα του Λαμούκ.»

«Μάλιστα,» είπε η Μάριλιν. «Ο Χανμάρο είναι μαζί του, έτσι;»

«Ασφαλώς. Και πρέπει κι εγώ να επιστρέψω, τώρα. Επιθυμείτε να του μεταφέρω κάποιο μήνυμα;»

Η Μάριλιν το σκέφτηκε λίγο, αλλά, τελικά, κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Δεν έχω να του πω κάτι ιδιαίτερο.»

«Καλό σας μεσημέρι,» είπε η Ωράλιν, και έφυγε.

Λαμούκ ονομαζόταν ένας αρχαίος μάγος ο οποίος, σύμφωνα με ορισμένες εκδοχές, ήταν άνθρωπος που έπαιρνε διάφορες μορφές, ενώ, σύμφωνα με άλλες, δεν ήταν καν άνθρωπος αλλά *κάτι διαφορετικό*: τι ακριβώς ήταν αυτό το «κάτι διαφορετικό» άλλαζε από εκδοχή σε εκδοχή. Ποιος ήταν, πραγματικά, ο Λαμούκ; Ήταν μυθικό πρόσωπο που δεν είχε ποτέ υπάρξει; Ήταν υπαρκτό πλάσμα που το είδος του είχε, πλέον, εξαφανιστεί; Ήταν ένας κανονικός άνθρωπος που η φαντασία των κατοίκων ετούτης της περιοχής είχε μεταμορφώσει σε τέρας; Ο καθένας έδινε και τη δική του απάντηση.

Στην πόλη της Σερανβέλ, δύο σημεία έφεραν επισήμως το όνομά του: οι Αποβάθρες του Λαμούκ, που βρίσκονταν δυτικά του Μεγάλου Κήπου και ανατολικά της Γέφυρας Νόλμα, και το Άγαλμα του Λαμούκ, το οποίο βρισκόταν λίγο πιο πάνω απ’τις εν λόγω αποβάθρες και απεικόνιζε το μυθικό πρόσωπο ως ένα ανθρωποειδές πλάσμα με πλοκάμια στην πλάτη και βράγχια στο λαιμό. Στο δεξί χέρι βαστούσε μια τρίαινα και στο αριστερό μια κωνοειδή ασπίδα, που στο κέντρο της πρέπει να είχε παλιότερα κάποιον λίθο, ο οποίος, τώρα, έλειπε· μάλλον, τον είχαν κλέψει. Οι φήμες έλεγαν πως επρόκειτο για ένα πολύτιμο μαργαριτάρι, που είχε κάνει πλούσιο εκείνον που το έκλεψε αλλά, συγχρόνως, είχε ρίξει μια κατάρα στο κεφάλι του. Ποιος ήταν, όμως, αυτός ο πλούσιος; Για τούτο ακούγονταν, πάλι, πολλές αναπόδεικτες θεωρίες.

Το Πανδοχείο του Λαμούκ ήταν ένα στέκι αντίκρυ στο ψηλό άγαλμα, και εκεί ο Νολράκο Πτεράργυρος, ο γιος του, Χανμάρο, και οι δούλοι τους είχαν πάει για να γευματίσουν. Ευτυχώς, είχαν έρθει νωρίς κι έτσι βρήκαν εύκολα μέρος για να καθίσουν· γιατί, σύντομα, η τραπεζαρία γέμισε, από ντόπιους και από ταξιδευτές που είχαν έρθει για να δουν το περιώνυμο Άγαλμα του Λαμούκ και για ν’ακούσουν τις ιστορίες για το συγκεκριμένο μυθικό πρόσωπο. Ένας παραμυθάς ήταν ήδη καθισμένος σε μια γωνιά της ταβέρνας και μια παραμυθού σε μια άλλη·

κι οι δυο τους ήταν προχωρημένης ηλικίας, και το κοινό τούς άκουγε προσηλωμένο. Η μεγάλη ηλικία πάντοτε προσδίδει κύρος σ'αυτόν που αφηγείται μια ιστορία, είχε παρατηρήσει ο Χανμάρο από τη γιαγιά του. *Σε κάνει να πιστεύεις ότι, πραγματικά, έχει* ζήσει *αυτά που σου λέει…* το οποίο, αναμφίβολα, δεν ήταν παρά μια ψευδαίσθηση. Ωστόσο, επρόκειτο για μια ψευδαίσθηση την οποία, ως κοινό, ήσουν πρόθυμος να αποδεχτείς ως αλήθεια.

«Τι νομίζεις γι'αυτά που μας είπε ο Πάλρο, πατέρα;» ρώτησε ο Χανμάρο τον Νολράκο, όταν οι δούλοι μιλούσαν αναμεταξύ τους και κανείς δεν τους έδινε πολλή σημασία. «Τι νομίζεις για το καραβάνι της Πυρόφθαλμης, που χτυπήθηκε στην Έρσαγκμορ;»

Ο Πτεράργυρος κούνησε το κεφάλι. «Δεν ξέρω τι να νομίσω, ακόμα…»

«Υπάρχει περίπτωση να είναι τα ίδια άτομα, πατέρα;» επέμεινε ο Χανμάρο. «Υπάρχει περίπτωση να είναι οι ίδιοι που έκαναν τη ζημιά και σ'εμάς;»

«Τίποτα δεν αποκλείεται.»

«Μέχρι στιγμής, όμως, υποθέταμε ότι ήταν ο Βισκάλο–»

«Εγώ σας είχα πει να *μην* είστε τόσο σίγουροι γι'αυτό. Δεν έχουμε καμία απόδειξη ότι ήταν αυτός –ούτε καν ένδειξη.»

«Ήταν, ωστόσο, μια λογική υπόθεση, δεν ήταν; Όλοι γνωρίζουν, πατέρα, ότι εσύ κι ο Βισκάλο δεν τα πηγαίνετε καλά. Όλοι γνωρίζουν ότι είναι εχθρός σου. Και, κατά πάσα πιθανότητα, θα χαίρεται, έχοντας μάθει για την πυρκαγιά.»

Θα χαίρεται… σκέφτηκε ο Νολράκο, υψώνοντας την κούπα του, για να πιει μια γουλιά μπίρα. *Να δούμε για* πόσο *θα χαίρεται… Γιατί, αν ο Πάλρο έχει δίκιο, αν ο στόχος δεν ήμουν αποκλειστικά εγώ, τότε… τότε τι σκατά συμβαίνει στη Σερανβέλ;*

«Ξέχασέ τον τον Βισκάλο, Χανμάρο. Δεν ήταν αυτός.»

«Ποιος, τότε; Ξέρεις κάτι, πατέρα; Έχεις κάποια υποψία;»

«Όχι. Αυτό είναι και το πρόβλημα: δεν ξέρω ποιος ίσως να είναι ο υπαίτιος.» *Θα μπορούσα, όμως, να το είχα ψάξει, τότε που είχα την ευκαιρία. Αλλά δεν πίστεψα ότι τα πράγματα θα έφταναν ως εδώ όπου έφτασαν… Νολράκο, για μια φορά στη ζωή σου αποδείχτηκες τόσο, μα* τόσο, *ανόητος· κι αυτή η καταραμένη μία φορά ήταν αρκετή για να σε κατακρημνίσει.*

Η πόρτα της ταβέρνας άνοιξε και η Ωράλιν μπήκε, πλησιάζοντας τον Νολράκο και το γιο του. «Το παρέδωσα το μήνυμα, κύριε Πτεράργυρε,» ανέφερε.

«Σου ζήτησε η Μάριλιν να μου πεις κάτι;»

«Όχι.»

«Εντάξει, κάθισε. Έχουμε παραγγείλει και για σένα.»

Σε λίγο, ο Χανμάρο είπε στον πατέρα του: «Πάντως, αν πρόκειται για κάτι επικίνδυνο και γι'άλλους Σερανβέλιους εμπόρους, ίσως θα ήταν καλό να τους ειδοποιήσεις–»

«Δε με πιστεύεις;» έκανε ο Νολράκο, πιο απότομα απ'ό,τι θα ήθελε. «Δε με πιστεύεις όταν σου λέω ότι δεν ξέρω τίποτα;» Τα νεύρα του ήταν τεντωμένα με το όλο ζήτημα.

Ο Χανμάρο, όμως, είδε θυμό στα μάτια του πατέρα του. *Νομίζει ότι τον αμφισβητώ; Ότι προσπαθώ να τον ελέγξω; Ότι προσπαθώ να τον βάλω να μου δώσει εξηγήσεις;* «Σε πιστεύω. Φυσικά και σε πιστεύω…» είπε μόνο, αν και είχε την εντύπωση ότι, γενικά, ο πατέρας του κάτι έκρυβε: και από εκείνον και από όλη την υπόλοιπη οικογένεια. Η συμπεριφορά του ήταν παράξενη ορισμένες φορές (όπως και τώρα): Ο Χανμάρο θυμήθηκε που ο Νολράκο επέμενε να μείνουν φρουροί στο δωμάτιο της Θήρνα. Θυμήθηκε που είπε στον ίδιο να φυλάγεται: *«Να είσαι προσεκτικός. Με καταλαβαίνεις;* Προσεκτικός*»,* γιατί *«Δεν ξέρεις τι άνθρωποι τριγυρίζουν έξω από τη Σερανβέλ».*

Τι σημαίνουν όλα τούτα, πατέρα; Ποιον φοβάσαι και ήθελες να φρουρείται το δωμάτιο της Θήρνα; Και από ποιους με προειδοποίησες τόσο έντονα να φυλάγομαι;

Ο Χανμάρο ατένισε, ερευνητικά, την όψη του Νολράκο. *Κάτι ξέρεις. Κάτι ξέρεις παραπάνω απ'ό,τι μας λες. Αλλά, προφανώς, δεν είσαι πρόθυμος να μου το αποκαλύψεις.* Αισθάνθηκε ένα ρίγος να τον διατρέχει, κι έστρεψε το βλέμμα του στο παράθυρο, για να κοιτάξει έξω από την ταβέρνα, το τερατόμορφο Άγαλμα του Λαμούκ.

Κεφάλαιο Εικοστό
—Σάμκρο—

Σάμκρο;» φώναξε η Ζεθάλιν, χτυπώντας την εξώπορτα του ισογείου του σπιτιού των Περίδετων. «Σάμκρο;»

Εκείνη και η Μάριλιν στέκονταν στον πλακόστρωτο δρόμο μπροστά από την οικία, καθώς το απογευματινό φως έπεφτε στα σύνορα της Συνοικίας των Δηλητηρίων και του Μεγάλου Παζαριού· ο ήλιος Λούντρινχ έγερνε προς τη Δύση κι ο ήλιος Βάνσπαρχ προς την Ανατολή. Κανείς άλλος δεν ήταν μαζί με τις δύο αδελφές· είχαν πάει μόνες τους να μιλήσουν με τον αδελφό τους.

«Δεν απαντάει,» είπε η Μάριλιν. «Πρέπει να είναι κάτω.»

Η Ζεθάλιν ξαναχτύπησε, δυνατότερα. «Σάμκρο!»

Η πόρτα άνοιξε. Ο αδελφός τους πρέπει ήδη να βρισκόταν καθοδόν. «Ζεθάλιν,» είπε. «Μάριλιν. Καλησπέρα.» Έβγαλε τα γυαλιά του με το αργυρό πλαίσιο και έτριψε τα μάτια του, με τον αντίχειρα και τον δείκτη του δεξιού του χεριού. «Πώς θα μπορούσα να σας εξυπηρετήσω;»

«Υπάρχει πρόβλημα, Σάμκρο, και πρέπει να συζητήσουμε. Να περάσουμε;» ρώτησε η Ζεθάλιν.

«Ασφαλώς…» Ο αδελφός τους παραμέρισε από το κατώφλι, αποκαλύπτοντας πίσω του ένα δωμάτιο που φωτιζόταν από μια λάμπα λαδιού επάνω σ'ένα ξύλινο, τετράγωνο τραπέζι. Τριγύρω, ο χώρος έμοιαζε με αποθήκη, καθώς ήταν γεμάτος με κιβώτια, βαρέλια, σταμνιά, και άλλα αποθηκευτικά αντικείμενα. Επίσης, πολλά πράγματα ήταν σκεπασμένα με υφάσματα, ή δίκτυα ήταν ριγμένα επάνω τους. Η μυρωδιά της κλεισούρας, καθώς και οι μυρωδιές διάφορων αλχημικών ουσιών, ήταν δυνατές.

Η Ζεθάλιν μπήκε, χωρίς δισταγμό, και η Μάριλιν την ακολούθησε, κλείνοντας την πόρτα πίσω της.

«Καθίστε,» τις προέτρεψε ο Σάμκρο, παίρνοντας ένα πήλινο δοχείο από μια καρέκλα και αποθέτοντάς το στο τραπέζι. Τράβηξε ένα δίχτυ από μια άλλη

καρέκλα και το πέταξε παραδίπλα. Ένα ξαφνικό *σκουίκ!* ακούστηκε από εκεί, τρομάζοντας τη Μάριλιν.

Ένας ποντικός τινάχτηκε, τρέχοντας–

–μια γρήγορη σκιά τον κυνήγησε, ερχόμενη από μια μισάνοιχτη πλαϊνή πόρτα.

Η Μάριλιν ξανατρόμαξε, αναφωνώντας.

Η μαύρη γάτα του Σάμκρο έπεσε πάνω στον ποντικό, κολλώντας τον στα σανίδια, με τα νύχια της, και δαγκώνοντάς τον.

«Καθίστε,» επανέλαβε ο αλχημιστής.

Η Μάριλιν και η Ζεθάλιν κάθισαν, κι εκείνος πήρε θέση αντίκρυ τους, μπλέκοντας τα δάχτυλα των χεριών του επάνω στο τραπέζι. «Ποιο είναι το πρόβλημά σας, λοιπόν;»

«Χρειαζόμαστε το ισόγειο,» εξήγησε η Ζεθάλιν. «Η οικογένεια της Μάριλιν δε χωρά επάνω. Όχι όλη, τουλάχιστον. Και ειδικά με τη Θήρνα το πρόβλημα είναι ακόμα μεγαλύτερο· η κοπέλα έχει χάσει το πόδι της, και θα ήταν καλύτερα να μην ανεβοκατεβαίνει σκάλες.»

Ο Σάμκρο είχε στραβομουτσουνιάσει. «Είναι… *δύσκολο* αυτό που μου ζητάς. Έχω τόσα πράγματα εδώ. Πράγματα που είναι *σημαντικά* για μένα.»

«Και, σε διαφορετική περίπτωση, δε θα σου έλεγα να απομακρυνθείς από το ισόγειο. Μα, τώρα, δε γίνεται αλλιώς. Τι προτείνεις, δηλαδή; Να διώξουμε τη Μάριλιν και την οικογένειά της, ή να στοιβαχτούμε όλοι επάνω, σαν ζώα;»

Ο Σάμκρο μάσησε τα χείλη του. «Έχω ένα *σωρό* σημαντικά πράγματα εδώ πέρα…!»

«Δε μπορείς να τα μεταφέρεις κάτω;» ρώτησε η Μάριλιν.

«Δεν υπάρχει αρκετός χώρος!» εξήγησε, εκνευρισμένα, εκείνος. «Μπορώ να μεταφέρω ορισμένα, αλλά όχι όλα.»

«Εντάξει· ορισμένα, τότε. Δε χρειαζόμαστε ολόκληρο το ισόγειο. Απλά, δώσε μας λίγο χώρο, για να μπορούμε να μείνουμε.»

«Θα κατεβείτε όλοι εδώ; Όλη η οικογένειά σου, Μάριλιν;»

«Αναλόγως το χώρο που θα μας διαθέσεις.»

«Χμμμ…» Ο Σάμκρο φάνηκε σκεπτικός. Έβγαλε τα γυαλιά του απ’την τσέπη του και τα φόρεσε. «Θα κοιτάξω να δω τι μπορώ να κάνω και θα σας ειδοποιήσω σε λίγο.»

Το απόγευμα, ο Νολράκο και ο Χανμάρο επέστρεψαν στον Μεγάλο Κήπο, για να πουλήσουν τους τρεις δούλους που τους είχαν απομείνει. Κατάφεραν να δώσουν τον έναν, σε σύντομο χρονικό διάστημα και σε χέρια που ο πρεσβύτερος Πτεράργυρος θεωρούσε καλά· ωστόσο, δε φαινόταν να υπάρχουν άλλοι πιθανοί αγοραστές για τους υπόλοιπους δύο. Κι αυτό ήταν ένα πρόβλημα της αγοράς του

Μεγάλου Κήπου, όπως γνώριζε καλά ο Νολράκο: η ζήτηση δεν ήταν τόσο μεγάλη όσο στη Συνοικία του Δούλου ή στο Δουλοπάζαρο, όπου ερχόταν ο καθένας για ν'αγοράσει. Εκείνος, όμως, ήλπιζε ότι θα κατόρθωνε να πουλήσει τους ανθρώπους του στον Κήπο, πιστεύοντας πως οι νέοι τους κύριοι θα ήταν καλύτεροι. Αλλά άλλο πράγμα η ελπίδα κι άλλο η πραγματικότητα· και οι δούλοι έπρεπε να πουληθούν σήμερα: ο Πτεράργυρος δεν μπορούσε να τους κρατήσει περισσότερο· δεν είχε πού να τους βάλει. Επομένως, με λύπη του όφειλε να παραδεχτεί ότι έπρεπε να πάνε στη Συνοικία του Δούλου.

Ο Χανμάρο ακολούθησε τον πατέρα του επάνω στη Χρυσή Γέφυρα και κατά μήκος της Οδού του Μισθοφόρου. Πέρασαν δίπλα από τον επιβλητικό Ναό της Φλόγας και έφτασαν στη γωνία της Οδού της Αλυσίδας, όπου και έστριψαν, μπαίνοντας στη Συνοικία του Δούλου. Παρά το όνομά της, η εν λόγω συνοικία δεν ήταν ούτε μια απέραντη φυλακή ούτε ένα ατελείωτο εργοτάξιο. Υπήρχαν, κανονικά, οικίες και καταστήματα· απλά, ετούτο το μέρος της πόλης δεν θεωρείτο κι από τα καλύτερα, αν και ήταν, αναμφίβολα, καλύτερο από άλλα, όπως τη Συνοικία του Άτυχου (που η ονομασία της δεν ήταν καθόλου τυχαία). Ωστόσο, είχε *και* σημεία όπου βρίσκονταν αποκλειστικά και μόνο δούλοι: σπίτια με κάγκελα, που έμοιαζαν με φυλακές και που άνθρωποι ήταν κλεισμένοι μέσα, φρουρούμενοι από μισθοφόρους· μικρές πλατείες, όπου δουλέμποροι επιδείκνυαν την πραμάτεια τους· εργαστήρια όπου εργάζονταν δούλοι οι οποίοι χρωστούσαν στην πολιτεία και τους οποίους δεν είχε ακόμα αγοράσει κανείς. Φρουροί βρίσκονταν παντού, οπλισμένοι με βαλλίστρες και ρόπαλα, κυρίως. Ορισμένοι απ'αυτούς ήταν δούλοι, εργαζόμενοι για τη Σερανβέλ, μέχρι να τελειώσει η ποινή τους.

Ο Νολράκο πλησίασε έναν από τους υπεύθυνους για το δουλεμπόριο στη συνοικία. Επρόκειτο για έναν εύσωμο άντρα με ξανθά γένια και λευκό πουκάμισο, ο οποίος καθόταν πίσω από ένα ξύλινο γραφείο, κάτω από μια πορφυρόχρωμη σκηνή. Απέξω στέκονταν δύο πάνοπλοι φύλακες. Ο Πτεράργυρος μπήκε μόνος του, αφήνοντας στην Οδό της Αλυσίδας το γιο του και τους ανθρώπους του.

«Καλησπέρα, κύριε. Ονομάζομαι Νολράκο Πτεράργυρος, και φέρνω δύο δούλους προς πώληση.»

«Επιθυμείτε να τους πουλήσετε στην πολιτεία;» ρώτησε ο άντρας, τρίβοντας τα ξανθά του γένια κι ακουμπώντας την πλάτη του, αναπαυτικά, στην καρέκλα όπου καθόταν.

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Νολράκο, που δεν είχε και τόση εμπιστοσύνη στην πολιτεία· πολλές φορές, φεροταν πολύ άσχημα στους ανθρώπους που έκαναν καταναγκαστική εργασία.

«Ζητάτε, λοιπόν, έναν χώρο για να διαθέσετε τους ανθρώπους σας σε πιθανούς αγοραστές;»

«Ναι.»

Ο άντρας κοίταξε μερικά χαρτιά που βρίσκονταν εμπρός του. «Καλώς…» μουρμούρισε. «Νολράκο Πτεράργυρος, είπαμε, έτσι;»

«Μάλιστα.»

«Αχά…» Πήρε μια πένα από ένα μελανοδοχείο και σημείωσε κάτι επάνω σ'ένα κομμάτι χαρτί. «Λοιπόν,» είπε, υψώνοντας ξανά το βλέμμα, για να κοιτάξει τον Νολράκο, «θα πάτε από κει,» έδειξε με το χέρι, «και, μετά από… μμμ… τρεις πόρτες, θα στρίψετε αριστερά. Θα βρεθείτε σ'έναν μικρό δρόμο. Εκεί, η *δεύτερη* πόρτα δεξιά είναι το μέρος που πρέπει να πάτε. Θα το καταλάβετε κιόλας, γιατί θάναι, μάλλον, ανοιχτό. Θάναι κι άλλοι έμποροι εκεί.

»Κι όταν τελειώσετε με τη δουλειά σας, μην ξεχάσετε ναρθείτε εδώ και να μου πείτε ότι τελειώσατε, για να σας διαγράψω και να ξέρω ότι υπάρχει ελεύθερη θέση. Σας το λέω γιατί υπάρχουν κάτι αχρείοι που σηκώνονται και φεύγουν και δε λένε τίποτα, κι άντε μετά να ψάχνεις ποιος είναι πού και τι ελεύθερες θέσεις υπάρχουν για τους ανθρώπους που έρχονται εδώ και μου ζητάνε.»

«Σας καταλαβαίνω,» είπε ο Νολράκο. «Μην ανησυχείτε, θα σας ενημερώσω φεύγοντας.»

«Ευχαριστώ, κύριε Πτεράργυρε. Καλές δουλειές.»

Καλές δουλειές… σκέφτηκε ο Νολράκο, βγαίνοντας απ'τη σκηνή. Σαν αστείο του ακουγόταν, ύστερα από τις πανωλεθρίες που είχε υποστεί. *Καλές δουλειές…*

«Όλα εντάξει;» ρώτησε ο Χανμάρο τον πατέρα του.

Εκείνος κατένευσε. «Ναι. Ακολουθήστε με,» είπε, και τους οδήγησε εκεί όπου του είχε υποδείξει ο ξανθός άντρας. Το μέρος ήταν ένα μισοερειπωμένο οικοδόμημα, με ετοιμόρροπο όροφο και πέτρινη σκάλα, την οποία, υπό φυσιολογικές συνθήκες, ένας σώφρων άνθρωπος δε θα τολμούσε να ανεβεί, καθότι γλιστερή και σπασμένη σε πολλά σημεία. Ο Νολράκο, όμως, δε χρειαζόταν ν'ανησυχεί γι'αυτό· στο ισόγειο γινόταν το εμπόριο δούλων, όπως μπορούσε να δει από την ανοιχτή πόρτα. Οι εσωτερικοί τοίχοι ήταν γκρεμισμένοι, έτσι δεν υπήρχαν δωμάτια. Δύο δουλέμποροι έδειχναν την πραμάτεια τους, και κάμποσοι αγοραστές ήταν συγκεντρωμένοι.

Ο Νολράκο μπήκε, καθώς ο κόσμος παραμέριζε για εκείνον και τους ανθρώπους του. Στάθηκε σ'έναν σημείο όπου είχε χώρο και ανακοίνωσε ότι πουλούσε δύο δούλους.

Το πρόβλημα ήταν πως εδώ δεν ήξερε τους αγοραστές, γιατί ερχόταν ο καθένας· οπότε, προσπαθούσε να τους καταλάβει –όσο ήταν αυτό δυνατό– από την όψη τους κι από τον τρόπο που μιλούσαν, ώστε να δώσει τους ανθρώπους του σε καλούς αφέντες.

Όταν οι αγοροπωλησίες τελείωσαν ήταν βράδυ, και ο Νολράκο δεν ήταν σίγουρος για τους νέους κυρίους των δούλων του. Ωστόσο, είχε κάνει ό,τι μπορούσε. Δε μπορούσε να κάνει κάτι περισσότερο. Έπρεπε να τους πουλήσει σήμερα· ήταν αδύνατο να τους κρατήσει κι άλλο στην υπηρεσία του.

«Επιστρέφουμε στους Περίδετους, τώρα;» ρώτησε ο Χανμάρο.

Ο Νολράκο κατένευσε.

«Η Ωράλιν και ο Νασμάρο θα μείνουν μαζί μας;»

«Δε φαίνεται να υπάρχει άλλη επιλογή, αυτή τη στιγμή.»

«Μα… θα χωράμε;» απόρησε ο Χανμάρο.

«Θα *πρέπει* να χωρέσουμε,» είπε ο Νολράκο. «Θα δούμε τι θα κάνουμε. Ίσως ο Σάμκρο να μας παραχωρήσει το ισόγειο, τελικά. Ο Κάρναλεν το έλεγε από την αρχή.»

Είχαν αρχίσει να φεύγουν απ'τη Συνοικία του Δούλου, βαδίζοντας βόρεια, μέσα στα σοκάκια, κατευθυνόμενοι προς το Μεγάλο Παζάρι: τέσσερις σκιερές φιγούρες στους νυχτερινούς δρόμους της Σερανβέλ.

Από ένα απ'τα Ανοίγματα αντήχησε το σύριγμα ενός Λό'ορ.

Ο Χανμάρο άνοιξε την πόρτα της σκάλας και, μέσα, είδε ότι και μια άλλη πόρτα ήταν ανοιχτή, στα δεξιά: η πλευρική πόρτα που οδηγούσε στο ισόγειο. Μπαίνοντας πρώτος, έστρεψε το κεφάλι, για να κοιτάξει, και αντίκρισε έναν μακρύ, σκοτεινό διάδρομο, όπου μια μοναχική φιγούρα φαινόταν στο φως κάποιας λάμπας, το οποίο ερχόταν από το βάθος.

Η φιγούρα στράφηκε και είπε, με γνώριμη φωνή: «Χανμάρο;»

«Ζινράβα… Τι κάνεις εδώ; Τι *γίνεται* εδώ;»

Ο Νολράκο κοίταξε πάνω απ'τον ώμο του Χανμάρο, παραξενεμένος κι αυτός, που η κόρη του βρισκόταν εκεί μέσα. Το ισόγειο, κανονικά, το χρησιμοποιούσε μόνο ο Σάμκρο. Τι είχε συμβεί; Τους το είχε παραχωρήσει, όσο εκείνος κι ο Χανμάρο έλειπαν;

«Ο θείος Κάρναλεν, ο Μαλίνο, ο Τάρνο, ο Βάλκο, και ο Βαρνάλο βοηθάνε τον θείο Σάμκρο να μεταφέρει ορισμένα πράγματα κάτω, ή να τους αλλάξει θέση εδώ πέρα,» εξήγησε η Ζινράβα, και τότε δύο άλλες φιγούρες φάνηκαν να ζυγώνουν. Η μία κρατούσε λάμπα, κι έτσι το φως αποκάλυπτε ποιοι ήταν: ο Μαλίνο και ο Βάλκο.

«Θείε,» είπε ο πρώτος, «αυτή θα είναι η καινούργια σας κατοικία.»

«Αυτό εδώ το μέρος;» ρώτησε ο Νολράκο, δείχνοντας τον διάδρομο, με ημικυκλική χειρονομία.

«Ναι. Έχει πολύ χώρο· μην το βλέπεις έτσι.» Φώτισε δεξιά κι αριστερά, τα τοιχώματα, αποκαλύπτοντας πόρτες. «Τέσσερα ολόκληρα δωμάτια. Δε θα έχετε πρόβλημα. Το υπόλοιπο ισόγειο, βέβαια, θα παραμείνει του θείου Σάμκρο, γιατί δεν έχει αλλού να βάλει τα πράγματά του.»

«Ωραία,» είπε ο Νολράκο. «Θα βολευτούμε μια χαρά. Δώσε τις ευχαριστίες μου στον Σάμκρο.»

«Θα τον δεις κι ο ίδιος, θείε. Τώρα, εξάλλου, θα σας χωρίζει μόνο μια πόρτα,» μειδίασε ο Μαλίνο, κι ανοίγοντας μια απ'τις τέσσερις ξύλινες πόρτες, μπήκε σ'ένα δωμάτιο, ακολουθούμενος από τον Βάλκο.

Ο Χανμάρο πέρασε το κατώφλι του σκοτεινού διαδρόμου. «Θα σας βοηθήσω κι εγώ στη μεταφορά,» δήλωσε.

Ο Μαλίνο κι ο Βάλκο βγήκαν απ'το δωμάτιο, κουβαλώντας ανάμεσά τους ένα βαρύ (απ'ό,τι φαινόταν) ξύλινο μπαούλο. Η Ζινράβα κόλλησε την πλάτη της στον τοίχο, κάνοντάς τους χώρο να περάσουν.

«Εντάξει,» είπε ο Μαλίνο στον Χανμάρο, κοιτάζοντάς τον πάνω απ'τον ώμο του. «Ακολούθησέ μας, ξάδελφε.»

Ο Χανμάρο τούς ακολούθησε, ενώ ο Νολράκο κι οι δύο δούλοι, Ωράλιν και Νασμάρο, άρχισαν ν'ανεβαίνουν τις σκάλες, προς τον πρώτο όροφο.

Ο νεαρός Πτεράργυρος έφτασε στο τέλος του διαδρόμου και σ'ένα δωμάτιο πλημμυρισμένο από μπαούλα, κιβώτια, βαρέλια, και δοχεία κάθε είδους. Το ανοιχτό παράθυρο δεν βοηθούσε να φύγει η σκόνη που είχε σηκωθεί· έμοιαζε να έχει ομίχλη εδώ μέσα.

«Εκεί,» είπε ο Σάμκρο, δείχνοντας μια ανοιχτή πόρτα στον Μαλίνο και στον Βάλκο. «Επάνω στο κιβώτιο που είναι καλυμμένο με μαύρο ύφασμα.» Εκείνοι υπάκουσαν, μεταφέροντας το μπαούλο.

Την ίδια στιγμή, ανέβηκε ο Βαρνάλο από τις σκάλες. «Τα πήγα κάτω, θείε! Τι άλλο να πάρω;» φώναξε.

«Τα κουτιά,» απάντησε ο Σάμκρο, δείχνοντας δύο ξύλινα, λαξευτά κουτιά στο τραπέζι. «Και να τα βάλεις στα ράφια αριστερά.»

Ο Βαρνάλο πήρε τα κουτιά στην αγκαλιά του κι άρχισε να κατεβαίνει τη σκάλα, βιαστικά.

«Πιο σιγά!» του φώναξε ο Σάμκρο. «Άμα τα ρίξεις κάτω, θα σπάσουν!»

Ο Χανμάρο καθάρισε, διακριτικά, το λαιμό του. «Καλησπέρα, θείε. Θα ήθελες και τη δική μου βοήθεια;»

Ο Σάμκρο έστρεψε το βλέμμα του στον ανιψιό του, κοιτάζοντάς τον πίσω απ'τα γυαλιά του με το αργυρό πλαίσιο. Το πρόσωπό του, για κάποιο λόγο, φάνταζε *αρχαίο* στον Χανμάρο, αν και ήξερε πως ο θείος του δεν ήταν και *τόσο* μεγάλος. *Καμια δεκαριά χρόνια μεγαλύτερος απ'τη μητέρα πρέπει νάναι, άμα θυμάμαι καλά.*

«Θα την ήθελα, αλλά όχι μονάχα για τώρα, νεαρέ Χανμάρο,» είπε ο Σάμκρο.

Η απάντησή του παραξένεψε –ίσως και *τρόμαξε* λίγο– τον Πτεράργυρο. «Τι… τι εννοείς, θείε;»

Ο Κάρναλεν και ο Τάρνο ανέβηκαν τη σκάλα, και ο Μαλίνο κι ο Βάλκο βγήκαν απ'το διπλανό δωμάτιο, σχεδόν συγχρόνως.

«Θέλω να αδειάσετε το πρώτο δωμάτιο δεξιά,» τους είπε ο Σάμκρο, δείχνοντας τον διάδρομο, πίσω απ'τον Χανμάρο. «Θα μεταφέρετε όλα του τα πράγματα εκεί.» Έδειξε το δωμάτιο απ'το οποίο είχαν μόλις βγει ο Μαλίνο και ο Βάλκο.

«Στις διαταγές σας, Καπ'τάνιο…» αποκρίθηκε, ειρωνικά, ο Κάρναλεν.

Ο Σάμκρο τον κάρφωσε μ'ένα θυμωμένο βλέμμα, μα εκείνος αγνόησε τον γυναικάδελφό του, πηγαίνοντας στον σκοτεινό διάδρομο, μαζί με τους γιους του.

Ο Βαρνάλο ανέβηκε τη σκάλα.

«Δε σε χρειάζομαι άλλο, μικρέ,» του είπε ο Σάμκρο. «Μπορείς να πηγαίνεις. Και πάρε και την αδελφή σου απ'το διάδρομο. Αφού δε βοηθά, εμπόδιο μάς είναι.»

«Εντάξει, θείε,» αποκρίθηκε ο Βαρνάλο, και προσπέρασε τον αδελφό του, φωνάζοντάς του ένα «Γεια σου, Χανμάρο!»

«…Γεια.»

Ο Σάμκρο έκανε νόημα στον Χανμάρο να τον ακολουθήσει σε μια απ'τις σκοτεινές γωνίες του δωματίου: και πιο συγκεκριμένα, σ'αυτήν που βρισκόταν κοντά στο ανοιχτό παράθυρο και η σκόνη που πλανιόταν στον αέρα ήταν λιγότερη.

«Δε σε καταλαβαίνω, θείε. Τι θέλεις από μένα;»

«Απ'ό,τι έμαθα, ψάχνεις για δουλειά…» Ο Σάμκρο ύψωσε το ένα του φρύδι, ερωτηματικά.

«Όλοι μας ψάχνουμε για δουλειά. Πρέπει να δουλέψουμε, ύστερα από τις καταστροφές που μας χτύπησαν. Δε γίνεται αλλιώς.» Χαμήλωσε τα μάτια, σα να ντρεπόταν ν'αντικρίσει το πρόσωπο του θείου του… *αν και δε θάπρεπε να αισθάνομαι έτσι. Δεν έχω κάνει τίποτα που είναι για να ντρέπομαι!*

Ο Σάμκρο ακούμπησε το χέρι του στον ώμο του Χανμάρο. «Το καταλαβαίνω. Γι'αυτό κιόλας θέλω να σε βοηθήσω. Είμαι πρόθυμος να σου προσφέρω δουλειά.»

Ο Πτεράργυρος ύψωσε τα μάτια, για να κοιτάξει τον θείο του καταπρόσωπο. «Τι δουλειά;»

«Θα μεταφέρεις κάποια πράγματα για εμένα, σε διάφορους πελάτες, και όχι μόνο.»

«Μα, αυτό δεν κάνει ο Βαρνάλο;»

Ο Κάρναλεν κι οι γιοι του μπήκαν, κουβαλώντας πράγματα στα χέρια και πηγαίνοντάς τα προς το δωμάτιο που τους είχε δείξει ο αλχημιστής. Δεν έμοιαζαν να δίνουν σημασία στη συζήτηση του Σάμκρο και του Χανμάρο.

«Ο αδελφός σου δουλεύει για την αδελφή μου· κι έτσι κι αλλιώς, θα ήταν πολύ μικρός για να δουλέψει για μένα. Εγώ θέλω κάποιον που να έχει καλή κρίση.» Ακούμπησε το δάχτυλό του στο πλάι του κεφαλιού του. «Κάποιον που να μπορώ να εμπιστευτώ.»

«Και γιατί διάλεξες εμένα;»

Ο Σάμκρο γέλασε, κοφτά. «Πιστεύεις ότι δεν έχεις αρκετά καλή κρίση; Ή θες να πεις ότι δε μπορώ να σ'εμπιστευτώ;»

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Χανμάρο, «δε θέλω να πω ούτε το ένα ούτε το άλλο. Αλλά… μου κάνει εντύπωση.» Ανασήκωσε τους ώμους. «Δεν έχεις ήδη κάποιον γι'αυτές τις δουλειές;»

Ο Σάμκρο κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Μέχρι στιγμής, τα έκανα όλα μόνος μου… το οποίο, κάποιες φορές, μου κόστιζε. Γιατί, όταν κάνεις ένα πράγμα, δεν μπορείς συγχρόνως να κάνεις κι ένα άλλο. Όταν πρέπει να μεταφέρω ένα μήνυμα σε κάποιον, δεν μπορώ να μείνω στο εργαστήριό μου και να φτιάξω ένα μίγμα για κάποιον άλλο.»

«Ναι, σωστά…» είπε ο Χανμάρο. «Ωστόσο, νόμιζα ότι συνεργαζόσουν με τη θεία Ζεθάλιν: ότι δουλεύατε μαζί ως αλχημιστές.»

«Με την αδελφή μου δε συνεργαζόμουν ποτέ,» εξήγησε ο Σάμκρο. «Εκείνη αρκείται στη μετριότητα. Εγώ είμαι πολύ καλύτερος αλχημιστής· εξυπηρετώ ανθρώπους που έχουν πιο… *σύνθετες* ανάγκες από το πώς θα τους περάσει το φετινό κρυολόγημα.» Γέλασε, ξερά. Και μετά, συνοφρυώθηκε. «Τι λες, λοιπόν; Θα ήθελες να δουλέψεις για τον θείο Σάμκρο, Χανμάρο; Θα πληρώνεσαι κανονικά, σε διαβεβαιώνω. Ίσως, μάλιστα, να πληρώνεσαι και καλύτερα από τον μέσο βοηθό αλχημιστή, άμα δω ότι είσαι καλός σ'αυτό που κάνεις. Κι επιπλέον, θα έχεις την ευκαιρία να μάθεις πολλά, αν το επιθυμήσεις κι ο ίδιος, ασφαλώς…»

Ο Χανμάρο έσμιξε τα χείλη. «Θα το σκεφτώ.»

«Σκέψου το.» Ο Σάμκρο τον χτύπησε, φιλικά, στον ώμο. «Σκέψου το όσο θες. Αλλά καλύτερα να αποφασίσεις γρήγορα, γιατί η οικογένειά σου έχει ανάγκη τα χρήματα.»

Βγαίνοντας από τον σκοτεινό διάδρομο, ο Χανμάρο είδε ότι, στην εξωτερική σκάλα του σπιτιού, τον περίμεναν ο Βαρνάλο και η Ζινράβα.

«Τι έλεγες με το θείο;» τον ρώτησε η αδελφή του.

«Κάτι δικά μας. Εσύ τι κάνεις; Με παρακολουθείς;» αντιγύρισε ο Χανμάρο, θυμωμένος, κι άρχισε ν'ανεβαίνει τα σκαλοπάτια, περνώντας ανάμεσα απ'τ'αδέλφια του.

«Ο μπαμπάς τα ξέρει, αυτά που λέγατε;» έκανε πίσω του η Ζινράβα.

Ο Χανμάρο δε γύρισε να την κοιτάξει. «Θα τα μάθει. Κι εσύ να κοιτάς τη δουλειά σου.» Έφτασε στην πόρτα του πρώτου ορόφου και, ανοίγοντάς την, μπήκε.

Στην τραπεζαρία ήταν καθισμένοι ο Νολράκο, η Μάριλιν, η Ζεθάλιν, η Θήρνα, ο Άνρημ, ο Βόνιορ, η Ωράλιν, ο Νασμάρο, και η γιαγιά. Ο Χανμάρο απόρησε που ο Αργκανθικιανός δεν ήταν κάτω, για να βοηθήσει στη μεταφορά· αργότερα, όμως, η μητέρα του του είπε ότι ο Σάμκρο είχε αρνηθεί, λέγοντας πως δε χρειαζόταν ξενόφερτους δούλους ν'ανακατεύουν τα πράγματά του.

«Δεν έμεινες τελικά, Χανμάρο;» ρώτησε ο Νολράκο.

«Όχι,» αποκρίθηκε εκείνος. «Δε με είχαν ανάγκη.»

«Θέλεις να φας;» του είπε η Ζεθάλιν. Ο πατέρας του ήδη έτρωγε· το ίδιο κι η Ωράλιν κι ο Νασμάρο.

«Ναι, θα έτρωγα κάτι.»

Κάθισε στο τραπέζι και η θεία του του σερβίρισε χορτόσουπα και ψητές πατάτες.

«Πού είναι η Φιλράνα;» ρώτησε, σε λίγο, ο Χανμάρο, συνειδητοποιώντας την απουσία της.

«Το μεσημέρι πήγε να επισκεφτεί την οικογένειά της,» εξήγησε η Μάριλιν. «Επέστρεψε το απόγευμα, μήπως τη θέλαμε κάτι· αλλά της είπα ότι δεν τη χρειαζόμαστε και μπορεί να πηγαίνει.»

«Και πού είναι τώρα;»

«Δεν ξέρω. Ίσως να έχει επιστρέψει, πάλι, στην οικογένειά της.»

Δεν το νομίζω, σκέφτηκε ο Χανμάρο, που, απ'ό,τι είχε καταλάβει, η Φιλράνα δεν τα πήγαινε και τόσο καλά με τους δικούς της.

«Τι λέγανε, Ζινράβα;» ρώτησε ο Βαρνάλο, όταν ο Χανμάρο ανέβηκε τη σκάλα και μπήκε στον πρώτο όροφο.

«Πού να ξέρω;» αποκρίθηκε η αδελφή του. «Και μη φωνάζεις έτσι.»

«…Συγνώμη. Αλλά ο Χανμάρο είναι παράξενος τελευταία… Ο Βάλκο μού είπε ότι, χτες το βράδυ, τον είδε έξω από το σπίτι, να φιλά μια γυναίκα, προτού μπει.»

Ευτυχώς, ο αδελφός της δε φώναζε καθώς το έλεγε τούτο. Η Ζινράβα έσμιξε τα φρύδια. «Αλήθεια; Ποια ήταν;»

«Ο Βάλκο δεν είδε, γιατί φορούσανε κουκούλες. Έβρεχε.»

Ποια κρύβεις, Χανμάρο; αναρωτήθηκε η Ζινράβα, ανεβαίνοντας την πέτρινη, εξωτερική σκάλα της οικίας των Περίδετων, με αργά βήματα.

«Πού πας;» της φώναξε ο Βαρνάλο, ακολουθώντας την.

«Επάνω.»

«Πού επάνω;»

«Πολύ επάνω,» είπε η Ζινράβα, φτάνοντας στον δεύτερο και τελευταίο όροφο του σπιτιού. Άνοιξε την πόρτα και μπήκε.

Ο Βαρνάλο την ακολούθησε, ξανά. «Όλο επάνω τριγυρίζεις!»

«Μη φωνάζεις, βρε παιδάκι μου!»

«…Καλά.»

Διασχίζοντας έναν μικρό διάδρομο, έφτασαν στο κεντρικό δωμάτιο του δεύτερου ορόφου, όπου υπήρχε η εσωτερική σκάλα του σπιτιού. Το μέρος ήταν ελαφρά επιπλωμένο. Από κάτω ακούγονταν ομιλίες: ο πατέρας της Ζινράβα μιλούσε στην υπόλοιπη οικογένεια.

«Τι κάνεις εδώ;» ρώτησε ο Βαρνάλο, πιο σιγανά απ'ό,τι συνήθως.

«Μ’αρέσει η θέα,» εξήγησε η Ζινράβα. «Και ο Μαλίνο μού έδειξε» –τα μαύρα, μελαγχολικά της μάτια γυάλισαν– «έναν μυστικό χώρο.» Πλησίασε μια παλιά, ξύλινη σκάλα που βρισκόταν επάνω σ’έναν απ’τους τοίχους του κεντρικού δωματίου. Πιάστηκε απ’τα σκαλοπάτια της και την ανέβηκε. Άνοιξε μια καταπακτή στην οροφή και μπήκε σε μια μικρή σοφίτα, φωτιζόμενη μονάχα από το φεγγαρόφωτο και την αστροφεγγιά. Το μέρος ήταν πολύ μικρό για να στέκεται κανείς όρθιος, αλλά τη Ζινράβα δεν την πείραζε· είχε ρίξει κάτω ένα στρώμα και μερικά μαξιλάρια, και ξάπλωνε επάνω τους, κοιτάζοντας έξω απ’το στενό παράθυρο, τη Συνοικία των Δηλητηρίων και το Μεγάλο Παζάρι, και γράφοντας ποίηση.

Ο Βαρνάλο την ακολούθησε. «Ουάου!» αναφώνησε. «Ωραία είν’εδώ!»

«Το μέρος, όμως, είναι *δικό μου*,» τόνισε η Ζινράβα. «Ο Μαλίνο είπε ότι κανένας δεν το χρησιμοποιεί και μπορώ να έρχομαι και να κάθομαι όσο θέλω! Οπότε, φύγε· θέλω να μείνω *μόνη μου*.»

«Γιατί;»

«Γιατί *έτσι*! Μπορείς να πηγαίνεις, τώρα;»

«…Καλά.»

Ο Βαρνάλο κατέβηκε τη σκάλα, και η Ζινράβα έκλεισε την καταπακτή από πάνω του, μ’ένα δυνατό *ντουπ*.

Όταν η μεταφορά των πραγμάτων στο ισόγειο τελείωσε, ο Νολράκο, η Μάριλιν, ο Χανμάρο, και η Ζεθάλιν κατέβηκαν, για να δουν πώς θα μπορούσαν να εκμεταλλευτούν το χώρο. Ο Κάρναλεν και οι γιοι του είχαν ανεβεί επάνω, για να πλυθούν και ν’αλλάξουν. Ο Σάμκρο είχε εξαφανιστεί (μάλλον, επιστρέφοντας στα υπόγεια της οικίας Περίδετων) και η πόρτα στο τέλος του στενού διαδρόμου, η οποία οδηγούσε στα δωμάτια του αλχημιστή, ήταν κλειστή και μανταλωμένη από την άλλη μεριά.

«Δυστυχώς, δε μπορούμε να τον δούμε για να τον ευχαριστήσουμε,» σχολίασε ο Νολράκο, εγκαταλείποντας την προσπάθεια ν’ανοίξει την ξύλινη θύρα, όταν διαπίστωσε ότι ήταν αμπαρωμένη.

«Δε χρειάζεται,» είπε η Ζεθάλιν, που κρατούσε μια λάμπα. «Ο αδελφός μας είναι παράξενος, έτσι κι αλλιώς.

»Τα δωμάτια είναι τέσσερα, όπως βλέπετε. Πρέπει ν’αποφασίσετε ποιοι θα μένουν εδώ.»

«Εμείς οι δύο;» είπε ο Νολράκο στη Μάριλιν, κι εκείνη κατένευσε. «Σ’ένα άλλο δωμάτιο μπορεί να μένει ο Χανμάρο.» Κοίταξε το γιο του.

«Ναι, πατέρα,» αποκρίθηκε εκείνος, νεύοντας επίσης.

«Και περισσεύουν άλλα δύο. Το ένα είναι, σίγουρα, για τη Θήρνα· και το άλλο… Στο άλλο θα μπορούσαν να μένουν ή οι δούλοι μας ή ο Βαρνάλο κι η Ζινράβα.»

«Η Ζινράβα μένει αλλού, μπαμπά!» ακούστηκε μια δυνατή αλλά παιδική φωνή απ'τη μεριά της εξωτερικής σκάλας. Άπαντες στράφηκαν, για να δουν τον μικρότερο γιο των Πτεράργυρων να στέκεται στο κατώφλι.

«Πού μένει, δηλαδή;» ρώτησε ο Νολράκο.

«Σ'ένα δωμάτιο πάνω απ'την οροφή. Της τόδωσε ο *Μαλίνο*, λέει!»

«Η σοφίτα…» είπε η Ζεθάλιν. Αλληλοκοιτάχτηκαν με τη Μάριλιν, και γέλασαν. Ως παιδιά, είχαν περάσει πολλές ωραίες στιγμές στη σοφίτα του σπιτιού· είχαν καλές αναμνήσεις απ'αυτήν. Αλλά, αργότερα, το μέρος είχε εγκαταλειφτεί. Τα παιδιά της Ζεθάλιν, για κάποιο λόγο, δεν έμοιαζαν να του δείχνουν καμια ιδιαίτερη προτίμηση.

«Σίγουρα θέλει να μένει εκεί, Βαρνάλο;» ρώτησε η Μάριλιν.

«Νομίζω, μαμά!»

«Μη φωνάζεις, παιδί μου.»

«…Καλά.»

«Ωραία, λοιπόν…» είπε ο Νολράκο. «Αν η Ζινράβα μείνει στη σοφίτα, τότε μπορούμε ένα δωμάτιο να το παραχωρήσουμε στους δούλους…» *οι οποίοι, όμως, είναι τέσσερις,* πρόσθεσε νοερά. *Ο Άνρημ, η Ωράλιν, ο Νασμάρο, και ο Βόνιορ. Θα χωράνε τόσοι άνθρωποι μέσα σ'ένα δωμάτιο σαν κι αυτό;* Άνοιξε μια πόρτα, για να κοιτάξει. *Μάλλον, όχι.* «Ή, θα μπορούσε να γίνει αλλιώς: Η Θήρνα θα μπορούσε να μένει μαζί σου, Χανμάρο, και οι δούλοι να μοιραστούν δύο δωμάτια.»

Ο Χανμάρο ανασήκωσε τους ώμους. «Δεν έχω πρόβλημα.»

«Κι εγώ πού θα μένω, μπαμπά;» φώναξε ο Βαρνάλο.

«Εσύ θα μένεις επάνω, στον πρώτο όροφο. Μαζί με τη γιαγιά. Θα σου λέει και ιστορίες.»

Ο μικρός Πτεράργυρος φάνηκε προβληματισμένος, σαν να μην ήξερε αν ήταν καλή ιδέα ν'ακούει τις ιστορίες της γιαγιάς του.

«Κι η Φιλράνα;» έθεσε το ερώτημα ο Χανμάρο.

«Η Φιλράνα έχει σπίτι και οικογένεια στη Σερανβέλ,» αποκρίθηκε η Μάριλιν. «Μπορεί να μένει εκεί.»

«Εντάξει, λοιπόν,» είπε η Ζεθάλιν. «Ας σκουπίσουμε λίγο το μέρος κι ας φέρουμε μερικά στρώματα, για να μπορείτε να κοιμηθείτε. Αύριο, θα κάνουμε περισσότερα.»

Αργότερα, ο Χανμάρο ήταν ξαπλωμένος στο στρώμα του, με τα χέρια σταυρωμένα πίσω απ'το κεφάλι και αναλογιζόμενος την προσφορά εργασίας του θείου του. Να τη δεχόταν ή να μην τη δεχόταν; Εάν τη δεχόταν, τι είχε να χάσει; Τίποτα,

ουσιαστικά. Ακόμα κι αν ο Χανμάρο ήθελε να παραιτηθεί, ο Σάμκρο, σίγουρα, δε θα τον παρεξηγούσε, ούτε θα του κρατούσε κακία· ήταν της οικογένειας. Από την άλλη, δεν του άρεσε και τόσο η ιδέα πως θα ήταν βοηθός αλχημιστή. Όμως του άρεσε η εντύπωση που του είχε δώσει ο θείος του: ότι, δηλαδή, τον ήθελε για κάτι το ξεχωριστό, κάτι που δεν μπορούσε να κάνει ο καθένας. Ο Χανμάρο αισθάνθηκε να ξυπνά εντός του εκείνο που είχε ξυπνήσει και όταν μιλούσε στον Μάρνο ή όταν ερευνούσε την ύπαιθρο για τον Γκρίζο Ταύρο και τον Χάκνομπ τον θηρευτή: ένα δαιμόνιο που αναζητούσε το μυστήριο: κάτι που ο νεαρός Πτεράργυρος αγνοούσε πως, μέχρι τώρα, κοιμόταν μέσα του.

Εάν δεν δεχόταν την προσφορά εργασίας του Σάμκρο, τότε τι θα κέρδιζε; Απολύτως τίποτα, και θα έπρεπε να ψάξει και για κάποια άλλη δουλειά. Και ποια δουλειά θα ήταν καλύτερη; Ποια δουλειά θα του ταίριαζε περισσότερο;

«Χανμάρο,» είπε η Θήρνα, που ήταν ξαπλωμένη στο διπλανό στρώμα, «πρέπει να κάνουμε κάτι αύριο.»

Εκείνος έστρεψε το κεφάλι, για να την κοιτάξει στο ασθενικό φως της λάμπας που βρισκόταν στο πάτωμα, ανάμεσά τους. Η όψη της ήταν τυλιγμένη στις σκιές. «Τι;»

«Να ερευνήσουμε κι άλλο για τον Χάκνομπ. Πρέπει οπωσδήποτε να μάθουμε τι συνέβη. Δε θα τ'αφήσω αυτό έτσι, Χανμάρο. Θα *μάθω* ποιος κρύβεται πίσω απ'την πυρκαγιά και τις άλλες καταστροφές. Θα τον βρω και θα του ανταποδώσω το κακό που μας έκανε.» Ακουγόταν αποφασισμένη, και η Θήρνα ήταν αγύριστο κεφάλι: όταν έβαζε κάτι στο μυαλό της, έπρεπε και να το κατορθώσει.

Υπάρχουν, όμως, και κάποια πράγματα που δεν *μπορούμε να τα κατορθώσουμε, όσο κι αν το επιθυμούμε,* συλλογίστηκε ο Χανμάρο. *Αναρωτιέμαι αν το γνωρίζει τούτο η αδελφή μου, ή αν θεωρεί πως έχει τη δύναμη να πετύχει τα πάντα.*

«Γιατί,» συνέχισε η Θήρνα, «αν είναι κάποτε να ορθοποδήσουμε ξανά ως έμποροι, πρέπει να έχουμε βγάλει απ'τη μέση αυτό τον εχθρό μας, ώστε να μη μας κάνει τα ίδια.»

«Μπορεί να μην είναι μόνο δικός μας εχθρός, Θήρνα…»

«Τι εννοείς;» Μέχρι στιγμής, η αδελφή του κοιτούσε τα σκοτεινά δοκάρια στο ταβάνι· τώρα, όμως, έστρεψε το βλέμμα της σ'εκείνον, και τα μάτια της γυάλισαν στο φως της λάμπας.

«Ο πατέρας δε σας τα είπε όλα, πριν,» εξήγησε ο Χανμάρο, και της μίλησε γι'αυτά που είχε ακούσει ο Πάλρο Υπόκαρδος, σχετικά με το καραβάνι της Σαμάλθα Πυρόφθαλμης.

«Ίσως είναι τυχαίο,» είπε η Θήρνα. «Ληστείες γίνονται, Χανμάρο.»

«Ναι, αλλά δεν έχουν μαζευτεί πολλά τον τελευταίο καιρό;»

«Έχουν μαζευτεί πολλά για *εμάς*. Τρεις καταστροφές, η μία κατόπιν της άλλης. *Αυτό*, ναι, δε μπορεί νάναι τυχαίο. Αλλά η επίθεση στο καραβάνι της Πυρόφθαλμης *μπορεί* να είναι.»

«Σωστά, δεν αποκλείεται κιόλας…» παραδέχτηκε ο Χανμάρο. «Ωστόσο, ο Υπόκαρδος μού φάνηκε πολύ ανήσυχος. Τρομαγμένος. Φοβόταν ότι ίσως συμβεί και σ'εκείνον κάτι κακό.»

«Φυσικό είναι να φοβάται. Έμπορος είναι· κι όταν ακούς διάφορα, αρχίζεις κι αναρωτιέσαι.»

Δεν είναι μονάχα αυτό, Θήρνα, σκέφτηκε ο Χανμάρο. *Είναι κι η συμπεριφορά του πατέρα. Μου φαίνεται ότι κρύβει κάτι. Ότι ξέρει κάτι περισσότερο για τις πανωλεθρίες που μας έχουν βρει, και το κρύβει.* Δε μίλησε, όμως, γι'αυτό το ζήτημα, γιατί δεν ήταν και απόλυτα βέβαιος, και δεν ήθελε να παρεξηγηθεί με τον Νολράκο. *Αν το πω στη Θήρνα, εκείνη σίγουρα θα του το μεταφέρει· θα θελήσει, αναμφίβολα, να το συζητήσει μαζί του…*

«Τι σκέφτεσαι, αδελφέ;»

«Τίποτα. Διάφορα.»

«Τίποτα ή διάφορα;»

«Τίποτα…» Ο Χανμάρο γύρισε απ'την άλλη, στρέφοντάς της την πλάτη. «Είμαι πολύ κουρασμένος, Θήρνα. Όλη μέρα σήμερα στο πόδι ήμουν. Θέλω να κοιμηθώ.» *Και αύριο,* πρόσθεσε νοερά, *θα μιλήσω στον θείο Σάμκρο. Θα του πω ότι δέχομαι να δουλέψω γι'αυτόν. Εξάλλου, δεν έχω κάτι καλύτερο να κάνω…*

Η αδελφή του δεν του μίλησε. Έμεινε σιωπηλή μέσα στο σκιερό δωμάτιο, και, σε λίγο, ο Χανμάρο άρχισε ν'αναπνέει ρυθμικά. Κοιμόταν. Τότε, η Θήρνα άπλωσε το χέρι της και έσβησε τη λάμπα λαδιού ανάμεσά τους, τυλίγοντας το χώρο στο σκοτάδι, το οποίο έσπαγε μόνο από το λιγοστό φεγγαρόφωτο που κατάφερνε να εισβάλλει από τη χαραμάδα των παραθυρόφυλλων.

Η Θήρνα Πτεράργυρη κοιμήθηκε ελάχιστα εκείνη τη νύχτα, καθώς στο νου της στριφογύριζαν σκέψεις σχετικά με τον θηρευτή, τον Γκρίζο Ταύρο, τους μυστηριώδεις αγνώστους με το πλοίο, τη γυναίκα με το ασήμι στην πίσω μεριά των μποτών, τη ληστεία στο καραβάνι της Σαμάλθα Πυρόφθαλμης, την ανησυχία του Πάλρο Υπόκαρδου, και τα πιθανά σχέδια του Βισκάλο Άρντλεθ, του επίσημου, θα έλεγε κανείς, αντιπάλου του πατέρα της.

Κεφάλαιο Εικοστό-Πρώτο
—Μάριλιν—

Η καταπακτή άνοιξε, όσο πιο σιγανά κατάφερε η Μάριλιν να την ανοίξει. Κοίταξε μέσα στη σοφίτα και, στο φως της αυγής που έμπαινε απ'το παράθυρο, είδε την κόρη της να κοιμάται, κουκουλωμένη μέσα σ'ένα σεντόνι· μονάχα τα μακριά, μαύρα της μαλλιά έβγαιναν από το σκέπασμα, καθώς και η αριστερή της πατούσα.

«Ζινράβα;» είπε η Μάριλιν, δίχως ν'ανεβεί, εξακολουθώντας να έχει τα μποτοφορεμένα της πόδια στη σκάλα και τα χέρια της στο ξύλινο δάπεδο της σοφίτας. «Ζινράβα; Μ'ακούς;»

«…Μμμμ.»

«Πρέπει να φύγουμε. Έχει ξημερώσει.»

«Πού να πάμε, βρε μαμά;» γκρίνιαξε η Ζινράβα, βγάζοντας το κεφάλι της από το σεντόνι και ατενίζοντας τη Μάριλιν με μισόκλειστα μάτια, γεμάτα τσίμπλες.

«Να ψάξουμε για δουλειά. Δε θυμάσαι τι λέγαμε; ότι θα δουλέψουμε σ'ένα ραφείο, εσύ κι εγώ;»

«Ποιο ραφείο;»

«Θα δούμε. Έλα, σήκω.»

«Βαριέμαι…» Η Ζινράβα γύρισε απ'την άλλη, στρέφοντας την πλάτη στη Μάριλιν.

Εκείνη αναστέναξε, αλλά σκέφτηκε: *Εντάξει, ας μη φανώ πιεστική μαζί της. Μάλλον, της έχει κοστίσει αυτό που μας συνέβη· της έχει κοστίσει περισσότερο απ'ό,τι στους υπόλοιπους. Ο Βαρνάλο είναι πολύ μικρός, για να αντιληφτεί επαρκώς τη σοβαρότητα των γεγονότων. Ο Χανμάρο είναι αρκετά ώριμος και μπορεί να τα αντέξει. Η Θήρνα… η Θήρνα είναι δυνατή, δυνατότερη από εμένα. Αλλά η Ζινράβα είναι και πιο μικρή απ'τον Χανμάρο και πιο ευαίσθητη απ'όλους…*

Η Μάριλιν έκλεισε την καταπακτή, κατεβαίνοντας τη σκάλα.

Η Ζινράβα, ακούγοντας τη μητέρα της να φεύγει, γύρισε ανάσκελα και τεντώθηκε–

Έσκουξε, καθώς χτύπησε το μεγάλο δάχτυλο του αριστερού της ποδιού σ'έναν απ'τους ξύλινους τοίχους της στενής σοφίτας.

«Γαμώτο…!» μουρμούρισε, καθώς ανασηκωνόταν. Σάλιωσε το χέρι της και έτριψε το χτυπημένο της δάχτυλο. Ευτυχώς, δεν είχε σπάσει κανένα νύχι· απλά, το δέρμα της είχε ξεγδαρθεί λίγο.

Ήταν ακόμα γυμνή, από μια ιδιαίτερα έντονη χτεσινοβραδινή ερωτική φαντασίωση, έτσι άπλωσε το χέρι της, έπιασε το μεσοφόρι της, και το φόρεσε, δένοντας τα κορδόνια στο στήθος. Αναστέναξε και γύρισε μπρούμυτα, κοιτάζοντας έξω απ'το παράθυρο και βλέποντας τη μητέρα της να βγαίνει απ'την οικία των Περίδετων, μαζί με τον δούλο Βόνιορ, και να βαδίζει προς το Μεγάλο Παζάρι.

Η Ζινράβα πήρε ένα φύλλο χαρτί, έβγαλε την πένα της, άνοιξε το μελανοδοχείο, και άρχισε να γράφει ένα πρωινό ποίημα που της είχε έρθει μόλις τώρα.

Η Μάριλιν διέσχιζε το Μεγάλο Παζάρι, ενώ ο Λούντρινχ ανέτελλε, κάνοντας τη σκιά της και τη σκιά του Βόνιορ να τρέχουν μπροστά τους. Γύρω της, η Πτεράργυρη έβλεπε καταστήματα να ανοίγουν και σκηνές να στήνονται. Ένας πλανόδιος έμπορος είχε μόλις φτάσει στην πόλη, και αυτός κι οι τρεις βοηθοί του –ένας εκ των οποίων ήταν οπλισμένος σαν μισθοφόρος– ξεφόρτωναν την πραμάτεια του από τέσσερα μουλάρια. Μια εμπόρισσα άναβε λυχνίες· το μαγαζί της ήταν γεμάτο από δαύτες: λυχνίες σε διάφορα μεγέθη και σχήματα, και σε διάφορα χρώματα. Ένας πωλητής ενδυμάτων ξεκλείδωνε την πόρτα του καταστήματός του, ενώ χασμουριόταν.

Ο σύζυγος της Μάριλιν έδινε την πραμάτεια του σε πολλούς από αυτούς τους ανθρώπους. Την έφερνε από μακρινές πόλεις και χώρες και τους την πουλούσε για να την πουλήσουν κι εκείνοι, με τη σειρά τους, σε απλούς αγοραστές, καθημερινούς ανθρώπους ή αριστοκράτες. Τώρα, όμως, το εμπόριο είχε τελειώσει για τους Πτεράργυρους.

Προς το παρόν, τουλάχιστον, σκέφτηκε η Μάριλιν, που δεν μπορούσε ν'αποδεχτεί το γεγονός ότι όλα είχαν χαθεί. *Προς το παρόν, γιατί θα ορθοποδήσουμε ξανά. Θα τα καταφέρουμε.*

Θα τα κατάφερναν… εκτός αν κάτι τούς εμπόδιζε.

Κάτι…

Όπως αυτό που της έκρυβε ο Νολράκο. Η Μάριλιν μελαγχολούσε και μόνο που το συλλογιζόταν. Τι ήταν; Τι μυστικό ήταν; Τι μυστικό που δεν μπορούσε να μοιραστεί μαζί της; Είχε κάνει ο σύζυγός της τίποτα που δεν έπρεπε; Είχε προκαλέσει την οργή των λάθος ανθρώπων;

Η Μάριλιν κούνησε το κεφάλι, καθώς έφτανε στην Οδό του Μισθοφόρου. *Όχι· ο Νολράκο ήταν πάντοτε συνετός: δε θα έκανε ποτέ κάτι τέτοιο.*

Ωστόσο, ακόμα κι οι συνετότεροι άνθρωποι πέφτουν σε σφάλματα… και, πολλές φορές, ένα και μόνο σφάλμα είναι αρκετό για να καταστρέψει κάποιον.

Τι φοβάται, τώρα, ο Νολράκο; Προτού φύγει η Μάριλιν από το σπίτι, ο σύζυγός της είχε επιμείνει ο Βόνιορ να έρθει μαζί της, σε περίπτωση που χρειαζόταν προστασία.

«Μα,» είχε διαφωνήσει εκείνη, «δε θα πάω σε κανένα επικίνδυνο μέρος…»

«Δεν έχει σημασία. Κίνδυνος υπάρχει παντού. Κι εξάλλου, άδικα τούς κρατήσαμε τους δούλους;»

Σωστά, συλλογιζόταν τώρα η Μάριλιν, καθώς έστριβε βόρεια στην Οδό του Μισθοφόρου και περνούσε δίπλα απ'το Ναό της Φλόγας. *Άδικα τούς κράτησε ο Νολράκο;* Ο σύζυγός της δεν ήταν άνθρωπος που θα έκανε κάτι «άδικα». Ήταν έμπορος· και κανένας έμπορος δεν έκανε ασύμφορα πράγματα. Υπήρχε λόγος για την κάθε του κίνηση. Γιατί, λοιπόν, είχε κρατήσει τρεις δούλους (εξαιρώντας τον Άνρημ) κοντά του; –και, μάλιστα, τρεις δούλους που ήταν όλοι τους πολεμιστές, φρουροί. *Φοβάται ότι κάποιος μπορεί να προσπαθεί να μας βλάψει.*

Ποιος, όμως; Δεν καταλαβαίνω! Υπάρχει κάποιος που μας θέλει νεκρούς; Ένα ρίγος τη διέτρεξε.

Στο νου της ήρθαν η πυρκαγιά, ο Γκρίζος Ταύρος, και ο θηρευτής, τον οποίο δεν είχε δει παρά από απόσταση, μα θυμόταν πολύ καλά πόσο *κτηνώδης* φάνταζε. Κι αυτός ο άνθρωπος ήταν που, κατά τα φαινόμενα, ευθυνόταν για την καταστροφή του καραβανιού και της έπαυλης του συζύγου της, καθώς και για την καταστροφή τόσων άλλων σπιτιών και χωραφιών έξω απ'τη Σερανβέλ. *Κι ακόμα η φρουρά δεν τον έχει πιάσει…* ή, τουλάχιστον, η Μάριλιν δεν είχε ακούσει τίποτα.

Έστριψε στην Οδό του Μικρού Ήλιου και, μετά, σ'έναν άλλο, μικρότερο δρόμο, μπαίνοντας στην Άνω Συνοικία του Ξίφους, όπου βρίσκονταν οι μεγάλες και καλές συντεχνίες μισθοφόρων. Διέσχισε την περιοχή, φτάνοντας στις Αποβάθρες Σανράφ και πηγαίνοντας στη Γέφυρα Νόλμα, για να περάσει πάνω απ'τον ποταμό και να βρεθεί στις Άνω Παλιές Αποβάθρες. Ύστερα, έστριψε ανατολικά, περνώντας δίπλα απ'το Άγαλμα του Λαμούκ και καταλήγοντας στην Οδό του Πονηρού, όπου ήταν όλα τα ακριβότερα καταστήματα της πόλης.

Σ'ετούτο το μέρος, είχε υπόψη της ένα συγκεκριμένο ραφείο απ'το οποίο είχε, κάποιες φορές, αγοράσει ενδύματα, και το οποίο μπορεί να τη δεχόταν για να δουλέψει στον αργαλειό. Κι αν τη δεχόταν, οι πληρωμές, σίγουρα, θα ήταν καλές, λόγω της περιοχής.

Η Μάριλιν δε δυσκολεύτηκε να εντοπίσει το κατάστημα· θυμόταν καλά πού βρισκόταν. Στην ταμπέλα του ήταν γραμμένο, με καλλιγραφικά γράμματα:

Το Χρυσοκέντημα

Είπε στον Βόνιορ να περιμένει απέξω και πέρασε το κατώφλι της ανοιχτής πόρτας, μπαίνοντας στον χώρο υποδοχής του ραφείου, όπου ενδύματα βρίσκονταν κρεμασμένα τριγύρω και υπάλληλοι σού έδειχναν ό,τι ήθελες, ενώ υπήρχαν και παραπετάσματα, για να δοκιμάσεις τα ρούχα προτού τα αγοράσεις. Ο χώρος ήταν στολισμένος με καλαισθησία και πλούτο.

Η Μάριλιν πλησίασε τη μελαχρινή, ευτραφή υπάλληλο που στεκόταν πίσω απ'τον πάγκο του ταμείου.

«Κυρία Πτεράργυρη!» είπε εκείνη, αναγνωρίζοντάς την, και σχηματίζοντας ένα πλατύ, προσποιητό χαμόγελο στα παχιά, βαμμένα της χείλη. «Πώς είστε;» Στο *Χρυσοκέντημα* το είχαν κανόνα να θυμούνται τους τακτικούς τους πελάτες –ακόμα και τους *λιγότερο* τακτικούς– και να συμπεριφέρονται σε όλους σαν να ήταν ξεχωριστοί. Στους αριστοκράτες, σίγουρα, αυτό άρεσε ιδιαιτέρως· τη Μάριλιν, όμως, δεν την ενθουσίαζε το ίδιο. Εξάλλου, ο σύζυγός της ήταν έμπορος, και ήξερε κι εκείνη από εμπόριο. Ήξερε πως κι οι άνθρωποι του *Χρυσοκεντήματος* έμποροι ήταν: δεν τους *ενδιέφεραν* πραγματικά οι πελάτες τους· τους ενδιέφεραν τα *χρήματα* των πελατών τους. Όχι πως θα έπρεπε τα πράγματα να ήταν αλλιώς (αυτός είναι ο νόμος του εμπορίου· η Μάριλιν το γνώριζε), αλλά την ενοχλούσε το στημένο τους ύφος. Και τώρα, μετά από τις πανωλεθρίες που είχε υποστεί η οικογένειά της, την ενοχλούσε ακόμα περισσότερο.

Πώς είστε… Ωραία ερώτηση είχε βρει να της κάνει!

«Δυστυχώς, άσχημα,» αποκρίθηκε η Μάριλιν. «Βρίσκομαι εδώ για να σας ρωτήσω αν υπάρχει κάποια θέση εργασίας. Για εμένα.»

Η υπάλληλος εξεπλάγη· τα μάτια της διαστάλθηκαν. «Κυρία Πτεράργυρη…»

«Ξέρω να δουλεύω τον αργαλειό.»

«Μάλιστα…» Η υπάλληλος σούφρωσε τα χείλη.

Η Μάριλιν ύψωσε ένα φρύδι, ερωτηματικά. «Λοιπόν;»

«Θα πρέπει να ρωτήσετε το αφεντικό.»

Το αφεντικό –μια εξηντάρα, ξερακιανή γυναίκα, μάλλον αριστοκράτισσα, αν έκρινε η Μάριλιν από το φέρσιμό της– δεν ενδιαφερόταν για μια καινούργια εργάτρια αργαλειού. «Δεν υπάρχει θέση, κυρία Πτεράργυρη,» είπε, ψυχρά. «Λυπόμαστε. Αυτή τη στιγμή, έχουμε όσους υπαλλήλους χρειαζόμαστε.» Κοιτούσε τη Μάριλιν αδιάφορα, πίσω απ'το ξύλινό της γραφείο, καθώς κάπνιζε αρωματικό καπνό από μια μακριά, λιγνή πίπα.

«Ευχαριστώ για το χρόνο σας,» αποκρίθηκε εκείνη, και έφυγε από το *Χρυσοκέντημα*, συναντώντας τον Βόνιορ στην Οδό του Πονηρού.

«Πάμε,» του είπε, με βαριά καρδιά. «Πάμε στην Τριτεμπορική Συνοικία.» Δεν ήθελε να τριγυρίσει άλλο μέσα στην Άρχουσα Συνοικία, ψάχνοντας για δουλειά σα ζητιάνα. Δεν της ταίριαζε. Την έκανε να νιώθει άσχημα, εδώ, όπου οι πάντες ήταν στολισμένοι και καλοντυμένοι και όλα τα καταστήματα πλούσια και όμορφα. Επιπλέον, κατά πάσα πιθανότητα, οι έμποροι της Άρχουσας Συνοικίας είχαν τις υπαλληλικές τους ανάγκες καλυμμένες.

Ο Βόνιορ ακολούθησε τη Μάριλιν σιωπηλά, καθώς εκείνη πήγαινε στην Τριτεμπορική Συνοικία, όπου βρίσκονταν κάθε λογής καταστήματα. Τα ραφεία η Πτεράργυρη γνώριζε ακριβώς πού ήταν. Μπορεί να αγόραζε ρούχα και από το *Χρυσοκέντημα*, μα δεν αγόραζε *μόνο* από εκεί. Αν το έκανε, ο σύζυγός της δε θα χρειαζόταν τόσες πανωλεθρίες για να καταστραφεί· θα είχε χρεοκοπήσει προ πολλού. Κι εξάλλου, πολλά από τα πράγματα που στην Άρχουσα Συνοικία έπρεπε να χρυσοπληρώσεις μπορούσες να τα πάρεις από την Τριτεμπορική Συνοικία, ή από το Μεγάλο Παζάρι, πολύ πιο φτηνά, χωρίς να υπάρχει μεγάλη –ή ακόμα και καμία– διαφορά στην ποιότητα. Κάποιες φορές, η Μάριλιν αναρωτιόταν αν όλοι αυτοί οι ευγενείς και οι εύποροι της Άρχουσας Συνοικίας *ήθελαν* να αγοράζουν τα πράγματα πιο ακριβά, για να κομπάζουν για τα χρήματα και τη δύναμή τους, και να επιδεικνύονται.

Η Πτεράργυρη άρχισε να επισκέπτεται, ένα προς ένα, όλα τα ραφεία της Τριτεμπορικής Συνοικίας, ψάχνοντας για δουλειά στον αργαλειό. Γνώριζε ότι ως ράφτρα θα έβρισκε εργασία πιο εύκολα· μα ράφτρα μπορούσε να γίνει σχεδόν οποιαδήποτε έπιανε λίγο το χέρι της· τον αργαλειό, όμως, δεν τον ήξερε η οποιαδήποτε, και η Μάριλιν ήθελε να το εκμεταλλευτεί τούτο, ώστε να βρει μια δουλειά με την οποία θα μπορούσε να βοηθήσει περισσότερο την οικογένειά της.

Η αναζήτησή της αποδείχτηκε δύσκολη–

«Μπα, δε χρειάζομαι κι άλλη γυναίκα στον αργαλειό,» είπε ένας καταστηματάρχης. «Δυο αργαλειούς έχω, κι είναι κι οι δυο τους πιασμένοι.»

«Αργαλειός;» έκανε ένας άλλος, με τραχιά φωνή και άκομψους τρόπους. «Έχω έναν, κι όταν τον δούλευα τα πήγα χάλια. Πιο πολλά έχανα παρά κέρδιζα. Τι; Σιγά μην το ξαναεπιχειρήσω, κυρά μου! Μήπως εσύ θα θες να πληρώνεσαι πιο λίγα απ’την άλληνα που είχα; Όχι, ε; Το φαντάστηκα!…»

«Δυστυχώς, κυρία μου,» της αποκρίθηκε μια γυναίκα που δούλευε τον αργαλειό, «δε χρειάζομαι βοήθεια. Ετούτο είναι το μόνο μηχάνημα που έχω, και το χειρίζομαι επαρκώς μόνη μου.»

«Τα μεροκάματα είν’ακριβά για τους αργαλειούς. Ποτέ δεν είχα τέτοιον στο μαγαζί μου, κυρία Πτεράργυρη. Λυπάμαι. Καταλαβαίνω ότι αυτή πρέπει να είναι δύσκολη περίοδος για εσάς.» Ένας καταστηματάρχης που τη γνώριζε καλύτερα απ’τους άλλους.

«Δεν έχω καμία κενή θέση. Θα πρέπει να κοιτάξεις αλλού.»

Το μεσημέρι, ενώ οι δίδυμοι ήλιοι τής σφυροκοπούσαν το κεφάλι, η Μάριλιν κάθισε σε μια ξύλινη πεζούλα, ξεθεωμένη από το περπάτημα και κουρασμένη ψυχικά από τους εμπόρους και τις απαντήσεις τους. Ο Βόνιορ παρέμεινε όρθιος πλάι της, με τους αντίχειρες των χεριών του περασμένους στη ζώνη του, απ'την οποία κρεμόταν το σπαθί του.

Η Μάριλιν αναστέναξε, ηττημένα, καθώς ακουμπούσε τους αγκώνες της στα γόνατά της.

«Θα πρότεινα να φάτε και να αναπαυθείτε, κυρία Πτεράργυρη,» είπε ο Βόνιορ.

Η Μάριλιν γέλασε, κοφτά και ξερά. «Δε φαίνεται να μπορώ να κάνω και τίποτ'άλλο. Η τύχη δε μ'ευνοεί σήμερα.»

«Η εργασία που ψάχνετε είναι δύσκολο να βρεθεί…»

«Μην προσπαθείς να με παρηγορήσεις· δε μου χρειάζεται.» Η Μάριλιν κοιτούσε το λιθόστρωτο του δρόμου, ενώ άκουγε μερικούς εργάτες να φεύγουν από ένα ξυλουργείο, ώστε να ξεκουραστούν για το μεσημέρι.

«Με συγχωρείτε, δεν ήθελα ν'ακουστώ έτσι,» είπε ο Βόνιορ, ευγενικά.

Αργκανθικιανέ, σκέφτηκε η Μάριλιν, υπομειδιώντας, παρά την ψυχική και σωματική της κόπωση, *πάντοτε έχεις ένα κάτιτις με τα λόγια, ακόμα κι όταν μιλάς στη γλώσσα μας, που δεν είναι μητρική σου και την προφέρεις σπαστά.*

Αλλά τι θα κάνω εγώ, τώρα; αναρωτήθηκε, διώχνοντας απ'το νου της τον Βόνιορ και τη συμπεριφορά του. *Πού θα δουλέψω;* Η μόνη επιλογή που έμοιαζε να της έχει απομείνει ήταν να εργαστεί ως ράφτρα. Σίγουρα, θα έπιανε ευκολότερα μια τέτοια δουλειά.

Δεν την ήθελε, όμως. Ήθελε να δουλέψει στον αργαλειό. Ο αργαλειός θα της επέφερε περισσότερα έσοδα, τα οποία χρειαζόταν η οικογένειά της.

Μην κάθεσαι έτσι, Μάριλιν. Πάρε μια απόφαση!

Θα έπρεπε να εργαστεί ως ράφτρα, τελικά. Κι αν, στο μεταξύ, τύχαινε ν'ακούσει και τίποτα για καμια δουλειά στον αργαλειό, θα άρπαζε την ευκαιρία. Αρκεί να είχε τ'αφτιά της και τα μάτια της ανοιχτά.

Για την ώρα, όμως, ο Βόνιορ είχε δίκιο: έπρεπε να φάει κάτι και να ξεκουραστεί. Σηκώθηκε απ'την πεζούλα κι άρχισε να κατευθύνεται προς το Πανδοχείο του Λαμούκ.

Κεφάλαιο Εικοστό-Δεύτερο
—Χανμάρο—

Ο Χανμάρο ξύπνησε πριν από την αδελφή του, έχοντας πάρει την απόφασή του αποβραδίς. Σηκώθηκε απ'το στρώμα του, ντύθηκε, φόρεσε τις μπότες του, και βγήκε απ'το δωμάτιο, στον ήσυχο διάδρομο. Πήγε στην πόρτα που οδηγούσε στον υπόλοιπο χώρο του ισογείου και χτύπησε, δύο φορές, διακριτικά, λέγοντας: «Θείε; Θείε;»

Καμία απάντηση δεν πήρε. Προφανώς, ο Σάμκρο δεν τον είχε ακούσει· γιατί, αν τον είχε ακούσει, ο Χανμάρο ήταν βέβαιος πως θα του είχε ανοίξει, καθώς περίμενε να μάθει την απόφασή του για την προσφορά εργασίας.

Υπέροχα… Πώς θα τον βρω τώρα, λοιπόν, εκεί όπου είναι χωμένος;

Διέσχισε τον διάδρομο προς την άλλη κατεύθυνση και άνοιξε την πόρτα στο αντικρινό πέρας, η οποία οδηγούσε στην εξωτερική, πέτρινη σκάλα του σπιτιού των Περίδετων.

Αυγή, παρατήρησε ο Χανμάρο, βγαίνοντας. *Νωρίς σηκώθηκα.* Αλλά αυτό δεν ήταν παράλογο· πρέπει να είχε τον θείο του στο μυαλό του όλο το βράδυ, γιατί, καθώς ξυπνούσε, τον ονειρευόταν. Δε θυμόταν τι ακριβώς ήταν το όνειρο· ο Σάμκρο, όμως, βρισκόταν σίγουρα μέσα, και μιλούσε στον Χανμάρο με τρόπο που έμοιαζε να του δίνει οδηγίες σχετικά με κάτι: κάποια αποστολή, ίσως.

Ο νεαρός Πτεράργυρος έσκυψε και έπιασε τον κρίκο της καταπακτής η οποία βρισκόταν στην αρχή της πέτρινης σκάλας. Τον τράβηξε, ανοίγοντας. Από το σκοτεινό εσωτερικό, ήρθαν αλχημικές οσμές που του κέντρισαν τα ρουθούνια και τον έκαναν να θέλει να φταρνιστεί. Έτριψε τη μύτη του, με την ανάστροφη του δεξιού του χεριού, για να πνίξει το φτέρνισμα μέσα του, κι ύστερα πιάστηκε απ'τις σιδερένιες χειρολαβές της σκάλας που βρισκόταν μέσα στη γκλαβανή κι άρχισε να κατεβαίνει, προσεκτικά, διότι ετούτο το μέρος τον τρόμαζε λιγάκι· έκανε τις τρίχες του να ορθώνονται.

Φτάνοντας κάτω, βρέθηκε σ'ένα μικρό, σκοτεινό χώρο. Εμπρός του, όμως, υπήρχε ένα άνοιγμα, απ'όπου μπορούσε να δει φως από λάμπα, καθώς κι ένα

αλχημικό εργαστήρι, γεμάτο ράφια, βιβλία, και παράξενες συσκευές και αντικείμενα.

«Θείε;» φώναξε, μην τολμώντας να προχωρήσει περισσότερο. «Είσαι εδώ, θείε;»

Κάτι πετάχτηκε απ'τις σκιές και πήδησε πάνω σ'έναν πάγκο, δίχως να ανατρέψει κανένα απ'τα αντικείμενα που βρίσκονταν εκεί. Ο Χανμάρο τινάχτηκε, αιφνιδιασμένος· μα δεν ήταν τίποτα παραπάνω από μια μαύρη γάτα: η μαύρη γάτα του θείου μου.

Χαμογέλασε, αναστενάζοντας.

«Θείε; Ο Χανμάρο είμαι, θείε,» φώναξε, ξανά, βηματίζοντας αργά μέσα στο εργαστήρι.

Η γάτα τον παρατηρούσε, με καταπράσινα μάτια. Έμοιαζε να υπομειδιά κάτω απ'τα μουστάκια της.

«Πού είναι ο αφέντης σου;» είπε ο Χανμάρο, πλησιάζοντάς την. Εκείνη δεν απομακρύνθηκε.

«Εδώ, και σε περιμένει,» ακούστηκε μια φωνή, πίσω του.

Ο Χανμάρο στράφηκε, για να δει τον Σάμκρο να ξεπροβάλλει από τις σκιές, ντυμένος μ'έναν μαύρο χιτώνα και δίχως να φορά τα γυαλιά του. Τα μαλλιά του ήταν ανακατεμένα απ'τον ύπνο· πρέπει να είχε μόλις σηκωθεί. *Μάλλον, εγώ τον ξύπνησα.*

«Καλημέρα, θείε.»

«Καλημέρα, Χανμάρο. Είχα την αίσθηση ότι θα σ'έβλεπα σήμερα το πρωί, αλλά όχι τόσο νωρίς. Αποφάσισες, λοιπόν;» Ο Σάμκρο ζύγωσε, για να σταθεί εμπρός του.

Ο Χανμάρο ένευσε. «Αποφάσισα. Θα δεχτώ τη δουλειά που μου προσφέρεις.»

«Υπέροχα!» είπε ο Σάμκρο, μειδιώντας. «Υπέροχα.» Και απομακρύνθηκε, πλησιάζοντας ένα ντουλάπι και ανοίγοντάς το, για να κοιτάξει τα πράγματα που βρίσκονταν στο εσωτερικό: δοχεία και σακούλια, απ'ό,τι μπορούσε να διακρίνει ο Χανμάρο. «Είσαι έτοιμος ν'αρχίσεις να δουλεύεις για μένα από τώρα;»

Ο Πτεράργυρος ανασήκωσε τους ώμους. «Ναι· γιατί όχι;»

«Ωραία. Αλλά ας πιούμε λίγο τσάι πρώτα.» Ο Σάμκρο πήρε ένα γυάλινο δοχείο από το ντουλάπι. «Εκτός αν έχεις πιει κάτι ήδη…»

«Όχι, θείε, δεν έχω πιει τίποτα.»

«Θα σ'αρέσει αυτό το τσάι.» Ο αλχημιστής πλησίασε έναν πάγκο και άναψε φωτιά. Γέμισε ένα μπρίκι με νερό και το έβαλε πάνω απ'τις φλόγες. Πήρε δύο φύλλα από το γυάλινο δοχείο και τα έριξε μέσα στο νερό. «Θα σου εξηγήσω τι θέλω να κάνεις για μένα, καθώς θα πίνουμε. Μη νομίζεις, βέβαια, ότι πρόκειται για κάτι το σπουδαίο.» Ο Σάμκρο τον κοίταξε με τις άκριες των ματιών του. «Αυτή η πρώτη σου δουλειά θα είναι, ας πούμε, δοκιμαστική… αν και είμαι σίγουρος πως δε θα μ'απογοητεύσεις, Χανμάρο.» Ένα λεπτό μειδίαμα χάραξε το πρόσωπό του.

«Πού πηγαίνεις;»

«Φιλράνα. Τι κάνεις εσύ εδώ;»

Ο Χανμάρο είχε μόλις βγει απ'το σπίτι των Περίδετων, ξεκινώντας να κατευθύνεται προς τα εκεί όπου του είχε πει ο θείος του, όταν άκουσε τη γνώριμη γυναικεία φωνή απ'τα δεξιά του.

Η Φιλράνα στεκόταν αντίκρυ του, ντυμένη μ'ένα εφαρμοστό, γκρίζο παντελόνι, ψηλές, καφετιές μπότες, και ελαφριά, πράσινη πουκαμίσα με σηκωμένα μανίκια. Στη μέση της τυλιγόταν μια φαρδιά, πέτσινη ζώνη, απ'την οποία κρεμόταν το θηκαρωμένο της ξίφος. Τα κοντά, μαύρα της μαλλιά έμοιαζαν φρεσκολουσμένα.

«Ερχόμουν σ'εσάς. Αλλά πού πηγαίνεις; Θες να σε συνοδέψω;»

«Για μια… για μια δουλειά πηγαίνω,» εξήγησε ο Χανμάρο, καθώς η Φιλράνα τον πλησίαζε. «Για το θείο Σάμκρο.»

«Ποιος είν'αυτός; Δε νομίζω να τον έχω δει.»

«Αποκλείεται να τον έχεις δει. Δεν πολυβγαίνει. Μένει, κυρίως, στο υπόγειο.»

«Γιατί; Φοβάται τους ήλιους;»

«Δεν ξέρω. Έχει δουλειές. Είναι αλχημιστής. Τέλος πάντων, μ'έχει στείλει κάπου, και πρέπει να πάω.»

«Είναι μακριά;»

«Όχι, μέσα στη Συνοικία των Δηλητηρίων.»

«Θα έρθω μαζί σου, τότε,» δήλωσε η Φιλράνα, με τρόπο που έλεγε ότι δε θα δεχόταν όχι για απάντηση.

Ο Χανμάρο ανασήκωσε τους ώμους, αμήχανα. «Εντάξει, έλα.»

Οι δρόμοι της Συνοικίας των Δηλητηρίων ήταν μπερδεμένοι, παρατήρησε ο νεαρός Πτεράργυρος, και δεν τους ήξερε και καλά. Προτού εκείνος κι η οικογένειά του έρθουν στην οικία των Περίδετων, δε σύχναζε εδώ. Όταν έφευγε απ'τα περίχωρα και ερχόταν στη Σερανβέλ, πήγαινε σε άλλες συνοικίες της πόλης, όπως την Τριτεμπορική Συνοικία, την Άνω Συνοικία του Ξίφους, και το Μεγάλο Παζάρι. Ωστόσο, ο Σάμκρο τού είχε δώσει πολύ συγκεκριμένες οδηγίες για το πώς θα έφτανε στον προορισμό του. Του είχε, μάλιστα, φτιάξει κι έναν πρόχειρο χάρτη· και τώρα, ο Χανμάρο τον κοίταζε, κρατώντας τον με το ένα χέρι.

«Τι δουλειά είναι;» ρώτησε η Φιλράνα, καθώς έστριβαν στην προτελευταία στροφή (αν είχε καταλάβει καλά ο Χανμάρο).

«Μια… υπενθύμιση, ουσιαστικά. Εε… κοίτα, ίσως ο θείος να μη θέλει να σου πω ακριβώς περί τίνος πρόκειται. Ή, μάλλον, σίγουρα δε θα θέλει. Έτσι υποθέτω…»

Έστριψαν στην τελευταία στροφή, και ο Χανμάρο είδε το σπίτι με την πράσινη πόρτα, πάνω στην οποία ήταν λαξεμένο ένα ιστιοφόρο. *Εδώ είμαστε,* σκέφτηκε, ανακουφισμένος. Για λίγο, είχε αγχωθεί ότι δε θα το έβρισκε. Τελικά, όμως, η

διαδρομή ήταν ευκολότερη απ'ό,τι περίμενε. Και γιατί να μην ήταν, άλλωστε; Το σπίτι δε βρισκόταν μακριά.

Ζύγωσε την πόρτα και χτύπησε, με τις φάλαγγες της δεξιάς του γροθιάς. Περίμενε, και η πράσινη θύρα δεν άργησε ν'ανοίξει, φανερώνοντας μια ψηλή, ξανθιά κοπέλα, ντυμένη με λευκό φόρεμα. Στο λαιμό της φορούσε ένα αργυρό, λαξευτό περιλαίμιο.

Ο Χανμάρο αισθάνθηκε μια ξαφνική αμηχανία να τον καταλαμβάνει, σαν να είχε, απρόσμενα, ξεχάσει το λόγο για τον οποίο βρισκόταν εδώ.

«Καλημέρα,» χαιρέτησε η κοπέλα, μ'ένα ζεστό χαμόγελο. «Τι θέλετε;»

Ο Χανμάρο καθάρισε το λαιμό του. «Ψάχνω για τον κύριο Βάρνακ, αλλά μάλλον έκανα λάθος–»

«Δεν κάνατε λάθος. Εδώ μένει. Θα πρέπει, όμως, ν'ανεβείτε τη σκάλα και να χτυπήσετε την πόρτα επάνω.» Βγήκε στο κατώφλι κι έδειξε την ξύλινη σκάλα που οδηγούσε στον όροφο του σπιτιού. «Ή, καλύτερα, περιμένετε λίγο, να τον ειδοποιήσω πρώτα. Ίσως να κοιμάται.» Έκλεισε την πόρτα κι ανέβηκε τα σκαλοπάτια, στρίβοντας εκεί όπου έστριβαν κι αυτά, στη γωνία του χτιρίου, και βγαίνοντας απ'το πεδίο όρασης του Χανμάρο, ο οποίος κοιτούσε τα μακριά, ξανθά της μαλλιά, που χύνονταν στην πλάτη της, τον πισινό της, που διαγραφόταν έντονα κάτω από το λευκό της φόρεμα, και τα ξυπόλυτα πόδια της.

Η Φιλράνα καθάρισε το λαιμό της. «Συμπαθητική κοπελίτσα, ε;» είπε, με σκοτεινό ύφος κι έχοντας τα χέρια της σταυρωμένα εμπρός της.

«Αμ… ε, ναι. Είναι, μοιάζει ευγενική,» αποκρίθηκε ο Χανμάρο, κοκκινίζοντας.

«Ποιος είν'αυτός ο κύριος Βάρνακ;» ρώτησε η Φιλράνα. «Τ'όνομά του δεν είναι ντόπιο. Από τις Τρεις Πόλεις είναι;»

«Ναι,» ένευσε ο Χανμάρο, «έτσι κατάλαβα κι εγώ.»

«Δούλος;»

«Δε νομίζω.»

«Αλχημιστής; Έμπορος;»

«Εμ… Φιλράνα…»

«Κατάλαβα, ο θείος σου, μάλλον, δε θα θέλει να μου πεις.»

«Ναι, ίσως…» Ο Χανμάρο απέφυγε το βλέμμα της, στρέφοντάς το στη σκάλα και περιμένοντας την ξανθιά κοπέλα να κατεβεί.

Η Φιλράνα δε μίλησε.

Και η ξανθιά κοπέλα με το λευκό φόρεμα κατέβηκε. Αυτή τη φορά, όμως, δεν υπήρχε χαμόγελο στο πρόσωπό της, και η όψη της έδινε την εντύπωση στον Χανμάρο ότι ήταν στενοχωρημένη. *Τι συνέβη;* δεν μπόρεσε παρά να αναρωτηθεί.

«Ποιος ζητά να μιλήσει στον πατέρα μου;» ρώτησε η κοπέλα.

«Στον πατ–; Ο κύριος Βάρνακ είναι πατέρας σας;»

«Προφανώς, κύριε. Ποιος είστε, όμως; Πείτε μου. Και τι θέλετε;»

«Χανμάρο–» Ήταν έτοιμος να προσθέσει *Πτεράργυρος*, μα σταμάτησε τον εαυτό του. Δεν υπήρχε λόγος να φανερώσει την καταγωγή του. Ένα πράγμα μονάχα είχε σημασία, και το είπε: «Χανμάρο ονομάζομαι, και είμαι βοηθός του κυρίου Σάμκρο Περίδετου. Έρχομαι εκ μέρους του.»

«Μάλιστα,» αποκρίθηκε η κοπέλα. «Περιμένετε λίγο, παρακαλώ, να ενημερώσω τον πατέρα μου.» Στράφηκε, πάλι, ανεβαίνοντας τα σκαλοπάτια και στρίβοντας στη γωνία του σπιτιού.

«Παράξενη δεν ήταν η συμπεριφορά της;» σχολίασε ο Χανμάρο.

«Δεν ξέρω,» είπε η Φιλράνα, κάπως απότομα και μοιάζοντας να μη θέλει να το συζητήσει περαιτέρω.

Η ξανθιά κοπέλα κατέβηκε πιο γρήγορα, αυτή τη φορά. Η έκφρασή της δεν είχε καλυτερέψει και πολύ: εξακολουθούσε να μη χαμογελά όπως χαμογελούσε στην αρχή. Τώρα, όμως, έμοιαζε ανακουφισμένη, νόμιζε ο Χανμάρο. Ναι, *ανακουφισμένη*, για κάποιο λόγο.

«Μπορείτε ν'ανεβείτε, κύριε Χανμάρο. Ο πατέρας μου σας περιμένει.»

«Ευχαριστώ,» είπε ο Πτεράργυρος, κι έκανε νόημα στη Φιλράνα να μείνει κάτω, καθώς ανέβαινε τα ξύλινα σκαλοπάτια. Η πολεμίστρια δεν τον ακολούθησε· ούτε η ξανθιά κοπέλα με το λευκό φόρεμα.

Ο Χανμάρο έφτασε ως τη γωνία του σπιτιού και έστριψε, συνεχίζοντας ν'ανεβαίνει τη σκάλα. Στο τέλος της ήταν μια μισάνοιχτη πόρτα, την οποία χτύπησε, συγκρατημένα. «Κύριε Βάρνακ;»

«Περάστε, παρακαλώ. Περάστε,» αποκρίθηκε μια αντρική φωνή από μέσα.

Ο Χανμάρο παραμέρισε την πόρτα και μπήκε σ'ένα μικρό δωμάτιο, με ξύλινο τραπέζι και τρεις καρέκλες. Στο πάτωμα υπήρχε ένα μικρό χαλί, και στον αριστερό τοίχο ήταν κρεμασμένος ο πίνακας μιας γυναίκας. Ο Βάρνακ –αλχημιστής, καταγόμενος από τις Τρεις Πόλεις, αλλά κάτοικος της Σερανβέλ, σύμφωνα με ό,τι είχε πει ο θείος Σάμκρο– καθόταν σε μια απ'τις καρέκλες του τραπεζιού, καπνίζοντας τσιμπούκι. Επρόκειτο για έναν μεγαλόσωμο άντρα, όμως όχι χοντρό. Τα μαλλιά και τα μούσια του ήταν ολόλευκα, αν και δεν πρέπει να ήταν υπέργηρος· στην ηλικία του Σάμκρο πρέπει να βρισκόταν, υπολόγιζε ο Χανμάρο. Φορούσε ένα μαύρο παντελόνι και μια μπεζ τουνίκα.

«Το περίμενα ότι, αργά ή γρήγορα, ο Περίδετος θα ερχόταν να εισπράξει…» είπε, ατενίζοντας καχύποπτα τον νεαρό Πτεράργυρο.

«Γνωρίζετε, λοιπόν, γιατί βρίσκομαι εδώ, κύριε;»

Ο Βάρνακ μούγκρισε καταφατικά.

«Ο κύριος Σάμκρο ζητά να του επιστρέψετε εκείνο που σας έδωσε. Να του το επιστρέψετε ακριβώς όπως είχατε συμφωνήσει να του το επιστρέψετε. Έτσι μου είπε· δεν ξέρω τι εννοούσε μ'αυτό…»

«Ξέρω εγώ,» τον διαβεβαίωσε ο Βάρνακ. «Δεν το έχω έτοιμο, όμως, να πεις στον αφέντη σου, μικρέ. Αλλά… θα το ετοιμάσω, σύντομα.»

«Να ξαναπεράσω, δηλαδή;»

Ο αλχημιστής ρούφηξε καπνό απ’το τσιμπούκι του και τον φύσηξε απ’τα ρουθούνια. «Όχι. Θα του το στείλω εγώ.»

«Σε πόσες ημέρες;»

«Δεν ξέρω ακριβώς. Όσο πιο σύντομα μπορώ.»

«Μάλιστα,» είπε ο Χανμάρο. «Καλή σας ημέρα.»

«Καλημέρα και σε σένα.»

Ο Πτεράργυρος βγήκε απ’το δωμάτιο και κατέβηκε την ξύλινη σκάλα, αναρωτούμενος ποια θα ήταν η αντίδραση του θείου του σ’αυτή την απάντηση του Βάρνακ.

Η Φιλράνα τον περίμενε κάτω, με το αριστερό της χέρι ακουμπισμένο στο μανίκι του ξίφους που κρεμόταν απ’τη ζώνη της. Η ξανθιά κοπέλα δεν ήταν πουθενά· μάλλον, είχε μπει στο σπίτι με την πράσινη πόρτα.

«Επιστρέφουμε,» είπε ο Χανμάρο, μη σταματώντας να βαδίζει καθώς κατέβηκε τη σκάλα.

«Δε μου φαίνεσαι και πολύ ενθουσιασμένος,» παρατήρησε η Φιλράνα, ακολουθώντας τον.

«Δεν είμαι. Είμαι… προβληματισμένος,» αποκρίθηκε εκείνος, εξακολουθώντας ν’αναρωτιέται ποια θα ήταν η αντίδραση του θείου του στην απάντηση του Βάρνακ.

«Δεν είσαι καλός στις διαπραγματεύσεις, Χανμάρο,» είπε ο Σάμκρο, καθισμένος πίσω απ’το γραφείο του. «Θα πρέπει να βελτιωθείς.»

«Ναι… αλλά τι να του έλεγα; Δεν ήξερα ούτε καν τι είχατε συμφωνήσει…»

«Δεν έχει σημασία αυτό. Δε χρειάζεται να ξέρεις· φτάνει να δίνεις την *αίσθηση* ότι ξέρεις. Οι εντυπώσεις παίζουν μεγάλη σημασία στις διαπραγματεύσεις, Χανμάρο.»

«Μάλιστα, θείε… Θέλεις κάτι άλλο, τώρα, από εμένα;»

«Όχι· αυτή τη στιγμή, όχι. Μπορείς να πηγαίνεις.»

Ο Χανμάρο ανέβηκε τη σκάλα για το ισόγειο. Όχι, όμως, τη σκάλα που είχε κατεβεί την προηγούμενη φορά, αλλά την *εσωτερική* σκάλα του σπιτιού.

Όταν είχε επιστρέψει από την οικία του Βάρνακ, είχε βρει τον θείο Σάμκρο να τον περιμένει στο κατώφλι της εξώπορτας των Περίδετων. Ο αλχημιστής είχε ρίξει ένα παραξενεμένο βλέμμα στη Φιλράνα, αλλά δεν είχε μίλησε· έκανε μόνο νόημα στον Χανμάρο να τον ακολουθήσει μέσα. Εκείνος υπάκουσε, μπαίνοντας στο ισόγειο, που ήταν πνιγμένο από τα πράγματα του Σάμκρο. Κατέβηκαν την εσωτερική σκάλα, για να φτάσουν στο υπόγειο, και εκεί ο θείος του τον οδήγησε στο αλχημικό του εργαστήρι, όπου και συζήτησαν. Για τη Φιλράνα δε ρώτησε

τίποτα, πράγμα το οποίο παραξένεψε τον Χανμάρο. Αλλά, μετά, σκέφτηκε πως ο Σάμκρο, μάλλον, είχε υποθέσει ότι επρόκειτο για κάποια μισθοφόρο των Πτεράργυρων –που ήταν και η αλήθεια, εξάλλου.

Επί του παρόντος, ο Χανμάρο ανέβηκε στο ισόγειο του σπιτιού και βγήκε από την εξώπορτα, κλείνοντάς την πίσω του. Στον πλακόστρωτο δρόμο, τον περίμενε η Φιλράνα, αλλά δεν ήταν μόνη της. Η Θήρνα στεκόταν έξω από την πόρτα της εξωτερικής σκάλας των Περίδετων, στηριζόμενη στο δεκανίκι της.

«Καλημέρα, αδελφέ,» είπε. «Θέλω να σου μιλήσω. Μπορείς να έρθεις μέσα;»

«Ναι, φυσικά. Φιλράνα, θα έρθεις κι εσύ μέσα, ή θα περιμένεις εδώ;»

«Εξαρτάται,» αποκρίθηκε η πολεμίστρια. «Τι θέλεις να κάνω; Θα πας πουθενά, μετά; Θα μείνεις στο σπίτι;»

Ο Χανμάρο κοίταξε τη Θήρνα, ερωτηματικά.

«Έλα κι εσύ,» είπε εκείνη στη Φιλράνα, και τους οδήγησε στο δωμάτιο που μοιραζόταν με τον αδελφό της.

«Χτες βράδυ, σκεφτόμουν, κι έφτασα στο συμπέρασμα ότι δεν έχουμε ερευνήσει κάτι πολύ σημαντικό.»

«Σχετικά με τον Χάκνομπ και τον Γκρίζο Ταύρο;» ρώτησε ο Χανμάρο.

«Ασφαλώς. Είναι προφανές ότι κάποιος πλήρωσε τον θηρευτή για να βάλει φωτιά στο καραβάνι. Πότε, όμως, έγινε αυτή η συμφωνία; Όσο ήταν ο Χάκνομπ μαζί μας, δε θα μπορούσε να γίνει, γιατί τον παρακολουθούσαμε. Κάποιος φρουρός μας θα είχε δει κάτι. Κι εγώ η *ίδια* πιθανώς να είχα δει κάτι. Τίποτα, όμως… Άρα, η συμφωνία είχε γίνει *προτού* συναντήσουμε τον θηρευτή. Και θυμάσαι ποιος μας έβαλε στη διαδικασία να πιάσουμε τον Γκρίζο Ταύρο; Ο *Δάρφο*.»

Ο Χανμάρο συνοφρυώθηκε. «Θες να πεις ότι ο Δάρφο πλήρωσε τον Χάκνομπ;»

«Όχι, δεν το νομίζω. Δε νομίζω ότι είναι με τους εχθρούς μας– Αν και…» Συνοφρυώθηκε κι εκείνη. «Με κανέναν δεν μπορείς να είσαι σίγουρος, βέβαια… Τέλος πάντων, δεν ήθελα να καταλήξω εκεί.»

«Πού ήθελες να καταλήξεις;»

«Στο ότι ο Δάρφο άκουσε από κάποιον για τον Γκρίζο Ταύρο. Ποιος ήταν αυτός ο κάποιος;»

«Δεν ξέρουμε;»

«Όχι,» είπε η Θήρνα, «αλλά ίσως θα ήταν χρήσιμο να μάθουμε. Γιατί εκείνος που πληροφόρησε τον Δάρφο για τον Γκρίζο Ταύρο μπορεί να είναι ο ίδιος που πλήρωσε και τον θηρευτή να μας καταστρέψει.»

Μήπως είσαι λιγάκι υπερβολική, αδελφούλα; σκέφτηκε ο Χανμάρο. «Και τι θέλεις να κάνω εγώ;»

«Να πας και να βρεις το μισθοφόρο, και να μάθεις από πού πήρε την πληροφορία για τον Ταύρο.»

«Ο πατέρας τον έχει απολύσει.»

«Το ξέρω. Πρέπει να ψάξεις και να τον βρεις.»

«Στον *Μαύρο Πέλεκυ* ήταν, τις προάλλες,» είπε η Φιλράνα. «Δε νομίζω να έχει φύγει τόσο γρήγορα.»

Πλησίαζε μεσημέρι όταν ο Χανμάρο και η Φιλράνα μπήκαν στην τραπεζαρία του *Μαύρου Πέλεκυ*. Ο Δάρφο καθόταν σ'ένα στρογγυλό, ξύλινο τραπέζι και έτρωγε. Μαζί του βρισκόταν μια μελαχρινή γυναίκα, με μακριά, σγουρά μαλλιά, η οποία έμοιαζε με μισθοφόρο. *Μάλλον, είναι κάποια από τις πολεμίστριες της μισθοφορικής του ομάδας,* σκέφτηκε ο Χανμάρο, αν και δε θυμόταν να την έχει ξαναδεί.

Η μελαχρινή γυναίκα, όμως, που ήταν η Ναράμια, *και* είχε ξαναδεί τον νεαρό Πτεράργυρο *και* τον θυμόταν. Όπως επίσης θυμόταν και την κοπέλα που τον συνόδευε: *η πολεμίστρια που πλησίασε τον Νολράκο Πτεράργυρο, όταν οι άλλοι διαλύονταν από γύρω του. Τι θέλουν αυτοί οι δύο εδώ;* Σίγουρα, αποκλείεται να έψαχναν για εκείνη. Δεν την ήξεραν. Όμως δεν μπορούσε και να μην ανησυχεί καθόλου· καμια φορά, συμβαίνουν τα πιο απίθανα πράγματα.

Καθώς ο Χανμάρο κι η Φιλράνα πλησίαζαν, η Ναράμια ψιθύρισε στ'αφτί του Δάρφο: «Δε με είδες ποτέ στο Πάρντβακ. Δε θέλω να μπλέξω με τους Πτεράργυρους!»

Ύστερα, ο γιος του Νολράκο και η σωματοφύλακάς του βρίσκονταν μπροστά τους.

«Κύριε Δάρφο,» είπε ο πρώτος, «πώς είστε;»

«Καλά, κύριε Πτεράργυρε,» αποκρίθηκε εκείνος, καθώς σηκωνόταν. «Δεν περίμενα ότι θα σας ξανάβλεπα τόσο σύντομα…»

«Καθίστε,» τον προέτρεψε ο Χανμάρο και, τραβώντας μια καρέκλα από δίπλα, πήρε θέση αντίκρυ του.

Η Φιλράνα παρέμεινε όρθια, με τα χέρια σταυρωμένα στο στήθος.

«Με χρειάζεται ο πατέρας σας, για κάποια δουλειά;» είπε ο Δάρφο. «Αν είναι έτσι, θα πρέπει να σας εξηγήσω πως–»

«Δεν είναι αυτό. Πρόκειται για κάτι άλλο, τελείως διαφορετικό.»

«Εντάξει, τότε. Σας ακούω.» Ο Δάρφο σήκωσε την κούπα του και ήπιε μπίρα.

«Θα ήθελα να μάθω ποιος σας πληροφόρησε για τον Γκρίζο Ταύρο, όταν ήσασταν στο Πάρντβακ, με το καραβάνι του πατέρα μου.»

Η Ναράμια χτύπησε, με το γόνατό της, το γόνατο του Δάρφο, κάτω απ'το τραπέζι, όσο πιο διακριτικά μπορούσε, ελπίζοντας πως η σωματοφύλακας του Πτεράργυρου δε θα πρόσεχε την κίνησή της. Για τον γιο του Νολράκο δεν ανησυχούσε· έτσι όπως ήταν καθισμένος, αποκλείεται να έβλεπε τίποτα.

Ο Δάρφο φάνηκε να βρίσκεται σε μια στιγμή αμηχανίας. Χρησιμοποιώντας το πιρούνι του, σκάλισε το κρέας και τα λαχανικά μέσα στο πιάτο του.

Δεν πιστεύω να κάνεις καμια χαζομάρα! σκέφτηκε η Ναράμια, έντονα.

Ο Χανμάρο παραξενεύτηκε από το δισταγμό του μισθοφόρου. *Τι είναι, Δάρφο; Προσπαθείς να θυμηθείς... ή συμβαίνει κάτι άλλο;*

«Δεν είμαι… σίγουρος, κύριε Πτεράργυρε,» είπε, τελικά, εκείνος. «Ήτανε μια παρέα, στην τραπεζαρία, κι απ'αυτούς το άκουσα. Νομίζω. Δε θυμάμαι κάποιο συγκεκριμένο άτομο που να το είπε. Μάλλον, το συζήταγαν γενικά.» Μόρφασε αδιάφορα, και ήπιε από τη μπίρα του.

Η Ναράμια αισθάνθηκε ένα βάρος να φεύγει απ'το στήθος της, κι ανέπνευσε ελεύθερα.

Μάλιστα… συλλογίστηκε ο Χανμάρο. *Μάλιστα…* «Και είστε *σίγουρος* για τούτο;»

«Σας είπα, κύριε Πτεράργυρε, δεν είμαι σίγουρος για τίποτα. Αυτό θυμάμαι, όμως.»

«Προσπαθήστε να θυμηθείτε καλύτερα. Είναι πολύ σημαντικό για την οικογένειά μου,» τον πίεσε ο Χανμάρο.

Γαμώ τη φαμίλια σου, Πτεράργυρε! σκέφτηκε η Ναράμια. *Δεν μπορείς, απλά, να* σκάσεις *και να φύγεις;*

«Εμμ…» έκανε ο Δάρφο, μασουλώντας μια μπουκιά κρέας. «Μμμ… Όχι, δε θυμάμαι κάτι άλλο, τώρα, κύριε Πτεράργυρε. Λυπάμαι.»

«Αν θυμηθείτε κάτι, να έρθετε να μας το πείτε.»

«Θα πρέπει να σας υπενθυμίσω ότι δεν εργάζομαι, πλέον, για εσάς…»

«Ο πατέρας μου θα σας πληρώσει για μια πληροφορία σαν κι αυτή, σας διαβεβαιώνω,» δήλωσε ο Χανμάρο, και σηκώθηκε από τη θέση του. «Καλό σας μεσημέρι.»

«Αντίο.»

Όταν ο νεαρός Πτεράργυρος και η σωματοφύλακάς του βγήκαν από τον *Μαύρο Πέλεκυ,* ο Δάρφο γύρισε στη Ναράμια και είπε: «Τι συμβαίνει; Γιατί δεν ήθελες να μάθουν για σένα;»

«Για να μη μπλέξω, φυσικά.»

«Να μπλέξεις *πώς*; Επειδή μου είπες για τον Γκρίζο Ταύρο;»

«Ναι. Ίσως να νομίσουν ότι είμαι αναμιγμένη στην επίθεση εναντίον τους.»

«Είσαι;»

«Φυσικά και όχι,» δήλωσε η Ναράμια.

«Λες ψέματα–»

«*Τι;*» Έσφιξε τις γροθιές της. «Τι είν'αυτά που λες;»

«Η Θήρνα, η μεγάλη κόρη του Πτεράργυρου, σε είδε όταν τη χτύπησες,» είπε ο Δάρφο.

Πώς το ξέρει; Πώς σκατά το ξέρει; Η Ναράμια προσπάθησε να παραμείνει ψύχραιμη. «Πώς σου ήρθε αυτό;»

«Στην πίσω μεριά των μποτών σου υπάρχει άργυρος, με σκαλίσματα. Η Θήρνα το πρόσεξε τούτο, όταν τη χτύπησες. Το είπε στον πατέρα της, καθώς το καραβάνι πήγαινε προς την έπαυλη των Πτεράργυρων. Την άκουσα.»

Η Ναράμια ακούμπησε την πλάτη της στην καρέκλα. *Να πάρει! Να κάψει η Φλόγα και να καρβουνιάσει!* «Εντάξει… Ας πούμε ότι έχεις δίκιο. Τι θέλεις, τώρα;»

«Τίποτα,» αποκρίθηκε ο Δάρφο. «Δε δουλεύω, πια, για τους Πτεράργυρους. Θα ήθελα, όμως, να μάθω τι ακριβώς συμβαίνει.»

Για ποιο λόγο;

«Δε μάθαμε και πολλά,» είπε ο Χανμάρο, καθώς απομακρύνονταν από τον *Μαύρο Πέλεκυ*, βαδίζοντας στους δρόμους της Κάτω Συνοικίας του Ξίφους. «Ο τρόπος του Δάρφο, όμως, μου φάνηκε λιγάκι μυστήριος…»

«Εμένα μού φάνηκε παράξενη η γυναίκα που ήταν μαζί του,» είπε η Φιλράνα.

«Γιατί;»

«Γιατί, όσο μιλούσατε, εκείνη ούτε έφαγε μπουκιά ούτε ήπιε γουλιά, και σε κοιτούσε πολύ έντονα. Ήταν νευρική, είμαι σίγουρη.»

«Εντάξει,» είπε ο Χανμάρο, ανασηκώνοντας τους ώμους, «αλλά τι σχέση μπορεί νάχει αυτή με την όλη υπόθεση;»

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε η Φιλράνα. «Μου έκανε εντύπωση, όμως.»

Κεφάλαιο Εικοστό-Τρίτο
—Νολράκο—

Το σπίτι βρισκόταν στην Άρχουσα Συνοικία, πάνω από τις Αρχοντικές Αποβάθρες. Δεξιά της διπλής, ξύλινης πόρτας του στεκόταν το πέτρινο άγαλμα μιας γυναίκας, η οποία κρατούσε ανάμεσα στα χέρια της μια χάλκινη πινακίδα, με το όνομα ΠΑΛΡΟ ΥΠΟΚΑΡΔΟΣ χαραγμένο επάνω.

Ο Νολράκο ύψωσε το χέρι του και χτύπησε, μία, δύο φορές. Ήταν ντυμένος με ρούχα του Κάρναλεν, τα οποία του ήταν λίγο φαρδιά, καθώς ο σύζυγος της Ζεθάλιν ήταν πιο σωματώδης και η συγκεκριμένη ενδυμασία, μάλλον, είχε φτιαχτεί αποκλειστικά γι'αυτόν, ύστερα από ειδική παραγγελία. Διότι επρόκειτο για *καλά* ρούχα: δηλαδή, ακριβώς τα ρούχα που ήθελε ο Πτεράργυρος για να επισκεφτεί τον Υπόκαρδο. Δεν μπορούσε να πάει στον συνάδελφό του –ή, έστω, *πρώην* συνάδελφό του– ρακένδυτος, σαν ζητιάνος· ειδικά εδώ πέρα, στην Άρχουσα Συνοικία.

Πλάι του στεκόταν η Ωράλιν, ντυμένη με τη δερμάτινή της αρματωσιά, κι έχοντας το χέρι της ακουμπισμένο στη λαβή του σπαθιού στη μέση της. Ο Νολράκο την είχε πάρει μαζί του για παν ενδεχόμενο, αν και δεν ανησυχούσε τόσο για τον εαυτό του όσο για την οικογένειά του. Τον Βόνιορ τον είχε στείλει με τη Μάριλιν· είχε *επιμείνει* η σύζυγός του να δεχτεί τη συνοδεία του πολεμιστή. Τον Νασμάρο τον είχε αφήσει στην οικία των Περίδετων, γιατί μπορεί κι εκεί να παρουσιαζόταν κάποια ανάγκη. Τον Άνρημ τον είχε αφήσει, επίσης, στους Περίδετους· αλλά, δυστυχώς, έτσι όπως ήταν τώρα τραυματισμένος, μάλλον δε θα μπορούσε να προσφέρει και μεγάλη βοήθεια, αν χρειαζόταν.

Η Φιλράνα πού να βρισκόταν, άραγε; Μέχρι που ο Νολράκο έφυγε από το σπίτι, δεν την είδε…

Η πόρτα άνοιξε, και μια κοπέλα, ντυμένη σαν υπηρέτρια, καλημέρισε τον Πτεράργυρο και ρώτησε τι θα ήθελε ο κύριος.

«Θα ήθελα να δω τον κύριο Πάλρο Υπόκαρδο. Ονομάζομαι Νολράκο Πτεράργυρος. Με γνωρίζει.»

Η κοπέλα τον προέτρεψε να περάσει, και εκείνος κι η Ωράλιν μπήκαν σ'ένα καθιστικό. Ο Νολράκο πήρε θέση σε μια μαύρη, δερμάτινη πολυθρόνα, και το βλέμμα του στράφηκε, πρώτα, σε μια μικρή, ξύλινη βιβλιοθήκη και, ύστερα, σ'έναν πίνακα ο οποίος απεικόνιζε έναν γρύπα –ένα μυθικό πλάσμα, με σώμα λιονταριού και κεφάλι και φτερά αετού. Η Ωράλιν παρέμεινε όρθια.

Η υπηρέτρια ζήτησε από τον κύριο να περιμένει, και έφυγε. Όταν επέστρεψε, τον πληροφόρησε ότι ο κύριος Υπόκαρδος τον περίμενε στο γραφείο του. Ο Νολράκο σηκώθηκε απ'την πολυθρόνα, είπε στην Ωράλιν να μείνει εδώ (εκείνη κατένευσε), και ακολούθησε την υπηρέτρια, ανεβαίνοντας μια ξύλινη σκάλα, στρωμένη με χαλί. Το σπίτι δεν ήταν τελείως άγνωστο για τον Πτεράργυρο· είχε ξανάρθει, αλλά παλιότερα, πριν από… ένα, δύο χρόνια;

Το δωμάτιο όπου τον οδήγησε η κοπέλα ήταν μικρό και λουσμένο στο πρωινό φως. Ο Πάλρο καθόταν πίσω απ'το γραφείο του, ντυμένος μ'ένα λευκό πουκάμισο. Βλέποντας τον Πτεράργυρο στο κατώφλι, ορθώθηκε.

«Νολράκο,» είπε, «καλημέρα. Τι σε φέρνει στο σπίτι μου;»

Ο Νολράκο ήταν σίγουρος ότι ο Υπόκαρδος υποψιαζόταν πως είχε έρθει να τον επισκεφτεί προκειμένου να του μιλήσει για τις πανωλεθρίες. Ωστόσο, ο λόγος που βρισκόταν εδώ ήταν τελείως διαφορετικός.

«Ψάχνω για δουλειά,» αποκρίθηκε, καθώς η υπηρέτρια έκλεινε την πόρτα, φεύγοντας.

Ο Πάλρο φάνηκε έκπληκτος. «Δουλειά;» Το παχύ του πρόσωπο αυλακώθηκε. «Τι δουλειά;»

Ο Νολράκο κάθισε αντίκρυ του, σε μια καρέκλα, σταυρώνοντας τα πόδια του στο γόνατο και τα χέρια του στο στήθος. «Από τις… κοινότοπες δουλειές. Αυτές που κάνει ένας οποιοσδήποτε άνθρωπος για να επιβιώσει.»

Ο Πάλρο γέλασε, καθίζοντας κι εκείνος. «Έλα τώρα, Νολράκο! Δεν είσαι ένας *οποιοσδήποτε* άνθρωπος, και το ξέρεις.» Έμπλεξε τα δάχτυλα των χεριών του επάνω στο γραφείο, παραμερίζοντας πρώτα ένα χαρτί, όπου η μελάνη δεν είχε ακόμα στεγνώσει. «Τι συμφωνία έχεις υπόψη σου; Θέλεις να συνεταιριστούμε;»

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Πτεράργυρος. «Δε νομίζω ότι, αυτή τη στιγμή, οι οικονομίες μου μου το επιτρέπουν.»

Ο Πάλρο συνοφρυώθηκε. «Και τι θέλεις, δηλαδή; Να δουλέψεις λαμνοκόπος;»

«Θα ενδιαφερόμουν αν είχες ανάγκη από κάποιον επιτηρητή. Κάποιον για να επιβλέπει τις δουλειές στα καραβάνια σου.»

«Δεν ασχολούμαι, πλέον, με καραβάνια, Νολράκο. Έχω τρία πλοία, και κάνω το εμπόριό μου μ'αυτά.»

Ο Πτεράργυρος ύψωσε ένα του φρύδι, ερωτηματικά. «Πώς κι έτσι;»

«Λιγότερα έξοδα,» εξήγησε ο Πάλρο, μορφάζοντας. «Για το καραβάνι έχεις να πληρώνεις ένα σωρό πράγματα.» Ο δείκτης του αριστερού του χεριού άγγιξε τον τεντωμένο δείκτη του δεξιού. «Λεφτά για τα μεταφορικά μέσα.» Ο δείκτης του

αριστερού του χεριού άγγιξε, τώρα, τον τεντωμένο μέσο του δεξιού. «Λεφτά για τους αμαξηλάτες.» Άγγιξε τον τεντωμένο παράμεσο. «Λεφτά για τους μισθοφόρους.» Άγγιξε το τεντωμένο μικρό δάχτυλο. «Λεφτά για τους χαμάληδες.» Άγγιξε τον τεντωμένο αντίχειρα. «Λεφτά για τους επιτηρητές. Και βάλε και φόρους, διόδια, και τέτοιες ιστορίες… *Πολλά* λεφτά, Νολράκο.»

«Και με τα πλοία τι γλιτώνεις;»

«Το πλοίο τ'αγοράζεις μια φορά και, μετά, ξεμπερδεύεις–»

«Θέλει συντήρηση· και, πάλι, πληρώνεις ναύτες, χαμάληδες, και καπετάνιο. Και μισθοφόρους, επίσης, τις περισσότερες φορές. Κι άσε που υπάρχει πάντα ο κίνδυνος να βυθιστεί.»

«Σε συμφέρει, όμως, καλύτερα. Γλιτώνεις πολλά. Υπολογισμένα τα έχω. Πρέπει να φροντίσεις να κάνεις τις σωστές συμφωνίες.»

«Τέλος πάντων,» είπε ο Νολράκο. «Ενδιαφέρεσαι για έναν επιτηρητή σε κάποιο απ'τα πλοία σου;»

Ο Πάλρο σηκώθηκε απ'τη θέση του, σκεπτικός. «Θέλεις τσάι, Νολράκο;» ρώτησε, πλησιάζοντας μια καράφα επάνω σ'ένα τραπεζάκι.

«Ναι.»

Ο Πάλρο γέμισε δύο πήλινες κούπες και πρόσφερε τη μία στον Πτεράργυρο, προτού καθίσει, πάλι, πίσω απ'το γραφείο του.

«Ή,» είπε ο Νολράκο, πίνοντας μια γουλιά, «αν δεν ενδιαφέρεσαι εσύ, ξέρεις κανέναν άλλο που ίσως να ενδιαφέρεται;»

«Όχι, Νολράκο, ενδιαφέρομαι,» αποκρίθηκε ο Πάλρο, πίνοντας κι εκείνος μια γουλιά απ'το τσάι του. «Μμμ… Δεν είναι εξαίσιο αυτό το μίγμα;»

«Ναι, αν και πολύ γλυκό για τα γούστα μου. Από πού το εμπορεύεσαι;»

«Απ'την Πάρ'γκαλχ, βόρεια απ'τις Τρεις Πόλεις.»

«Ναι, ξέρω πού είναι,» ένευσε ο Νολράκο.

«Τα δάση από κείνη τη μεριά είναι γεμάτα… ευπώλητη πραμάτεια.»

«Το έχω ξανακούσει. Αλλά δεν είχα κάνει ποτέ εμπόριο εκεί.»

Ο Πάλρο τον ατένισε ερευνητικά, πίνοντας μια γουλιά από το τσάι του. «Γι'αυτά που λέγαμε χτες… μήπως έχεις αλλάξει γνώμη;»

«Να έχω αλλάξει γνώμη σχετικά με *τι*;» ρώτησε ο Νολράκο, αν και ήξερε πολύ καλά σε τι αναφερόταν ο Υπόκαρδος.

«Σχετικά με το αν θα μου πεις τι συμβαίνει ή όχι.»

«Δεν υπάρχει κάτι να σου πω, Πάλρο. Ό,τι ξέρεις ξέρω.»

«Εγώ, όμως, είμαι σίγουρος ότι ξέρεις κάτι περισσότερο. Όπως σου είπα και χτες, αν υπάρχει κίνδυνος για όλους μας, θα ήταν συνετό να μιλήσεις –για το καλό της πόλης, αν μη τι άλλο.»

«Δεν υπάρχει κίνδυνος για όλους μας,» τον διαβεβαίωσε ο Νολράκο, «μην ανησυχείς. Ή, τουλάχιστον, εγώ, προσωπικά, δεν έχω υπόψη μου κάποιον τέτοιο κίνδυνο.»

«Πολύ καλά,» είπε ο Πάλρο· «σε πιστεύω. Τώρα… σχετικά με το θέμα της πρόσληψής σου… Κατ'αρχήν, είσαι σίγουρος ότι δε θέλεις κάπως να συνεταιριστούμε; Βρίσκεσαι σε τόσο κακή κατάσταση, οικονομικά;»

«Απόλυτα σίγουρος,» δήλωσε ο Νολράκο. «Θέλω να εργαστώ ως υπάλληλος.»

«Όπως επιθυμείς. Αν, πάντως, αλλάξεις γνώμη, εγώ είμαι πάντα ανοιχτός σε προτάσεις. Θα μπορούσαμε ν'αγοράσουμε άλλο ένα πλοίο, πληρώνοντάς το μισό-μισό.»

Δε χρειάζομαι πλοία, τώρα. Εκείνο που χρειάζομαι είναι να βεβαιωθώ πως μπορεί να επιβιώσει η οικογένειά μου, χωρίς κανένα κακό να της συμβεί, σκέφτηκε ο Νολράκο, αλλά δε μίλησε.

«Εντάξει,» είπε ο Πάλρο, «δε συνεχίζω. Λοιπόν. Όπως σου ανέφερα ήδη, έχω τρία πλοία. Το πρώτο,» ο δείκτης του αριστερού του χεριού άγγιξε τον δείκτη του δεξιού, «εμπορεύεται με τους νησιώτες στα ανατολικά.»

Τους πατριώτες του Κάρναλεν, συλλογίστηκε ο Νολράκο.

«Το δεύτερο,» ο δείκτης του αριστερού χεριού του Πάλρο άγγιξε τον μέσο του δεξιού, «εμπορεύεται με τις Τρεις Πόλεις. Και το τρίτο,» τελείωσε, ενώ ο δείκτης του αριστερού του χεριού άγγιζε τον παράμεσο του δεξιού, «το έχω για πιο μακρινά ταξίδια, είτε πολύ βόρεια είτε πολύ νότια. Το έχω στείλει μέχρι και στο Άργκανθικ.»

«Και κατάφερε να περάσει απ'τους κουρσάρους;» Ήταν γνωστό πως στις θάλασσες ανατολικά της Έρσαγκμορ κουρσάροι είχαν τα λημέρια τους, κι όποιο σκάφος πήγαινε από κει κινδύνευε.

«Αμέ,» είπε ο Πάλρο, μ'ένα περήφανο χαμόγελο. «Πληροφορήθηκα έναν ασφαλή δρόμο, κι εξόπλισα και το πλοίο μου όπως έπρεπε. Βέβαια, για να λέμε την αλήθεια, δε νομίζω πως, τελικά, το ταξίδι άξιζε και τόσο. Δε μου επέφερε όσα κέρδη θα ήθελα. Αλλ'ας τ'αφήσουμε, τώρα, αυτό. Το ερώτημα είναι, σε ποιο από τα σκάφη μου σε χρειάζομαι περισσότερο, Νολράκο…»

Σωστά, συλλογίστηκε ο Πτεράργυρος. «Κοίτα,» είπε, «με τις Τρεις Πόλεις είχα κάποιες επαφές, όσο είχα και πλοίο. Επομένως, δεν είμαι άσχετος απ'αυτά τα μέρη.»

«Καλά, ναι, το ξέρω,» αποκρίθηκε ο Πάλρο, τελειώνοντας το τσάι του. «Το ξέρω ότι δεν είσαι άσχετος από το τι γίνεται στις Τρεις Πόλεις. Ωστόσο, αναρωτιόμουν μπας κι ενδιαφερόσουν και για καμια άλλη περιοχή. Με τους νησιώτες, ας πούμε, είχες ποτέ συναναστραφεί;»

Μονάχα με τον Κάρναλεν, αλλά δε νομίζω αυτό να μετράει… «Όχι. Τίποτα το ιδιαίτερο.»

«Δε χάνεις και πολλά. Απλοί άνθρωποι είναι. Μόλις τους μάθεις λίγο, μπορείς εύκολα να τους φέρεις βόλτα.»

Για να το λες, κάτι θα ξέρεις. «Μάλιστα…»

«Για τ'άλλα μέρη, θα ενδιαφερόσουν;» ρώτησε ο Πάλρο, μισοκλείνοντας το δεξί μάτι.

«Τα 'άλλα μέρη' τι περιλαμβάνουν; Από την Πάρ'γκαλχ ως το Άργκανθικ;»

«Ανάλογα. Πάντως, κυρίως με το Βορρά συναναστρέφομαι τελευταία. Δηλαδή, μη φοβάσαι, δε σε στέλνω στο Άργκανθικ. Όμως μπορεί να σε στείλω και πιο μακριά απ'την Πάρ'γκαλχ.»

«Και η αμοιβή μου θα είναι ανάλογη της απόστασης από τη Σερανβέλ;»

Ο Πάλρο γέλασε, κοφτά. «Το περίμενα ότι, κάπου εδώ, θα το ρωτούσες κι αυτό, Νολράκο. Όπως και έπρεπε, ασφαλώς.»

«Θα είναι, λοιπόν;»

«Θα είναι,» τον διαβεβαίωσε ο Υπόκαρδος. Και πήρε μια σκεπτική έκφραση. «Χμμμ… Άκου, επομένως, σε τι συμπέρασμα έχω καταλήξει: Δεν πιστεύω ότι θα ήταν καλό να σε… '*δέσω*', ας πούμε, σε ένα απ'τα καράβια μου. Εξάλλου, δεν είσαι καπετάνιος, ούτε θαλασσοπόρος. Καλύτερα θα ήταν να μπορώ να σε στέλνω μ'οποιοδήποτε απ'τα πλοία, κατά περίσταση. Συμφωνείς;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Νολράκο. «Δεδομένου πάντα ότι και η πληρωμή θα είναι ανάλογη του προορισμού.»

«Το είπαμε αυτό.»

«Επίσης,» πρόσθεσε ο Πτεράργυρος, «λάβε υπόψη σου ότι μπορώ να φέρω και μισθοφόρους στα πλοία σου.»

«Μισθοφόρους;»

«Δούλους που έχω κρατήσει. Για την πολεμική ικανότητα των οποίων μπορώ να εγγυηθώ.»

Ο Πάλρο έτριψε το σαγόνι του, ακουμπώντας την πλάτη του στην πολυθρόνα. «Μάλιστα… Και, υποθέτω, θα θέλεις να πληρώνεσαι *επιπλέον* γι'αυτούς, σωστά;»

«Νομίζω θα ήταν λογικό,» είπε ο Νολράκο. «Ωστόσο, η πληρωμή δε θα έχει καμία σχέση με την πληρωμή ενός κανονικού μισθοφόρου. Απλά, η δική μου αμοιβή θα είναι λίγο μεγαλύτερη, προκειμένου να φέρνω μαζί μου τους δούλους. Κι εσύ θα έχεις επιπρόσθετη προστασία στο πλοίο σου, δίχως να χρειάζεται να δώσεις παρά ελάχιστα χρήματα γι'αυτήν.»

«Ναι…» είπε, συλλογισμένα, ο Πάλρο. «Ναι, πιστεύω πως η πρότασή σου είναι συμφέρουσα, Νολράκο.»

«Δε θα σου πρότεινα κάτι ασύμφορο,» αποκρίθηκε ο Πτεράργυρος, και ύψωσε την πήλινη κούπα του. «Στην υγειά σου, Πάλρο,» είπε, και τελείωσε το τσάι του.

Κεφάλαιο Εικοστό-Τέταρτο
—Ναράμια—

Λοιπόν,» ρώτησε ο Δάρφο, «τι συμβαίνει μ'εσένα και τους Πτεράργυρους;»

«Γιατί θες να μάθεις;» είπε η Ναράμια, κοιτάζοντας ολόγυρα, την τραπεζαρία του *Μαύρου Πέλεκυ*, μήπως κανείς τούς παρακολουθούσε. Όχι πως, βέβαια, ήταν αναμενόμενο κάτι τέτοιο, αλλά ποτέ δεν ξέρεις. *Πρέπει να φυλάγομαι. Ίσως, μάλιστα, να ήταν καλύτερα να φύγω κι απ'τη Σερανβέλ, για κάποιο καιρό· όμως όχι προτού συναντήσω τον αλχημιστή για την αμοιβή μου…* και θα τον συναντούσε σήμερα. Το απόγευμα θα πήγαινε στην οικία του.

«Θέλω να μάθω,» απάντησε ο Δάρφο, στενεύοντας τα μάτια, «διότι σε *κάλυψα*. Ο μικρός είχε δίκιο, Ναράμια: ο πατέρας του θα με *πλήρωνε* γι'αυτή την πληροφορία, ασχέτως αν βρίσκομαι στην υπηρεσία του ή όχι. Χτύπησες την κόρη του και τραυμάτισες έναν απ'τους δούλους του· παραλίγο να τους σκοτώσεις–»

«Δεν ήταν ποτέ η πρόθεσή μου να τους σκοτώσω. Αν τους ήθελα νεκρούς, θα ήταν!» σφύριξε η Ναράμια.

Ο Δάρφο ένευσε, δείχνοντας να την πιστεύει. «Τι ήθελες να κάνεις, λοιπόν; Να βάλεις μόνο φωτιά στο καρ–»

«*Σσς!*» τον διέκοψε η Ναράμια.

«Δε νομίζω ότι κανείς κρυφακούει.»

«Αν θες να συνεχίσουμε αυτή την κουβέντα, θα πρέπει να τη συνεχίσουμε στο δωμάτιό μου.»

«Εντάξει,» είπε ο Δάρφο, καθώς σηκωνόταν, «στο δωμάτιό σου, τότε.»

Αφήνοντας το μεσημεριανό τους μισοτελειωμένο στο τραπέζι, ανέβηκαν τις σκάλες του *Μαύρου Πέλεκυ* και πήγαν στο κατάλυμα της Ναράμια, κλείνοντας την πόρτα πίσω τους και κλειδώνοντάς την.

«Ποιος σε προσέλαβε;» ρώτησε ο Δάρφο, καθίζοντας στη μοναδική καρέκλα. «Και τι ακριβώς ήθελε να κάνεις;»

Η Ναράμια τον κοίταξε υπολογιστικά. *Έχει δει τις μπότες μου, όπως τις είδε κι η Θήρνα Πτεράργυρη. Μπορεί να με καταδώσει, όποτε θέλει. Δεν ξέρω αν θα το κάνει*

ή όχι, αλλά τι παραπάνω να του πω που να επιβαρύνει τη θέση μου περισσότερο; Αν του μιλήσω, μάλιστα–

«Γιατί με κοιτάς έτσι;» διέκοψε τους συλλογισμούς της ο Δάρφο. «Αναρωτιέσαι αν πρέπει να μ'εμπιστευτείς; Τι έχεις να χάσεις, Ναράμια; Γνωρίζω πολλά ήδη…» Σταύρωσε τα χέρια του εμπρός του και την ατένισε με το κεφάλι γερμένο στα δεξιά. Το μακρύ του πρόσωπο έμοιαζε με το πρόσωπο αρπακτικού πτηνού.

Η Ναράμια βημάτισε μέσα στο δωμάτιο, με τα μποτοφορεμένα της πόδια να κάνουν ένα ρυθμικό *τοκ-τοκ* πάνω στα ξύλινα σανίδια. *Δεν πρόκειται να γλιτώσω εύκολα από δαύτον. Όχι χωρίς να του μιλήσω, τουλάχιστον. Αν του εξηγήσω, όμως, πιθανώς να τον κάνω και σύμμαχό μου.* Εξάλλου, έδειχνε να τη συμπαθεί.

«Ένας αλχημιστής είναι ο εργοδότης μου,» είπε η Ναράμια. «Δεν ξέρω πώς λέγεται, αλλά φορά χάλκινη μάσκα. Τον έχεις ακουστά;» Έπαψε να βηματίζει, αντικρίζοντας τον Δάρφο.

Εκείνος κούνησε το κεφάλι του, αρνητικά. «Μπα, δε νομίζω. Δεν πολυασχολούμαι μ'αχλημιστές. Αυτός ήρθε και σε βρήκε;»

«Ναι. Έστειλε ένα αγόρι να με συναντήσει και να με φέρει στο σπίτι του. Εκεί, μου εξήγησε τι ήθελε…» Σταμάτησε να μιλά, γιατί αισθάνθηκε το άλγος να λογχίζει τη δεξιά της μεριά. Το αγνόησε, όπως είχε μάθει να το αγνοεί, και συνέχισε: «Μου εξήγησε ότι ήθελε να καταστρέψω το καραβάνι του Πτεράργυρου που θα πήγαινε στον Ίνγκινθραγκ και στο Πάρντβακ. Μαζί σχεδιάσαμε το πώς ακριβώς θα γινόταν αυτό· και, για την ακρίβεια, εγώ ήμουν που πρότεινα να κάνω συμφωνία με τον θηρευτή–»

«Γνώριζες από παλιά τον Χάκνομπ;»

«Όχι,» είπε η Ναράμια, «αλλά έχω ξαναπάει στο Πάρντβακ, κι έχω υπόψη μου τους θηρευτές. Ξέρω τι κάνουν και τι είναι. Επομένως, πήγα και βρήκα τον Χάκνομπ, και τα συμφωνήσαμε. Θα ερχόταν μαζί σας και, μετά, θα έβαζε φωτιά στο καραβάνι. Τον Ταύρο του θα τον αγόραζε ο εργοδότης μου–»

«Τον ήθελε ο αλχημιστής;»

«Ναι, έτσι μου είπε.»

«Και τι έγινε, τελικά; Τον πήρε;»

«Δεν είμαι σίγουρη τι έγινε τελικά,» δήλωσε η Ναράμια, καθίζοντας, σκεπτική, στην άκρη του κρεβατιού.

Ο Δάρφο συνοφρυώθηκε. «Γιατί δεν είσαι σίγουρη;»

Εκείνη τού εξήγησε τι είχε συμβεί: του είπε ότι οδήγησε τον θηρευτή στην ερειπωμένη καλύβα, στην Ανεμοδαρμένη Ακτή, και ότι, μετά, αυτός εξαφανίστηκε… αφήνοντας πίσω του αιματοβαμμένα χόρτα. Ο Γκρίζος Ταύρος, φυσικά, δεν ήταν πουθενά.

«Επίσης,» πρόσθεσε η Ναράμια, «πρέπει να σου πω ότι δεν ήταν ποτέ η πρόθεσή μου –ούτε η δική μου ούτε του Χάκνομπ– να πυρποληθούν όλα αυτά τα μέρη που πυρπολήθηκαν. Η φωτιά ξέφυγε απ'τον έλεγχο.»

«Δεν είναι περίεργο τούτο, για μια φωτιά,» είπε ο Δάρφο. «Έπρεπε να το περιμένεις.»

«Ναι, ίσως νάχεις δίκιο.»

«Ο αλχημιστής,» ρώτησε ο Δάρφο, «γιατί ήθελε να καταστρέψει το καραβάνι των Πτεράργυρων; Είχε καμια σχέση και με τις άλλες πανωλεθρίες που τους έχουν βρει;»

«Ναι, νομίζω ότι είχε σχέση· αλλά δε μου είπε *γιατί* ήθελε να καταστρέψω το καραβάνι. Υποθέτω θα είναι κάποιος αντίζηλός τους…»

Ο Δάρφο μόρφασε, παραξενεμένος. «Δεν το ήξερα ότι οι Πτεράργυροι έχουν αλχημιστές για αντίζηλους. Αν ήταν κάποιος έμπορος, θα το θεωρούσα λογικό. Αλλά… ένας *αλχημιστής*; Δε βγάζει νόημα…»

«Μάλλον, έχεις δίκιο,» είπε η Ναράμια. «Δε με πολυαπασχόλησαν, όμως, τα κίνητρά του. Ποτέ δε με απασχολούν τα κίνητρα των εργοδοτών μου.» Το άλγος καταλάγιαζε, καθώς μιλούσε, ώσπου έπαψε να την ενοχλεί.

«Πληρώθηκες καλά, τουλάχιστον;»

«Δεν έχω πληρωθεί ακόμα.»

«Τι;» απόρησε ο Δάρφο. «Νόμιζα ότι σ'αυτού του είδους τις δουλειές σε πληρώνουν και πριν και μετά.»

«Στη δική μου περίπτωση, όχι. Η πληρωμή μου… δεν είναι συνηθισμένη πληρωμή.»

Ο Δάρφο την ατένισε με τρόπο που έλεγε ότι ήθελε να μάθει κι άλλα.

Η Ναράμια αναστέναξε. «Γνωρίζεις τι είναι το αραχνοφανές εσωδερμικό άλγος;»

«Το *ποιο*;»

«Μια ασθένεια είναι, την οποία μπορείς να κολλήσεις αν σε γρατσουνίσει ένα συγκεκριμένο ελοχαρές φυτό. Εμφανίζεται σαν αραχνοειδείς σχηματισμοί επάνω στο δέρμα σου.»

Τα μάτια του Δάρφο γούρλωσαν.

«Ναι,» ένευσε αργά η Ναράμια, «τα σχήματα που έχω επάνω μου δεν είναι δερματοστιξία, Δάρφο.»

«Έχεις αυτή την *αρρώστια*;» σφύριξε ο μισθοφόρος, καθώς ορθωνόταν απότομα.

«Μην ανησυχείς, δεν είναι κολλητική. Σου είπα: μπορείς να την κολλήσεις μόνο από το συγκεκριμένο φυτό, το οποίο ονομάζεται *ελογενής δηλητηριώδης ανελαστική περιπλοκάς*.»

«*Μικρό* όνομα…» σχολίασε ο Δάρφο.

«Στα φυτολόγια, *όλα* τα ονόματα είναι περίεργα. Και, πίστεψέ με, έχω κοιτάξει *πολλά* φυτολόγια και βιβλία με βότανα, από τότε που κόλλησα την ασθένεια. Προσπαθώ να βρω τρόπο να θεραπευτώ… και τρόπος δεν υπάρχει. Κανείς δεν ξέρει πώς να γλιτώσει από το άλγος.»

«Αλλά ο αλχημιστής ξέρει…» Δεν ήταν ερώτηση.

«Ακριβώς,» είπε η Ναράμια. «Ξέρει. Και σήμερα θα μου δώσει το φάρμακο… εκτός αν μου είπε ψέματα.»

«Γιατί να σου είπε ψέματα;» Ο Δάρφο στεκόταν ακόμα όρθιος.

«Δεν ξέρω.» Η Ναράμια σηκώθηκε, επίσης, όρθια. «Η εξαφάνιση του Χάκνομπ, όμως, μ'έχει βάλει σε υποψίες. Σκέφτομαι ότι ίσως ο εργοδότης μου να μην ήθελε να πληρώσει τον θηρευτή, έτσι αποφάσισε να τον δολοφονήσει και να πάρει τον Γκρίζο Ταύρο.»

«Δε θα μπορούσε ποτέ να πάρει τον Ταύρο,» διαφώνησε ο Δάρφο. «Μονάχα–»

«–ένας θηρευτής μπορεί να τον ελέγξει, εκτός αν είναι εξημερωμένος. Ναι, το γνωρίζω. Ωστόσο…» ανασήκωσε τους ώμους της, «ίσως ο αλχημιστής να έχει κάποιον τρόπο.»

«Ίσως.» Ο Δάρφο κάθισε, πάλι, στην καρέκλα. «Αλλά δε σε καταλαβαίνω, Ναράμια. Γιατί κάνεις τόσο κόπο για να βρεις θεραπεία γι'αυτή την ασθένεια; Απλά και μόνο για να εξαφανιστούν οι αραχνοειδείς σχηματισμοί από πάνω σου;»

Εκείνη γέλασε. «Δεν είναι οι σχηματισμοί που μ'ενοχλούν. Ο πόνος είναι. Ο πόνος που δε σταματάει με τίποτα…» Στράφηκε απ'την άλλη, ανοίγοντας τα παραθυρόφυλλα κι ακουμπώντας τα χέρια της στο περβάζι. «Υπάρχουν άνθρωποι που έχουν αυτοκτονήσει απ'τον πόνο του εσωδερμικού άλγους,» είπε, δίχως να τον κοιτάζει. «Είναι μαρτύριο να προσπαθείς να τον αγνοείς καθημερινά…»

«Καταλαβαίνω.»

«Όχι, δεν μπορείς να καταλάβεις. Μονάχα αν το ζήσεις μπορείς να το καταλάβεις, Δάρφο.»

Τον άκουσε να σηκώνεται από την καρέκλα και να την πλησιάζει. Τύλιξε τα χέρια του γύρω απ'τη μέση της και φίλησε το μάγουλό της. «Ο αλχημιστής ίσως, όντως, να έχει τη θεραπεία,» ψιθύρισε.

«Θα δούμε.»

Όταν επέστρεψε από τους βάλτους Λό'ορ-θιλ, έχοντας χάσει τον αγαπημένο της, Γκαήρμο, και τους συντρόφους της, και έχοντας αποκτήσει το τρισκατάρατο αραχνοφανές εσωδερμικό άλγος, η Ναράμια άρχισε να ψάχνει για τον δαίμονα που είχε φτιάξει τον ψεύτικο χάρτη και είχε γράψει την περγαμηνή με τις οδηγίες. Τη δεύτερη την είχε αγοράσει από έναν πλανόδιο πραματευτή ο οποίος, όταν επέστρεψε η Ναράμια, δεν βρισκόταν στη Σερανβέλ. Τον πρώτο, όμως, η τυχοδιώκτρια τον είχε αγοράσει από το κατάστημα ενός σταθερού έμπορα, στο Μεγάλο Παζάρι: ένα κατάστημα που πουλούσε διάφορες αχρηστίες και παλιατζούρες, ανάμεσα στις οποίες μπορούσες να βρεις και τίποτα που σε ενδιέφερε.

Η Ναράμια είχε μπει στο μαγαζί και είχε ρωτήσει τον έμπορο ποιος του έδωσε τον χάρτη και πού μπορούσε εκείνη να τον βρει· κι όταν αυτός τής αποκρίθηκε πως δε θυμόταν ποιος του τον είχε δώσει, τράβηξε ένα ξιφίδιο και τον απείλησε πως, αν έλεγε ψέματα, θα ερχόταν και θα τον σκότωνε. Ο έμπορος ορκίστηκε στη Φλόγα πως δεν έλεγε ψέματα («Να πέσει και να με κάψει, αν λέω ψέματα! Να μου κάψει το μαγαζί κι όλη την πραμάτεια! Αληθινά σού λέω, κυρά, δε θυμάμαι!»), επομένως η Ναράμια τον άφησε και έφυγε.

Στο σημερινό της όνειρο, όμως, τα γεγονότα δεν κύλησαν ακριβώς έτσι. Μπαίνοντας στο κατάστημα, δεν ήταν μόνη της· ήταν κι ένα σωρό άλλοι πελάτες τριγύρω, οι οποίοι κοιτούσαν την πραμάτεια. Κι ανάμεσά τους ήταν κι ένας ψηλός, μελαχρινός, γενειοφόρος άντρας, με μαύρη καλύπτρα στο δεξί μάτι και γάντζο στο αριστερό χέρι. Η μύτη του ήταν μεγάλη και γαμψή. Το όνομά του ήταν Φάλιντρακ ο Κορακομύτης· η Ναράμια –κάπως– το ήξερε, μα δεν τολμούσε να το πει, σαν να ήταν μυστικό. Ο παλιός πειρατής κρατούσε στα χέρια του –ή, μάλλον, στο χέρι του και στο γάντζο του– ένα ξύλινο κουτί, γεμάτο με τυλιγμένα χαρτιά. Τυλιγμένα χαρτιά που όλα είχαν επάνω τους ζωγραφισμένο το χάρτη ο οποίος είχε οδηγήσει εκείνη και τους συντρόφους της στους βάλτους Λό'ορ-θιλ. Ο Φάλιντρακ χαμογελούσε πλατιά, και έλεγε στον κόσμο ν'αγοράσει· ένας μεγάλος θησαυρός τούς περίμενε όλους!

Κάτω από έναν ξύλινο πάγκο, γεμάτο με πραμάτεια (η οποία έμοιαζε με σκουπίδια στη Ναράμια), βρισκόταν κρυμμένο ένα Λό'ορ. Τα μάτια του γυάλιζαν και τα δόντια του κροτάλιζαν, καθώς ατένιζε τον πειρατή και τους πελάτες που είχαν συγκεντρωθεί γύρω του για ν'αγοράσουν το χάρτη.

Η Ναράμια δεν πλησίασε τον Φάλιντρακ· πήγε στον έμπορο, για να τον ρωτήσει αυτό που τον είχε ρωτήσει και στην πραγματικότητα: ποιος του έδωσε το χάρτη. Ο έμπορος ήταν ντυμένος στα μαύρα και φορούσε κουκούλα, μέσα απ'την οποία φαινόταν η χάλκινη μάσκα του αλχημιστή. Δεν ήξερε ποιος του είχε δώσει το χάρτη, είπε. Δε θυμόταν. Αλλά του είχαν μείνει κι άλλοι· ήθελε η κυρία έναν; Η Ναράμια στράφηκε, για να βγει απ'το κατάστημα. Προτού όμως φτάσει στην έξοδο –η οποία φάνταζε πολύ μακριά, σα να βρισκόταν στο βάθος ενός διαδρόμου–, είδε, πάνω απ'τον ώμο της, τους πελάτες γύρω από τον Φάλιντρακ: και κανένας τους, πλέον, δεν ήταν κανονικός άνθρωπος. Όλοι ήταν σκέλεθρα που κινιόνταν και μιλούσαν, και αντάλλασσαν χρήματα.

Ο έμπορος γέλασε εωσφορικά, και η χάλκινη του μάσκα έπεσε. Η Ναράμια τρόμαξε και βγήκε, τρέχοντας, από το κατάστημα. Και–

–ξύπνησε.

Ανασηκώθηκε πάνω στο κρεβάτι, λαχανιασμένη και ιδρωμένη. Η καρδιά της χτυπούσε δυνατά· η δεξιά της μεριά τη λόγχιζε και την έξυνε, έντονα. Έτριξε τα δόντια της, γρυλίζοντας μια κατάρα.

Παραμέρισε το σεντόνι και κάθισε, ημίγυμνη, στην άκρη του κρεβατιού. Ο Δάρφο δεν ήταν στο δωμάτιο. Πρέπει να είχε πάει στους μισθοφόρους του. Τους είχε βρει κάτι απλές δουλειές φύλαξης και, μάλλον, είχε αποφασίσει πως ήταν η ώρα να τους επιτηρήσει.

Η Ναράμια σηκώθηκε όρθια και κοίταξε έξω απ'το παράθυρο. Απόγευμα. *Ώρα κι εγώ να πηγαίνω. Στον αλχημιστή.*

Άρχισε να φορά τα ρούχα της και, μέχρι να τελειώσει, ο πόνος από το εσωδερμικό άλγος είχε περάσει. Το βλέμμα της έπεσε στις μπότες της, και επικεντρώθηκε στο λαξευτό ασήμι στην πίσω μεριά τους. *Κοίτα να δεις…* σκέφτηκε η Ναράμια. *Κοίτα να δεις τι με πρόδωσε…!* Για την ώρα, όμως, δεν είχε άλλα υποδήματα. Κάθισε στην καρέκλα και φόρεσε τις μπότες, δένοντάς τις. Ζώστηκε το ξίφος της, πήρε την ελαφριά καλοκαιρινή της κάπα από την κρεμάστρα, και βγήκε απ'το δωμάτιο.

Στην τραπεζαρία του *Μαύρου Πέλεκυ,* κοίταξε μήπως ο Δάρφο ήταν εκεί· δεν τον είδε, όμως. Μονάχα δυο μισθοφόροι του κάθονταν σ'ένα τραπέζι, πίνοντας νωχελικά.

Η Ναράμια έφυγε, βγαίνοντας στους δρόμους της Σερανβέλ και κατευθυνόμενη προς τη Συνοικία των Δηλητηρίων, όπου βρισκόταν η οικία του αλχημιστή με τη χάλκινη μάσκα. Προτού απομακρυνθεί απ'την Κάτω Συνοικία του Ξίφους, είχε την αίσθηση ότι κάποιος την παρακολουθούσε. Αλλά, κοιτάζοντας πάνω απ'τον ώμο της, δεν μπόρεσε να διακρίνει κάποιον.

Ας δοκιμάσουμε την παλιά, καλή τακτική… σκέφτηκε, και, καθώς έβγαινε απ'την Κάτω Συνοικία του Ξίφους κι έμπαινε στο Μεγάλο Παζάρι, έκανε τον κύκλο δύο οικοδομημάτων, προσπαθώντας να ξεγελάσει τον διώκτη της, όποιος κι αν ήταν, και να τον αντικρίσει. Όμως…

…ή αυτός δεν είχε ξεγελαστεί, ή δεν υπήρχε εξαρχής. *Πράγμα το οποίο δεν αποκλείεται. Είμαι ταραγμένη, και ίσως να το φαντάστηκα.*

Συνέχισε την πορεία της, διασχίζοντας το Μεγάλο Παζάρι και φτάνοντας στη Συνοικία των Δηλητηρίων, όπου οι δρόμοι ήταν πολύ πιο ήσυχοι… και όπου, πάλι, η Ναράμια νόμιζε ότι την παρακολουθούσαν. Στράφηκε, απότομα, προκειμένου να αιφνιδιάσει τον κατάσκοπο, και είδε κάποιον να στρίβει σε μια γωνία. *Αυτός ήταν;*

Έτρεξε ξοπίσω του. Όταν έστριψε κι εκείνη, όμως, δεν τον βρήκε. Είχε εξαφανιστεί.

Η ιδέα σου είναι.

Αλλά η ιδέα της ήταν δύο φορές;

Η Ναράμια βάδισε μέσα στο σοκάκι όπου είχε βρεθεί, κοιτάζοντας τριγύρω, ερευνώντας το σκιερό χώρο με την έμπειρη ματιά της. *Πού είσαι, Φλογοκαμένε; Πού κρύβεσαι;*

Βγήκε απ'την άλλη μεριά του στενού δρόμου, δίχως να τον έχει εντοπίσει. *Να πάρει! Είμαι σίγουρη ότι, τώρα, με παρακολουθούσαν. Δε μπορεί να ήταν της φαντασίας μου.*

Τέλος πάντων. Θα τον έπιανε μετά, αν εξακολουθούσε να την κατασκοπεύει. Πήρε, πάλι, το δρόμο της για την οικία του αλχημιστή με τη χάλκινη μάσκα και, σύντομα, έφτασε μπροστά στην πόρτα με το λάξευμα (που έμοιαζε σαν ένα δόντι μέσα σε κύκλο) και τα αναρριχώμενα φυτά τριγύρω. Τον διώκτη της δεν τον ξανάχε αντιληφτεί.

Ύψωσε το χέρι της και χτύπησε τρεισήμισι φορές. *ΤΟΚ. ΤΟΚ. ΤΟΚ. τοκ.*

Η είσοδος άνοιξε, σαν από μόνη της, παρουσιάζοντας το δωμάτιο με τις δύο πόρτες, την πέτρινη σκάλα, και τις λυχνίες με τις γαλάζιες φλόγες.

«Κλείστε, παρακαλώ, και κατεβείτε,» ακούστηκε η φωνή του αλχημιστή από το βάθος.

Η Ναράμια υπάκουσε, κατεβαίνοντας τα λίθινα σκαλοπάτια και φτάνοντας στο σκοτεινό δωμάτιο με τις αλχημικές οσμές. Πίσω από το λευκοξύλινο τραπέζι με τα φιδίσια πόδια δεν βρισκόταν κανένας· μονάχα κάτι φαινόταν να σαλεύει από κάτω του: κάτι που έμοιαζε τρομακτικά με Λό'ορ μέσα στις σκιές.

Η Ναράμια αισθάνθηκε ένα ρίγος να τη διαπερνά, και άγγιξε τη λαβή του ξίφους της. «Είναι κανείς εδώ; Η Ναράμια είμαι. Έχω ξανάρθει· με ξέρετε. Μου οφείλετε κάτι.»

«Φυσικά και σου οφείλω κάτι. Φυσικά,» είπε μια φωνή απ'το σκοτάδι, και βήματα ακούστηκαν να πλησιάζουν.

Η Ναράμια οπισθοχώρησε λίγο, και το χέρι της σφίχτηκε πάνω στη λαβή του ξίφους της.

Ο αλχημιστής με τη χάλκινη μάσκα βγήκε απ'τις πυκνές σκιές. «Την έχω έτοιμη την αμοιβή σου,» δήλωσε, υψώνοντας ένα αρκετά μεγάλο φιαλίδιο στο δεξί, γαντοφορεμένο του χέρι.

«Αυτό είναι;» ρώτησε, δύσπιστα, η Ναράμια.

«Ναι. Πάρτο.» Ο αλχημιστής το πρότεινε προς το μέρος της.

Εκείνη το πήρε και αφαίρεσε το πώμα, κοιτάζοντας το υγρό και μυρίζοντάς το. «Σα νερό είναι…»

«Ναι, όντως, έτσι *μοιάζει*. Αλλά δεν είναι νερό. Είναι φάρμακο. Θα πίνεις λίγο κάθε ημέρα. Το ένα πέμπτο, για την ακρίβεια. Το ένα πέμπτο κάθε ημέρα. Και, μετά από πέντε ημέρες, θα έρθεις πάλι να με βρεις.»

«Δε μ'αρέσουν αυτά τα παιχνίδια, αλχημιστή,» είπε η Ναράμια. «Μου υποσχέθηκες ότι θα μου δώσεις τη θεραπεία για το εσωδερμικό άλγος.»

«Δεν υπάρχουν μαγικές θεραπείες,» εξήγησε εκείνος. «Δεν υπάρχει κάτι που το τρως και γίνεσαι, ξαφνικά, καλά. Σ'το είπα ήδη αυτό, νομίζω· δε σ'το είπα;»

Η Ναράμια δεν αποκρίθηκε, μένοντας ανέκφραστη.

«Μπορείς να πηγαίνεις,» είπε ο αλχημιστής. «Κι έλα να μιλήσουμε, ξανά, μετά από πέντε ημέρες.»

«Αν μου λες ψέματα–»

«Μη φοβάσαι. Τι λόγο έχω να σου πω ψέματα;»

Αν μου λες ψέματα, θα σε σκοτώσω, αλχημιστή, ορκίστηκε η Ναράμια. *Κανένας δεν παίζει έτσι μαζί μου!* Και, περνώντας το φιαλίδιο στη ζώνη της, ανέβηκε την πέτρινη σκάλα και βγήκε απ'το σπίτι.

Για μια στιγμή, στάθηκε ακίνητη, κοιτάζοντας γύρω, ψάχνοντας για εκείνον που την παρακολουθούσε. Δεν είδε κανένα του σημάδι, και ξεκίνησε να βαδίζει, σκοπεύοντας να επιστρέψει στην Κάτω Συνοικία του Ξίφους και στον *Μαύρο Πέλεκυ*.

Δεν πρόλαβε, όμως, να βγει από τη Συνοικία των Δηλητηρίων και πέντε άντρες την περιτριγύρισαν. Δύο παρουσιάστηκαν στο τέλος του δρόμου εμπρός της, δύο ξεπρόβαλαν από ένα σοκάκι στ'αριστερά της, και ένας πετάχτηκε πίσω της. Όλοι τους ήταν οπλισμένοι, με σπαθιά και τσεκούρια. Τον έναν η Ναράμια τον αναγνώρισε.

«Σάρκο!» αναφώνησε, έκπληκτη.

Ήταν ένας ψηλός άντρας, ντυμένος με μαύρο πέτσινο γιλέκο, που αποκάλυπτε τα μυώδη του χέρια, και γκρίζο, υφασμάτινο παντελόνι. Τα μαλλιά του ήταν καστανά και κοντά, και στο δεξί του μάτι υπήρχε μια μελανή καλύπτρα.

«Ναράμια…» είπε, καθώς εκείνος κι οι δικοί του ζύγωναν, γρήγορα.

Η Ναράμια τράβηξε το σπαθί της. «*Τι στη Φλόγα θέλετε από μένα;*» γρύλισε.

«Τίποτα το ιδιαίτερο. Να σε σκοτώσουμε,» αποκρίθηκε ο Σάρκο.

Ένα τσεκούρι ήρθε προς το μέρος της, κι εκείνη το απέκρουσε κι κλότσησε στην κοιλιά τον τύπο που το χειριζόταν. Ύστερα, πετάχτηκε όπισθεν, για ν'αποφύγει τη λεπίδα ενός ξίφους. Και βρέθηκε στην άκρη ενός Ανοίγματος.

Από κάτω της, άκουσε το σύριγμα ενός Λό'ορ.

Σκατά!

Ο Σάρκο γέλασε. «Ρίξτε τη μέσα!» πρόσταξε.

«Μπορούμε να κάνουμε κάποια συμφωνία, ηλίθιε!» σφύριξε η Ναράμια, βλέποντας τους μισθοφόρους να συγκεντρώνονται σαν αγέλη λύκων μπροστά της. «Ποιος σε πλήρωσε; Οι Πτεράργυροι;» *Με πρόδωσε ο Δάρφο, τελικά; Ο καταραμένος μπάσταρδος!*

«Ποιοι Πτεράργυροι;» είπε ο Σάρκο. «Τι σχέση έχω εγώ με τους Πτεράργυρους; Λένε ότι είναι κατεστραμμένοι, πια, εξάλλου!»

Η Ναράμια απέκρουσε το τσεκούρι ενός άντρα, κι αυτός προσπάθησε να τη σπρώξει, για να τη ρίξει μέσα στο Άνοιγμα, πίσω της. Εκείνη, όμως, κατάφερε, ενώ τα όπλα τους εξακολουθούσαν να είναι διασταυρωμένα, να παραμερίσει και να του βάλει τρικλοποδιά.

«Αααα!» ούρλιαξε ο μισθοφόρος, πέφτοντας στο εσωτερικό του Ανοίγματος.

Η Ναράμια είδε τα κιτρινωπά μάτια του Λό'ορ ν'αστράφτουν και το πλάσμα να ορμά στον άντρα, δαγκώνοντάς τον και μπήγοντας γαμψά νύχια στη σάρκα του.

Τότε, ο Σάρκο στράφηκε εναντίον της, σπαθίζοντας επιδέξια. Η Ναράμια απέκρουσε, κι εκείνος τη γρονθοκόπησε καταπρόσωπο, κάνοντάς τη να χάσει την ισορροπία της και να παραπατήσει, γλιστρώντας από την άκρη του Ανοίγματος και πέφτοντας. Η μέση της χτύπησε επώδυνα επάνω στο καβούκι του Λό'ορ που κατασπάραζε τον μισθοφόρο.

Το πλάσμα γρύλισε, αγριεμένα, υψώνοντας το κεφάλι του. Η Ναράμια, όμως, είχε ήδη πεταχτεί παραπέρα.

Ο Σάρκο γελούσε από πάνω. «Αν κάνει να σκαρφαλώσει, κόψτε της τα χέρια,» είπε στους δικούς του.

Η Ναράμια άρπαξε το σπαθί της από εκεί όπου της είχε πέσει, ανάμεσα σε παλιά κόκαλα που πρέπει, σίγουρα, να ήταν ανθρώπινα. Αισθανόταν καταδικασμένη. Δεν υπήρχε σωτηρία, όταν κάποιος έπεφτε στα Ανοίγματα –ειδικά μ'ένα μάτσο φονιάδες να τον περιμένουν επάνω!

Το Λό'ορ, ευτυχώς, δεν είχε στραφεί σ'εκείνη ακόμα· κατασπάραζε τον άντρα, ο οποίος είχε, πλέον, πάψει να ουρλιάζει. Αυτό, όμως, δεν ήταν και πολύ ενθαρρυντικό· δεν αύξανε ιδιαίτερα τις πιθανότητες επιβίωσης της Ναράμια.

«Ποιοι Πτεράργυροι; Τι σχέση έχω εγώ με τους Πτεράργυρους;» Τα λόγια του Σάρκο –που, επί του παρόντος, την παρατηρούσε μ'ένα στραβό μειδίαμα στα χείλη– αντήχησαν μες στο νου της. *Αν όχι οι Πτεράργυροι, τότε ποιος σκατά σε πλήρωσε;*

Το μάτι της πήρε διάφορες τρύπες μέσα στο Άνοιγμα. Διάφορα μικρότερα ανοίγματα απ'τα οποία έρχονταν τα Λό'ορ.

Αυτός φαινόταν νάναι ο μοναδικός δρόμος που της απέμενε.

Είσαι τρελή, σκέφτηκε, καθώς έμπαινε στη μεγαλύτερη από τις τρύπες. *Είσαι τελείως τρελή.*

Έπρεπε να συρθεί στα τέσσερα για να χωρέσει, και μέσα υπήρχε μονάχα σκοτάδι και γλιστερές πέτρες… και, ίσως, Λό'ορ, που την περίμεναν ακριβώς από κάτω, γλείφοντας τα χείλη τους.

«Πού πας, Ναράμια;» άκουσε τη φωνή του Σάρκο, από πάνω. «Πας εκεί πέρα για να *σωθείς*, ή για να πεθάνεις πιο *γρήγορα*; Α-χα-χα-χα-χα-χα!…»

Και τότε, οι παλάμες και τα γόνατά της γλίστρησαν επάνω στις γλοιώδεις πέτρες, και η Ναράμια κουτρουβάλησε μες στο σκοτάδι.

Κεφάλαιο Εικοστό-Πέμπτο
—Θήρνα—

Ένα διαπεραστικό σφύριγμα αντήχησε, κι αμέσως μετά, μια φωνή: «Για δείτε δω τι βρήκα, ρε σεις!»

Η Φιλράνα στράφηκε, υψώνοντας το βλέμμα της, για να δει, επάνω στη στέγη του πλαϊνού χτιρίου, έναν λιγνό άντρα, γονατισμένο στο ένα γόνατο. Τα μαλλιά του ήταν ξανθά και δεμένα αλογοουρά, και στο δεξί του χέρι κρατούσε ένα μακρύ, δερμάτινο μαστίγιο.

Οι φονιάδες που είχαν ρίξει τη μελαχρινή γυναίκα –*Ναράμια*, την είχε αποκαλέσει ο ένας απ'αυτούς, που ήταν μονόφθαλμος– στο Άνοιγμα στράφηκαν, για να κοιτάξουν τη Φιλράνα, η οποία βρισκόταν μέσα στο σοκάκι και τους παρακολουθούσε.

«Τι συμβαίνει εκεί;» γρύλισε ο άντρας με το ένα μάτι.

Η Φιλράνα προσπάθησε να μην πανικοβληθεί –είχε μάθει ότι, σε τέτοιες καταστάσεις, ο πανικός μονάχα κακό μπορεί να σου κάνει–, αλλά αποφάσισε στιγμιαία πως έπρεπε να φύγει. Αυτοί οι άνθρωποι, που είχαν πετάξει τη Ναράμια μέσα στο Άνοιγμα, πιθανώς να τη σκότωναν κι εκείνη. Έτσι, στράφηκε και έτρεξε.

Πίσω της άκουσε τον ήχο του μαστιγίου –ένα ξαφνικό *ΣΚΡΑΚ!*– και, σχεδόν την ίδια στιγμή, αισθάνθηκε κάτι να τυλίγεται γύρω απ'τον αστράγαλό της και να την τραβά. Σκόνταψε και έπεσε μπρούμυτα, αλλά όχι προτού προλάβει να βάλει τα χέρια της μπροστά και ν'αποφύγει την πρόσκρουση του προσώπου της με το ραγισμένο πλακόστρωτο.

«Πού τρέχεις, ποντικάκι;» έκανε ο άντρας που βρισκόταν στη στέγη του κοντού, ισόγειου χτιρίου.

Οι υπόλοιποι ζύγωναν, με γοργά βήματα.

Η Φιλράνα γύρισε ανάσκελα και, τραβώντας το ξίφος της, έκοψε το μαστίγιο που ήταν τυλιγμένο γύρω απ'τον αστράγαλό της, καθώς ο άντρας στην οροφή πηδούσε κάτω, στο σοκάκι.

«*Αααα!*» γρύλισε ο μαστιγοφόρος. «Δεν είναι φρόνιμο να μου κόβεις την ουρά!» Τα μάτια του γυάλισαν, καθώς τραβούσε ένα στιλέτο απ'τη ζώνη του. «Θα γνωρίσεις τα νύχια μου.»

Η Φιλράνα είχε, όμως, ήδη σηκωθεί κι έτρεχε σαν αφηνιασμένο άλογο, στρίβοντας στο πέρας του σοκακιού. Το στιλέτο, που ήρθε στροβιλιζόμενο προς το μέρος της, την αστόχησε, χτυπώντας πάνω στη γωνία.

Ο μαστιγοφόρος ήταν έτοιμος να την ακολουθήσει, αλλά ο Σάρκο τον σταμάτησε, φωνάζοντας: «Γάτε! Μείνε εδώ! Μείνε *εδώ*!» Κι εκείνος υπάκουσε, στρεφόμενος στον αρχηγό του.

«Ποια ήταν αυτή;» απαίτησε ο Σάρκο. «Και πού στις Σκιές ήσουνα πριν;»

«Την πρόσεξα που παρακολουθούσε τη Ναράμια,» εξήγησε ο Σιλάρμο ο Γάτος, «κι είπα να την παρακολουθήσω κι εγώ, από τις στέγες.»

«Χωρίς να μου αναφέρεις τίποτα…!» μούγκρισε ο Σάρκο.

«Δεν είχα το χρόνο.»

Σκατά, που δεν είχες το χρόνο! σκέφτηκε ο Σάρκο. *Η γυναίκα δε θάφευγε, όσο κατασκόπευε τη Ναράμια–*

«Κι ούτε τώρα έχουμε χρόνο,» πρόσθεσε ο Σιλάρμο. «Το σκάει! Θα τηνε κυνηγήσουμε ή όχι;»

«Όχι,» δήλωσε ο Σάρκο. «Δεν ήρθαμε δω για να σκοτώσουμε αυτήν, όποια κι αν είναι. Για τη Ναράμια ήρθαμε, κι η δουλειά μας τελείωσε· δεν πρόκειται να ξαναβγεί απ'τα Ανοίγματα. Ας την κάνουμε, τώρα, προτού γίνει καμια στραβή και μας κουβαληθεί η φρουρά.»

Η Φιλράνα έτρεχε, έτρεχε, έτρεχε, αδιαφορώντας προς τα πού πήγαινε, θέλοντας απλά και μόνο ν'απομακρυνθεί από τους φονιάδες. Οι δρόμοι και τα σοκάκια περνούσαν σαν όνειρο από γύρω της. Το αίμα χτυπούσε δυνατά τα μηλίγγια της, και η αναπνοή της ήταν λαχανιασμένη. Αισθανόταν τα πέλματα των ποδιών της να φλέγονται.

Όταν έφτασε σε κάποιες αποβάθρες, σταμάτησε κι ακούμπησε το δεξί της χέρι σ'έναν τοίχο, αγκομαχώντας. Ένας περαστικός την κοίταξε παραξενεμένος, μέσα στο μειούμενο φως του απογεύματος, και συνέχισε το δρόμο του. Η Φιλράνα προσπάθησε να καταλάβει πού είχε βρεθεί, και δε δυσκολεύτηκε ιδιαίτερα. *Στο Δουλοπάζαρο είμαι.*

Κοίταξε πίσω της, να δει μήπως την ακολουθούσαν. Κοίταξε επάνω στις οροφές.

Κανένας. Ή την είχαν χάσει ή δεν την είχαν κυνηγήσει καθόλου.

Η Φιλράνα ξεφύσησε, καθίζοντας στο πλακόστρωτο κι ακουμπώντας την πλάτη της στον τοίχο. Προσπαθώντας, μέσα στο νου της, να βάλει σε μια τάξη όλα όσα είχαν συμβεί…

Η Θήρνα, όταν είχε μάθει για τη συζήτησή τους με το Δάρφο και για την παράξενη αντίδραση της μελαχρινής γυναίκας (που, τελικά, όπως φάνηκε, ονομαζόταν Ναράμια), είχε ζητήσει από τη Φιλράνα και τον Χανμάρο να τους παρακολουθήσουν. Έτσι, είχαν πάει έξω από τον *Μαύρο Πέλεκυ*, περιμένοντας… μέχρι που είδαν τον Δάρφο να βγαίνει, και ο Χανμάρο τον ακολούθησε. Αρχικά, η Φιλράνα δεν ήθελε να αφήσει τον Πτεράργυρο να φύγει μόνος του, αλλά ο Χανμάρο τής είπε ότι εκείνη έπρεπε να μείνει πίσω, για να δει μήπως πήγαινε πουθενά η μελαχρινή γυναίκα· εξάλλου, η Θήρνα τούς είχε ζητήσει να τους κατασκοπεύσουν *και* τους δύο. Η Φιλράνα αναγκάστηκε να συμφωνήσει, και ο Χανμάρο έφυγε βιαστικά, γιατί ο Δάρφο είχε ήδη απομακρυνθεί κάμποσο. «Να προσέχεις,» ήταν το τελευταίο πράγμα που πρόλαβε να του πει.

Και μετά από όχι πολλή ώρα, η μελαχρινή γυναίκα βγήκε απ'το πανδοχείο, και η Φιλράνα την πήρε στο κατόπι. Δύο φορές, η Ναράμια παραλίγο να την εντοπίσει, όμως εκείνη κατάφερε και την ξεγέλασε. Την πρώτη φορά, τα πράγματα ήταν ευκολότερα, μάλλον γιατί και η Ναράμια δεν ήταν βέβαιη για το αν κάποιος την κατασκόπευε: Η Φιλράνα, καταλαβαίνοντας το κόλπο της άλλης γυναίκας, είχε κρυφτεί πίσω από μια ανοιχτή πόρτα, αποφεύγοντάς την. Τη δεύτερη φορά, η Ναράμια λίγο έλειψε να την πιάσει: Η Φιλράνα είχε αναγκαστεί να τρέξει μέσα σ'ένα σοκάκι, να στρίψει, να σκαρφαλώσει μια παλιά, πέτρινη σκάλα, να πιαστεί απ'την άκρη μιας οροφής, και ν'ανεβεί επάνω, μένοντας μπρούμυτα. Αν δεν ήταν αυτή η σκάλα, θα είχε αρχίσει τρελό κυνηγητό, υπέθετε.

Το πραγματικά τρελό κυνηγητό, βέβαια, άρχισε μετά, όπως φάνηκε. Η Φιλράνα δεν κατάλαβε από πού ήρθαν αυτοί οι φονιάδες· ούτε, φυσικά, ήξερε *γιατί* επιτέθηκαν στη Ναράμια. Είδε τη μελαχρινή γυναίκα να χτυπά μια πόρτα περιστοιχισμένη από αναρριχώμενα φυτά και μ'ένα σύμβολο λαξεμένο επάνω (μέσα στις σκιές, δεν μπορούσε να διακρίνει τι ακριβώς ήταν, αλλά σίγουρα κάτι υπήρχε). Η πόρτα άνοιξε και η γυναίκα μπήκε, κλείνοντας πίσω της. Έτσι, η Φιλράνα περίμενε, και μετά, όταν εκείνη ξαναβγήκε, την ακολούθησε, όπως πριν. Οι φονιάδες τής φάνηκε ότι παρουσιάστηκαν απ'το πουθενά.

Σε κάποιο οικοδόμημα ή σοκάκι πρέπει να ήταν κρυμμένοι, σκέφτηκε, τώρα, η Φιλράνα, καθώς ήταν καθισμένη στο πλακόστρωτο του Δουλοπάζαρου. *Και πρέπει να ήξεραν ότι η Ναράμια θα περνούσε από εκεί. Πρέπει να την περίμεναν, για να τη σκοτώσουν. Άλλωστε, ο αρχηγός τους –ο τύπος με το ένα μάτι– έμοιαζε να τη γνωρίζει.* Σάρκο, *δεν τον αποκάλεσε εκείνη; Ναι, Σάρκο… Χμμμμ.* Η Φιλράνα προσπάθησε να θυμηθεί μήπως είχε ακούσει το όνομά του και πουθενά αλλού, μα δεν μπορούσε. Δηλαδή, *είχε* ξανακούσει το όνομα Σάρκο, αλλά δεν ήξερε τίποτα για τον συγκεκριμένο άνθρωπο: έναν μονόφθαλμο αρχηγό μισθοφόρων.

Έχοντας πάρει αρκετές ανάσες και συνέλθει από το τρέξιμο, ορθώθηκε κι άρχισε να επιστρέφει στην οικία των Περίδετων, ελπίζοντας πως δε θα είχε τύχει κάτι

παρόμοιο και στον Χανμάρο. Γιατί, αν *εκείνος* ήταν στη θέση της– Δεν τολμούσε καν να σκεφτεί τι μπορεί να γινόταν. Πιθανώς ακόμα και να τον σκότωναν.

Ορισμένες φορές, οι δρόμοι της Σερανβέλ είναι πολύ πιο επικίνδυνοι απ'ό,τι υπολογίζει κανείς…

Επιστρέφοντας στο σπίτι των Περίδετων, πήγε κατευθείαν στο ισόγειο και στο δωμάτιο της Θήρνα, όπου εκείνη περίμενε, μαζί με τον Άνρημ.

«Ο Χανμάρο ήρθε;» ρώτησε η Φιλράνα.

«Όχι,» απάντησε η Πτεράργυρη. «Θα έπρεπε να είχε έρθει;» Καθώς ήταν καθισμένη σε μια παλιά, ξύλινη πολυθρόνα, ατένισε ερευνητικά την πολεμίστρια. Η Φιλράνα ήταν καταϊδρωμένη –τα κοντά, μαύρα της μαλλιά έμοιαζαν να κολλάνε στο κεφάλι της–, ανήσυχη –το βλέμμα της δεν ήταν σταθερό, όπως συνήθως–, και χλομή –πράγμα επίσης ασυνήθιστο· αν μη τι άλλο, δεν είχε δώσει την εντύπωση στη Θήρνα ότι τρόμαζε εύκολα. «Τι συνέβη;»

Η Φιλράνα, ακουμπώντας την πλάτη στον τοίχο και σταυρώνοντας τα χέρια εμπρός της, της εξήγησε· και, τελειώνοντας, ρώτησε: «Ποιος είναι αυτός ο Σάρκο;»

«Δεν έχω ιδέα,» είπε η Θήρνα, και κοίταξε ερωτηματικά τον Άνρημ. Εκείνος, που ήταν ξαπλωμένος στο κρεβάτι, κούνησε το κεφάλι του, αρνητικά. Μια κίνηση που έλεγε ξεκάθαρα: *Ούτε εγώ έχω καμία ιδέα.*

«Να πάω να ψάξω για τον Χανμάρο;» πρότεινε η Φιλράνα.

«Ξέρεις πού μπορεί να βρίσκεται;»

«Όχι. Ακολούθησε τον Δάρφο, πριν ξεκινήσω εγώ ν'ακολουθώ τη Ναράμια, όπως σου είπα.»

Σου είπα… σκέφτηκε η Θήρνα. *Αρχίσαμε, τώρα, και τον ενικό. Οικειότητες…* «Αν δεν ξέρεις πού να κοιτάξεις, τι νόημα θα έχει να ψάξεις για τον αδελφό μου; Ας περιμένουμε λίγο, και βλέπουμε. Κάθισε.»

Η Φιλράνα υπάκουσε, παίρνοντας θέση σε μια καρέκλα.

«Θυμάσαι πού είναι το σπίτι όπου μπήκε η Ναράμια;» τη ρώτησε η Θήρνα.

«Νομίζω πως, ναι, θυμάμαι. Θα μπορούσα να ξαναπάω εκεί, δηλαδή, αν χρειαζόταν. Πιστεύεις ότι αυτή η γυναίκα έχει κάποια ανάμιξη με τα όσα έχουν συμβεί εναντίον της οικογένειάς σας;»

«Δεν ξέρω. Εσύ δε μου είπες ότι σου φάνηκε παράξενη;»

«Μου φάνηκε,» ένευσε η Φιλράνα. «Δεν αντιδρούσε φυσιολογικά, όσο ο Χανμάρο μιλούσε με τον Δάρφο. Όμως… από κει και πέρα, δεν μπορώ να κάνω άλλες υποθέσεις. Και,» μόρφασε, «δε γνωρίζω γιατί κάποιοι την ήθελαν νεκρή.»

«Παλιοί λογαριασμοί, ίσως,» είπε ο Άνρημ. «Δεν είναι τόσο σπάνιο.»

«Χμ, ναι,» παραδέχτηκε η Θήρνα, «θα μπορούσε το γεγονός να ήταν και τυχαίο: δηλαδή, να μην είχε καμία απολύτως σχέση μ'εμάς. Και ίσως, μάλιστα, αυτό νάναι το πιο πιθανό. Τι λες κι εσύ;» Κοιτούσε τον Ερσαγκμόριο, ο οποίος κατένευσε.

Ο Χανμάρο επέστρεψε ύστερα από λίγη ώρα, για να δει τους πάντες να στρέφουν ανήσυχα βλέμματα επάνω του.

«Γιατί με κοιτάτε έτσι;» απόρησε.

«Σου συνέβη τίποτα απρόσμενο στο δρόμο;» τον ρώτησε η Φιλράνα, που είχε ήδη σηκωθεί από την καρέκλα της και βρισκόταν κοντά του, αγγίζοντας τον πήχη του.

«Όχι. Πώς σας πέρασε αυτό απ'το μυαλό;»

«Τι έγινε με τον Δάρφο;» ρώτησε η Θήρνα.

«Τον ακολούθησα, αλλά δεν είδα να κάνει κάτι…» ανασήκωσε τους ώμους, «ύποπτο. Πήγε, απλά, να επιτηρήσει τους μισθοφόρους του, σε μια αποθήκη και σ'ένα σπίτι.»

«Και μετά; Επέστρεψε στον *Μαύρο Πέλεκυ*;»

«Ναι. Τώρα, πείτε μου: συνέβη κάτι όσο έλειπα;»

«Συνέβη,» είπε η Φιλράνα, «αλλά όχι εδώ. Συνέβη ενώ παρακολουθούσα τη Ναράμια.»

«Ποια είναι η Ναράμια;»

«Η μελαχρινή γυναίκα που ήταν μαζί με τον Δάρφο.» Η Φιλράνα κάθισε, πάλι, στην καρέκλα όπου καθόταν και πριν, και διηγήθηκε το περιστατικό στον Χανμάρο, ο οποίος πήρε θέση στην άκρη του κρεβατιού όπου ήταν ξαπλωμένος ο Άνρημ.

«Τι συμπέρασμα βγάζεις;» ρώτησε η Θήρνα τον αδελφό της.

«Τι συμπέρασμα να βγάλω;» αποκρίθηκε εκείνος, μοιάζοντας έκπληκτος απ'όσα είχε ακούσει. «Το μόνο συμπέρασμα που μπορώ να βγάλω είναι ότι είναι επικίνδυνο να τριγυρίζει κανείς στη Συνοικία των Δηλητηρίων, από το απόγευμα και μετά.»

Η Θήρνα ρουθούνισε. «Παντού υπάρχουν κίνδυνοι· ειδικά όταν κάποιος σ'έχει βάλει στο μάτι και περιμένει να σε σκοτώσει. Το θέμα είναι: πιστεύεις ότι αυτό που συνέβη έχει κάποια σχέση μ'εμάς; Πιστεύεις ότι η Ναράμια μπορεί να έχει κάποια σχέση μ'εμάς και με την πυρκαγιά στο καραβάνι μας;»

«Δεν ξέρω. Εγώ, εξαρχής, δεν ήμουν σίγουρος γι'αυτήν. Η *Φιλράνα* θεώρησε ότι αντιδρούσε παράξενα, όταν μιλούσα στον Δάρφο.»

Η Θήρνα ακούμπησε το σαγόνι της στη γροθιά της, σκεπτική. Και μια υπόθεση πέρασε απ'το νου της. *Λες;… Λες να πρόκειται για το ίδιο πρόσωπο; Και λες να είχε κάνει κάποια συμφωνία με τον Δάρφο, από την αρχή;*

«Φιλράνα,» ρώτησε, «η Ναράμια τι μπότες φορούσε;»

Η Φιλράνα συνοφρυώθηκε. «Τι εννοείς, τι μπότες;»

«Οι μπότες της είχαν ασήμι στην πίσω μεριά;»

«Νομίζω πως ναι.»

Μα τη Φλόγα! «Λαξευτό ασήμι;»

«Εε… ίσως,» είπε η Φιλράνα.

Η Θήρνα ατένισε τον αδελφό της και τον Άνρημ. «Αυτή είναι. Η γυναίκα που κατασκόπευε το καραβάνι. Η γυναίκα που μας επιτέθηκε, όταν την πλησιάσαμε.»

«Είχε ασήμι στις μπότες της;» ρώτησε Φιλράνα.

«Ναι,» είπε η Θήρνα. «Προτού χάσω τις αισθήσεις μου, αυτό ήταν το τελευταίο πράγμα που πρόσεξα: το λαξευτό ασήμι στην πίσω μεριά των μποτών της.»

«Σίγουρα, δεν είναι η μόνη με τέτοιες μπότες–»

«Δε μπορεί να πρόκειται για σύμπτωση, όμως,» τόνισε η Θήρνα, προτού καλά-καλά η Φιλράνα τελειώσει τα λόγια της. «Ειδικά εκεί που τη βρήκαμε: μαζί με τον Δάρφο. Και ειδικά αφού εσύ η ίδια μάς είπες ότι φερόταν περίεργα, όσο ο αδελφός μου μιλούσε με το μισθοφόρο.»

«Μια στιγμή…» είπε ο Χανμάρο, υψώνοντας το χέρι του. «Μια στιγμή… Θέλεις να πεις πως ο Δάρφο μάς είχε *προδώσει*;»

«Δεν είναι προφανές; Για να τρώει μαζί με τη γυναίκα που μας παρακολουθούσε και μας επιτέθηκε, σημαίνει πως είναι εχθρός μας. Και ως τέτοιον οφείλουμε να τον αντιμετωπίσουμε…» Τα μάτια της είχαν στενέψει και η όψη της είχε σκοτεινιάσει. Ο Χανμάρο ρίγησε, αντικρίζοντας την αδελφή του έτσι· γιατί, ετούτη την ώρα, του έμοιαζε ικανή για οτιδήποτε. Οτιδήποτε.

Κεφάλαιο Εικοστό-Έκτο
—Ναράμια—

Η Ναράμια κουτρουβάλησε μες στο σκοτάδι, μην μπορώντας να γαντζωθεί από πουθενά και να σταματήσει την πτώση της, ώσπου βρέθηκε σε επίπεδο έδαφος. Από κάτω της αισθανόταν χώμα και γλίτσα. Υπολόγιζε ότι δεν είχε κατρακυλήσει παραπάνω από δύο μέτρα· το φως, όμως, δεν έφτανε εδώ κάτω: ένα πυκνό σκοτάδι επικρατούσε, και μια τρομερή κακοσμία: μια μυρωδιά σαν από νοτισμένα φυτά, ή από μούχλα, ή από βρεγμένη γη. Η Ναράμια θα είχε αναγουλιάσει, αν δεν ήταν τόσο τρομοκρατημένη.

Κρατώντας τη λαχανιασμένη της αναπνοή, προσπάθησε να αφουγκραστεί, να καταλάβει αν υπήρχαν Λό'ορ γύρω της. *Κι αν υπάρχουν, τι πιθανότητες έχω να γλιτώσω ζωντανή;* Καμία πιθανότητα, ουσιαστικά· όμως το ένστικτο της επιβίωσης δεν την άφηνε να παραδοθεί: την έσπρωχνε να αγωνιστεί, να παλέψει. Κι αυτό, εξάλλου, ήταν που την είχε κάνει να ζήσει όλα της τα χρόνια, ό,τι αναποδιές κι αν της τύχαιναν. Αναποδιές τόσο μεγάλες όσο το αραχνοφανές εσωδερμικό άλγος, το οποίο, τώρα, είχε αρχίσει, πάλι, να τη λογχίζει και να της προκαλεί φαγούρα, λες και δεν έφταναν όλα τ'άλλα κακά που την είχαν βρει ετούτο το καταραμένο απόγευμα.

Κανένας ήχος δεν ήρθε στ'αφτιά της, πέραν από μερικές φωνές, από επάνω, έξω από το Άνοιγμα, τις οποίες αγνόησε. Δεν την απασχολούσαν, επί του παρόντος, ο Σάρκο κι οι μισθοφόροι του, αλλά τα Λό'ορ που πιθανώς να βρίσκονταν γύρω της. *Μάλλον, όμως, κανένα δε βρίσκεται γύρω μου… Ή ίσως να βρίσκεται, και ένα και περισσότερα, παραμένοντας ακίνητα κι αθόρυβα…*

Έπρεπε να μάθει· κι ό,τι ήταν να γίνει ας γινόταν. Τράβηξε ένα ξιφίδιο απ'τη μπότα της κι έσχισε ένα κομμάτι απ'την καλοκαιρινή της κάπα. Θηκάρωσε, πάλι, το ξιφίδιο και τράβηξε το σπαθί της, το οποίο είχε βάλει στο θηκάρι του προτού βουτήξει μέσα στην τρύπα. Τύλιξε το κομμένο ύφασμα γύρω απ'τη λεπίδα του όπλου και το άναψε, μ'ένα τσακμάκι.

Ο χώρος φωτίστηκε. Επρόκειτο για μια σήραγγα, η οποία δεν ήταν αρκετά ψηλή, ώστε η Ναράμια να μπορεί να σηκωθεί όρθια και να βαδίσει· έπρεπε να προχωρήσει σκυφτή, αν ήθελε να πάει βαθύτερα. Και, μάλλον, βαθύτερα θα πήγαινε, γιατί επάνω, στο Άνοιγμα, βρισκόταν το Λό'ορ που σκότωσε τον μισθοφόρο του Σάρκο, και γύρω από το Άνοιγμα ήταν οι υπόλοιποι φονιάδες.

Πιο βαθιά, όμως, τι θα βρω; Κι άλλα Λό'ορ… Αλλά ίσως να έβρισκε και κάποια διέξοδο, ώστε να γλίτωνε. Αν η Φλόγα ήταν μαζί της, θα τα κατάφερνε. Τα μάτια της κοίταξαν λατρευτικά τη φωτιά που χόρευε πάνω στη λεπίδα του σπαθιού της, σαν να ήταν η προσωποποίηση της Μεγάλης Φλόγας.

Η Ναράμια βάδισε σκυφτή κατά μήκος της σήραγγας, η οποία ήταν γεμάτη με γλίτσα. Η κακοσμία δυνάμωνε, όσο προχωρούσε. Μετά από λίγο, έφτασε στο τέλος του περάσματος και σ'έναν μεγαλύτερο χώρο, που της έμοιαζε με σπηλιά. Εξακολουθούσε, όμως, να μην μπορεί να ορθωθεί, και το πανί που ήταν τυλιγμένο επάνω στο ξίφος της είχε σχεδόν φαγωθεί από τη φωτιά. *Όταν μου τελειώσει το φως, θα είμαι καταδικασμένη εδώ κάτω.*

Ευτυχώς, πάντως, δεν έβλεπε ακόμα κανένα Λό'ορ. *Μάλλον, δε θάναι και τόσα πολλά, φαίνεται, όσα λέει ο κόσμος–*

Ένας ήχος από πίσω της, από τη σήραγγα: ένα σούρσιμο. Η Ναράμια κοίταξε πάνω απ'τον ώμο της, και είδε μια σκιερή μορφή να έρχεται. Το Λό'ορ που είχε κατασπαράξει τον μισθοφόρο.

Ένα σύριγμα αντήχησε.

Πρέπει να φύγω! σκέφτηκε η Ναράμια, την ίδια στιγμή που επέλεγε, τυχαία, μία από τις εξόδους της σπηλιάς κι έμπαινε σε μια άλλη σήραγγα, η οποία διακλαδιζόταν σε αρκετά σημεία, συναντώντας περισσότερες σήραγγες και σπηλιές. Η κακοσμία εδώ ήταν σχεδόν ανυπόφορη: αποπνιχτική. Και, τώρα, ήχοι έρχονταν από διάφορες κατευθύνσεις: σουρσίματα και συριγμοί.

Σε μια σπηλιά αντίκρισε πέντε Λό'ορ, καθώς και λακκούβες σκαμμένες στο έδαφος, γεμάτες με αβγά. Τα τρία από τα καβουκοφόρα πλάσματα έμοιαζαν να κοιμούνται, έτσι όπως ήταν μαζεμένα μέσα στο κέλυφός τους. Τα άλλα δύο έτρωγαν, ξεσκίζοντας ένα νεκρό ζώο, το οποίο πρέπει να ήταν σκύλος που είχε πέσει μέσα σε κάποιο από τα Ανοίγματα της Σερανβέλ.

Το ένα από τα Λό'ορ εστίασε τα κιτρινιάρικα, γυαλιστερά του μάτια στη Ναράμια. Εκείνη στράφηκε και έτρεξε μέσα στις σήραγγες, νιώθοντας το στόμα της ξερό και κρύο ιδρώτα να λούζει τη ράχη της. Το φως της τελείωνε· το πανί είχε σχεδόν φαγωθεί, και το σκοτάδι την περιτριγύριζε από παντού…

Η Ναράμια σταμάτησε, ακουμπώντας σ'έναν τοίχο, και έσκισε ακόμα ένα κομμάτι από την κάπα της, τυλίγοντάς το επάνω στη λεπίδα του σπαθιού της κι ανάβοντάς το. Η φωτιά αποκάλυψε ένα Λό'ορ, το οποίο τη ζύγωνε, σφυρίζοντας και κροταλίζοντας τα δόντια του, που έσταζαν δηλητήριο. Η σήραγγα ήταν στενή·

η Ναράμια είχε μια παρόρμηση να ουρλιάξει, αλλά συγκράτησε τον πανικό της. Κανείς δε θα την άκουγε εδώ κάτω, έτσι κι αλλιώς…

Το εσωδερμικό άλγος, που είχε, χωρίς εκείνη να το καταλάβει, καταλαγιάσει κάποια στιγμή μέσα στα περάσματα, επέστρεψε ξανά, διατρέχοντας όλη τη δεξιά της μεριά με δυνατό πόνο. Αλλά ετούτο, αντί να την πτοήσει, τη φόρτισε με επιπλέον δύναμη, κάνοντάς την να προτείνει το φλεγόμενο ξίφος της προς το Λό'ορ.

Το ερπετοειδές πλάσμα υποχώρησε, συρίζοντας αγριεμένα, τρομαγμένα. *Φοβάται τη φωτιά!* διαπίστωσε η Ναράμια. *Τα Λό'ορ φοβούνται τη φωτιά!* Και, για μια στιγμή, σκέφτηκε ότι ίσως, τελικά, να είχε καλές πιθανότητες να βγει από δω μέσα ζωντανή –όσο, τουλάχιστον, διέθετε υφάσματα για να καίει.

Προχώρησε, εξακολουθώντας να έχει το ξίφος της προτεταμένο και να απωθεί το καβουκοφόρο πλάσμα. Η σήραγγα ήταν πολύ στενή, ώστε το Λό'ορ να προσπεράσει τη φωτιά και να ζυγώσει από άλλη μεριά τη Ναράμια· κι εκείνη, μόλις είδε ένα άνοιγμα στα δεξιά της, έστριψε, μπαίνοντας σε μια σπηλιά γεμάτη με αβγά και… Λό'ορ. Πολλά Λό'ορ. Ίσως και πάνω από δέκα. Δεν κάθισε να τα μετρήσει· το βλέμμα της πήγε, αμέσως, σ'ένα πέρασμα που φαινόταν στο βάθος, και απ'το οποίο ερχόταν φως. Ασθενικό φως, σαν αυτό που λούζει τον κόσμο το απόγευμα, πριν από το βράδυ. Καλοκαιρινό λυκόφως.

Κάποιο από τα Ανοίγματα πρέπει να ήταν εκεί. Και ήταν το πρώτο που είχε τύχει να δει, πράγμα το οποίο την παραξένευε, γιατί υπήρχαν πάμπολλα τέτοια στη Σερανβέλ. Οι δρόμοι της ήταν γεμάτοι από δαύτα. Επομένως, πώς εκείνη δεν είχε δει κανένα, ως τώρα; Ήταν ο υπόγειος λαβύρινθος των Λό'ορ τόσο μεγάλος, τελικά; Και είχε περιπλανηθεί στο βάθος του, κι όχι κοντά στην επιφάνεια;

Ετούτες οι απορίες πέρασαν σαν αστραπή απ'το νου της και χάθηκαν, καθώς άρχισε να τρέχει ανάμεσα στα δηλητηριώδη όντα, απομακρύνοντάς τα με το φλεγόμενο ξίφος της και ζυγώνοντας το πέρασμα απ'όπου ερχόταν το φως. Τα Λό'ορ μαζεύονταν γρήγορα γύρω της, προσπαθώντας να της κλείσουν το δρόμο και να την καταβροχθίσουν. Σε κάποια στιγμή, κατάφεραν το πρώτο, και θα είχαν καταφέρει και το δεύτερο, αν η Ναράμια δεν είχε πηδήσει πάνω από το καβούκι ενός, για να πέσει μέσα σ'έναν λάκκο αβγών, σπάζοντας πολλά απ'τα εύθραυστα κελύφη κάτω απ'τα μποτοφορεμένα της πόδια.

Οι συριστικές φωνές των Λό'ορ αντήχησαν, αγριεμένα. Τα πλάσματα αντιλαμβάνονταν την καταστροφή που τους είχε προκαλέσει η γυναίκα, και ήθελαν να την εκδικηθούν. Την καταδίωξαν ώς το πέρασμα και μέσα σ'αυτό, καθώς η Ναράμια έτρεχε προς το φως και τη σωτηρία. Προτού, όμως, καταφέρει να φτάσει στο Άνοιγμα, βρέθηκε σε μια μικρή σπηλιά, σαν αυτή που είχε βρεθεί όταν πρωτοκατέβηκε σ'ετούτο τον εφιαλτικό λαβύρινθο, και μέσα της είδε έναν ανθρώπινο σκελετό, σπασμένο και διαμελισμένο, με παλιά, κουρελιασμένα ρούχα

επάνω του. Πίσω από τον σκελετό, ξεπρόβαλε ένα Λό'ορ απ'τις πυκνές σκιές, κλείνοντάς της το δρόμο προς το φως.

Όχι! Όχι τώρα!

Δεν μπορούσε, όμως, να το αποφύγει· ο χώρος ήταν πολύ στενός. Μονάχα *ένας* ασφαλής δρόμος υπήρχε, και τον ακολούθησε. Έστριψε αριστερά, σε μια σήραγγα, και καταδύθηκε μέσα στα λημέρια των Λό'ορ. Τώρα πλέον, είχε αρχίσει να καταλαβαίνει εύκολα πότε η πορεία της ήταν ανοδική και πότε καθοδική: κι ετούτη τη στιγμή, ήξερε ότι, αναμφίβολα, ήταν *καθοδική*.

Γι'αυτό δεν έβρισκα Ανοίγματα και πριν, συλλογίστηκε, λαχανιασμένη και περίτρομη. *Βρισκόμουν πολύ βαθιά κάτω απ'τη γη. Τα Ανοίγματα είναι στο πάνω-πάνω επίπεδο ετούτου του τρισκατάρατου λαβυρίνθου.*

Λίγο παρακάτω, έφτασε σε μια φωλιά αρουραίων, οι οποίοι σκόρπισαν στο πέρασμά της και στο ανέμισμα του φλεγόμενου ξίφους της, τσυρίζοντας και τρέχοντας, για να μπουν στις τρύπες των τοιχωμάτων.

Η Ναράμια νόμιζε ότι μπορούσε ν'ακούσει νερό πίσω από ένα απ'τα τοιχώματα. *Οι υπόνομοι;* Αν κατόρθωνε να βγει στους υπονόμους, τότε θα γλίτωνε εύκολα από τούτο το μέρος…

Το πρόβλημα, όμως, είναι πως εγώ, σίγουρα, δεν χωράω εδώ μέσα, σκέφτηκε, κοιτάζοντας τις τρύπες όπου είχαν χωθεί οι αρουραίοι. *Ω Φλόγα, δος μου δύναμη! Δος μου δύναμη!…*

Συνεχίζοντας την περιπλάνησή της κι αποφεύγοντας άλλη μια ενέδρα τριών Λό'ορ, κατέληξε πάλι χωρίς φως, καθώς το ύφασμα επάνω στη λεπίδα της φαγώθηκε. Αναγκάστηκε να σταματήσει, όπως και πριν, και, μέσα στην αγωνία και στον τρόμο, να σχίσει ακόμα ένα κομμάτι από την καλοκαιρινή της κάπα –η οποία είχε, πλέον, κουρελιαστεί– και να το τυλίξει γύρω απ'το ξίφος της, για να το ανάψει, με το τσακμάκι, και να μπορέσει να διαλύσει το σκοτάδι.

Κανένας εχθρός δεν ήταν, ετούτη τη φορά, κοντά της, κι η Ναράμια μπόρεσε ν'αναπνεύσει ελεύθερα. Επίσης, παρατήρησε ότι ο πόνος από το εσωδερμικό άλγος τής είχε περάσει (προς το παρόν, φυσικά, όπως πάντα ήταν *προς το παρόν*), και σκέφτηκε πως, για να μην προσέχει πότε ακριβώς ξεκινούσε και πότε καταλάγιαζε ο πόνος, μάλλον είχε βρεθεί στη δυσκολότερη κατάσταση της ζωής της.

Και στην τελευταία *κατάσταση που θα ζήσω, ίσως,* συλλογίστηκε, μη θέλοντας να δίνει στον εαυτό της ψεύτικες ελπίδες. Εξάλλου, δεν είχε ακούσει ποτέ για κανέναν που να περιπλανήθηκε εδώ κάτω και να επέστρεψε επάνω, στη Σερανβέλ, για να διηγηθεί τις υπόγειες περιπέτειές του.

Προχωρώντας, και κατεβαίνοντας (απ'ό,τι καταλάβαινε), διαπίστωσε πως το έδαφος από κάτω της γινόταν, βαθμιαία, ολοένα και πιο βαλτώδες. Οι μπότες της πλατσούριζαν μέσα σε πηχτό, στάσιμο νερό, με νούφαρα στην επιφάνειά του· ενώ στα τοιχώματα τριγύρω και στις πέτρες υπήρχαν βρύα και λειχήνες. Το μέρος τής

έμοιαζε να είναι *φτιαγμένο* για τα Λό'ορ. *Κυριολεκτικά* φτιαγμένο: σαν κάποιος να το είχε κατασκευάσει έτσι. Πράγμα το οποίο κάθε άλλο παρά αποκλειόταν. Απ'ό,τι ήξερε η Ναράμια, ο αρχαίος Τύραννος Λαργκόθο ήταν που είχε φέρει τα καβουκοφόρο ελόβια πλάσματα εδώ και που είχε δημιουργήσει τα Ανοίγματα στους δρόμους της πόλης.

Ο Λαργκόθο έφτιαξε ολόκληρο βάλτο *εδώ κάτω, προκειμένου να ζήσουν τα Λό'ορ του,* σκέφτηκε, με δέος, η Ναράμια. *Δεν έσκαψε, απλά, μερικές σήραγγες και πέταξε μέσα κάποια από τα πλάσματα. Όχι, φρόντισε να μπορούν να ζήσουν και να αναπαραχθούν κανονικά σε τούτο το μέρος, υπό φυσιολογικές γι'αυτά συνθήκες.*

Καθώς περιπλανιόταν στα βαλτώδη περάσματα, είχε το ξίφος της προτεταμένο και, όταν άκουγε σουρσίματα ή συρίγματα, στρεφόταν, έτοιμη ν'απομακρύνει τα Λό'ορ που τυχόν την πλησίαζαν. Πολλές φορές, όμως, οι ήχοι δεν προέρχονταν από τα δηλητηριώδη, καβουκοφόρα όντα, αλλά από άλλα ελόβια πλάσματα, όπως μικρές σαύρες, ή έντομα, ή βατράχια.

Η Ναράμια έσχισε ένα ακόμα κομμάτι της κάπας της (απ'την οποία, πλέον, δεν απέμενε και πολύ), για να το τυλίξει γύρω απ'το σπαθί της και να το ανάψει· γιατί το προηγούμενο είχε τελειώσει.

Δεν κάνω τίποτα έτσι. Πρέπει να φτάσω σε κάποια έξοδο, προτού αναγκαστώ να κάψω κάθε ρούχο που φοράω.

Το εσωδερμικό άλγος τη λόγχισε ξανά, δυνατά. Η Ναράμια μούγκρισε και στηρίχτηκε σ'ένα γλοιώδες τοίχωμα.

Με την άκρια του ματιού της, πρόσεξε κάτι να σαλεύει μέσα στο στάσιμο νερό και να τη ζυγώνει. Ένα φίδι. Δεν ήξερε αν ήταν δηλητηριώδες, μα δεν ήθελε και να το ανακαλύψει. Τράβηξε ένα της ξιφίδιο και το περίμενε, σκυφτή (όχι πως μπορούσε και να είναι όρθια εδώ κάτω).

Το ερπετό άλλαξε πορεία, και η Ναράμια καταράστηκε μέσα απ'τα δόντια της, γιατί είχε ανησυχήσει άδικα. Θηκάρωσε, πάλι, το ξιφίδιό της και συνέχισε, φτάνοντας σ'ένα σπηλαιώδες μέρος απ'όπου ξεκινούσαν κάμποσες σήραγγες και όπου όλος ο χώρος έμοιαζε να είναι ένα μικρό έλος. Η οροφή του ήταν αρκετά ψηλή, έτσι η Ναράμια βάδισε μέσα του δίχως να χρειάζεται να σκύβει. Συγχρόνως, πρόσεχε μήπως το νερό βάθαινε απότομα σε κανένα σημείο, μα, ευτυχώς, ήταν σχετικά ρηχό· δεν ξεπερνούσε το ύψος των μποτών της.

Διασχίζοντας, όμως, τις σήραγγες, είχε ξεχάσει κάτι πολύ σημαντικό: τις χαμαιλεοντικές ιδιότητες των Λό'ορ. Στα περάσματα, τα καβουκοφόρα πλάσματα δεν είχαν πουθενά να κρυφτούν, και το φως της τα αποκάλυπτε αμέσως, αλλά εδώ, στο βάλτο, τα πράγματα ήταν διαφορετικά…

Η Ναράμια πρώτα άκουσε το στάσιμο νερό να κινείται και ύστερα είδε το Λό'ορ να πετάγεται, με τα σαγόνια του ορθάνοιχτα. Είχε περάσει από δίπλα του, δίχως να το προσέξει, καθώς εκείνο βρισκόταν βουτηγμένο στον βούρκο και στα νούφαρα.

Έτσι, δεν πρόλαβε ν'αποφύγει το δηλητηριώδες δάγκωμά του.

Τα δόντια του μπήχτηκαν στην κνήμη της. Η Ναράμια γρύλισε και σπάθισε το τέρας στο λαιμό, με το φλεγόμενό της λεπίδι, χωρίζοντας το κεφάλι από το σώμα του.

Η ζημιά, όμως, είχε γίνει, και το ήξερε. Το δηλητήριο είχε εισβάλλει στο σώμα της.

Είμαι νεκρή, απλά ακόμα όρθια…

Και άλλο ένα Λό'ορ ξεπρόβαλλε, τώρα, μέσα απ'τον βάλτο, εμφανιζόμενο ως δια μαγείας.

«*Έλα κι εσύ, αφού με θέλεις!*» γρύλισε η Ναράμια, εξαγριωμένη, καθώς αισθανόταν το τέλος της να πλησιάζει. «*Έλα!*» Αλλά εκείνη ήταν που του χίμησε πρώτη, κραδαίνοντας το σπαθί της. Το Λό'ορ μάζεψε το κεφάλι του μέσα στο καβούκι του, και η φλεγόμενη λεπίδα χτύπησε εκεί, σπάζοντας ένα κομμάτι, αλλά μην τραυματίζοντας το πλάσμα σοβαρά.

Η Ναράμια ξανασπάθισε, γρυλίζοντας άναρθρα, και το Λό'ορ υποχώρησε, βιαστικά. Η φωτιά πρέπει να το είχε τρομοκρατήσει.

«Φλογοκαμένα τέρατα!…» έτριξε τα δόντια της η Ναράμια. «Φλογοκαμένα *τέρατα*!…» Και κοίταξε το τραύμα στην αριστερή της κνήμη, όπου την είχε δαγκώσει το Λό'ορ. Το παντελόνι της ήταν κουρελιασμένο, και αίμα είχε λούσει τη σάρκα της. Οι τρύπες από τα δόντια του πλάσματος ήταν μεγάλες. Δεν υπήρχε περίπτωση το δηλητήριο να *μην* είχε περάσει μέσα της. Ήδη νόμιζε ότι είχε αρχίσει να ζαλίζεται.

Παραπάτησε· οι μπότες της πλατσούρισαν στο βαλτώδες νερό και συνέθλιψαν μερικά νούφαρα· το αριστερό της χέρι απλώθηκε κι ακούμπησε σ'ένα πέτρινο τοίχωμα, στηρίζοντας το υπόλοιπό της σώμα. Η δεξιά της μεριά τη λόγχιζε, με το εσωδερμικό άλγος.

Η κραυγή της –προερχόμενη περισσότερο από την απόγνωση και τον πανικό, παρά από τον πόνο– αντήχησε μες στα υπόγεια περάσματα.

Και τότε ήταν που η Ναράμια είδε μια σκοτεινή φιγούρα να βγαίνει από ένα άνοιγμα: και δεν ήταν η καβουκοφόρος φιγούρα ενός τετράποδου ερπετού, αλλά η δίποδη φιγούρα ενός ανθρώπου.

Ενός *ανθρώπου*!

Κεφάλαιο Εικοστό-Έβδομο
—Δάρφο—

Για λίγη ώρα, σιγή βασίλεψε μέσα στο δωμάτιο.

Η Θήρνα είχε το σαγόνι της ακουμπισμένο στη γροθιά της και σκεφτόταν πώς όφειλε να κινηθεί τώρα. Ο Άνρημ εξακολουθούσε να είναι ξαπλωμένος στο κρεβάτι (ο τραυματισμός του, εξάλλου, του *επέβαλλε* να είναι ξαπλωμένος, προκειμένου να θεραπευτεί σωστά το πόδι του), έχοντας μια στωική έκφραση στο πρόσωπό του. Ο Χανμάρο καθόταν πλάι του, στην άκρη του κρεβατιού, νιώθοντας προβληματισμένος και αμήχανος. Η Φιλράνα ήταν στην καρέκλα, έχοντας τα γόνατά της σταυρωμένα και κάνοντας το δεξί της πόδι πέρα-δώθε, ενώ ατένιζε μια τη Θήρνα, μια τον Χανμάρο, μια τον Άνρημ, προσπαθώντας να τους ψυχολογήσει.

Η πόρτα άνοιξε, αιφνιδιάζοντάς τους όλους. Ο Βαρνάλο τούς κοίταξε με γουρλωμένα μάτια. «Τι κάνετε εδώ;» φώναξε.

«Συζητάμε,» είπε η Θήρνα. «Πήγαινε έξω.»

«Γιατί;»

«*Τώρα,* Βαρνάλο. Και μη φωνάζεις.»

Ο μικρός της αδελφός έφυγε, κλείνοντας την πόρτα. Ήξερε πως, όταν η Θήρνα είχε τα νεύρα της, ήταν καλύτερα να την αφήνει ήσυχη.

«Τι θα κάνουμε;» ρώτησε ο Χανμάρο.

«Θα πάμε να βρούμε τον Δάρφο,» είπε η Θήρνα, ύστερα από μια στιγμή σιγής. «Τώρα.»

«Τώρα;» έκανε ο Χανμάρο, απορημένος. «Να μην το πούμε, πρώτα, στον πατέρα;»

Η Θήρνα κούνησε το κεφάλι. «Όχι, δε χρειάζεται να μάθει κάτι ακόμα–»

«Θήρνα–»

«Από την αρχή τού κρύψαμε ότι ερευνούσαμε την υπόθεση,» επέμεινε η αδελφή του. «Δεν είναι καλή στιγμή, τώρα, να του το αναφέρουμε.»

Ναι, σκέφτηκε ο Χανμάρο, *από την αρχή τού το κρύψαμε, και ίσως δεν κάναμε καλά…* «Κι όταν βρούμε τον Δάρφο, τι θα γίνει;» έθεσε το ερώτημα.

«Θα… κουβεντιάσουμε μαζί του,» δήλωσε η Θήρνα, πιάνοντας το δεκανίκι της, καθώς σηκωνόταν από την καρέκλα.

«Δε μπορείτε να πάτε μόνοι σας,» είπε ο Άνρημ, με την Ερσαγκμόρια προφορά του. «Αν όντως είναι προδότης, θάναι κι επικίνδυνος.»

«Δε θα τολμήσει να βάλει τους μισθοφόρους του να μας επιτεθούν μέσα στον *Μαύρο Πέλεκυ*,» διαφώνησε η Θήρνα.

«Μην είσαι τόσο σίγουρη γι'αυτό,» είπε η Φιλράνα, που είχε κι εκείνη σηκωθεί όρθια.

Ωραία, σκέφτηκε η Θήρνα. *Όχι μόνο άρχισες να μου μιλάς στον ενικό, αλλά, τώρα, γίνεσαι κι αυθάδης!* «Δε ζήτησα την άποψή σου, Φιλράνα. Όταν τη θέλω, θα τη ζητήσω.»

Η πολεμίστρια φάνηκε να αιφνιδιάζεται απ'τον τόνο της Θήρνα, ενώ ο Χανμάρο συλλογίστηκε: *Γιατί απαντάς τόσο απότομα, αδελφή; Δε σ'το είπε για κακό.*

«Σκέφτηκα πως, ίσως, θα ενδιαφερόσουν…» είπε μόνο η Φιλράνα, περνώντας τους αντίχειρες της μέσα στη ζώνη της.

«Θα έρθεις μαζί μας στο *Μαύρο Πέλεκυ*;» τη ρώτησε η Θήρνα, ατενίζοντάς την καταπρόσωπο.

«Στις υπηρεσίες σας βρίσκομαι, κυρία Πτεράργυρη…»

Ορισμένες φορές, πραγματικά, αναρωτιέμαι *σε ποιανού τις υπηρεσίες βρίσκεσαι,* σκέφτηκε η Θήρνα. Και επίσης: *Αα, τώρα έγινα «κυρία Πτεράργυρη»… Αλλάξαμε το τραγούδι.*

«Να πάρετε μαζί και κανέναν άλλο,» συμβούλεψε ο Άνρημ. «Τον Βόνιορ, για παράδειγμα, ή την Ωράλιν. Ή και τους δύο.»

«Δε χρειάζεται να προκαλέσουμε φασαρία,» είπε η Θήρνα.

«Και τι θα κάνετε στο Δάρφο μόνοι σας;» μούγκρισε ο Άνρημ, καθώς ανασηκωνόταν επάνω στο κρεβάτι. «Είσαι με τα καλά σου, Θήρνα; Θα αρνηθεί ότι είχε οποιαδήποτε ανάμιξη και θα σας ζητήσει να φύγετε. Και μπορεί να σας επιτεθεί κιόλας.»

«Συμφωνώ…» είπε η Φιλράνα, χαμηλόφωνα, σαν να ήθελε ν'αποφύγει άλλη μια λογομαχία με την αδελφή του Χανμάρο.

«Και τι θα πρότεινες;» ρώτησε η Θήρνα τον Άνρημ.

«Να πάρετε πολλούς φρουρούς μαζί σας. Να πάρετε όλους τους δούλους που βρίσκονται εδώ, αν σκοπεύετε να τον στριμώξετε και να τον αναγκάσετε να σας αποκαλύψει την αλήθεια.»

«Θήρνα, ο Άνρημ μιλάει λογικά,» είπε ο Χανμάρο. «Δεν μπορούμε να κάνουμε και πολλά μόνοι μας. Εγώ δεν είμαι πολεμιστής, ούτε εσύ· κι εσύ είσαι κιόλας και τραυματισμένη. Μονάχα η Φιλράνα είναι πολεμίστρια· αλλά τι να καταφέρει μία γυναίκα μόνη ενάντια στους μισθοφόρους του Δάρφο, όσο καλή στην τέχνη του πολέμου κι αν είναι;»

«Θα ερχόμουν κι εγώ μαζί σας,» τόνισε ο Άνρημ, «αλλά δεν μπορώ!» Ο θυμός ακουγόταν έντονα στη φωνή του. «Αυτό το τραύμα μ'έχει καθηλώσει…!»

Η Θήρνα έσμιξε τα χείλη της. «Εντάξει,» είπε, «έχετε δίκιο. Πρέπει να πάρουμε κι άλλους μαζί μας. Αλλά ο πατέρας δεν πρέπει να μάθει τίποτα. Όχι ακόμα, τουλάχιστον. Γιατί θα επιχειρήσει να μας εμποδίσει· είμαι σίγουρη. Θα μας πει ότι δεν είναι ώρα για τέτοια· ότι δεν υπάρχει λόγος να κυνηγάμε φαντάσματα· ότι… ότι δε χρειάζεται να τιμωρήσουμε τους κακοποιούς όπως τους αξίζει!» τελείωσε, έντονα, σφίγγοντας τα δόντια και σουφρώνοντας το μέτωπο.

Ο Χανμάρο σκέφτηκε: *Ο πατέρας ίσως και νάχει δίκιο, αλλά δε βλέπω να υπάρχει τρόπος να σε μεταπείσουμε, αδελφή.* Οπότε, κατένευσε. «Καλώς. Ας ξεκινήσουμε, λοιπόν. Είναι, κατ'αρχήν, οι δούλοι εδώ, ή τους έχουν πάρει η μητέρα κι ο πατέρας για κάποια δουλειά;»

«Μπα, δε νομίζω, κύριε Πτεράργυρε,» είπε ο Άνρημ. «Ο Νασμάρο ήταν στο δωμάτιό μας, προτού φύγω. Και ο Βόνιορ κι η Ωράλιν πρέπει να είναι στο δικό τους, έχοντας πάρει κάτι να φάνε.»

«Θα πάω να τους ειδοποιήσω εγώ,» δήλωσε ο Χανμάρο. «Θα τους πω να έρθουν μαζί μου και θα τους οδηγήσω στο Μεγάλο Παζάρι. Όταν έχω φύγει, εσύ, Θήρνα, και η Φιλράνα θα πάτε να πάρετε τον Νασμάρο, και θα έρθετε να μας βρείτε. Δε θα έχουμε απομακρυνθεί πολύ. Θα σας περιμένουμε.»

«Άμα μπουν οι γονείς σας εδώ μέσα και με ρωτήσουν πού βρίσκεστε, τι να τους πω;» ρώτησε ο Άνρημ, κοιτάζοντας και τη Θήρνα και τον Χανμάρο εξίσου.

«Πες τους…» αποκρίθηκε η Θήρνα, σκεπτικά. «Πες τους ότι έχουμε πάει στο Μεγάλο Παζάρι, και δεν ξέρεις τίποτ'άλλο.»

Ο Άνρημ ένευσε.

Ο Χανμάρο βγήκε απ'το δωμάτιό του και της αδελφής του στον μικρό διάδρομο του ισογείου του σπιτιού των Περίδετων. Οι πόρτες όλων των άλλων δωματίων ήταν κλειστές, παρατήρησε, καθώς επίσης και η πόρτα στο δεξί βάθος, η οποία οδηγούσε στον υπόλοιπο χώρο του ισογείου και την οποία ο θείος Σάμκρο είχε, συνεχώς, κλειδωμένη. Η πόρτα, όμως, που βρισκόταν στο αριστερό βάθος του διαδρόμου ήταν μισάνοιχτη, αφήνοντας το απογευματινό φως να μπαίνει. Ο Χανμάρο την πλησίασε και κοίταξε έξω, στην πέτρινη εξωτερική σκάλα της οικίας, για να δει αν βρισκόταν κανείς εκεί. Από τον πρώτο όροφο, νόμιζε ότι μπορούσε ν'ακούσει ομιλίες· νόμιζε ότι, συγκεκριμένα, μπορούσε ν'ακούσει τον πατέρα του να μιλά, και τον Κάρναλεν· όμως κανείς δε φαινόταν στα σκαλοπάτια. *Ωραία,* σκέφτηκε, γιατί δεν ήθελε να συναντήσει κάποιον και να πρέπει να δώσει εξηγήσεις.

Πήγε στην πόρτα του δωματίου του Βόνιορ και της Ωράλιν και χτύπησε.

«Περάστε,» ακούστηκε η φωνή του Αργκανθικιανού από μέσα, και ο Χανμάρο άνοιξε και μπήκε.

Στο δωμάτιο υπήρχαν δύο στρώματα, και ανάμεσά τους κάθονταν ο Βόνιορ και η Ωράλιν, επάνω σε μαξιλάρια. Είχαν τελειώσει το φαγητό τους, όπως φαινόταν από τα άδεια πιάτα και ποτήρια, και έπαιζαν ένα παιχνίδι με χαρτιά. Βλέποντας τον Χανμάρο να μπαίνει, σηκώθηκαν κι οι δύο όρθιοι.

«Κύριε Πτεράργυρε,» είπε ο Βόνιορ.

«Ντυθείτε και πάρτε τα όπλα σας,» ζήτησε ο Χανμάρο. «Πρέπει να έρθετε μαζί μου.»

Ο Βόνιορ και η Ωράλιν φόρεσαν τις μπότες τους και τις αρματωσιές τους, ζώστηκαν τα ξίφη τους, πέρασαν τα ξιφίδιά τους σε θηκάρια, και ακολούθησαν τον Χανμάρο έξω από το δωμάτιο. Εκείνος βάδισε πρώτος, πηγαίνοντας ώς την εξώπορτα του ισογείου και κοιτάζοντας στη σκάλα, για να βεβαιωθεί ότι ακόμα κανένας δεν ήταν εκεί. Όταν βεβαιώθηκε, βγήκε απ'την οικία των Περίδετων, και οι δύο δούλοι μαζί του, προχωρώντας, για λίγο, στους δρόμους της Συνοικίας των Δηλητηρίων, προτού περάσουν στη φασαρία του Μεγάλου Παζαριού της Σερανβέλ.

«Πού πηγαίνουμε, κύριε Πτεράργυρε, αν επιτρέπεται;» ρώτησε ο Βόνιορ, συνοφρυωμένος. Προφανώς, είχε παραξενευτεί από ετούτο το ξαφνικό κάλεσμα.

«Στον *Μαύρο Πέλεκυ*,» εξήγησε ο Χανμάρο. «Αλλά, για την ώρα, θα περιμένουμε εδώ.» Σταμάτησε να βαδίζει, κοντά στη σκηνή ενός πραματευτή ο οποίος πουλούσε φρούτα. Ο έμπορος ρώτησε τον Πτεράργυρο τι θα ήθελε («Έχω ό,τι τραβά η ψυχή σου, νεαρέ!»)· εκείνος, όμως, του ένευσε ότι δεν είχε έρθει εδώ για ν'αγοράσει.

Η Θήρνα δεν άργησε να παρουσιαστεί, μαζί με τη Φιλράνα και τον Νασμάρο.

«Λοιπόν,» είπε στους δούλους. «Θα πάμε στον *Μαύρο Πέλεκυ*, για να μιλήσουμε με τον Δάρφο. Η δική σας δουλειά είναι να τον στριμώξετε, σε περίπτωση που προσπαθήσει να φύγει. Ο Δάρφο είναι ο άνθρωπος που ευθύνεται για τη φωτιά στο καραβάνι μας· ή, τουλάχιστον, *ένας* από τους ανθρώπους που ευθύνονται για τη φωτιά. Με καταλαβαίνετε;»

Οι δούλοι κατένευσαν.

Επιστρέφοντας από την επιτήρηση των ανθρώπων του, ο Δάρφο μπήκε στην τραπεζαρία του *Μαύρου Πέλεκυ* και κοίταξε στα τραπέζια, να δει ποιοι ήταν εκεί. Δύο από τους μισθοφόρους του τον χαιρέτισαν, κι εκείνος ανταπέδωσε τον χαιρετισμό. Η Ναράμια δε φαινόταν πουθενά. Ακόμα σ'αυτό τον αλχημιστή ήταν;

Ο Δάρφο ανέβηκε τις σκάλες του πανδοχείου κι έφτασε στο δωμάτιό της, χτυπώντας την πόρτα και περιμένοντας. Δεν έλαβε απάντηση.

«Ναράμια;» είπε. «Εγώ είμαι.» Αλλά, και πάλι, εκείνη δεν απάντησε. *Μάλλον, δε θάναι μέσα.*

Προσπάθησε ν'ανοίξει την πόρτα, μα τη βρήκε κλειδωμένη· έτσι, κατέβηκε στην τραπεζαρία του πανδοχείου και κάθισε σ'ένα απ'τα ξύλινα σκαμνιά του μπαρ. Η γυναίκα πίσω απ'τον πάγκο τον ρώτησε τι θα έπινε· εκείνος, όμως, έγνεψε αρνητικά, ότι δεν ήθελε τίποτα.

Αυτά που του είχε πει η Ναράμια τον είχαν βάλει σε σκέψεις. Τη θεωρούσε πολύ παράξενη περίπτωση. Σίγουρα, ήταν η πιο παράξενη γυναίκα που είχε ποτέ συναντήσει… Και όφειλε να παραδεχτεί ότι ανησυχούσε για κείνη, τώρα, που είχε πάει να βρει τον αλχημιστή με τη χάλκινη μάσκα. Ο άνθρωπος αυτός ίσως, όντως, να είχε σκοτώσει τον θηρευτή, και ίσως να σκότωνε και τη Ναράμια…

Αλλάζοντας γνώμη σχετικά με το ποτό, ο Δάρφο παράγγειλε μια μπίρα.

Είχε πιει σχεδόν τη μισή, όταν η εξώπορτα του πανδοχείου άνοιξε και μπήκαν στην τραπεζαρία ο Χανμάρο και η Θήρνα, μαζί με τη Φιλράνα και τους δούλους.

Η Πτεράργυρη, αμέσως, εντόπισε τον Δάρφο στο μπαρ, και είπε στους πολεμιστές της να τον κυκλώσουν, χωρίς να τραβήξουν τα όπλα τους· απλά, να του περιορίσουν το χώρο, ώστε να μη μπορεί να φύγει. Εκείνοι υπάκουσαν, κι έτσι ο μισθοφόρος βρήκε, ξαφνικά, τον εαυτό του περιτριγυρισμένο, προτού προλάβει να σηκωθεί και ν'απομακρυνθεί.

Τι σημαίνει τούτο; σκέφτηκε. *Τι νομίζετε ότι μπορείτε να μου κάνετε; Και για ποιο λόγο; Έχω μισθοφόρους εδώ μέσα!* Έφερε στο νου του τις θέσεις όπου κάθονταν οι άνθρωποί του, στην τραπεζαρία. Αν χρειαζόταν, θα τους έδινε διαταγή να επιτεθούν στους Πτεράργυρους και στους μαχητές τους.

«Καλησπέρα, Δάρφο,» χαιρέτησε η Θήρνα, στηριζόμενη στο δεκανίκι της κι ατενίζοντας τον μισθοφόρο με στενεμένα μάτια, ενώ τα μακριά, ξανθά της μαλλιά έπεφταν στις πλευρές του προσώπου της.

«Κυρία Πτεράργυρη,» αποκρίθηκε εκείνος, «παρατηρώ ότι είστε καλύτερα. Αυτό με χαροποιεί–»

«Τα έχουμε μάθει όλα, Δάρφο,» τον διέκοψε η Θήρνα. «Γι'αυτό άρχισε να μας λες τις λεπτομέρειες. Ποιος σε εξαγόρασε;»

«Ποιος με… *εξαγόρασε*; Δεν καταλαβαίνω τι λέτε, κύρια μου. Ο μόνος που με είχε '*εξαγοράσει*' ήταν ο πατέρας σας, προκειμένου να–»

«–κάψεις το καραβάνι του; Δεν το νομίζω.»

Το χέρι του Δάρφο έσφιξε την κούπα του. «Δεν είχα καμία σχέση με την πυρκαγιά. Πώς μπορείτε να το πιστεύετε αυτό; Εκτός απ'το γεγονός ότι δούλευα *χρόνια* για εσάς, λέτε να έκαιγα ένα καραβάνι που το φρουρούσαν οι ίδιοι μου οι μισθοφόροι; Απ'ό,τι άκουσα, ο θηρευτής ήταν που–»

«Σου είπα ότι ξέρουμε τα πάντα, Δάρφο,» τον διέκοψε, πάλι, η Θήρνα. «Άρχισε, λοιπόν, να μας λες τις λεπτομέρειες, προτού μας αναγκάσεις να… παραφερθούμε.»

Δε θα έχει καλή κατάληξη ετούτη η συνάντηση, σκέφτηκε ο Χανμάρο, παρατηρώντας την όψη του μισθοφόρου να αγριεύει. *Δε θα έχει καθόλου καλή κατάληξη…*

«Κυρία Πτεράργυρη,» επέμεινε ο Δάρφο, «δεν είχα καμία σχέση με την πυρκαγιά. Και απορώ πώς έχετε φτάσει σ'αυτό το συμπέρασμα. Ποιος με κακολόγησε σ'εσάς;»

Ο Χανμάρο παρατήρησε, με τις άκριες των ματιών του, ότι ήδη αρκετοί πελάτες του πανδοχείου είχαν στρέψει τα βλέμματά τους και τους κοιτούσαν. Ορισμένοι, μάλιστα, που πρέπει να ήταν μισθοφόροι του Δάρφο, είχαν τραβήξει και όπλα. Ένα ξιφίδιο ήταν ακουμπισμένο σ'ένα τραπέζι κι ένα χέρι βρισκόταν πάνω στη λαβή του. Ένας πέλεκυς ήταν στα γόνατα ενός άντρας.

«Δε χρειάστηκε κανείς να σε κακολογήσει,» απάντησε η Θήρνα. «Σε είδαμε με τα ίδια μας τα μάτια να συναναστρέφεσαι τη γυναίκα που επιτέθηκε σ'εμένα και τον Άνρημ. Τη γυναίκα που παρακολουθούσε το καραβάνι μας. Τη γυναίκα με το ασήμι στις μπότες.»

«Η γυναίκα που είδατε δεν είναι η ίδια. Άλλη είναι. Απλά, τυχαίνει να έχει παρόμοιες μπότες. Σίγουρα, οι μπότες που είδατε εκείνη τη βραδιά, κυρία Πτεράργυρη, δεν είναι οι μόνες που υπάρχουν στον κόσμο!» Ύψωσε την κούπα του και ήπιε μπίρα.

«Δεν πρόκειται για σύμπτωση, Δάρφο,» είπε η Θήρνα. «Το ξέρω πολύ καλά αυτό. Άρχισε, επομένως, να μου λες πώς μπλέχτηκες στην όλη υπόθεση και τι σου ζητήθηκε να κάνεις. Ποιος σε πλήρωσε; Ο Βισκάλο;»

«Κανένας δε με πλήρωσε, πλην του πατέρα σας. Και δεν καταλαβαίνω γιατί είστε εσείς εδώ και όχι εκείνος!» Ο Δάρφο είχε δυναμώσει τον τόνο της φωνής του και σηκωθεί απ'το σκαμνί.

Και, μάλλον, αυτό ήταν σημάδι για τους μισθοφόρους του, έκρινε ο Χανμάρο, γιατί είδε αρκετούς να αφήνουν τις θέσεις τους στα τραπέζια του *Μαύρου Πέλεκυ* και να ζυγώνουν, με τα όπλα τους ανά χείρας.

«…Θήρνα,» προειδοποίησε την αδελφή του.

Εκείνη, όμως, το είχε καταλάβει, και πρόσταξε τους δούλους: «Συλλάβετέ τον!»

Η Ωράλιν έκανε να τραβήξει το ξίφος της, αλλά ο Δάρφο την κοπάνησε στο σαγόνι, με την κούπα του, κάνοντάς τη να χάσει τη λαβή της επάνω στο μανίκι του όπλου και να παραπατήσει.

«Ε!» φώναξε η γυναίκα του μπαρ. «Σταματήστε!»

Ο Νασμάρο, όμως, είχε την ίδια στιγμή τραβήξει το δικό του ξίφος, και προσπάθησε να βάλει τη λεπίδα μπροστά στο λαιμό του Δάρφο, για να τον ακινητοποιήσει. Ο μισθοφόρος έκανε το κεφάλι του στο πλάι και παραμέρισε το όπλο, με το χέρι του, γρονθοκοπώντας τον δούλο καταπρόσωπο και σωριάζοντάς τον, ανάσκελα, στο πάτωμα.

Και τότε ήταν που οι άνθρωποι του Δάρφο έπεσαν πάνω σ'αυτούς των Πτεράργυρων.

Η Φιλράνα –που, όπως και ο Χανμάρο, τους είχε δει να τραβάνε τα όπλα τους από πριν– το περίμενε τούτο και ήταν προετοιμασμένη. Ξεθηκαρώνοντας το ξίφος

της, παραμέρισε τον πέλεκυ του άντρα που τη ζύγωνε και τον κλότσησε στο γόνατο. Εκείνος μούγκρισε, χάνοντας την ισορροπία του, και η πολεμίστρια, με μια δυνατή σπρωξιά, τον έστειλε πάνω σ'ένα τραπέζι, ανατρέποντάς το και σκορπίζοντας τριγύρω φαγητά, ποτά, πιάτα, και ποτήρια. Οι άντρες που έτρωγαν εκεί ορθώθηκαν, φωνάζοντας, εξαγριωμένοι.

Ο Βόνιορ, διαγράφοντας ένα επιδέξιο ημικύκλιο με το ξίφος του, κατάφερε ν'απομακρύνει δύο μισθοφόρους του Δάρφο: μια γυναίκα που βαστούσε ένα ξιφίδιο σε κάθε χέρι, και έναν άντρα που κρατούσε ένα μακρύ σπαθί.

«*Σταματήστε!*» γκάριζε η γυναίκα του μπαρ. «*Σταματήστε!*»

Δύο πανύψηλοι, μυώδεις άντρες, που έφταναν σχεδόν ως το ταβάνι, είχαν αρχίσει να ζυγώνουν τους ταραχοποιούς, βαστώντας ρόπαλα. Μάλλον, επρόκειτο για τους φύλακες του πανδοχείου.

Ο Χανμάρο δεν ήξερε τι να κάνει, εκτός απ'το να μείνει κοντά στην αδελφή του και να τραβήξει το ξιφίδιο από τη ζώνη του. Του το είχε δώσει η Φιλράνα, προτού μπουν στον *Μαύρο Πέλεκυ*, «για κάθε ενδεχόμενο», όπως του είχε πει… και να που το δυστυχές ενδεχόμενο είχε προκύψει.

«*Δάρφο!*» φώναξε η Θήρνα, βλέποντας τον μισθοφόρο ν'απομακρύνεται. «Δε θα ξεγλιστρήσεις τόσο εύκολα, πουλημένο κάθαρμα!»

«Σταματήστε!» πρόσταξε εκείνος τους μισθοφόρους του, καθώς οι φύλακες του πανδοχείου έφταναν κοντά τους κι ο ένας άρπαζε τη γυναίκα με τα δύο ξιφίδια από τον ώμο, τραβώντας την, απότομα, πίσω και σωριάζοντάς την. «Σταματήστε, λέω! *Σταματήστε!*»

Οι μαχητές του υπάκουσαν, απομακρυνόμενοι απ'τους Πτεράργυρους και κατεβάζοντας τα όπλα τους.

Η Φιλράνα παρέμεινε σε πολεμική στάση, με το ξίφος της υψωμένο πάνω απ'τον ώμο, έτοιμη να χτυπήσει όποιον πλησίαζε εκείνη ή τους προστατευόμενούς της. Ο Βόνιορ ήταν επίσης έτοιμος, βαστώντας το δικό του ξίφος με τα δύο χέρια. Ο Νασμάρο ανασηκωνόταν, μουγκρίζοντας και κρατώντας τη μύτη του. Η Ωράλιν έτριβε το χτυπημένο της σαγόνι, αλλά εξακολουθούσε να βαστά το σπαθί της και να μοιάζει επικίνδυνη.

«Κυρία Πτεράργυρη,» είπε ο Δάρφο, από απόσταση, «σας διαβεβαιώνω ότι δεν είχα καμία σχέση με το δυστυχές γεγονός. Κάνετε λάθος που με κατηγορείτε. Ανέκαθεν ήμουν πιστός στον πατέρα σας, και δεν είχα λόγο ποτέ να στραφώ εναντίον του. Η καλή μου φήμη, και των μισθοφόρων μου, εξαρτάται από την αξιοπιστία μας. Αν πρόδιδα τον Νολράκο Πτεράργυρο όσο ήταν εργοδότης μου, θα ήταν σα να προδίδω τον εαυτό μου.»

«Δε σε πιστεύω, Δάρφο,» αντιγύρισε η Θήρνα. «Είσαι *ψεύτης*! Και νάσαι βέβαιος πως θα τα ξαναπούμε.» Στηριζόμενη στο δεκανίκι της, βάδισε προς την έξοδο του πανδοχείου, και ο Χανμάρο, η Φιλράνα, και οι δούλοι την ακολούθησαν.

Κεφάλαιο Εικοστό-Όγδοο
—Μάριλιν—

Οι καβγάδες δεν ήταν κάτι σπάνιο στο πανδοχείο «*Ο Μαύρος Πέλεκυς*». Συνέβαιναν συχνά-πυκνά, γι'αυτό κιόλας το μέρος φρουρείτο από δικούς του μισθοφόρους. Στην Κάτω Συνοικία του Ξίφους περιφέρονταν ένα σωρό τυχοδιώκτες, πολεμιστές προς αναζήτηση εργασίας, και μικρές ομάδες από μισθοφόρους. Και σ'ένα μέρος όπου υπάρχει ελάχιστη τάξη και συχνάζουν διάφοροι άνθρωποι, με διάφορους σκοπούς (αλληλοσυγκρουόμενους, πολλές φορές), είναι φυσικό τσακωμοί να ξεσπάνε συχνά… τσακωμοί που υπάρχει ο κίνδυνος να καταλήξουν και σε αιματοχυσίες ή ολόκληρες συμπλοκές. Οι δρόμοι της Κάτω Συνοικίας του Ξίφους ήταν επικίνδυνοι, όταν συνέβαιναν τέτοια επεισόδια, και η φρουρά έπρεπε, επειγόντως, να συγκεντρώνεται, για να ηρεμεί τα πνεύματα (ασχέτως αν σε πολλές περιπτώσεις, απλά, εμπλεκόταν κι αυτή στη συμπλοκή κι έκανε τα πράγματα χειρότερα απ'ό,τι ήδη ήταν).

Ο καβγάς, επομένως, που συνέβη μόλις τώρα στην τραπεζαρία του *Μαύρου Πέλεκυ* δεν ήταν τίποτα το πρωτόφαντο εδώ, ούτε τίποτα το ιδιαίτερο. Εξάλλου, κανένας δεν είχε σκοτωθεί, ούτε τραυματιστεί σοβαρά. Οι πελάτες, όταν είδαν τους Πτεράργυρους να φεύγουν και τα πράγματα να ηρεμούν, επέστρεψαν στο φαγητό τους. Εκείνοι που είχε ανατραπεί το τραπέζι τους (όταν η Φιλράνα έσπρωξε τον άντρα με το τσεκούρι επάνω τους) ζήτησαν από τη γυναίκα στο μπαρ να τους φέρει καινούργιο φαγητό, κι αυτή δεν αρνήθηκε.

Οι μισθοφόροι του Δάρφο απαίτησαν εξηγήσεις από εκείνον· τον ρώτησαν τι είχε συμβεί: Γιατί οι Πτεράργυροι είχαν, ξαφνικά, στραφεί εναντίον τους; Πώς ήταν δυνατόν να πιστεύουν ότι αυτοί ευθύνονταν για την πυρκαγιά στα δυτικά της Σερανβέλ; Μήπως ο αρχηγός ήξερε κάτι και δεν τους το έλεγε;

«Ρε, είστε με τα καλά σας;» μούγκρισε ο Δάρφο, όταν άκουσε ετούτο το τελευταίο. «Τι να ξέρω, δηλαδή; Λέτε να σας έβαζα εγώ φωτιά, για να καείτε, ενώ φυλούσατε το καραβάνι;» Τα λόγια του τους ντρόπιασαν, έτσι δε μίλησαν άλλο. Εκείνος, όμως, παρατήρησε ότι κάμποσοι από δαύτους δεν είχαν πειστεί

πραγματικά. Τον κοίταζαν με καχυποψία. Η καταραμένη η Θήρνα Πτεράργυρη τον είχε βάλει σε μπελάδες! Δεν ήταν καλό οι μισθοφόροι σου να σε κοιτάνε έτσι. Έπρεπε να σε *εμπιστεύονται*, όχι να φοβούνται ότι μπορεί να τους κάνεις καμια μπαγαποντιά.

Ο Δάρφο τούς άφησε μόνους τους, για την ώρα, νιώθοντας αηδιασμένος και… μπερδεμένος. Ναι, ήταν και μπερδεμένος, όφειλε να παραδεχτεί, καθώς έβγαινε απ'τον *Μαύρο Πέλεκυ* και βάδιζε στους δρόμους της Κάτω Συνοικίας του Ξίφους.

Είχε αρχίσει να νυχτώνει και οι σκιές γύρω του πλήθαιναν.

Σε διαφορετική περίπτωση, συλλογίστηκε, παραξενεμένος με τον εαυτό του, *θα είχα ζητήσει από την Πτεράργυρη μερικά χρήματα και θα της είχα αποκαλύψει όλα όσα ήξερα για τη Ναράμια. Διότι, έτσι όπως της απάντησα, τι κατάφερα; Δε διασκέδασα τις υποψίες που έχει για εμένα· αντιθέτως, τις ισχυροποίησα. Την έκανα να πιστέψει ότι, όντως, είμαι μπλεγμένος στην υπόθεση της πυρκαγιάς και προσπαθώ να της το κρύψω.*

Δεν μπορούσε, όμως, να προδώσει τη Ναράμια. Αισθανόταν ότι είχε δεθεί μαζί της, παρότι την ήξερε τόσο λίγο καιρό. Και δεν ήταν μόνο το γεγονός ότι είχαν ερωτοτροπήσει οι δυο τους· ο Δάρφο είχε ερωτοτροπήσει με πολλές γυναίκες που δε θα τον πείραζε να περάσει από σπαθί μέσα στην επόμενη ώρα, αν η πληρωμή ήταν καλή. Όχι, επομένως, δεν ήταν αυτό. Ήταν το γεγονός ότι η Ναράμια τού είχε διηγηθεί την προσωπική της ιστορία. Τον είχε κάνει να την καταλάβει. Είχε κάνει κάτι να πονέσει μέσα του. Γιατί, λοιπόν, να την πρόδιδε στους Πτεράργυρους; Δεν τους χρωστούσε, πλέον, τίποτα· δεν βρισκόταν στις υπηρεσίες τους. Κι επιπλέον, η Ναράμια δε θα μπορούσε να τους βοηθήσει να βρουν τους εχθρούς τους, όποιοι κι αν ήταν αυτοί: ούτε εκείνη δεν ήξερε, καλά-καλά, για ποιους δούλευε. Κι ο αλχημιστής με τη χάλκινη μάσκα πιθανώς να την πουλούσε–

Γιατί δεν έχει επιστρέψει ακόμα; Λες να είναι νεκρή; Λες να τη σκότωσε;

Η σκέψη τον έκανε να σταματήσει σε μια διασταύρωση δύο μικρών δρόμων. Αν ήξερε, τώρα, πού κατοικούσε ο καταραμένος αλχημιστής, θα πήγαινε εκεί, να μάθει τι είχε απογίνει η Ναράμια, για ποιο λόγο είχε αργήσει. Δεν ήξερε, όμως, πού βρισκόταν η οικία του, και έβρισε εσωτερικά τον εαυτό του, που δεν είχε ρωτήσει την τυχοδιώκτρια. Ίσως, τώρα, να μπορούσε να τη βοηθήσει… ή ίσως να μη μπορούσε να κάνει τίποτα: ίσως να έβρισκε μονάχα το κουφάρι της, πεταμένο σε καμια γωνία των σοκακιών της Σερανβέλ, ή μέσα σε κάποιο απ'τα Ανοίγματα ενώ το μασουλούσε ένα Λό'ορ. Αλλά, όπως και νάχε, θα έλυνε το ερώτημα που τον βασάνιζε. Θα έπαυε να αναρωτιέται. Προς το παρόν, ωστόσο, δεν είχε τη δυνατότητα να κάνει τίποτα, παρά μονάχα ένα πράγμα: να επιστρέψει στον *Μαύρο Πέλεκυ* και να περιμένει, μήπως η Ναράμια παρουσιαζόταν. Όμως δεν είχε όρεξη να πάει, πάλι, στο πανδοχείο, ύστερα από τον καβγά με την Πτεράργυρη· ήθελε να πάρει αέρα. Έτσι, συνέχισε τη βόλτα του στους δρόμους της Σερανβέλ…

Δεν ήταν καλή ιδέα, τελικά, που πήγαμε να βρούμε τον Δάρφο, σκεφτόταν ο Χανμάρο, καθώς κατευθύνονταν προς την οικία των Περίδετων. *Και το ήξερα, ρε γαμώτο! Κάπου μέσα μου, το ήξερα ότι η κατάσταση θα εξελισσόταν τόσο χάλια όσο εξελίχτηκε! Έπρεπε να είχα προσπαθήσει να λογικέψω τη Θήρνα· τελευταία, μου δίνει την εντύπωση πως δεν ξέρει τι της γίνεται, σα νάχει, ξαφνικά, χάσει τη λογική που παλιά τη διέκρινε.*

Κοίταξε την αδελφή του, που βάδιζε πλάι του, στηριζόμενη στην πατερίτσα της. Το κεφάλι της ήταν σκυφτό και τα μακριά, ξανθά της μαλλιά έπεφταν εκατέρωθεν του προσώπου της, κρύβοντάς το στη σκιά τους, έτσι όπως πλησίαζε η νύχτα· ο Χανμάρο δεν μπορούσε να διακρίνει την έκφρασή της. Πάντως, ένα ήταν το βέβαιο: ότι η αδελφή του δεν τον είχε προσέξει που την κοιτούσε· ο νους της βρισκόταν αλλού. Αναμφίβολα, τώρα, έκανε σχέδια επί σχεδίων μέσα στο κεφάλι της, για το πώς να στριμώξει ή να εκδικηθεί τον Δάρφο.

Κι αν, τελικά, ο Δάρφο έλεγε αλήθεια; Αν, όντως, δεν έχει καμία σχέση με την πυρκαγιά; Τι θα γίνει, τότε; Θα έχουμε στραφεί εναντίον ενός ανθρώπου που, όχι μόνο είναι αθώος, αλλά μας είχε υπηρετήσει καλά και τόσα χρόνια;… Οι Πτεράργυροι δεν τα κάνουν αυτά, Θήρνα. Ο πατέρας ποτέ δε θα έκανε κάτι τέτοιο. Ποτέ!

Ο Χανμάρο σκέφτηκε –τώρα, εκ των υστέρων, που αντιλαμβανόταν ότι ήταν, πλέον, αργά– πως, όταν η αδελφή του είχε προτείνει να πάνε να βρούν τον Δάρφο, εκείνος έπρεπε να την είχε εμποδίσει με κάθε μέσο: και το μόνο μέσο που είχε στη διάθεσή του ήταν ο πατέρας τους· γιατί αν, απλώς, της μιλούσε, ήταν βέβαιος πως η Θήρνα δε θα τον άκουγε, ξεροκέφαλη καθώς ήταν… *Έπρεπε να είχα πάει στον πατέρα. Ή, έπρεπε να την είχα απειλήσει πως, αν έκανε αυτό που σχεδίαζε, θα πήγαινα στον πατέρα. Και έπρεπε να της είχα ξεκαθαρίσει πως εγώ δε θα τη βοηθήσω.*

Να πάρει! είμαι τόσο ηλίθιος, κάποιες φορές. Τόσο ηλίθιος…

Στο σπίτι, θα τους περίμεναν· ήταν σίγουρος. Και, όπως αποδείχτηκε, είχε δίκιο. Όταν έφτασαν στην οικία των Περίδετων, ανακάλυψαν ότι η απουσία τους δεν είχε περάσει απαρατήρητη (*όπως ήταν και φυσικό, άλλωστε,* σκέφτηκε ο Χανμάρο· *δε φύγαμε μονάχα εμείς, μα πήραμε κι όλους τους δούλους μαζί μας!*). Οι γονείς τους το είχαν προσέξει και, ακούγοντάς τους να επιστρέφουν στο ισόγειο του σπιτιού, τους ζύγωσαν μέσα στον διάδρομο. Και είδαν τα χτυπημένα πρόσωπα της Ωράλιν και του Νασμάρο.

«Μα τη Φλόγα!» αναφώνησε η Μάριλιν. «Τι σας συνέβη; Θήρνα, γιατί βγήκες έξω; Πού πήγατε; Γιατί πήρατε τους δούλους; Σας επιτέθηκε κανένας στο δρόμο;»

«Ναι,» αποκρίθηκε η κόρης της. «Μας επιτέθηκαν, ενώ είχαμε πάει μια βόλτα–»

«*Βόλτα;*» τη διέκοψε ο Νολράκο. «Θήρνα, μη μου λες εμένα ψέματα! Δε θα έπαιρνες μαζί σου όλους μας τους φρουρούς, αν πήγαινες για μια 'βόλτα'. Προφανώς, ήξερες ότι θα έμπλεκες!»

Η Θήρνα δάγκωσε το χείλος της, καταρώμενη κάτω απ'την ανάσα της. «Πατέρα…»

Ο Νολράκο φάνηκε να τιθασεύει τον εαυτό του. «Αρκετά,» είπε, με πιο ήρεμη φωνή από πριν. «Αρκετά. Εσύ κι ο Χανμάρο, ελάτε στο δωμάτιό μας, για να μιλήσουμε.» Έδειξε, με τον αντίχειρά του, την πόρτα πίσω του. «Οι υπόλοιποι πηγαίνετε στα δικά σας δωμάτια. Και, Φιλράνα, εσύ μείνε· μη φύγεις.»

«Όπως επιθυμείτε, κύριε Πτεράργυρε.»

Ο Χανμάρο και η Θήρνα ακολούθησαν τους γονείς τους στο δωμάτιό τους, και ο Νολράκο έκλεισε και μαντάλωσε την πόρτα, όταν είχαν μπει όλοι τους. Ο χώρος δεν είχε καμια σπουδαία επίπλωση, αλλά ήταν καλύτερα επιπλωμένος απ'ό,τι τα υπόλοιπα δωμάτια που τους είχαν παραχωρήσει οι Περίδετοι. Εδώ, υπήρχε ένα κρεβάτι, ένα κομοδίνο, και μια μικρή ντουλάπα, καθώς και τα δύο μπαούλα που είχε φέρει ο Πτεράργυρος από την κατεστραμμένη έπαυλη.

«Τι πήγες κι έκανες, Θήρνα;» ρώτησε ο Νολράκο την κόρη του, καθώς εκείνη κάθιζε στη μία από τις δύο καρέκλες που βρίσκονταν στο δωμάτιο. «Πήγες ν'αναζητήσεις εκείνους που μας προκάλεσαν την καταστροφή; Δεν έχεις καθόλου μυαλό; Τι σ'έχει πιάσει;»

Δε χρειαζόταν και πολύ για να το καταλάβεις, πατέρα, παρατήρησε ο Χανμάρο. Ήταν εντυπωσιασμένος, όφειλε να παραδεχτεί. Αλλά, από την άλλη, βέβαια, ο Νολράκο δε θα δυσκολεύτηκε ιδιαίτερα για να μαντέψει πού είχε πάει η κόρη του μαζί με όλους τους δούλους. Εξάλλου, η ίδια είχε δηλώσει μπροστά του ότι ήθελε να βρει και να εκδικηθεί τους κακοποιούς που είχαν αρχίσει τη φωτιά.

«Τι μ'έχει *πιάσει*;» αντιγύρισε η Θήρνα, στον ίδιο τόνο. «Πατέρα, εσένα τι σ'έχει πιάσει; Δε σ'ενδιαφέρει να βρεθούν αυτοί οι άνθρωποι και να τιμωρηθούν, όπως τους αξίζει;»

«Σου είπα: έχουμε άλλα προβλήματα, τώρα–»

«Τότε, ασχολήσου εσύ μ'αυτά τα προβλήματα κι άσε εμένα ν'ασχοληθώ με το συγκεκριμένο!»

«*Όχι!*» φώναξε, κατηγορηματικά, ο Νολράκο. «Όχι. *Δεν* πρόκειται να ξανασχοληθείς μ'αυτό το θέμα, Θήρνα. Κατάλαβέ με όταν σου λέω ότι δεν έχει κανένα νόημα απολύτως!»

«Γιατί; Γιατί δεν έχει κανένα νόημα;»

«Διότι *δεν έχει*! Δεν πρόκειται να βρεις τίποτα, και θα βάλεις και τη ζωή σου σε κίνδυνο. Τώρα, πες μου τι ακριβώς πήγες και έκανες.»

Η Θήρνα δε μίλησε, αλλά ούτε απέστρεψε το βλέμμα της από το εξαγριωμένο πρόσωπο του Νολράκο.

Ο Πτεράργυρος στράφηκε στο γιο του. «Χανμάρο. Πού πήγατε; Τι κάνατε; Δεν έχεις ούτε εσύ μυαλό στο κεφάλι σου;»

Η Θήρνα ατένισε τον αδελφό της, κι εκείνος είδε πως τα μάτια της τον απειλούσαν· του έλεγαν: *Μην τυχόν και* τολμήσεις *να του πεις τι κάναμε! Μην τυχόν και ΤΟΛΜΗΣΕΙΣ!…*

Ο Χανμάρο, όμως, την αγνόησε –σκεπτόμενος: *Όχι, Θήρνα, δε θέλω άλλο νάχω σχέση με τις δολοπλοκίες σου*– κι αποκρίθηκε στον πατέρα του: «Πήγαμε να μιλήσουμε στον Δάρφο, στον *Μαύρο Πέλεκυ*.»

«Στον Δάρφο;» απόρησε ο Νολράκο. «Γιατί; Τι σχέση έχει αυτός; Έχετε τρελαθεί κι οι δυο σας;»

Η Θήρνα σηκώθηκε απ'την καρέκλα και, στηριζόμενη στο δεκανίκι της, κατευθύνθηκε προς την πόρτα.

Ο Νολράκο την έπιασε απ'το μπράτσο, προτού φτάσει. «Μη φεύγεις. Πρέπει να μιλήσουμε,» είπε, όχι με απότομο τρόπο.

«Δεν έχω τίποτ'άλλο να πω, πατέρα,» αποκρίθηκε εκείνη. «Θα σ'τα πει όλα ο καλός σου γιος!» Έριξε ένα οργισμένο –ακόμα και *εχθρικό*, θα μπορούσε να το χαρακτηρίσει ο Χανμάρο– βλέμμα στον αδελφό της και ζύγωσε την πόρτα, ξεφεύγοντας από τη λαβή του Νολράκο, ο οποίος δεν της έφερε αντίσταση. Το χέρι του, εξάλλου, δεν την έσφιγγε· απλά, την είχε αγγίξει. Ο Πτεράργυρος δεν ήταν άνθρωπος που μπορούσε να κακομεταχειρίζεται τα παιδιά του, με κανέναν τρόπο.

Η Θήρνα ξεμαντάλωσε την πόρτα και την άνοιξε, βγαίνοντας απ'το δωμάτιο, δίχως να κλείσει.

«Να πάω να της μιλήσω;» είπε η Μάριλιν στο σύζυγό της.

Εκείνος κούνησε το κεφάλι. «Όχι· θα της μιλήσουμε μετά.» Έκλεισε την πόρτα και τη μαντάλωσε.

Ύστερα, στράφηκε στο γιο του. «Τι σ'έκανε να την ακολουθήσεις; Εξήγησέ μου.»

Ο Χανμάρο αναστέναξε. *Ό,τι και να πεις, πατέρα, δίκιο θα έχεις…* «Δεν ξέρω… Δεν τα σκέφτηκα καλά τα πράγματα. Φέρθηκα ανόητα.» Αναστέναξε, πάλι. «Με συγχωρείς· έπρεπε να σε είχα ενημερώσει απ'την αρχή. Από τότε…»

Ο Νολράκο συνοφρυώθηκε. «Από *τότε*; Πότε είναι το *τότε*;»

Ο Χανμάρο κάθισε στην καρέκλα, ενώ οι γονείς του εξακολουθούσαν να στέκονται, και τους διηγήθηκε όλα όσα είχαν συμβεί. Τους είπε για την έρευνα της υπαίθρου, προκειμένου εκείνος κι η Φιλράνα να βρουν τον θηρευτή και τον Γκρίζο Ταύρο· και τους είπε και για την παρακολούθηση του Δάρφο και της γυναίκας που ονομαζόταν Ναράμια και που φορούσε μπότες με ασήμι στην πίσω μεριά.

Ο Νολράκο άκουγε έκπληκτος, αν και ήξερε ότι δε θάπρεπε να εκπλήσσεται. Η κόρη του, η Θήρνα, είχε δαιμόνιο νου. Το ήξερε από παλιά· γι'αυτό κιόλας την ήθελε μαζί του, στις εμπορικές του δουλειές. Όμως δε φανταζόταν ποτέ ότι θα την

έβλεπε να ενεργεί τόσο… τόσο απερίσκεπτα –και, μάλιστα, να βάζει και τον αδελφό της σε κίνδυνο.

Ο τραυματισμός της, σκέφτηκε ο Νολράκο, *πρέπει να της στοίχισε πολύ. Δεν ξέρει τι κάνει. Την παλιά της σύνεση, την έχει αντικαταστήσει η ανόητη παρορμητικότητα.*

Ή, ίσως οι κινήσεις της να οφείλονται στο γεγονός ότι δε γνωρίζει πόσο επικίνδυνοι είναι οι άνθρωποι που μας προκάλεσαν τις καταστροφές… Εγώ, πια, τους έχω ικανούς για οτιδήποτε…

«Με συγχωρείς, πατέρα,» είπε ο Χανμάρο, για δεύτερη φορά. «Έπρεπε να σου είχα μιλήσει.»

«Ό,τι έγινε, έγινε,» αποκρίθηκε ο Νολράκο. «Χαίρομαι που, τουλάχιστον, μου μίλησες τώρα, κι ελπίζω να μη γίνουν τα ίδια στο μέλλον.»

«Δε θα γίνουν,» υποσχέθηκε ο Χανμάρο, καθώς σηκωνόταν απ’την καρέκλα· «σε διαβεβαιώνω. Όμως…» πρόσθεσε, διστακτικά, «πες μου τι νομίζεις κι εσύ.»

«Τι νομίζω σχετικά με ποιο θέμα;»

«Με τον Δάρφο και τη Ναράμια, και τον θηρευτή και τον Γκρίζο Ταύρο…»

Τι νομίζω… σκέφτηκε ο Νολράκο. *Τι νομίζω…* Η αλήθεια ήταν πως δεν ήξερε τι του γινόταν. Πάντως, δεν πίστευε ότι ο μισθοφόρος τον είχε προδώσει. «Ο Δάρφο δεν είχε να κάνει με την πυρκαγιά, Χανμάρο. Δε θα έβαζε φωτιά σ’ένα καραβάνι που το φρουρούσαν οι άνθρωποί του.»

«Αυτό μάς είπε κι εκείνος.»

«Αλήθεια σάς είπε· εσείς, απλά, δεν τον πιστέψατε. Οι αρχηγοί μισθοφορικών ομάδων *βασίζονται* στην αξιοπιστία τους· όταν χάσουν την καλή τους φήμη, τα χάνουν όλα. Αν ο Δάρφο πρόδιδε εμένα, που τον είχα στη δούλεψή μου τόσο καιρό, θα ήταν σα να πρόδιδε και τον εαυτό του.»

«Και η γυναίκα με το ασήμι στις μπότες;»

«Σύμπτωση–»

«Η Θήρνα δεν το νομίζει–»

«Χανμάρο!» είπε, έντονα, ο Νολράκο. «Λογικέψου. Και σκέψου: τι σχέση θα μπορούσε να έχει η γυναίκα που μας κατασκόπευε με τον Δάρφο;» Ωστόσο, έπρεπε να παραδεχτεί ότι η ερώτηση του γιου του τον είχε βάλει σε υποψίες.

Ο Χανμάρο κούνησε το κεφάλι, νιώθοντας μπερδεμένος. «Δε μπορώ να κάνω κάποια υπόθεση, αυτή τη στιγμή. Όμως… όμως είναι περίεργο, πατέρα. Εκτός αν, όντως, πρόκειται μονάχα για μια απλή σύμπτωση…»

«Όπως και νάχει,» είπε ο Νολράκο, «δε θέλω εσύ να ξανασχοληθείς μ’αυτή την υπόθεση. Εντάξει;»

Ο Χανμάρο κατένευσε.

«Ορκίσου το, στη Φλόγα.»

«Τ’ορκίζομαι, πατέρα. Στη Φλόγα.»

«Τι είναι, Νολράκο;» ρώτησε η Μάριλιν, που πριν ήταν, κατά κύριο λόγο, σιωπηλή. «Τι ξέρεις γι'αυτή τη γυναίκα που λέγεται Ναράμια;»

«Τι να ξέρω;» αντιγύρισε εκείνος, πιο απότομα απ'ό,τι θα ήθελε. «Τίποτα δεν ξέρω. Αυτό που ξέρω είναι ότι κακώς η Θήρνα έχει βάλει στο μυαλό της να βρει τους εχθρούς μας.»

«Κι ο *βάρβαρος*, όταν τον ρωτήσαμε πού είχε πάει, μας απάντησε ότι δε γνώριζε,» είπε η Μάριλιν. «Σ'το έλεγα, Νολράκο, πως δεν έπρεπε να τον κρατήσουμε αυτόν–»

«Η Θήρνα είχε, προφανώς, ζητήσει από τον Άνρημ να μη μας πει τίποτα.»

«Και τι σημασία έχει τούτο; Ο Άνρημ είναι *δικός σου* δούλος, όχι δικός της! Έπρεπε να σε υπακούσει, Νολράκο.»

«Τέλος πάντων!» έκανε, θυμωμένα, εκείνος. «Δε θα κάτσω, τώρα, ν'ασχοληθώ με το τι έπρεπε νάχε κάνει ο Άνρημ. Εξάλλου, κι οι άλλοι δούλοι την ακολούθησαν. Η Θήρνα φταίει… γιατί δεν καταλαβαίνει ότι έτσι μπλέκει τα πράγματα, δίχως να καταφέρνει τίποτα.»

«Θα της μιλήσω,» δήλωσε η Μάριλιν, πηγαίνοντας προς την πόρτα.

Ο Νολράκο την έπιασε απ'τον αγκώνα. «Όχι, στάσου… Δε νομίζω ότι, τώρα, θα μας ακούσει, ό,τι κι αν της πούμε.»

Αναλογιζόμενη το χαρακτήρα της κόρης της, η Μάριλιν αποκρίθηκε: «Ναι, έχεις δίκιο. Αλλά, και πάλι… να την αφήσουμε να κάνει του κεφαλιού της;»

«Όχι,» συμφώνησε ο Νολράκο, «αυτό αποκλείεται. Υπάρχουν κίνδυνοι που δεν καταλαβαίνει.» (*Κίνδυνοι που δε θέλεις να μου εξηγήσεις!* σκέφτηκε η Μάριλιν. *Γιατί δε μου μιλάς ανοιχτά;*) «Πρέπει, κάπως, να την… να την…» Κούνησε το κεφάλι. «Να την περιορίσουμε. Αλλά δε μ'αρέσει η λέξη. Ακούγεται σαν 'να τη φυλακίσουμε', και δε θέλω κάτι τέτοιο.»

«Ας βάλουμε κάποιον να την παρακολουθεί,» πρότεινε η Μάριλιν. «Κάποιον που μπορούμε να εμπιστευτούμε. Τον Βόνιορ, ο οποίος είναι, ίσως, ο καλύτερος δούλος που έχουμε, αυτή τη στιγμή.»

«Χμμ… ναι, ο Βόνιορ, μάλλον, θα ήταν καλή επιλογή, Μάριλιν. Κι εν τω μεταξύ, αν βρεις την ευκαιρία… αν βρεις μια *κατάλληλη* ευκαιρία, μια περίσταση που θα πίστευες ότι η Θήρνα μπορεί να σ'ακούσει, μίλησέ της.»

Η Μάριλιν ένευσε.

Ο Νολράκο κάθισε στην άκρη του κρεβατιού. «Πρέπει κι εγώ να φύγω σύντομα: μπορεί και μεθαύριο. Πρέπει να πάω με τα πλοία του Πάλρο…» Αναστέναξε.

«Μην ανησυχείς,» είπε η σύζυγός του, καθίζοντάς δίπλα του κι ακουμπώντας το χέρι της στους ώμους· «θα φροντίσω εγώ για όλα. Δε θ'αφήσω τη Θήρνα να κάνει

του κεφαλιού της.» *Και θα φροντίσω ν'απομακρυνθεί κι αυτός ο άθλιος βάρβαρος από πλάι της,* πρόσθεσε νοερά. *Δεν τον χρειαζόμαστε, πλέον.*

«Προτού, όμως, φύγεις, θα ήθελα να μου μιλήσεις, Νολράκο,» ζήτησε, ύστερα από μερικές ανάσες σιγής. «Να μου μιλήσεις ανοιχτά, όπως παλιά, που μου μιλούσες για όλα.» Δεν ήταν, τελικά, και τόσο δύσκολο όσο νόμιζε να του το πει. Και δεν μπορούσε να τον περιμένει άλλο. Είχε την αίσθηση ότι, τώρα, έπρεπε να μάθει ό,τι ήταν να μάθει. Ίσως να της χρειαζόταν…

«Τι εννοείς, Μάριλιν;» ρώτησε ο Νολράκο, στρεφόμενος να την κοιτάξει. «Πάντα ανοιχτά σού μιλάω.»

«Όχι,» είπε εκείνη, «μου έχεις κρύψει πράγματα. Το καταλαβαίνω ότι μου τα έχεις κρύψει. Υπάρχει κάτι που φοβάσαι, αγάπη μου. Τι είναι αυτό; Γιατί δε μου λες;»

«Διότι δεν…»

Η Μάριλιν τον ατένισε, αναμένοντάς τον να συνεχίσει.

Ο Νολράκο απέφυγε το βλέμμα της. *Τι να σου πω, από τη στιγμή που κι εγώ δεν ξέρω καλά-καλά τι συμβαίνει;* συλλογίστηκε.

«Δε θα είχες κρατήσει τόσους φρουρούς, αν δεν πίστευες ότι υπάρχει ακόμα κίνδυνος· είμαι σίγουρη γι'αυτό. Σε ξέρω καλά, Νολράκο. Αλλά, και πριν από την πυρκαγιά, όταν είχαν συμβεί οι δύο προηγούμενες πανωλεθρίες, είχα την εντύπωση πως κάτι δε μου έλεγες, πως ήξερες κάτι περισσότερο· αλλιώς, θα υποπτευόσουν αμέσως τον Βισκάλο–»

«Δεν είχα καμία απόδειξη εναντίον του Βισκάλο…»

«Απόδειξη για ποιον είχες, τότε;»

«Για κανέναν–»

«Νολρ–»

«–κι αυτή είναι η αλήθεια, Μάριλιν. Για κανέναν δεν είχα αποδείξεις. Για κανέναν. Αν ήθελα να έχω αποδείξεις, θα έπρεπε να είχα ερευνήσει περισσότερο· δε θάπρεπε να το είχα αγνοήσει. Κι όμως εγώ, ο *ηλίθιος*, το αγνόησα!» Ορθώθηκε, βηματίζοντας μέσα στο δωμάτιο και έχοντας την πλάτη του γυρισμένη στη σύζυγό του. «Τους αγνόησα. Υπολόγισα λάθος τις δυνάμεις τους. Τους υποτίμησα. Και ορίστε… ορίστε πού μας οδήγησα!…» Στράφηκε να κοιτάξει τη Μάριλιν, κι εκείνη είδε τις αυλακώσεις στο πρόσωπό του· είδε τον πόνο που υπήρχε εκεί, είδε την απογοήτευση προς τον ίδιο του τον εαυτό, και είδε και την απόγνωση…

Σηκώθηκε από την άκρη του κρεβατιού και τον αγκάλιασε· και ο Νολράκο την αγκάλιασε επίσης και έκλαψε στον ώμο της, όπως δεν είχε κλάψει ποτέ του. Ξάπλωσαν στο κρεβάτι, εξακολουθώντας να είναι αγκαλιασμένοι, και τότε, της μίλησε γι'αυτά που δεν της είχε μιλήσει εδώ και πολύ καιρό, και αισθάνθηκε ένα βάρος να φεύγει από μέσα του, τώρα που τα είχε μοιραστεί. Παρατήρησε, βέβαια, πως όσα τής είχε αποκαλύψει την είχαν βάλει στους ίδιους προβληματισμούς που

είχαν βάλει κι εκείνον όταν του συνέβησαν· όμως είδε, επίσης, ότι ένα βάρος είχε φύγει κι από τη Μάριλιν, και ότι έδειχνε να νιώθει καλά που ο σύζυγός της είχε αποφασίσει να της ανοιχτεί για ένα θέμα που τους αφορούσε όλους.

Όταν τα λόγια τούς τελείωσαν, έκαναν έρωτα μέσα στο σιωπηλό δωμάτιο, ενώ η νύχτα είχε ρίξει το πέπλο της επάνω στη Σερανβέλ.

Κεφάλαιο Εικοστό-Ένατο
—Χανμάρο—

Βγαίνοντας απ'το δωμάτιο των γονιών της, η Θήρνα είδε στο πέρας του διαδρόμου τη Φιλράνα να στέκεται, έχοντας τους αντίχειρές της περασμένους μέσα στη ζώνη της. Η πολεμίστρια ατένισε την Πτεράργυρη δίχως να μιλήσει. Εκείνη την αγνόησε και, στηριζόμενη στην πατερίτσα της, ζύγωσε την πόρτα του δωματίου που μοιραζόταν με τον Χανμάρο. Την άνοιξε και μπήκε.

Μέσα, δεν ήταν κανένας. Ο Άνρημ πρέπει να είχε πάει στο διπλανό δωμάτιο, μαζί με τον Νασμάρο. Η Θήρνα ξάπλωσε, ανάσκελα, στο κρεβάτι, ξεφυσώντας. Δεν μπορούσε να καταλάβει τον πατέρα της! Δεν ήταν έτσι παλιά, ο Νολράκο Πτεράργυρος. Παλιά, είχε περισσότερη δύναμη μέσα του. Παλιά, θα ήθελε να βρει τους κακοποιούς που τους είχαν προκαλέσει τις καταστροφές και να τους ξεπληρώσει, όπως τους άξιζε. *Τι έχεις πάθει, πατέρα; Τι έχεις πάθει;*

Κι αυτός ο Χανμάρο! Να την προδώσει έτσι, το κωλόπαιδο; Η Θήρνα τον είχε εμπιστευτεί. Είχε πιστέψει στην εχεμύθειά του, κι εκείνος, με την πρώτη ευκαιρία, ήταν πρόθυμος να τ'αποκαλύψει όλα στον πατέρα τους!

Πολύ ωραία… σκέφτηκε η Θήρνα, εξοργισμένη με τον εαυτό της. *Εμπιστεύτηκα τον λάθος άνθρωπο και, τώρα, το πληρώνω. Εγώ κι ο Χανμάρο θα μπορούσαμε να είχαμε φτιάξει κάποιο παραμύθι μαζί –κάτι για να πούμε στον πατέρα και να τον καθησυχάσουμε–, αλλά, όχι, εκείνος ήθελε, αμέσως, να του τ'αραδιάσει όλα!*

Ο αδελφός της ήταν ανόητος, ηλίθιος, χαζός! Η Θήρνα δεν πρόκειται ποτέ ξανά να τον εμπιστευόταν, ύστερα από τούτο. Θα συνέχιζε να ερευνά για τους κακοποιούς, και θα το έκανε *μόνη της*, με μοναδικό της βοηθό τον Άνρημ. Τουλάχιστον, εκείνον *μπορούσε* ακόμα να τον εμπιστευτεί. Έτσι ήλπιζε, δηλαδή. Δεν πίστευε κι αυτός να της επιφύλασσε την ίδια δυσάρεστη έκπληξη που της είχε επιφυλάξει ο αδελφός της…

Άκου να δεις! γρύλισε, εσωτερικά, η Θήρνα. *Έτσι αμέσως, ο βλαμμένος! Δεν περίμενε ούτε καν να τον φέρουν σε δύσκολη θέση. Μόλις ο μπαμπάς ρώτησε, εκείνος πετάχτηκε ν'απαντήσει!*

Κοίταξε το στρώμα παραδίπλα, το οποίο βρισκόταν άδειο στο πάτωμα (οι Περίδετοι δεν είχαν άλλο κρεβάτι για τον αδελφό της). *Και μετά, νομίζει ότι θάρθει να κοιμηθεί εδώ, κι όλα θα είναι όπως παλιά;* Η Θήρνα δεν πρόκειται ούτε να του μιλούσε, ούτε να γύριζε να τον κοιτάξει.

Όταν ο Χανμάρο βγήκε απ'το δωμάτιο των γονιών του, περίμενε η Θήρνα να βρίσκεται απέξω, για να τσακωθούν, ή ακόμα και για να παίξουν ξύλο. Δεν ήταν, όμως, η αδελφή του που βρισκόταν στον ημιφωτισμένο διάδρομο, αλλά η Φιλράνα, η οποία στεκόταν στο πέρας του, μπροστά από την εξώπορτα, με τα χέρια της σταυρωμένα μπροστά της και τον ώμο της ακουμπισμένο στον τοίχο. Το βλέμμα της εστιάστηκε επάνω του, σαν να προσπαθούσε να τον διακρίνει μέσα από τις σκιές.

Ο Χανμάρο τη ζύγωσε, κι εκείνη έπαψε να στηρίζεται στον τοίχο. «Τι έγινε;» τον ρώτησε. «Άργησες να βγεις. Απόρησα που η Θήρνα βγήκε πριν από σένα· κι αν έκρινα καλά απ'την όψη της, κι απ'τον τρόπο που με κοίταξε, πρέπει να ήταν πολύ θυμωμένη.»

«Ναι,» είπε ο Χανμάρο, «ήταν…»

«Τι έγινε;» ξαναρώτησε η Φιλράνα.

«Του τα είπα όλα.»

«Του πατέρα σου;»

«Ναι– Θέλω, όμως, να βγω έξω λίγο. Δε μπορώ άλλο εδώ.» *Και δε θέλω να συναντήσω, τώρα, τη Θήρνα.* Ο Χανμάρο προσπέρασε τη Φιλράνα, ανοίγοντας την εξώπορτα του διαδρόμου και βγαίνοντας στην πέτρινη σκάλα. Εκεί, άνοιξε την πόρτα που βρισκόταν στο τέλος των σκαλοπατιών και πέρασε από την οικία των Περίδετων στον νυχτερινό δρόμο μπροστά απ'αυτήν.

Η Φιλράνα τον ακολούθησε. «Πού θα πας;»

«Δεν ξέρω. Θέλω να περπατήσω: να καθαρίσει το κεφάλι μου.»

Η Φιλράνα ανασήκωσε τους ώμους, έτσι άρχισαν να αργοβαδίζουν μέσα στους δρόμους της Συνοικίας των Δηλητηρίων.

«Τι νομίζεις εσύ;» ρώτησε ο Χανμάρο. «Για τη Ναράμια, εννοώ, και για τον Δάρφο.»

«Σου είπα ότι μου φάνηκε περίεργη η αντίδρασή της, όταν μιλούσες με το μισθοφόρο. Αλλά, πέραν τούτου, δεν μπορώ να ξέρω. Ο πατέρας σου τι σου είπε;»

«Να μην ξανασχοληθώ με την υπόθεση. Και φαίνεται να πιστεύει πως ο Δάρφο δεν είναι δυνατόν να είχε καμία ανάμιξη με τη φωτιά… Κι άμα το σκεφτείς, είναι

λογικό. Θα πυρπολούσε τους ίδιους του τους ανθρώπους –τους φρουρούς του καραβανιού μας; Μάλλον δύσκολο μού μοιάζει. Κι επιπλέον, είναι και το θέμα της καλής του φήμης, που είπε κι ο πατέρας. Όσοι έχουν μισθοφορικές ομάδες *βασίζονται* στην καλή τους φήμη, είπε· δε θέλουν να την αμαυρώσουν.»

«Σ'αυτό έχει, σίγουρα, δίκιο,» παραδέχτηκε η Φιλράνα. «Ένα από τα πράγματα που μας έμαθαν στη Σχολή Τακτικής και Διοίκησης είναι να μην προδίδουμε ποτέ τους εργοδότες μας. Ένας μισθοφόρος που προδίδει τους εργοδότες του καταστρέφεται, πολύ σύντομα, γιατί, πλέον, κανείς δε θέλει να τον εμπιστευτεί και να του δώσει δουλειά.»

Τα βήματά τους αντηχούσαν επάνω στο πλακόστρωτο των δρόμων, καθώς ησυχία απλωνόταν γύρω. Από το βασίλεμα των ήλιων κι έπειτα, η Συνοικία των Δηλητηρίων δεν είχε και πολλή κίνηση. Τα πάντα ηρεμούσαν, και μονάχα κανέναν μοναχικό διαβάτη έβλεπες. Όχι πως και τις άλλες ώρες της ημέρας ήταν από τις πιο πολυσύχναστες συνοικίες της Σερανβέλ, αλλά το βράδυ, πια, η ερημιά θα μπορούσε να χαρακτηριστεί απόλυτη.

Από μια άποψη, ήταν και τρομακτική, σκέφτηκε ο Χανμάρο, ενθυμούμενος τους φονιάδες που η Φιλράνα είχε πει ότι επιτέθηκαν στη Ναράμια.

«Αλήθεια,» είπε, «θυμάσαι πού ήταν εκείνο το Άνοιγμα όπου την έριξαν;»

Η Φιλράνα τον κοίταξε, κάπως παραξενεμένη. «Τη Ναράμια; Ναι, θυμάμαι· αλλά γιατί ρωτάς;»

«Είσαι σίγουρη ότι πέθανε, όταν έπεσε εκεί;»

«Αυτό είναι το λογικότερο να υποθέσω… Τι άλλο να συνέβη;»

«Είπες ότι τους παρακολουθούσες, καθώς μάχονταν, και, μετά, ένας απ'αυτούς σ'ανακάλυψε, κι όλοι στράφηκαν στο μέρος σου…»

Η Φιλράνα ένευσε.

Ο Χανμάρο συνέχισε: «Εκείνη την ώρα, που όλοι τους σε πλησίαζαν, δε θα μπορούσε η Ναράμια να είχε σκαρφαλώσει έξω απ'το Άνοιγμα και να είχε φύγει;»

«Εξαρτάται…» μόρφασε η Φιλράνα. «Απ'ό,τι ξέρω, τα Ανοίγματα είναι φτιαγμένα έτσι ώστε να μη μπορεί κανείς να βγει εύκολα, όταν πέσει μέσα. Αλλά, απ'την άλλη, υποθέτω, τα πάντα είναι πιθανά…» Μόρφασε, πάλι.

«Πήγαινέ με εκεί.»

«Γιατί; Ακόμα κι αν η Ναράμια σώθηκε, δε θα κάθεται να μας περιμένει.»

«Το καταλαβαίνω αυτό, αλλά έχω την περιέργεια να δω το μέρος.»

Η Φιλράνα φάνηκε λιγάκι διστακτική, γιατί, κατά βάθος, φοβόταν ότι ο Σάρκο κι οι φονιάδες του μπορεί να τριγύριζαν ακόμα εκεί κοντά. Προσπάθησε να σκεφτεί λογικά, όμως: Όπως η Ναράμια δε θα είχε μείνει δίπλα στο Άνοιγμα αν ήταν ζωντανή, έτσι κι αυτοί, αναμφίβολα, θα είχαν προ πολλού αποχωρήσει, είτε είχαν καταφέρει να τη σκοτώσουν είτε όχι.

«Εντάξει,» είπε στον Χανμάρο, κι έστριψε αριστερά, σ'ένα σοκάκι. Το χέρι της το ακούμπησε στη λαβή του σπαθιού της, για παν ενδεχόμενο… *αν και,*

πραγματικά, είναι παράλογο να σκέφτομαι ότι κάτι θα συμβεί, προσπάθησε να πείσει τον εαυτό της.

Ο Χανμάρο την ακολούθησε σιωπηλά μέσα στο σκοτεινό δρομάκι, όπου ένας σκύλος φαινόταν να κοιμάται σε μια γωνία, φωτιζόμενος από μερικές δέσμες φεγγαρόφωτου.

Δεν άργησαν να φτάσουν στο Άνοιγμα μέσα στο οποίο η Φιλράνα είχε δει τους φονιάδες να ρίχνουν τη Ναράμια. «Αυτό είναι,» είπε στον Χανμάρο.

Εκείνος κοίταξε κάτω. «Υπάρχει κάποιος. Και… και μοιάζει…»

«…καμένος. Δε νομίζω, όμως, ότι είναι η Ναράμια, αν κρίνω απ'το ανάστημα του σκέλεθρου.»

«Μα–»

«Δεν έπεσε *μόνο* εκείνη στο Άνοιγμα, Χανμάρο. Προτού τη ρίξουν, πρόλαβε να σπρώξει μέσα έναν απ'τους δικούς τους· και άκουσα τις κραυγές του, καθώς κάποιο Λό'ορ, υποθέτω, του χίμησε. Δε μπορούσα να δω μέσα στο Άνοιγμα, φυσικά, για να ξέρω τι ακριβώς γινόταν.»

«Και ποιος τον έκαψε;»

«Μη μου πεις ότι δεν ξέρεις τη συνηθισμένη τακτική…»

«Ποια συνηθισμένη τακτική;» ρώτησε ο Χανμάρο.

«Μάλιστα· ξέχασα: δεν έμενες ποτέ *μέσα* στη Σερανβέλ…» είπε η Φιλράνα. «Η συνηθισμένη τακτική είναι οι κάτοικοι των γύρω σπιτιών να ρίχνουν λάδι στο πτώμα και να το καίνε, πετώντας επάνω του ένα αναμμένο ξύλο. Αν δε γινόταν αυτό, τότε ολόκληρος ο δρόμος θα βρομούσε για μέρες, όταν κάποιος νεκρός βρισκόταν μέσα στα Ανοίγματα, και θα κυκλοφορούσαν κι ένα σωρό επικίνδυνες ασθένειες.»

«Γιατί δεν κατεβαίνει κανένας να μαζέψει τον νεκρό, ώστε να κηδευτεί όπως πρέπει;»

«Είσαι τρελός; Ποιος θα το ριψοκινδυνέψει, με τα Λό'ορ εκεί κάτω; Οι περισσότεροι προτιμούν να τους καίνε και να ξεμπερδεύουν. Εξάλλου, κατά κύριο λόγο, οι άνθρωποι που πέφτουν στα Ανοίγματα είναι, ας πούμε… από τους πολίτες που η πόλη δε θ'αναζητήσει. Υπάρχουν, βέβαια, κι εξαιρέσεις: περιπτώσεις όπου άνθρωποι κατέβηκαν για να μαζέψουν πτώματα, ή για να σώσουν κάποιον· αλλά αυτά δεν είναι συνηθισμένα.»

«Καταλαβαίνω,» είπε ο Χανμάρο. «Όμως, αν εδώ μέσα βρίσκεται μόνο *ένα* κουφάρι, τότε η Ναράμια είναι ζωντανή.» Στράφηκε, για να την κοιτάξει καταπρόσωπο.

Η Φιλράνα κούνησε το κεφάλι. «Όχι απαραίτητα. Πολλές φορές, τα Λό'ορ μεταφέρουν τα θύματά τους στις υπόγειές τους κατοικίες. Βλέπεις αυτές τις τρύπες μέσα στο Άνοιγμα; Εκεί τα τραβάνε, όπου μπορούν να τα φάνε με την ησυχία τους, χωρίς να κινδυνεύουν από κανέναν κυνηγό Λό'ορ.»

«Κυνηγό Λό'ορ;»

«Ναι· υπάρχουν άνθρωποι που τα κυνηγάνε. Προσπαθούν να τα παρασύρουν έξω απ'τις τρύπες τους, για να τα σκοτώσουν και να τα πουλήσουν. Δύσκολη δουλειά, και επικίνδυνη· αλλά προσοδοφόρα. Ούτ'αυτό το ήξερες;»

«Νομίζω ότι κάτι είχα ακούσει, μα δεν είμαι σίγουρος. Δεν έχω ποτέ ασχοληθεί ιδιαίτερα με τα Λό'ορ…»

«Ούτε εγώ,» ανασήκωσε τους ώμους η Φιλράνα· «αλλά, άμα έμενες μέσα στη Σερανβέλ, θα είχαν πάρει τ'αφτιά σου πολλά και διάφορα για τα Ανοίγματα. Κυκλοφορούν ένα σωρό αστικοί μύθοι για δαύτα. Όπως είναι, για παράδειγμα, ο μύθος του Γέροντα των Ανοιγμάτων.»

«Τέλος πάντων,» είπε ο Χανμάρο, που δεν ενδιαφερόταν να μάθει περισσότερα για τις εφιαλτικές τρύπες στις πλευρές των δρόμων της Σερανβέλ και για τα γλοιώδη, καβουκοφόρα όντα που κατοικούσαν εκεί. «Θα με πας και σ'εκείνη την πόρτα που χτύπησε η Ναράμια;»

«Γιατί; πιστεύεις ότι θα τη βρεις εκεί;» Η Φιλράνα ακόμα δεν είχε διώξει από μέσα της το φόβο ότι ο Σάρκο κι οι φονιάδες του μπορεί να βρίσκονταν κάπου κοντά, και ήθελε να φύγει από τούτο το μέρος όσο το δυνατόν πιο γρήγορα. Εξάλλου, δε νόμιζε ότι θα έβρισκαν και τίποτα.

«Όχι,» της απάντησε ο Χανμάρο, «αλλά θέλω να ξέρω πού είχε πάει· πειράζει;»

Η Φιλράνα τον οδήγησε στο οικοδόμημα όπου είχε μπει η Ναράμια, το οποίο βρισκόταν λιγάκι παρακάτω. Η πόρτα ήταν ξύλινη και περιστοιχισμένη από αναρριχώμενα φυτά. Στο κέντρο της υπήρχε χαραγμένος ένας κύκλος και, μέσα στον κύκλο, ήταν λαξεμένο ένα σύμβολο που έμοιαζε με δόντι.

«Τι σημαίνει αυτό;» ρώτησε ο Χανμάρο, συνοφρυωμένος.

«Δεν έχω ιδέα.»

Ο θείος Σάμκρο ίσως να γνωρίζει, όμως, σκέφτηκε ο Χανμάρο· και το σημείωσε, μέσα στο νου του, να τον ρωτήσει αύριο.

«Δεν πάμε, τώρα;» πρότεινε η Φιλράνα.

Ο Χανμάρο παρατήρησε το σπίτι. Ήταν μονώροφο και πέτρινο, κι όλα τα παράθυρά του ήταν κλειστά. *Τι είδους μέρος είναι τούτο; Η οικία κάποιου αλχημιστή;*

Η Φιλράνα κοίταζε τις σκιές, με τις άκριες των ματιών της. Κάτι κινήθηκε, και το χέρι της μισοτράβηξε το σπαθί της απ'το θηκάρι· αλλά, τελικά, δεν ήταν παρά μια γάτα.

Ο Χανμάρο δεν πρόσεξε ούτε την περαστική γάτα ούτε την αντίδραση της πολεμίστριας. «Ας φύγουμε,» είπε. «Απλά, ήμουν περίεργος να δω πού είχε πάει η Ναράμια. Και,» πρόσθεσε, καθώς είχαν αρχίσει να βαδίζουν, απομακρυνόμενοι από το σπίτι με τη λαξεμένη πόρτα και από το Άνοιγμα όπου είχε γίνει η συμπλοκή, «δεν ήθελα να επιστρέψω στους Περίδετους από τώρα. Για την ακρίβεια, δεν ξέρω αν θέλω να επιστρέψω καθόλου απόψε. Κοιμάμαι στο ίδιο δωμάτιο με τη Θήρνα, κανονικά…»

«Καταλαβαίνω,» είπε η Φιλράνα. «Έχεις χρήματα επάνω σου;»

«Ελάχιστα. Ίσα-ίσα για κάνα-δυο ποτά.»

«Εγώ έχω περισσότερα. Αν θες, μπορώ να σου κλείσω ένα δωμάτιο σε κάποιο πανδοχείο, γι'απόψε.»

«Όχι, Φιλράνα, δε χρειάζεται…» αποκρίθηκε ο Χανμάρο.

«Δεν είναι καθόλου δύσκολο,» είπε εκείνη, και, ξαφνικά, βρέθηκε πολύ κοντά του. Ο Χανμάρο μπορούσε να αισθανθεί τον γοφό της πλάι στον δικό του και τα στήθη της επάνω στο στέρνο του. Η Φιλράνα σηκώθηκε στις μύτες των μποτών της και τα χείλη της άγγιξαν τα χείλη του. «Καθόλου δύσκολο…»

Το φιλί της ήταν μεθυστικό και δυνατό, και ο Χανμάρο διαπίστωσε ότι είχαν σταματήσει να περπατάνε, και ότι βρίσκονταν μέσα σ'ένα σκοτεινό στενορύμι, όπου κανένας ήχος δεν ακουγόταν. Το αίμα φούντωσε μέσα του, και τα χέρια του τυλίχτηκαν γύρω από τη μέση της, ενώ τα δικά της χέρια βρίσκονταν γύρω απ'το πρόσωπό του. Μπορούσε να μυρίσει τον ιδρώτα της.

Αναπάντεχα –ένας ήχος!

Μια πόρτα που ανοίγει.

Ο Χανμάρο κι η Φιλράνα πετάχτηκαν, τρομαγμένοι, αλλά κανένας τους δεν αναφώνησε. Η πολεμίστρια τράβηξε τον Πτεράργυρο παράμερα, καθώς κάτι φαινόταν να κινείται μες στο μισοσκόταδο. Μια ανθρώπινη, καμπουριασμένη μορφή είχε βγει από μια πόρτα και, μεταφέροντας έναν σάκο στη ράχη της, απομακρυνόταν, παραπατώντας και βήχοντας.

«Μάλλον, δεν είχε σχέση μ'εμάς,» μειδίασε ο Χανμάρο. «Αλλά, πραγματικά, Φιλράνα, δε θέλω να νοικιάσεις δωμάτιο για μένα. Αν μη τι άλλο, η οικογένειά μου θα έπρεπε να σε πληρώνει, όχι το αντίστροφο.»

«Υπάρχει κι άλλη λύση,» εξήγησε εκείνη, «αν δε σε πειράζει να κοιμηθείς σε χώρο που είναι σχετικά, αλλά όχι απόλυτα, ανοιχτός.»

Ο Χανμάρο συνοφρυώθηκε. «Τι εννοείς;»

«Η Σχολή Τακτικής και Διοίκησης δε φρουρείται από κανέναν. Μπορούμε να μπούμε εύκολα και να βρούμε χώρο σε μια απ'τις αίθουσες που δε χρησιμοποιούνται.» Τον φίλησε.

Ο Χανμάρο αισθανόταν παράξενα. Αισθανόταν την αμηχανία που είχε προς τη Φιλράνα να τον έχει εγκαταλείψει. *Φυσικά* και ήθελε να πάει σ'αυτή τη σχολή μαζί της. Κι επιπλέον, η ιδέα τού να επιστρέψει στην οικία των Περίδετων κάθε άλλο παρά τον ενθουσίαζε.

«Πού είναι η Σχολή Τακτικής και Διοίκησης;» ρώτησε.

«Στην Άρχουσα Συνοικία. Πάνω απ'τις Αρχοντικές Αποβάθρες.»

Ο Χανμάρο σκέφτηκε, λίγο, τη διαδρομή. «Για να φτάσουμε εκεί, θα πρέπει να πάμε απ'τη Χρυσή Γέφυρα…» Δεν ήταν και μικρή απόσταση.

«Ναι,» συμφώνησε η Φιλράνα, «εκτός αν κολυμπήσουμε.» Μειδίασε, πονηρά. «Ξέρεις να κολυμπάς;»

«Φυσικά και ξέρω,» αποκρίθηκε ο Χανμάρο. «Πάω στοίχημα, μάλιστα, πως κολυμπάω πιο γρήγορα από σένα.»

«Έτσι λες, ε;» τον πείραξε η Φιλράνα.

«Στην ύπαιθρο έχεις περισσότερες ευκαιρίες να κολυμπήσεις απ'ό,τι μες στην πόλη.»

«Ας δούμε, λοιπόν!» Ξεκίνησε να βαδίζει πρώτη, και ο Χανμάρο την ακολούθησε.

Διασχίζοντας τη Συνοικία των Δηλητηρίων, έφτασαν στην ακριανή, δυτική μεριά των Κάτω Μικρών Αποβάθρων και στάθηκαν επάνω σε μια ξύλινη προβλήτα.

«Θα κολυμπήσουμε μέχρι απέναντι, στις Άνω Μικρές Αποβάθρες,» είπε η Φιλράνα, δείχνοντας. «Και μετά, θα πάμε προς τα εκεί,» έδειξε δυτικά, «κολυμπώντας κατά μήκος της βόρειας όχθης. Μην πας από τη νότια, γιατί εκεί είναι οι Αποβάθρες του Κακού Νερού, όπου αδειάζουν οι υπόνομοι.»

«Το ξέρω,» είπε ο Χανμάρο. *Νομίζει ότι είμαι τελείως άσχετος από την πόλη; Χωριάτης που δε γνωρίζει τι του γίνεται;*

«Εντάξει,» αποκρίθηκε η Φιλράνα, χωρίς νάχει παρατηρήσει τον λιγάκι προσβεβλημένο τόνο στη φωνή του. «Ας βρούμε, τώρα, εδώ κοντά ένα μέρος να κρύψουμε τα ρούχα μας.»

«Δε θα μου φαινόταν πολύ συνετό να τ'αφήσουμε πίσω.»

«Και πώς θα κολυμπήσεις; Με την κάπα και τις μπότες σου; Μη μου πεις ότι είσαι *τόσο* καλός κολυμβητής!»

«Αν υπήρχε ανάγκη, θα το έκανα.»

«Αν υπήρχε ανάγκη, όλοι θα το κάναμε,» είπε η Φιλράνα, καθώς άρχιζαν να τριγυρίζουν στις αποβάθρες και εκείνη κοιτούσε γύρω-γύρω, ψάχνοντας για καμια καλή κρυψώνα.

Τελικά, τη βρήκε: ένα παλιό, χτισμένο παράθυρο, στον στενό χώρο ανάμεσα σε δύο σπίτια. «Εδώ,» είπε, δείχνοντας στον Χανμάρο. «Εδώ.» Κι ακουμπώντας την πλάτη της στον τοίχο, άρχισε να λύνει τη μια της μπότα.

Ο Πτεράργυρος δίστασε, για μια στιγμή, αλλά, ύστερα, τη μιμήθηκε. Έβγαλε τις μπότες του και την κάπα του και τη ζώνη του, και τα έβαλε στο περβάζι του παραθύρου, κρύβοντάς τα μέσα στις σκιές. Η Φιλράνα έκανε το ίδιο και, μετά, έβγαλε και την πουκαμίσα της, μένοντας μ'ένα μαύρο μπούστο που φορούσε από μέσα. Το σπαθί της το έδεσε στην πλάτη της. Ο Χανμάρο, ακολουθώντας το παράδειγμά της, έβγαλε κι αυτός την τουνίκα του και την απόθεσε πάνω στη συμπιεσμένη στοίβα των υπόλοιπων ρούχων. Εξάλλου, ήταν ζεστή η νύχτα απόψε.

«Ελπίζω, όταν επιστρέψουμε, να τα βρούμε εκεί όπου τ'αφήσαμε,» είπε στη Φιλράνα, καθώς πήγαιναν, πάλι, στη δυτική άκρη των Κάτω Μικρών Αποβάθρων κι επάνω στην ξύλινη προβλήτα όπου είχαν ανεβεί και πριν. Το ξύλο ήταν άγριο κάτω απ'τα γυμνά τους πόδια.

Η Φιλράνα λοξοκοίταξε τον Χανμάρο. «Να υποθέσω ότι θα είναι κι αυτό σαν την αλογοδρομία;» ρώτησε, στεκόμενη στην άκρια, μπροστά από το νερό του ποταμού Σίλμεργκιθ.

Ο Χανμάρο χαμογέλασε. «Ασφαλώς.»

«Εντάξει. Με το τρία, λοιπόν.

»Ένα…

»Δύο–»

Ο Χανμάρο βούτηξε.

«Παλιοτόμαρο!» φώναξε η Φιλράνα, βουτώντας πίσω του και ακολουθώντας τον.

Κολύμπησαν γρήγορα προς τις Άνω Μικρές Αποβάθρες, ενώ τον κυνηγούσε, προσπαθώντας να τον προφτάσει. Κοιτάζοντας πάνω απ'τον ώμο του, ο Χανμάρο έβλεπε μονάχα μια δυνατή αναταραχή του νερού να τον καταδιώκει. Διέσχισαν τον ποταμό κάθετα, από τα νότια προς τα βόρεια, και, σύντομα, βρέθηκαν στην αντίπερα όχθη. Ο Πτεράργυρος έφτασε πριν από τη Φιλράνα, αλλά όχι με μεγάλη διαφορά· και, καθώς έστριβε αριστερά, για να κολυμπήσει προς τα δυτικά, αντίθετα με το ρεύμα, αισθάνθηκε ένα χέρι ν'αρπάζει την κνήμη του και να τον τραβά πίσω. Και ύστερα, η πολεμίστρια βρισκόταν πλάι του, χτυπώντας χέρια και πόδια σα να μισούσε το νερό, και ξεπερνώντας τον, καθώς περνούσαν δίπλα απ'το Εσωτερικό Τείχος της Σερανβέλ κι έμπαιναν στις Αρχοντικές Αποβάθρες.

Ο Χανμάρο άπλωσε το χέρι του, για να πιάσει τον αστράγαλο της, όμως η άλλη της πατούσα τον πίεσε, δυνατά, στο μέτωπο, χωρίς να τον κλοτσήσει αλλά απωθώντας τον, περισσότερο επειδή ο Πτεράργυρος αιφνιδιάστηκε παρά επειδή πόνεσε. Κι έτσι, έμεινε πίσω, ενώ εκείνη συνέχιζε ακάθεκτη, φτάνοντας σε μια προβλήτα και πιάνοντας μια απ'τις άκριές της, για να σκαρφαλώσει επάνω.

Η Φιλράνα στάθηκε ακίνητη, λαχανιασμένη και στάζοντας. Το παντελόνι και το μπούστο της κολλούσαν στη μορφή της, που φωτιζόταν από το φεγγαρόφωτο. Ο Χανμάρο τη βρήκε πιο όμορφη από ποτέ, καθώς κολυμπούσε προς την προβλήτα.

Η Φιλράνα λύγισε τα γόνατά της, κοντοκαθίζοντας, κι ακούμπησε τους πήχεις της επάνω τους. «Έλα!» φώναξε, θριαμβευτικά. «Μην καθυστερείς!»

Αλλά ο Χανμάρο δεν απάντησε, ούτε επιτάχυνε αμέσως το ρυθμό του, γιατί είδε κάποιους να ζυγώνουν τη Φιλράνα από πίσω, ενώ εκείνη δεν τους είχε αντιληφτεί. Οι δύο ήταν άντρες, η τρίτη πρέπει να ήταν γυναίκα, και όλοι τους φορούσαν αρματωσιές. *Φρουροί!*

Ο Χανμάρο, τώρα, αύξησε το ρυθμό του, ζυγώνοντας την προβλήτα γρήγορα.

Η Φιλράνα απόρησε, βλέποντας αυτή την απότομη αλλαγή στην κολύμβησή του, κι αρχικά δεν κατάλαβε τι είχε συμβεί. Ύστερα, όμως, άκουσε βήματα πάνω στην προβλήτα και πετάχτηκε όρθια, στρεφόμενη. Το χέρι της πήγε στο σπαθί της… αλλά δεν βρήκε τη λαβή· βρήκε μόνο το θηκάρι. Το όπλο τής είχε φύγει, όσο κολυμπούσε!

«Μείνε ακίνητη!» την προειδοποίησε ο ένας από τους φρουρούς, υψώνοντας μια οπλισμένη βαλλίστρα.

«Κι εσύ, έλα πάνω!» φώναξε ο άλλος φρουρός, που κι αυτός κρατούσε βαλλίστρα και σημάδευε τον Χανμάρο, ο οποίος βρισκόταν ακόμα στο νερό.

Ο Πτεράργυρος πιάστηκε απ'την άκρη της προβλήτας και ανέβηκε.

«Τι συμβαίνει;» απαίτησε η Φιλράνα.

«Ποιοι είστε;» ρώτησε η φρουρός, αγνοώντας την ερώτησή της.

«Χανμάρο Πτεράργυρος,» είπε ο Χανμάρο. «Κι από δω–»

«Φιλράνα,» συστήθηκε η ίδια. «Φιλράνα Επίθυρη. Εργάζομαι ως σωματοφύλακας της οικογένειας των Πτεράργυρων.»

«Και τι κάνατε μέσα στον ποταμό;» απαίτησε ο φρουρός που τη σημάδευε.

«Κολυμπούσαμε· εσύ τι λες να κάναμε; Έχει ωραία καλοκαιρινή νύχτα και είπαμε να κολυμπήσουμε. Υπάρχει κάποιος νόμος που να το απαγορεύει;»

«Ψάξε τους,» είπε ο φρουρός που σημάδευε τον Χανμάρο στη συνάδελφό του.

«Τι νομίζετε ότι είμαστε; Δολοφόνοι που ήρθαμε να σκοτώσουμε κανέναν αριστοκράτη της Άρχουσας Συνοικίας;» διαμαρτυρήθηκε η Φιλράνα.

Η φρουρός, όμως, τους έψαξε, δίχως ν'αποκριθεί. «Δεν έχουν όπλα επάνω τους,» είπε, τελικά. «Μονάχα αυτό το άδειο θηκάρι–»

«Το σπαθί μου μου έπεσε στον ποταμό,» εξήγησε η Φιλράνα. «Μπορούμε, τώρα, να πηγαίνουμε, ή πρέπει να ανησυχήσω τους δικούς μου μες στη νύχτα; Η μητέρα μου είναι η Ράσμιν Αλυσόλιθη, αδελφή του Υπουργού Χαντόλο.» Στο άκουσμα του ονόματος του Υπουργού Καταναγκαστικής Υπηρεσίας, οι φρουροί φάνηκαν να θορυβούνται.

«Εντάξει,» είπε εκείνος που σημάδευε τη Φιλράνα, κατεβάζοντας τη βαλλίστρα του. «Αφήστε τους. Έτσι κι αλλιώς, δεν κουβαλάνε όπλα.»

Ο άλλος φρουρός κατέβασε, επίσης, τη δική του βαλλίστρα, και η γυναίκα κατένευσε.

«Καλό σας βράδυ, και μας συγχωρείτε,» είπε ο φρουρός που, ως τώρα, σημάδευε τη Φιλράνα. «Σας είδαμε από το τείχος κι ανησυχήσαμε.»

«Κατανοητό,» αποκρίθηκε, ψυχρά, η Φιλράνα και, μαζί με τον Χανμάρο, πέρασαν ανάμεσα από τους φρουρούς και βάδισαν μέσα στις Αρχοντικές Αποβάθρες.

«Παραλίγο να μπλέξουμε…» είπε ο Πτεράργυρος. «Βλέπεις γιατί η ύπαιθρος είναι καλύτερη για κολύμπι; Εκεί δεν υπάρχουν φύλακες για να σε σταματήσουν.»

«Ποιος νίκησε, όμως;» Η Φιλράνα τον σκούντηξε, με τον αγκώνα της, στα πλευρά. «Και έκλεψες κιόλας! Άρα, η νίκη μου μετράει διπλή.»

«Εντάξει, το παραδέχομαι,» μειδίασε ο Χανμάρο.

Η Σχολή Τακτικής και Διοίκησης δεν βρισκόταν πολύ μακριά. Όπως είχε πει η Φιλράνα, ήταν ακριβώς πάνω από τις Αρχοντικές Αποβάθρες. Επρόκειτο για ένα ψηλό, πέτρινο οικοδόμημα με περίβολο, περιτριγυρισμένο από κάγκελα. Η

εξωτερική πύλη ήταν διπλή, σιδερένια, και λουκετωμένη. Ένα νυχτοπούλι ήταν γαντζωμένο στην κορυφή της, ατενίζοντας την πολεμίστρια και τον Πτεράργυρο, καθώς πλησίαζαν. Ο Χανμάρο πρόσεξε πως κι άλλα νυχτοπούλια βρίσκονταν στα κεραμίδια της σχολής· τα κρωξίματα και τα φτερουγίσματά τους ακούγονταν, πού και πού, αλλά, γενικά, ήταν ήσυχα: περισσότερο κοίταζαν, παρά κινούνταν.

Μία από τις σκοτεινές μορφές των πτηνών ήταν μεγαλύτερη από τις υπόλοιπες, και κάτι θύμιζε στον Χανμάρο. *Το έχω ξαναδεί κάπου, αυτό το πουλί;*

Τότε, εκείνο έστρεψε τα μάτια του στον Πτεράργυρο. Κόκκινα μάτια, που ξεχώριζαν έντονα μες στη νύχτα.

Μα, φυσικά! «Φιλράνα!» είπε στην κοπέλα, που ζύγωνε τα κάγκελα της σχολής. «Δες.» Ύψωσε το χέρι του, για να δείξει. «Το κοράκι μας. Το γιγάντιο κοράκι του Άνρημ.»

Η Φιλράνα κοίταξε. «Πώς το ξέρεις ότι είναι το ίδιο;»

«Το υποθέτω. Δεν υπάρχουν γιγάντια κοράκια σε τούτα τα μέρη.»

«Ναι, όντως…» παραδέχτηκε η Φιλράνα, αν και υπήρχε αμφιβολία στη φωνή της.

Ο Χανμάρο άλλαξε θέμα: «Από πού θα μπούμε;» ρώτησε, κοιτάζοντας το λουκέτο στη μεγάλη, διπλή πόρτα.

«Θα σκαρφαλώσουμε τα κάγκελα. Δεν είναι τόσο δύσκολο όσο φαίνεται.»

«Δεν είπα ότι είναι δύσκολο.»

Η Φιλράνα πήδησε και πιάστηκε από το οριζόντιο κάγκελο της κορυφής. Τράβηξε το σώμα της επάνω και καβάλησε το κιγκλίδωμα. «Πρόσεχε καθώς θ’ανεβαίνεις,» είπε στον Χανμάρο, «γιατί προεξέχουν.» Άγγιξε ένα από τα αιχμηρά άκρα των καγκέλων.

Ο Πτεράργυρος πήδησε, όπως είχε πηδήσει κι εκείνη, πιάστηκε απ’το οριζόντιο κάγκελο, και ανέβηκε πλάι της και ανάμεσα σε δύο επικίνδυνες αιχμές. Ύστερα, πήδησαν κι οι δυο τους από τη μέσα μεριά, μπαίνοντας στον περίβολο της σχολής, ο οποίος ήταν στρωμένος με καλογυαλισμένες, γλιστερές πλάκες, που κανένα δέντρο ξεπρόβαλλε, κάπου-κάπου, ανάμεσά τους.

«Δε φαίνεται να υπάρχει και πολύς χώρος εδώ,» παρατήρησε ο Χανμάρο. «Πού εξασκήστε στα όπλα;»

«Δεν είμαστε στη Σχολή των Όπλων· στη Σχολή Τακτικής και Διοίκησης είμαστε. Τα πράγματα που μαθαίνεις εδώ είναι περισσότερο θεωρητικά, παρά πρακτικά. Δεν πολεμάμε σώμα με σώμα· αναλύουμε σχεδιαγράμματα μαχών και τέτοια.»

«Αχά…»

Η Φιλράνα δεν τον οδήγησε προς την κεντρική είσοδο του οικοδομήματος, αλλά προς τ’αριστερά. Ο Χανμάρο την ακολούθησε σιωπηλά, υψώνοντας το βλέμμα του, για να δει αν το γιγάντιο κοράκι ήταν ακόμα στη στέγη της σχολής. Διαπίστωσε πως, όχι μόνο ήταν εκεί, αλλά κι εκείνο τον ατένιζε, με κατακόκκινα

μάτια, σαν να τον είχε αναγνωρίσει, ή σαν, απλά, να του φαινόταν περίεργο που δύο άνθρωποι έρχονταν σ'ετούτο το μέρος μες στη νύχτα, χωρίς κανένας άλλος του είδους τους να βρίσκεται εδώ.

Η Φιλράνα άνοιξε μια ξύλινη πόρτα στη βόρεια πλευρά του οικοδομήματος. «Σ'ετούτη την πτέρυγα,» είπε, «οι περισσότερες αίθουσες δε χρησιμοποιούνται. Το μόνο πρόβλημα είναι ότι δεν υπάρχουν λάμπες. Δος μου το χέρι σου.»

Ο Χανμάρο υπάκουσε, και μπήκαν στον σκοτεινό διάδρομο. «Δε θέλω να κοιμηθώ σ'ένα δωμάτιο χωρίς καθόλου φως, Φιλράνα,» είπε, ελπίζοντας να μην ακουγόταν δειλός.

«Θα έχεις φως,» τον διαβεβαίωσε εκείνη.

«Μα, τώρα δεν είπες–;»

«Είπα ότι δεν υπάρχουν λάμπες, ε;»

Ο Χανμάρο μπορούσε να αισθανθεί πλάκες κάτω απ'τα πόδια του, καθώς και να νιώσει το χέρι της Φιλράνα να σφίγγει το δικό του. Αλλά δεν μπορούσε να δει *τίποτα*. «Ναι.»

«Λάθος μου.» Την άκουσε ν'ανοίγει μια πόρτα. «Έπρεπε να πω ότι κανένας δεν *ενδιαφέρεται* να φέρει λάμπες. Κανένας, εκτός από εμένα, που, κάποτε, ερχόμουν εδώ και κοιμόμουν.

»Περίμενε, τώρα· μην απομακρυνθείς.» Πήρε το χέρι της απ'το δικό του και περπάτησε μόνη της.

Ο Χανμάρο αφουγκράστηκε, παραμένοντας ακίνητος. Τα βήματά της έρχονταν ελαφριά στ'αφτιά του, αλλά τίποτ'άλλο δεν ακουγόταν…

Μετά, ξαφνικά, ένας γδούπος, και: «Αχ!… *Σκατά…!*»

«Τι;» ρώτησε ο Πτεράργυρος.

«Χτύπησα κάπου το γόνατό μου. Έχω καιρό νάρθω εδώ, και δε θυμάμαι, πια, το μέρος τόσο καλά. Όμως δεν είμαι μακριά, τώρα.»

Την άκουσε, πάλι, να βαδίζει. Άκουσε κάτι ν'ανοίγει· κάποιο μπαούλο ή ντουλάπι. Άκουσε το *τσαφ! τσαφ! τσαφ!* που κάνει το τσακμάκι, και είδε σπίθες να πετάγονται. Και τέλος, είδε μια λάμπα ν'ανάβει και τη Φιλράνα να τη σηκώνει, με το δεξί της χέρι. Στα πόδια της, βρισκόταν ένα ανοιχτό μπαούλο. Πίσω της, στον τοίχο, ήταν ένα λάξευμα… ένα *μεγάλο* λάξευμα, που έπιανε ολόκληρο τον τοίχο.

«Τι είν'αυτό;» ρώτησε ο Χανμάρο, δείχνοντας.

«Ποιο; Αυτό;» είπε η Φιλράνα, κοιτάζοντας πάνω απ'τον ώμο της. «Αστρονομικός χάρτης, ή κάτι τέτοιο.»

«Αστρονομικός χάρτης στη Σχολή Τακτικής και Διοίκησης;» απόρησε ο Χανμάρο.

Η Φιλράνα ακούμπησε τη λάμπα σε μια πέτρινη προεξοχή ενός άλλου τοίχου. Τώρα, το φως της έπεφτε, από ψηλά, σ'όλο το δωμάτιο. «Ναι. Δεν είναι παράξενο;»

«Πολύ παράξενο…» Ο Χανμάρο έριξε μια ματιά τριγύρω, κλείνοντας την πόρτα πίσω του. Το μέρος ήταν άδειο, εκτός από ένα πανάρχαιο, σκοροφαγωμένο γραφείο, έναν ξύλινο καναπέ, μερικές καρέκλες από δω κι από κει, και το μπαούλο. Στον τοίχο στο βάθος, ο αστρονομικός χάρτης φαινόταν, τώρα, καλύτερα, είτε επειδή το φως έπεφτε από ψηλά είτε επειδή, απλά, τα μάτια του Χανμάρο είχαν συνηθίσει στο μισοσκόταδο.

Βάδισε μέσα στο δωμάτιο, για να σταθεί μπροστά του.

«Μπορεί νάναι και κάτι που έχει ξεμείνει από παλιά,» είπε η Φιλράνα, ερχόμενη πλάι του, «προτού το χτίριο αρχίσει να χρησιμοποιείται ως Σχολή Τακτικής και Διοίκησης.»

«Τι ήταν παλιά;»

«Δεν ξέρω.» Η Φιλράνα έσκυψε, για να τρίψει το γόνατό της.

«Πονάει;»

«Λιγάκι… Εκεί πάνω πρέπει να χτύπησα.» Κοίταξε μια καρέκλα. «Δε θυμόμουν ότι ήταν εκεί. Τέλος πάντων,» είπε· «θα ζήσω.»

«Το φαντάζομαι. Δε σ'έχω για άτομο που μπορεί εύκολα να πεθάνει,» αποκρίθηκε ο Χανμάρο, υπομειδιώντας, καθώς κοιτούσε το πρόσωπό της στο φως της λάμπας. Τα μάτια της τον ατένιζαν, πάλι, μ'εκείνο τον τρόπο που του έλεγαν ότι ήθελε κάτι από αυτόν. Ετούτη τη φορά, όμως, το συγκεκριμένο βλέμμα δεν τον τρόμαζε· έκανε το αίμα του να βράζει. Τύλιξε τα χέρια του γύρω απ'τη μέση της και την τράβηξε κοντά του.

«Γιατί;» ρώτησε η Φιλράνα, σταυρώνοντας τα δικά της χέρια πίσω απ'τον αυχένα του. «Όλοι οι άνθρωποι μπορούν να πεθάνουν το ίδιο εύκολα· έτσι μας έλεγαν στη Σχολή των Όπλων.» Και τον φίλησε.

Το φιλί τους κράτησε ώρα και, μετά, εκείνος τράβηξε το μαύρο της μπούστο πάνω απ'το κεφάλι της, και ξάπλωσαν στις δροσερές πλάκες του πατώματος, φιλώντας ο ένας τον άλλο. Η γλώσσα του Χανμάρο σύρθηκε στο λαιμό της, στο δεξί της στήθος, στη δεξιά της ρόγα που ήταν στητή και μαύρη, στην κοιλότητα ανάμεσα στα στήθη της· και ύστερα, δεν μπορούσε άλλο να κρατηθεί: τράβηξε το παντελόνι της προς τα κάτω, κι εκείνη το έβγαλε, κλοτσώντας το, μαζί με το εσώρουχό της. Ο Χανμάρο κατέβασε το δικό του παντελόνι ως τα γόνατα και μπήκε μέσα της– *η ξαφνική γλυκιά πίεση η θερμότητα το πρόσωπό του στα κοντά μαύρα της μαλλιά*– μ'ένα υπόκωφο βογκητό, το σώμα του έφτασε στην κορύφωσή του, κι όλη η έξαψη έφυγε, σαν χείμαρρος.

Ήταν υπέροχο, κι όμως, νόμιζε ότι κάτι δεν είχε πάει καλά. Θα ήθελε να είχε κρατήσει κι άλλο. Αλλά ο Χανμάρο δεν ήταν έμπειρος στον έρωτα· ετούτη ήταν η πρώτη φορά που πήγαινε με γυναίκα, και δεν ήξερε πώς να συγκρατεί τον εαυτό του, για να κάνει την πράξη απολαυστικότερη και για τους δυο τους.

Ήταν λαχανιασμένος, καθώς ανασηκώθηκε, στηριζόμενος στους αγκώνες του, για να κοιτάξει τη Φιλράνα καταπρόσωπο και να δει ότι εκείνη δεν μοιραζόταν ακριβώς την ίδια έξαψη μ'εκείνον…

«…Τι είναι;…» τη ρώτησε.

Η Φιλράνα χαμογέλασε. «Λοιπόν,» είπε, «τώρα που με καβάλησες σαν άγριο άλογο, τι νομίζεις; Ήμουν καλή;» Τα δάχτυλά της διέτρεξαν τη ράχη του, προκαλώντας του ένα ρίγος.

Ο Χανμάρο αισθάνθηκε την αμηχανία του να επιστρέφει. «Εμ… ναι. Δεν ξέρω. Ναι.»

Η Φιλράνα εξακολουθούσε να χαμογελά, σαν να έβλεπε κάποιο αστείο εκεί όπου εκείνος δεν μπορούσε να το δει. «Ωραία,» του είπε. «Μπορείς, τώρα, να με ξανακαβαλήσεις… πιο αργά…» Και, τραβώντας το πρόσωπό του κοντά στο δικό της, έβαλε τη γλώσσα της να συναντήσει τη δική του.

Το βράδυ, ο Δάρφο πήγε, πάλι, στο δωμάτιο της Ναράμια και χτύπησε, για να δει αν η τυχοδιώκτρια είχε επιστρέψει. Κανένας, όμως, δεν απάντησε. Η πόρτα παρέμεινε κλειστή, και καμία φωνή δεν ακούστηκε από μέσα.

Ο Δάρφο έβαλε τ'αφτί του επάνω στο ξύλο, προσπαθώντας να κρυφακούσει. Αλλά τίποτα. Ησυχία. Η Ναράμια δεν πρέπει να ήταν εδώ· δεν πρέπει να είχε επιστρέψει ακόμα από την οικία του αλχημιστή με τη χάλκινη μάσκα… πράγμα το οποίο έβαζε τον Δάρφο σε υποψίες. Αν ο εργοδότης της ήθελε να την πληρώσει, πόσο πια μπορούσε να την κρατά εκεί;

Θα τη σκότωσε, σκέφτηκε, *όπως σκότωσε και τον θηρευτή.* Αναστέναξε, γιατί, αν είχε τη δυνατότητα να κάνει κάτι για ν'αποτρέψει το θάνατό της, θα το έκανε–

Μην τη στέλνεις από τώρα στις Σκιές. Μπορεί να μην είναι νεκρή. Μπορεί κάτι να της συνέβη και ν'άργησε…

Πήγε στο δικό του δωμάτιο μέσα στον *Μαύρο Πέλεκυ.* Έβγαλε τις μπότες και την κάπα του και ξάπλωσε, ανάσκελα, στο κρεβάτι, ενθυμούμενος κι άλλες παράξενες περιπτώσεις που είχε συναντήσει όσο εργαζόταν ως μισθοφόρος: ανθρώπους που είχαν εξαφανιστεί δίχως κανείς να μάθει ποτέ τίποτα για τη μοίρα τους…

Κεφάλαιο Τριακοστό
—Χανμάρο—

Ένας δυνατός γδούπος.

Ο Χανμάρο και η Φιλράνα, που κοιμόνταν επάνω στον καναπέ, ξύπνησαν.

«Τι ήταν αυτό;» είπε ο Πτεράργυρος, σιγανά, σα να φοβόταν ότι κάποιος μπορεί να τον άκουγε.

Οι δυο τους ήταν σκεπασμένοι με την κουβέρτα που η Φιλράνα είχε μέσα στο μπαούλο από παλιά, όταν ερχόταν και έμενε εδώ μερικές φορές. Η λάμπα ήταν ακόμα αναμμένη, αλλά, τώρα, δεν ερχόταν φως μονάχα από αυτήν, μα κι από τις χαραμάδες των κλειστών παραθυρόφυλλων. Ένα αχνό, απαλό φως.

Η Φιλράνα παραμέρισε την κουβέρτα και φόρεσε, γρήγορα, το παντελόνι και το μπούστο της. Πήρε το άδειο της θηκάρι από το πάτωμα και βάδισε ως την πόρτα, μισανοίγοντάς την, για να κοιτάξει έξω, στον διάδρομο, και να δει ότι δεν ήταν κανείς εκεί.

Ο Χανμάρο παρατήρησε ότι από ένα σημείο ενός παραθυρόφυλλου δεν περνούσε καθόλου φως… σαν κάτι να βρισκόταν εκεί μπροστά. Κάποιος άνθρωπος, ίσως; «Φιλράνα;» σφύριξε· κι όταν εκείνη στράφηκε, της έδειξε το σκοτεινό σημείο που είχε προσέξει.

Η πολεμίστρια, αμέσως, κατάλαβε τι εννοούσε ο νυχτερινός της εραστής, και ένευσε. Πλησίασε το παραθυρόφυλλο και το ξεμαντάλωσε, ενώ κι ο Χανμάρο σηκωνόταν απ’τον καναπέ, βάζοντας το παντελόνι του.

Η Φιλράνα άνοιξε το πατζούρι, για ν’αποκαλύψει ένα παράθυρο με παλιό, χιλιοσπασμένο τζάμι… και μια νεκρή κουκουβάγια στο περβάζι. Ξεφύσησε. «Αυτός ήταν ο θόρυβος που ακούσαμε,» είπε, κατεβάζοντας το θηκάρι του σπαθιού της.

«Η κουκουβάγια;»

«Ναι. Χτύπησε πάνω στο κλειστό παράθυρο.»

Ο Χανμάρο πλησίασε. Απέξω, στον περίβολο της Σχολής Τακτικής και Διοίκησης, απλωνόταν το λυκαυγές, κάνοντας το μέρος να μοιάζει εξωπραγματικό, μαγευτικό. Ο Πτεράργυρος πέρασε τα χέρια του μέσα απ'το σπασμένο τζάμι και σήκωσε τη νεκρή κουκουβάγια, ψηλαφίζοντας το τρίχωμά της.

«Δε σκοτώθηκε επειδή κουτούλησε στο παραθυρόφυλλο,» είπε. «Πρέπει κάτι να της επιτέθηκε. Κάτι μεγάλο, αν κρίνω απ'τα τραύματά της… Μεγάλο, όπως…»

«Το γιγάντιο κοράκι;»

«Μπορεί,» παραδέχτηκε ο Χανμάρο. «Μπορεί.» Άφησε την κουκουβάγια, πάλι, επάνω στο περβάζι. «Τέλος πάντων· καλύτερα που μας ξύπνησε.»

Η Φιλράνα ένευσε. «Ναι, γιατί πρέπει να φύγουμε προτού ξημερώσει για τα καλά. Ύστερα, θ'αρχίσει νάρχεται κόσμος στη σχολή.»

«Κι εγώ πρέπει να επιστρέψω στους Περίδετους. Ελπίζω να μην έχουν καταλάβει οι γονείς μου ότι έλειπα όλη νύχτα.»

Ετοιμάστηκαν και βγήκαν από το οικοδόμημα της σχολής. Σκαρφάλωσαν στα κάγκελα, όπως χτες, και πήδησαν απ'την άλλη μεριά. Καθώς έφευγαν, ο Χανμάρο κοίταξε στην οροφή του οικοδομήματος, ψάχνοντας για το γιγάντιο κοράκι· μα δεν το είδε πουθενά. Ίσως να είχε φύγει, ή ίσως να είχε κατεβεί, για να πάρει πρωινό – την κουκουβάγια που είχε σκοτώσει.

Μπήκαν στις Αρχοντικές Αποβάθρες και στάθηκαν στην άκρη μιας προβλήτας, καθώς ο Λούντρινχ ανέτελλε, κάνοντας τα νερά του ποταμού Σίλμεργκιθ να χρυσαφίζουν. Μερικά ψαροπούλια έκρωζαν και φτερούγιζαν. Κάποιος φώναζε από ένα αγκυροβολημένο πλοίο· τα λόγια του δεν έφταναν καθαρά στ'αφτιά του Χανμάρο και της Φιλράνα, οι οποίοι βούτηξαν στο ποτάμι…

…για να διαπιστώσουν πόσο *ΚΡΥΟ* ήταν το νερό. Πολύ πιο κρύο απ'ό,τι όταν είχαν κολυμπήσει το βράδυ, έκριναν κι οι δυο τους· αλλά κανένας δε μίλησε. Μονάχα ξεκίνησαν να χτυπούν, με μανία, χέρια και πόδια, κατευθυνόμενοι ανατολικά, προς τις Άνω Μικρές Αποβάθρες. Όταν έφτασαν εκεί, στράφηκαν νότια, διασχίζοντας τον Σίλμεργκιθ κάθετα και καταλήγοντας στις Κάτω Μικρές Αποβάθρες, στην αντίπερα όχθη. Πιάστηκαν από την ακριανή, δυτική προβλήτα και ανέβηκαν, τουρτουρίζοντας μέσα στο πρωινό ψύχος.

«Μα τη Φλόγα!» μούγκρισε ο Χανμάρο, καθώς πήγαιναν εκεί όπου είχαν αφήσει τα ρούχα τους. «Ίσως, τελικά, να μην ήταν καλή ιδέα που επιστρέψαμε κολυμπώντας.»

«…Ναι, ίσως,» συμφώνησε η Φιλράνα.

Φτάνοντας στο χτισμένο παράθυρο, ο Χανμάρο είπε: «Θα πρέπει κάπως να το δικαιολογήσω αυτό…»

«Ποιο;»

«Το γεγονός ότι είμαι βρεγμένος.»

«Μπορεί να μην έχουν ξυπνήσει ακόμα οι δικοί σου,» είπε η Φιλράνα, καθώς άρχιζαν να ντύνονται. Τα ρούχα τους, ευτυχώς, δεν τα είχε κλέψει κανείς, όσο έλειπαν.

«Ναι, ας το ελπίσουμε… Εσύ πού θα πας, τώρα;»

«Κάπου ν'αλλάξω. Στο σπίτι μου, μάλλον.»

«Συχνάζεις και στο σπίτι σου;» την πείραξε ο Χανμάρο.

«Ναι, το κάνω κι αυτό, κάπου-κάπου.» Η Φιλράνα πέρασε τα χέρια της μέσα στη ζώνη του, για να τον τραβήξει κοντά της και, πατώντας στις μύτες των μποτών της, να φιλήσει τα χείλη του.

Ύστερα, άρχισαν να βαδίζουν μέσα στους δρόμους της Συνοικίας των Δηλητηρίων και, λίγο πριν από την οικία των Περίδετων, χώρισαν. Ο Χανμάρο πλησίασε μόνος του το διώροφο σπίτι, και παρατήρησε πως ένα από τα παράθυρα του ισογείου ήταν ανοιχτό, και δεν ήταν ούτε το παράθυρο της αδελφής του, ούτε το παράθυρο του δωματίου των δούλων Νασμάρο και Άνρημ. Ήταν ένα άλλο παράθυρο, και πίσω του στεκόταν ο Σάμκρο, ντυμένος με τον γκρίζο του χιτώνα και φορώντας τα γυαλιά του με τον αργυρό σκελετό.

«Καλημέρα, Χανμάρο παιδί μου…» είπε, ατενίζοντάς τον ερευνητικά. «Πώς κι έξω, τέτοια ώρα; Και… είσαι βρεγμένος, ή νομίζω;»

Εσύ, θείε, πώς κι αποφάσισες να ξεμυτίσεις απ'την τρύπα σου, τέτοια ώρα; Η κακή μου τύχη είναι που σε ξύπνησε; «Καλημέρα, θείε.» Πλησίασε το παράθυρο, για να σταθεί μπροστά στον αλχημιστή. «Δεν κοιμήθηκα στο σπίτι χτες, κι ελπίζω αυτό να μη διαρρεύσει… αν δεν έχει διαρρεύσει ήδη.»

«Εγώ, μέχρι στιγμής,» αποκρίθηκε ο Σάμκρο, «δεν έχω ακούσει κάτι. Και ούτε έχω *δει* κάτι. Κανένας απολύτως δεν πέρασε έξω απ'το παράθυρό μου ετούτο το πρωινό…»

Ο Χανμάρο μειδίασε. Τελικά, ο θείος του ήταν πιο εντάξει απ'ό,τι πίστευε.

«Έλα μέσα, όμως. Δεν κάνει να τριγυρίζεις έτσι, βρεγμένος.» Ο Σάμκρο έφυγε απ'το παράθυρο, ανοίγοντας την εξώπορτα του σπιτιού.

Ο Χανμάρο μπήκε στο δωμάτιο που έμοιαζε με αποθήκη. «Έχεις ένα παντελόνι;» ρώτησε τον θείο του. «Μόνο αυτό θέλω ν'αλλάξω, ουσιαστικά.»

«Μπες εδώ,» είπε ο Σάμκρο, ανοίγοντας μια απ'τις πλευρικές πόρτες του δωματίου, «και θα σου φέρω παντελόνι για ν'αλλάξεις.»

Ο Χανμάρο πέρασε το κατώφλι της πόρτας και βρέθηκε σ'ένα άλλο δωμάτιο, που ήταν χειρότερη αποθήκη από το προηγούμενο: γεμάτο κιβώτια, μπαούλα, πιθάρια, φιάλες (μεγάλες και μικρές), και πράγματα τυλιγμένα μέσα σε κουβέρτες. Έβγαλε τις μπότες του και τις απόθεσε, ανάποδα, λίγο παραπέρα, για να στεγνώσουν. Δεν είχαν βραχεί πολύ, φυσικά, αλλά είχαν πάρει κάποια υγρασία, από το παντελόνι κι από τα πόδια του.

Ο Σάμκρο δεν άργησε να επιστρέψει, φέρνοντας ένα καινούργιο παντελόνι για τον Χανμάρο, καθώς και μια πετσέτα, για να σκουπιστεί. «Ελπίζω να σου κάνει,» του είπε, και στράφηκε, δίχως να περιμένει απάντηση.

«Θα βολευτώ,» αποκρίθηκε εκείνος, κοιτάζοντας την πλάτη του θείου του.

Ο Σάμκρο είχε αφήσει το παντελόνι και την πετσέτα επάνω σ'ένα μπαούλο. Ο Χανμάρο έβγαλε τα ρούχα του και σκουπίστηκε απ'την κορφή ως τα νύχια. Διαπίστωσε ότι και η τουνίκα του ήταν αρκετά νοτισμένη, ύστερα από την επαφή με το δέρμα του, και φώναξε στο θείο του αν μπορούσε να του φέρει μια καινούργια. Εκείνος αποκρίθηκε θετικά και, όταν ο Χανμάρο είχε φορέσει το στεγνό παντελόνι, μπήκε στο δωμάτιο και του έδωσε ένα μπεζ πουκάμισο. Ο νεαρός Πτεράργυρος το φόρεσε, ευχαριστώντας τον.

«Να θυμάσαι πόσο καλά φροντίζω τους βοηθούς μου,» του είπε ο Σάμκρο. «Έλα, τώρα, να καθίσουμε εδώ,» πρότεινε, πηγαίνοντας στο τραπέζι του κεντρικού δωματίου, όπου άχνιζαν δύο κούπες τσάι.

Ο Χανμάρο υπάκουσε, παίρνοντας θέση αντίκρυ στον θείο του. «Με χρειάζεσαι για κάποια δουλειά, σήμερα;»

«Ίσως,» αποκρίθηκε ο Σάμκρο. «Αλλά θα ήθελα, πρώτα, να μου πεις πού ήσουν το βράδυ, και πώς κατέληξες βρεγμένος σαν να κολύμπησες στον Σίλμεργκιθ. Μην ανησυχείς, δεν πρόκειται να μαρτυρήσω τίποτα στη Μάριλιν ή στο Νολράκο, ή σε κανέναν άλλο. Επιθυμώ, όμως, να γνωρίζω πού πάει και τι κάνει ο βοηθός μου. Πρέπει να μπορώ να τον *εμπιστεύομαι*, για να εξακολουθήσει να *είναι* βοηθός μου…»

Ο Χανμάρο ήπιε μια γουλιά απ'το τσάι του, και στο νου του ήρθε το χάραγμα στην πόρτα που είχε χτυπήσει η Ναράμια. Είχε υποσχεθεί στον εαυτό του να ρωτήσει τον θείο του γι'αυτό…

«Λοιπόν;» είπε ο Σάμκρο.

«Δε θα πεις τίποτα–»

«Σ'το εξήγησα ήδη αυτό. Μπορείς να μ'εμπιστευτείς. Μπορούμε, γενικότερα, να εμπιστευόμαστε ο ένας τον άλλο, Χανμάρο. Όσο εσύ είσαι σωστός μαζί μου, θα είμαι κι εγώ σωστός μαζί σου. Δεν έχει νόημα ένας αλχημιστής να μη μπορεί να εμπιστευτεί τον βοηθό του, ούτε ένας βοηθός αλχημιστή να μη μπορεί να εμπιστευτεί τον αφέντη του.» Έβγαλε τα γυαλιά του, ακουμπώντας τα πάνω στο τραπέζι. Σήκωσε την κούπα του με το τσάι και ήπιε μια γουλιά.

Ο Χανμάρο τού μίλησε για όλα όσα είχαν συμβεί. Αισθάνθηκε κάπως αμήχανα όταν έπρεπε να πει πως εκείνος κι η Φιλράνα είχαν ερωτοτροπήσει στη Σχολή Τακτικής και Διοίκησης, αλλά κατάφερε να το φέρει πλαγίως, λέγοντας απλά πως «κοιμήθηκαν μαζί»· και ο Σάμκρο δε ζήτησε να μάθει τίποτα περισσότερο.

Όταν ο Χανμάρο τελείωσε την εξιστόρησή του, ρώτησε το θείο του για το λάξευμα επάνω στην πόρτα. «Είναι κάποιο αλχημικό σύμβολο; Κάτι για να κρατά μακριά τα κακοποιά πνεύματα;»

Ο Σάμκρο ακούμπησε την πλάτη του στην καρέκλα, σκεπτικός. «Όχι,» αποκρίθηκε, και ήπιε μια γουλιά τσάι.

«Είναι κάτι άλλο;»

«Το *όχι* μου, Χανμάρο, δεν πήγαινε στο αν το χάραγμα είναι για να κρατά μακριά κακοποιά πνεύματα. Πήγαινε στο αν είναι κάποιο αλχημικό σύμβολο.»

«Α… Δηλαδή, δεν είναι αλχημικό σύμβολο.»

«Προφανώς και όχι. Περισσότερο σαν άλλου είδους σημάδι μού μοιάζει…»

«Σαν τι είδους σημάδι;» ρώτησε ο Χανμάρο.

«Οικόσημο, έμβλημα. Κάτι τέτοιο. Πού είπες, πάλι, ότι ήταν αυτό το σπίτι;»

Ο Χανμάρο τού εξήγησε τους δρόμους, όσο καλύτερα μπορούσε, χαράσσοντας κι έναν πρόχειρο χάρτη επάνω στο ξύλινο τραπέζι, με ένα μαχαίρι που βρήκε εκεί.

«Μάλιστα…» Ο θείος του ήπιε τσάι. Τα φρύδια του ήταν σμιγμένα, και το μέτωπό του αυλακωμένο.

«Γνωρίζεις σε ποιον ανήκει το μέρος;» θέλησε να μάθει ο Χανμάρο.

«Γνωρίζω,» δήλωσε ο Σάμκρο.

Ο Χανμάρο τον περίμενε να συνεχίσει.

Ο θείος του μειδίασε. «Θέλεις να σου πω, ε; Σε τρώει η περιέργεια.»

«Ναι…» παραδέχτηκε εκείνος, κάπως διστακτικά.

«Λένε πως η περιέργεια είναι κακό πράγμα. Προσωπικά, διαφωνώ. Τουλάχιστον, εν μέρει. Δεν είναι *πάντοτε* κακό πράγμα.»

Ο Χανμάρο ήπιε μια γουλιά τσάι, σιωπηλός.

«Το σπίτι που είδες ανήκει στον Χαλκοπρόσωπο, έναν αλχημιστή που ήρθε πρόσφατα στην πόλη μας και ο οποίος φορά συνεχώς μια χάλκινη μάσκα, κρύβοντας την όψη του.»

Ο Χανμάρο συνοφρυώθηκε. «Γιατί; Είναι παραμορφωμένος;»

«Πολύ πιθανόν.»

«Είπες ότι ήρθε πρόσφατα στην πόλη μας. Από πού είναι;»

«Δεν ξέρω. Πάντως, δεν πρέπει νάναι Σερανβέλιος που είχε φύγει και επέστρεψε.»

«Είσαι σίγουρος;»

«Όχι,» παραδέχτηκε ο Σάμκρο. «Εμφανίστηκε, όμως, πολύ ξαφνικά για να είναι από τούτα τα μέρη. Αν ήταν από εδώ, κάποιος δε θάχε ακούσει και παλιότερα γι’αυτόν;»

«Χμμ, ναι, λογικά… Εκτός αν–»

«–πριν δε φορούσε μάσκα.»

Ο Χανμάρο ένευσε.

Ο Σάμκρο μειδίασε, αινιγματικά. «Ναι, αυτό είναι μια πιθανότητα. Αλλά, και πάλι, δε νομίζω ότι ισχύει. Υποθέτω πως έχει έρθει από αλλού. Και το ίδιο υποθέτουν κι άλλοι αλχημιστές με τους οποίους έχω μιλήσει.»

«Εσύ έχεις συναναστραφεί μαζί του;»

«Όχι ιδιαίτερα,» δήλωσε ο Σάμκρο. «Και τώρα, νομίζω πως είναι η ώρα να σου πω τι δουλειά θέλω να κάνεις για μένα– Α, και για να μην το ξεχάσω, τη νύχτα την πέρασες μαζί μου, στο υπόγειο. Συμφωνείς;»

Ο Χανμάρο γέλασε. «Συμφωνώ και παρασυμφωνώ, θείε. Εξάλλου, είχες πολλά να μου εξηγήσεις για τις εργασίες σου. Δεν μπορεί ένας βοηθός σου να είναι άσχετος.»

«Αυτό είναι αλήθεια,» τόνισε ο Σάμκρο, φορώντας, ξανά, τα γυαλιά του με τον αργυρό σκελετό και ατενίζοντας τον Χανμάρο διαπεραστικά.

Ο Βάνσπαρχ βρισκόταν αρκετά ψηλά στον ουρανό, όταν ο Χανμάρο ξεκίνησε για τη δουλειά του θείου του, η οποία δεν ήταν και τίποτα το ιδιαίτερο: Ο νεαρός Πτεράργυρος έπρεπε να πάει σ'έναν έμπορο, κοντά στην Οδό του Μικρού Ήλιου, προς τη μεριά των Κάτω Παλιών Αποβάθρων, και να παραλάβει μια παραγγελία του Σάμκρο, πληρώνοντας με τα χρήματα που εκείνος τού είχε δώσει μέσα σ'ένα δερμάτινο σακούλι.

Αφήνοντας τη Συνοικία των Δηλητηρίων πίσω του, ο Χανμάρο μπήκε στο Μεγάλο Παζάρι και το διέσχισε με δυσκολία, λόγω της συνηθισμένης κοσμοπλημμύρας εκεί, αυτή την ώρα. Έφτασε στην Οδό του Μισθοφόρου και σταμάτησε, απότομα, όπως και πολλοί άλλοι άνθρωποι. Κοίταξε πάνω απ'τον ώμο ενός άντρα και είδε ότι μια συνοδεία διέσχιζε τον μεγάλο, λιθόστρωτο δρόμο, περιτριγυρισμένη από πάνοπλους φρουρούς, οι οποίοι είχαν για έμβλημά τους μια ασπίδα που μέσα της βρισκόταν μια φλόγα. Οι προστατευόμενοί τους ήταν πέντε: ένας άντρας και μια γυναίκα, ντυμένοι με πορφυρόμαυρα ράσα· μια γυναίκα ντυμένη με μαύρα ράσα· και δύο άντρες, ντυμένοι με απλούς χιτώνες και μαύρες μάσκες στο σχήμα φλόγας.

Άνθρωποι του Ναού, σκέφτηκε ο Χανμάρο, αναγνωρίζοντάς τους. Τα πορφυρόμαυρα ράσα φανέρωναν ιερείς της Φλόγας· τα μαύρα ράσα φανέρωναν διακόνους· και οι μαύρες μάσκες σε σχήμα φλόγας ιερόδουλους. Οι πολεμιστές με το έμβλημα της ασπίδας και της φλόγας ήταν ιεροφύλακες του Ναού.

Ο Χανμάρο αισθάνθηκε δέος, αντικρίζοντάς τους να περνάνε. Οι ιερείς ήταν πανίσχυροι, απ'ό,τι ήξερε. Πρόσταζαν την ίδια τη Φλόγα, και η Φλόγα τούς υπάκουγε. Η δε Αρχιέρειά τους, η Ιερή Ριλάβια, λέγανε ότι ήταν αθάνατη και είχε ζήσει πάνω από εκατό χρόνια, δίχως να έχει μειωθεί στο ελάχιστο η ομορφιά της. Ο Χανμάρο δεν την είχε δει ποτέ του.

Η συνοδεία πέρασε την πύλη του Ναού της Φλόγας και χάθηκε απ'τα μάτια του. Ο κόσμος που είχε παραμερίσει άρχισε να διαλύεται, και ο Χανμάρο συνέχισε την πορεία του. Βάδισε για λίγο επί της Οδού του Μισθοφόρου και, μετά, έστριψε αριστερά, στην Οδό του Μικρού Ήλιου, ψάχνοντας για τον κάθετο δρόμο που του

είχε πει ο θείος του. Όταν τον βρήκε, τον ακολούθησε, ώστε να φτάσει στην αποθήκη του εμπόρου.

Το μέρος ήταν γεμάτο με μυρωδιές φυτών και πνιγμένο στα τσουβάλια και στα σακιά. Δεν ήταν μεγάλο –μάλλον, *μικρό* κατάστημα, θα το χαρακτήριζε ο νεαρός Πτεράργυρος–, αλλά υπήρχαν μπόλικες σκάλες στο εσωτερικό του, οι οποίες οδηγούσαν σε πλατιά, ξύλινα ράφια για αποθήκευση εμπορευμάτων.

Ο έμπορος ήταν ένας λιγνός άντρας που, κάθε τόσο, έβηχε. Όταν ο Χανμάρο τού είπε ποιος τον είχε στείλει και τι ήθελε, εκείνος έσπευσε να τον εξυπηρετήσει, προστάζοντας έναν βοηθό του ν'ανεβεί σε μια απ'τις σκάλες και να κατεβάσει αυτό το τσουβάλι– όχι, όχι αυτό, το άλλο, το πιο δεξιό!

Ο Χανμάρο έδωσε το δερμάτινο σακούλι στον έμπορο, κι εκείνος το άνοιξε κι άδειασε τα νομίσματα επάνω σ'ένα μικρό γραφείο. Παραδίπλα υπήρχε μια λάμπα που έχυνε ένα έντονο πορτοκαλί φως, και τα έκανε να γυαλίζουν. Ο Πτεράργυρος παρατήρησε ότι δεν ήταν συνηθισμένα νομίσματα της Σερανβέλ. Για την ακρίβεια, δεν τα είχε ξαναδεί ποτέ του. Ο έμπορος, όμως, χαμογελούσε κι έμοιαζε ικανοποιημένος. Ευχαρίστησε τον Χανμάρο και του ζήτησε να ευχαριστήσει και τον αφέντη του. Ο Πτεράργυρος χαιρέτησε τον έμπορο και έφυγε, παίρνοντας στον ώμο το τσουβάλι που είχε παραγγείλει ο Σάμκρο.

Κατά την επιστροφή προς την οικία των Περίδετων, αποφάσισε να μην πάει από το Μεγάλο Παζάρι (όπου θα γινόταν χαμός από τον κόσμο), αλλά από την Κάτω Συνοικία του Ξίφους… και εκεί, καθώς περνούσε από έναν δρόμο, άκουσε κάποιον να φωνάζει τ'όνομά του:

«Κύριε Πτεράργυρε!»

Στράφηκε, και είδε τον Δάρφο να τον ζυγώνει από έναν άλλο δρόμο, κάθετο σ'αυτόν όπου εκείνος βάδιζε.

Σταμάτησε κι αντίκρισε τον μισθοφόρο, δίχως να μιλήσει.

Ο Δάρφο στάθηκε μπροστά του, κοιτάζοντάς τον μ'ένα βλέμμα που ο Χανμάρο θα μπορούσε να ονομάσει μονάχα *καχύποπτο*. «Μια ερώτηση θα ήθελα μόνο να σας κάνω, κύριε Πτεράργυρε, αφού έτυχε να σας συναντήσω. Αν έχετε το χρόνο, ασφαλώς…»

«Σ'ακούω, Δάρφο,» αποκρίθηκε, ουδέτερα, ο Χανμάρο, ενώ, συγχρόνως, αναρωτιόταν: *Τι θέλεις από μένα; Η συνεργασία σου με την οικογένειά μου έχει, προ πολλού, τελειώσει, όπως θα έλεγες κι εσύ…*

«Αναζητώ τη Ναράμια,» εξήγησε ο μισθοφόρος. «Τη γυναίκα με το ασήμι στις μπότες, που η αδελφή σας θεωρούσε ύποπτη…» Τα μάτια του Δάρφο στένεψαν, παρατηρώντας τον.

Τι προσπαθεί να διακρίνει; «Ναι, και;»

«Θα ήθελα να μάθω αν την έχετε δει καθόλου.»

Ο Χανμάρο κούνησε το κεφάλι. «Όχι, δεν την έχω δει.»

«Ούτε κατά τύχη;»

«Όχι. Γιατί με ρωτάς, όμως; Θα έπρεπε να ξέρω κάτι;» Είχε αρχίσει να τον εκνευρίζει ο τρόπος του μισθοφόρου.

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Δάρφο. «Απλά, αναρωτιόμουν. Επειδή έχει χαθεί.»

Δεν είναι ζωντανή, λοιπόν, σκέφτηκε ο Χανμάρο. *Δεν επιβίωσε από την πτώση της στο Άνοιγμα.* Για λίγο, μπήκε στον πειρασμό να πει στον μισθοφόρο τι της είχε συμβεί· όμως συγκράτησε τον εαυτό του. Δε χρωστούσε τίποτα στον Δάρφο, όπως κι εκείνος δε χρωστούσε τίποτα στους Πτεράργυρους.

«Δεν ξέρω κάτι,» αποκρίθηκε, κι έκανε να φύγει.

Ο μισθοφόρος τον έπιασε απ'τον ώμο. «Είσαι σίγουρος, μικρέ;» Δεν του μιλούσε, πλέον, στον πληθυντικό, και υπήρχε και μια απειλητική χροιά στη φωνή του. «Ήταν φίλη μου.»

«Η αδελφή μου, πάντως, δεν έχει να κάνει με την εξαφάνισή της. Γι'αυτό μπορείς να είσαι βέβαιος,» αντιγύρισε ο Χανμάρο. «Τώρα: άφησέ με.»

Ο Δάρφο πήρε το χέρι του από τον Πτεράργυρο. «Δεν είχα σκοπό να σε κρατήσω.»

Ο Χανμάρο έφυγε, δίχως άλλη κουβέντα. Και διέσχισε την Κάτω Συνοικία του Ξίφους κοιτάζοντας, συνεχώς, πάνω απ'τον ώμο του, φοβούμενος ότι ίσως ο Δάρφο να έστελνε τους μισθοφόρους του να τον κυνηγήσουν. Δε συνέβη, όμως, κάτι τέτοιο.

Όσοι έχουν μισθοφορικές ομάδες βασίζονται στην καλή τους φήμη…

Πλησιάζοντας στην οικία των Περίδετων, συνάντησε τον Βαρνάλο και τον Βάλκο, που επέστρεφαν από κάποια μεταφορική δουλειά της Ζεθάλιν.

«Τι κάνετε;» τους χαιρέτησε.

«Πεινάμε,» απάντησε ο Βάλκο.

«Κι εγώ,» παραδέχτηκε ο Χανμάρο, διαπιστώνοντας πόσο γουργούριζε η κοιλιά του. Οι δίδυμοι ήλιοι βρίσκονταν στο κέντρο του ουρανού· ήταν μεσημέρι, και είχε να φάει από το *προηγούμενο* μεσημέρι, αν θυμόταν καλά.

«Για το θείο Σάμκρο το κουβαλάς αυτό;» φώναξε ο Βαρνάλο, κοιτάζοντας το τσουβάλι.

«Ναι.»

«Τι έχει μέσα;»

«Δεν ξέρω· δε ρώτησα.»

«Με τη μικρή, πώς τα πας, ξάδελφε;» είπε ο Βάλκο, μειδιώντας πονηρά.

Ο Χανμάρο βλεφάρισε έκπληκτος, καθώς έφταναν μπροστά απ'το σπίτι. «Ποια μικρή;»

«Έλα που δεν ξέρεις…» του έκλεισε το μάτι ο Βάλκο. «Χα-χα-χα…!»

Γνωρίζει για εμένα και τη Φιλράνα; απόρησε ο Χανμάρο, νιώθοντας σαν κάτι να τον είχε χτυπήσει, γρήγορα, απότομα, και δυνατά, στο κεφάλι. *Πώς είναι δυνατόν;* «Δεν καταλαβαίνω τι εννοείς, Βάλκο. Και τώρα, πρέπει να πάω ετούτο στον θείο,»

αποκρίθηκε, και ζύγωσε την εξώπορτα του ισογείου, χτυπώντας δύο φορές, έντονα.

Ο Βάλκο και ο Βαρνάλο πήγαν στην πόρτα της εξωτερικής σκάλας του σπιτιού κι άρχισαν ν'ανεβαίνουν τα σκαλοπάτια.

Μάλλον, σκέφτηκε ο Χανμάρο, *για κάτι άλλο μιλούσε...* Σίγουρα, *για κάτι άλλο μιλούσε.*

Η πόρτα άνοιξε, αποκαλύπτοντας τον θείο Σάμκρο, ο οποίος του έγνεψε να περάσει.

Κεφάλαιο Τριακοστό-Πρώτο
—Θαρλάνο—

Καθισμένος σε μια από τις πολυθρόνες της τραπεζαρίας των Περίδετων, ο Νολράκο ατένισε τον άντρα που είχε έρθει να τον επισκεφτεί: έναν ψηλό τύπο, με μακριά, μαύρα μαλλιά και φρεσκοξυρισμένο πρόσωπο, τον οποίο έντυνε ένα αστραφτερό αργυροκέντητο πουκάμισο, ένα μαύρο πέτσινο γιλέκο, κι ένα μαύρο μεταξωτό παντελόνι· στα χέρια του υπήρχαν δαχτυλίδια, και απ'το λαιμό του κρεμόταν ένα περιδέραιο, λαξευτό σαν κορακοκεφαλή. Ο Νολράκο ατένιζε τον αδελφό του.

«Θαρλάνο,» τον χαιρέτησε. «Πώς από δω;»

Δε φαίνεται να χαίρεται και πολύ που τον συναντά, παρατήρησε η Μάριλιν, η οποία καθόταν παραδίπλα, με τα πόδια της σταυρωμένα στο γόνατο και τα χέρια της επάνω στο γόνατό της. Οι υπόλοιποι που βρίσκονταν στο δωμάτιο –η γιαγιά Θήρνα, ο Μαλίνο (που είχε κατεβεί τυχαία, και αυτός ήταν που είχε ανοίξει την πόρτα και είχε βάλει μέσα τον Θαρλάνο), και η Ζινράβα– ήταν σιωπηλοί, σαν όλοι τους να κρατούσαν την αναπνοή τους, περιμένοντας να δουν ποιες θα ήταν οι αντιδράσεις των δύο αδελφών, πώς θα εξελισσόταν η πρώτη επαφή…

«Μην αισθάνεσαι κολακευμένος, Νολράκο,» αποκρίθηκε ο Θαρλάνο· «δεν είμαι εδώ για σένα. Εξάλλου, ποτέ δε με χρειαζόσουν· όχι ιδιαίτερα.» Υπήρχε μια πικρή έκφραση στην όψη του, καθώς μιλούσε. «Για τη μητέρα ήρθα,» διευκρίνισε, και ζύγωσε τη γιαγιά Θήρνα, στη γωνία όπου εκείνη καθόταν, πλέκοντας. Έσκυψε και τη φίλησε.

«Πώς είσαι, μαμά;» τη ρώτησε.

«Η καρδιά μου λυπάται για ό,τι χάσαμε, αλλά, συγχρόνως, χαίρεται περισσότερο γι'αυτά που διατηρήσαμε,» αποκρίθηκε εκείνη.

«Ανέκαθεν ήσουν αινιγματική,» είπε ο Θαρλάνο, μ'ένα μειδίαμα. «Αναμφίβολα, όμως, καταλαβαίνεις γιατί είμαι εδώ,» πρόσθεσε. Ορθώθηκε, ατενίζοντας τον Νολράκο. «Ο μεγάλος σου γιος, μητέρα, ως συνήθως, ήταν πολύ περήφανος να μου ζητήσει βοήθεια, ακόμα και σε μια δύσκολη ώρα σαν κι ετούτη–»

«Λες και θα μου την πρόσφερες…»

«Ποτέ δε θα το μάθεις, αφού δε θέλησες να τη ζητήσεις, έτσι δεν είναι, Νολράκο; Ο εγωισμός σου δε σε άφη–»

«Αν ήρθες εδώ για να με χλευάσεις,» είπε ο Νολράκο, με μια άγρια, επικίνδυνη χροιά στη φωνή του, καθώς σηκωνόταν από την πολυθρόνα του, «*μπορείς να περάσεις ΕΞΩ,* Θαρλάνο!» γρύλισε, δείχνοντας την εξώπορτα του πρώτου ορόφου των Περίδετων.

«Δεν είναι αυτός ο σκοπός μου,» αποκρίθηκε ο αδελφός του, νηφάλια, τη στιγμή που η γιαγιά Θήρνα έμοιαζε έτοιμη να επέμβει, σαν να ήταν κι οι δυο τους μικρά παιδιά. Και δεν ήταν μόνο εκείνη έτοιμη να επέμβει, αλλά κι η Μάριλιν· είχε ήδη μισοσηκωθεί απ'τη θέση της. «Όπως είπα εξαρχής, για τη μητέρα ήρθα. Για να την πάρω από αυτό το… κοινόβιο και να την πάω στην οικία μου, όπου θα έχει την άνεσή της. Εσύ, ασφαλώς, Νολράκο, μπορείς να συνεχίσεις να μένεις εδώ· ο καθένας είναι υπεύθυνος για τις αποφάσεις του.»

«Κάνε μου τη χάρη, Θαρλάνο,» αντιγύρισε ο Νολράκο, εξακολουθώντας να στέκεται και έχοντας τις γροθιές του σφιγμένες.

«Δε θα σε απασχολήσω άλλο, μην ανησυχείς,» είπε ο αδελφός του. Και στράφηκε στη γιαγιά Θήρνα. «Μητέρα; Ας πηγαίνουμε.»

Εκείνη κούνησε το κεφάλι, αρνητικά. «Αγόρι μου,» είπε, «δεν μπορώ να έρθω.» Είχε πάψει να πλέκει και κοίταζε με λυπημένα μάτια τους γιους της. Η Μάριλιν καταλάβαινε πώς πρέπει να αισθανόταν. *Αν κι εγώ έβλεπα τον Χανμάρο και τον Βαρνάλο μου σε τέτοια κατάσταση –σε τέτοια άσκοπη αντιπαλότητα–, το ίδιο θα αισθανόμουν…*

Η όψη του Θαρλάνο σκοτείνιασε, ακούγοντας τα λόγια της μητέρας του. «Γιατί όχι; Νομίζεις ότι θα είσαι καλύτερα εδώ; Ή νομίζεις ότι η… ευρηματικότητα του μεγάλου σου γιου θα τον σώσει κι ετούτη τη φορά, και θα του χτίσει ένα παλάτι, τώρα, στα γεράματά του;»

Ο Νολράκο βρισκόταν στα πρόθυρα τού να μιλήσει και ν'απαντήσει στον αδελφό του. Στα πρόθυμα ακόμα και να τον αρπάξει απ'το γιακά και να τον πετάξει έξω απ'το σπίτι. Συγκρατήθηκε, όμως. Η Μάριλιν μπορούσε να δει τις φλέβες να χτυπάνε στους κροτάφους του.

«Τα παλάτια δεν είναι σημαντικά, γιε μου,» αποκρίθηκε η Θήρνα στον Θαρλάνο. «Οι άνθρωποι είναι σημαντικοί. Θυμάσαι το παραμύθι με τον άστεγο βασιληά;»

«Έλα τώρα, μητέρα! η ζωή δεν είναι παραμύθι. Θα έρθεις μαζί μου, ή όχι; Δε θα σ'το ξαναζητήσω. Αλλά, τουλάχιστον, εγώ, σ'αντίθεση με τον σπουδαίο σου γιο, ρωτάω πρώτα…» Λοξοκοίταξε τον Νολράκο, ο οποίος, πάλι, δε μίλησε.

Άλλο ένα σχόλιο, όμως, και θα του χιμήσει, σκέφτηκε η Μάριλιν. *Γιατί κανένας απ'τους δυο τους δεν καταλαβαίνει καθόλου τον άλλο; Και είναι ανάγκη κι αυτός ο Θαρλάνο να είναι* τόσο *εριστικός; Ό,τι κι αν έχει συμβεί ανάμεσά τους, έπρεπε να μπορεί να το παραβλέψει –τουλάχιστον τώρα, ετούτες τις δύσκολες ημέρες.*

«Όχι,» αποκρίθηκε η Θήρνα, «δεν θα έρθω. Υπάρχουν άνθρωποι που με χρειάζονται εδώ–»

«Ενώ εγώ και η οικογένειά μου δε σε χρειαζόμαστε…» είπε, πικρά, ο Θαρλάνο.

«Θα σας επισκεφτώ, κάποια στιγμή σύντομα,» υποσχέθηκε εκείνη. «Αλλά δεν μπορώ να φύγω.»

«Πολύ καλά, μητέρα. Μην πεις, όμως, ότι ο γιος σου δεν ενδιαφέρθηκε για σένα. Μέχρι στιγμής, δεν ήξερα καν τι σου είχε συμβεί. Δεν ήξερα πού ήσασταν· ούτε εσύ, ούτε ο Νολράκο, που δεν μπήκε στον κόπο να με ενημερώσει για τίποτα.»

«Δεν πίστευα ότι θα σ'απασχολούσε το ζήτημα,» αντιγύρισε εκείνος.

«Δεν πίστευες ότι θα μ'απασχολούσε πού είναι η *μάνα* μου;» φώναξε ο Θαρλάνο. «Δεν πίστευες ότι θα μ'απασχολούσε αν κάηκε στην πυρκαγιά ή αν είναι εδώ, ζωντανή, στη Σερανβέλ; Άσε με ήσυχο, Νολράκο!» Προσπερνώντας τον αδελφό του, ζύγωσε την εξώπορτα. «Η Φλόγα μαζί σου, και με την οικογένειά σου.» Έπιασε το πόμολο και άνοιξε. «Καλή τύχη.»

Καθώς έφευγε, μπήκαν ο Βάλκο και ο Βαρνάλο, ανεβαίνοντας την πέτρινη, εξωτερική σκάλα της οικίας.

«Ποιος ήταν αυτός;» ρώτησε ο πρώτος, κοιτάζοντας όλους όσους βρίσκονταν μέσα στο δωμάτιο, σιωπηλοί και αγαλματωμένοι.

«Ένας επισκέπτης,» αποκρίθηκε ο Νολράκο, καθώς καθόταν, πάλι, στην πολυθρόνα του. «Τίποτα το σημαντικό.»

Κεφάλαιο Τριακοστό-Δεύτερο
—Νολράκο—

Το επόμενο πρωί μετά από τη συζήτησή του με τον Θαρλάνο, ο Νολράκο έπρεπε να φύγει μ'ένα από τα πλοία του Πάλρο. Ο έμπορος τον ειδοποίησε το απόγευμα, στέλνοντας έναν μαντατοφόρο του στο σπίτι των Περίδετων. Η Μάριλιν έμαθε τα νέα το βράδυ, όταν επέστρεψε από τη νέα της δουλειά σ'ένα απ'τα ραφεία της Τριτεμπορικής Συνοικίας. Στεναχωρήθηκε, που ο σύζυγός της θα έφευγε, πάλι, από κοντά της, αλλά δεν του είπε τίποτα, για να μην κάνει την αποχώρησή του δυσκολότερη απ'ό,τι ήδη ήταν για εκείνον. Διότι ο Νολράκο –κι αυτό το αντιλαμβανόταν πολύ καλά η Μάριλιν– ήθελε, ετούτο τον καιρό, να βρίσκεται πλάι στην οικογένειά του· όμως καταλάβαινε ότι δεν μπορούσε: γιατί έπρεπε να εργαστεί, ώστε να συγκεντρώσει χρήματα και να ορθοποδήσουν… να αγοράσουν ένα δικό τους σπίτι και να φύγουν από την οικία των Περίδετων, οι οποίοι μπορεί μεν, όπως έλεγαν, να μην είχαν κανένα πρόβλημα να τους φιλοξενούν, αλλά ο χώρος ήταν, αναμφίβολα, περιορισμένος για όλους.

Τη νύχτα, μετά από το πλούσιο γεύμα που τους ετοίμασε η Ζεθάλιν, η Μάριλιν ξάπλωσε κοντά στον Νολράκο και του είπε πόσο θα της έλειπε όσο θα βρισκόταν μακριά της. Εκείνος τής υποσχέθηκε ότι δε θ'αργούσε να επιστρέψει. «Τα καράβια κινούνται γρηγορότερα απ'τα καραβάνια,» της είπε, χαμογελώντας και φιλώντας το μέτωπό της. «Θα είμαι, σύντομα, δίπλα σας ξανά. Εσύ, απλά, να έχεις το νου σου στη Θήρνα.» Η Μάριλιν τού αποκρίθηκε πως, ναι, θα πρόσεχε την κόρη τους όσο περισσότερο μπορούσε.

Από το απόγευμα που η Θήρνα είχε τσακωθεί μαζί τους και με τον Χανμάρο, δε μιλούσε σε κανέναν τους, και τους απέφευγε. Ακόμα και το φαγητό της το έπαιρνε στο δωμάτιό της. Μονάχα την παρέα εκείνου του βαρβάρου, του Άνρημ, ήθελε: *σαν να μπορεί αυτός ο άγριος να της προσφέρει κάτι που εμείς, οι δικοί της άνθρωποι, δεν μπορούμε!* σκεφτόταν η Μάριλιν, η οποία σκόπευε να τον ξεφορτωθεί τον δούλο, τώρα που ο Νολράκο θα έλειπε. Δεν μπορεί, κάποια ευκαιρία θα της παρουσιαζόταν…

Το πρωί, ο Νολράκο και η Μάριλιν σηκώθηκαν με την αυγή, και συνάντησαν τον Κάρναλεν και την Ωράλιν, όπως είχαν συμφωνήσει. Βγήκαν από την οικία των Περίδετων και, διασχίζοντας τη σιωπηλή Συνοικία των Δηλητηρίων, περπάτησαν μέχρι τις Κάτω Μικρές Αποβάθρες. Εκεί, ο Κάρναλεν τούς έβαλε στη βάρκα του και τους πέρασε απέναντι, στις Άνω Μικρές Αποβάθρες.

«Θα σε περιμένω εδώ, Μάριλιν,» είπε, δένοντας το σκάφος του σε μια δέστρα. «Νολράκο, καλό ταξίδι εύχομαι, και καλή επιστροφή.» Του έδωσε το χέρι του. «Η Φλόγα μαζί σου.»

Ο Πτεράργυρος αντάλλαξε μια θερμή χειραψία με τον σύζυγο της Ζεθάλιν. «Σ'ευχαριστώ, Κάρναλεν. Για όλα όσα έχετε κάνει, εσύ κι η οικογένειά σου, για εμάς.»

«Ούτε να το σκέφτεσαι,» αποκρίθηκε εκείνος, χαμογελώντας.

Ο Νολράκο, η Μάριλιν, και η Ωράλιν τον άφησαν πίσω τους, σε μια από τις προβλήτες, και βάδισαν στη Συνοικία της Άρμης, που ήταν πολύ πιο θορυβώδης από τη Συνοικία των Δηλητηρίων και πλημμυρισμένη από την οσμή των ψαριών και της θάλασσας, αντί για τις παράξενες οσμές μυστηριωδών αλχημικών ενώσεων. Σε λίγο, πέρασαν στις Μεγάλες Αποβάθρες της Σερανβέλ, όπου άραζαν τα περισσότερα από τα πλοία ανοιχτής θαλάσσης τα οποία έρχονταν στην πόλη.

Το καράβι του Πάλρο ονομαζόταν *Θαλασσαετός*, και ήταν αυτό που ταξίδευε ανατολικά, στα νησιά από τα οποία καταγόταν και ο Κάρναλεν –τα Νησιά του Χρυσού Φωτός, όπως ήταν γραμμένα πάνω στους χάρτες. Δεν ήταν ιδιαίτερα μεγάλο, αλλά έμοιαζε ανθεκτικό σκαρί, και είχε και πανιά και κουπιά.

Ο Νολράκο σταμάτησε στην αποβάθρα και το κοίταξε. Στο κατάστρωμά του μπορούσε να δει τον Υπόκαρδο να στέκεται πλάι στο κεντρικό κατάρτι και να τον ατενίζει. Ο Πάλρο ύψωσε το χέρι του και χαιρέτησε. Ο Νολράκο δεν αντιχαιρέτησε. *Θα έχουμε αρκετό καιρό να χαιρετιστούμε, όταν ανεβώ στο κατάστρωμα.*

Στράφηκε στη Μάριλιν και τη φίλησε, αργά, στα χείλη. «Να προσέχεις,» της είπε, «τα παιδιά και τον εαυτό σου.»

«Κι εσύ,» αποκρίθηκε εκείνη, καθώς θυμόταν αυτά που της είχε διηγηθεί ο σύζυγός της, σχετικά με τους υπεύθυνους για τις πανωλεθρίες που τους είχαν βρει. «Κι εσύ.»

Ο Νολράκο κατένευσε και στράφηκε στον *Θαλασσαετό,* κάνοντας νόημα στην Ωράλιν να τον ακολουθήσει.

«Να έχεις το νου σου,» είπε η Μάριλιν στη δούλα. «Να προφυλάσσεις πρώτα το σύζυγό μου και μετά αυτό το καράβι και το εμπόρευμά του.»

«Ασφαλώς, κυρία Πτεράργυρη,» απάντησε εκείνη, και ακολούθησε τον Νολράκο επάνω στην πλατιά, ξύλινη σανίδα και στο κατάστρωμα του εμπορικού πλοίου.

«Καλημέρα!» χαιρέτησε ο Υπόκαρδος τον Πτεράργυρο, πλησιάζοντάς τον, για να του σφίξει το χέρι.

«Καλημέρα, Πάλρο. Ομολογώ πως δεν περίμενα να με συναντήσεις αυτοπροσώπως, μέσα στο ξημέρωμα.» Ο Λούντρινχ ανέτελλε πίσω από τον Υπόκαρδο και το σκάφος του, ξεπροβάλλοντας από τη θάλασσα και λούζοντάς τους όλους με τις δυνατές, χρυσαφένιες του αχτίνες.

«Αφού ετούτη είναι η πρώτη σου φορά επάνω στον *Θαλασσαετό,* είπα να σου συστήσω το πλήρωμα,» αποκρίθηκε ο Πάλρο. Και έκανε νόημα σε δύο άντρες και μια γυναίκα να πλησιάσουν. «Από εδώ,» είπε, κοιτάζοντας τον έναν, ο οποίος ήταν ψηλός, καραφλός, και διέθετε μακρύ, μαύρο μουστάκι, «είναι ο Καπετάν Τανάρο, Πλοίαρχος του *Θαλασσαετού*, απόλυτος άρχοντας του καταστρώματος!» Μειδίασε, πλατιά.

«Καλ'μέρα, κύριε Πτεράργυρε,» χαιρέτησε ο Τανάρο, κλίνοντας το καραφλό του κεφάλι.

«Από εδώ,» είπε ο Πάλρο, συνεχίζοντας με τη γυναίκα, η οποία ήταν επίσης ψηλή (αλλά όχι τόσο ψηλή όσο ο Καπετάνιος), είχε κοντά, ξανθά, σπαστά μαλλιά, συγκρατημένα με μια μαύρη κορδέλα, και έντονα, γαλανά μάτια, «είναι η Σαέλμα, Υποπλοίαρχος του *Θαλασσαετού.*

»Κι από δω,» τελείωσε ο Πάλρο, κοιτάζοντας τον άλλο άντρα, που ήταν σωματώδης και οπλισμένος, «είναι ο Άνκορβαλ, αρχηγός των μισθοφόρων που βρίσκονται στο πλοίο.» Είχε κοντά, καστανά μαλλιά και πράσινα μάτια, και φαινόταν ότι δεν ήταν Σερανβέλιος. Από το Βορρά πρέπει να καταγόταν, έκρινε ο Νολράκο, πράγμα το οποίο φανέρωνε όχι μονάχα το όνομά του, αλλά κι η όλη του εμφάνιση.

«Χαίρω πολύ,» είπε ο Πτεράργυρος στους ανθρώπους του *Θαλασσαετού.*

«Ο κύριος Νολράκο Πτεράργυρος, όπως σας είπα, θα είναι επιτηρητής ετούτης της αποστολής,» εξήγησε ο Πάλρο στον Καπετάνιο και στους άλλους δύο. «Φροντίστε να του δοθεί το μικρό, ξύλινο κουτί που άφησα γι'αυτόν.»

«'Σφαλώς, κύριε Υπόκαρδε,» ένευσε ο Τανάρο.

«Τι περιέχει αυτό το κουτί;» ρώτησε ο Νολράκο τον Πάλρο.

«Τον κατάλογο με τα εμπορεύματα, καθώς και κάποιες επιπρόσθετες οδηγίες για την αποστολή.»

«Μάλιστα…»

«Υπάρχει κάτι που θα ήθελες να με ρωτήσεις, προτού φύγω;»

«Δε νομίζω. Χωρίς να έχω δει τις… 'επιπρόσθετες οδηγίες', εξάλλου, τι να σε ρωτήσω, Πάλρο;»

Ο Υπόκαρδος γέλασε. «Δεν είναι τίποτα το ιδιαίτερο οι οδηγίες που σου έχω αφήσει.» Και ρώτησε: «Η κοπέλα μαζί σου είναι από τους πολεμιστές σου, που μου έλεγες;»

«Ναι.»

«Εντάξει,» είπε ο Πάλρο. «Σου εύχομαι, λοιπόν, καλή επιτυχία στην αποστολή σου, Νολράκο. Και είθε η Φλόγα να είναι μαζί σου.»

Αντάλλαξαν μια επαγγελματική χειραψία και, ύστερα, ο Υπόκαρδος κατέβηκε απ'τον *Θαλασσαετό*. Ο Πτεράργυρος τον κοίταζε, καθώς απομακρυνόταν, και παρατήρησε πως κι η Μάριλιν είχε φύγει.

Έκλεισε, για λίγο, τα μάτια του κι έκανε μια σιωπηλή προσευχή στη Μεγάλη Φλόγα, να έχει καλά την οικογένειά του και, επιστρέφοντας από το ταξίδι, να βρει τα πάντα όπως τα είχε αφήσει.

Διάμεσο

Α’

Στη Σερανβέλ, η Ημέρα του Μεσοκαλόκαιρου ονομάζεται και Ημέρα της Μεγάλης Φλόγας: και τότε η Πόλη των Ανοιγμάτων, πραγματικά, *μεταμορφώνεται*. Για τους κατοίκους της, ετούτη η μεταμόρφωση είναι συνηθισμένη, αλλά έναν ταξιδιώτη, που δεν έχει ξαναβρεθεί εκεί την Ημέρα του Μεσοκαλόκαιρου, είναι ικανή να τον καταπλήξει, να τον κάνει ακόμα και να δυσπιστήσει ότι βρίσκεται στο ίδιο μέρος που βρισκόταν την προηγούμενη ημέρα, αγαπητέ αναγνώστη.

Διότι την Ημέρα της Μεγάλης Φλόγας κάθε επίσημη εμπορική δοσοληψία εντός της πόλης παύει –απαγορεύεται δια νόμου (ο οποίος, ωστόσο, όπως έχω προσωπικά ανακαλύψει, είναι από τους ελαστικότερους νόμους της Σερανβέλ)– και όλοι, πολίτες, δούλοι, και ταξιδιώτες, γλεντάνε σαν παλαβοί! Μέσα στην κάψα του καλοκαιριού, ανάβουν μαγκάλια και μεγάλες φωτιές, απ’άκρη σ’άκρη της πόλης. Η Σερανβέλ μετατρέπεται σε καμίνι. Ω, ναι, αγαπητέ αναγνώστη, σε *καμίνι*! Και οι άνθρωποι στους δρόμους τριγυρίζουν και χορεύουν φορώντας ρούχα ελαφριά: μονάχα μεταξένιους μανδύες, ή μονάχα διαφανή φορέματα, ή περίτεχνα κεντημένα εσώρουχα, ή μόνο τις μπότες τους. Ναι, πολλοί απ’αυτούς τριγυρίζουν ακόμα και τσίτσιδοι, δημοσίως! ικανοί να σοκάρουν τον ανυποψίαστο ταξιδιώτη.

Τα γλεντοκοπήματα συνεχίζουν όλη την ημέρα, και τα μεσάνυχτα οι ιερείς της Φλόγας συγκεντρώνονται στην κορυφή του ψηλού τους Ναού. Εκεί, ύστερα από μια σύντομη ιεροτελεστία, ανάβουν μια πανύψηλη φωτιά, η οποία παραμένει αναμμένη ως το πρωί, αγαπητέ αναγνώστη, κι αρχίζει να μικραίνει με την ανατολή του μεγάλου ήλιου Λούντριγχ, ενώ, όταν πια και ο μικρότερος ήλιος Βάνσπαρχ έχει υψωθεί στον ουρανό, η φωτιά έχει σβήσει τελείως.

Ετούτη είναι, αναμφίβολα, μια επίδειξη ισχύος από τους ιερείς της Φλόγας, που πολλοί ψιθυρίζουν ότι αυτοί είναι που, στην πραγματικότητα, ελέγχουν την Πόλη των Ανοιγμάτων.

—*Ο Μεγάλος Ταξιδιωτικός Οδηγός του Νάραλβερ*, γραμμένος από τον ίδιο:
φιλόσοφο, μελετητή, και ταξιδευτή, από το Βασίλειο Ίνγκινθραγκ

Η πλειονότης των Σερανβελίων πολιτών γιγνώσκει αποκλειστικώς τον τρόπον δια του οποίου εορτάζεται η Ημέρα της Μεγάλης Φλογός σήμερον, ενώ παραβλέπει – ή, μάλλον, ως επί το πλείστον, *αγνοεί*– τον τρόπον δια του οποίου εορτάζετο εις άλλας εποχάς. Ουδείς ενθυμείται, πλέον, την αφετηρίαν της εορτής ταύτης. Οι σοφοί, όμως, δεν λησμονούν το παρελθόν των, διότι έχει αποτελέσει πολλάκις καθρεπτισμόν του μέλλοντος!

Γνωρίσετε, λοιπόν, ότι επί τυραννίδος του Άρχοντος Λαργκόθο (του αποκαλουμένου σήμερον, ασυλλογίστως, ως «Τυράννου» –και, τοιουτοτρόπως, κινδυνεύοντες να λησμονήσομεν το αληθινόν του όνομα και, ως εκ τούτου, να τον δαιμονοποιήσομεν, ως άλλους μύθους, παρότι μύθος δεν είναι!) η Ημέρα της Μεγάλης Φλογός δεν ήτο ημέρα ξεφρένων χορών, εντόνων ασμάτων, ακατασχέτου ευωχίας, και… ημιγύμνου περιπλανήσεως εις τας οδούς της πόλεως (μίαν πράξιν που, προσωπικώς, χαρακτηρίζω ως απαράδεκτον!). Ήτο ημέρα νηστείας και προσευχής προς τιμήν της Ιεράς Φλογός, ώστε η Μεγάλη Φλοξ να ενισχύσει, μέσω της ανεξαντλήτου δυνάμεώς της, τας καρδίας ημών, να απομακρύνει τον βαρύν χειμώνα, και να συντρέξει ημάς κατά των βαρβαρικών επιθέσεων.

Τα άνωθι, βεβαίως, όσον αφορά ημάς τους ιστορικούς, δεν ήτο παρά μία μέθοδος δια να ελέγχει ο Τύραννος Λαργκόθο την Σερανβέλ και να την κρατεί υπό την κυριαρχίαν του. Ο σώφρων πολίτης, συνεπώς, απολαμβάνει την σήμερον ημέραν, δίχως όμως να λησμονεί και την παρελθούσαν!

—*Του Παρελθόντος τα Λησμονημένα,* του Φαρλάνο Νάσρελεθ, της Σερανβέλ

Β’

Υπάρχει ένας άνθρωπος που κατοικεί μέσα στα Ανοίγματα, παρέα με τα Λό’ορ· είναι ο Γέροντας των Ανοιγμάτων, και πρέπει να τον φοβάστε, γιατί δεν είναι άλλος από τον Τύραννο, που έχει ζήσει όλα αυτά τα χρόνια, μεταμορφωμένος κατά το ήμισυ σε Λό’ορ. Η όψη του, τώρα, είναι τρομερή! ικανή να προκαλέσει παραφροσύνη σ’όποιον τον κοιτάξει· και μπορεί να γίνεται ένα με το περιβάλλον, όπως τα Λό’ορ: ακόμα και ένα με τις σκιές, ένα με τη νύχτα. Η πόλη, κάποτε, θα ξαναγίνει δική του.

—Ψίθυροι και φήμες της Σερανβέλ

Κάποτε, ένας άντρας έπεσε στα Ανοίγματα, και τα Λό’ορ τον τράβηξαν μέσα στα βαθιά τους λαγούμια, ενώ εκείνος ούρλιαζε και κλοτσούσε. Μα, δεν τον καταβρόχθισαν· τον έκαναν δικό τους, και τώρα, εκείνος ζει μαζί τους, στα σκοτάδια. Τρελός και πανίσχυρος, ο Γέροντας των Ανοιγμάτων. Μπορείς ν’ακούσεις το τραγούδι του, ορισμένες νύχτες, να έρχεται από τα ερεβώδη βάθη, κάτω από την πόλη.

—Ψίθυροι και φήμες της Σερανβέλ

Ένας Λο’ανθάκ, ένας από τους μανιακούς δολοφόνους, τα δημιουργήματα των αλχημιστών, ένα πλάσμα φτιαγμένο από άνθρωπο και αίμα και ζωτικά υγρά Λό’ορ: ένας Λο’ανθάκ λύσσαξε και έφυγε από τον έλεγχο των αφεντάδων του, παρά την εκπαίδευσή του. Τον κυνήγησαν, για να τον σκοτώσουν, μα δεν τα κατάφεραν, γιατί εκείνος αισθάνθηκε το κάλεσμα του είδους του και βούτηξε στα Ανοίγματα… κι έτσι γεννήθηκε ο Γέροντας των Ανοιγμάτων.

—Ψίθυροι και φήμες της Σερανβέλ

Να κοιμηθείς μόλις βασιλέψουν οι ήλιοι· γιατί, άμα τριγυρνάς στους δρόμους, θα βγει ο Γέροντας απ’τ’Ανοίγματα και θα σε πάρει!

—Φοβέρα Σερανβέλιας μητέρας στο άτακτο παιδί της

Ο Γέροντας που γυροφέρνει στα σκοτάδια
και γεύεται των Λό'ορ τα χάδια
μας κοιτάζει απ'τα βάθη,
γελώντας με τα δικά μας λάθη.

Κάτω κει πέρα στα βαθιά,
χάνονται τ'άτακτα παιδιά.
Ο Γέρος θα τα πάρει!
Ο Γέρος θα τα πάρει!

Των Λό'ορ το αίμα πίνει,
όλο και δε μας δίνει.
Βασιληάς είναι του χρόνου,
τόσο και του σκοταδιού·
κοίτα στα βάθη του πηγαδιού.

Κάτω κει πέρα στα βαθιά,
χάνονται τ'άτακτα παιδιά.
Ο Γέρος θα τα πάρει!
Ο Γέρος θα τα πάρει!

Το Γέροντ' άμα λάχει να ιδείς,
μην τυχόν και πουθενά το πεις·
μήτε σε γυναίκα μήτε σ'άντρα,
μήτε σε παιδί μήτε σε χάντρα.

Κάτω κει πέρα στα βαθιά,
χάνονται τ'άτακτα παιδιά.
Ο Γέρος θα τα πάρει!
Ο Γέρος θα τα πάρει!

Μες στ'Ανοίγματα όποιος κοιτεί
ίσως δει κάτι να τον παρατηρεί.
Ο Γέροντας είν'ο βασιληάς
και δεν έχει να κάνει μ'εμάς.

Πτεραργυροι

Κάτω κει πέρα στα βαθιά,
χάνονται τ’άτακτα παιδιά.
Ο Γέρος θα τα πάρει!
Ο Γέρος θα τα πάρει!

—Λαϊκό άσμα της Σερανβέλ

Στιγμές από το Παρελθόν . . .

Επέστρεφα από μια δουλειά στην Τριτεμπορική Συνοικία, όταν μια κοπέλα με πλησίασε, με ρώτησε αν ήμουν ο κύριος Νολράκο Πτεράργυρος, και, όταν τις απάντησα θετικά, μου έδωσε το μήνυμά τους. Ήταν ένα τυλιγμένο κυλινδρικά κομμάτι χαρτί, μέσα στο οποίο υπήρχε η σύντομή τους απαίτηση. Μου ζητούσαν να τους συναντήσω, τα μεσάνυχτα, σε έναν συγκεκριμένο δρόμο της Συνοικίας της Φιλοξενίας, όπου θα συζητούσαμε σχετικά με το εμπόριο που έκανα και σχετικά με το πόσα τους «όφειλα». Σε περίπτωση που αρνιόμουν να παρευρεθώ στον τόπο συνάντησης, με προειδοποίησαν ότι μεγάλο κακό θα με έβρισκε. Το όνομά τους, φυσικά, δεν το έγραφαν. Το μήνυμα ήταν ανώνυμο.

Κι έτσι, δεν του έδωσα την απαιτούμενη σημασία. Πίστεψα ότι μου το είχε στείλει κάποιος κακοήθης, όπως ο Βισκάλο, για να με τρομοκρατήσει. Είχαν συμβεί παρόμοια περιστατικά και παλιότερα. Ανάμεσα στους εμπόρους, υπάρχουν πολλά και διάφορα συμφέροντα, όπως επίσης υπάρχουν και ορισμένοι που πιστεύουν ότι, τρομοκρατώντας τους άλλους, μπορούν να τους επιβάλλουν τη θέλησή τους. Στην αρχή, τρόμαζα ευκολότερα· αργότερα, όμως, ανακάλυψα πως ο φόβος δε σε οδηγεί πουθενά, πέραν απ’το να σε κάνει να φοβάσαι ακόμα περισσότερο. Εξάλλου, ένας έμπορος που οργανώνει σωστά τις δουλειές του δεν έχει τίποτα να φοβηθεί. Το ίδιο το γεγονός της καλής οργάνωσης απομακρύνει τους κινδύνους.

Επομένως, όποιοι κι αν ήταν αυτοί που μου είχαν στείλει το μήνυμα, δε θα έπαιζα το παιχνίδι τους. Ωστόσο, είχα την περιέργεια να μάθω τα ονόματά τους· έτσι, μόλις διάβασα την επιστολή, κοίταξα να βρω την κοπέλα που μου την είχε δώσει. Μα δεν τα κατάφερα. Είχε γίνει καπνός.

Ευχόμενος η Φλόγα να κάψει αυτούς τους λεχρίτες, και όλους του είδους τους, έσχισα το χαρτί που μου είχαν δώσει και πέταξα τα κομμάτια του σε μια γωνία, επιστρέφοντας στην έπαυλη.

Μετά από μισό μήνα περίπου, έμαθα ότι το μοναδικό πλοίο μου είχε χαθεί κάπου στις ακτές των βάλτων Λό’ορ-θιλ, μαζί με όλο του το πλήρωμα. Η καταστροφή με τράνταξε, γιατί, εκτός από την απώλεια ανθρώπινων ζωών, το κόστος ήταν αξιοσημείωτο. Δεν πέρασε, όμως, από το νου μου ότι οφειλόταν στους αγνώστους που μου είχαν στείλει το μήνυμα. Θεώρησα ότι επρόκειτο για μια τυχαία πανωλεθρία: από αυτές που μπορεί να συμβούν στη ζωή ενός εμπόρου, λόγω κακοκαιρίας, λόγω πειρατών, ή λόγω κάποιου άλλου αστάθμητου παράγοντα.

Γι'αυτό κιόλας ποτέ δε συμπαθούσα ιδιαίτερα τα πλοία· ανέκαθεν προτιμούσα τα καραβάνια. Η ξηρά είναι, αναμφίβολα, πιο σταθερή από τη θάλασσα.

Τα συντρίμμια του σκάφους μου δεν βρέθηκαν, κι ακόμα δεν έχουν βρεθεί· ούτε κανένας από το πλήρωμα σώθηκε, σύμφωνα μ'ό,τι γνωρίζω. Κατά πάσα πιθανότητα, πνίγηκαν ή σκοτώθηκαν όλοι. Μερικές μέρες, όμως, μετά από τα νέα της πανωλεθρίας, μου ήρθε άλλη μία επιστολή από τους μυστηριώδεις εχθρούς μου.

Ετούτη τη φορά, βρισκόμουν στις Μεγάλες Αποβάθρες και ήταν ένα αγόρι που με πλησίασε, το οποίο αποκλείεται να ήταν παραπάνω από δεκαπέντε, δεκάξι χρονών. Με ρώτησε, όπως με είχε ρωτήσει και η κοπέλα, αν ήμουν ο κύριος Νολράκο Πτεράργυρος και, όταν του απάντησα πως εγώ ήμουν, μου έδωσε ένα κομμάτι χαρτί. Τότε, έγινε η στιγμιαία σύνδεση στο μυαλό μου: Η απειλή των αγνώστων… και η πανωλεθρία του πλοίου μου… Θα μπορούσε να υπάρχει σύνδεση;

Προτού το αγόρι προλάβει να φύγει, το άρπαξα απ'το μπράτσο και το τράβηξα κοντά μου.

«Ποιος σου έδωσε αυτό το μήνυμα, μικρέ;» το ρώτησα. Εκείνο, όμως, δεν ήξερε τ'όνομά του. «Ένας κύριος,» μου αποκρίθηκε μονάχα. «Ένας κύριος.»

«Δεν τον γνωρίζεις;»

Όχι, απάντησε, δεν τον ήξερε. Δεν τον είχε ξαναδεί ποτέ του.

«Η εμφάνισή του πώς ήταν;» το ρώτησα, κι εκείνο μού είπε ότι ο άντρας φορούσε κάπα και κουκούλα, αλλά το πρόσωπό του φαινόταν. Δεν είχε γένια και τα μάτια του ήταν γαλανά.

Αυτές οι πληροφορίες, προφανώς, ήταν ελλιπείς. Δεν μπορούσα ν'αρχίσω να τριγυρίζω στη Σερανβέλ αναζητώντας έναν γαλανομάτη τύπο χωρίς γένια. Ρώτησα, όμως, το αγόρι αν μπορούσε να με οδηγήσει σ'αυτόν. Αλλά κάτι τέτοιο ήταν αδύνατο, γιατί ο άντρας τού είχε δώσει το μήνυμα και είχε εξαφανιστεί.

Επομένως, άφησα τον μικρό να φύγει και ξετύλιξα το χαρτί, για να δω τι έγραφε. Αναμενόμενα, διαπίστωσα ότι ήταν σταλμένο από τους μυστηριώδεις εχθρούς μου. *Όπως σε προειδοποιήσαμε, έτσι συνέβη,* μου έλεγαν. *Μεγάλη καταστροφή σε βρήκε.* Και μου πρότειναν, πάλι, να τους συναντήσω σ'έναν δρόμο της Συνοικίας της Φιλοξενίας, διαφορετικό από τον προηγούμενο. Μου ζήτησαν να έρθω απόψε, τα μεσάνυχτα, και δήλωσαν ότι ήθελαν να συζητήσουν μαζί μου για εμπορικά θέματα, συγκεκριμενοποιώντας, αυτή τη φορά, ότι επρόκειτο για ένα είδος φόρου: Θα έπρεπε να τους δίνω το ένα τρίτο από τα καθαρά μου κέρδη, αλλιώς θα με κατέστρεφαν. Υπογραφή, ασφαλώς, δεν υπήρχε.

Οι μπάσταρδοί! σκέφτηκα. *Πώς τολμούσαν να με απειλούν εμένα έτσι!* Φυσικά και δε θα παραδινόμουν· θα φρόντιζα η φύλαξη στα καραβάνια μου να είναι καλύτερη, και τίποτα κακό δε θα συνέβαινε. Τα πλοία πάντοτε ήταν πιο επίφοβα· δε θα ασχολιόμουν ξανά με τη θάλασσα στο εγγύς μέλλον.

Βέβαια, μπορεί και η καταστροφή του καραβιού μου να μην οφειλόταν σ'αυτούς, σκέφτηκα. Μπορεί να ήταν τυχαία, κι εκείνοι να εκμεταλλεύτηκαν την ευκαιρία, προκειμένου να με απειλήσουν ξανά. Μάλιστα, ίσως την πρώτη φορά να ήθελαν μονάχα να με τρομάξουν και τίποτ'άλλο, αλλά, τώρα, βλέποντας την πανωλεθρία που είχα υποστεί, σκέφτηκαν ότι μάλλον ετούτη ήταν μια καλή ευκαιρία να μου αρπάξουν και μερικά χρήματα. Αλλιώς, γιατί δεν υπήρχε ο όρος με το ένα τρίτο των καθαρών κερδών και στο προηγούμενο μήνυμα;

Ωστόσο, με προβληματίσαν, καθώς, όποιοι κι αν ήταν, με είχαν βάλει στο μάτι. Πιθανώς να επρόκειτο και για τον Βισκάλο, μα δεν είχα καμία απόδειξη εναντίον του –κι αν νόμιζε ότι μπορούσε να με τρομάξει έτσι, ο άθλιος, ήταν πολύ γελασμένος!

Φρόντισα, λοιπόν, να υπάρχει καλύτερη φρούρηση στα καραβάνια μου και συνέχισα τις εμπορικές μου εργασίες.

Η επόμενη πανωλεθρία με τρόμαξε αληθινά. Πληροφορήθηκα ότι το καραβάνι μου που ερχόταν από το Φερντίν-Ος είχε δεχτεί επίθεση ληστών. Όλα τα εμπορεύματα είχαν παρθεί, και όλοι οι φρουροί είχαν σκοτωθεί, καθώς επίσης κι ο επιτηρητής. Και τώρα, δεν μπορούσαν παρά να έρθουν στο νου μου, πολύ ζωηρές, οι απειλές των μυστηριωδών εχθρών μου. Εκείνοι είχαν φροντίσει να συμβεί ετούτη η καταστροφή; Πιθανόν… αλλά, και πάλι… ληστές, μου είπαν. Ληστές… Η ονομασία «ληστές», βέβαια, μπορεί να αποδοθεί στους οποιουσδήποτε. *Ληστές* ονομάζει κανείς όποιους τού επιτίθενται μες στη μέση της ερημιάς. Ίσως, επομένως, αυτοί οι «ληστές» να μην ήταν παρά πληρωμένοι μισθοφόροι. Φονιάδες.

Κι όσο το συλλογιζόμουν, τόσο πιο πιθανό μού φαινόταν. Γιατί απλοί ληστές του δρόμου αποκλείεται να είχαν καταφέρει να υπερνικήσουν τους φρουρούς του συγκεκριμένου καραβανιού. Είχα δώσει τόσα λεφτά σ'αυτούς! Είχα πάρει, όχι μόνο τους καλύτερους που μπορούσα να πληρώσω, αλλά και τους καλύτερα εξοπλισμένους. Μα τη Φλόγα, τους είχα αγοράσει εγώ ο ίδιος επιπλέον εξοπλισμούς! Τυχαίοι ληστές του δρόμου θα ήταν *αδύνατον* να τους νικήσουν.

Κι ετούτο σήμαινε πως είχα έναν ισχυρό εχθρό να αντιμετωπίσω. Το ερώτημα ήταν *πόσο* ισχυρό. Γιατί κι εκείνος θα έπρεπε να πληρώνει για τους μισθοφόρους του. Είχε, άραγε, χρήματα για να σαμποτάρει κι άλλο καραβάνι μου, ή ετούτη ήταν η τελευταία επίθεση που μπορούσε να κάνει εναντίον μου;

Σύντομα, έλαβα ακόμα ένα μήνυμα. Μου το έδωσε κάποιος στη Δυτική Πύλη της Σερανβέλ, και δεν μπήκα καν στον κόπο να τον σταματήσω, για να τον ρωτήσω ποιος τον είχε πληρώσει. Έτσι κι αλλιώς, δε θα ήξερε, όπως και το αγόρι. Ξετύλιξα το χαρτί και το διάβασα. *Όπως σε είχαμε προειδοποίηση,* μου έλεγαν, πάλι, οι μυστηριώδεις άγνωστοι, *κι άλλη πανωλεθρία σε βρήκε.* Και μου πρότειναν να τους συναντήσω σ'έναν συγκεκριμένο δρόμο της Συνοικίας του Άτυχου, τα μεσάνυχτα, μόνος, ώστε να συζητήσουμε για το «γνωστό εμπορικό θέμα».

Ετούτη τη φορά, σκέφτηκα πως κάτι έπρεπε να κάνω. Αυτοί οι μπάσταρδοι μού είχαν προκαλέσει δύο πολύ μεγάλες οικονομικές καταστροφές. Δεν μπορούσα άλλο να τους αγνοώ, ούτε να πιστεύω πως επρόκειτο για κάτι τυχαίο. Ωστόσο, δε θα παραδινόμουν, ασφαλώς. Φαίνεται πως το είχαν βάλει σκοπό να με καταστρέψουν οικονομικά, είτε μέσω της ευθείας οδού (διαλύοντας τα καραβάνια μου) είτε μέσω της πλάγιας (βάζοντάς με να πληρώνω τον «φόρο» τους).

Αρχικά, πέρασε απ'το νου μου να πάω στη φρουρά και να τους εξηγήσω τι είχε συμβεί, ώστε να με βοηθήσουν. Σχεδόν αμέσως, όμως, την απέρριψα αυτή την ιδέα, διότι τι θα μπορούσε να κάνει η φρουρά για μένα; Αποκλείεται να προσέφερε επιπλέον φύλαξη στα καραβάνια μου· η δουλειά της είναι να φρουρεί την πόλη και όσους βρίσκονται μέσα σ'αυτήν. Ή, μήπως, θα έβρισκε τους εχθρούς μου και θα τους συλλάμβανε; Μάλλον απίθανο. Γιατί, αν πήγαινε τα μεσάνυχτα στον συγκεκριμένο δρόμο της Συνοικίας του Άτυχου, οι κακοποιοί θα έφευγαν· δε θα κάθονταν να τους πιάσει. Κι επιπλέον, δεν είχε και καμία περιγραφή της όψης τους· δε θα ήξερε ποιους να πλησιάσει. Θα έπρεπε, λογικά, να πάω εγώ ο ίδιος στο συμφωνημένο σημείο, ως δόλωμα, και οι φρουροί της Σερανβέλ να με ακολουθούν· έτσι, όταν έβλεπαν τους εχθρούς μου να με ζυγώνουν, θα μπορούσαν να τους συλλάβουν. Οι εχθροί μου, όμως, σίγουρα δεν ήταν τόσο ανόητοι ή άπειροι. Θα καταλάβαιναν ότι κάποιοι με ακολουθούσαν και θα έφευγαν.

Συνεπώς, όχι, δε θα είχε νόημα να πάω στη φρουρά και να τους μιλήσω για το πρόβλημά μου. Θα έβρισκα άλλους ανθρώπους για να φροντίσουν το ζήτημα.

Ερχόμενος στη Σερανβέλ, ήθελα να επισκεφτώ την Άνω Συνοικία του Ξίφους, για να συνεννοηθώ με κάποιους μισθοφόρους που θα φρουρούσαν μια αποθήκη μου, αλλά, αφότου έλαβα το μήνυμα των εχθρών μου, άλλαξα γνώμη και επισκέφτηκα την Κάτω Συνοικία του Ξίφους, ψάχνοντας για τυχοδιώκτες: ανθρώπους που θα αναλάμβαναν μια «περίεργη» εργασία. Τελικά, βρήκα τρεις που ήταν πρόθυμοι να δουλέψουν για μένα και να πάνε στο σημείο συνάντησής μου με τους μυστηριώδεις αγνώστους. Τους εξήγησα πως εγώ δε θα ήμουν μαζί τους, έτσι έπρεπε από μόνοι τους να καταλάβουν ποιοι ήταν οι εχθροί που με περίμεναν και να τους συλλάβουν. Και, όταν τους είχαν πιάσει, έπρεπε να τους πάνε σε μια αποθήκη μου στην Τριτεμπορική Συνοικία και να τους δέσουν εκεί. Θα είχα ειδοποιήσει τους φρουρούς, για να είναι ενήμεροι και να μην τους εμποδίσουν. Οι τυχοδιώκτες μού είπαν να μην ανησυχώ για τίποτα· θα τα φρόντιζαν όλα. Έτσι, τους πλήρωσα μια αρκετά μεγάλη προκαταβολή και έφυγα.

Την επομένη, πληροφορήθηκα από τους φρουρούς της αποθήκης ότι κανένας δεν είχε έρθει το βράδυ, πράγμα το οποίο με παραξένεψε. Με είχαν πουλήσει, οι Φλογοκαμένοι; Είχαν πάρει την προκαταβολή μου και είχαν γίνει ένα με τον άνεμο; Πήγα στο μέρος όπου τους είχα βρει, στην Κάτω Συνοικία του Ξίφους, μα δεν ήταν εκεί. Ρώτησα μήπως τους είχε δει κανένας, αλλά κανείς δεν τους είχε δει.

Αργότερα, άκουσα ότι κάποια συμπλοκή είχε γίνει, τα μεσάνυχτα, στη Συνοικία του Άτυχου και κάποιοι είχαν πέσει στα Ανοίγματα…

Δεν έλαβα άλλο απειλητικό μήνυμα, μέχρι που ξεκίνησα με το καραβάνι μου για να ταξιδέψω στο Ίνγκινθραγκ και στο Πάρντβακ.

Τα υπόλοιπα τα ξέρεις, Μάριλιν: Πήγαμε εκεί, αγοράσαμε εμπόρευμα, συνεννοηθήκαμε με τον Χάκνομπ τον θηρευτή, και επιστρέψαμε στην έπαυλη, όπου συνέβη ό,τι συνέβη…

Μέρος Τρίτο
Συγκρούσεις

Κεφάλαιο Τριακοστό-Τρίτο
—Επάνοδος—

Ο *Μαύρος Πέλεκυς* δεν ήταν από τα χειρότερα πανδοχεία της Κάτω Συνοικίας του Ξίφους, αλλά ούτε ήταν κι απ'τα καλύτερα που μπορούσε κανείς να βρει στη Σερανβέλ. Ο Δάρφο σκόπευε ν'αλλάξει κατοικία, να πάει να μείνει αλλού, γιατί, απ'ό,τι φαινόταν, θα καθόταν για κάποιο καιρό ακόμα στην πόλη. Αλλά, μέχρι στιγμής, δεν είχε φύγει απ'τον *Μαύρο Πέλεκυ*. Κι αυτό δεν οφειλόταν στο γεγονός ότι του άρεσε το μέρος. Δεν του έκανε ούτε κρύο ούτε ζέστη, και η αλήθεια ήταν πως θα προτιμούσε να πάει σε κάποιο πανδοχείο της Άνω Συνοικίας του Ξίφους. Όμως εξακολουθούσε να μένει εδώ, επειδή περίμενε να μάθει νέα της Ναράμια. Περίμενε να τη βρει, κάποτε, στο δωμάτιό της, ή να τη συναντήσει στην τραπεζαρία. Δυστυχώς, ούτε το ένα συνέβαινε ούτε το άλλο. Και οι μέρες περνούσαν. Είχαν περάσει μία, δύο, τρεις ημέρες, από τότε που χάθηκε η Ναράμια –από τότε που πήγε να επισκεφτεί τον εργοδότη της, εκείνο τον αλχημιστή με τη χάλκινη μάσκα–, και τώρα, ήταν το βράδυ της τέταρτης. Ο Δάρφο επέστρεφε στον *Μαύρο Πέλεκυ*, μαζί με μερικούς μισθοφόρους του, ύστερα από ένα φαγοπότι στην Άνω Συνοικία του Ξίφους, όπου δύο μεγάλες συντεχνίες μισθοφόρων είχαν οργανώσει γλέντι για τα μέλη τους και για όποιον άλλο επιθυμούσε να παρευρεθεί. Ο Δάρφο όφειλε να ομολογήσει ότι είχε περάσει καλά. Ήταν σκασμένος από το φαγητό και το ποτό και μπουχτισμένος απ'τον καπνό, και, για πρώτη φορά μέσα στις τελευταίες ημέρες, η Ναράμια δεν βρισκόταν στο νου του.

Έτσι, ήταν ειρωνικό το γεγονός ότι τότε εκείνη παρουσιάστηκε εμπρός του.

Στην αρχή, ο Δάρφο είδε μια σκιά να βαδίζει, παραπατώντας, κατευθυνόμενη προς την εξώπορτα του *Μαύρου Πέλεκυ*, από ένα σοκάκι. Υπέθεσε ότι, μάλλον, επρόκειτο για κάποιον μεθύστακα που είχε γίνει τύφλα, και δεν έδωσε πολύ σημασία. Αλλά, καθώς η φιγούρα πλησίασε τη λάμπα πλάι στην ξύλινη θύρα, ο μισθοφόρος την αναγνώρισε. Φορούσε μια κουρελιασμένη κάπα, και το παντελόνι της ήταν σκισμένο στην αριστερή κνήμη. Ασήμι γυάλιζε στην πίσω μεριά των

μποτών της. Τα μαύρα, μακριά μαλλιά της ήταν κολλημένα στο κεφάλι της και μπλεγμένα· κρέμονταν σαν λαδωμένα σχοινιά. Η όψη της ήταν κάτωχρη και το βλέμμα της απλανές. Έμοιαζε έτοιμη να σωριαστεί και να λιποθυμήσει.

Ο Δάρφο την πλησίασε κι έβαλε το ένα του χέρι γύρω απ'τη μέση της, για να τη στηρίξει. «Ναράμια… Πού ήσουν; Τι… τι σου συνέβη;»

«Ο Γέροντας…» ψιθύρισε εκείνη, σαν να παραληρούσε. «Ο Γέροντας…» Έσφιξε τα ρούχα του με τις γροθιές της. Βρομούσε σαν να είχε περάσει τις τελευταίες ημέρες μέσα στους υπονόμους της Σερανβέλ.

«Ποιος γέροντας; Ο αλχημιστής; Προσπάθησε να σε σκοτώσει; Σε φυλάκισε;»

«.…Τα Λό'ορ…» μουρμούρισε η Ναράμια. Το βλέμμα της δεν έμοιαζε να τον κοιτάζει· έμοιαζε να κοιτάζει κάπου στο κενό.

Είναι άρρωστη, σκέφτηκε ο Δάρφο. *Ίσως εμπύρετη.* Παρασέρνοντάς την μαζί του, την έβαλε στην τραπεζαρία του *Μαύρου Πέλεκυ*, η οποία ήταν σχεδόν άδεια αυτή την ώρα.

«Θες βοήθεια, αρχηγέ;» τον ρώτησε ένας απ'τους μισθοφόρους του.

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Δάρφο. «Για την ώρα, όχι.»

Και, αφήνοντάς τους πίσω του, ανέβασε τη Ναράμια στο δωμάτιό του και την έβαλε να ξαπλώσει, ανάσκελα, στο κρεβάτι του, ενώ εκείνη συνέχιζε να μουρμουρίζει.

«Τα Λό'ορ…» έλεγε. «Είναι εκεί… εκείνος… Με δάγκωσε! με δάγκωσε!… Πεθαίνω!… Ο Γέροντας…»

Ο Δάρφο έκλεισε την πόρτα του δωματίου του και παραμέρισε το σχισμένο κομμάτι του παντελονιού της Ναράμια, για να κοιτάξει το τραύμα στο πόδι της. Παρατήρησε ότι ήταν επουλωμένο, και επάνω του υπήρχε κάποια αλοιφή.

Κάτι πρέπει να τη δάγκωσε. Κι η ίδια το λέει, εξάλλου.

«…Λό'ορ… παντού…»

Κάποιο Λό'ορ; Μα τη Φλόγα, θα έπρεπε νάναι νεκρή αν την είχε δαγκώσει Λό'ορ!

«*Δεν μπορώ να βγω! Δεν μπορώ να βγω!*» ούρλιαξε, ξαφνικά, η Ναράμια, καθώς ανασηκωνόταν επάνω στο κρεβάτι.

Ο Δάρφο την έπιασε απ'τους ώμους, σπρώχνοντάς την, πάλι, κάτω, ανάσκελα. «Είσαι ασφαλής, τώρα. Ο Δάρφο είμαι. Ο *Δάρφο.* Με βλέπεις; Βλέπεις ότι είμαι ο Δάρφο;»

Η Ναράμια σώπασε, για λίγο. Συνοφρυώθηκε, σαν να προσπαθούσε να τον διακρίνει μέσα από ομίχλη. «Δάρφο;…»

«Ξεκουράσου,» της είπε εκείνος. «Είσαι ασφαλής εδώ. Είσαι στον *Μαύρο Πέλεκυ*, μαζί μου. Θέλεις να σου φέρω λίγο νερό;»

Η Ναράμια ξεροκατάπιε. «…Ναι.» Φάνηκε να ηρεμεί κάπως.

Ο Δάρφο έβαλε νερό σε μια κούπα από μια πήλινη κανάτα και βοήθησε τη Ναράμια να ανασηκωθεί και να πιει. Εκείνη έβηξε και ξάπλωσε, πάλι.

«Είσαι καλά;» τη ρώτησε.

«Ναι,» μουρμούρισε αυτή και, μετά, την πήρε ο ύπνος.

Ο Δάρφο τής έβγαλε τις μπότες και την άφησε να κοιμηθεί, ενώ ο ίδιος έμεινε ξάγρυπνος όλο το βράδυ, αναρωτούμενος τι της είχε συμβεί. Ίσως ο αλχημιστής με τη χάλκινη μάσκα να ευθυνόταν για ό,τι είχε πάθει… ή κάποιος άλλος. Οι δρόμοι της Σερανβέλ ήταν, πολλές φορές, επικίνδυνοι· μπορεί τυχαίοι εγκληματίες να της είχαν επιτεθεί μέσα σε κάποιο σοκάκι. Ωστόσο, ο Δάρφο δεν το πίστευε αυτό· πίστευε πως όλα τούτα είχαν να κάνουν με τον αλχημιστή με τη χάλκινη μάσκα.

Καθ'όλη τη διάρκεια της νύχτας, η Ναράμια μουρμούριζε διάφορα ασυνάρτητα πράγματα, όμως επαναλάμβανε συχνά, «Τα Λό'ορ…», «Ο Γέροντας…», «Τα Λό'ορ… παντού», «Σάρκο! Σάρκο…» Και άλλες στιγμές βογκούσε, πιάνοντας τα δεξιά της πλευρά και το δεξί της στήθος· αναμφίβολα, την ενοχλούσε αυτή η ασθένεια που είχε: το αραχνοφανές εσωδερμικό άλγος.

Κάποια πράγματα απ'αυτά που έλεγε έβαλαν τον Δάρφο σε σκέψεις. *Τα Λό'ορ; Ο Γέροντας; Συνάντησε Λό'ορ η Ναράμια; Κι αν ναι, πού; Και ο Γέροντας ποιος είναι;* Μονάχα για *έναν* Γέροντα είχε ακούσει: τον Γέροντα των Ανοιγμάτων. Αλλά αυτός δεν ήταν παρά ένας αστικός μύθος, ένα παραμύθι για να τρομάζει τα μικρά παιδιά· δεν υπήρχε στην πραγματικότητα. *Πρέπει, όμως, να συνέβη κάτι που τον έφερε στο μυαλό της. Και τι θα μπορούσε νάναι αυτό το κάτι;…* Ίσως ο αλχημιστής να είχε κανένα Λό'ορ για κατοικίδιό του κι έτσι η τυχοδιώκτρια να έκανε τη σύνδεση. Οι αλχημιστές ήταν, εξάλλου, παράξενοι άνθρωποι.

Αλλά ο Δάρφο δεν μπορούσε να βγάλει συμπέρασμα κατ'αυτό τον τρόπο. Έπρεπε να την περιμένει να συνέλθει, για να του εξηγήσει.

Καθώς ήρθε η αυγή, αποκοιμήθηκε επάνω στην καρέκλα.

Αργότερα, ξύπνησε από τη φωνή της Ναράμια. Άνοιξε τα μάτια του και την είδε νάναι ανασηκωμένη επάνω στο κρεβάτι, στηριζόμενη στον αγκώνα της. «Πού είμαι;» έλεγε. «Ποιος είσαι συ; Πού είμαι;»

«Ο Δάρφο είμαι,» αποκρίθηκε εκείνος, καθώς σηκωνόταν από την καρέκλα του και την πλησίαζε. «Σε βρήκα να έρχεσαι στο πανδοχείο, παραπατώντας. Τι σου συνέβη, Ναράμια; Λείπεις μέρες ολόκληρες.» Σούφρωσε τη μύτη του, καθώς κάθισε πλάι της στο κρεβάτι. «Και, σίγουρα, χρειάζεσαι ένα μπάνιο. Πού ήσουν;»

«Κάτω,» είπε εκείνη, καθώς ξάπλωνε, πάλι, ανάσκελα. «Κάτω.» Δεν έμοιαζε να έχει ακόμα ξυπνήσει απόλυτα, σαν να βρισκόταν υπό την επήρεια κάποιας ναρκωτικής ουσίας: κάποιας ουσίας που θόλωνε τις αισθήσεις και σ'έκανε να μην μπορείς ν'αντιληφτείς πλήρως το περιβάλλον σου.

«Πού κάτω;»

«Είδα το Γέροντα… Ήρθε κοντά μου· με βοήθησε…»

Ο Δάρφο αναστέναξε. Δεν έβγαζαν νόημα αυτά που άκουγε. «Θα σου ετοιμάσω ένα μπάνιο, εντάξει;»

«…Εντάξει,» μουρμούρισε η Ναράμια, αλλά εκείνος δεν ήταν βέβαιος ότι είχε καταλάβει τι ακριβώς της είχε πει.

Όπως και νάχε, η τυχοδιώκτρια χρειαζόταν επειγόντως ένα μπάνιο, γιατί, διαφορετικά, ο Δάρφο θα έπρεπε να τη βγάλει απ'το δωμάτιο, αν δεν ήθελε να πεθάνει από την δυσωδία. Έτσι, άρχισε να ετοιμάζει το λουτρό, ενώ σκεφτόταν: *Κάτω… Τι θέλει να πει; Πού κάτω; Στους υπονόμους;* Δε θα του φαινόταν και παράξενο…

Όταν ετοίμασε το μπάνιο, πλησίασε, πάλι, το κρεβάτι και είδε ότι η Ναράμια είχε αποκοιμηθεί. Την έπιασε απ'τον ώμο και την ταρακούνησε, λέγοντας τ'όνομά της. Εκείνη πετάχτηκε, τρομάζοντας.

«Ο Δάρφο είμαι,» της επανέλαβε ο μισθοφόρος, σε περίπτωση που το είχε ξαναξεχάσει. «Μπορείς να σηκωθείς, για να πας να πλυθείς;»

«Να πλυθώ;…» έκανε η Ναράμια, σουφρώνοντας τα φρύδια, σαν να μην ήξερε καν τι σήμαινε η λέξη.

«Ναι. Πρέπει. Βρομάς απίστευτα. Πού γύριζες όλες αυτές τις μέρες; Στους υπονόμους της πόλης;»

«…Κάτω. Στις φωλιές τους…»

Ο Δάρφο αναστέναξε. *Πάλι, τις ασυναρτησίες αρχίσαμε.* «Έλα, σήκω. Πρέπει να πας για μπάνιο.» Την έπιασε απ'το μπράτσο, κι εκείνη πήρε καθιστή θέση επάνω στο κρεβάτι. Ύστερα, ορθώθηκε. «Μπορείς να γδυθείς μόνη σου;»

«Να γδυθώ;…»

«Ναι. Για να πας να πλυθείς. Θα πλυθείς με τα ρούχα;»

«Α, ναι…»

«Μπορείς να γδυθείς μόνη σου;»

«Ναι.»

Δεν μπορούσε, όμως. Όταν προσπάθησε να βγάλει το παντελόνι της, παραπάτησε και σωριάστηκε στο πάτωμα. Ο Δάρφο τη βοήθησε να σηκωθεί και να γδυθεί. Το βλέμμα του εστιάστηκε στη δεξιά της μεριά, όπου υπήρχαν οι αραχνοειδείς σχηματισμοί της ασθένειάς της, και, για λίγο, αναρωτήθηκε μήπως αυτή η ασθένεια ήταν που της προκαλούσε, τώρα, όλα τούτα. Μήπως, τελικά, τη σκότωνε, ύστερα από τόσα χρόνια που βρισκόταν μες στο σώμα της;

Ο Δάρφο δεν μπορούσε ν'απαντήσει σ'αυτό. Ούτε γιατρός ήταν, ούτε αλχημιστής· και ούτε είχε ποτέ ξανά γνωρίσει άνθρωπο με παρόμοια αρρώστια. Σήκωσε τη Ναράμια στα χέρια του και την πήγε στο μπάνιο, βάζοντάς τη μέσα στο σαπουνόνερο.

Εκείνη μούγκρισε. «Τι – τι είν'αυτό;»

«Σε έφερα εδώ για να πλυθείς,» είπε ο Δάρφο, ενώ σκεφτόταν: *Μα τη Φλόγα, πότε θα συνέλθει απ'αυτό το ναρκωτικό;* Γιατί, σίγουρα, για κάποιο ναρκωτικό

επρόκειτο. Όποιος κι αν είχε βάλει το έμπλαστρο στην κνήμη της πρέπει να την είχε ναρκώσει κιόλας.

«Α…» έκανε η Ναράμια.

«Θα σ'αφήσω, τώρα, για λίγο,» της είπε ο Δάρφο, «και θα επιστρέψω φέρνοντας κάτι να φάμε. Εντάξει;»

«…Εντάξει,» μουρμούρισε η Ναράμια, προσπαθώντας να βάλει νερό στις χούφτες της και να το ρίξει στο πρόσωπό της, αλλά αποτυχαίνοντας, καθώς δεν είχε κλείσει τα δάχτυλά της και το υγρό γλιστρούσε ανάμεσά τους.

Ο Δάρφο έφυγε, πηγαίνοντας στην τραπεζαρία του πανδοχείου και ζητώντας να του φέρουν φαγητό στο δωμάτιό του. Η γυναίκα στο μπαρ έγνεψε καταφατικά.

Ένας από τους μισθοφόρους του τον πλησίασε και του είπε: «Καλημέρα, αρχηγέ. Το πρωί, ήρθε ένας τύπος και σε ζητούσε, αλλά του απαντήσαμε πως δεν ήσουν διαθέσιμος τούτη τη στιγμή, και να περνούσε αργότερα.»

Το πρωί; σκέφτηκε ο Δάρφο. *Σωστά… τώρα, πρέπει νάναι μεσημέρι,* παρατήρησε, βλέποντας πόσο κόσμο είχε η τραπεζαρία. «Ποιος ήταν; Δεν άφησε όνομα;»

«Άφησε. Ένας άνθρωπος ενός εμπόρου ήταν. Είπε τ'όνομα του εμπόρου. Βισκάλο Άρντλεθ.»

Βισκάλο Άρντλεθ; εξεπλάγη ο Δάρφο. *Ο κύριος ανταγωνιστής του Πτεράργυρου ήρθε να ζητήσει τις υπηρεσίες μου;* Δεν ήξερε αν τούτο έπρεπε να τον χαροποιήσει ή να τον ανησυχήσει. «Μάλιστα… Και πότε είπε πως θα ξαναπεράσει; Ή, μήπως, δεν είπε;»

«Το απόγευμα· έτσι είπε, αρχηγέ. Το απόγευμα.»

«Εντάξει,» αποκρίθηκε ο Δάρφο. «Μόλις έρθει να με ειδοποιήσετε. Θέλω οπωσδήποτε να μιλήσω μαζί του. Και κακώς δεν με ειδοποιήσατε πιο πριν.»

«Νομίζαμε ότι θα κοιμόσουνα, αρχηγέ, μετά απ'το γλέντι…» εξήγησε ο μισθοφόρος του. Ήταν ένας ψηλός, ξανθός άντρας, με σγουρά μαλλιά και αραιά γένια. Ονομαζόταν Σάλντρικ, και καταγόταν από το Βασίλειο Φερντίν-Ος. Δεν ήταν κι από τους εξυπνότερους πολεμιστές που είχε ο Δάρφο στην ομάδα του· ήταν, όμως, κτηνώδης στη μάχη. Ήξερε να χειρίζεται άριστα το μεγάλο σπαθί που, τώρα, κρεμόταν στην πλάτη του.

«Κοιμόμουν. Αλλά, όταν ένας χονδρέμπορος σαν τον Βισκάλο Άρντλεθ έρχεται να σου μιλήσει, ξυπνάς και δέχεσαι να κουβεντιάσεις μαζί του· δεν του κάνεις τον δύσκολο.»

«Μάλιστα, αρχηγέ,» αποκρίθηκε ο Σάλντρικ, αποφεύγοντας τη ματιά του.

Ο Δάρφο στράφηκε κι ανέβηκε τη σκάλα του πανδοχείου, πηγαίνοντας προς το δωμάτιό του, ενώ, συγχρόνως, σκεφτόταν πως, αν ο Άρντλεθ τον ήθελε στη δούλεψή του, αυτό θα ήταν πολύ καλό. Μέχρι στιγμής, δεν είχε βρει παρά μερικές μικροδουλειές για τους μισθοφόρους του –να φρουρούν μια αποθήκη και μια οικία–, πράγματα από τα οποία δεν έβγαζες αληθινά χρήματα, και σίγουρα όχι χρήματα για να συντηρείς μια μισθοφορική ομάδα αξιόλογου μεγέθους.

Ωστόσο, ίσως ο Βισκάλο Άρντλεθ να μην ήθελε να πάρει τον Δάρφο στη δούλεψή του. Ίσως να ήθελε να του μιλήσει για κάποιον άλλο λόγο. Και τι λόγο θα μπορούσε να έχει; Μήπως ο λόγος του σχετιζόταν με τους Πτεράργυρους;

Ύστερα από αυτά που είχαν συμβεί με τη μεγάλη κόρη του Νολράκο, ο Δάρφο δεν θεωρούσε, πλέον, τίποτα απίθανο. *Ίσως ο Βισκάλο να θέλει να με συγχαρεί που «έβαλα φωτιά στους εχθρούς του»!* σκέφτηκε.

Θα έπρεπε να περιμένει για να μάθει. Και ήλπιζε, όταν ερχόταν ξανά ο απεσταλμένος του Άρντλεθ, να μην έκαναν οι μισθοφόροι του καμια ανοησία και να τον έδιωχναν πάλι.

Άνοιξε την πόρτα και μπήκε στο δωμάτιό του, πηγαίνοντας στο λουτρό, μέσα στο οποίο η Ναράμια ακόμα πλατσούριζε.

«Πού είχες πάει;» τον ρώτησε, στρέφοντάς το βλέμμα της, για να τον κοιτάξει.

Μοιάζει να έχει περισσότερη διαύγεια από πριν, παρατήρησε ο Δάρφο. «Δε σου είπα; Να παραγγείλω φαγητό.»

«Α, ναι…» Η Ναράμια έστρεψε τη ματιά της στο νερό. Κατάφερε να μαζέψει κάμποσο μέσα στις χούφτες της και να το ρίξει στο πρόσωπό της.

Ο Δάρφο τράβηξε μια καρέκλα και κάθισε κοντά της. «Θα μου εξηγήσεις, τώρα, πού ήσουν τόσες μέρες; Σε πείραξε ο αλχημιστής με τη χάλκινη μάσκα;»

Η Ναράμια σούφρωσε τα χείλη. «Δεν… δεν ξέρω. Ήμουν κάτω…»

«Πού κάτω;»

«Κάτω από την πόλη. Στα Λό'ορ… Είδα τον Γέροντα…» μουρμούρισε.

Ο Δάρφο αναστέναξε. «Εξήγησέ μου λίγο καλύτερα τι συνέβη. Δεν πήγες, τελικά, στον αλχημιστή;»

«Θέλω να βγω από δω,» είπε η Ναράμια, πιάνοντας το χείλος του λουτρού.

Ο Δάρφο σηκώθηκε και έπιασε μια πετσέτα, καθώς εκείνη προσπαθούσε να ορθωθεί. Όταν η Ναράμια κατάφερε να σταθεί στα πόδια της, ο μισθοφόρος την τύλιξε μέσα στην πετσέτα, την έβγαλε απ'το λουτρό, και την οδήγησε ως το κρεβάτι, δίχως να την κουβαλά, αλλά αφήνοντάς τη να περπατήσει. Σίγουρα ήταν καλύτερα από πριν.

Η πόρτα χτύπησε, καθώς η Ναράμια καθόταν στο στρώμα. Ο Δάρφο άνοιξε και δέχτηκε τον δίσκο με το φαγητό που του έφερε ένας σερβιτόρος. Τον ευχαρίστησε, του έδωσε ένα φιλοδώρημα, και τον έδιωξε.

«Πεινάς;» ρώτησε τη Ναράμια, αποθέτοντας τον δίσκο επάνω σ'ένα μικρό τραπέζι.

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνη.

«Σήκω, τότε.» Δεν της πήγε τον δίσκο στο κρεβάτι, για να την κάνει να κινηθεί και να συνέλθει όσο το δυνατόν πιο γρήγορα. Γιατί, από τις λίγες γνώσεις που είχε γι'αυτά τα θέματα, ήξερε πως ένας ναρκωμένος άνθρωπος ο οποίος συνεχώς κοιμάται αργεί πολύ να έρθει στα συγκαλά του.

Η Ναράμια σηκώθηκε απ'το κρεβάτι, κρατώντας την πετσέτα τυλιγμένη γύρω της. «Μην κοιτάζεις,» είπε· «θέλω να ντυθώ.»

Ο Δάρφο έριξε μια ματιά στα κουρελιασμένα της ρούχα, που ήταν ποτισμένα από τη βρόμα μέσα στην οποία είχε κυλιστεί κι η ίδια, όπου κι αν βρισκόταν αυτές τις τελευταίες ημέρες. «Θα σου φέρω καινούργια,» προθυμοποιήθηκε. «Έχεις το κλειδί του δωματίου σου επάνω σου;»

«Ναι. Στην τσέπη είναι…» Η Ναράμια έκανε να σκύψει και να πιάσει το παντελόνι της· το μόνο που κατάφερε, όμως, ήταν να σωριαστεί στο πάτωμα.

«Πρόσεχε,» της είπε ο Δάρφο, βοηθώντας τη να ορθωθεί. «Δεν είσαι αρκετά καλά ακόμα. Περίμενε να–»

«Δώσε μου το κλειδί. Θα πάω μόνη μου ν'αλλάξω ρούχα.»

Ο Δάρφο δεν το θεωρούσε αυτό και πολύ καλή ιδέα, αλλά έσμιξε τα χείλη και ένευσε. Γονάτισε στο ένα γόνατο και ψαχούλεψε το παντελόνι της. Βρήκε το κλειδί σε μια πίσω τσέπη και το πήρε. Ορθώθηκε και το έδωσε στη Ναράμια. «Άφησέ με, τουλάχιστον, να σε οδηγήσω ως εκεί.»

«Εντάξει.»

Βγήκαν στο διάδρομο και την πήγε μέχρι το δωμάτιό της. Εκείνη προσπάθησε να βάλει το κλειδί στην κλειδαριά, μα φαινόταν να έχει δυσκολία, σαν να μην μπορούσε να εστιάσει. Ο Δάρφο έκανε να τη βοηθήσει, πάλι, αλλά η Ναράμια τον απώθησε, βάζοντας το χέρι της στο στέρνο του. «Όχι. Θα το βρω,» είπε, επίμονα, και δεν άργησε να περάσει το κλειδί στην κλειδαρότρυπα και να το στριφογυρίσει, ανοίγοντας την πόρτα και μπαίνοντας στο δωμάτιο.

«Θα σε περιμένω απέξω,» την πληροφόρησε ο Δάρφο.

«Εντάξει,» αποκρίθηκε εκείνη, καθώς έκλεινε. *Χωρίς να κλειδώσει, ευτυχώς,* παρατήρησε ο μισθοφόρος· γιατί, αν κλειδωνόταν εκεί μέσα και λιποθυμούσε, άντε μετά ν'ανοίξεις για να τη βγάλεις…

Ο Δάρφο ακούμπησε την πλάτη του στον τοίχο του διαδρόμου, και περίμενε. Σε λίγο, ένας άντρας πέρασε από εμπρός του, δίχως να του δώσει σημασία, και κατέβηκε τη σκάλα του πανδοχείου. Η Ναράμια δεν είχε βγει ακόμα…

Είναι καλά; Ο Δάρφο αισθανόταν ανήσυχος. Αλλά αποφάσισε να μην ανοίξει, ακόμα, την πόρτα.

Και τελικά, όπως φάνηκε, δεν υπήρχε λόγος. Η Ναράμια άνοιξε από μόνη της και βγήκε, πιάνοντας το ξύλινο πλαίσιο της πόρτας και στηριζόμενη σ'αυτό. Ήταν ντυμένη μ'ένα μαύρο, πέτσινο παντελόνι και ένα λευκό πουκάμισο χωρίς γιακά· τα πόδια της ήταν ξυπόλυτα. Δεν έμοιαζε να βρίσκεται σε καλύτερη κατάσταση από τότε που μπήκε στο δωμάτιο, αν και, σίγουρα, δεν ήταν όπως το βράδυ ή το πρωί. Τουλάχιστον, δηλαδή, δεν είχε χειροτερέψει, σκέφτηκε ο Δάρφο. *Αλλά γιατί να χειροτερέψει; Λογικά, όσο περνά ο χρόνος, η επιρροή του ναρκωτικού θα εγκαταλείπει το σώμα και το νου της.*

«Πάμε να φάμε τίποτα, τώρα;» τον ρώτησε.

Ο Δάρφο μειδίασε. «Φυσικά.»

Έκλεισαν την πόρτα του δωματίου της και επέστρεψαν στο δικό του, όπου κάθισαν αντικριστά, για να γευματίσουν.

«Πώς νιώθεις;» ρώτησε ο Δάρφο, αφότου μοίρασαν το φαγητό ανάμεσά τους και άρχισαν να τρώνε.

«Σα να βρίσκομαι μέσα σε όνειρο,» αποκρίθηκε η Ναράμια.

«Θέλεις να μου πεις τι συνέβη, τελικά, εκείνη την ημέρα; Εκείνο το απόγευμα, μάλλον, που πήγες να πληρωθείς από τον εργοδότη σου, τον αλχημιστή με τη χάλκινη μάσκα;»

Η Ναράμια ήπιε μια γουλιά από το νερό της, σιωπηλά. (Ο Δάρφο είχε παραγγείλει μόνο νερό, όχι κρασί ή μπίρα, γιατί ήταν που ήταν ζαλισμένη η φίλη του από τη ναρκωτική ουσία, τα ποτά δε θα μπορούσαν να της κάνουν παρά επιπλέον κακό.) Ύστερα, είπε: «Πήγα,» κι έμοιαζε, όντως, να βρίσκεται μέσα σε όνειρο, έτσι όπως μιλούσε. «Δεν πήγα; Πήγα…»

«Και τι έγινε; Σε πλήρωσε;»

«Ναι. Μου έδωσε κάτι…» Έστρεψε το βλέμμα της στα βρόμικά της ρούχα, που βρίσκονταν πλάι στο κρεβάτι. «Στη ζώνη μου,» είπε, στενεύοντας τα μάτια, «δε βλέπεις περασμένο ένα φιαλίδιο;»

Ο Δάρφο ένευσε. «Ναι, υπάρχει ένα φιαλίδιο.» *Εσύ το βλέπεις; Ή είναι θολά τα πράγματα για σένα σ'ετούτη την απόσταση;*

«Αυτή ήταν η πληρωμή του. Είναι φάρμακο, υποτίθεται, για να με θεραπεύσει. Αλλά δεν ξέρω… Μου μοιάζει με νερό…»

Ο Δάρφο συνοφρυώθηκε. «Δηλαδή, πήγες στον αλχημιστή και έφυγες χωρίς να συμβεί τίποτα;»

Η Ναράμια έφαγε, για λίγο, σιωπηλά. Και μετά, είπε: «Μου επιτέθηκαν… καθώς έφευγα.» Ήπιε νερό. «Ο Σάρκο κι οι μισθοφόροι του.»

«Ο *Σάρκο*;» εξεπλάγη ο Δάρφο. «Ο *γνωστός* Σάρκο;»

«Τον ξέρεις, λοιπόν.»

«Φυσικά και τον ξέρω. Είναι από τα χειρότερα παλιόμουτρα της πόλης.»

«Ναι,» είπε η Ναράμια.

«Αυτός σού επιτέθηκε; Και σε κράτησε αιχμάλωτη;»

«Δε με κράτησε αιχμάλωτη. Προσπάθησαν να με σκοτώσουν…» Ακούμπησε την πλάτη της στην καρέκλα, βλεφαρίζοντας, σαν να μη θυμόταν ακριβώς τι ήθελε να πει στη συνέχεια.

«Και τι έγινε; Πώς τους ξέφυγες;»

«Έπεσα μέσα σ'ένα απ'τα Ανοίγματα, Δάρφο–»

«Μα τη Φλόγα!» *Έπεσες μέσα στα Ανοίγματα και βγήκες* ζωντανή*; Πώς το κατόρθωσες αυτό, Ναράμια;* απόρησε ο μισθοφόρος, αναρωτούμενος αν η φίλη του έλεγε την αλήθεια, ή αν είχε παραισθήσεις, ψεύτικες μνήμες, στο μυαλό της. Είχε ακούσει ότι ορισμένες ασθένειες προκαλούσαν τέτοια διανοητικά αποτελέσματα.

«Ναι,» είπε η Ναράμια, νεύοντας, σαν νάχε διαβάσει τις σκέψεις του, «κι εγώ παραξενεύτηκα που κατάφερα να επιβιώσω… Περιπλανήθηκα κάτω, στα υπόγεια… Στα υπόγεια κάτω από την πόλη. Υπάρχει εκεί ένας λαβύρινθος, Δάρφο. Ένας λαβύρινθος γεμάτος με Λό'ορ. Έχουν δεκάδες φωλιές… και πιο βαθιά… γιατί ο λαβύρινθος πηγαίνει πολύ βαθιά… πιο βαθιά, το μέρος γίνεται σαν έλος… Σχεδόν σαν τους βάλτους Λό'ορ-θιλ. Ο Τύραννος είχε φτιάξει ολόκληρο οικολογικό σύστημα εκεί κάτω!» Ήπιε νερό. «Απέφευγα τα Λό'ορ όπως μπορούσα, προσπαθώντας να βρω διέξοδο –κάποιο Άνοιγμα– και να βγω. Δεν είναι, όμως, τόσο εύκολο όσο ίσως να νομίζεις, Δάρφο. Τα περάσματα είναι *πολύ* μπερδεμένα. Όταν λέω *λαβύρινθος*, το εννοώ.» Σιώπησε λίγο, για να φάει.

Ο Δάρφο δεν έτρωγε· είχε σταματήσει από τότε που η Ναράμια τού είπε ότι έπεσε μέσα στα Ανοίγματα. Την περίμενε να συνεχίσει.

Και τελικά, εκείνη συνέχισε: «Όταν είχα φτάσει στα πιο βαθιά μέρη, τα Λό'ορ μού επιτέθηκαν μέσα από έναν υπόγειο βάλτο. Δεν είχα υπολογίσει τις χαμαιλεοντικές τους δυνάμεις, και το ένα απ'αυτά με δάγκωσε. Νόμιζα ότι ήμουν καταδικασμένη, αλλά τότε… ήρθε εκείνος. Ήταν ο Γέροντας των Ανοιγμάτων, Δάρφο–»

Ο μισθοφόρος συνοφρυώθηκε.

«Το ξέρω ότι δε με πιστεύεις, όμως ποιος άλλος μπορεί να ήταν εκεί κάτω;»

Κούνησε το κεφάλι. «Δεν ξέρω, αλλά…» Κόμπιασε.

«Αυτός ήταν, και, καθώς λιποθυμούσα, ήρθε κοντά μου και με έσωσε από το δηλητήριο.»

«Από το δηλητήριο των Λό'ορ;»

«Προφανώς.»

«Ναράμια, το δηλητήριο των Λό'ορ–»

«Ναι, το ξέρω, σπάνια κανείς προλαβαίνει να σε σώσει απ'αυτό. Αλλά εκείνος με έσωσε. Με κράτησε κάτω απ'τη γη, σε κάποια φωλιά του… σε ένα ελώδες μέρος… Δε θυμάμαι και πολλά. Αλλά θυμάμαι ότι υπήρχαν Λό'ορ παντού γύρω, κι εκείνος ήταν ο άρχοντάς τους. Τον υπάκουαν… Μου έδωσε κάποιο φάρμακο και με θεράπευσε. Και, συγχρόνως, πρέπει να μου έδωσε και μια ναρκωτική ουσία· ή ίσως το ίδιο το φάρμακο να μ'έκανε να νιώθω έτσι…»

«Ναράμια,» είπε ο Δάρφο, «είσαι *σίγουρη* ότι τα πράγματα δεν είναι κάπως διαφορετικά;»

«Τι εννοείς; Πώς νάναι διαφορετικά;»

«Θέλω να πω, αυτός ο άνθρωπος που είδες μπορεί να ήταν κάποιος άλλος, όχι ο Γέροντας των Ανοιγμάτων. Ο Γέροντας των Ανοιγμάτων είναι ένας μύθος, μα τη Φλόγα! Ίσως εκείνος που σε έσωσε να ήταν κάποιος αλχημιστής, ο οποίος σου έδωσε ναρκωτικές ουσίες και σε έκανε να θυμάσαι πράγματα που δεν αληθεύουν.»

«Μα, Δάρφο, ήμουν *πολύ* βαθιά μέσα στο λαβύρινθο. Ποιος άνθρωπος θα τριγύριζε εκεί;»

«Υπάρχουν και κυνηγοί Λό'ορ· το ξέρεις αυτό.»

«Ναι, αλλά δεν ήταν κυνηγός. Αποκλείεται να ήταν, τόσο βαθιά.»

Τέλος πάντων, σκέφτηκε ο Δάρφο. *Έτσι ταραγμένη όπως είναι, καλύτερα να μην την πιέσω κι άλλο.*

Η Ναράμια ήπιε μια γουλιά απ'το νερό της, κι ύστερα, ρώτησε: «Μπορείς να μου κάνεις μια χάρη;»

«Τι χάρη;»

«Θέλω να πας αυτό το φιαλίδιο σ'έναν αλχημιστή: να τον ρωτήσεις τι ουσία περιέχει.»

«Το φιαλίδιο που σου έδωσε ο εργοδότης σου;»

«Ναι,» ένευσε η Ναράμια. «Θα το πας; Γιατί έχω την υποψία ότι μπορεί να είναι νερό, και ότι μπορεί ο αλχημιστής με τη χάλκινη μάσκα να ήταν που έβαλε τον Σάρκο και τους φονιάδες του να με σκοτώσουν.»

«Νομίζεις ότι είχε λόγο να σε βγάλει απ'τη μέση;»

Η Ναράμια ένευσε, πάλι.

Ο Δάρφο ύψωσε ένα του φρύδι, ερωτηματικά. «Τι λόγο;»

«Δεν είχε τη θεραπεία για την ασθένειά μου.»

«Ίσως, όμως, το φιαλίδιο να *περιέχει* κάποιο φάρμακο…»

«Ίσως,» παραδέχτηκε η Ναράμια. «Γι'αυτό θέλω να το ελέγξεις.»

«Θα το ελέγξω,» της υποσχέθηκε ο Δάρφο.

Το απόγευμα, η πόρτα του δωματίου του Δάρφο χτύπησε.

«Ποιος είναι;» ρώτησε εκείνος. Καθόταν μόνος, δίπλα στο παράθυρό του, κοιτάζοντας τον δρόμο από κάτω. Η Ναράμια είχε πάει στο δικό της δωμάτιο, για να ξεκουραστεί.

«Εγώ είμαι, αρχηγέ,» είπε ένας από τους μισθοφόρους του, ο Ρέλνο.

Ο Δάρφο σηκώθηκε απ'τη θέση του και πήγε ν'ανοίξει, για ν'αντικρίσει τον μελαχρινό άντρα. «Τι συμβαίνει;»

«Κάποιος βρίσκεται κάτω και σας ζητάει. Λέει πως είναι απεσταλμένος του κυρίου Βισκάλο Άρντλεθ.»

«Κατεβαίνω αμέσως,» δήλωσε ο Δάρφο.

Ο Ρέλνο ένευσε και έφυγε.

Ο Δάρφο ντύθηκε και βγήκε απ'το δωμάτιό του, για να πάει στην τραπεζαρία του *Μαύρου Πέλεκυ* και να δει ότι εκεί ένας άντρας τον περίμενε. Ήταν μετρίου αναστήματος και καστανομάλλης, με μούσι αλλά όχι μουστάκι, κι ένα πλατύ χαμόγελο στα χείλη, το οποίο όμως έμοιαζε πλαστό· έμοιαζε να βρίσκεται στο πρόσωπό του λόγω συνήθειας.

«Καλησπέρα σας, κύριε Δάρφο,» χαιρέτησε. Ήταν ντυμένος κομψά: φορούσε καφετί, υφασμάτινο παντελόνι και καφετί, πέτσινο γιλέκο, πάνω από ένα λευκό, δαντελωτό πουκάμισο. Οι μπότες του ήταν ψηλές, μαύρες, και γυαλιστερές, και η ζώνη του το ίδιο. Στο πλευρό του ήταν θηκαρωμένο ένα ξιφίδιο με αργυρή λαβή, το οποίο φαινόταν περισσότερο διακοσμητικό παρά οτιδήποτε άλλο.

«Καλησπέρα,» αποκρίθηκε ο Δάρφο. «Μου είπαν ότι με ζητήσατε.»

«Ναι. Ο κύριος Βισκάλο Άρντλεθ επιθυμεί να σας μιλήσει. Θα μπορούσατε να έρθετε μαζί μου;»

Οι δυο τους στέκονταν μπροστά απ'το μπαρ, μες στη μέση της τραπεζαρίας του *Μαύρου Πέλεκυ.* Ο Δάρφο παραξενεύτηκε που ο απεσταλμένος του χονδρέμπορου δεν του ζήτησε ούτε καν να καθίσουν, για να του εξηγήσει κάτι περισσότερο.

«Για ποιο λόγο επιθυμεί να μου μιλήσει;» ρώτησε.

Ο καστανομάλλης άντρας συνέχισε να χαμογελά τυπικά. «Δεν γνωρίζω. Θα σας πει ο ίδιος, όταν συναντηθείτε.»

Λυπάμαι, ήταν έτοιμος να πει ο Δάρφο, *θα πρέπει να έρθει εκείνος να με βρει. Δεν κάνω επισκέψεις χωρίς να ξέρω το λόγο.* Αλλά ετούτο τον καιρό δεν είχε βρει καμια πραγματικά καλή δουλειά για τη μισθοφορική του ομάδα, και ο Άρντλεθ ήταν ένας από τους μεγάλους εμπόρους της Σερανβέλ· αν επρόκειτο για προσφορά εργασίας, σίγουρα θα ήταν αρκετά προσοδοφόρα. Επιπλέον, ο Δάρφο ήταν περίεργος να συζητήσει με τον Βισκάλο, ειδικά ύστερα από τη σύντομή του σύγκρουση με τη Θήρνα Πτεράργυρη. Ποιος ξέρει γιατί μπορεί να ήθελε να του μιλήσει ο Άρντλεθ…

«Εντάξει,» αποκρίθηκε στον καστανομάλλη άντρα. «Πού πρέπει να τον συναντήσω;»

«Στην οικία του. Θα σας οδηγήσω εγώ.»

«Καλώς,» είπε ο Δάρφο, και βγήκαν μαζί από τον *Μαύρο Πέλεκυ*.

Έφτασαν στην Οδό του Μισθοφόρου, πέρασαν από τα φυλάκια στο βόρειό της άκρο, και διέσχισαν τη Χρυσή Γέφυρα, μπαίνοντας στα λιθόστρωτα μονοπάτια του Μεγάλου Κήπου. Βγήκαν από την ανατολική του πύλη, περπάτησαν επάνω στην Οδό του Ευφυούς και έστριψαν στην Οδό του Εμπορίου. Γύρω τους, τα σπίτια είχαν όμορφη αρχιτεκτονική και ήταν στολισμένα με λαξεύματα, φυτά, και άνθη, καθώς οι δυο τους βρίσκονταν, πλέον, στην Άρχουσα Συνοικία. Σε έναν κάθετο δρόμο της Οδού του Εμπορίου, ο καστανομάλλης άνθρωπος του Βισκάλο Άρντλεθ έστριψε και ο Δάρφο τον ακολούθησε, για να φτάσει, τελικά, σε μια οικία όπου δεν είχε ξανάρθει. Επάνω στην ξύλινη πόρτα ήταν σκαλισμένη μια κουκουβάγια με ανοιχτές φτερούγες: το σύμβολο του Άρντλεθ, απ'όσο ήξερε ο Δάρφο. Και δίπλα στην πόρτα, καρφωμένη στον πέτρινο τοίχο, υπήρχε μια μεταλλική πινακίδα, η οποία έγραφε: *ΟΙΚΙΑ ΑΡΝΤΛΕΘ.*

Ο καστανομάλλης άντρας χτύπησε, διακριτικά, με τα δύο δάχτυλα του δεξιού του χεριού. Η πόρτα άνοιξε, παρουσιάζοντας μια υπηρέτρια, η οποία, δίχως να μιλήσει, παραμέρισε από το κατώφλι και τους άφησε να περάσουν.

Έχουν ειδοποιηθεί οι πάντες, λοιπόν, για την άφιξή μου, σκέφτηκε ο Δάρφο. *Τόσο σημαντική θεωρεί ο Άρντλεθ ετούτη μας τη συνάντηση;*

Το εσωτερικό της οικίας του Βισκάλο ήταν μακράν πιο εντυπωσιακό από το εξωτερικό. Στους τοίχους υπήρχαν αριστοτεχνικά κεντημένες ταπετσαρίες και πίνακες· τα έπιπλα ήταν λαξευτά κι από ξύλο που γυάλιζε· το πάτωμα ήταν αλλού ξύλινο (επίσης καλογυαλισμένο) κι αλλού στρωμένο με πλάκες, οι οποίες έμοιαζαν από μόνες τους νάναι καλλιτεχνικά δημιουργήματα.

Ο καστανομάλλης άντρας άνοιξε μια πόρτα, στο πλάι μιας σκάλας, και άφησε τον Δάρφο να μπει σ'ένα μετρίου μεγέθους δωμάτιο, δίχως να τον ακολουθήσει. Στα δεξιά του μισθοφόρου υπήρχε μια βιβλιοθήκη. Εμπρός του ήταν ένα ανοιχτό παράθυρο, που οι κουρτίνες του ανέμιζαν ανάλαφρα στο καλοκαιρινό αεράκι, φιλτράροντας το απογευματινό φως που περνούσε στο δωμάτιο. Στ'αριστερά του μισθοφόρου, ένας χάρτης βρισκόταν κρεμασμένος στον τοίχο, απεικονίζοντας τη Σερανβέλ, τα βασίλεια Ίνγκινθραγκ και Πάρντβακ, την Έρσαγκμορ, το Βασίλειο Φερντίν-Ος, και τις Τρεις Πόλεις. Μπροστά από το χάρτη ήταν ένα γραφείο, και εκεί καθόταν ένας άντρας, νεότερος από τον Νολράκο Πτεράργυρο, με κατάμαυρα, σπαστά μαλλιά και σπινθηροβόλο βλέμμα. Ήταν ντυμένος με αργυροκέντητο πουκάμισο, κι απ'το λαιμό του κρεμόταν ένα χρυσό περιδέραιο με μαργαριτάρι στο άκρο. Στο δεξί του χέρι κρατούσε μια αναμμένη πίπα.

Βλέποντας τον μισθοφόρο να μπαίνει, σηκώθηκε από την πολυθρόνα του και είπε: «Κύριε Δάρφο, καλωσορίσατε. Παρακαλώ, καθίστε.» Έδειξε, με μια κόσμια χειρονομία, την καρέκλα μπροστά απ'το γραφείο του.

«Καλησπέρα,» αποκρίθηκε ο Δάρφο, καθίζοντας. «Οφείλω να πω ότι ήταν έκπληξη για μένα το γεγονός ότι με καλέσατε εδώ, κύριε Άρντλεθ.»

Ο Βισκάλο κάθισε ξανά. «Για ποιο λόγο;» Έβαλε την πίπα του στο στόμα, ρουφώντας καπνό και βγάζοντάς τον απ'τα ρουθούνια.

«Μέχρι στιγμής, εργαζόμουν για τους Πτεράργυρους,» είπε, ευθέως, ο Δάρφο. «Λογικά, θα έπρεπε να μη με εμπιστεύεστε.»

Ο Βισκάλο χαμογέλασε. «Με θεωρείς τόσο ανόητο και μικροπρεπή άνθρωπο; Η εμπιστοσύνη των μισθοφόρων γνωρίζω ότι αγοράζεται με το χρήμα, και με τίποτε άλλο.»

Ο Δάρφο καθάρισε το λαιμό του. «Σ'αυτό, έχετε δίκιο. Ωστόσο, με παραξένεψε το γεγονός ότι με καλέσατε. Άλλωστε, θα μπορούσατε να είχατε καλέσει οποιονδήποτε άλλο μισθοφόρο…»

«Σωστά. Είχα, όμως, την περιέργεια να σε γνωρίσω… και έχω και την περιέργεια να μάθω κάποια πράγματα.»

Όπως το φαντάστηκα. Αναρωτιέσαι αν εγώ ήμουν που πούλησα τον Πτεράργυρο. «Με φέρατε εδώ, δηλαδή, για να ζητήσετε πληροφορίες από εμένα, ή γιατί θέλετε να με προσλάβετε;» ρώτησε, όχι με απότομο τρόπο, αλλά ψυχρά, επαγγελματικά.

Ο Βισκάλο γέλασε. «Και για τα δύο, ουσιαστικά,» παραδέχτηκε, ανάβοντας πάλι την πίπα του και ρουφώντας καπνό. «Και για τα δύο… Κατ'αρχήν, θα ήθελα να μάθω αν οι φήμες αληθεύουν. Οι φήμες σχετικά με τη Θήρνα Πτεράργυρη. Λένε πως ήρθε να σε βρει στον *Μαύρο Πέλεκυ*, και πως έγιναν κάποιες φασαρίες εκεί.»

«Αληθεύει,» τον διαβεβαίωσε ο Δάρφο. Εξάλλου, δεν αισθανόταν πως ήταν κάτι που όφειλε να κρύψει. Αυτά τα πράγματα δεν κρύβονται, όταν έχουν συμβεί σε δημόσιο χώρο.

«Αληθεύει και το ότι τους πρόδωσες;»

«Όχι.» Η άρνησή του ήταν, συγχρόνως, απλή και απόλυτη.

«Γιατί, τότε, η Θήρνα Πτεράργυρη σε κατηγορούσε;»

«Νόμιζε ότι εγώ ήμουν εκείνος που έβαλε φωτιά στο καραβάνι του πατέρα της. Νόμιζε ότι κάποιος με είχε πληρώσει για να το κάνω· κατά πάσα πιθανότητα, εσείς, κύριε Άρντλεθ. Όμως δεν ήταν έτσι. Κανείς δε με είχε πληρώσει και, φυσικά, δεν ήμουν εγώ αυτός που άναψε τη φωτιά. Πιστεύετε, πραγματικά, ότι θα έκαιγα τους ίδιους μου τους μισθοφόρους, οι οποίοι, εκείνη την ώρα, φρουρούσαν το καραβάνι;»

Ο Βισκάλο τον κοίταζε ερευνητικά όσο μιλούσε, καπνίζοντας την πίπα του· και τώρα, είπε: «Ποιος, λοιπόν, άναψε τη φωτιά; Υποψιάζεσαι κάποιον;»

«Απ'ό,τι λένε, ήταν ο θηρευτής.»

«Ο θηρευτής;»

«Ναι. Ο θηρευτής Γκρίζων Ταύρων, που ονομαζόταν Χάκνομπ και, μετά απ'την πυρκαγιά, εξαφανίστηκε.»

«Χμ…» έκανε ο Βισκάλο, δαγκώνοντας την άκρη της πίπας του. «Είχα ακούσει ότι ο Πτεράργυρος έφερνε μαζί του έναν Γκρίζο Ταύρο… Όμως αυτό που μου λες, τώρα, είναι παράξενο. Γιατί ο θηρευτής να βάλει φωτιά στο καραβάνι;»

Ο Δάρφο ανασήκωσε τους ώμους. «Δεν ξέρω. Πιθανώς κάποιος να τον είχε πληρώσει.»

«Κι ο Ταύρος τι θα γινόταν, μετά;»

Ο Δάρφο μόρφασε, δείχνοντας την άγνοιά του.

«Απ'όσο ξέρω, κανείς δεν έχει δει το θηρίο να τριγυρίζει στα περίχωρα της Σερανβέλ. Κανονικά, αν ένας Γκρίζος Ταύρος ήταν αμολητός εκεί έξω, δε θα είχε περάσει απαρατήρητος.»

«Ναι, σ'αυτό έχετε δίκιο. Ωστόσο, εγώ δε γνωρίζω κάτι άλλο.»

Ο Βισκάλο φάνηκε, για λίγο, σκεπτικός. Έπειτα, ρώτησε: «Δε μου λες, έχεις καμια υποψία σχετικά με το ποιος μπορεί να ευθύνεται για τις καταστροφές που χτύπησαν τον Πτεράργυρο;»

«Υποθέτοντας πάντα πως δεν ευθύνεστε εσείς, κύριε Άρντλεθ;»

Ο Βισκάλο γέλασε. «Ναι, υποθέτοντας πάντα αυτό.»

«Η αλήθεια είναι πως αδυνατώ να κάνω κάποια υπόθεση. Ο κύριος Πτεράργυρος δεν είχε κανέναν άλλο τόσο φανερό εχθρό, εκτός από εσάς.» Και ρώτησε: «Για την πανωλεθρία που έπαθε το καραβάνι της Πυρόφθαλμης στην Έρσαγκμορ έχετε ακούσει;»

«Ασφαλώς.»

«Ορισμένοι λένε πως δεν ήταν τυχαία: πως αυτοί που ευθύνονται για τη συγκεκριμένη καταστροφή ευθύνονται και για ό,τι συνέβη στον Πτεράργυρο.»

Ο Βισκάλο κοίταξε την επιφάνεια του γραφείου του, καπνίζοντας.

Μάλλον, το έχεις ακούσει κι εσύ, σκέφτηκε ο Δάρφο. «Εσείς τι νομίζετε, κύριε Άρντλεθ;»

«Νομίζω,» είπε ο Βισκάλο, ατενίζοντας ξανά τον μισθοφόρο, «ότι ίσως και να έχουν δίκιο. Ίσως.»

Ο Δάρφο δε μίλησε, σταυρώνοντας τα χέρια του στο στήθος.

«Όσο δούλευες για τον Πτεράργυρο, σου είπε ότι του είχε συμβεί τίποτα παράξενο;» ρώτησε ο Βισκάλο.

«Τι θα χαρακτηρίζατε ως 'παράξενο'; Εκτός από τις πανωλεθρίες, φυσικά…»

«Λάμβανε, ας πούμε, τίποτα απειλητικά μηνύματα;»

«Δε νομίζω. Δεν μου είχε πει κάτι τέτοιο, τουλάχιστον. Ούτε τον είχα ακούσει να μιλά ποτέ για κάτι τέτοιο στην οικογένειά του. Και στη μεγάλη του κόρη, τη Θήρνα, συνήθως έλεγε πάρα πολλά.»

«…Ναι,» είπε, αργά, ο Βισκάλο, ανάβοντας την πίπα του.

Τι σκέφτεται; Ότι του λέω ψέματα; Υπάρχει κάτι περίεργο στην έκφρασή του…

«Τέλος πάντων.» Ο Άρντλεθ ρούφηξε καπνό, βγάζοντάς τον απ'τα ρουθούνια. «Θα ήθελα τις υπηρεσίες σου, Δάρφο. Μπορείς να μου τις προσφέρεις;»

«Μια τέτοια ακριβώς πρόταση έψαχνα, ετούτο τον καιρό, κύριε Άρντλεθ. Για ποιο σκοπό χρειάζεστε τις υπηρεσίες μου;»

«Θέλω να προστατέψεις ένα καραβάνι μου που θα πάει στο Πάρντβακ. Πόσους μισθοφόρους έχεις στη διάθεσή σου, τώρα, ύστερα από την καταστροφή;»

«Δεκατρείς.»

«Χμμ… Θα χρειαστώ, επομένως, κι άλλους, για να προστατέψω τα εμπορεύματά μου.»

«Πρόκειται για μεγάλο καραβάνι, δηλαδή.»

Ο Βισκάλο ένευσε. «Ναι, και θα έχει μέσα και πολλές ειδικές παραγγελίες, από ευγενείς του Πάρντβακ.»

«Καταλαβαίνω,» είπε ο Δάρφο. «Και, φυσικά, βρίσκομαι στη διάθεσή σας.»

«Χαίρομαι που το ακούω.»

Φεύγοντας από την οικία του Βισκάλο Άρντλεθ, ο Δάρφο αποφάσισε να πάει στη Συνοικία των Δηλητηρίων, για να δώσει σε έναν αλχημιστή να ελέγξει το φιαλίδιο της Ναράμια. Το απόγευμα βρισκόταν στο τέλος του και το βράδυ στην αρχή του· οι δύο ήλιοι βασίλευαν σε αντικριστά σημεία του ορίζοντα, λούζοντας την πόλη με τη ρόδινη αντηλιά τους. Η Χρυσή Γέφυρα γυάλιζε μαγευτικά, καθώς ο μισθοφόρος τη διέσχιζε.

Όταν έφτασε στους ήσυχους δρόμους της Συνοικίας των Δηλητηρίων, οι σκιές πύκνωναν έντονα. Από ένα Άνοιγμα άκουσε το διαπεραστικό σύριγμα ενός Λό'ορ. Κατευθύνθηκε προς την οικία που είχε κατά νου, δίχως να λοξοδρομήσει. Τα βήματά του αντηχούσαν επάνω στο πλακόστρωτο, και σταμάτησαν, τελικά, μπροστά από την πράσινη πόρτα που στην επιφάνειά της ήταν λαξεμένο ένα ιστιοφόρο.

Ο Δάρφο χτύπησε, και μια κοπέλα άνοιξε. Ήταν ξανθιά και ντυμένη με γαλανό φόρεμα. Πολύ όμορφη. «Τι θα επιθυμούσατε, κύριε;» ρώτησε, ευγενικά.

«Θα ήθελα να δω τον κύριο Βάρνακ, τον αλχημιστή, αν δέχεται επισκέπτες αυτή την ώρα.»

«Δέχεται. Περάστε.»

Η κοπέλα –που ο Δάρφο ήξερε ότι ήταν κόρη του Βάρνακ– παραμέρισε από το κατώφλι και τον άφησε να μπει σ'ένα μικρό καθιστικό. Ύστερα, έκλεισε την πόρτα και χτύπησε μια άλλη, στα δεξιά, λέγοντας: «Πατέρα; Κάποιος κύριος βρίσκεται εδώ, για να σε δει.»

«Να περάσει.»

Η κοπέλα άνοιξε κι αυτή την πόρτα, και ο Δάρφο μπήκε σ'ένα αλχημικό εργαστήρι, πλημμυρισμένο από οξείες οσμές. Ο Βάρνακ καθόταν πίσω από ένα γραφείο και διάβαζε. Δεξιά κι αριστερά του υπήρχε από ένα κηροπήγιο με τέσσερα κεριά: το φως που εξέπεμπαν ήταν αρκετό για ανάγνωση. Το υπόλοιπο εργαστήρι ήταν πνιγμένο στο ημίφως και στο σκοτάδι, καθώς τα μισά κεριά του μικρού πολύφωτου που κρεμόταν από το ταβάνι ήταν σβηστά.

Ο Βάρνακ ύψωσε το βλέμμα του και ατένισε τον Δάρφο. Ο μισθοφόρος είχε ξανάρθει παλιότερα στον αλχημιστή, για ένα ελιξίριο που ήθελε, όμως αμφέβαλλε αν εκείνος τον θυμόταν.

«Καλησπέρα,» χαιρέτησε. «Ελπίζω να μη σας ενοχλώ.»

Ο Βάρνακ έτριψε τα ολόλευκα μούσια του. «Καθόλου. Πώς θα μπορούσα να σας εξυπηρετήσω;»

«Θέλω να μου πείτε τι είδους υγρό περιέχει αυτό το φιαλίδιο.» Ο Δάρφο τράβηξε από τη ζώνη του το μπουκαλάκι της Ναράμια.

Ο Βάρνακ σηκώθηκε από τη θέση του, έκανε τον γύρο του γραφείου, και ζύγωσε τον μισθοφόρο, για να πάρει το φιαλίδιο στα χέρια του και να το ξεταπώσει. Το έφερε κοντά στα ρουθούνια του και το μύρισε. Ύστερα, το κοίταξε, παρατηρητικά.

«Θα έλεγα ότι πρόκειται για νερό.»

«Νερό; Είστε βέβαιος;»

«Για νερό μού φαίνεται,» είπε ο Βάρνακ. «Εσείς πιστεύετε ότι πρόκειται για κάτι άλλο;»

«Υποτίθεται ότι είναι φάρμακο για μια ασθένεια…»

«Ποια ασθένεια;»

«Μια ασθένεια η οποία ονομάζεται 'αραχνοφανές εσωδερμικό άλγος'.»

Ο Βάρνακ γέλασε. «Σας έχουν κοροϊδέψει. Δεν υπάρχει φάρμακο γι'αυτή την ασθένεια. Μερικοί λένε πως ψάχνουν να το βρουν, μα κανείς, ως τώρα, δεν τάχει καταφέρει· κι αν θέλετε την προσωπική μου γνώμη, δε θα τα καταφέρει ποτέ.»

Τα λόγια σου δε θα χαροποιούσαν και πολύ τη Ναράμια, συλλογίστηκε ο Δάρφο· αλλά, μετά, σκέφτηκε πως η τυχοδιώκτρια, μάλλον, είχε ακούσει παρόμοια λόγια πολλές φορές.

«Μάλιστα. Δε χρειάζεται, επομένως, να το ελέγξετε περισσότερο; Είναι, σίγουρα, νερό;»

Ο Βάρνακ αναστέναξε. «Εντάξει,» αποκρίθηκε. «Περιμένετε. Αν και σας το λέω: σας έχουν εξαπατήσει.» Πήγε σε μια από τις σκιερές γωνίες του εργαστηρίου του και άναψε μια λάμπα. Ο Δάρφο κοίταζε την πλάτη του αλχημιστή, και δεν έβλεπε τι ακριβώς έκανε με τα χέρια του· πάντως, απ'ό,τι κατάλαβε, ο Βάρνακ πρέπει να έσταξε ένα μέρος του υγρού του φιαλιδίου μέσα σ'ένα δοχείο με κάποιο άλλο υγρό.

Όταν η σύντομη εξέταση τελείωσε, ο αλχημιστής ζύγωσε, πάλι, τον μισθοφόρο και του επέστρεψε το μπουκαλάκι. «Νερό είναι,» του είπε. «Σίγουρα.»

«Το περίμενα,» αποκρίθηκε η Ναράμια, καθισμένη στο κρεβάτι του δωματίου της κι έχοντας την πλάτη της ακουμπισμένη στον τοίχο. Ήταν ντυμένη με τα εσώρουχά της και είχε το ελαφρύ σεντόνι τυλιγμένο γύρω της.

Ο Δάρφο στεκόταν εμπρός της και, αφού της είχε μεταφέρει το συμπέρασμα του Βάρνακ, της έδωσε το φιαλίδιο με το νερό. «Τι σκοπεύεις να κάνεις, τώρα;» τη ρώτησε.

Η Ναράμια έκλεισε τη γροθιά της γύρω από το μπουκαλάκι, σφίγγοντάς το. *Σκοπεύω να τον σκοτώσω, τον μπάσταρδο!* σκέφτηκε, φέρνοντας στο νου της τον αλχημιστή με τη χάλκινη μάσκα. *Να τον σκοτώσω!*

Ο Δάρφο είδε την οργή στην όψη της, μα δεν είπε τίποτα. Κάθισε σε μια καρέκλα και, τεντώνοντας τα πόδια του, τα σταύρωσε στον αστράγαλο.

Η Ναράμια κούνησε το κεφάλι και ξάπλωσε, ανάσκελα, εξακολουθώντας να βαστά το φιαλίδιο. «Δεν ξέρω…» είπε. «Κανονικά, θα έπρεπε να πάω εκεί, σ'αυτόν…» Ανασηκώθηκε, ξαφνικά, εκτοξεύοντας το φιαλίδιο στον τοίχο και

θρυμματίζοντάς το. «Τον προειδοποίησα πως αν μου είπε ψέματα…!» έτριξε τα δόντια.

«Θέλεις εκδίκηση,» είπε ο Δάρφο, ήρεμα. «Αλλά δε θα το συμβούλευα.»

«Και τι θα συμβούλευες;» ρώτησε η Ναράμια, πιο απότομα απ'ό,τι σκόπευε.

«Αν αυτός ο αλχημιστής έβαλε τον Σάρκο να σε σκοτώσει, τότε είναι πολύ επικίνδυνος. Αν πας να τον βρεις στην οικία του, δε νομίζω να βγεις από εκεί ζωντανή.»

Η Ναράμια έσφιξε το σεντόνι μέσα στις γροθιές της, μοιάζοντας σκεπτική.

«Δεν έπρεπε ποτέ να τον είχες εμπιστευτεί,» είπε ο Δάρφο. «Δεν είναι να εμπιστεύεται κανείς ανθρώπους που φοράνε μάσκες… κι αλήθεια, αναρωτιέμαι, πώς ονομάζεται αυτός ο αλχημιστής; Δεν τον ξέρει κανένας;»

Η Ναράμια ανασήκωσε τους ώμους, για να δείξει την άγνοιά της. Ύστερα, όμως, είπε: «Ο Σάρκο θα τον γνωρίζει, μάλλον.»

«Υποθέτοντας πάντα ότι εκείνος τον έβαλε να σε σκοτώσει.»

«Ποιος άλλος να τον έβαλε;» έθεσε το ερώτημα η Ναράμια.

Ο Δάρφο δε μίλησε, γιατί δεν μπορούσε να κάνει καμία υπόθεση.

Η Ναράμια συνέχισε: «Εκείνος τον έβαλε· είμαι σίγουρη. Επομένως, αν κατάφερνα κάπως…» Έτριξε τα δόντια, πάλι. «Θα τον σκότωνα κι αυτόν, τον μπάσταρδο!» γρύλισε.

«Τον Σάρκο;»

«Ναι.»

«Ούτε κι αυτό θα σ'το πρότεινα.»

«Δεν έχεις και πολλές προτάσεις να κάνεις, απ'ό,τι φαίνεται,» είπε η Ναράμια.

«Πολλές, όχι,» παραδέχτηκε ο Δάρφο. «Αλλά έχω μία.»

«Η οποία είναι;»

«Προτού πάω στον Βάρνακ το φιαλίδιό σου, επισκέφτηκα την οικία του Βισκάλο Άρντλεθ, του γνωστού χονδρέμπορου. Με είχε καλέσει, για να μου μιλήσει. Με ρώτησε κάποια πράγματα που, οφείλω να πω, ήταν… περίεργα: όπως αν έβαλα εγώ τη φωτιά στο καραβάνι του Πτεράργυρου, και αν ο Πτεράργυρος δεχόταν τίποτα απειλητικά μηνύματα πριν από τις πανωλεθρίες που τον βρήκαν.

»Τέλος πάντων. Πέραν όλων τούτων, έδωσε δουλειά σε μένα και στους μισθοφόρους μου. Μια δουλειά που έψαχνα, για να είμαι ειλικρινής, γιατί τώρα, συνεχώς, κάτι μικροδουλειές κάνουμε. Ο Βισκάλο με προσέλαβε για να φρουρήσω ένα καραβάνι του που θα πάει στο Πάρντβακ. Και δε θα είναι μόνο η δική μου μισθοφορική ομάδα μ'αυτό το καραβάνι, αλλά και άλλοι, καθώς είναι μεγάλο, απ'ό,τι κατάλαβα–»

«Και τι σχέση έχουν ετούτα μ'εμένα, Δάρφο;» τον διέκοψε η Ναράμια.

«Θα σου πρότεινα να έρθεις μαζί μας.»

«Στο Πάρντβακ;» ρουθούνισε εκείνη. «Τι να κάνω εκεί;»

«Ό,τι κάνεις κι εδώ…» Ο Δάρφο ξεσταύρωσε τα πόδια του και τεντώθηκε προς το μέρος της, ακουμπώντας τους αγκώνες του στα γόνατά του. «Επιπλέον, θα ήταν καλό να εξαφανιστείς για λίγο καιρό από τη Σερανβέλ. Γιατί σκέψου: τι θα γίνει όταν αυτοί που σε ήθελαν νεκρή μάθουν ότι ζεις; Εγώ, τουλάχιστον, υποθέτω πως θα προσπαθήσουν, πάλι, να σε σκοτώσουν, ο αλχημιστής για τους δικούς του σκοπούς και ο Σάρκο επειδή δε θα θέλει να αμαυρωθεί η φήμη του.»

«Θα τους σκοτώσω εγώ πρώτη!» ορκίστηκε η Ναράμια. «Μα τη Φλόγα, θα τους σκοτώσω εγώ πρώτη!»

«Καλύτερα, όμως, να το κάνεις μετά από σκέψη και όχι σπασμωδικά. Έλα μαζί μας, στο Πάρντβακ· δε θα χάσεις τίποτα.»

Η Ναράμια ξάπλωσε, πάλι, ανάσκελα. Σταύρωσε τα χέρια της πίσω απ'το κεφάλι, κοιτάζοντας το ταβάνι. Κι αυτό αλλοιώθηκε μπροστά στα μάτια της: έγινε η οροφή μιας υπόγειας, υγρής σπηλιάς, η οποία φωτιζόταν ελάχιστα. Γύρω της, η Ναράμια μπορούσε ν'ακούσει τα σουρσίματα των Λό'ορ, καθώς και τις σφυριχτές τους φωνές. Πλάι της, μπορούσε να καταλάβει ότι βρισκόταν ο Γέροντας, αλλά όλα τής έμοιαζαν τόσο θολά, σαν σε όνειρο. Εντός της, μπορούσε να νιώσει μια *δύναμη* να ρέει: μια δύναμη που, συγχρόνως, τη φόρτιζε και την παρέλυε· δεν την άφηνε να κινηθεί, δεν την άφηνε ν'αντιληφτεί κανονικά τον κόσμο, όμως είχε την αίσθηση πως, κατά κάποιο τρόπο, της έκανε καλό.

Ένα πρόσωπο πέρασε από εμπρός της, ένα γέρικο πρόσωπο, με μακριά μαλλιά και γένια, που το έκρυβαν σχεδόν ολόκληρο, αφήνοντας μονάχα τα μάτια του να φαίνονται καθαρά. Πολύ καθαρά. Πολύ έντονα. Σαν δύο φωτιές.

Η Ναράμια βλεφάρισε και η ανάμνηση έσβησε, ξαφνικά όπως είχε ανάψει.

«Μ'ακούς;» Η φωνή του Δάρφο.

«Τι είπες;»

Κατάλαβα, σκέφτηκε εκείνος. *Χαμένη ήταν, πάλι. Χαμένη, όπως και τις άλλες φορές.* «Σε ρώτησα αν τελικά θα έρθεις μαζί μας.»

«Ναι,» είπε η Ναράμια και ανασηκώθηκε πάνω στο κρεβάτι. «Ίσως και νάρθω. Εξάλλου, αν μη τι άλλο, πιστεύω ότι σ'ένα πράγμα έχεις δίκιο: καλό θα ήταν να εξαφανιστώ, για λίγο καιρό, από τη Σερανβέλ. Αλλά, όταν επιστρέψω, μα τη Φλόγα, ορκίζομαι να τους κάνω να πληρώσουν πολύ ακριβά, Δάρφο.»

Ο μισθοφόρος ένευσε. «Καταλαβαίνω,» είπε. «Καταλαβαίνω πλήρως. Κι εγώ έτσι ακριβώς θα αντιδρούσα, αν ήμουν στη θέση σου. Και, πού ξέρεις, τότε, όταν έχουμε γυρίσει από το Πάρντβακ, μπορεί και να σε βοηθήσω να πάρεις την εκδίκησή σου.»

Η Ναράμια κάθισε στην άκρη του κρεβατιού. «Για ποιο λόγο;»

«Επειδή το θέλω.»

«Νόμιζα πως ό,τι έκανες το έκανες για τα λεφτά, Δάρφο.»

«Ναι, κατά κανόνα, ό,τι κάνω το κάνω για τα λεφτά. Αλλά υπάρχουν πάντα και οι εξαιρέσεις…»

Κεφάλαιο Τριακοστό-Τέταρτο
—Αναχώρηση—

Ξύπνησε.

Τα μάτια της άνοιξαν, αντικρίζοντας σκοτάδι. Η λάμπα του δωματίου είχε σβήσει· μονάχα το φεγγαρόφωτο έμπαινε από τις κουρτίνες του ανοιχτού παραθύρου, δίχως ν'αποκαλύπτει τίποτα περισσότερο από σκοτεινά σχήματα.

Ολόκληρη η δεξιά μεριά της Ναράμια φλεγόταν. Το εσωδερμικό άλγος τη διαπερνούσε σαν μαχαίρια. Μέσα στον ύπνο της, είχε παραμερίσει το σεντόνι και μπορούσε, επάνω της, να δει τους αραχνοειδείς σχηματισμούς, καθώς ήταν πιο σκοτεινοί απ'το υπόλοιπό της δέρμα. Ένα μαύρο πιο έντονο, πιο *μελανό* από αυτό της σκιάς. Η Ναράμια νόμιζε ότι οι αράχνες είχαν αρχίσει να ανασαλεύουν, ελαφρά: τα πόδια τους να κουνιούνται, ακόμα και τα κεφάλια τους να μετατοπίζονται λιγάκι προς τα δεξιά ή προς τ'αριστερά, προς τα πάνω ή προς τα κάτω. Βλεφάρισε, για να διώξει την ψευδαίσθηση που της προκαλούσε το σκοτάδι.

Οι αράχνες έπαψαν να κινούνται.

Ο πόνος, φυσικά, δεν έπαψε να υφίσταται. Γιατί αυτός δεν ήταν μια ψευδαίσθηση· ήταν πραγματικός· και άρχιζε και σταματούσε κατά βούληση, σαν να είχε δικό του μυαλό: σαν εντός της να βρίσκονταν, όντως, αράχνες που, ανάλογα με το πότε πεινούσαν, αποφάσιζαν και να τη δαγκώσουν.

Δεν ήταν, όμως, το αραχνοφανές εσωδερμικό άλγος που την είχε ξυπνήσει. Η Ναράμια είχε, πλέον, μάθει να μην ξυπνά εξαιτίας του. Είχε κάνει τον πόνο τόσο *ένα* με το είναι της, που δεν μπορούσε να της χαλάσει τον ύπνο. Πονούσε, αλλά συνέχιζε να κοιμάται.

Κάτι άλλο ήταν που είχε κάνει τα μάτια της ν'ανοίξουν. Ένα… κάλεσμα; Δεν ήξερε πώς ακριβώς να το κατονομάσει. Μέσα της, όμως, αντιλαμβανόταν ότι κάποια παρουσία υπήρχε κοντά. Κάποια γνώριμη παρουσία. Κάτω απ'το δωμάτιο της.

Η Ναράμια σηκώθηκε απ'το κρεβάτι, παραμερίζοντας το σεντόνι από τα γόνατά της όπου ήταν μπλεγμένο. Η νύχτα ήταν ζεστή, αλλά, απ'το παράθυρο, ερχόταν κι

ένα ανάλαφρο, νυχτερινό αεράκι, που έκανε ένα ρίγος να διαπεράσει το ιδρωμένο της σώμα. Η Ναράμια, όμως, δεν έπιασε κάποιο ρούχο να ρίξει επάνω της· παραμένοντας ντυμένη μόνο με την περισκελίδα της, ζύγωσε το άνοιγμα του παραθύρου και τράβηξε τις κουρτίνες, για να κοιτάξει κάτω, έναν απ'τους δρόμους της Σερανβέλ και ένα από τα Ανοίγματα… στο εσωτερικό του οποίου φαίνονταν δύο κιτρινιάρικα μάτια να γυαλίζουν.

Το Λό'ορ σύρισε, σαν να κατάλαβε ότι η γυναίκα το κοιτούσε.

Ή, όχι… όχι *σαν*. Σίγουρα το είχε καταλάβει. Η Ναράμια το *ήξερε*. Το αντιλαμβανόταν, με κάποια αίσθηση που δεν ήταν ούτε η όραση, ούτε η ακοή, ούτε η όσφρηση, ούτε η αφή· αλλά μια *άλλη* αίσθηση. Μια αίσθηση που σχετιζόταν άμεσα με το μυαλό της. Σαν ένα αόρατο πλοκάμι να είχε ξεφυτρώσει ανάμεσα από τα μάτια της και να είχε πλησιάσει το πλάσμα μέσα στο Άνοιγμα.

Το «πλοκάμι» ακούμπησε το κεφάλι του Λό'ορ, ανάμεσα στα δικά του, κιτρινιάρικα μάτια…

…και η Ναράμια έχασε τον κόσμο από γύρω της. Βρέθηκε, ξανά, εκεί, κάτω από τη Σερανβέλ, στον ατελείωτο, βαλτώδη λαβύρινθο. Αλλά, τώρα, δεν *έβλεπε* μονάχα τα Λό'ορ· μπορούσε να τα *νιώσει*. Κι εκείνα δεν ήταν εχθρικά απέναντί της· την εκλάμβαναν ως έναν επισκέπτη του βασιλείου τους. Και την οδήγησαν στο βασιλιά τους: τον Γέροντα των Ανοιγμάτων, ο οποίος ήταν καθισμένος σε μια μεγάλη υπόγεια αίθουσα, που ίσως και να είχε φτιαχτεί πριν από την εποχή του Τυράννου Λαργκόθο· ίσως να επρόκειτο για ένα πανάρχαιο μέρος, χαμένο μέσα στους αιώνες.

Ο Γέροντας την κοίταξε στα μάτια… ή μπορεί εκείνη να ήταν που κοίταξε τα μάτια του. Όπως και να είχε, ένα ήταν το βέβαιο: νόμιζε ότι το πρόσωπό της βρέθηκε, ξαφνικά, μπροστά στο δικό του. Αλλά δεν μπορούσε να αισθανθεί την ανάσα του επάνω της, σαν, συγχρόνως, να ήταν και κοντά του και μακριά του. Τα μάτια του, όμως, ήταν πολύ πραγματικά και πολύ ζωντανά. Και ικανοποιημένα.

Ο Γέροντας των Ανοιγμάτων ήθελε να μάθει αν η Ναράμια ήταν καλά· και τώρα, που το είχε μάθει, δε χρειαζόταν να διατηρεί άλλο ετούτη την επαφή μαζί της.

Ή, τουλάχιστον, έτσι εκείνη νόμιζε, καθώς το πρόσωπό της άρχισε ν'απομακρύνεται απ'το δικό του, κι αισθάνθηκε τη συνείδησή της να χάνεται, πάλι, μέσα στον υπόγειο λαβύρινθο.

Τα Λό'ορ, δίχως να την πλησιάσουν, την οδήγησαν προς την έξοδο, με κάποιο τρόπο που εκείνη δεν μπορούσε ακριβώς να κατανοήσει. Μιλούσαν στο μυαλό της, χωρίς λέξεις· προσφέροντας υποσυνείδητες κατευθύνσεις.

Η Ναράμια βλεφάρισε και βρέθηκε, πάλι, στο ανοιχτό παράθυρο, με τα χέρια της ακουμπισμένα στο περβάζι και το νυχτερινό αεράκι να έχει παγώσει τον ιδρώτα επάνω στο σώμα της. Ο πόνος από το εσωδερμικό άλγος είχε πάψει, και το κρύο την είχε μουδιάσει. Ρίγησε.

Μέσα στο σκοτεινό Άνοιγμα δεν μπορούσε, τώρα, να δει κιτρινωπά μάτια να γυαλίζουν. Το Λό'ορ πρέπει να είχε φύγει.

Ή, μήπως, δεν υπήρξε ποτέ; Μήπως όλα τούτα δεν ήταν παρά μια ψευδαίσθηση του βασανισμένου μου μυαλού;

Η Ναράμια παραμέρισε τα μακριά, μαύρα της μαλλιά απ'το μέτωπό της και στράφηκε στο εσωτερικό του δωματίου. Πήγε στο κρεβάτι και ξάπλωσε, μπρούμυτα.

Έγιναν όλα αυτά; αναρωτήθηκε. *Ύστερα από το δάγκωμα του Λό'ορ, δε θυμάμαι καθαρά τίποτα. Τα πάντα είναι θολά και ασύνδετα… όπως στα όνειρα. Είναι γνωστό, βέβαια, ότι το δηλητήριο των Λό'ορ προκαλεί παραισθήσεις, προτού σκοτώσει. Όμως εμένα κάποιος με έσωσε· αυτό είναι το βέβαιο· αλλιώς, θα ήμουν νεκρή. Ποιος με έσωσε; Ήταν, όντως, ο Γέροντας των Ανοιγμάτων; Ποιος άλλος να ήταν; Ποιος άλλος τριγυρίζει εκεί κάτω;*

Και τώρα, αυτό που είδα, βγαίνοντας στο παράθυρο;… Τι ήταν αυτό που είδα; Κάποιου είδους όραμα, ή μια απλή ψευδαίσθηση;

Απλή; Όχι, σίγουρα, δεν ήταν απλή. Δεν υπήρχε τίποτα το *απλό* σε ό,τι της είχε συμβεί. Ήταν όλα περίπλοκα, μπερδεμένα. Ή έτσι πίστευε. Έτσι μονάχα μπορούσε να τα αντιληφτεί…

Δεν κατάλαβε πόση ώρα πέρασε, αλλά, τελικά, κοιμήθηκε, παρά τους ταραχώδεις συλλογισμούς της.

Βήματα επάνω στο πάτωμα.

Η Ναράμια ανασηκώθηκε, απότομα, απλώνοντας το δεξί της χέρι, για να τραβήξει ένα ξιφίδιο από τη ζώνη που ήταν ριγμένη δίπλα στο κρεβάτι της, γύρω από τις μπότες της.

Ο Δάρφο είχε μόλις μπει και, τώρα, έκλεισε την πόρτα. «Ήταν ανοιχτά,» εξήγησε, ενώ το βλέμμα του έμοιαζε να γλιστρά μια στο γυμνό της στήθος μια στο πρόσωπό της. «Πράγμα το οποίο με ανησύχησε, γιατί σκέφτηκα ότι κάποιος ίσως να την είχε διαρρήξει.»

Η Ναράμια άφησε το ξιφίδιο πάνω στο στρώμα και σηκώθηκε. Έπιασε το πουκάμισό της απ'την καρέκλα και το φόρεσε, κουμπώνοντας ένα από τα κουμπιά του. Έριξε μια ματιά τριγύρω, για να δει μήπως έλειπε τίποτα απ'το δωμάτιό της.

«Τι είναι;» ρώτησε ο Δάρφο.

Τίποτα δεν έλειπε. «Εγώ πρέπει να την άφησα ανοιχτή. Την ξέχασα, μάλλον.»

Ο Δάρφο συνοφρυώθηκε. «Είσαι σίγουρη;»

Η Ναράμια γονάτισε πλάι στο σάκο της. Τον άνοιξε κι άρχισε να τον ψάχνει. «Μονάχα για δύο λόγους θα μπορούσε κάποιος να θέλει να μπει εδώ μέσα: είτε για να με σκοτώσει είτε για να με κλέψει. Αλλά ούτε νεκρή είμαι, ούτε φαίνεται να

λείπει κάτι από τα πράγματά μου,» είπε, τελειώνοντας με την έρευνα του σάκου της και παύοντας να είναι γονατιστή.

«Μάλιστα…» είπε ο Δάρφο, κοιτάζοντας το πρόσωπό της, διεξοδικά. «Και πώς είσαι σήμερα;»

Η Ναράμια ανασήκωσε τους ώμους. «Καλά. Δε βλέπω άλλες ψευδαισθήσεις, αν αναρωτιέσαι γι'αυτό.» *Ελπίζω ότι δε βλέπω, τουλάχιστον…*

«Και θυμάσαι τι μέρα είναι σήμερα…;»

«Τι μέρα είναι;»

«Σήμερα,» είπε ο Δάρφο, «θα φύγει το καραβάνι του Βισκάλο Άρντλεθ από τη Σερανβέλ. Ποια είναι, λοιπόν, η απόφασή σου; Θα έρθεις μαζί μας, ή όχι;»

Ναι, σωστά, σκέφτηκε η Ναράμια, σταυρώνοντας τα χέρια της εμπρός της και κοιτάζοντας το πάτωμα. *Είχα πει ότι θα έπαιρνα μια απόφαση σχετικά με το θέμα, και δεν έχω δώσει ακόμα ξεκάθαρη απάντηση. Τι να απαντήσω, τώρα; Να πάω; Ή να μείνω;*

Γιατί να έμενε; Για να εκδικηθεί τον αλχημιστή με τη χάλκινη μάσκα και τον Σάρκο; Ναι, αυτός ήταν ένας καλός λόγος. Όμως ήξερε πως δεν έπρεπε να το κάνει ακόμα· καλύτερα να τους έδινε την εντύπωση ότι ήταν νεκρή· και μετά, ύστερα από κάμποσο καιρό, όταν θα την είχαν ξεχάσει, θα επέστρεφε. *Δε θα καταλάβουν τι τους χτύπησε!* σκέφτηκε, οργισμένα.

Και το καραβάνι του Άρντλεθ είναι ένας συνετός τρόπος για να εξαφανιστώ. Θα απομακρυνθώ από τη Σερανβέλ ενώ, συγχρόνως, θα πληρώνομαι για τις υπηρεσίες μου. Και, μα τη Φλόγα, τα χρειάζομαι τώρα αυτά τα χρήματα. Δε φτάνει που ο αλχημιστής με κορόιδεψε σχετικά με τη θεραπεία, δε με πλήρωσε και αργύριο τσακιστό για τις υπηρεσίες μου!

Ύψωσε το βλέμμα της, λέγοντας: «Ναι, Δάρφο, θα έρθω. Σε πόση ώρα φεύγει το καραβάνι;»

Εκείνος χαμογέλασε, φανερά χαρούμενος από την απόφασή της. «Σε λίγο,» απάντησε. «Ουσιαστικά, μόλις πάω εγώ. Οι μισθοφόροι μου βρίσκονται ήδη εκεί, έξω από την Πύλη των Αρχαίων.»

«Εντάξει,» είπε η Ναράμια. «Δώσε μου λίγο χρόνο να ετοιμαστώ και θα πάμε να τους βρούμε μαζί.»

«Σου έχω αγοράσει και μια πανοπλία, σε περίπτωση που τη θέλεις.»

«Πανοπλία;»

«Ναι. Αφού θα είσαι φρουρός του καραβανιού, δε μπορείς να είσαι αφύλαχτη.»

«Πώς ήξερες, όμως, ότι θα ερχόμουν τελικά;»

«Το ήλπιζα,» αποκρίθηκε ο Δάρφο. «Αλλά, ακόμα κι αν δεν ερχόσουν, η πανοπλία δε θα πήγαινε χαμένη· μισθοφόρους έχω. Να σ'τη φέρω, λοιπόν;»

Η Ναράμια κατένευσε, και του έστρεψε την πλάτη, για να ξεκουμπώσει το πουκάμισό της και να το βγάλει. Χρειαζόταν ένα γρήγορο μπάνιο, γιατί όλη τη νύχτα ήταν λουσμένη στον ιδρώτα.

Άκουσε τον Δάρφο να βηματίζει. Δεν πήγαινε, όμως, προς την πόρτα· ερχόταν προς το μέρος της. Τύλιξε τα χέρια του γύρω της –το δεξί στην κοιλιά της, το αριστερό στο στήθος της– και έσκυψε, για να παραμερίσει, με το σαγόνι του, τα μαλλιά της και να τη φιλήσει στο λαιμό.

Η Ναράμια αναστέναξε. «Δε θα πας να φέρεις αυτή την πανοπλία;» ρώτησε, γλιστρώντας το χέρι της πίσω απ'το κεφάλι του και μπλέκοντας τα δάχτυλά της στα μαλλιά του.

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνος, δαγκώνοντας τον λοβό του αφτιού της και σφίγγοντάς την, για μια τελευταία φορά, δυνατά επάνω του, προτού την αφήσει και βγει απ'το δωμάτιο, κλείνοντας την πόρτα.

Όταν επέστρεψε –και, μάλλον, άργησε επίτηδες να επιστρέψει–, η Ναράμια είχε πλύνει το σώμα της, με μια μουσκεμένη πετσέτα, και είχε ντυθεί με τα ταξιδιωτικά της ρούχα. Ο Δάρφο απόθεσε την πανοπλία επάνω στο κρεβάτι. Αποτελείτο από έναν φολιδωτό θώρακα, ατσάλινα περιβραχιόνια και περικάρπια, και παρόμοια προστατευτικά για τους μηρούς και τις κνήμες. Το κράνος ήταν απλό και κλειστό, με προσωπίδα που είχε τρύπες για τα μάτια και τη μύτη.

«Δε συμπαθώ τα κράνη,» είπε η Ναράμια. «Σου περιορίζουν την όραση και την ακοή. Και την όσφρηση ακόμα.»

«Το φαντάστηκα ότι θα έλεγες κάτι τέτοιο. Ωστόσο, νομίζω ότι θα ήταν καλό να το φορέσεις, μέχρι ν'απομακρυνθούμε από τη Σερανβέλ. Για να μη σε δει κανένας που δε θέλεις να σε δει.»

«Ναι,» ένευσε η Ναράμια, «καταλαβαίνω τι λες.»

Φόρεσε τα κομμάτια της αρματωσιάς, ένα-ένα, με τη βοήθεια του Δάρφο, και, στο τέλος, έδεσε στους ώμους της την καλοκαιρινή της κάπα και πέρασε στο κεφάλι της το κράνος, με την προσωπίδα κατεβασμένη.

Ο ίδιος ο Δάρφο ήταν παρόμοια ντυμένος, αλλά με αλυσιδωτό θώρακα και κράνος χωρίς προσωπίδα. Από τη μέση του κρεμόταν το σπαθί του.

Η Ναράμια μάζεψε τα υπόλοιπα πράγματά της και βγήκαν απ'το δωμάτιο, καθώς το εσωδερμικό άλγος άρχιζε να τη λογχίζει γι'ακόμα μια φορά. Κατέβηκαν στην τραπεζαρία, και η Ναράμια επέστρεψε το κλειδί του δωματίου της στη γυναίκα πίσω απ'τον πάγκο του μπαρ. Ύστερα, εκείνη κι ο Δάρφο πήγαν στο στάβλο, πήραν τα άλογά τους, και τα καβάλησαν.

Καθώς η Ναράμια, με μια ευέλικτη κίνηση, σκαρφάλωνε στη σέλα, αισθάνθηκε, πάλι, εκείνο το… κάλεσμα. Ή, μάλλον, όχι· η σωστή λέξη δεν ήταν *κάλεσμα*, γιατί δεν επρόκειτο για τέτοιο. Ήταν ένα συναίσθημα που της έλεγε ότι κάτι βρισκόταν εκεί… μέσα στο Άνοιγμα, σε μια απ'τις πλευρές του δρόμου.

Το κρανοφόρο κεφάλι της στράφηκε, κοιτάζοντας. Δεν μπορούσε, όμως, να δει τίποτα. Το Λό'ορ βρισκόταν, προς το παρόν, έξω απ'το πεδίο όρασής της. Έπρεπε να πάει στο χείλος του Ανοίγματος, για να το αντικρίσει.

«Τι είναι, Ναράμια;» τη ρώτησε ο Δάρφο, κρατώντας τα ηνία του αλόγου του μέσα στη δεξιά του γροθιά.

«Τίποτα,» αποκρίθηκε εκείνη, παίρνοντας το βλέμμα της από το Άνοιγμα. «Πάμε.»

Ακολουθώντας έναν δρόμο της Κάτω Συνοικίας του Ξίφους, βγήκαν στην Οδό του Μισθοφόρου και έστριψαν στην Οδό του Μικρού Ήλιου. Τρόχασαν επάνω στο λιθόστρωτο, περνώντας ανάμεσα από άλλους διαβάτες, με άλογα ή χωρίς. Ο Βάνσπαρχ, ο μικρότερος ήλιος, ξεπρόβαλλε από τη Δύση, και οι ακτίνες του περνούσαν πάνω απ'τα τείχη της Σερανβέλ, γεμίζοντας τους δρόμους της με σκιές και κάνοντας τη Ναράμια και το Δάρφο να στενεύουν τα μάτια τους, καθώς το δυνατό φως τούς τύφλωνε. Πίσω τους, ο Λούντρινχ, ο μεγαλύτερος ήλιος, είχε ανατείλει προ πολλού· μπορούσαν να αισθανθούν τη θερμότητά του στην πλάτη τους.

Έστριψαν σε έναν δρόμο κάθετο στην Οδό του Μικρού Ήλιου και έφτασαν στις Κάτω Παλιές Αποβάθρες, για να ανεβούν στη Δυτική Γέφυρα και να περάσουν στη βόρεια όχθη του ποταμού Σίλμεργκιθ. Ακολούθησαν την Οδό της Μούχλας, περνώντας ανάμεσα απ'τη Συνοικία των Ερειπίων και την Τριτεμπορική Συνοικία, και, στρίβοντας βόρεια, κατέληξαν στην Πύλη των Αρχαίων, η οποία έστεκε ανοιχτή και φρουρούμενη από Σερανβέλιους μαχητές. Οι φρουροί δεν ενόχλησαν τη Ναράμια και τον Δάρφο, καθώς εκείνοι τρόχαζαν κάτω απ'τη μεγάλη, πέτρινη αψίδα, αναγνωρίζοντάς τους, προφανώς, ως μισθοφόρους.

Το καραβάνι του Βισκάλο Άρντλεθ ήταν σταματημένο λιγότερο από εκατό μέτρα βόρεια των τειχών της πόλης, και πολεμιστές, έμποροι, οδηγοί κάρων, και χαμάληδες ήταν συγκεντρωμένοι εκεί, μαζί με ζώα και κάρα. Ο Δάρφο ζύγωσε τους δικούς του μισθοφόρους και ξεκαβαλίκεψε. Η Ναράμια τον μιμήθηκε και έβγαλε το κράνος της· σίγουρα, εδώ ήταν ασφαλής από τους φονιάδες του Σάρκο ή τους πιθανούς κατασκόπους του αλχημιστή με τη χάλκινη μάσκα.

Ο Δάρφο σύστησε την τυχοδιώκτρια στους πολεμιστές του και τους πολεμιστές του στην τυχοδιώκτρια. «Η Ναράμια,» τους είπε, «θα ταξιδέψει μαζί μας σε τούτη την αποστολή, και θα εργαστεί σαν μία από εμάς.» Εκείνοι φάνηκαν να την καλοδέχονται, σφίγγοντάς της το χέρι, ή χτυπώντας την φιλικά στον ώμο, ή απλά χαμογελώντας.

Λίγο προτού τελειώσουν οι συστάσεις, μια γυναίκα ζύγωσε, διακόπτοντάς τους. Ήταν ψηλή και λεπτή, ντυμένη με μαύρο φόρεμα και ασημόχρωμο μανδύα με γαλανή ταινία. Στη δεξιά μεριά της φούστας της υπήρχε ένα μακρύ σκίσιμο. Οι μπότες της ήταν μελανές και έφταναν ως το γόνατο. Στη μέση της φορούσε μια λεπτή, αλυσιδωτή χρυσή ζώνη, με ζαφείρι στην πόρπη. Τα καστανόξανθα μαλλιά της έπεφταν λυτά και αστραφτερά στους ώμους της, γυαλίζοντας στο πρωινό ηλιακό φως που τα χτυπούσε. Τα μάτια και τα χείλη της ήταν έντονα βαμμένα.

«Επιτηρήτρια Σαρντάλα,» τη χαιρέτησε ο Δάρφο, κλίνοντας το κεφάλι κόσμια προς το μέρος της.

«Καλημέρα, κύριε Δάρφο,» είπε εκείνη. «Ήρθα να μάθω αν όλα είναι έτοιμα και μπορούμε να ξεκινήσουμε.»

Ο πολεμιστής ανασήκωσε τους ώμους. «Από τη δική μας μεριά, ναι, τα πάντα είναι έτοιμα.»

«Εντάξει,» αποκρίθηκε η Σαρντάλα και έφυγε. Ο μανδύας της δεν κυμάτιζε πίσω της. Δεν είχε καθόλου αέρα σήμερα, και η μέρα προβλεπόταν να είναι πολύ, πολύ ζεστή, υπέθετε η Ναράμια.

«Η επιτηρήτρια του καραβανιού;» ρώτησε τον Δάρφο.

Εκείνος ένευσε.

«Δε θα έχουμε τον ίδιο τον Βισκάλο μαζί μας, λοιπόν…»

«Όχι,» είπε ο Δάρφο, «δε θα τον έχουμε.» Και τη σύστησε και στους υπόλοιπους μισθοφόρους του.

Το καραβάνι άρχισε να ετοιμάζεται για αναχώρηση και όλοι να παίρνουν τις θέσεις τους. Οι οδηγοί ανέβαιναν στα κάρα, οι χαμάληδες φόρτωναν τα τελευταία εμπορεύματα, οι έμποροι μετρούσαν, για μια ακόμα φορά, την πραμάτεια, μήπως είχε γίνει κανένα λάθος, και οι μισθοφόροι περικύκλωναν τους πάντες, με συγκεκριμένο, προαποφασισμένο σχηματισμό.

«Γιατί τόσοι πολλοί φρουροί;» ρώτησε η Ναράμια τον Δάρφο.

«Έτσι ήθελε ο Βισκάλο. Είναι μεγάλο καραβάνι, μου εξήγησε, και περιέχει και αρκετές ειδικές παραγγελίες από ευγενείς του Πάρντβακ.» Έστρεψε το βλέμμα του στα δεξιά και είπε: «Βλέπεις αυτόν τον μελαχρινό άντρα, εκεί;»

«Τον τύπο με το πορφυρό χιτώνιο πάνω απ’ την αρματωσιά του, ο οποίος κάθεται στο άλογο σαν η σέλα να έχει παλούκι;»

Ο Δάρφο γέλασε. «Ναι. Ονομάζεται Τινάρο, και είναι ο αρχηγός της άλλης μισθοφορικής ομάδας που θα συνοδέψει ετούτο το καραβάνι. Είναι από τη Συντεχνία των Πορφυρών Χιτώνων.»

«Το υπέθεσα,» είπε η Ναράμια. Οι Πορφυροί Χιτώνες ήταν μια από τις μεγαλύτερες συντεχνίες μισθοφόρων που μπορούσε κανείς να βρει στην Άνω Συνοικία του Ξίφους. «Και πόσους μαχητές έχει μαζί του;»

«Δεκαπέντε.»

«Κι εσύ;»

«Δεκατρείς.»

«Δηλαδή, είκοσι-οκτώ, στο σύνολο.»

«Χωρίς να υπολογίζουμε εσένα, εμένα, τον Τινάρο, και τους ανεξάρτητους μισθοφόρους.»

«Υπάρχουν κι ανεξάρτητοι μισθοφόροι εδώ μέσα;» απόρησε η Ναράμια.

«Ναι. Τέσσερις. Αυτοί οι δύο τύποι εκεί είναι αδέλφια.» Έδειξε δύο άντρες, κατάξανθους, με μακριά μαλλιά και μούσια, οι οποίοι ήταν ντυμένοι με δερμάτινες

αρματωσιές και κρατούσαν δόρυ και ασπίδα. «Ο δεξής ονομάζεται Χάνριγκ και ο αριστερός Ράντλεμ. Κατάγονται από το Βορρά.»

Ο Δάρφο κοίταξε τριγύρω, μέχρι που βρήκε τον επόμενο ανεξάρτητο μισθοφόρο. Ύψωσε το χέρι του κι αυτή τη φορά έδειξε μια γυναίκα, ξανθιά και ντυμένη με φολιδωτή πανοπλία. Καβαλούσε ένα γκρίζο άλογο, και στην αριστερή πλευρά της σέλας της ήταν θηκαρωμένο ένα ξίφος, ενώ από τη δεξιά κρεμόταν μια ασπίδα. «Αυτή είναι η Βιλράνη. Κατάγεται από τα περίχωρα της Σερανβέλ και, σύμφωνα με τα λεγόμενα, είναι δεινή καβαλάρισσα.»

«Την έχω ξανασυναντήσει,» είπε η Ναράμια, αναγνωρίζοντας την έφιππη πολεμίστρια. «Κάποτε, παραλίγο να σκοτωθούμε.»

«Για ποιο λόγο;»

«Θα σου πω άλλη φορά. Πάντως, δεν είμαστε και οι καλύτερες φίλες…»

Ο Δάρφο έδειξε, τώρα, τον τελευταίο ανεξάρτητο μισθοφόρο: μια γυναίκα, πάλι, ντυμένη με γκρίζο δέρμα και έχοντας μια φαρέτρα με βέλη περασμένη στην πλάτη, ενώ στο χέρι της κρατούσε ένα κοκάλινο τόξο. Είχε μαύρα, κοντά μαλλιά και σκοτεινά μάτια. «Ετούτη είναι η–»

«–Ριλάβια,» τον διέκοψε η Ναράμια. «Ναι, κι αυτή την ξέρω.»

«Ελπίζω να μην είχες φτάσει, πάλι, στο σημείο να αλληλοσκοτωθείς μαζί της…»

«Όχι. Δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα μεταξύ μας. Μάλιστα,» μειδίασε, καθώς μια ανάμνηση ερχόταν στο νου της, «έχουμε περάσει και μερικές πολύ καλές στιγμές, οι δυο μας.»

«Ίσως θα ήθελες να της μιλήσεις, τότε…»

«Θα βρω την ευκαιρία,» είπε η Ναράμια. «Τόσες ημέρες θα είμαστε στο δρόμο.»

«Σωστά,» συμφώνησε ο Δάρφο.

Και καθώς το καραβάνι, έτοιμο πλέον, άρχιζε να κινείται, κατευθυνόμενο προς τη Δύση, όπου ο Βάνσπαρχ γέμιζε τον ουρανό, η Ναράμια είδε τον μισθοφόρο πλάι της να συνοφρυώνεται, κοιτάζοντας κάποιον. Γραμμές είχαν σχηματιστεί στο μέτωπό του.

«Συμβαίνει κάτι;» τον ρώτησε.

«Αυτός ο άντρας,» είπε ο Δάρφο, «δεν ήταν εδώ πριν. Μάλλον, είναι κανένας άλλος ανεξάρτητος μισθοφόρος, ο οποίος ήρθε όσο έλειπα…»

Κοιτούσε έναν ψηλό τύπο, με καστανά μαλλιά και αμβλυγώνιο πρόσωπο, ντυμένο με φολιδωτή αρματωσιά και μελανή κάπα. Ο πολεμιστής καβαλούσε ένα μαύρο άλογο, και ήταν ζωσμένος ένα μακρύ ξίφος.

«Δεν αποκλείεται,» είπε η Ναράμια. «Δε μοιάζει για έμπορος, μια φορά…»

Κεφάλαιο Τριακοστό-Πέμπτο
—Παρακολούθηση—

Ο άντρας που ονομαζόταν Γκαήρμο προσάρμοσε το τεχνητό πόδι επάνω στο γόνατο της Θήρνα, δένοντάς το με λουριά, τα οποία τυλίγονταν γύρω απ'τον μηρό της. Το ψεύτικο μέλος ήταν καμωμένο από μαύρο, γυαλιστερό ξύλο και λαξεμένο με άνθη, των οποίων οι βλαστοί μπλέκονταν αναμεταξύ τους. Ακριβώς όπως η Πτεράργυρη το είχε παραγγείλει. Οι άνθρωποι του Σαρνάλκο ήταν, σίγουρα, τεχνίτες, εξειδικευμένοι και καλοί στη δουλειά τους. Ωστόσο, ποτέ δε θα μπορούσαν να της δώσουν εκείνο που η Θήρνα αληθινά επιθυμούσε: ένα πραγματικό, ζωντανό πόδι, σαν αυτό που είχε και έχασε. Δεν ήθελε ένα ξύλινο υποκατάστατο επάνω της. Δεν το ήθελε! Κι όμως, έπρεπε να το έχει. Θα τη διευκόλυνε σε πολλά –ανάμεσα στα οποία ήταν και η εκδίκηση που σχεδίαζε να πάρει.

Μπορεί ο πατέρας να μην είναι πρόθυμος να κάνει τίποτα, μα, τώρα, εκείνος δεν είναι εδώ. Εγώ, όμως, και είμαι εδώ και είμαι πρόθυμη. Θα πληρώσουν. Θα βρω την άκρη σ'ετούτο το μπερδεμένο νήμα και θα τ'ακολουθήσω ως το τέλος. Και θα πληρώσουν.

Θα πληρώσουν.

«Σηκωθείτε, να το δοκιμάσετε,» την προέτρεψε ο Γκαήρμο, διακόπτοντας τους οργισμένους συλλογισμούς της. Απομακρύνθηκε από κοντά της, κάνοντάς της χώρο.

Η Θήρνα, που ήταν ξαπλωμένη στο κρεβάτι, πήρε καθιστή θέση, βγάζοντας τα πόδια της από την άκρη του και αφήνοντάς τα ν'ακουμπήσουν στο πάτωμα. Της έκανε εντύπωση που έβλεπε, πάλι, *δύο* πόδια. Είχε συνηθίσει να βλέπει ένα, συνειδητοποίησε, τρομαγμένη με τον ίδιο της τον εαυτό. Και τώρα, έβλεπε δύο· και, για μια στιγμή, δημιουργήθηκε μέσα στο νου της η ψευδαίσθηση ότι και τα δύο ήταν αληθινά. Το αριστερό, μαύρο, εξαιτίας της μπότας που φορούσε· το δεξί, μαύρο επίσης, εξαιτίας του ξύλου. Και μπορούσε να τα αισθανθεί και τα δύο… Ήξερε, όμως, ότι αυτή η αίσθηση ήταν ψευδής. Επρόκειτο για μια αίσθηση που

είχε πολλές φορές, ύστερα από τον ακρωτηριασμό της: Νόμιζε ότι το δεξί της πόδι υπήρχε ακόμα. Κάπου-κάπου, μάλιστα, νόμιζε ότι την έξυνε, αλλά εκείνη δεν μπορούσε να το ξύσει.

Οι παλάμες της ακούμπησαν την άκρια του κρεβατιού και ώθησαν το υπόλοιπό της σώμα να σηκωθεί, αργά. Φοβόταν πως το καινούργιο της πόδι –το τεχνητό της πόδι– δε θα τη στήριζε και θα έπεφτε.

Τη στήριξε, όμως.

Τη στήριξε καλύτερα απ'ό,τι εκείνη θα μπορούσε ποτέ να πιστέψει. *Λες και είναι πραγματικό…*

«Βαδίστε,» την προέτρεψε ο Γκαήρμο, κοιτάζοντάς την μ'ένα αχνό, αλλά ενθαρρυντικό, μειδίαμα, το οποίο περισσότερο ενοχλούσε τη Θήρνα, παρά την καθησύχαζε. *Δεν είμαι ανάπηρη!*

Κι όμως, ήταν. Έπρεπε να το παραδεχτεί– *Αλλ'αυτό δε σημαίνει τίποτα! Δε χρειάζομαι κανέναν να με κοιτάζει σα να με λυπάται, ή σα να χρειάζομαι την υποστήριξή του!*

Σμίγοντας τα φρύδια, περπάτησε μέσα στο μικρό δωμάτιο με τους λεπτούς, ξύλινους τοίχους. Το αισθανόταν λιγάκι άβολα το ψεύτικό της πόδι, αλλά όχι τόσο άβολα ώστε να τη δυσκολεύει στο βάδισμα. Για την ακρίβεια, το έβρισκε πολύ πιο βολικό απ'την πατερίτσα που, μέχρι τώρα, χρησιμοποιούσε.

Πράγματι, οι άνθρωποι του Σαρνάλκο ήταν άριστοι τεχνίτες. Μπορούσαν να κάνουν τα πάντα… *εκτός απ'το να μου δώσουν πίσω το αληθινό μου πόδι.* Αναστέναξε. *Αλλ'αυτό, μάλλον, κανένας δεν μπορεί να μου το δώσει πίσω.* Ένιωθε σαν ένα καρφί να είχε μπηχτεί βαθιά στην κοιλιά της και να μην ήθελε να φύγει.

Επίσης, ένιωθε κι έναν άλλο πόνο, λιγότερο ψυχολογικό αλλά εξίσου διαπεραστικό: έναν πόνο προερχόμενο από το γόνατο του δεξιού της ποδιού, από το σημείο όπου είχε κοπεί. Το τραύμα εκεί δεν είχε ακόμα επουλωθεί τελείως, και την ενοχλούσε καθώς πιεζόταν επάνω στο μαύρο δέρμα του ξύλινου μέλους, παρά τα στρώματα από μαλακούς επιδέσμους που το κάλυπταν.

Ο Γκαήρμο πρέπει να παρατήρησε τον πόνο στο πρόσωπό της, γιατί είπε: «Αν σας ενοχλεί, μπορείτε να το βγάλετε και να πάρετε, πάλι, το δεκανίκι.»

Η Θήρνα κούνησε το κεφάλι. «Όχι.» Σίγουρα, *σίγουρα,* δεν ήθελε να ξαναπάρει το δεκανίκι.

«Ή, μπορείτε να χρησιμοποιείτε ένα μπαστούνι, μέχρι ο πόνος να περάσει και να έχετε την ευχέρεια να βαδίζετε άνετα.»

Ναι, σκέφτηκε η Θήρνα, *αυτό θα ήταν προτιμότερο.* Για την ώρα, όμως, είχε μόνο το δεκανίκι της για να στηρίζετε. Έτσι, άπλωσε το χέρι της και το πήρε απ'τον τοίχο όπου το είχε ακουμπήσει ο Γκαήρμο. «Ευχαριστώ,» είπε. «Αυτό, μάλλον, θα κάνω.»

Ο Γκαήρμο ένευσε. «Ελπίζω να είστε ικανοποιημένη με τη δουλειά μας, κυρία Πτεράργυρη.»

«Είμαι,» αποκρίθηκε η Θήρνα, και ο άντρας παραμέρισε την κουρτίνα του δωματίου, αφήνοντάς τη να βγει στο εργαστήρι και να πάει στον προθάλαμο του καταστήματος, όπου την περίμεναν ο Άνρημ (στηριζόμενος σ'ένα μπαστούνι, καθώς κι εκείνος ήταν τραυματισμένος, από το βέλος της Ναράμια, και το τραύμα του δεν είχε ακόμα θεραπευτεί πλήρως) και ο Βόνιορ. Η Μάριλιν δεν ήταν εκεί. Η Θήρνα τής είχε ζητήσει να μην έρθει, παρότι εκείνη επέμενε.

«Μητέρα, δουλεύεις αύριο το πρωί,» της είχε πει, «κι εγώ δεν είμαι μικρό παιδί, για να χρειάζομαι τη βοήθειά σου. Μπορώ να πάω και μόνη μου. Θα πάρω τον Άνρημ μαζί μου.»

Ετούτο δεν άρεσε στη Μάριλιν, πράγμα το οποίο φάνηκε αμέσως στο πρόσωπό της. «Αυτός είναι κι ο ίδιος τραυματισμένος· τι να τον κάνεις;» είπε, αν και η αλήθεια ήταν –η Θήρνα αισθανόταν βέβαιη για τούτο– πως, απλά, δεν ήθελε ο «βάρβαρος» να είναι μαζί με την κόρη της. «Πάρε, τουλάχιστον, τον Βόνιορ, που θα μπορεί να σε βοηθήσει, άμα χρειαστείς κάτι.»

«Εντάξει, θα πάρω *και* τον Βόνιορ,» αποκρίθηκε η Θήρνα, αναγνωρίζοντας ότι σ'ετούτο η μητέρα της είχε κάποιο δίκιο.

Έτσι, ο Αργκανθικιανός δούλος είχε έρθει μαζί της και βρισκόταν, τώρα, εδώ.

Προτού, όμως, μιλήσει εκείνος ή ο Άνρημ, ο καλοντυμένος άντρας πίσω απ'το γραφείο σηκώθηκε και είπε: «Κυρία Πτεράργυρη. Είναι όλα εντάξει;»

Αν εξαιρέσεις ότι μου λείπει ένα πόδι και ότι η περιουσία του πατέρα μου έχει καταστραφεί ολοσχερώς, ναι, όλα εντάξει είναι… «Ναι. Όλα εντάξει,» αποκρίθηκε η Θήρνα. «Η μητέρα μου είχε φροντίσει για τη μισή πληρωμή σας, αν δεν κάνω λάθος. Εδώ,» τράβηξε ένα δεμένο δερμάτινο βαλάντιο από τη ζώνη της, «είναι τα υπόλοιπα χρήματα.» Το ακούμπησε επάνω στο γραφείο.

«Ευχαριστούμε, κυρία Πτεράργυρη,» είπε ο άντρας, χωρίς να το ανοίξει για να μετρήσει τα νομίσματα. *Μάλλον, είναι κι αυτό ένα από τα δείγματα «επαγγελματισμού» των ανθρώπων του Σαρνάλκο.*

Η Θήρνα βάδισε προς την έξοδο του δωματίου, ενώ ο Βόνιορ τής άνοιγε την πόρτα, για να περάσει το κατώφλι και να βγει σ'έναν απ'τους δρόμους της Τριτεμπορικής Συνοικίας. Οι δύο δούλοι την ακολούθησαν έξω απ'το κατάστημα κατασκευής τεχνητών μελών.

«Πώς αισθάνεσαι;» τη ρώτησε ο Άνρημ, αγγίζοντας τον ώμο της.

«Πώς να αισθάνομαι;» μόρφασε εκείνη. «Σα να μ'έχει δαγκώσει Λό'ορ.» Και, δίχως άλλη κουβέντα, ξεκίνησε να περπατά, χρησιμοποιώντας το τεχνητό της πόδι και βρίσκοντας αυτό το είδος βαδίσματος παράξενο, ασυνήθιστο. Επιπλέον, δεν μπορούσε να διανύει και πολλή απόσταση προτού χρειαζόταν να στηριχτεί, για λίγο έστω, στο δεκανίκι της· το τραύμα της την ενοχλούσε καθώς πιεζόταν επάνω στο μαύρο δέρμα του ξύλινου ποδιού.

Και πού πηγαίνουμε, τώρα; Πίσω στο σπίτι των Περίδετων; Τι είχε να κάνει εκεί; Τίποτα απολύτως· κι επίσης, τις τελευταίες ημέρες, δεν είχε διάθεση να δει ή να μιλήσει με κανέναν απ'την οικογένειά της. Όχι ύστερα από τον τσακωμό της με τον πατέρα και τη μητέρα της. Ούτε ύστερα από τον τρόπο με τον οποίο την είχε προδώσει ο Χανμάρο… ο οποίος, τώρα, έμενε μαζί με τον θείο Σάμκρο, θέλοντας κι εκείνος να την αποφεύγει *–και πολύ καλά κάνει και μ'αποφεύγει, ο προδότης!* Έτσι όπως είχε μαρτυρήσει τα πάντα, η Θήρνα δεν αισθανόταν καμία επιθυμία να του ξαναπεί ούτε καλημέρα!

Ο Βαρνάλο ερχόταν, πού και πού, και τη ρωτούσε τι είχε: γιατί δεν έβγαινε απ'το δωμάτιό της; γιατί δεν ανέβαινε επάνω, να φάει μαζί με τους υπόλοιπους; γιατί δε μιλούσε σε κανέναν; Η Θήρνα, όμως, τον έδιωχνε, πολλές φορές όχι και με τον καλύτερο τρόπο, αν και ο μικρός, όφειλε να παραδεχτεί, δεν έφταιγε σε τίποτα.

Η Ζινράβα δεν είχε επιδιώξει καμία επικοινωνία μαζί της. Αλλά η Ζινράβα ήταν, έτσι κι αλλιώς, πάντοτε μονόχνοτη.

Η γιαγιά τους της είχε χτυπήσει, ένα απόγευμα, την πόρτα και είχε ρωτήσει αν θα μπορούσε να περάσει. Η Θήρνα ήξερε πως η ηλικιωμένη γυναίκα, κατά πάσα πιθανότητα, θα είχε κατά νου να της αφηγηθεί κάποια ιστορία με «ηθικό δίδαγμα» για την παρούσα κατάσταση, έτσι της απάντησε ότι δεν ήθελε να δει κανέναν, κι εκείνη έφυγε, δίχως δεύτερη κουβέντα. Τουλάχιστον, δεν ήταν επίμονη όπως κάποιους άλλους…

Ουσιαστικά, η Θήρνα έκανε παρέα μονάχα με τον Άνρημ, τις τελευταίες ημέρες. Κάτι που ήταν σίγουρη ότι δυσαρεστούσε τη μητέρα της. Όμως δεν την ενδιέφερε. Ας πίστευε η Μάριλιν ό,τι ήθελε να πιστεύει· ο Άνρημ ήταν ο μοναδικός άνθρωπος που η Θήρνα αισθανόταν πως μπορούσε, αληθινά, να εμπιστευτεί. Δεν την είχε προδώσει ποτέ, ούτε την είχε απογοητεύσει.

Η Ζεθάλιν έμπαινε στο δωμάτιό της για να της φέρνει φαγητό, αφότου πάντα την είχε, πρώτα, καλέσει να έρθει επάνω, στην τραπεζαρία, και εκείνη είχε αρνηθεί. Κάποια στιγμή, η θεία της της είπε: «Μην είσαι τόσο σκληρή μαζί τους, Θήρνα. Κάνουν ό,τι θεωρούν πως είναι καλύτερο. Η μητέρα σου θέλει να μιλήσει μαζί σου.» Η Θήρνα δεν της αποκρίθηκε.

Με τη μητέρα της μίλησε μόνο προτού φύγει για να πάει στο κατάστημα κατασκευής τεχνητών μελών του Σαρνάλκο, και η συζήτησή τους δεν κράτησε πολύ.

Γιατί κανένας τους δε θέλει να με βοηθήσει; Έχουν όλοι τους τρελαθεί; αναρωτιόταν, τώρα, η Θήρνα, καθώς βάδιζε προς τη Γέφυρα Νόλμα, με τον Άνρημ και τον Βόνιορ εκατέρωθέν της. *Πώς είναι δυνατόν να μην θέλουν να εκδικηθούν αυτούς που μας προκάλεσαν τόσο μεγάλο κακό;*

Όπως και να είχε, όμως, με τη βοήθεια της οικογένειάς της ή όχι, εκείνη ήταν αποφασισμένη να βρει τους κακοποιούς και να τους καταστρέψει.

Και μονάχα ένας άνθρωπος υπήρχε ο οποίος μπορούσε να της δώσει περισσότερες πληροφορίες: ο Δάρφο. Ο μισθοφόρος είχε κάποια σχέση με τη γυναίκα που φορούσε τις μπότες με το ασήμι στην πίσω μεριά, τη Ναράμια, επομένως πρέπει να είχε σχέση και με την πυρκαγιά, και ίσως και με τις άλλες πανωλεθρίες που είχαν βρει τους Πτεράργυρους. *Δε θα παραδεχτεί τίποτα, όμως, όσο και να τον πληρώσω, επειδή ξέρει πως, όταν μαθευτεί κάτι τέτοιο, η φήμη του ως μισθοφόρος θα καταστραφεί… εκτός απ'το γεγονός ότι εγώ η ίδια θα φροντίσω να τον καταστρέψω.*

Έπρεπε, λοιπόν, να παρακολουθήσει τον Δάρφο, και ο Δάρφο, πιθανώς, θα την οδηγούσε στους κακοποιούς που κρύβονταν πίσω από όλη τούτη την καταραμένη υπόθεση.

Το πρόβλημα, όμως, ήταν στο *πώς*. Πώς θα τον παρακολουθούσε; Μονάχα εκείνη κι ο Άνρημ μπορούσαν να το κάνουν, γιατί δεν εμπιστευόταν, πλέον, κανέναν άλλο. Αν ήταν διαφορετική η κατάσταση, θα το έλεγε στον Χανμάρο, ή στη Φιλράνα, ή σε κάποιον άλλο απ'τους δούλους· όμως τώρα όχι, δεν τους είχε εμπιστοσύνη.

Και, εκτός απ'την παρακολούθηση του Δάρφο, είχε κι άλλα πράγματα στο νου της, όπως να μάθει περισσότερα για το τι έγιναν ο Χάκνομπ κι ο Γκρίζος Ταύρος, καθώς και ποιοι ήταν αυτοί που επιτέθηκαν στη Ναράμια και την έριξαν μέσα στο Άνοιγμα. Ίσως να είχαν κάποια σχέση με την υπόθεση, ή ίσως να μπορούσαν να δώσουν καμια χρήσιμη πληροφορία. *Σάρκο, είπε η Φιλράνα ότι ονομαζόταν ο αρχηγός τους…*

Έφτασαν στο πέρας της Γέφυρας Νόλμα και έστριψαν αριστερά, μπαίνοντας στις Αποβάθρες Σανράφ και, έπειτα, στην Άνω Συνοικία του Ξίφους. Διέσχισαν την Οδό του Μισθοφόρου και πέρασαν από το Μεγάλο Παζάρι, για να καταλήξουν στη Συνοικία των Δηλητηρίων και στην οικία των Περίδετων.

Πλησίαζε μεσημέρι· οι δύο ήλιοι σκαρφάλωναν προς το κέντρο του ουρανού.

Η Θήρνα άνοιξε την πόρτα της σκάλας και, ύστερα, την πόρτα αμέσως δεξιά της, για να μπει στον ήσυχο και σκιερό διάδρομο. Κανένας δεν πρέπει να ήταν εδώ, τώρα. Η Ωράλιν έλειπε, συνταξιδεύοντας με τον Νολράκο· η Μάριλιν βρισκόταν στη δουλειά· και ο Νασμάρο ή θα ήταν μαζί της ή θα είχε πάει καμια βόλτα μέσα στην πόλη.

Η Θήρνα το προτιμούσε έτσι το μέρος: ήσυχο, χωρίς κανείς να είναι κοντά. Πλησίασε την ξύλινη θύρα του δωματίου της και την άνοιξε. Ρίχνοντας μια ματιά πάνω απ'τον ώμο της, στους δύο δούλους που την ακολουθούσαν, είπε στον Αργκανθικιανό: «Μπορείς να πηγαίνεις, Βόνιορ· δε σε χρειάζομαι άλλο.»

«Θα επιθυμούσατε να κάνω κάποια συγκεκριμένη δουλειά, κυρία;» ρώτησε εκείνος.

«Όχι,» αποκρίθηκε η Θήρνα. «Ξεκουράσου. Άνρημ, έλα μαζί μου.» Πέρασε το κατώφλι του δωματίου της και, όταν ο Ερσαγκμόριος την ακολούθησε μέσα, έκλεισε την πόρτα και τράβηξε τον σύρτη. Ακούμπησε την πατερίτσα της στον τοίχο και κάθισε στο κρεβάτι.

«Πρέπει ν'αρχίσουμε να σκεφτόμαστε πώς θα κινηθούμε,» είπε.

«Τι εννοείς;» Ο Άνρημ ξάπλωσε στο κρεβάτι, δίπλα της, αφήνοντας το μπαστούνι του στον τοίχο κι εκείνος.

«Μιλάω για τη γνωστή υπόθεση. Πρέπει να ερευνήσουμε, Άνρημ. Πρέπει να βρούμε τους υπεύθυνους για την πυρκαγιά. Και μονάχα εσένα έχω για βοήθεια.»

«Θα σε βοηθήσω όσο μπορώ,» υποσχέθηκε ο Ερσαγκμόριος. «Μακάρι μόνο να μην ήμουν τραυματισμένος. Θα μπορούσα να κάνω περισσότερα. Θα μπορούσα να είχα κάνει περισσότερα από την αρχή. Το τραύμα μου, όμως, θεραπεύεται γρήγορα· σύντομα θα είμαι, πάλι, όπως πριν.» Συνοφρυώθηκε, ατενίζοντας το πρόσωπό της που κοίταζε το δικό του. «Αλλά δε νομίζω ότι αυτό είναι το πρόβλημά σου για την ώρα, έτσι;»

«Τι εννοείς;»

Ο Άνρημ μειδίασε. «Τώρα, εσύ με ρωτάς τι εννοώ… Εννοώ πως πρέπει, πρώτα, να βρεις ποιοι είναι οι υπεύθυνοι, και σ'αυτό δεν παίζει μεγάλο ρόλο αν εγώ είμαι τραυματισμένος ή όχι. Θα έπαιζε ρόλο αν ήθελες να τους κυνηγήσουμε.»

«Όχι,» είπε η Θήρνα, κουνώντας ελαφρά το κεφάλι, «κάνεις λάθος. Παίζει ρόλο στην έρευνα που σχεδιάζω.»

Ο Άνρημ την κοίταξε ερωτηματικά.

«Όταν κατασκοπεύεις κάποιον, είναι καλό να μην κουτσαίνεις…»

«Ποιον θέλεις να κατασκοπεύσεις;»

«Τον Δάρφο.»

«Το φαντάστηκα.»

«Αλλά δεν είναι μόνο τούτο. Θέλω, επίσης, να μάθω ποιος είναι αυτός ο Σάρκο που επιτέθηκε στη Ναράμια. Ίσως να μπορεί να μου δώσει πληροφορίες για εκείνη.»

«Ναι,» συμφώνησε ο Άνρημ. «Ίσως να γνωρίζει για ποιον δούλευε, όταν παρακολουθούσε το καραβάνι σας.»

«Και,» συνέχισε η Θήρνα, «θέλω να μάθω περισσότερα για τον θηρευτή και τον Γκρίζο Ταύρο. Επομένως, χρειάζομαι τουλάχιστον τρεις ανθρώπους: έναν για να παρακολουθεί τον Δάρφο, έναν για ν'αναζητήσει τον Σάρκο, και έναν για να τριγυρίζει στα περίχωρα της Σερανβέλ.»

«Δεν είναι ανάγκη όλ'αυτά να γίνουν συγχρόνως…»

«Ίσως και να είναι. Έχουμε ήδη χάσει πολύ χρόνο.»

«Τι σκέφτεσαι, λοιπόν;»

«Ήλπιζα ότι εσύ θα είχες κάτι να μου προτείνεις.»

«Θήρνα, εσύ είσαι καλύτερη από μένα στα σχέδια,» είπε ο Άνρημ, γλιστρώντας το χέρι του κάτω απ'τη φούστα της και χαϊδεύοντας το αριστερό γόνατο και τον μηρό της.

Η Θήρνα έσκυψε και τον φίλησε. «Όχι πάντα,» αποκρίθηκε. «Ορισμένες φορές, με εκπλήσσεις.»

«Θα ήθελα να μάθω ποιες είναι αυτές οι φορές,» χαμογέλασε ο Άνρημ.

«Θα σου δείξω.» Η Θήρνα ξεκούμπωσε τα μπροστινά κουμπιά του φορέματός της και έλυσε τον στηθόδεσμό της, αφήνοντάς τον να πέσει γύρω απ'τη μέση της.

Ο Άνρημ άγγιξε τα στήθη της και έπαιξε μαζί τους, μέχρι που οι ρόγες της σκλήρυναν και η αναπνοή της έγινε γρήγορη· τα μάτια της μισόκλεισαν, και δάγκωσε ελαφρά το κάτω της χείλος. Τεντώθηκε, φέρνοντας τα ξαναμμένα της στήθη μπροστά στο πρόσωπό του και αφήνοντάς τον ν'ασχοληθεί κι άλλο μαζί τους, με τη γλώσσα, τα δόντια, και τα χείλη του.

«*Μμμμ*... Θα σχεδιάσουμε αργότερα,» του είπε.

Αργότερα, ήταν κι οι δυο τους ξαπλωμένοι στο κρεβάτι, γυμνοί. Τα μοναδικά πράγματα που φορούσε η Θήρνα ήταν το ξύλινο πόδι και οι επίδεσμοί της· και τα μοναδικά πράγματα που φορούσε ο Άνρημ ήταν τα περικάρπια που τον αναγνώριζαν ως Σερανβέλιο δούλο και οι δικοί του επίδεσμοι, που δεν τύλιγαν μονάχα το σημείο όπου τον είχε χτυπήσει το βέλος της Ναράμια, αλλά και διάφορα άλλα σημεία επάνω στο μυώδες σώμα του, τα οποία είχαν υποστεί εγκαύματα από τη φωτιά στην έπαυλη των Πτεράργυρων. Η Θήρνα ακουμπούσε το κεφάλι της στο στέρνο του, ενώ το δεξί της χέρι έπαιζε με τη δασώδη βλάστηση στο εφήβαιό του.

«Αν είναι να ερευνήσουμε τα περίχωρα, θα χρειαστούμε ένα άλογο,» είπε, σπάζοντας τη γαλήνια σιωπή.

«Οι τίγρεις δεν μπορούν να το κάνουν;» Ο Άνρημ τής έσφιξε τον γλουτό, καθώς είχε το χέρι του περασμένο κάτω απ'τη μέση της.

Η Θήρνα τού δάγκωσε τη δεξιά ρόγα. «Όχι. Αλλά μπορούν να σε φάνε ζωντανό, όταν τις κοροϊδεύεις.»

«Υπάρχουν και χειρότεροι τρόποι να πεθάνει κανείς.» Η Θήρνα δεν κοιτούσε το πρόσωπό του, αλλά μπορούσε να καταλάβει ότι χαμογελούσε.

«Θα χρειαστούμε ένα άλογο, λέω.»

«Ναι, μάλλον θα χρειαστούμε ένα,» συμφώνησε ο Άνρημ, σοβαρά. «Σκοπεύεις να το αγοράσεις από το Μεγάλο Παζάρι;»

«Ναι· με τα χρήματα που έφερε ο πατέρας από την έπαυλη.»

«Θα χρησιμοποιήσεις όλα τα χρήματα γι'αυτό σκοπό;»

«Μην είσαι χαζός· τα χρήματα αυτά είναι αρκετά για ν'αγοράσω, αν θέλω, *δέκα* άλογα, όχι ένα.»

«Είναι, όμως, και τα τελευταία χρήματα που σας έχουν μείνει, Θήρνα.»

«Και θα τα χρησιμοποιήσω με τον καλύτερο δυνατό τρόπο. Προσπαθείς να μου υποδείξεις οικονομική στρατηγική, Άνρημ;»

«Όχι. Απλά…» Πραγματικά, ήταν ανόητο να προσπαθεί εκείνος να της πει πώς να διαχειριστεί τα χρήματά της, και το καταλάβαινε· οπότε, δε συνέχισε να μιλά.

«Αφού το αγοράσω, όμως, θα πρέπει και κάποιος να το ιππεύσει και να πάει να ερευνήσει τα περίχωρα, για να μάθουμε τι έγινε, τελικά, στην ακτή όπου σταμάτησε εκείνο το άγνωστο πλοίο και εξαφανίστηκε ο Γκρίζος Ταύρος.»

«Κάτι μού λέει ότι αυτή είναι μια δουλειά για μένα… Ή, μάλλον, όχι. Υπάρχει ένα πρόβλημα.»

«Τι πρόβλημα;»

«Με τι δικαιολογία θ'αρχίσω να ρωτάω τους κατοίκους των περιχώρων; Είμαι Ερσαγκμόριος, Θήρνα, και φαίνεται, και από την ομιλία μου και από το παρουσιαστικό μου. Επιπλέον, αν κοιτάξει κάποιος τους καρπούς μου, θα καταλάβει ότι είμαι δούλος. Δε μπορώ να κάνω αυτό που έκαναν ο αδελφός σου και η Φιλράνα. Οι άνθρωποι δε θάναι τόσο ανοιχτοί μαζί μου.»

«Ναι,» συμφώνησε η Θήρνα, σκεπτικά, «έχεις δίκιο. Είδες που σου λέω ότι, ορισμένες φορές, με εκπλήσσεις; Παρατηρείς αμέσως κάποια πράγματα που εμένα μού διαφεύγουν.»

«Το πρόβλημα λύνεται, αν έχω άλλον έναν μαζί μου.»

«Το ξέρω. Αλλά δεν έχουμε άλλον έναν, για την ώρα. Βασικά, σκεφτόμουν το εξής: Να πας εσύ στα περίχωρα, να ψάξω εγώ για τον Σάρκο, και να βάλουμε κάποιον –τον οποίο, ναι, θα πρέπει να τον βρούμε και να τον πληρώσουμε– για να κατασκοπεύει τον Δάρφο.»

«Το τελευταίο μού ακούγεται καλό. Τα άλλα δύο, όχι. Δεν μπορώ να ερευνήσω μόνος τα περίχωρα, όπως σου είπα, κι εσύ δεν πρέπει να ψάξεις μόνη σου γι'αυτόν τον Σάρκο. Θήρνα, αυτός ο άνθρωπος, μάλλον, είναι επαγγελματίας δολοφόνος! Ακόμα και τραυματισμένη να μην ήσουν–»

«Εντάξει,» τον διέκοψε εκείνη, «καταλαβαίνω τι θες να πεις· και, ναι, υποθέτω πως, πάλι, έχεις δίκιο.» Αναστέναξε και ανασηκώθηκε πάνω στο κρεβάτι, στηρίζοντας το κεφάλι στο χέρι της και κοιτάζοντας το πρόσωπό του. «Τι να κάνω, όμως; Δεν έχω έμπιστους ανθρώπους στη διάθεσή μου, και δεν μπορώ και να προσλάβω πολλούς. Τα χρήματά μας είναι περιορισμένα.»

«Όταν δεν μπορείς να έχεις ολόκληρη την πεδιάδα, πρέπει να επιλέξεις το καλύτερό της μέρος.»

Η Θήρνα ύψωσε ένα της φρύδι. «Ερσαγκμόρια σοφία;»

«Ναι.»

«Και ποιο είναι το 'καλύτερο μέρος' στη δική μας περίπτωση, Άνρημ;»

«Αυτό θα πρέπει εσύ να το αποφασίσεις.»

Φυσικά, σκέφτηκε, λιγάκι θυμωμένα, η Θήρνα. *Εσύ ποτέ δεν αποφασίζεις!* Πάντοτε, σε τέτοιες καταστάσεις, ο Άνρημ έπαιρνε το ύφος εσύ-είσαι-η-αφέντρα-εγώ-δεν-είμαι-παρά-μόνο-ο-δούλος. Πράγμα το οποίο, μεν, *ίσχυε*, αλλά σ'εκείνη δεν άρεσε καθόλου, γιατί θεωρούσε τον Ερσαγκμόριο φίλο της κάτι πολύ περισσότερο από έναν οποιονδήποτε δούλο.

Ποιο είναι το «καλύτερο μέρος», στην περίπτωσή μας; αναρωτήθηκε, στρέφοντας τις σκέψεις της προς άλλη κατεύθυνση. *Ποιο είναι το καλύτερο μέρος του τριπλού μου σχεδίου; Η παρακολούθηση του Δάρφο, η έρευνα των περιχώρων, ή η εύρεση του Σάρκο;*

Ας αρχίσω να απορρίπτω, σταδιακά… Κατ'αρχήν, η έρευνα των περιχώρων τής φαινόταν ως η πιο άχρηστη κίνηση απ'όλες. Ο θηρευτής και ο Γκρίζος Ταύρος είχαν εξαφανιστεί και, μάλλον, δεν πρόκειται να ξανάβρισκε ούτε τον έναν ούτε τον άλλο. Δεν υπήρχαν, εν ολίγοις, και πολλές πληροφορίες που μπορούσε να συλλέξει από εκεί, σχετικά με τους εχθρούς του πατέρα της.

Η παρακολούθηση του Δάρφο δεν ήταν δύσκολη. Η Θήρνα γνώριζε πού έμενε ο μισθοφόρος· δεν είχε παρά να βάλει κάποιον άνθρωπο μέσα απ'το πανδοχείο να τον κατασκοπεύει. Ή, μπορούσε ακόμα κι η ίδια να παρακολουθεί τις κινήσεις του. Γινόταν αυτό, εύκολα.

Η εύρεση του Σάρκο δεν ήταν το ίδιο εύκολη. Η Θήρνα δεν είχε καμία ιδέα για το ποιος μπορεί να ήταν αυτός ο τύπος. Είχε μονάχα ένα όνομα στη διάθεσή της, και τούτο, από μόνο του, δεν την οδηγούσε άμεσα προς καμία κατεύθυνση. Δεν ήξερε ούτε καν αν ο Σάρκο ανήκε σε κάποια συντεχνία μισθοφόρων ή όχι. *Η αναζήτηση γι'αυτόν θα είναι σαν να ψηλαφώ μέσα στο σκοτάδι.*

Επομένως. Το «καλύτερο μέρος» ήταν η παρακολούθηση του Δάρφο, για την ώρα. Μπορούσε και να γίνει εύκολα και ήταν πιο πιθανό να έχει καλά αποτελέσματα. Εξάλλου, ο μισθοφόρος γνώριζε τη Ναράμια, άρα αποκλείεται να μην ήταν αναμιγμένος στην πυρκαγιά, ως ένα βαθμό τουλάχιστον…

Θα με οδηγήσεις στον εγκέφαλο αυτής της σκευωρίας, Δάρφο. Αργά ή γρήγορα, θα με οδηγήσεις.

Η Μάριλιν ήρθε να την επισκεφτεί το απόγευμα, και η Θήρνα αποφάσισε να τη δεχτεί. Ο Άνρημ έφυγε, για να τις αφήσει να μιλήσουν μόνες.

«Θήρνα…» είπε η Μάριλιν, διστακτικά, κοιτάζοντας την κόρη της, που ήταν μισοξαπλωμένη στο κρεβάτι, μ'ένα μεγάλο μαξιλάρι πίσω απ'την πλάτη και με τα ξανθά της μαλλιά να πέφτουν λυτά στους ώμους της. Ήταν ντυμένη μ'ένα μαύρο φόρεμα, και το καινούργιο ξύλινό της πόδι βρισκόταν όρθιο πλάι στο κρεβάτι. «Πώς πήγε;»

«Κάθισε, μητέρα, και μη με κοιτάζεις έτσι, σαν να ήρθα απ'τον πόλεμο. Τα δύσκολα τα πέρασα με τη φωτιά. Αυτό δεν ήταν τίποτα παραπάνω από μια αναγκαία διαδικασία.»

Γιατί μου μιλάει τόσο ψυχρά; σκέφτηκε η Μάριλιν. *Ακόμα είναι θυμωμένη γι'αυτά που συνέβησαν τις προ άλλες; Ακόμα δεν έχει καταλάβει πως έκανε λάθος που κυνήγησε το Δάρφο;* Κάθισε στο κρεβάτι, πλάι στην κόρη της. «Ναι. Το αισθάνεσαι βολικά, όμως; Είναι εντάξει, γενικώς; Έκαναν καλή δουλειά;»

«Η δουλειά τους είναι καλή, μητέρα. Αυτό δεν μπορώ να το αμφισβητήσω.»

Η Μάριλιν έσμιξε τα χείλη. «…Ναι.» *Γιατί νιώθω τόσο αμήχανα με την ίδια μου την κόρη;* Το αριστερό της χέρι έσφιξε, ακούσια, το σεντόνι του κρεβατιού. *Δε θα έπρεπε να συμβαίνει κάτι τέτοιο. Δεν έγιναν δα και τόσα πολλά ανάμεσά μας.* «Θήρνα,» ρώτησε, «γιατί μας αποπαίρνεις έτσι όλους;»

Η Θήρνα βλεφάρισε. Η ευθύτητα της ερώτησης της μητέρας της την είχε ξαφνιάσει. Η Μάριλιν σπάνια άρχιζε να συζητά για ένα θέμα μ'αυτό τον τρόπο. Ανέκαθεν ήταν της πλαγίας οδού· στην αρχή, τουλάχιστον. «Εσείς με αποπαίρνετε.»

«Εμείς;»

Είναι σαν όλοι σας να έχετε τρελαθεί! «Δεν μπορώ να σας καταλάβω. Ούτε εσένα ούτε τον μπαμπά. Ούτε τον Χανμάρο.» Και μόνο η σκέψη του αδελφού της την εξόργιζε.

«Τι δε μπορείς να καταλάβεις; Ότι προσπαθούμε να κάνουμε, πάλι, αυτή την οικογένεια να ορθοποδήσει;»

«Να *ορθοποδήσει*; Να ορθοποδήσει, ενώ εκεί έξω υπάρχουν ακόμα άνθρωποι που θέλουν το κακό μας;»

«Θήρνα, πάντα θα υπάρχουν τέτοιοι άνθρωποι–»

«Μη μιλάς με γενικότητες, μητέρα! Το ξέρεις ότι πρόκειται για κάτι πολύ πιο συγκεκριμένο. Αυτοί που προκάλεσαν τις πανωλεθρίες μπορούν να το ξανακάνουν, αν θεωρήσουν ότι έχουμε γίνει και πάλι επικίνδυνοι. Πρέπει να τους βρούμε και να τους εξολοθρεύσουμε εμείς πρώτοι!»

Το μίσος σου είναι δικαιολογημένο, σκέφτηκε η Μάριλιν, κοιτάζοντας την οργισμένη –και *τρομακτική*– όψη στο πρόσωπό της. *Αλλά δεν υπάρχει στόχος εναντίον του οποίου να το στρέψεις. Κι ακόμα κι αν υπήρχε… τι είναι σημαντικότερο; να επιβιώσουμε ή να εκδικηθούμε;*

«Πάλι, με κοιτάς μ'αυτό το ύφος, μητέρα!»

«Ποιο ύφος;»

«Αυτό το ύφος που δείχνει ότι νομίζεις πως είμαι παράλογη.» *Ή τρελή,* πρόσθεσε νοερά.

Η Μάριλιν κούνησε το κεφάλι. «Δε νομίζω ότι είσαι παράλογη. Νομίζω πως έχεις δίκιο να αισθάνεσαι όπως αισθάνεσαι. Αλλά, επίσης, νομίζω πως είσαι

παρορμητική, ενώ, παλιά, δεν ήσουν έτσι. Να, για παράδειγμα, δες τι έκανες με τον Δάρφο–»

«Ο Δάρφο, μητέρα, γνωρίζει κάτι για τους εχθρούς μας!»

Η Μάριλιν κούνησε, πάλι, το κεφάλι. «Όχι, αποκλείεται–»

«Πώς το ξέρεις;»

«Κι ο πατέρας σου το ίδιο πιστεύει.»

«Ο πατέρας κάνει λάθος. Ο Δάρφο κάτι γνωρίζει· είμαι βέβαιη. Καθόταν στο ίδιο τραπέζι με τη γυναίκα με το ασήμι στις μπότες, τη Ναράμια. Και η Ναράμια ήταν αγχωμένη και τσιτωμένη, όσο ο Χανμάρο μιλούσε στον μισθοφόρο, ρωτώντας τον για τον Γκρίζο Ταύρο και τον θηρευτή. Δεν είναι τυχαία όλα τούτα, μητέρα. Ο Δάρφο μπορεί να μας οδηγήσει στους εχθρούς μας!»

Ίσως και νάχεις δίκιο, σκέφτηκε η Μάριλιν, *αν και θα μου φαινόταν παράξενο, πολύ παράξενο… Ο Δάρφο;…* «Εγώ δεν είμαι σίγουρη. Κι επιπλέον, με τέτοιες κινήσεις, όπως αυτή που έκανες τις προάλλες, το μόνο που μπορεί να καταφέρεις είναι να φέρεις κι άλλα δεινά στην οικογένειά μας.»

Δεν πρόκειται ποτέ να καταλάβεις, μητέρα! σκέφτηκε η Θήρνα. *Ποτέ! Αλλά από εσένα το περίμενα. Περίμενα μια τέτοια αντίδραση. Από τον πατέρα ήταν που περίμενα κάτι διαφορετικό, και με απογοήτευσε…* «Δε συμφωνώ. Αλλά, αφού δε θέλεις να γίνουν παρόμοια επεισόδια, δε θα ασχοληθώ με το ζήτημα στο μέλλον.» *Πες της έτσι, για να μη με ξαναενοχλήσει.*

«Χαίρομαι,» αποκρίθηκε η Μάριλιν, μοιάζοντας ικανοποιημένη.

«Μπορείς να με αφήσεις μόνη μου, τώρα;»

«Αν αυτό θέλεις…» Απογοήτευση καθρεπτίστηκε στα μάτια της, αλλά σηκώθηκε και βάδισε προς την πόρτα.

Όταν έφυγε, ο Άνρημ μπήκε στο δωμάτιο, βρίσκοντας τη Θήρνα να δένει το ψεύτικό της πόδι, καθισμένη στην άκρη του κρεβατιού.

«Χρειάζεσαι βοήθεια;» τη ρώτησε.

«Όχι,» αποκρίθηκε εκείνη.

«Θα πάμε κάπου;» Μπορούσε να το καταλάβει από την όψη της, από τις κινήσεις των ματιών της: η Θήρνα σκόπευε να βγει απ’το σπίτι. Κάτι είχε στο νου της.

«Ναι. Στον *Μαύρο Πέλεκυ.* Ή, μάλλον, στα χτίρια κοντά στο εν λόγω πανδοχείο. Πρέπει να βρω ένα καλό σημείο για παρακολούθηση.»

Η Μάριλιν συνάντησε τον Βόνιορ στις εξωτερικές σκάλες της οικίας των Περίδετων. Ο πολεμιστής καθόταν κι ακόνιζε το ξίφος του.

«Να έχεις το νου σου στην κόρη μου. Αν βγει, να την ακολουθήσεις, όπως έχουμε πει.»

«Μην ανησυχείτε, κυρία· δεν έχω ξεχάσει τίποτα απ'όσα είπαμε.»

«Χωρίς να σε αντιληφτεί, Βόνιορ. Να είσαι προσεκτικός.»

Ο Αργκανθικιανός κατένευσε, υπομειδιώντας. «Φυσικά, κυρία.»

Η Μάριλιν κοίταξε, ερευνητικά, το πρόσωπό του. Της έμοιαζε άνθρωπος εμπιστοσύνης, και άνθρωπος που ήξερε τι έλεγε. Για να της αποκρίνεται ότι μπορούσε να αναλάβει αυτή τη δουλειά και ότι θα την έκανε και καλά, τότε δεν μπορεί παρά ετούτες οι δύο δηλώσεις να ήταν αληθείς.

Η Μάριλιν συνέχισε ν'ανεβαίνει τα πέτρινα σκαλοπάτια, για να φτάσει στον πρώτο όροφο της οικίας και στην τραπεζαρία.

Σκοτείνιαζε, όταν η Θήρνα και ο Άνρημ έφτασαν κοντά στον *Μαύρο Πέλεκυ* κι άρχισαν να ψάχνουν για κάποιο βολικό χτίριο, απ'όπου θα μπορούσαν να παρακολουθούν την είσοδο του πανδοχείου. Στους δρόμους δεν υπήρχε πολύς κόσμος, αλλά όλο και κάποιος περνούσε, μισθοφόρος ή μη, μόνος ή με παρέα.

Τελικά, εντόπισαν ένα κατάστημα τοξοποιίας, το οποίο ήταν κλειστό αυτή την ώρα. Ο όροφός του φαινόταν άδειος· μονάχα στο ισόγειο έμοιαζε να γίνεται δουλειά, καθώς εκεί υπήρχε μια βαριά, ξύλινη πόρτα και παράθυρο με σιδερένιο κιγκλίδωμα. Επάνω, η Θήρνα κι ο Άνρημ μπορούσαν να δουν ένα μπαλκόνι, που η μπαλκονόπορτά του έλειπε. Παραδίπλα ήταν ένα παράθυρο με σπασμένο τζάμι. Στο εσωτερικό, δε φαινόταν φως, μονάχα πυκνό σκοτάδι. Η σκάλα στο πλάι του οικοδομήματος ήταν ξύλινη και κακοδιατηρημένη· δεν πρέπει κανείς να είχε μπει στον κόπο να κάνει επισκευές, εδώ και καιρό.

Η Θήρνα κι ο Άνρημ την ανέβηκαν

(ενώ ο Βόνιορ –που τους παρακολουθούσε, δίχως εκείνοι να τον έχουν προσέξει– έμεινε κάτω, κρυμμένος μέσα σ'ένα σκιερό στενορύμι)

και έφτασαν μπροστά σε μια παλιά, ξύλινη θύρα, που η κλειδαριά της πρέπει να είχε χαλάσει, γιατί ένα σιδερένιο μάνταλο ήταν που την κρατούσε κλειστή. Ένα σιδερένιο μάνταλο από την *έξω* μεριά. *Δε φοβούνται τους κλέφτες εδώ,* παρατήρησε η Θήρνα. *Μάλλον, δε θα υπάρχει και τίποτα να κλέψει κανείς.*

Σήκωσε το μάνταλο και η πόρτα άνοιξε σχεδόν από μόνη της, αποκαλύπτοντας ένα μισοσκότεινο μέρος, που φωτιζόταν μονάχα από τις τελευταίες ακτίνες των ήλιων. Η Θήρνα κι ο Άνρημ μπήκαν σ'ένα δωμάτιο με παράθυρο στον τοίχο δεξιά τους –το σπασμένο παράθυρο που είχαν δει απέξω– και τίποτε άλλο, εκτός από δύο γάτες, οι οποίες έφυγαν τρέχοντας, περνώντας την πόρτα αντίκρυ. Κομμάτια από σοβάδες, σκόνες, και χαλίκια έτριξαν κάτω απ'τα πόδια της Πτεράργυρης και του Ερσαγκμόριου, καθώς κι εκείνοι κατευθύνθηκαν προς τα εκεί όπου είχαν πάει οι γάτες.

Το επόμενο δωμάτιο ήταν περίπου τόσο μεγάλο όσο και το προηγούμενο, και στα δεξιά δεν υπήρχε παράθυρο, αλλά μια πόρτα χωρίς πορτόφυλλο: η πόρτα του μπαλκονιού. Κατά τα άλλα, κι ετούτο το μέρος ήταν άδειο. Ούτε ένα σκαμνί δεν υπήρχε. Τα πάντα ή είχαν κλαπεί ή είχαν πουληθεί από τον ιδιοκτήτη ή βρίσκονταν αποθηκευμένα κάπου αλλού. Οι δύο γάτες είχαν μαζευτεί στη γωνία κοντά στην μπαλκονόπορτα. Τα μάτια τους γυάλιζαν μέσα στο ημίφως, και έδειχναν τα δόντια τους, μοιάζοντας έτοιμες να υπερασπιστούν τους εαυτούς τους, αν χρειαζόταν. Η μία ήταν μικροκαμωμένη και λευκή, η άλλη μεγαλόσωμη και γκρίζα, με μαύρες λωρίδες.

Η Θήρνα τις αγνόησε, ζυγώνοντας την πόρτα και κοιτάζοντας έξω. Η είσοδος του *Μαύρου Πέλεκυ* φαινόταν τέλεια από εδώ.

«Νομίζω ότι βρήκαμε το σημείο που θέλαμε, Άνρημ.»

«Ναι,» συμφώνησε ο Ερσαγκμόριος. «Κι ας ελπίσουμε πως ο ιδιοκτήτης δεν έρχεται συχνά εδώ.»

«Αν έρχεται, θα τον πληρώσουμε για τη διαμονή μας. Γι'απόψε, όμως, δε νομίζω ότι χρειάζεται ν'ανησυχούμε. Ας καθίσουμε.»

«Το *καθίσουμε* είναι αυτό που λέτε… εμμ… πώς το λέτε;»

Η Θήρνα ύψωσε ένα φρύδι. «Τρόπος του λέγειν;»

Ο Άνρημ ένευσε. «Ναι, αυτό. Γιατί δεν υπάρχει και κανένα κάθισμα εδώ πέρα.»

«Σωστά, και ίσως να χρειαστούμε ένα.» Η Θήρνα καταλάβαινε ότι δε θα άντεχε να πιέζει το γόνατό της για πολλή ώρα επάνω στο καινούργιο ξύλινο πόδι της, ούτε θα άντεχε να στέκεται μόνο με το ένα πόδι. Επίσης, κι ο Άνρημ ήταν τραυματισμένος, και η ορθοστασία δε θα βελτίωνε την κατάστασή του. «Μπορούμε αύριο να πάμε στο Μεγάλο Παζάρι και ν'αγοράσουμε δύο σκαμνιά. Τώρα, όμως, ας περιμένουμε, να δούμε πού πηγαίνει ο Δάρφο τα βράδια. Αν πηγαίνει πουθενά.»

Έτσι, έμειναν στον εγκαταλειμμένο όροφο του τοξοποιείου

(ενώ ο Βόνιορ έμεινε στο στενορύμι, παρακολουθώντας να δει πότε θα έφευγαν και απορώντας με το τι έκαναν εκεί πάνω)

και, όταν είχε νυχτώσει για τα καλά και είχαν αρχίσει να βαριούνται και να σκέφτονται πως ίσως ήταν ώρα να φύγουν, είδαν τον Δάρφο και μερικούς μισθοφόρους του να έρχονται από το βάθος του δρόμου, ζυγώνοντας τον *Μαύρο Πέλεκυ*. Έμοιαζαν να επιστρέφουν από γλέντι, αν έκρινε κανείς από την εμφάνισή τους, το βάδισμά τους, και τις φωνές και τα τραγούδια ορισμένων απ'αυτούς.

«Δεν ήταν, λοιπόν, μέσα απόψε…» μουρμούρισε η Θήρνα, βάζοντας τους αγκώνες της στο περβάζι του παραθύρου και κοιτάζοντας τους μισθοφόρους μέσα απ'τη σκιά της κουκούλας της.

Εκείνη ακριβώς τη στιγμή, ο Βόνιορ, που κι αυτός είχε αρχίσει να βαριέται και είχε ακουμπήσει την πλάτη του στον τοίχο του σοκακιού, άκουσε βήματα να

ζυγώνουν. Και, με τις άκριες των ματιών του, είδε από το σκοτάδι στο βάθος του στενορυμιού μια φιγούρα να ζυγώνει, παραπατώντας. *Κάποιος μεθυσμένος;*

Ο Αργκανθικιανός γλίστρησε μέσα στις πυκνές σκιές μιας κλειστής πόρτας, δίχως να κάνει θόρυβο και παραμένοντας κουκουλωμένος στην καλοκαιρινή του κάπα. Το χέρι του πήγε στη λαβή του σπαθιού του, σφίγγοντάς την, έτοιμος να το ξεθηκαρώσει και να το χρησιμοποιήσει, σε περίπτωση ανάγκης.

Η σκιερή μορφή πέρασε από εμπρός του, παραπατώντας, κι εκείνος παρατήρησε πως ήταν γυναίκα και πως, εκτός αυτού, φορούσε μπότες που η πίσω τους μεριά ήταν καλυμμένη από λαξευτό ασήμι, το οποίο γυάλιζε στο φεγγαρόφωτο.

Ο Βόνιορ συνοφρυώθηκε, παραξενεμένος, και, όταν η γυναίκα βγήκε απ'το σοκάκι, κοίταξε από τη γωνία.

Η Θήρνα και ο Άνρημ, που κοίταζαν από το παράθυρο του εγκαταλειμμένου ορόφου, δεν πρόσεξαν τον Αργκανθικιανό, εκεί όπου ήταν μέσα στο σκοτάδι, αλλά είδαν πολύ καθαρά τη γυναίκα που βγήκε απ'το στενορύμι, παραπατώντας και κατευθυνόμενη προς την είσοδο του *Μαύρου Πέλεκυ.*

«Η Ναράμια!» ψιθύρισε, έντονα, η Θήρνα. «Οι μπότες της–»

«Τις πρόσεξα.»

Μα, σκέφτηκε, απορημένη, η Θήρνα, *η Φιλράνα είπε πως η Ναράμια έπεσε σ'εκείνο το Άνοιγμα... και κανένας δε βγαίνει ζωντανός από τα Ανοίγματα!* Υπήρχε περίπτωση η Φιλράνα να είχε πει ψέματα;

Ο Δάρφο πλησίασε τη Ναράμια και τύλιξε το χέρι του γύρω της, για να τη στηρίξει. Μίλησαν αναμεταξύ, αλλά η Θήρνα δεν μπορούσε ν'ακούσει τι έλεγαν. Ύστερα, μπήκαν στο πανδοχείο, και οι μισθοφόροι του Δάρφο τούς ακολούθησαν.

«Είναι *ζωντανή*!» είπε η Πτεράργυρη. «Ζωντανή!»

«Έτσι φαίνεται…» συμφώνησε ο Άνρημ. «Όμως δεν έμοιαζε και πολύ καλά. Σαν να ήταν μεθυσμένη… ή άρρωστη.»

Η Θήρνα κατένευσε, και είπε: «Δε μπορώ να καταλάβω τι συνέβη. Γλίτωσε απ'τα Λό'ορ; Πώς είναι δυνατόν;»

Ο Άνρημ δεν αποκρίθηκε.

Έμειναν, για λίγο ακόμα, στον εγκαταλειμμένο όροφο και, μετά, έφυγαν. Διέσχισαν τους δρόμους της Κάτω Συνοικίας του Ξίφους

(με τον Βόνιορ, αθόρυβο κι αθέατο, στο κατόπι τους)

και επέστρεψαν στην οικία των Περίδετων.

Η Μάριλιν άκουσε προσεκτικά αυτά που της είπε ο Βόνιορ και, ύστερα, του επέτρεψε να βγει από το δωμάτιο. Ο δούλος την καληνύχτισε και έφυγε, κλείνοντας σιγανά την πόρτα πίσω του.

Η Θήρνα, λοιπόν, μου είπε ψέματα, συμπέρανε η Μάριλιν, ξαπλώνοντας, πάλι, στο κρεβάτι, ανάσκελα, και μαζεύοντας το νυχτικό γύρω της. *Μου είπε ψέματα…* Όχι, βέβαια, πως δεν περίμενε κάτι τέτοιο. Στην κατάσταση που βρισκόταν, τώρα, η κόρη της, πιο πιθανό ήταν να πει ψέματα παρά αλήθεια. *Και, προφανώς, ακόμα πιστεύει πως ο Δάρφο γνωρίζει κάτι για τους εχθρούς μας, και θέλει να μάθει ώς πού φτάνουν οι γνώσεις του.*

Θα μπορούσε να έχει δίκιο; Θα μπορούσε;

Το θέμα, όμως, δεν ήταν αυτό. Το θέμα ήταν ότι, δρώντας έτσι, η Θήρνα έβαζε τον εαυτό της σε κίνδυνο. Ή, ίσως, όχι μόνο τον εαυτό της, αλλά όλη την οικογένεια.

Κι αν της μιλήσω, το ξέρω πως δε θα κάνει πίσω. Επομένως, η καλύτερη λύση εξακολουθεί να είναι ο Βόνιορ. Ο Αργκανθικιανός πρέπει να είναι σκιά της.

Το απόγευμα της επόμενης ημέρας, είδαν τον Δάρφο να βγαίνει από τον *Μαύρο Πέλεκυ* μαζί μ'έναν καλοντυμένο άντρα που δεν φαινόταν για μισθοφόρος.

Πρέπει να τον ακολουθήσουμε, σκέφτηκε η Θήρνα, αμέσως, υποπτευόμενη ότι ίσως να επρόκειτο για κάτι σημαντικό. Ο άγνωστος μπορεί να ήταν κάποιος από τους ανθρώπους που είχαν ενεργήσει εναντίον του πατέρα της.

«Πάμε,» είπε στον Άνρημ, και κατέβηκαν την ξύλινη σκάλα του εγκαταλειμμένου ορόφου, παίρνοντας στο κατόπι τον Δάρφο και τον καλοντυμένο άντρα. Τους είδαν να περνάνε από τα φυλάκια στο βόρειο άκρο της Οδού του Μισθοφόρου, να διασχίζουν τη Χρυσή Γέφυρα, και να μπαίνουν στον Μεγάλο Κήπο. Από εκεί βγήκαν μέσω της ανατολικής πύλης, βάδισαν κατά μήκος της Οδού του Ευφυούς, πέρασαν στην Οδό του Εμπορίου, και έστριψαν σ'έναν κάθετο δρόμο.

Η Θήρνα και ο Άνρημ σταμάτησαν στην αρχή αυτού του δρόμου, και πρόσεξαν ότι ο Δάρφο και ο άγνωστος άντρας μπήκαν σε μία από τις πολυτελείς οικίες της Άρχουσας Συνοικίας.

Το σπίτι του Βισκάλο Άρντλεθ! σκέφτηκε η Θήρνα, αναγνωρίζοντας το οικοδόμημα. Το είχε ξαναδεί, άλλη μια φορά, παλιότερα. *Τελικά, φαίνεται πως είχα δίκιο. Ο Δάρφο, όντως, συνεργάζεται με τον Βισκάλο. Η Φλόγα να τους κάψει και τους δύο!*

Εκείνη κι ο Άνρημ πήγαν στην αντικρινή μεριά της Οδού του Ευφυούς και περίμεναν, καθώς οι ήλιοι έγερναν προς τα άκρα του ορίζοντα.

Μετά από κάποια ώρα, ο Δάρφο έφυγε μόνος από την οικία του Βισκάλο, και η παρακολούθηση άρχισε ξανά. Ο μισθοφόρος επέστρεψε στη νότια μεριά του

ποταμού Σίλμεργκιθ, περνώντας τη Χρυσή Γέφυρα, και έστριψε ανατολικά, πηγαίνοντας προς τη Συνοικία των Δηλητηρίων.

Στην οικία των Περίδετων έρχεται; αναρωτήθηκε, κάποια στιγμή, η Θήρνα, καθώς εκείνη κι ο Άνρημ βρίσκονταν στο κατόπι του (και στο δικό τους κατόπι βρισκόταν ο Βόνιορ, δίχως να τον έχουν αντιληφτεί).

Ο προορισμός του Δάρφο, όμως, ήταν ένα άλλο σπίτι: ένα σπίτι με πράσινη εξώπορτα, που επάνω της ήταν λαξεμένο ένα ιστιοφόρο. Ο μισθοφόρος χτύπησε, και μια κοπέλα άνοιξε και, ύστερα από μερικές κουβέντες, τον άφησε να περάσει.

Τι μέρος είναι τούτο; σκέφτηκε η Θήρνα. *Έχει σχέση με τη συνωμοσία κατά του πατέρα μου, ή πρόκειται για κάτι άλλο, τελείως άσχετο;*

Να κάψει και να καρβουνιάσει η Φλόγα! έπρεπε να είχα πιο πολλούς ανθρώπους στη διάθεσή μου. Να μπορώ να παρακολουθώ περισσότερα σημεία, συγχρόνως.

Όταν ο Δάρφο βγήκε απ'το σπίτι, ήταν πια νύχτα, και άρχισε να κατευθύνεται δυτικά. Η Θήρνα υπέθεσε ότι επέστρεφε στον *Μαύρο Πέλεκυ*, αλλά ήθελε και να το διαπιστώσει, έτσι συνέχισε να τον παρακολουθεί. Και είδε ότι, όντως, ο μισθοφόρος μπήκε στο πανδοχείο.

Δε νομίζω να ξαναβγεί απόψε, σκέφτηκε η Πτεράργυρη. Κι επιπλέον, ήταν κουρασμένη· ήθελε να πάει πίσω, στην οικία των Περίδετων, και να ξεκουραστεί. *Ναι, έπρεπε, πράγματι, να έχω περισσότερους ανθρώπους στη διάθεσή μου. Έπρεπε να μπορώ να κατασκοπεύω ετούτο το μέρος συνέχεια: όλο το πρωί, όλο το απόγευμα, όλη τη νύχτα.* Αλλά, δυστυχώς, έτσι όπως είχαν τα πράγματα, δεν μπορούσε να το κάνει, γιατί εκείνη κι ο Άνρημ έπρεπε να αναπαύονται κιόλας.

Την επόμενη ημέρα, παρακολουθώντας τον Δάρφο, η Θήρνα ανακάλυψε ότι ένα καραβάνι του Βισκάλο ετοιμαζόταν βόρεια της Σερανβέλ, καμια εκατοστή μέτρα έξω απ'την Πύλη των Αρχαίων. Και ο μισθοφόρος είχε, προφανώς, κάνει συμφωνία με τον Άρντλεθ να φρουρεί τα εμπορεύματα, γιατί έφερνε τους ανθρώπους του εκεί και μιλούσε με κάποιους άλλους που ήδη βρίσκονταν στο καραβάνι.

Αναρωτιέμαι, όμως: η συνεργασία του με τον Βισκάλο ξεκίνησε τώρα, ή είχε ξεκινήσει πριν από πολύ καιρό; Το δεύτερο τής φαινόταν πιθανότερο. Ο Άρντλεθ είχε συμφωνήσει με τον Δάρφο να καταστρέψουν τους Πτεράργυρους και, μετά, του είχε υποσχεθεί πως θα τον έπαιρνε στις υπηρεσίες του, για να μη μείνει δίχως δουλειά, το άθλιο προδοτικό κάθαρμα!

Θα τους περιποιηθώ και τους δύο, συλλογίστηκε η Θήρνα, στενεύοντας τα μάτια, καθώς έβλεπε τον μισθοφόρο να επιστρέφει στην πόλη, μαζί με δύο ανθρώπους

του. Εκείνη κι ο Άνρημ βρίσκονταν καθισμένοι παράπλευρα του δρόμου, επάνω σ'ένα μικρό, δενδρώδες ύψωμα.

«Θήρνα,» είπε ο Ερσαγκμόριος, που ακόνιζε το σπαθί του, στηρίζοντάς το στο ένα του γόνατο, «νομίζω ότι μας παρακολουθούν.»

«Εμάς; Ποιος; Πού;»

«Πίσω μας είναι κρυμμένος. Τον είδα νάρχεται από την πύλη, αφότου την είχαμε περάσει. Πρέπει να μας κατασκόπευε και μέσα στην πόλη.»

Η Θήρνα καταράστηκε κάτω απ'την ανάσα της. «Πιστεύεις ότι μπορούμε να τον πιάσουμε;»

«Το αποκλείω, έτσι τραυματισμένοι όπως είμαστε κι οι δύο. Θα μας ξεφύγει πολύ εύκολα, εκτός αν είναι τελείως ανόητος, πράγμα που δε μοιάζει να είναι.»

«Τι προτείνεις να κάνουμε, λοιπόν;»

«Τίποτα. Ας προσπαθήσουμε, απλά, να τον κάνουμε να μας χάσει μέσα στην πόλη.»

«Εντάξει,» συμφώνησε η Θήρνα. *Ποιος είναι, πάλι, αυτός;* αναρωτήθηκε. *Άνθρωπος του Βισκάλο; Κατάλαβε, ο μπάσταρδος, ότι παρακολουθούμε το τσιράκι του, κι έβαλε ένα άλλο του τσιράκι να μας κατασκοπεύει;*

Σηκώθηκαν, κατέβηκαν από το μικρό ύψωμα, και πέρασαν την Πύλη των Αρχαίων. Κοιτάζοντας πάνω απ'τον ώμο της, η Θήρνα είδε ότι, όντως, κάποιος τούς παρακολουθούσε. Δεν μπορούσε, όμως, να διακρίνει το πρόσωπό του, γιατί φορούσε κουκούλα, μοιάζοντας με απλός ταξιδιώτης. *Όπως πρέπει, λογικά, να μοιάζουμε κι εμείς…*

Οδήγησε τον Άνρημ στην Οδό της Μούχλας και, έπειτα, μέσα στην Τριτεμπορική Συνοικία, διασχίζοντας δρόμους που εκείνη ήξερε καλά αλλά υπέθετε ότι ο κατάσκοπος πίσω τους δε θα ήξερε (εκτός αν ήταν κι αυτός έμπορος). Όταν βγήκαν, τελικά, στη Γέφυρα Νόλμα, η Θήρνα δεν μπορούσε, πλέον, να τον δει πουθενά. *Μας έχασε, μάλλον,* συλλογίστηκε, υπομειδιώντας κάτω απ'την κουκούλα της. *Θα πρέπει να προσλάβεις καλύτερο άνθρωπο, Βισκάλο!*

Πέρασαν τη γέφυρα και κατευθύνθηκαν προς τη Συνοικία των Δηλητηρίων και την οικία των Περίδετων.

Ο Βόνιορ, έχοντας αντιληφτεί ότι τον είχαν καταλάβει (δεν μπορεί να ήταν τυχαίο έτσι όπως είχε κοιτάξει η κόρη της Μάριλιν πάνω απ'τον ώμο της, καθώς πλησίαζαν την Πύλη των Αρχαίων), δεν είχε μπει καν στον κόπο να τους κατασκοπεύσει μέσα στην Τριτεμπορική Συνοικία. Τους είχε αφήσει να φύγουν, πηγαίνοντας στο ραφείο όπου δούλευε η Μάριλιν, για να της αναφέρει.

Εκείνη άκουσε όσα είχε να της πει ο Αργκανθικιανός δούλος και τον ευχαρίστησε για τις πληροφορίες του. «Επίστρεψε, τώρα, στην οικία των Περίδετων και περίμενέ με εκεί,» τον πρόσταξε.

«Μάλιστα, κυρία,» αποκρίθηκε ο Βόνιορ, κάνοντας μια κομψή υπόκλιση και φεύγοντας.

Χτες βράδυ, ο Αργκανθικιανός τής είχε αναφέρει και τα άλλα μέρη όπου είχε πάει ο Δάρφο, και η Μάριλιν είχε καταλάβει ότι το σπίτι στην Άρχουσα Συνοικία όπου είχε μπει ο μισθοφόρος δεν μπορεί να ήταν παρά του Βισκάλο. Έτσι, τώρα, οι υποψίες της είχαν αρχίσει να μεγαλώνουν. Ο Δάρφο δούλευε για τον Βισκάλο. Εδώ και πόσο καιρό, άραγε;

Μα τη Φλόγα! υποτίθεται πως παρακολουθώ τις κινήσεις της κόρης μου, κι έχω καταλήξει να παρακολουθώ τον καταραμένο μισθοφόρο!

Μήπως, τελικά, θα ήταν συνετό να συνεργαστεί με τη Θήρνα; Έτσι κι οι δυο τους θα κέρδιζαν. Θα μπορούσαν να βάλουν τον Βόνιορ να παρακολουθεί τον Δάρφο, οπότε και τις κινήσεις του μισθοφόρου θα μάθαιναν και η Θήρνα δε θα έμπαινε σε αχρείαστο κίνδυνο–

Μη βιάζεσαι, Μάριλιν. Περίμενε και βλέπεις.

Το απόγευμα, η Θήρνα έκανε μια βόλτα στο Μεγάλο Παζάρι και συνάντησε έναν απ’τους μικρότερους εμπόρους με τους οποίους συναλλασσόταν ο πατέρας της. Βάλκο, ονομαζόταν ο συγκεκριμένος, και πουλούσε δέρματα και χαλιά. Ο Νολράκο Πτεράργυρος τον προμήθευε με τέτοια από τις διάφορες χώρες όπου πήγαιναν τα καραβάνια του, κι εκείνος τα πουλούσε στη διπλάσια και τριπλάσια τιμή, μιας και ήταν σπάνια στη Σερανβέλ.

Όταν είδε τη Θήρνα, καταχάρηκε. Το τραχύ, αξύριστό του πρόσωπο φωτίστηκε από ένα μεγάλο χαμόγελο και τα γαλανά του μάτια γυάλισαν. Μετά, όμως, η όψη του σκοτείνιασε, και της είπε ότι είχε ακούσει γι’αυτά που συνέβησαν στους Πτεράργυρους και ότι λυπόταν πολύ. «Δεν έχω καταφέρει να δω τον πατέρα σου καθόλου, ύστερα από την πυρκαγιά. Πού μένετε, τώρα;» τη ρώτησε, καθώς οι τρεις τους (εκείνος, η Θήρνα, κι ο Άνρημ) κάθονταν μέσα στο κατάστημά του, που ήταν πλημμυρισμένο από τη μυρωδιά του επεξεργασμένου δέρματος και των χαλιών, τα οποία κρέμονταν στους τοίχους τριγύρω, ή ήταν κυλινδρικά τυλιγμένα και στοιβαγμένα σε ψηλά ράφια ή σε τριγωνικούς σωρούς στο πάτωμα.

«Στο σπίτι της θείας μου μένουμε,» αποκρίθηκε η Θήρνα. «Στους Περίδετους. Τους έχεις ακουστά; Ασχολούνται με την αλχημεία.»

Ο Βάλκο κούνησε το κεφάλι. «Φοβάμαι πως δεν τους ξέρω καθόλου.»

Η Θήρνα παρατήρησε ότι το βλέμμα του εμπόρου πήγαινε, συχνά-πυκνά, στο ξύλινό της πόδι· ο Βάλκο, όμως, δεν της έκανε καμία ερώτηση σχετικά μ'αυτό, έτσι κι εκείνη αποφάσισε πως δε χρειαζόταν να του εξηγήσει τίποτα. Εξάλλου, ήταν πασιφανές ότι κάτι τής είχε συμβεί· τι άλλο να έλεγε;

«Φυσικό είναι να μην τους γνωρίζεις· δεν ασχολείσαι με αλχημείες και τα τοιαύτα.»

«Ο πατέρας σου, τώρα, που δουλεύει;» τη ρώτησε ο έμπορος, αλλάζοντας θέμα.

Η Θήρνα τού απάντησε πως ο Νολράκο Πτεράργυρος είχε φύγει με καράβι του Πάλρο Υπόκαρδου, ως επιτηρητής της εμπορικής αποστολής. Δεν ήταν πολλές ημέρες που είχαν αποπλεύσει από τη Σερανβέλ και πήγαιναν στα Νησιά του Χρυσού Φωτός. «Εσύ τι κάνεις αυτό τον καιρό, Βάλκο;»

«Μια απ'τα ίδια,» της είπε ο έμπορος· όμως η απάντησή του δεν τελείωσε εκεί. Της ανέφερε κι ένα σωρό μικροπεριστατικά και κουτσομπολιά, ακριβώς όπως η Θήρνα περίμενε, γιατί τον ήξερε τον Βάλκο, όχι πολύ καλά, αλλά αρκετά για να γνωρίζει ότι του άρεσε η συζήτηση. Πράγμα το οποίο εκμεταλλεύτηκε, για να στρέψει την κουβέντα στον Βισκάλο Άρντλεθ και στο καραβάνι που εκείνος ετοίμαζε.

«Θα πάνε στο Πάρντβακ, απ'ό,τι έχω ακούσει,» είπε ο Βάλκο. «Ίσως να φέρουνε κι εμπόρευμα που να μ'ενδιαφέρει· έτσι τους έχω στα υπόψη. Το ξέρω ότι δεν τον συμπαθείτε το Βισκάλο, ούτε αυτός συμπαθεί εσάς, μα καταλαβαίνεις ότι ετούτες είναι δουλειές, εμπόριο–»

«Το καταλαβαίνω, Βάλκο. Θα ήμουν τρελή να σε παρεξηγήσω για κάτι τέτοιο. Σε πόσες μέρες φεύγει το καραβάνι, έχεις ακούσει;»

«Μεθαύριο το πρωί, κι έχουνε πάρει μαζί τους έναν ολόκληρο στρατό από μισθοφόρους. Δεν ξέρω γιατί, αλλά ο Βισκάλο ή πρέπει ν'ανησυχεί ότι θα τον ληστέψουν ή πρέπει να μεταφέρει κάτι πολύ σημαντικό μέσα σ'ετούτο το καραβάνι.»

«Εσύ τι πιστεύεις;»

«Τι να σου πω; Ίσως να ισχύουν και τα δύο. Μ'όλα κείνα που συνέβησαν στον πατέρα σου, και μ'αυτά που έπαθε η Πυρόφθαλμη κάτω στην Έρσαγκμορ, είναι να μη φοβάται, πλέον, κανείς;»

«Τον πατέρα μου μπορεί να ήταν ο Βισκάλο που τον κατέστρεψε, Βάλκο.»

Ετούτο φάνηκε να προβληματίζει τον έμπορο. Προτού, όμως, προλάβει ν'απαντήσει, ένας απ'τους βοηθούς του πλησίασε, λέγοντας ότι η κυρία εκεί –την έδειξε– ήθελε να τον ρωτήσει κάτι σχετικά με τα χαλιά του. Οπότε, ο Βάλκο αναγκάστηκε να σηκωθεί και ν'απομακρυνθεί απ'τη Θήρνα. Όταν επέστρεψε κοντά της, η συζήτησή τους ακολούθησε άλλη κατεύθυνση, και η Πτεράργυρη δεν επεδίωξε να τη στρέψει ξανά προς τον Βισκάλο Άρντλεθ.

Εξάλλου, είχε πληροφορηθεί εκείνο που ήθελε.

Το καραβάνι θα έφευγε μεθαύριο.

Η Θήρνα περίμενε η μητέρα της να σηκωθεί, το πρωί, για να πάει στη δουλειά της, και, όταν την άκουσε να βγαίνει απ'το δωμάτιο και να διασχίζει τον διάδρομο, πλησίασε το παράθυρο και κοίταξε ανάμεσα από τα κουφωτά πατζούρια.

Είδε τη Μάριλιν να απομακρύνεται απ'την οικία των Περίδετων, με τον Νασμάρο πλάι της. Τα βήματά τους αντηχούσαν επάνω στο πλακόστρωτο της ήσυχης, πρωινής Συνοικίας των Δηλητηρίων. Τελευταία, η μητέρα της Θήρνα έπαιρνε περισσότερο τον Νασμάρο μαζί της, πάρα τον Βόνιορ. *Υπάρχει συγκεκριμένος λόγος γι'αυτό, άραγε; Ή, απλά, δε θέλει τον Βόνιορ επειδή είναι αλλοδαπός, από το Άργκανθικ; Όπως δε θέλει τον Άνρημ κοντά μου επειδή είναι Ερσαγκμόριος...* Η Μάριλιν είχε κάτι ιδέες με τις οποίες η Θήρνα ποτέ δε θα μπορούσε να συμφωνήσει. Ούτε καν να τις καταλάβει.

Τώρα, πάντως, είχε άλλη δουλειά να κάνει απ'το να σκέφτεται τη μητέρα της.

Γνέφοντας στον Άνρημ να μείνει εκεί όπου ήταν, καθισμένος στην άκρια του κρεβατιού, πλησίασε τη μεσόπορτα και την άνοιξε λίγο, για να κοιτάξει στον διάδρομο.

Το μέρος ήταν έρημο. *Ωραία.*

Η Θήρνα βγήκε απ'το δωμάτιο και ζύγωσε την πόρτα του δωματίου της μητέρας της. Την έσπρωξε και την άνοιξε· δεν ήταν κλειδωμένη. Μπήκε και έκλεισε πίσω της. Ο χώρος ήταν μισοσκότεινος, καθώς κι εδώ τα πατζούρια ήταν κουφωτά. Η Θήρνα, όμως, ήξερε ακριβώς τι έψαχνε: τα μπαούλα που είχε φέρει ο πατέρας της από την έπαυλη. Βρίσκονταν και τα δύο στην αριστερή γωνία του δωματίου, δίπλα στην πόρτα.

Η μεγάλη κόρη του Νολράκο τα πλησίασε και προσπάθησε ν'ανοίξει το ένα. Ανακάλυψε ότι ήταν κλειδωμένο. Ύστερα, προσπάθησε ν'ανοίξει το άλλο, για να διαπιστώσει ακριβώς το ίδιο πράγμα.

Τα κλειδιά δεν μπορεί να είναι μακριά. Η Μάριλιν αποκλείεται να τα είχε πάρει μαζί της, κι αυτό σήμαινε ότι θα βρίσκονταν κάπου μέσα στο δωμάτιο. Η Θήρνα άρχισε να ψάχνει…

…επάνω στο κομοδίνο. Τίποτα.

…στα συρτάρια του κομοδίνου. Τίποτα.

…μέσα στη μικρή ντουλάπα. Τίποτα.

Πού τα έχουν βάλει; Δεν μπορεί να τα κουβαλάνε μαζί τους! Αυτό αποκλείεται. Εξάλλου, δεν έχουν λόγο να φοβούνται ότι κάποιος ίσως μπει εδώ και τα κλέψει.

Ή, μήπως, έχουν;

Η Θήρνα κούνησε το κεφάλι. Όχι, δεν υπήρχε περίπτωση να φοβόνταν κάτι τέτοιο.

Πού αλλού μπορεί να είχαν βάλει τα κλειδιά;

Φυσικά! Κάτω απ'το στρώμα του κρεβατιού, ή στα πλάγια του στρώματος.

Και, τελικά, όντως εκεί ήταν, στα πλάγια. Η Θήρνα πήρε τα κλειδιά και πλησίασε το ένα μπαούλο. Κατάφερε να το ξεκλειδώσει με την πρώτη προσπάθεια και, ανοίγοντάς το, είδε μέσα τα νομίσματα και τα τιμαλφή που είχε αποθηκευμένα ο πατέρας της. Τράβηξε ένα δερμάτινο σακούλι από τη ζώνη της και το γέμισε με αρκετά χρήματα για ν'αγοράσει δύο άλογα. Ύστερα, το έδεσε, με το δερμάτινό του κορδόνι, έκλεισε και κλείδωσε το μπαούλο, επέστρεψε τα κλειδιά στο πλάι του στρώματος όπου τα είχε βρει, και, μισανοίγοντας την πόρτα, κοίταξε έξω, στο διάδρομο.

Κανείς δεν ήταν εκεί.

Η Θήρνα βγήκε, κλείνοντας αθόρυβα πίσω της, και επέστρεψε στο δωμάτιό της, όπου την περίμενε ο Άνρημ, όρθιος και στηριζόμενος στο μπαστούνι του, το οποίο, πλέον, δεν του ήταν και τελείως απαραίτητο για να βαδίζει, απ'ό,τι είχε παρατηρήσει η Πτεράργυρη. Ο φίλος της ανάρρωνε γρήγορα, πράγμα που, μάλλον, θα φαινόταν χρήσιμο και στους δυο τους.

«Τα κατάφερες,» της είπε, κοιτάζοντας το δερμάτινο σακούλι στα χέρια της.

«Είχες αμφιβολία;» αντιγύρισε η Θήρνα, υπομειδιώντας. «Αν και για να είμαι ειλικρινής,» πρόσθεσε, καθώς το αχνό μειδίαμα έσβηνε απ'το πρόσωπό της, «δε μ'αρέσει αυτό…»

«Ποιο;»

«Το ότι αναγκάζομαι να κλέψω, για να κάνω εκείνο που θέλω.»

«Δεν είναι κλέψιμο. Τα χρήματα αυτά ανήκουν στην οικογένειά σου.»

«Και πάλι, όμως, τα πήρα δίχως να ρωτήσω.»

«Στη δική μου οικογένεια,» είπε ο Άνρημ, «δε ρωτούσαμε, όταν μοιραζόμασταν κοινά αντικείμενα…» Και η όψη του έγινε λυπημένη, γιατί η οικογένειά του είχε αφανιστεί, κάνοντας επιδρομή στα περίχωρα της Σερανβέλ. Είχαν όλοι τους σκοτωθεί, εκτός από εκείνον, που, μικρός τότε, είχε πιαστεί και είχε γίνει δούλος στην Πόλη των Ανοιγμάτων.

Η Θήρνα τα γνώριζε όλα τούτα. Τον ζύγωσε και ακούμπησε το χέρι της στον ώμο του, χαϊδεύοντάς τον. «Πέρασε πολύς καιρός από τότε,» του ψιθύρισε. Τα δάχτυλά της πήγαν στον αυχένα του και μπλέχτηκαν μέσα στα μακριά, τραχιά μαύρα μαλλιά του.

«Ποτέ δε θα ξεχάσω…» είπε εκείνος, και τα μάτια του δεν έμοιαζαν να εστιάζουν πουθενά στο δωμάτιο, αλλά κάπου μακριά, πέρα απ'αυτό.

Η Θήρνα φίλησε το μάγουλό του. «Το ξέρω.»

«Ας πηγαίνουμε,» πρότεινε ο Άνρημ, ύστερα από μερικές στιγμές σιγής. «Είμαι δικός σου άνθρωπος, τώρα. Αυτή ήταν μια άλλη, παλιότερη ζωή.»

Η Θήρνα πρόσεξε ότι ο Ερσαγκμόριος είπε *δικός σου άνθρωπος*, όχι *δικός σας άνθρωπος. Όλη του η αφοσίωση βρίσκεται σε μένα, όχι στους Πτεράργυρους γενικότερα.* Ορισμένες φορές, αμφέβαλλε αν άξιζε τούτη την αφοσίωση…

Έφυγαν από την οικία των Περίδετων και πήγαν στο Μεγάλο Παζάρι, σε μια εμπόρισσα αλόγων την οποία η Θήρνα γνώριζε, γιατί ο Νολράκο είχε συχνά πάρεδώσε μαζί της. Την ονόμαζαν Δάθρη, και προμηθευόταν τα ζώα της από τη Σαμάλθα Πυρόφθαλμη, που έκανε εμπόριο με τους Ερσαγκμόριους, οι οποίοι είχαν, σύμφωνα με τα λεγόμενα, τα καλύτερα άλογα.

Όταν είδε τη Θήρνα να μπαίνει στο στάβλο της, την καλωσόρισε και τη ρώτησε τι είχε συμβεί στην έπαυλη των Πτεράργυρων. Ήταν αλήθεια αυτά που λέγονταν, ότι ο πατέρας της είχε σταματήσει το εμπόριο; Η Θήρνα δεν είχε διάθεση, τώρα, να πιάσει κουβέντα: και, κυρίως, δεν είχε διάθεση να μιλήσει, πάλι, για τα ίδια, δυσάρεστα γεγονότα. Κάθε φορά που μιλούσε γι'αυτά, αισθανόταν ένα παγερό χέρι να της σφίγγει την καρδιά, σαν να τα ξαναζούσε.

Έτσι, αποκρίθηκε μονάχα πως, ναι, όσα είχε ακούσει η Δάθρη αλήθευαν, και, ύστερα, πέρασε στο σκοπό της επίσκεψής της: Ήθελε ν'αγοράσει δύο γερά Ερσαγκμόρια άλογα. Η εμπόρισσα τής έδειξε τα ζώα που διέθετε εκείνη τη στιγμή και της πρότεινε δύο συγκεκριμένα: ένα μαύρο κι ένα άσπρο. «Δε θα σας απογοητεύσουν, κυρία Πτεράργυρη. Σας το εγγυώμαι.»

Η Θήρνα την πλήρωσε και της ζήτησε να κρατήσει τα άλογα ως αύριο το πρωί, που θα ερχόταν να τα πάρει. Η Δάθρη συμφώνησε, δίχως κανένα δισταγμό. *Εξάλλου, έλαβε όλα τα χρήματα προκαταβολικά· αυτό έλειπε και να διαφωνούσε!*

«Αυτά τα άλογα,» είπε ο Άνρημ, καθώς εκείνος κι η Θήρνα έφευγαν απ'το στάβλο και κατευθύνονταν προς την Κάτω Συνοικία του Ξίφους, «μπορεί νάναι παρμένα κι από νεκρούς πολεμιστές…» Πολεμιστές της Έρσαγκμορ, δεινούς καβαλάρηδες, πολλοί απ'τους οποίους δεν ήταν εκπαιδευμένοι μονάχα να μάχονται σώμα με σώμα όσο ίππευαν, αλλά και να τοξεύουν. Ο Άνρημ τούς θυμόταν σαν μέσα σε όνειρο, όπως θυμόταν και την οικογένειά του. *Είχα, άραγε, ποτέ υπάρξει Ερσαγκμόριος;* αναρωτιόταν πολλές φορές, *ή ήταν όλα, πραγματικά, ένα όνειρα και ήμουν ανέκαθεν Σερανβέλιος δούλος;*

Η Θήρνα δεν απάντησε στο σχόλιό του περί αλόγων παρμένων από νεκρούς πολεμιστές, έτσι κι εκείνος δε συνέχισε αυτή την κουβέντα. Άλλωστε, δε θα είχε και κανένα μεγάλο νόημα, υπέθετε. Η Σερανβέλια δε θα μπορούσε ποτέ να καταλάβει. Γι'αυτήν –όπως και για την πλειοψηφία των κατοίκων της Πόλης των Ανοιγμάτων– το εμπόριο και το χρήμα ήταν τα πράγματα που μετρούσαν περισσότερο. Κι ο Άνρημ δεν την αδικούσε· έτσι είχε μεγαλώσει, μέσα σε μια οικογένεια εμπόρων και μέσα σε μια πόλη που στήριζε την ευημερία της στο

χρυσάφι. *Εδώ εγώ κοντεύω να ξεχάσω πώς ήταν στην Έρσαγκμορ. Οι λεπτομέρειες έχουν αρχίσει να μου διαφεύγουν. Αυτή η Σερανβέλ αλλοιώνει τον άνθρωπο· ακόμα κι εκείνον που δεν έχει γεννηθεί στην αγκαλιά της.*

Φτάνοντας κοντά στον *Μαύρο Πέλεκυ*, ζύγωσαν το τοξοποιείο και ανέβηκαν την ξύλινη σκάλα στο πλάι του, για να βρεθούν στον εγκαταλειμμένο όροφο και να συνεχίσουν να παρακολουθούν τις κινήσεις του Δάρφο.

Σε λίγο, ο τοξοποιός βγήκε απ'το κατάστημα, κλείνοντας την πόρτα πίσω του. Η Θήρνα και ο Άνρημ δεν του έδωσαν σημασία, υποθέτοντας ότι ο άνθρωπος θα είχε κάποια δουλειά –κάποια δουλειά που, σίγουρα, δεν τους αφορούσε.

Ο Βόνιορ, όμως, που κατασκόπευε την κόρη της Μάριλιν και τον Ερσαγκμόριο δούλο, δεν ήταν και τόσο σίγουρος γι'αυτό. Είχε προσέξει ότι ο τοξοποιός παρατήρησε τους δύο αγνώστους να πηγαίνουν στην ξύλινη σκάλα και ν'ανεβαίνουν· και, μάλλον, τώρα έφευγε για να φέρει τη φρουρά, έχοντας ανησυχήσει σχετικά με το ποιοι μπορεί να ήταν αυτοί οι περίεργοι που βρίσκονταν στον εγκαταλειμμένο όροφο του καταστήματός του.

Ο Βόνιορ τον ακολούθησε, βιαστικά, από έναν παράλληλο δρόμο, κοιτάζοντάς τον από τα κάθετα σοκάκια. Και, σύντομα, διαπίστωσε ότι είχε δίκιο στην εκτίμησή του: ο τοξοποιός είχε πάει να βρει τη φρουρά, κι ετούτη τη στιγμή μιλούσε σε δύο οπλισμένους άντρες που περιπολούσαν.

Ο Αργκανθικιανός έφυγε, τρέχοντας. Έφτασε στην ξύλινη σκάλα πλάι στο τοξοποιείο και την ανέβηκε.

Ο Άνρημ είχε ήδη τραβήξει το ξίφος του και το είχε θέσει αμυντικά εμπρός του, βαστώντας το με τα δύο χέρια. Τα μάτια του ήταν στενεμένα, και η όψη του έμοιαζε πέτρινη.

Η Θήρνα κρατούσε ένα ξιφίδιο, και η δική της όψη έμοιαζε παραξενεμένη.

Ο Βόνιορ κατέβασε την κουκούλα της κάπας του· έτσι κι αλλιώς, ήταν βέβαιος ότι θα τον αναγνώριζαν: τον ήξεραν κι οι δυο τους πολύ καλά, για να μην τον αναγνωρίσουν. «Κυρία Πτεράργυρη,» είπε, λιγάκι λαχανιασμένος, «η φρουρά έρχεται. Πρέπει να φύγετε, γρήγορα! Ο τοξοποιός σάς είδε, κι έχει πάει να τους φωνάξει.»

«Πώς το ξέρ–;» άρχισε η Θήρνα.

«Δεν υπάρχει χρόνος. Ακολουθήστε με!» Ο Βόνιορ στράφηκε, βγαίνοντας.

Η Θήρνα κι ο Άνρημ τον πήραν στο κατόπι, θηκαρώνοντας τα όπλα τους. Ο Αργκανθικιανός τούς οδήγησε μέσα σ'ένα σοκάκι, το οποίο τους έβγαλε μακριά απ'το τοξοποιείο και τον *Μαύρο Πέλεκυ,* σ'έναν απ'τους κεντρικούς δρόμους της Κάτω Συνοικίας του Ξίφους.

«Η μητέρα μου σ'έχει βάλει, έτσι δεν είναι;» είπε η Θήρνα, καθώς συνέχιζαν να βαδίζουν, πηγαίνοντας προς το Μεγάλο Παζάρι.

«Δεν καταλαβαίνω τι εννοείτε, κυρία,» αποκρίθηκε ο Βόνιορ. «Έτυχε να βρίσκομαι κοντά και–»

«Έλα τώρα, Βόνιορ!» τον διέκοψε η Θήρνα, θυμωμένη. «Μ'έχεις για χαζή;»

«Φυσικά και όχι, κυρία.»

«Τότε, μην προσπαθείς να μου πουλήσεις ανοησίες. Δε μπορεί να σ'έβαλε άλλος να μας παρακολουθείς, εκτός από τη μητέρα μου.» Τον κοίταξε επίμονα, αναμένοντας μια απάντηση από εκείνον.

Ο Βόνιορ, όμως, είπε μονάχα: «Φοβάμαι πως θα πρέπει να ρωτήσετε την ίδια.»

«Σκοπεύω να το κάνω. Γιατί, αν *δεν* σ'έβαλε εκείνη, τότε θ'αρχίσω να υποπτεύομαι πολύ παράξενα πράγματα…»

«Δε χρειάζεται, κυρία. Μπορείτε να είστε ήσυχη.»

Η βαβούρα του Μεγάλου Παζαριού πλημμύρισε τ'αφτιά τους, καθώς άρχισαν να βαδίζουν ανάμεσα στα καταστήματα, τις σκηνές, τους πάγκους, τα καρά, τα υποζύγια, και τον κόσμο. Οι δίδυμοι ήλιοι βρίσκονταν σχεδόν στο κέντρο του ουρανού· σε μερικές ώρες, θα ήταν μεσημέρι. Η ζέστη τούς έκαιγε τα πρόσωπα και τους έκανε να ιδρώνουν κάτω απ'τα ρούχα τους.

Η Θήρνα συνειδητοποίησε δύο πράγματα, καθώς εκείνη κι οι δούλοι διέσχιζαν το Μεγάλο Παζάρι: *Ο Βόνιορ πρέπει να ήταν που αντιληφτήκαμε να μας παρακολουθεί, χτες·* και: *Η μητέρα μου, τώρα, θα πληροφορηθεί ότι έχω αγοράσει άλογα: κι έχοντας μάθει ότι κατασκόπευα το καραβάνι του Βισκάλο, θα καταλάβει τι τα θέλω. Και θα επιχειρήσει να με σταματήσει απ'το ν'ακολουθήσω τον Δάρφο.*

Πράγμα που σημαίνει ότι πρέπει να κάνω κάτι. Γρήγορα. Τώρα.

«Βόνιορ,» είπε, παύοντας να βαδίζει καταμεσής του Μεγάλου Παζαριού. «Πήγαινε εσύ στο σπίτι των Περίδετων, να μιλήσεις με τη μητέρα μου· εγώ κι ο Άνρημ έχουμε να κάνουμε μια δουλειά ακόμα.»

«Τι δουλειά;»

«Έχει σημασία;»

«Υποθέτω πως όχι.»

«Πήγαινε, λοιπόν,» τον πρόσταξε η Θήρνα, γνωρίζοντας πως, καθότι δούλος της οικογένειάς της, δεν μπορούσε να της αρνηθεί: εκτός αν κάποιος Πτεράργυρος με υψηλότερο βαθμό κυριότητας επάνω του –όπως η Μάριλιν ή ο Νολράκο– του είχε δώσει άλλες οδηγίες.

Ο Βόνιορ υπάκουσε, κλίνοντας το κεφάλι και φεύγοντας. Σύντομα, έγινε ένα με το πλήθος. Η Θήρνα, όμως, ήταν βέβαιη ότι ο Αργκανθικιανός δε βρισκόταν και πολύ μακριά. Θα συνέχιζε να την παρακολουθεί και, μετά, θα ανέφερε τα πάντα στη Μάριλιν.

«Πού πηγαίνουμε;» ρώτησε ο Άνρημ.

«Στο στάβλο, για να πάρουμε τ’άλογα που αγοράσαμε.»

«Νόμιζα ότι θα τα παίρναμε το πρωί.»

«Το σχέδιο άλλαξε: θα τα πάρουμε τώρα.» Η Θήρνα ξεκίνησε να βαδίζει, και ο Άνρημ την ακολούθησε. «Και θα φύγουμε από τη Σερανβέλ.»

«Πριν από το καραβάνι;» παραξενεύτηκε ο Ερσαγκμόριος.

«Ναι.»

«Και χωρίς να εφοδιαστούμε;»

«Θα εφοδιαστούμε στο δρόμο.»

«Δε μ’αρέσουν αυτές οι σπασμωδικές ενέργειες, Θήρνα…» είπε ο Άνρημ.

«Ούτε εμένα,» συμφώνησε εκείνη. «Αλλά, αν μείνω κι άλλο στη Σερανβέλ, θα έχω να κάνω με τη μητέρα μου, η οποία είμαι σίγουρη ότι θα φροντίσει να μη φύγω απ’την πόλη.»

Κεφάλαιο Τριακοστό-Έκτο
—Φυγή—

Έφυγαν από την *πόλη*;»

«Μάλιστα, κυρία.»

«Καβαλώντας άλογα;»

«Ακριβώς.»

Η Μάριλιν δεν μπορούσε να το πιστέψει. Τι ανοησία ήταν, πάλι, ετούτη που πήγαινε να κάνει η κόρη της; Τι είχε στο μυαλό της; Ή ίσως η σωστή ερώτηση να ήταν, τι *μυαλό* είχε;

«Το καραβάνι του Βισκάλο έχει φύγει, Βόνιορ;»

«Όχι, κυρία. Αλλά είμαι βέβαιος πως αυτό σκοπεύουν ν'ακολουθήσουν.»

«Δεν καταλαβαίνω…» παραδέχτηκε η Μάριλιν.

Οι δυο τους στέκονταν έξω από το ραφείο όπου δούλευε η Πτεράργυρη, σ'έναν απ'τους δρόμους της Τριτεμπορικής Συνοικίας. Πίσω από μια στροφή ερχόταν ένα δυνατό *κλανκ! κλανκ! ΚΛΑΝΚ!* από κάποιο σιδηρουργείο, ενώ μπροστά σε μια από τις αντικρινές πόρτες τσακώνονταν, μεγαλόφωνα, δύο αρχιράφτες: ο ένας κοντός και έτοιμος να σκάσει από το πάχος, ο άλλος λιγνός σαν μπαστούνι και γενειοφόρος. Κανένας τους δεν ήταν από το ραφείο της Μάριλιν.

«Κυρία Πτεράργυρη,» εξήγησε ο Βόνιορ, «η κόρη σας, προφανώς, σκοπεύει να συναντήσει το καραβάνι καθοδόν–»

«Γιατί, όμως;»

«Γιατί αντιλήφτηκε ότι την παρακολουθούσα, και το ήξερε πως θα σας ανέφερα την επίσκεψή της στο στάβλο της Δάθρης. Φοβήθηκε, λοιπόν, δύο πράγματα: πρώτον, ότι θα καταλαβαίνατε γιατί ήθελε τα άλογα και, δεύτερον, ότι θα την εμποδίζατε απ'το να ακολουθήσει το καραβάνι.»

Και είχε δίκιο: δε θα την άφηνα ν'ακολουθήσει το καραβάνι. Μα τη Φλόγα, δε θα την άφηνα! «Επομένως,» είπε η Μάριλιν, «αποφάσισε να φύγει από τώρα, προτού προλάβω να κάνω κάτι.»

Ο Βόνιορ ένευσε.

Τα κάνεις όλα καλά, Αργκανθικιανέ, παρατήρησε, με κάποιο θαυμασμό, η Πτεράργυρη. *Πολεμάς καλά, κατασκοπεύεις καλά, και καταλαβαίνεις με σχετική ευκολία τα σχέδια των άλλων.*

Έκανες, όμως, κι ένα λάθος… «Δεν έπρεπε να την είχες ειδοποιήσει για τον ερχομό της φρουράς.»

«Μου είχατε ζητήσει να την προστατέψω, αν χρειαστεί,» της θύμισε ο Βόνιορ.

Ναι, σ'το είχα ζητήσει, αλλά αυτό που τελικά συνέβη την βάζει σε περισσότερο κίνδυνο! «Χωρίς, όμως, να σε αντιληφτεί!» αντιγύρισε η Μάριλιν. «Εσύ πήγες κι έκανες ακριβώς εκείνο που δεν έπρεπε!» Ήταν θυμωμένη, πολύ θυμωμένη μαζί του, επειδή τώρα δεν ήξερε πώς να δράσει, πώς να φέρει την κόρη της, πάλι, πίσω στη Σερανβέλ.

Ο Βόνιορ απέφυγε τη ματιά της. «Με συγχωρείτε, κυρία. Εκείνη την ώρα, δεν μπορούσα να σκεφτώ κάποιον καλύτερο τρόπο για να την ειδοποιήσω. Δεν είχα χρόνο.»

«Τέλος πάντων…» αναστέναξε η Μάριλιν. Και κοίταξε τον δούλο από πάνω ως κάτω. *Πόσο τον εμπιστεύομαι;* αναρωτήθηκε. *Τον εμπιστεύομαι αρκετά για να τον στείλω στο κατόπι της Θήρνα, έξω από τη Σερανβέλ; Θα κατασκοπεύσει την κόρη μου όπως έκανε και μέσα στην πόλη, ή, δοθείσης της ευκαιρίας, θα δραπετεύσει και θα ταξιδέψει νότια, προς το Άργκανθικ, ελπίζοντας ότι θα φτάσει ζωντανός;*

«Τι θα επιθυμούσατε, τώρα, από εμένα, κυρία Πτεράργυρη;» Ο Βόνιορ ύψωσε το βλέμμα του, για να την αντικρίσει καταπρόσωπο.

Δεν υπήρχε ντροπή στα μάτια του, παρατήρησε η Μάριλιν. Μάλλον, πίστευε ότι είχε κάνει ό,τι καλύτερο μπορούσε.

Και τι έλεγε ετούτο γι'αυτόν; *Μπορώ να τον στείλω στο κατόπι της Θήρνα, ή όχι;*

Τι θ'αποφάσιζε ο Νολράκο, αν ήταν εδώ;

Το βάρος της ευθύνης ήταν πολύ αισθητό στους ώμους της Μάριλιν.

Τελικά, αποφάσισε ότι δεν είχε άλλη επιλογή. Έπρεπε να εμπιστευτεί τον Βόνιορ· γιατί, ποιον άλλο να έστελνε; Τον Νασμάρο; Αυτόν τον εμπιστευόταν ακόμα λιγότερο. Κι επιπλέον, δεν ήταν τόσο έξυπνος, τόσο ευρηματικός, και τόσο επιδέξιος, όσο ο Αργκανθικιανός.

«Θέλω να τους ακολουθήσεις,» είπε η Μάριλιν. «*Χωρίς να σε αντιληφτούν.*»

«Μην ανησυχείτε, κυρία. Αυτό που συνέβη σήμερα ήταν ένα τραγικό λάθος, που θα φροντίσω να μην επαναληφθεί. Ωστόσο, πρέπει να σας ρωτήσω: Αν η κόρη σας βρεθεί σε άμεσο και μεγάλο κίνδυνο, τι να κάνω; Να παραμείνω κρυμμένος, ή να φανερωθώ και να τη βοηθήσω;»

Η Μάριλιν απάντησε δίχως σκέψη: «Να φανερωθείς και να τη βοηθήσεις. Εκτός αν έχεις τη δυνατότητα να τη βοηθήσεις χωρίς να σε δει.»

«Καταλαβαίνω, κυρία,» είπε ο Βόνιορ· και ρώτησε: «Μέχρι πού επιθυμείτε να την ακολουθήσω;»

«*Μέχρι πότε;* θα ήταν η σωστή ερώτηση, Βόνιορ. Θέλω να την ακολουθείς μέχρι να επιστρέψει εδώ, στη Σερανβέλ. Διότι, δεν είναι δυνατόν, κάποτε θα επιστρέψει…»

Ο Αργκανθικιανός ένευσε. «Θα χρειαστώ ένα άλογο,» είπε, «και κάποια χρήματα.»

Σωστά, σκέφτηκε η Μάριλιν. «Μισό λεπτό,» αποκρίθηκε. «Πρέπει να ενημερώσω μέσα ότι φεύγω για λίγο.» Και μπήκε στο ραφείο, ενώ ο Βόνιορ έμεινε έξω, στον πλακόστρωτο δρόμο της Τριτεμπορικής Συνοικίας.

Ο καβγάς των δύο αρχιραφτών είχε τελειώσει, παρατήρησε, και οι άντρες είχαν εξαφανιστεί.

Ο Άνρημ κοίταξε πάνω απ'τον ώμο του, το κατασκηνωμένο καραβάνι του Βισκάλο Άρντλεθ, καθώς εκείνος κι η Θήρνα απομακρύνονταν απ'αυτό και από τη Σερανβέλ, καβαλώντας τα καινούργια τους άλογα. Πριν από λίγο, είχαν βγει απ'την Πύλη των Αρχαίων, είχαν τροχάσει για μισό χιλιόμετρο επάνω στη λιθόστρωτη δημοσιά, και μετά είχαν στρίψει δυτικά, ακολουθώντας έναν μικρότερο δρόμο.

«Δε θα ήταν συνετό να κρυφτούμε κάπου εδώ κοντά, περιμένοντας μέχρι αύριο;» είπε ο Άνρημ.

«Όχι,» αποκρίθηκε η Θήρνα. «Γιατί έχω τη μητέρα μου ικανή να έρθει να μας βρει και να μας προκαλέσει πρόβλημα.»

«Αν τα πράγματα είναι έτσι όπως τα λες, τότε θα στείλει, ούτως ή άλλως, κάποιον να μας ακολουθήσει. Τον Βόνιορ, κατά πάσα πιθανότητα.»

«Όταν θα είμαστε, πια, μακριά από τη Σερανβέλ, δε με πειράζει. Ας έχουμε κι έναν ακόμα σύντροφο, για να φυλά τα νώτα μας.»

«Σήμερα, πόσο θ'απομακρυνθούμε;» θέλησε να μάθει ο Άνρημ.

«Θα πάμε ως τα σύνορα των περιχώρων.»

«Και πού θα εφοδιαστούμε; Πρέπει από κάπου ν'αγοράσουμε τρόφιμα, Θήρνα, και όχι μόνο. Χρειαζόμαστε κουβέρτες, για τη νύχτα, και μια σκηνή, ίσως. Το ταξίδι ως το Πάρντβακ είναι μακρύ.»

«Θ'αγοράσουμε ό,τι θέλουμε στην Έβεραν,» είπε η Θήρνα.

«Στην *Έβεραν*;» εξεπλάγη ο Άνρημ. «Θήρνα, η Έβεραν είναι εξήντα λεύγες μακριά από εδώ!»

«Λες να μην το ξέρω;»

«Θα κάνουμε πέντε μέρες, μέχρι να φτάσουμε εκεί. Έπρεπε να είχαμε εφοδιαστεί στη Σερανβέλ. Δεν έπρεπε να είχαμε βιαστεί.»

«Θα επιβιώσουμε…» είπε η Θήρνα. Και πρόσθεσε: «Έχω εμπιστοσύνη στις ικανότητές σου να βρίσκεις τροφή και καταφύγιο.»

«Μακάρι να είχα κι εγώ την ίδια εμπιστοσύνη. Δυστυχώς, όμως, δεν την έχω: γι'αυτό, τουλάχιστον, ας σταματήσουμε σ'ένα χωριό ν'αγοράσουμε κουβέρτες.» Παρότι καλοκαίρι, τα βράδια έκανε κρύο στις περιοχές γύρω από τη Σερανβέλ. Δεν μπορούσε κανείς να κοιμάται ασκέπαστος, και η κάπα δεν αποτελούσε πάντα αρκετά ζεστό κάλυμμα –ειδικά οι καλοκαιρινές κάπες. *Επιπλέον,* σκέφτηκε ο Άνρημ, *έτσι βιαστικά όπως φύγαμε από την πόλη, δεν είμαστε κατάλληλα ντυμένοι για ταξίδι. Άσε που δεν έχουμε ούτε μια αλλαξιά ρούχα–* Συνειδητοποίησε ότι αυτή την τελευταία σκέψη δε θα την έκανε, αν δεν είχε ζήσει τη μισή του ζωή στη Σερανβέλ, αν εξακολουθούσε να μην είναι παρά ένας… κανονικός Ερσαγκμόριος (ό,τι κι αν σήμαινε αυτό). Συνοφρυώθηκε, ακούσια, καθώς παρατηρούσε, γι'ακόμα μια φορά, τις αλλαγές που είχε επιφέρει επάνω του η Πόλη των Ανοιγμάτων, όσο μικρές κι αν ήταν.

Η Θήρνα πρόσεξε την έκφραση στο πρόσωπό του, και νόμισε ότι είχε να κάνει με τη διαφωνία τους, ότι ο Ερσαγκμόριος είχε θυμώσει με τις αποφάσεις της. «Εντάξει,» του είπε. «Θα σταματήσουμε σ'ένα χωριό και θ'αγοράσουμε κουβέρτες. Έχεις δίκιο, θα μας φανούν απαραίτητες.

»Πάντως,» πρόσθεσε, καθώς άρχισε να οδηγεί το άλογό της προς έναν συνοικισμό που καπνός υψωνόταν απ'τις καμινάδες των σπιτιών του, «να έχεις υπόψη σου ότι δεν έχω και πολλά χρήματα μαζί μου. Κι ετούτο σημαίνει ότι οι κυνηγετικές σου ικανότητες δε θα μας είναι χρήσιμες μόνο σε περίπτωση ανάγκης. Καλύτερα να πιάνουμε εμείς οι ίδιοι το φαγητό μας, παρά να πληρώνουμε γι'αυτό.»

«Να και κάτι που ποτέ δε θα περίμενα ν'ακούσω από εσένα, Θήρνα,» μειδίασε ο Άνρημ.

«Χαλεποί καιροί,» αποκρίθηκε εκείνη, «κι ελάχιστα χρήματα.»

Ναι, συλλογίστηκε ο Ερσαγκμόριος, *ελάχιστα χρήματα. Κι όταν τα χρήματα στερεύουν, εσείς οι Σερανβέλιοι νομίζετε ότι, μαζί τους, στερεύει κι η ίδια σας η ζωή. Πράγμα φυσικό –ή, μάλλον,* αφύσικο*–, αφού την έχετε βασίσει στο χρυσάφι.*

Καθώς πήγαινε στην οικία των Περίδετων, η Μάριλιν αναρωτήθηκε πού βρήκε η Θήρνα το χρυσάφι για ν'αγοράσει άλογα. Δεν είχε τόσα χρήματα μαζί της. Ο Νολράκο τής είχε, προ ημερών, δώσει μονάχα μερικά νομίσματα, για να καλύψει ό,τι έξοδα πιθανώς να της τύχαιναν, λαμβάνοντας υπόψη του ότι εκείνη θα έτρωγε και θα κοιμόταν στο σπίτι της Ζεθάλιν. Επομένως, το μόνο που μπορεί να αγόραζε ήταν ρούχα ή παπούτσια, ή ίσως, κάποια στιγμή, να ήθελε να φάει έξω, για αλλαγή. Πάντως, σίγουρα, ο πατέρας της δεν είχε στο νου του ότι η Θήρνα θα αγόραζε δύο άλογα.

Οπότε, μία εξήγηση υπήρχε: *Η κόρη μου πήρε χρήματα από τα μπαούλα που φέραμε απ'την έπαυλη.* Γιατί αποκλείεται να τα είχε ζητήσει από τη Ζεθάλιν, και η Ζεθάλιν αποκλείεται να της τα είχε δώσει –*τουλάχιστον, όχι χωρίς να ενημερώσει εμένα πρώτα.*

Φτάνοντας στην οικία των Περίδετων και στο δωμάτιό της, η Μάριλιν διαπίστωσε ότι είχε υποθέσει σωστά. Έλειπαν χρήματα από το ένα μπαούλο, και δεν μπορεί να τα είχε πάρει άλλος από τη Θήρνα.

Καταράστηκε κάτω απ'την ανάσα της. *Αυτή η κόρη μου! Μα τη Φλόγα, τι έχει πάθει; Έχει τρελαθεί τελείως; Ξοδεύει τόσα λεφτά για ν'ακολουθήσει έναν μισθοφόρο που*– Αναστέναξε, κουνώντας το κεφάλι.

Ύστερα, στράφηκε στον Βόνιορ, ο οποίος την είχε ακολουθήσει μέσα στο δωμάτιο και είχε κλείσει την πόρτα. *Και τώρα, θα πρέπει να ξοδευτούν κι άλλα χρήματα, προκειμένου να στείλω αυτόν στο κατόπι της... Σε τι μπελάδες μ'έχει βάλει! Και πού πάει να μπλέξει...*

«Θέλετε να σας βοηθήσω, κυρία;» ρώτησε ο Αργκανθικιανός.

Η Μάριλιν βλεφάρισε, μπερδεμένη, μην καταλαβαίνοντας, προς στιγμή, τι ήθελε να της πει. Μετά, όμως, κατάλαβε. «Όχι,» αποκρίθηκε, «δε χρειάζεται.» Παίρνοντας ένα βαλάντιο από ένα συρτάρι του κομοδίνου, άρχισε να το γεμίζει με νομίσματα. *Και θα πρέπει να πάω εγώ για ν'αγοράσω το άλογο,* σκέφτηκε, καθώς έβλεπε το χρυσάφι και το ασήμι να πέφτουν, από τη χούφτα της, στο δερμάτινο σακούλι. *Κανένας έμπορος δε θα πουλήσει άλογο σε δούλο.* Ή, τουλάχιστον, οι περισσότεροι έμποροι δε θα το έκαναν.

Έχοντας αγοράσει κουβέρτες και φλασκιά («Θα χρειαστούμε κάτι για ν'αποθηκεύουμε το νερό που θα βρίσκουμε,» είχε θυμίσει ο Άνρημ στη Θήρνα) από τον συνοικισμό, έφυγαν, στρίβοντας νότια και κατευθυνόμενοι προς τη μεγάλη, λιθόστρωτη δημοσιά που ξεκινούσε από την Πρώτη Πύλη της Σερανβέλ και συνέχιζε δυτικά, αλλά δεν έφτανε και πολύ μακριά από την πόλη· σταματούσε πολύ πριν από τα σύνορα των περιχώρων, εκτεινόμενη περίπου δεκαπέντε χιλιόμετρα από την αρχή ως το τέλος της. Μετά, υπήρχαν μονάχα χωματόδρομοι. Καθώς και ορισμένοι –ελάχιστοι– λιθόστρωτοι δρόμοι, των οποίων οι πλάκες ήταν κακοδιατηρημένες, ραγισμένες, και, σε αρκετά σημεία, ακόμα και τελείως σπασμένες. Δεν επρόκειτο για έργο των Αρχών της Σερανβέλ, παρά για ιδιωτικές πρωτοβουλίες εμπόρων ή ντόπιων, που ήθελαν να περνάνε τα κάρα τους με άνεση. Ωστόσο, δε φαίνονταν πρόθυμοι να διατηρούν κιόλας εκείνο που είχαν κατασκευάσει.

Η Θήρνα και ο Άνρημ τρόχαζαν, για την ώρα, επάνω στη δημοσιά, η οποία ήταν και καλοφτιαγμένη και καλοδιατηρημένη. Η έπαυλη των Πτεράργυρων δεν

βρισκόταν μακριά από εδώ. Καμένη και κατεστραμμένη. Η Θήρνα είχε υποσχεθεί στον εαυτό της να μη γυρίσει να κοιτάξει, όταν θα περνούσαν από κοντά. Τελικά, όμως, και γύρισε και κοίταξε· κι αυτό που είδε –ένα ερείπιο, ένα πυρπολημένο κέλυφος, μια ρημαγμένη σκιά της κάποτε ζωντανής οικίας– τη γέμισε με θλίψη· αλλά, συγχρόνως, τη φόρτισε με περισσότερο μίσος για τους κακοποιούς που είχαν προκαλέσει μια τέτοια καταστροφή. Περισσότερο μίσος και περισσότερη αποφασιστικότητα, να τους βρει και να τους κάνει να πληρώσουν.

Και δεν ήταν μόνο η έπαυλη των Πτεράργυρων που βρισκόταν σ'αυτά τα χάλια: κι άλλα σπίτια ήταν παρόμοια κατεστραμμένα από την πυρκαγιά. Και σπίτια και χωράφια.

Ευτυχώς, τα δικά μας χωράφια δεν έπαθαν ζημιά, παρατήρησε η Θήρνα, βλέποντας τα στρέμματα γης δυτικά της έπαυλης. Δύο άντρες στέκονταν κοντά σ'έναν μαντρότοιχο και μιλούσαν. Ο ένας, νόμιζε η Πτεράργυρη, ήταν ο Επιστάτης Λανκόρο.

Φυσικά, δεν σταμάτησε για να του μιλήσει, και, καθώς απομακρυνόταν από την καμένη έπαυλη, ανακάλυψε ότι ο νους της παρέμεινε εκεί, πίσω, σ'αυτήν και στα υπόλοιπα πυρπολημένα οικοδομήματα και χωράφια. Ερείπια και ρημαγμένες εκτάσεις… *Και οι Αρχές της Σερανβέλ τι κάνουν για να βρουν τους ενόχους; Τι κάνει η φρουρά; Τι κάνει το Υπουργικό Συμβούλιο; Τι κάνει η περίφημη Αστυνομία της πόλης, που είναι ο φόβος κι ο τρόμος; Ή, μήπως, δεν υπάρχει καν; Μήπως δεν είναι παρά ένας μύθος; Μια φοβέρα για τους εγκληματίες;* Γιατί, άλλωστε, ποιος είχε ποτέ του δει Αστυνόμο; Λειτουργούσαν τόσο κρυφά, που κανείς δεν τους έβλεπε και κανείς δεν ήξερε τίποτα γι'αυτούς. Δηλαδή, μπορεί να μην υπήρχαν καν!

Όπως και νάχε, είτε υπήρχαν είτε όχι, η ουσία παρέμενε ίδια κι απαράλλακτη: κανείς δεν έκανε κάτι για να βρει τους κακοποιούς που είχαν προκαλέσει την πυρκαγιά.

Εκτός, βέβαια, αν το έκαναν τόσο κρυφά που κανένας δεν ήξερε τίποτα…

Αλλά, αν είχαν ενδιαφερθεί, δε θα έπρεπε, πρώτα, να είχαν επικοινωνήσει μαζί μας; Όλοι γνωρίζουν ότι από την έπαυλή μας ξεκίνησε η πυρκαγιά, επομένως είμαστε οι πιο πιθανοί πολίτες που μπορεί να έχουν χρήσιμες πληροφορίες.

Μπα, μάλλον κανείς δεν ενδιαφέρεται. Εκτός από εμένα. Κι όταν έχω βρει τους εγκληματίες, τότε ίσως να πάω στη φρουρά και να ζητήσω τη βοήθειά της… δεδομένου, βέβαια, ότι οι κακοποιοί θα ήταν εντός πόλης· γιατί, αν ήταν εκτός, η φρουρά δε θα της πρόσφερε καμία βοήθεια. Παρείχε προστασία μονάχα στη Σερανβέλ και στα περίχωρά της. Οτιδήποτε γινόταν έξω από την πόλη δεν την αφορούσε. Μπορούσαν να το αναλάβουν τυχοδιώκτες, ανεξάρτητοι κατάσκοποι, ή στρατοί από μισθοφόρους.

Και, μάλλον, το ίδιο ίσχυε και για την Αστυνομία. Αν, όντως, υπήρχε.

Τελικά, πόσο μας προστατεύει η πόλη μας; Τι κάνει για εμάς, εκτός απ'το να μας προσφέρει ένα σταθερό σημείο αναφοράς; Ένα σημείο αναφοράς που κι αυτό ήταν αμφιβόλως προστατευμένο από κακόβουλες εξωτερικές, ή και εσωτερικές, δυνάμεις. Αυτά που είχαν συμβεί πρόσφατα στα περίχωρα της Σερανβέλ αποδείκνυαν, στο νου της Θήρνα, την πραγματική αδυναμία της πόλης να προσφέρει επαρκή προστασία στους πολίτες της. *Αναρωτιέμαι αν θα μπορούσε, μάλιστα, να συμβεί κάτι τέτοιο ακόμα και μέσα στην ίδια τη Σερανβέλ. Κάτι τέτοιο, ή κάτι πολύ χειρότερο–*

«Πού θα συναντήσουμε το καραβάνι του Βισκάλο;» ρώτησε ο Άνρημ, διακόπτοντας τις σκέψεις της. «Στα σύνορα των περιχώρων;»

«Καλό ερώτημα… Βασικά, όπου και να το συναντήσουμε το ίδιο θα είναι. Αρκεί να το περιμένουμε σε κάποιο σημείο απ'όπου θα περάσει σίγουρα. Κι αυτό δεν είναι δύσκολο. Οι δρόμοι που ακολουθούν τα καραβάνια, για να πάνε από τη Σερανβέλ στο Πάρντβακ, είναι γνωστοί.»

Ο Άνρημ κατένευσε. «Ναι, αλλά πού; Δεν έχεις αποφασίσει ακόμα, έτσι δεν είναι;»

«Η αλήθεια είναι πως, ναι,» παραδέχτηκε η Θήρνα, «δεν έχω αποφασίσει. Πάντως, δε νομίζω ότι θα ήταν συνετό να το περιμένουμε στα σύνορα.»

«Γιατί;»

«Για πολλούς λόγους. Κατά πρώτον, ίσως η μητέρα μου να μας αναζητήσει εκεί· κι όπως σου είπα, θέλω να απομακρυνθώ αρκετά από τη Σερανβέλ, ώστε, ακόμα κι αν κάποιος άνθρωπος της Μάριλιν μάς βρει, να μη μπορεί να μας προκαλέσει πρόβλημα, ζητώντας μας να επιστρέψουμε. Κατά δεύτερον, αν μείνουμε για πολύ στα σύνορα, υπάρχει πάντα ο κίνδυνος να μας δει η φρουρά και να μας πάρει για ανάκριση, θεωρώντας μας κατασκόπους. Κατά τρίτον, θέλουμε να πάμε κάπου για να εφοδιαστούμε, έτσι δεν είναι;»

«Πού σκέφτεσαι να τους συναντήσουμε, λοιπόν;»

«Στην Έβεραν. Από εκεί δεν υπάρχει περίπτωση να μην περάσουν.» Η εν λόγω πόλη ήταν κτισμένη στο σημείο όπου ο ποταμός Φένριντ (που ερχόταν βόρεια, από τα μέρη των βάλτων Λό'ορ-θιλ) συναντούσε τον ποταμό Όρμαλντ (που δεν ήταν πάρα ένα παρακλάδι του πολύ μεγαλύτερου ποταμού Σίλμεργκιθ, στις όχθες του οποίου ήταν οικοδομημένη η Σερανβέλ). Δεν υπήρχε άλλος γνωστός τρόπος για να διασχίσει κανείς αυτό το μέρος, εκτός απ'το να περάσει από την Έβεραν. Τα καραβάνια του Νολράκο είχαν περάσει πάμπολλες φορές από εκεί. Ο πατέρας της Θήρνα, μάλιστα, είχε και μερικούς γνωστούς στην πόλη.

«Σωστά,» είπε ο Άνρημ. «Η Έβεραν ακούγεται καλό σημείο για να περιμένουμε. Είναι λίγο μακριά, βέβαια, αλλά, όπως είπες κι εσύ, σίγουρα θα περάσουν από εκεί.»

«Σ'εννιά μέρες από την αναχώρησή τους πρέπει να έχουν φτάσει.»

«Που σημαίνει ότι έχουμε πολύ καιρό στη διάθεσή μας, γιατί εμείς θα φτάσουμε στο μισό χρόνο.»

«Ναι,» συμφώνησε η Θήρνα, «εκτός αν ταξιδέψουμε με αργότερο ρυθμό…»

«Προτείνεις να το κάνουμε;»

«Ναι, γιατί όχι; Όταν είμαστε, πλέον, μακριά απ'τη Σερανβέλ, δε θα χρειάζεται να φοβόμαστε τη μητέρα μου. Και δεν υπάρχει λόγος να φτάσουμε στην Έβεραν σε τέσσερις, πέντε μέρες· μπορούμε να φτάσουμε σε έξι ή εφτά και πάλι να κάνουμε τη δουλειά μας.»

Ο Βόνιορ βγήκε από την Πύλη των Αρχαίων, έφιππος επάνω στο καινούργιο του άλογο: ένα μεγαλόσωμο, καφετί ευνουχισμένο αρσενικό. Ο Αργκανθικιανός ήταν ντυμένος με ταξιδιωτικά ρούχα, και από τη σέλα του αλόγου του κρεμόταν το μακρύ του σπαθί κι ένας σάκος, γεμάτος με τα απαραίτητα εφόδια, καθώς και με μερικά χρήματα που του είχε δώσει η Μάριλιν από τα μπαούλα του συζύγου της.

Η Θήρνα και ο Άνρημ είχαν περάσει από την Πύλη των Αρχαίων πριν από αρκετή ώρα. Ο Βόνιορ το καταλάβαινε από τις θέσεις των ήλιων: όταν τους είχε δει να βγαίνουν από την πόλη, ο Λούντρινχ και ο Βάνσπαρχ σκαρφάλωναν προς το κέντρο του ουρανού· τώρα, το είχαν περάσει. Το μεσημέρι είχε έρθει, και η ζέστη ήταν δυνατή. Ο Αργκανθικιανός αισθανόταν τον ιδρώτα να κυλά στο μέτωπό του, κάτω απ'την κουκούλα της καλοκαιρινής κάπας του, η οποία δεν έκανε και πολλά για να τον προστατεύει από τις φλογερές ηλιακές ακτίνες.

Ωστόσο, ετούτο δεν ήταν παρά το μικρότερο από τα προβλήματά του. Εκείνο που τον απασχολούσε, έντονα, ήταν πώς θα εντόπιζε την κόρη της Μάριλιν και τον Ερσαγκμόριο. Ο Βόνιορ δεν ήταν ιχνηλάτης· δεν μπορούσε ν'ακολουθήσει τ'αχνάρια των ζώων τους. Έπρεπε να βρει άλλο τρόπο.

Έπρεπε να σκεφτεί όπως, λογικά, θα σκέφτονταν κι εκείνοι. *Αν ήμουν η Θήρνα, προς τα πού θα πήγαινα; Θα κρυβόμουν κάπου εδώ γύρω και θα περίμενα το καραβάνι να ξεκινήσει;* Έστρεψε το βλέμμα του στο καταυλισμένο καραβάνι του Βισκάλο Άρντλεθ. *Ή, θα έφευγα, κατευθυνόμενος δυτικά, ώστε να το συναντήσω παρακάτω;*

Και τα δύο ήταν πιθανά. Ποιο ήταν, όμως, το πιθανότερο; Αφού η Θήρνα είχε φύγει άρον-άρον από τη Σερανβέλ, προκειμένου να αποφύγει μια συνάντηση με τη μητέρα της, αυτό σήμαινε πως, μάλλον, θα ήθελε ν'απομακρυνθεί και όσο το δυνατόν περισσότερο από την πόλη. Άρα, το πιθανότερο ήταν *–ή, τουλάχιστον, έτσι μου φαίνεται–* ότι θα είχε κατευθυνθεί δυτικά, σκοπεύοντας να συναντήσει τους εμπόρους καθοδόν.

Καλύτερα να βεβαιωθώ, όμως, κατέληξε ο Βόνιορ, και ξεκίνησε να κάνει έναν μεγάλο κύκλο του καταυλισμένου καραβανιού. Ή, πιο σωστά, ένα ημικύκλιο,

αφού το καραβάνι δεν βρισκόταν παρά εκατό μέτρα από τα τείχη της πόλης. Ένα ημικύκλιο ακτίνας δύο χιλιομέτρων. Αποκλείεται η Θήρνα κι ο Άνρημ να είχαν πάει πιο μακριά· δε θα είχαν ορατότητα.

Ο Βόνιορ εντόπισε μονάχα έναν ταξιδιώτη, ο οποίος είχε σταματήσει στο πλάι ενός χωματόδρομου, για να πιει νερό από μια πέτρινη πηγή. Επίσης, είδε ένα κάρο, το οποίο κατευθυνόταν προς τη Σερανβέλ, γεμάτο με σιτηρά. Η κόρη της Μάριλιν και ο Ερσαγκμόριος, όμως, δε φαίνονταν πουθενά.

Πρέπει να πήγαν δυτικά, σκέφτηκε ο Βόνιορ. Αλλά αισθανόταν αβέβαιος. Αν έκανε λάθος;…

Αν έκανε λάθος, ας έκανε! Στο κάτω-κάτω, δε θα ήταν και τραγικό. Αν δεν έβρισκε τη Θήρνα και τον Άνρημ, τότε θα περίμενε το καραβάνι να ξεκινήσει, θα το ακολουθούσε, και, σίγουρα, θα τους έβλεπε να το κατασκοπεύουν από απόσταση.

Έστριψε στον πρώτο δρόμο δυτικά, αρχίζοντας να καλπάζει.

Το βράδυ είχαν περάσει τα σύνορα των περιχώρων της Σερανβέλ, και σταμάτησαν τα άλογά τους, για να ξεκουραστούν τα ζώα και εκείνοι.

«Πεθαίνω της πείνας,» παραδέχτηκε η Θήρνα, αφιππεύοντας. Είχε να φάει μια μέρα ολόκληρη.

«Σ’το είπα ότι έπρεπε να είχαμε εφοδιαστεί καλύτερα. Η Έβεραν είναι μακριά.» Ο Άνρημ μόρφασε, καθώς κατέβαινε απ’το άλογό του και ο τραυματισμένος του μηρός τού έριχνε μια δυνατή σουβλιά, παρότι η πληγή είχε σχεδόν επουλωθεί.

«Υποτίθεται ότι θα κυνηγούσες…» του θύμισε η Θήρνα, δένοντας το δικό της άλογο σ’ένα δέντρο.

«Θα κυνηγήσω, όταν βρω την ευκαιρία,» αποκρίθηκε εκείνος. «Τα περισσότερα ζώα κοιμούνται το βράδυ, και είναι χωμένα στις φωλιές τους. Επιπλέον, δεν έχω ούτε ένα τόξο μαζί μου.»

«Υπέροχα…» Η Θήρνα έλυσε τη σέλα του αλόγου της και την άφησε παραδίπλα.

Ο Άνρημ είχε αρχίσει να περιποιείται κι εκείνος το δικό του άλογο. «Μπορώ να φτιάξω, όμως. Αν και υπάρχει ένα πρόβλημα…»

«Τι πρόβλημα;»

«Δεν έχω τι να χρησιμοποιήσω για χορδή. Χρειάζομαι το έντερο κάποιου ζώου. Αλλά, για να έχω το έντερο κάποιου ζώου, πρέπει να το σκοτώσω πρώτα. Οπότε, επιστρέφουμε πάλι στο αρχικό μας πρόβλημα, σχετικά με το κυνήγι.»

«Και τι θα κάνουμε, δηλαδή;» απαίτησε η Θήρνα, λιγάκι θυμωμένη. «Πριν, μου έλεγες ότι *μπορείς* να κυνηγήσεις. Τώρα, μου λες ότι δεν μπορείς;»

«Μπορώ,» εξήγησε ο Άνρημ. «Απλά, θα είναι πιο δύσκολο απ'ό,τι συνήθως, γιατί δεν έχουμε μαζί μας κανένα εργαλείο για να με βοηθήσει. Και είμαι και τραυματισμένος: που σημαίνει ότι δεν μπορώ να τρέξω όπως έτρεχα.»

«Μπορείς, τουλάχιστον, να κόψεις μερικά ξύλα, για ν'ανάψουμε φωτιά;»

«Ναι, αυτό είναι εύκολο. Όσο για το κυνήγι, κι αυτό θα το φροντίσουμε. Αν θυμάμαι καλά, βορειοδυτικά από εδώ υπάρχουν κάτι δάση. Θα πάμε εκεί αύριο, για ν'αναζητήσουμε θηράματα. Εξάλλου, δε βιαζόμαστε· το καραβάνι κινείται πιο αργά από εμάς.»

«Σωστά,» ένευσε η Θήρνα. «Ας κόψουμε ξύλα, τώρα. Θα σε βοηθήσω.»

«Δε χρειάζεται.»

«Χρειάζεται. Μπορούμε να κόψουμε αρκετά, ώστε να έχουμε και για τις επόμενες ημέρες.»

Ο Άνρημ δεν έφερε άλλη αντίρρηση, και ξεκίνησαν.

Στις άγριες περιοχές, πέρα από τα σύνορα των περιχώρων της Σερανβέλ, μακριά από τα φυλάκια των πολεμιστών της Πόλης των Ανοιγμάτων, ο Βόνιορ ατένισε μια φωτιά. Μια μικρή φωτιά που θα άναβε ένας ταξιδιώτης, ή δύο, ή τρεις. Πάντως, σίγουρα όχι πολύ περισσότεροι.

Ίσως να είναι η Θήρνα κι ο Άνρημ, σκέφτηκε, κοιτάζοντας τις φλόγες, που ξεχώριζαν έντονα μες στη νύχτα. Ο Αργκανθικιανός βρισκόταν μερικές εκατοντάδες μέτρα δυτικά των συνόρων της Σερανβέλ, έφιππος και επάνω σ'έναν χορταριασμένο λοφίσκο. Ένας ψυχρός αγέρας ερχόταν από την Ανατολή, από τη θάλασσα. Θα έκανε κρύο απόψε.

Να πλησιάσω, για να διαπιστώσω ποιοι είναι; Ή θα με προσέξουν;

Μάλλον, θα τον πρόσεχαν. Ειδικά αυτός ο Άνρημ είχε μάτια κι αφτιά λύκου, όταν ήταν στην ύπαιθρο. *Ας περιμένω, λοιπόν, μέχρι να ξημερώσει. Κι όταν έρθει το πρωί, όταν ο Λούντρινχ τούς λούσει με το πρώτο του φως, θα καταλάβω αν είναι εκείνοι που πρέπει ν'ακολουθήσω…*

Ονειρευόταν, ξανά, το ίδιο όνειρο: τις πιο τρομακτικές στιγμές της ζωής του, αλλοιωμένες από τους δαίμονες του νου. Ονειρευόταν τις ημέρες που είχε περάσει στα χέρια των πειρατών, αιχμάλωτός τους, προτού τον πουλήσουν στο Δουλοπάζαρο της Σερανβέλ. Έβλεπε τον αρχιπειρατή, τον καπετάνιο του σκάφους, να του χαμογελά λυκίσια, φανερώνοντας στραβά και σπασμένα δόντια. Αισθανόταν τα ούρα των άντρων του πληρώματος να κυλάνε επάνω του, ενώ εκείνος ήταν κλειδωμένος σ'ένα σιδερένιο κλουβί με κάγκελα γεμάτα σκουριά και

βρόμα. Άκουγε γέλια. Αισθανόταν να τον χτυπάνε, με γροθιές και κλοτσιές. Άκουγε βρισιές.

Ξύπνησε, και ήταν αυγή. Η φωτιά του είχε σβήσει· μονάχα μερικά καρβουνιασμένα ξύλα απέμεναν. Ο Λούντρινχ δεν είχε ακόμα ξεπροβάλει απ'τον ανατολικό ορίζοντα, αλλά το πρώτο του φως ανήγγειλε τον ερχομό του.

Ο Βόνιορ ορθώθηκε και κοίταξε προς τη μεριά απ'όπου, τη νύχτα, είχε δει τη φωτιά. Οι φλόγες της δεν είχαν σβήσει ακόμα, αν και είχαν χάσει τη δύναμή τους. Πλάι τους, καθόταν ένας μεγαλόσωμος άντρας, ακουμπώντας τα χέρια του στη λαβή ενός ξίφους που ήταν καρφωμένο στο έδαφος. Παραπέρα βρισκόταν μια άλλη φιγούρα, τυλιγμένη σε κουβέρτα. Και στα δέντρα ήταν δεμένα δύο άλογα.

Ο Άνρημ, σκέφτηκε ο Βόνιορ, στενεύοντας τα μάτια, σαν να προσπαθούσε να δει καλύτερα. *Δεν μπορεί νάναι άλλος από τον Άνρημ. Και αυτός που κοιμάται είναι, σίγουρα, η Θήρνα. Αλλά ας περιμένω λίγο ακόμα· μπορεί και να κάνω λάθος.*

Έτσι περίμενε, μέχρι που ο Λούντρινχ ανέτειλε και ο μεγαλόσωμος άντρας σηκώθηκε και ξύπνησε τη φιγούρα που κοιμόταν. Τα ξανθά μαλλιά της γυναίκας, που ήταν ντυμένη με μαύρα, άστραψαν στο πρωινό φως.

Η Θήρνα.

Τους βρήκα.

Ταξίδεψαν βορειοδυτικά, επάνω στα άλογά τους, και δεν άργησαν να φτάσουν στο δάσος που είχε πει ο Άνρημ. Εκεί, ξεπέζεψαν και ο Ερσαγκμόριος ζήτησε από τη Θήρνα να περιμένει.

«Να κοιτάς νότια, μήπως περάσει το καραβάνι· εγώ θα–»

«Το καραβάνι αποκλείεται να φτάσει τόσο γρήγορα εδώ, εκτός αν, ξαφνικά, άμαξες, άνθρωποι, και άλογα βγάλουν φτερά.»

«Όπως και νάχει, να με περιμένεις. Δε μπορείς να με βοηθήσεις στο κυνήγι.»

Η Θήρνα κατένευσε, γιατί καταλάβαινε ότι σ'αυτό ο φίλος της είχε δίκιο.

Ο Άνρημ εξοπλίστηκε, με τα όπλα που είχαν, και έφυγε, δίχως το μπαστούνι του. Το βάδισμά του είχε βελτιωθεί πολύ, παρατήρησε η Πτεράργυρη· και μετά, κάθισε σ'έναν βράχο, έχοντας την κουκούλα της στο κεφάλι. Η κοιλιά της γουργούριζε από την πείνα. Άνοιξε το φλασκί της και ήπιε μια γουλιά νερό. Ύστερα, έβγαλε μερικά ξύλα από τη σέλα του αλόγου της και άναψε φωτιά.

Στον ανατολικό ορίζοντα νόμιζε πως ατένισε μια φιγούρα. Κάποιος ταξιδιώτης; Μάλλον όχι. *Μάλλον, ο Βόνιορ είναι. Η μητέρα τον έστειλε στο κατόπι μας.*

Η ανθρώπινη μορφή ήταν στην πλαγιά ενός λοφίσκου… και ύστερα, χάθηκε. Πρέπει να είχε καθίσει, ή να είχε καλυφτεί πίσω από τίποτα θάμνους. *Η παρουσία του δε μας ενοχλεί. Αρκεί να μην προσπαθήσει να μας εμποδίσει στο ταξίδι μας.*

Κι αρκεί να είναι, όντως, ο Βόνιορ ή κάποιος άλλος απεσταλμένος της μητέρας, και όχι κανένας κατάσκοπος των εχθρών μας.

Ώρα πέρασε, και ο Άνρημ αργούσε να επιστρέψει. Η Θήρνα άρχισε ν'ανησυχεί. Τράβηξε το ξιφίδιό της απ'το θηκάρι και έστρεψε το βλέμμα της στο δάσος. Μήπως να πήγαινε να ψάξει γι'αυτόν; Τα βάθη ανάμεσα στα δέντρα ήταν σκοτεινά, και γαλήνη βασίλευε παντού. Αν ακολουθούσε τους ήχους που έρχονταν στ'αφτιά της, ίσως να τον έβρισκε…

Ή, μάλλον, όχι. Ο Άνρημ δε θα έκανε θόρυβο, όσο κυνηγούσε. Θα προσπαθούσε να αιφνιδιάσει το θήραμά του.

Αλλά, αν του συνέβη κάτι; Αν έπεσε και χτύπησε; Αν–; Προσπάθησε να ηρεμήσει τον εαυτό της. Και, συνειδητοποιώντας ότι είχε σηκωθεί, κάθισε πάλι στο βράχο. Ο Άνρημ θα επέστρεφε. Δεν ήταν κανένας τυχάρπαστος κυνηγός· ήξερε τι έκανε.

Ωστόσο, εξακολούθησε να έχει το βλέμμα της στραμμένο στο δάσος και τ'αφτιά της τεντωμένα.

Σε λίγο, ο Ερσαγκμόριος παρουσιάστηκε ανάμεσα απ'τα δέντρα. Στο ένα χέρι κρατούσε έναν σκοτωμένο λαγό απ'τ'αφτιά· στο άλλο χέρι, ένα μακρύ κομμάτι ξύλο.

«Θα φάμε, λοιπόν, σήμερα,» χαμογέλασε η Θήρνα.

«Ναι, έτσι φαίνεται,» αποκρίθηκε ο Άνρημ, πλησιάζοντας.

«Το ξύλο τι το θέλεις;»

«Για να φτιάξω τόξο.»

Ο ψητός λαγός φάνηκε υπέροχος στην πεινασμένη κοιλιά της Θήρνα, παρότι τον έφαγε σκέτο. Ήταν μαγειρεμένος μονάχα από τις φλόγες, χωρίς να έχει προστεθεί τίποτε άλλο για γεύση.

Ο Άνρημ ήταν στωικός και αμίλητος, καθώς έτρωγε, ατενίζοντας τον νότιο ορίζοντα.

Η Θήρνα τού είπε για τον άνθρωπο που είδε να τους παρακολουθεί.

«Ο Βόνιορ, νομίζεις;»

«Υποθέτω. Γιατί, αν είναι άλλος….»

«Αν είναι άλλος,» ρώτησε ο Άνρημ, «τι μπορεί να συμβαίνει;»

«Μπορεί νάναι άνθρωπος των εχθρών μας. Άνθρωπος του Βισκάλο.»

«Αυτό προϋποθέτει ότι οι εχθροί μας γνωρίζουν πως έχουμε φύγει από τη Σερανβέλ.»

«Ναι,» συμφώνησε η Θήρνα. «Αλλά το αποκλείεις;»

«Δεν ξέρω. Μου μοιάζει, όμως, λίγο απίθανο, καθώς φύγαμε πολύ ξαφνικά, για να έχουν προβλέψει την κίνησή μας. Ακόμα κι έτσι, πάντως,» πρόσθεσε, «καλό θα ήταν να έχουμε το νου μας σ'αυτόν που μας παρακολουθεί.»

Όταν τελείωσαν το φαγητό τους και ξεκουράστηκαν, οι ήλιοι είχαν περάσει από το κέντρο του ουρανού και έγερναν ο ένας προς την Ανατολή κι ο άλλος προς τη Δύση. Η Θήρνα και ο Άνρημ καβάλησαν τα άλογά τους και συνέχισαν το ταξίδι τους δυτικά, προς την Έβεραν.

Οι περιοχές εδώ ήταν άγριες, χωρίς να υπάρχουν παρά ελάχιστα χωριά, τα οποία φαίνονταν από μεγάλη απόσταση, με τις καμινάδες τους να καπνίζουν, και στα οποία μπορούσε να πάει κανείς μονάχα από κακοτράχαλα μονοπάτια, που σκαρφάλωναν πλαγιές σπειροειδώς, σαν γιγάντια φίδια της ερημιάς.

Το σούρουπο, η Θήρνα κι ο Άνρημ, κατεβαίνοντας με προσοχή μια πλαγιά γεμάτη ξερά χόρτα, ατένισαν, από κάτω τους και σε απόσταση κάπου μισό χιλιόμετρο, δύο άμαξες να κυλάνε επάνω σε μια στενή πεδιάδα. Ήταν δεμένες η μία πίσω απ'την άλλη, και τις τραβούσαν τέσσερα άλογα. Στη θέση του οδηγού, κάθονταν δύο ανθρώπινες φιγούρες (μάλλον άντρες, αλλά χωρίς να είναι βέβαιο). Η μία απ'αυτές φορούσε πλατύγυρο καπέλο και μαστίγωνε, κάπου-κάπου, τα ζώα, μ'ένα μακρύ, δερμάτινο μαστίγιο. Η άλλη φορούσε κουκούλα.

Οι άμαξες ήταν κλειστές, και είχαν στενά παράθυρα, μέσα στα οποία φαινόταν σκοτάδι. Τουλάχιστον, από αυτή την απόσταση, η Θήρνα κι ο Άνρημ δεν μπορούσαν να ξεχωρίσουν τίποτε άλλο.

Η Πτεράργυρη, όμως, θυμήθηκε κάτι. «Γυρολόγος…» μουρμούρισε.

«Τι πράγμα;» ρώτησε ο Άνρημ, στρέφοντας το βλέμμα του, για να την κοιτάξει.

«Αυτές οι άμαξες,» εξήγησε η Θήρνα, «νομίζω ότι περιέχουν Λο'ανθάκ.»

«Λο'ανθάκ; Γιατί;» Ο Άνρημ είχε ακούσει, φυσικά, για τους Άντρες του Θανάτου: τρομακτικούς και θηριώδεις φονιάδες, τους οποίους έφτιαχναν ορισμένοι αλχημιστές της Σερανβέλ. Στην πραγματικότητα, όμως, δεν είχε ποτέ του δει κανέναν. Μάλιστα, αναρωτιόταν αν επρόκειτο για μύθο, όπως είναι ο Γέροντας των Ανοιγμάτων.

«Υπάρχουν άνθρωποι που ονομάζονται Γυρολόγοι,» είπε η Θήρνα, «και μεταφέρουν τους Λο'ανθάκ σε άλλες χώρες. Κάποιοι ευγενείς ακριβοπληρώνουν, για να σκοτώσουν έναν από τους αντιπάλους τους. Επισήμως, βέβαια, στη Σερανβέλ οι Λο'ανθάκ είναι παράνομοι, όπως και κάθε επαγγελματίας δολοφόνος, αλλά, στην περίπτωσή τους ειδικά, το Συμβούλιο κάνει τα στραβά μάτια, διότι, προσφέροντας τις υπηρεσίες των Λο'ανθάκ σε άλλες χώρες, οι Γυρολόγοι φέρνουν χρήματα στην πόλη. Φορολογούνται κανονικότατα, όπως καταλαβαίνεις–»

«Μα τα Πνεύματα, όχι, δε σας καταλαβαίνω καθόλου εσάς τους Σερανβέλιους! Από τη μια ορίζετε κάτι ως 'παράνομο', κι απ'την άλλη πάτε και το κάνετε επειδή σας συμφέρει. Περιπτώσεις και υποπεριπτώσεις. Χάος.»

Η Θήρνα μειδίασε μέσα στη σκιά της κουκούλας της. Ο Άνρημ, γι'ακόμα μια φορά, είχε δίκιο, όφειλε να παραδεχτεί. Γι'ακόμα μια φορά, η απλή του λογική την εξέπληττε ευχάριστα.

Μακάρι τα πράγματα να ήταν τόσο απλά. Δεν είναι, όμως.

«Θα τους προσπεράσουμε;» ρώτησε ο Άνρημ. «Μπορούμε άνετα, με το ρυθμό που πηγαίνουν.»

Η Θήρνα ένευσε. «Ναι, θα τους προσπεράσουμε. Και καλύτερα θα ήταν να κάνουμε κύκλο, για να βγούμε μπροστά τους. Δε θέλω να τους συναντήσω.»

Ο Ερσαγκμόριος συνοφρυώθηκε. «Φοβάσαι πως ίσως να μας επιτεθούν;»

«Δε νομίζω να μας επιτεθούν· δεν είναι ληστές, άλλωστε. Όμως, έτσι κι αλλιώς, καλύτερα να μην έχει κανείς πολλά-πολλά με τους Γυρολόγους, Άνρημ. Είναι επικίνδυνοι, για διάφορους λόγους.» *Κι ετούτοι εδώ,* πρόσθεσε νοερά, *αν είναι όντως Γυρολόγοι, πρέπει να είναι πιο επικίνδυνοι απ'τους συνηθισμένους* (όχι πως υπήρχαν και «συνηθισμένοι» Γυρολόγοι, βέβαια, αλλά τέλος πάντων…). *Δεν έχω ποτέ ξανά ακούσει να ταξιδεύουν με* δύο *άμαξες γεμάτες Λο'ανθάκ. Μία φτάνει και περισσεύει. Πού πηγαίνουν με τόσους φονιάδες;*

Κεφάλαιο Τριακοστό-Έβδομο
—Δοσοληψία—

Δε θυμόταν τη μητέρα της, ούτε καν σαν σκιά, ούτε καν σαν φάντασμα του μακρινού, μακρινού παρελθόντος. Ίσως ποτέ της να μην την είχε δει. Ίσως εκείνη να την είχε εγκαταλείψει μετά τη γέννα. Ο πατέρας της δεν μιλούσε γι'αυτήν, κι όταν η Θαρνάλιν τον ρωτούσε, έβρισκε τρόπους για ν'αποφεύγει τις ερωτήσεις της, ή απαντούσε με γενικότητες και ασάφειες.

Η μητέρα της μπορεί να ήταν ένας απ'τους λόγους που εκείνος είχε εγκαταλείψει τη Βένμιρχ… Η Θαρνάλιν ακόμα θυμόταν τη βραδιά της φυγής τους, παρότι τότε δεν πρέπει να ήταν ούτε πέντε χρονών. Θυμόταν την έκφραση στο πρόσωπο του πατέρα της. Θυμόταν τον βιαστικό τρόπο με τον οποίο εκείνος μάζευε τα αλχημικά του σύνεργα (όσα μπορούσε να κουβαλήσει) και τα ρούχα τους. Και θυμόταν να την παίρνει στα δυνατά του χέρια και να τη βγάζει απ'το σπίτι, στους νυχτερινούς δρόμους που ήταν σαν λαβύρινθος, και να την πηγαίνει προς τις αποβάθρες της πόλης, προς το πλοίο που τους περίμενε.

Η Θαρνάλιν ονειρευόταν, πολλές φορές, τη φυγή τους από τη Βένμιρχ, και στα όνειρά της τα πράγματα ήταν, όπως είναι συνήθως στα όνειρα, αλλοιωμένα. Αλλοιωμένα με τόσο λεπτούς και παράξενους τρόπους, που δεν ήταν βέβαιη, πλέον, για την πραγματικότητα. Ήταν, όντως, η έκφραση του πατέρα της τρομοκρατημένη; Μουρμούριζε, όντως, λόγια μέσα απ'τα δόντια του, σαν να παραμιλούσε; Υπήρχε μια γιγάντια αράχνη μέσα στα αλχημικά σύνεργα που είχε πάρει μαζί του; Είχαν, πράγματι, χαθεί στους δρόμους της Βένμιρχ για πολλή ώρα; Άλλαζαν οι ίδιοι οι δρόμοι θέσεις για να τους μπερδέψουν; Τους καταδίωκε κάποιος διαβολικός μάγος, που τα έκανε όλα αυτά; Οι φωνές που αντηχούσαν ήταν φωνές μοχθηρών πνευμάτων που είχαν πάρει μορφές γατών;

Απόψε, η Θαρνάλιν ονειρευόταν αυτό το ίδιο όνειρο, πάλι. Ετούτη τη φορά, όμως, προτού εκείνη κι ο πατέρας της προφτάσουν να πάνε στο πλοίο, τρεις κουκουλοφόρες μορφές στάθηκαν εμπρός τους, κλείνοντάς τους τον δρόμο, και η

μία απ'αυτές μίλησε, με βαριά αλλά σταθερή φωνή, σαν να ήξερε ακριβώς τι έλεγε:

Δεν μπορείς να ξεφύγεις από εμάς, αλχημιστή.

Τα λόγια αντήχησαν μέσα στους λαβυρινθώδεις δρόμους, παρότι δεν είχαν ειπωθεί δυνατά, παρότι ο ομιλητής δεν είχε φωνάξει. Αντήχησαν και έγιναν ένα με τα ουρλιαχτά των γατόμορφων δαιμόνων τριγύρω——

Η Θαρνάλιν ξύπνησε, νιώθοντας έναν έντονο τρόμο βαθιά μέσα στην ψυχή της. Ήταν η πρώτη φορά που έβλεπε το όνειρο αλλοιωμένο έτσι.

Ξεφυσώντας, παραμέρισε το σεντόνι της και πήρε καθιστή θέση στο κρεβάτι, αγκαλιάζοντας τα γόνατά της κι ακουμπώντας το σαγόνι της επάνω τους. Προσπαθώντας να ηρεμήσει. Γύρω της, το δωμάτιο ήταν σκοτεινό· φωτιζόταν μονάχα από μια αχνή δέσμη φεγγαρόφωτου που έμπαινε απ'τα κουφωτά πατζούρια.

Στ'αφτιά της ήρθαν ομιλίες–

Βλεφάρισε. *Ομιλίες;* Ποιος μπορεί να ήταν εδώ, ετούτη την ώρα; Ο πατέρας της δε δεχόταν επισκέπτες μετά το βασίλεμα των ήλιων, παρά μόνο σε πολύ ιδιαίτερες περιπτώσεις· και η Θαρνάλιν δε θυμόταν ποτέ να είχε δεχτεί κάποιον τόσο αργά. Τώρα, πρέπει να ήταν πολλές ώρες μετά τα μεσάνυχτα.

Σηκώθηκε απ'το κρεβάτι και πλησίασε την πόρτα του δωματίου της, ανοίγοντάς την μια σπιθαμή και κοιτάζοντας έξω, στο καθιστικό του σπιτιού. Η εξώπορτα ήταν μισάνοιχτη, παρατήρησε, παραξενεμένη. Επίσης μισάνοιχτη ήταν και η μεσόπορτα που οδηγούσε στο εργαστήριο του πατέρα της… κι από εκεί έρχονταν οι ομιλίες.

Μα τη Φλόγα, τι συμβαίνει; Ο βαθύς τρόμος από το όνειρό της είχε εξαφανιστεί, αλλά, τώρα, η Θαρνάλιν αισθανόταν ένα σφίξιμο στην κοιλιά, γιατί καταλάβαινε πως, ό,τι κι αν συνέβαινε, σίγουρα δεν ήταν τίποτα το συνηθισμένο· και ίσως να επρόκειτο για κάτι το… επικίνδυνο.

Βαδίζοντας ξυπόλυτη επάνω στις ξύλινες σανίδες του πατώματος, διέσχισε, αθόρυβα, το καθιστικό και ζύγωσε τη μισάνοιχτη πόρτα του εργαστηρίου, κολλώντας την πλάτη της στον τοίχο δίπλα από το άνοιγμα και κρυφακούγοντας.

«…ζητάτε!» έλεγε ο πατέρας της, έντονα.

«Ξέρουμε *ακριβώς* τι σου ζητάμε, Βάρνακ. Όπως επίσης ξέρουμε πως δεν είναι τίποτα το σπουδαίο για σένα. Όλα εξαρτώνται απ'το αν επιθυμείς πραγματικά να συνεργαστείς ή όχι…» Η φωνή ετούτη ήταν αντρική και άγνωστη για τη Θαρνάλιν, και… είχε μια αλλόκοτη χροιά, σαν αυτός που μιλούσε να είχε κάτι μπροστά απ'το στόμα του.

«Κι αν αρνηθώ να συνεργαστώ;» απαίτησε ο πατέρας της. «Τι θα κάνετε, τότε; Θα μπουκάρετε, πάλι, σαν κλέφτες στο σπίτι μου και θα με σκοτώσετε;»

«Φυσικά και όχι, αγαπητέ συμπολίτη Βάρνακ. Δεν είμαστε βάρβαροι. Η κόρη σου, ωστόσο… όπως ξέρεις, 'ατυχήματα' μπορούν πάντα να συμβούν–»

«Πώς τολμ–!»

«Και παίζεται και η φήμη σου, επίσης. Πόσο καλή φήμη μπορεί να έχει ένας άνθρωπος των Τριών Πόλεων μέσα στη Σερανβέλ;»

Σιγή, για λίγο, και ύστερα, η φωνή του πατέρα της πάλι, αλλά τώρα πιο ήρεμη: «Δε μου αφήνεις, λοιπόν, καμία επιλογή, Χαλκοπρόσωπε.»

Χαλκοπρόσωπε; Χαλκοπρόσωπος δεν ονομαζόταν εκείνος ο καινούργιος αλχημιστής που είχε έρθει στην πόλη; Εκείνος που φορούσε πάντα μια χάλκινη μάσκα; Η Θαρνάλιν δεν τον είχε αντικρίσει ποτέ, μα είχε ακούσει γι'αυτόν.

Ένα σύντομο γέλιο αντήχησε. «Μη γίνεσαι μελοδραματικός, Βάρνακ. Την επιλογή την έχεις… αν και δεν μπορώ να καταλάβω γιατί να *μην* θέλεις να μας εξυπηρετήσεις. Όπως σου προείπα, δε χάνεις τίποτα· και, μάλιστα, έχεις πιθανότητες να κερδίσεις κάτι. Η Συντεχνία–»

«–αποκλείεται να με ξαναδεχτεί.»

«Μην το λες, Βάρνακ. Ποτέ δεν ξέρεις…»

«'Ποτέ δεν ξέρεις'…» επανέλαβε ο πατέρας της. «Το ερώτημα είναι, *εσύ* πώς ξέρεις κάτι τέτοιο. Είσαι από τη Συντεχνία; Ποιος είσαι, Χαλκοπρόσωπε; και γιατί βρίσκεσαι εδώ;»

«Σε κανένα απ'αυτά τα ερωτήματα δε θα λάβεις απάντηση, τώρα. Μονάχα αν μας υπηρετήσεις ίσως αποφασίσουμε να σου απαντήσουμε.»

«Γιατί ήρθατε σε μένα; Γιατί όχι σε κάποιον άλλο αλχημιστή;»

«Μα, γιατί σε γνωρίζουμε, Βάρνακ. Από παλιά, σε γνωρίζουμε.»

«Επομένως,» είπε ο πατέρας της, «είσαι από τη Συντεχνία.»

Για ποια Συντεχνία μιλάνε; αναρωτήθηκε η Θαρνάλιν. Ο Βάρνακ δεν της είχε μιλήσει ποτέ για καμια Συντεχνία. Ωστόσο, εκείνη μπορούσε να κάνει μια υπόθεση: *Μάλλον, πρόκειται για κάποια οργάνωση στη Βένμιρχ…* Το παρελθόν του πατέρα της είχε έρθει στη Σερανβέλ, για να τον καταδιώξει. *Και για να καταδιώξει κι εμένα…*

«Δεν έχει σημασία αν είμαι από τη Συντεχνία ή όχι,» είπε ο Χαλκοπρόσωπος. «Σημασία έχει: δέχεσαι την προσφορά μας ή δεν τη δέχεσαι;»

«Η *προσφορά* σας δεν είναι προσφορά· είναι εκβιασμός. Έτσι, όπως σου απάντησα και πριν, δεν έχω άλλη επιλογή παρά να τη δεχτώ.»

«Πολύ καλά, λοιπόν. Να περιμένεις επισκέπτες, σύντομα.»

«Και τι θα κάνω μ'αυτούς τους επισκέπτες;» ρώτησε ο Βάρνακ.

«Θα σου πούμε, μην ανησυχείς. Ή ίσως να σου πουν οι ίδιοι οι επισκέπτες.»

«Δεν καταλαβαίνω. Τι σκοπούς έχετε;»

«Μη βιάζεσαι, Βάρνακ. Όλα στην ώρα τους. Προς το παρόν, ακολούθησέ μας λίγο έξω απ'το σπίτι σου.»

Η Θαρνάλιν άκουσε βήματα να ζυγώνουν, κι απομακρύνθηκε από την πόρτα, πηγαίνοντας, γρήγορα, σε μια σκοτεινή γωνία του καθιστικού και γονατίζοντας πίσω από μια πολυθρόνα. Κοιτάζοντας από μια της άκρη.

Είδε τρεις φιγούρες να βγαίνουν από το εργαστήριο του πατέρα της. Η μία απ'αυτές φορούσε κουκούλα και χάλκινη μάσκα. Η δεύτερη ήταν, σίγουρα, γυναίκα και φορούσε κι αυτή κουκούλα· τα χαρακτηριστικά του προσώπου της ήταν δυσδιάκριτα μέσα στο σκοτάδι. Η τρίτη φιγούρα ήταν επίσης κουκουλοφόρος και αντρική, έχοντας ένα μακρύ ξίφος περασμένο στη ζώνη της.

Ο Βάρνακ ακολούθησε τους τρεις μυστηριώδεις εισβολείς, και βγήκαν από την εξώπορτα της οικίας. Η Θαρνάλιν, όμως, δεν τους άκουσε να απομακρύνονται. Τους άκουσε να σταματούν έξω απ'το κατώφλι. Και ύστερα, ήρθε στ'αφτιά της ένας άλλος ήχος: ένα γρατσούνισμα, σαν κάποιος να σκάλιζε κάτι επάνω στην ξύλινη θύρα του σπιτιού.

Η Θαρνάλιν συνέχισε ν'αφουγκράζεται, παραξενεμένη και χωρίς να κουνιέται απ'τη θέση της.

Σε λίγο, ο πατέρα της ρώτησε: «Τι δείχνει αυτό;»

«Δείχνει,» αποκρίθηκε ο Χαλκοπρόσωπος, «ότι μπορούμε να σ'εμπιστευτούμε. Ότι είσαι δικός μας άνθρωπος.»

Και μετά, βήματα ακούστηκαν επάνω στο πλακόστρωτο του δρόμου. Βήματα που ξεμάκραιναν.

Ο Βάρνακ επέστρεψε στο σπίτι, κλείνοντας την πόρτα πίσω του και πηγαίνοντας στο εργαστήριό του. Η Θαρνάλιν δεν μπορούσε να δει καθαρά το πρόσωπό του μέσα στο σκοτάδι, αλλά αντιλαμβανόταν πόσο προβληματισμένος πρέπει να ήταν, πόσο παγιδευμένος πρέπει να αισθανόταν. Οι άνθρωποι που είχαν έρθει να τον εκβιάσουν δεν του είχαν αποκαλύψει ούτε τι ακριβώς ήθελαν να κάνει γι'αυτούς – ή, τουλάχιστον, έτσι είχε εκείνη καταλάβει.

Σηκώθηκε από τη γονατιστή της θέση, λοξοκοιτάζοντας την πόρτα του εργαστηρίου, μήπως ο Βάρνακ επιστρέψει. Αυτός, όμως, δε φαινόταν, ούτε ακουγόταν, να γυρίζει στο καθιστικό.

Η Θαρνάλιν ζύγωσε την εξώπορτα της οικίας και την άνοιξε, γλιστρώντας το μισό της σώμα έξω και κοιτάζοντας το νέο λάξευμα που υπήρχε εκεί. Ακριβώς κάτω απ'το ιστιοφόρο, οι εκβιαστές είχαν χαράξει ένα σύμβολο που δεν ήταν τίποτα το ιδιαίτερο, μα εκείνη δεν το είχε ξαναδεί. Επρόκειτο για έναν κύκλο και, μέσα στον κύκλο, ένα νύχι, ή δόντι, με την αιχμηρή του μεριά να δείχνει προς τα πάνω.

Η Θαρνάλιν έκλεισε, πάλι, την πόρτα και επέστρεψε στο δωμάτιό της.

Τι θα ζητήσουν απ'τον πατέρα μου; αναρωτήθηκε. *Τι θα του ζητήσουν να κάνει;*

Δεν κοιμήθηκε άλλο, εκείνη τη νύχτα.

«Ο Βάρνακ δε μου έστειλε ακόμα εκείνο που μου χρωστούσε, κι έχουν περάσει πάνω από δέκα ημέρες.»

Ο Χανμάρο κοίταζε τον θείο του, που στεκόταν μπροστά από ένα μακρόστενο, γυάλινο δοχείο, μέσα στο οποίο ένα υγρό άφριζε και τσιτσίριζε. Ο Σάμκρο δεν αντίκριζε τον ανιψιό του καθώς του μιλούσε, και ο Χανμάρο δεν έδινε την απαιτούμενη σημασία στα λόγια του. Τα άκουγε σαν τυχαίους, εξωτερικούς ήχους. Ο νους του ήταν στραμμένος στην οικογένειά του, και πιο συγκεκριμένα, στη Θήρνα, η οποία είχε φύγει, προ ημερών, για ν'ακολουθήσει τον Δάρφο. Η μητέρα τους ήταν εκτός εαυτού και, παρότι προσπαθούσε να μην το δείχνει, ο Χανμάρο το είχε καταλάβει και είχε, μάλιστα, προθυμοποιηθεί να πάει εκείνος να βρει τη Θήρνα και να την πείσει να επιστρέψει. Η Μάριλιν, όμως, δεν ήθελε ούτε να το ακούσει, κι αυτός, μη θέλοντας να τη στεναχωρήσει κι άλλο, δεν της έφερε αντίρρηση. Εξάλλου, βρισκόταν ο Βόνιορ στο κατόπι της αδελφής του, και η μητέρα έλεγε πως είχε εμπιστοσύνη στις ικανότητες του Αργκανθικιανού δούλου. Ο Χανμάρο ευχόταν να είχε δίκιο.

«Ανιψιέ, μ'ακούς;»

«Σ'ακούω, θείε.» Ο Χανμάρο έτριβε ένα μπρούντζινο σκεύος, καθισμένος σ'ένα σκαμνί. Τα υπολείμματα που είχαν μείνει στα τοιχώματά του δεν έλεγαν να βγουν· έμοιαζαν με ζωντανούς οργανισμούς που πάσχιζαν να παραμείνουν γαντζωμένοι στην περιοχή τους, παρά τις καλύτερες προσπάθειες του μαχαιριού του Πτεράργυρου να τους αποτινάξει.

«Με τ'αφτιά σου, ναι· αλλά με το μυαλό σου;» Ο Σάμκρο έτριψε τα ξανθά του γένια, καθώς έβλεπε το τσιτσίρισμα μέσα στο γυάλινο δοχείο να παύει.

«Υπάρχουν κάποια πράγματα που με απασχολούν, αυτή είναι η αλήθεια. Όμως εξακολουθώ να σε ακούω. Θα έπρεπε να πω κάτι που δεν είπα;» Το μαχαίρι του Χανμάρο κατάφερε να χωθεί κάτω από ένα απ'τα κιτρινόμαυρα υπολείμματα και να το πιέσει προς τα πάνω, εκτοξεύοντάς το έξω απ'το μπρούντζινο σκεύος. *Πώς εμφανίστηκαν αυτά;* μούγκρισε εντός του ο νεαρός. *Τι μαγείρεψε ο θείος εδώ μέσα;*

«Ναι. Την άποψή σου.» Ο Σάμκρο πήρε έναν κρυστάλλινο φακό από ένα ράφι και, σκύβοντας, εξέτασε το υγρό –που δεν τσιτσίριζε, πλέον– μέσα στο γυάλινο δοχείο.

«Σχετικά με τι;»

Ο αλχημιστής μόρφασε και ορθώθηκε, επιστρέφοντας τον φακό στο ράφι απ'όπου τον είχε πάρει. «Αίσχος…» μουρμούρισε.

«Πώς είπες, θείε;»

«Είπα ότι θέλω να μου πεις την άποψή σου.»

«Σχετικά με τι;» ρώτησε, πάλι, ο Χανμάρο.

Ο Σάμκρο στράφηκε, τώρα, για να τον αντικρίσει. «Σχετικά με τον Βάρνακ και την καθυστέρησή του να μου επιστρέψει αυτό που μου χρωστά, πανέξυπνέ μου βοηθέ!» Προφανώς, κάτι δεν είχε πάει καλά με το πείραμα του θείου, και η διάθεσή του είχε χαλάσει.

Ο Χανμάρο ανασήκωσε τους ώμους. «Ίσως να το έχει ξεχάσει. Γιατί δεν του το υπενθυμίζεις;»

«Αυτό σκοπεύω να κάνω: να του το υπενθυμίσω. Αλλά δε νομίζω ότι το είχε ξεχάσει ποτέ.»

«Και τι νομίζεις;» Ο Χανμάρο δεν είχε ιδέα τι ήταν εκείνο που ο Βάρνακ χρωστούσε στο θείο του.

«Ότι δεν έχει κάνει τον κόπο ν'ασχοληθεί όσο πρέπει, ο αχρείος.» Ο Σάμκρο έκανε νόημα στον ανιψιό του. «Για φέρτο εδώ, στον πάγκο.»

Ο Χανμάρο βλεφάρισε. «Ποιο;»

«Το σκεύος που κρατάς, ανόητε!» μούγκρισε ο Σάμκρο.

«Α, ναι.» Ο νεαρός σηκώθηκε, σκεπτόμενος ότι, σίγουρα, τα νεύρα του θείου δεν ήταν σε καθόλου καλή κατάσταση σήμερα. Ζύγωσε τον ξύλινο πάγκο και, παραμερίζοντας μερικά άλλα αντικείμενα, άφησε εκεί το μπρούντζινο σκεύος.

«Απομακρύνσου,» του είπε ο Σάμκρο, υψώνοντας, με το ένα χέρι, το γυάλινο δοχείο.

Ο Χανμάρο υπάκουσε, και ο θείος του έχυσε μέσα στο μπρούντζινο σκεύος το υγρό που πριν από λίγο τσιτσίριζε. Ένα ξαφνικό *φφζζζZZZτ!* ακούστηκε και καπνός σηκώθηκε. Ο Σάμκρο έπιασε το σκεύος από τις δύο του χειρολαβές και το έγειρε μια προς τα δεξιά μια προς τ'αριστερά, σηκώνοντας κι άλλο καπνό, ως συνέπεια, και παράγοντας κι άλλα *φφζζζZZZτ!* Μετά, άδειασε το υγρό στον οχετό κι ακούμπησε, πάλι, το μπρούντζινο σκεύος στον πάγκο.

«Χμμ,» έκανε. «Για δες, βοηθέ.»

Ο Χανμάρο κοίταξε και είδε ότι τα περισσότερα υπολείμματα είχαν εξαφανιστεί.

«Τελικά,» συμπέρανε ο Σάμκρο, «*μπορεί* να χρησιμεύσει σε κάτι αυτό το πράγμα. Ωστόσο,» πρόσθεσε, «υπάρχουν πάμπολλα άλλα υγρά για τον καθαρισμό σκευών…»

Γιατί, τότε, δεν έριχνες, τόση ώρα, ένα απ'αυτά, παρά με είχες να το τρίβω, σαν Φλογοκαμένος δούλος; σκέφτηκε, λιγάκι ενοχλημένος, ο Χανμάρο. Αλλά δε μίλησε.

Ο θείος του άλλαξε θέμα: «Λες, λοιπόν, να του το ξαναζητήσουμε του Βάρνακ, ε;»

«Δε βλέπω άλλη λύση…»

«Θα το αναλάβεις; Θα αναλάβεις να το ζητήσεις καλύτερα από την προηγούμενη φορά;»

«Θα προσπαθήσω, θείε. Αλλά θα βοηθούσε αν ήξερα και για τι πράγμα μιλάμε. Τι σου χρωστάει;»

«Ένα απόσταγμα ιόποδου, αναμιγμένο με απόσταγμα λιθοσκώληκα.»

«Τι είναι αυτά;»

Ο Σάμκρο κάθισε πίσω απ'τον πάγκο, βγάζοντας τα γυαλιά του με το αργυρό πλαίσιο και καθαρίζοντάς τα, μ'ένα μπεζ πανί. «Ο ιόποδος είναι ένα πλάσμα στο

μέγεθος κάβουρα περίπου, το οποίο κατοικεί στις πιο βαθιές σπηλιές. Διαθέτει έξι πόδια που, στην άκρη του καθενός, υπάρχει ένα δηλητηριώδες κεντρί. Είναι πολύ δύσκολος να βρεθεί και να πιαστεί.

»Ο λιθοσκώληκας είναι ένα σκουλήκι που ζει κοντά στους βάλτους Λό'ορ-θιλ. Δεν είναι τόσο σπάνιος όσο ο ιόποδος, αλλά έχει ορισμένες πολύ χρήσιμες ιδιότητες, ειδικά στα μίγματα.»

«Μάλιστα…» είπε ο Χανμάρο. «Και γιατί ο ιόποδος θεωρείται σημαντικός; Μπορεί κάνεις να φτιάξει ισχυρά δηλητήρια με αυτόν;»

«Μη λες ανοησίες, ανιψιέ. Αν θέλει κανείς να φτιάξει ισχυρά δηλητήρια, μπορεί να το κάνει με πολύ ευκολότερους τρόπους. Όχι, ο ιόποδος έχει διαφορετικές χρήσεις, μία απ'τις οποίες είναι να θεραπεύει ανθρώπους από άσχημες και βαριές ασθένειες. Αφότου έχεις αναμίξει το απόσταγμά του με κάποια άλλη ουσία, φυσικά.»

«Και γιατί ο Βάρνακ σού χρωστάει αυτό το μίγμα;»

«Γιατί κάποτε τού έδωσα απόσταγμα ιόποδου,» εξήγησε ο Σάμκρο. «Όταν ήθελε να θεραπεύσει κάποιον, ήρθε σε μένα και μου το ζήτησε. Εγώ συμφώνησα να του το προσφέρω, αλλά μόνο αν θα μου το επέστρεφε, αναμιγμένο με απόσταγμα λιθοσκώληκα.»

«Τι γίνεται όταν είναι αναμιγμένο με το απόσταγμα λιθοσκώληκα;»

«Σε κάνει, για ένα χρονικό διάστημα, να αγνοείς τον πόνο, όσο δυνατός κι αν είναι. Χρήσιμο, πολύ χρήσιμο. Ξέρεις πόσοι υποψιασμένοι μισθοφόροι το ζητάνε;»

Ο Χανμάρο ανασήκωσε τους ώμους. «Όχι.»

Ο Χανμάρο πήγε στου Βάρνακ με τη συνοδεία της Φιλράνα, η οποία έμενε τώρα στην οικία των Περίδετων, καθώς η απουσία της Θήρνα, του Άνρημ, του Βόνιορ, και της Ωράλιν είχε αφήσει δύο δωμάτια τελείως κενά στο ισόγειο.

Τον δρόμο που οδηγούσε στο σπίτι του αλχημιστή από τις Τρεις Πόλεις ο νεαρός Πτεράργυρος τον θυμόταν. Ήταν ίδιος κι απαράλλακτος. Η πόρτα της οικίας, όμως, είχε, παραδόξως, αλλάξει. Δεν ήταν μόνο ένα ιστιοφόρο λαξεμένο εκεί, αλλά υπήρχε και ένα άλλο σχήμα κάτω από αυτό. Ένα σχήμα που τάραξε και αιφνιδίασε τον Χανμάρο, κάνοντας μια παγερή λόγχη να διαπεράσει, ξαφνικά, τη ράχη του–

Ένας κύκλος και, μέσα του, ένα δόντι, που η αιχμηρή του μεριά έδειχνε προς τα επάνω.

Όπως στην πόρτα όπου πήγε η Ναράμια. Μόνο που εκεί η αιχμή του δοντιού ήταν προς τα κάτω, και το σχήμα έμοιαζε λαξεμένο από καιρό, ενώ ετούτο φαίνεται φρέσκο και σχετικά πρόχειρο. Δεν πρέπει νάχει χαραχτεί πριν από πολλές ημέρες.

«…Βλέπεις;» είπε στη Φιλράνα, δείχνοντας.

Εκείνη ένευσε. «Ναι.»

«Δε σου θυμίζει κάτι;»

«Φυσικά και μου θυμίζει. Πρέπει, τελικά, νάναι κάποιο μυστικιστικό σύμβολο. Κάτι που οι αλχημιστές χαράζουν στις πόρτες τους, γενικά…» Η φωνή της, όμως, πρόδιδε αβεβαιότητα.

Ούτε η ίδια δεν πιστεύει αυτά που λέει, σκέφτηκε ο Χανμάρο. *Αναρωτιέμαι ποια θα είναι η γνώμη του θείου Σάμκρο για τούτο το χάραγμα…*

Ύψωσε το χέρι του και χτύπησε την πράσινη πόρτα. Η ξανθιά κοπέλα –η κόρη του Βάρνακ– που είχε ανοίξει την προηγούμενη φορά άνοιξε και τώρα. Ήταν ντυμένη μ'ένα λευκό, αμάνικο φόρεμα και σανδάλια. Η όψη της ήταν πολύ διαφορετική από τότε που την είχε ξαναδεί ο Χανμάρο. Θυμόταν τα μάτια της φωτεινά και γυαλιστερά, ενώ τώρα ήταν σκοτεινιασμένα και μουντά, σαν να φοβόταν τι μπορεί ν'αντίκριζε.

«Καλημέρα,» χαιρέτησε ο Πτεράργυρος. «Θα ήθελα να δω… να μιλήσω στον κύριο Βάρνακ, εκ μέρους του κυρίου Σάμκρο Περίδετου.»

Η κοπέλα φάνηκε να τον αναγνωρίζει, καθώς έσμιξε ελαφρά τα φρύδια της. «Μάλιστα,» είπε. «Θα περιμένετε μια στιγμή;»

«Ασφαλώς.»

Έκλεισε την πόρτα και τους άφησε απέξω.

«Σα να μη μας συμπαθούν εδώ…» σχολίασε η Φιλράνα.

«Γιατί το λες αυτό;»

«Το διαισθάνομαι.»

Ο Χανμάρο ανασήκωσε τους ώμους, δίχως ν'αποκριθεί.

Η πόρτα δεν άργησε, πάλι, ν'ανοίξει, και η κοπέλα είπε: «Μπορείτε να περάσετε. Ο αλχημιστής είναι στο εργαστήριό του.» Παραμέρισε από το κατώφλι, και ο Χανμάρο μπήκε σ'ένα καθιστικό, όμορφα επιπλωμένο και διακοσμημένο με απλά και σχετικά φτηνά –αν έκρινε καλά από τη μια ματιά που έριξε– πράγματα.

Στη Φιλράνα, έκανε νόημα να τον περιμένει απέξω, κι εκείνη κατένευσε, έχοντας τα χέρια της σταυρωμένα εμπρός της.

Η ξανθιά κοπέλα έκλεισε την εξώπορτα και του ζήτησε να την ακολουθήσει, πηγαίνοντας σε μια μεσόπορτα του σπιτιού και ανοίγοντάς την.

«Περάστε.»

Ο Χανμάρο μπήκε σ'ένα εργαστήριο αλχημιστή, το οποίο δε διέφερε και πολύ από αυτό του θείου του. Οι μυρωδιές εδώ τού έμοιαζαν γνώριμες, ύστερα από τόσες ημέρες που δούλευε για τον Σάμκρο… και που έμενε μαζί του κιόλας, όσο δεν μπορούσε να μένει στο δωμάτιό του, εξαιτίας του τσακωμού του με τη Θήρνα.

Ο Βάρνακ καθόταν πίσω από ένα γραφείο και κάτι έγραφε επάνω σ'ένα κομμάτι περγαμηνή. «Τι θέλει ετούτη τη φορά ο Περίδετος, νεαρέ μου;» ρώτησε, δίχως να υψώσει το βλέμμα του και να κοιτάξει τον Χανμάρο.

«Εκείνο που ήθελε και την προηγούμενη φορά, κύριε: να του επιστρέψετε ό,τι του χρωστάτε. Έχει απορήσει με την καθυστέρησή σας…»

Ο Βάρνακ έβαλε την πένα στο μελανοδοχείο και ατένισε τον Χανμάρο με θυμωμένα μάτια. «Έχει *απορήσει*; Γνωρίζει πόσο σπάνιο είναι αυτό που μου ζητά; Το γνωρίζει, ασφαλώς! Προς τι, λοιπόν, ετούτη η ανόητη επιμονή;»

Σήμερα, σκέφτηκε ο Πτεράργυρος, *φαίνεται πως είναι η μέρα που οι αλχημιστές εκνευρίζονται εύκολα…* «Δεν πρόκειται για 'ανόητη επιμονή', κύριε Βάρνακ,» αποκρίθηκε, με όσο πιο επαγγελματικό, ψυχρό τρόπο μπορούσε. «Είχατε αρκετό καιρό στη διάθεσή σας, ύστερα από την τελευταία ειδοποίηση του κυρίου Σάμκρο. Και είχατε ακόμα περισσότερο καιρό από τότε που του δώσατε την υπόσχεση να τον ξεπληρώσετε. Ο κύριός μου θέλει να πιστεύει ότι θα αποδειχτείτε συνεπής στην υπόσχεσή σας.»

«Ο κύριός σου θα λάβει ό,τι του αντιστοιχεί, νεαρέ,» είπε ο Βάρνακ, με σφιγμένο σαγόνι. «Και να του πεις πως, αν θέλει να μου ξαναμιλήσει, να έρθει ο ίδιος εδώ!»

«Θα του το μεταβιβάσω, κύριε.»

«Μπορείς να πηγαίνεις.» Ο Βάρνακ πήρε, πάλι, την πένα του από το μελανοδοχείο και συνέχισε να γράφει επάνω στην περγαμηνή, αγνοώντας επιδεικτικά τον νεαρό Πτεράργυρο.

Ο Χανμάρο στράφηκε στην πόρτα του εργαστηρίου, και παρατήρησε πως ήταν μισάνοιχτη… και, για κάποιο λόγο (ένστικτο, ίσως;), του φάνηκε περίεργο που η κόρη του Βάρνακ δεν την είχε κλείσει. Ήθελε, μήπως, να κρυφακούσει τη συζήτησή τους; Όπως και να είχε, τον Πτεράργυρο δεν τον ενδιέφερε· εξάλλου, δεν είχε πει τίποτα που επιθυμούσε να μείνει κρυφό. Έσπρωξε την πόρτα και βγήκε στο καθιστικό.

Η κοπέλα ήταν καθισμένη σε μια πολυθρόνα, έχοντας τα πόδια της σταυρωμένα στο γόνατο και πλέκοντας ένα μάλλινο ρούχο για το χειμώνα. Το βλέμμα της στράφηκε στον Χανμάρο και, για μια στιγμή, εκείνος νόμισε πως η θυγατέρα του Βάρνακ ήθελε να του μιλήσει για κάτι που την απασχολούσε· νόμισε πως ήθελε να ζητήσει τη βοήθειά του, κι ετούτο τον έκανε να αισθανθεί απέναντί της πιο αμήχανα απ'ό,τι συνήθως. Στάθηκε στη μέση του δωματίου, ατενίζοντάς την, αναποφάσιστος σχετικά με το αν έπρεπε να φύγει ή να μείνει και να τη ρωτήσει τι συνέβαινε· γιατί το βλέμμα της του το αποκάλυπτε πεντακάθαρα: κάτι συνέβαινε – κάτι άσχημο.

Μερικές στιγμές σιγής κύλησαν. Έπειτα, η κοπέλα ορθώθηκε, αφήνοντας το πλεκτό της επάνω στην πολυθρόνα. «Να σας ξεπροβοδίσω,» είπε, βαδίζοντας προς την εξώπορτα.

«Όχι, δεν…» άρχισε ο Χανμάρο, αλλά εκείνη είχε ήδη φτάσει στην πράσινη θύρα και είχε πιάσει το πόμολο. «Ευχαριστώ.»

Η κοπέλα άνοιξε και ο Πτεράργυρος βγήκε από την οικία του αλχημιστή.

Η Φιλράνα τον περίμενε εκεί όπου στεκόταν και πριν, εξακολουθώντας να έχει τα χέρια της σταυρωμένα στο στήθος. «Δε φαίνεσαι καλά,» του είπε, μόλις η ξανθιά κοπέλα έκλεισε την πόρτα πίσω του.

«Ο… ο Βάρνακ,» αποκρίθηκε ο Χανμάρο, ζυγώνοντάς την. «Ήταν… Θύμωσε, όταν του μίλησα.»

«Γιατί; Τι του είπες;» ρώτησε η Φιλράνα, καθώς άρχισαν να βαδίζουν.

«Αυτό που μου είχε ζητήσει ο θείος να του πω.»

«Το οποίο, υποθέτω, δεν ήταν τίποτα ευχάριστο…»

«Έτσι κι έτσι…» μουρμούρισε ο Χανμάρο, που η αλήθεια ήταν ότι δεν τον απασχολούσε ο θυμός του Βάρνακ, παρά εκείνο το βλέμμα που του είχε ρίξει η ξανθιά κοπέλα. Εκείνο το αβέβαιο βλέμμα που ζητούσε βοήθεια…

«Ώστε έτσι, ο Βάρνακ. Αν θέλω κάτι άλλο να του πω, πρέπει να πάω να του το πω ο ίδιος.» Ο Σάμκρο ακούμπησε την πλάτη του στην καρέκλα και, σηκώνοντας το ποτήρι με το κρασί απ'το τραπέζι, ήπιε μια μικρή γουλιά. Η όψη του, παρατήρησε παραξενεμένος ο Χανμάρο, δεν φανέρωνε καμια ιδιαίτερη δυσαρέσκεια, σαν, εν μέρει, να περίμενε μια τέτοια απάντηση από το συνάδελφό του.

Ο νεαρός Πτεράργυρος και ο θείος του έπαιρναν μεσημεριανό στο υπόγειο της οικίας των Περίδετων, καθισμένοι αντικριστά σ'ένα ξύλινο τραπέζι που το ένα του πόδι ήταν κοντύτερο απ'τα τρία υπόλοιπα, και δε στεκόταν καλά. Το φαγητό ήταν, φυσικά, μαγειρεμένο από τη Ζεθάλιν.

Η μαύρη γάτα του Σάμκρο έκοβε βόλτες κάτω απ'το τραπέζι και, πού και πού, τριβόταν επάνω στα πόδια του Χανμάρο, περιμένοντας κάποιος να της πετάξει κάτι να φάει ή κανένα κομμάτι να πέσει κατά λάθος.

«Ήταν αγενής, θείε· το αντιλαμβάνομαι. Αλλά δε νομίζω ότι μπορούσα να κάνω τίποτα για ν'αλλάξω τη συμπεριφορά του.»

«Ούτε εγώ το νομίζω,» συμφώνησε ο Σάμκρο, αφήνοντας το ποτήρι του, πάλι, επάνω στο τραπέζι. «Μάλιστα,» πρόσθεσε, συνεχίζοντας το φαγητό του, «θα έλεγα πως ήταν *αχαρακτήριστα* αγενής μαζί σου… Ο Βάρνακ μπορεί, ορισμένες φορές, να γίνεται ειρωνικός ή καυστικός, ή έστω λίγο απότομος, μα δε συμπεριφέρεται ποτέ με τέτοιο τρόπο.»

Ο Χανμάρο έφαγε δυο κουταλιές από τη μανιταρόσουπά του, και μετά είπε: «Υπάρχει και κάτι άλλο, θείε, το οποίο δε σου έχω αναφέρει ακόμα. Θα ήταν, όμως, χρήσιμο να το μάθεις, πιστεύω.»

Ο Σάμκρο ύψωσε ένα του φρύδι, ερωτηματικά.

«Στην πόρτα του Βάρνακ έχει εμφανιστεί ένα καινούργιο χάραγμα.»

«Καινούργιο χάραγμα;»

«Ναι. Κάτω απ’το ιστιοφόρο. Και είναι ίδιο, ή σχεδόν ίδιο, μ’αυτό που βρίσκεται στην πόρτα του Χαλκοπρόσωπου. Η μόνη βασική τους διαφορά είναι ότι η αιχμή του δοντιού του Βάρνακ δείχνει προς τα επάνω, ενώ η αιχμή του δοντιού του Χαλκοπρόσωπου δείχνει προς τα κάτω.»

«Παράξενο τούτο…» μουρμούρισε ο Σάμκρο. «Πολύ παράξενο.»

«Και φαίνεται να μην είναι πολύς καιρός που έχει λαξευτεί, θείε. Μερικές μέρες.»

Ο Σάμκρο έμεινε σιωπηλός, τρώγοντας μερικές κουταλιές από τη μανιταρόσουπά του.

«Τι νομίζεις, λοιπόν;» τον ρώτησε ο Χανμάρο.

«Βρίσκομαι σε απορία, ανιψιέ. Σίγουρα, δεν μπορεί να πρόκειται για κάτι τυχαίο. Σίγουρα, υπάρχει κάποια σύνδεση ανάμεσα στον Βάρνακ και στον Χαλκοπρόσωπο. Τι σύνδεση, όμως;»

Ο Χανμάρο ανασήκωσε τους ώμους. Αλλά, μετά, είπε: «Ίσως επειδή είναι κι οι δύο από τις Τρεις Πόλεις…»

«Δεν ξέρουμε αν ο Χαλκοπρόσωπος είναι από τις Τρεις Πόλεις.»

«Θα μπορούσε, όμως.»

«Πολλά θα μπορούσαν να ισχύουν. Αυτό δε σημαίνει και ότι ισχύουν.»

«Εσύ τι νομίζεις ότι ισχύει, θείε;» ρώτησε ο Χανμάρο.

«Σου είπα: πιστεύω ότι υπάρχει κάποια σύνδεση ανάμεσά τους. Τι σύνδεση, όμως, δεν μπορώ να ξέρω. Αν και… αναρωτιέμαι…»

«Τι αναρωτιέσαι;»

«Αναρωτιέμαι αν υπάρχουν κι άλλες πόρτες με παρόμοια σημάδια μέσα στη Συνοικία των Δηλητηρίων. Ή ακόμα και μέσα σ’ολόκληρη τη Σερανβέλ.»

Τα λόγια του Σάμκρο κίνησαν την περιέργεια του νεαρού Πτεράργυρου. Ο Χανμάρο αισθανόταν, πάλι, όπως τότε που ήθελε να μάθει ποιος κρυβόταν πίσω από τις καταστροφές στα καραβάνια και στο πλοίο του πατέρα του. Αισθανόταν, πάλι, εκείνη την… κατασκοπευτική όψη του εαυτού του να αφυπνίζεται. Μια όψη που, υπέθετε, δε διέφερε και πολύ από τη μανία που είχε καταλάβει τη Θήρνα. Προσπάθησε, επομένως, να ασκήσει αυτοέλεγχο, βρίσκοντάς το δύσκολο.

«Αν αληθεύει κάτι τέτοιο, τι μπορεί να σημαίνει, θείε;»

«Ότι υπάρχει κάποια…» ο Σάμκρο μόρφασε, «…αδελφότητα;… κρυφή οργάνωση;… μέσα στην πόλη μας.»

«Και χρησιμοποιούν αυτά τα σύμβολα στις πόρτες, για ν’αναγνωρίζουν ο ένας τον άλλο.»

«Ακριβώς.»

«Τι σκοπούς μπορεί να έχουν;»

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε ο Σάμκρο. Το βλέμμα του, όμως, ήταν σκοτεινό και προβληματισμένο, και ο Χανμάρο υποπτευόταν ότι ο θείος του έκανε υποθέσεις που δεν επιθυμούσε ακόμα να μοιραστεί.

«Αδελφότητα;» είπε η Φιλράνα. «Πιστεύεις ότι πρόκειται για κάποια αδελφότητα;» Ήταν ξαπλωμένη ανάσκελα στο κρεβάτι όπου, μέχρι πρότινος, κοιμόταν η Θήρνα. Τα πόδια της ήταν σταυρωμένα στο γόνατο, και το από πάνω, το δεξί, έκανε πέρα-δώθε, ενώ τα δάχτυλά του παιχνίδιζαν αναμεταξύ τους. Οι μπότες της ήταν ριγμένες στο πάτωμα, παραδίπλα. Φορούσε ένα εφαρμοστό μπεζ παντελόνι και ένα πράσινο χιτώνιο χωρίς μανίκια. Τα χέρια της ήταν διπλωμένα πίσω απ'το κεφάλι της, και ατένιζε το ταβάνι.

Κοιτάζοντας τη μορφή της να διαγράφεται έντονα κάτω από την ενδυμασία της, ο Χανμάρο, που καθόταν σε μια καρέκλα, αισθανόταν ένα δυνατό σφίξιμο μέσα στο παντελόνι του. «Ναι,» αποκρίθηκε. «Εσύ δεν το θεωρείς πιθανό;»

«Σίγουρα, δεν είναι απίθανο. Υπάρχουν αρκετές αδελφότητες, οργανώσεις, και συντεχνίες μέσα στη Σερανβέλ, και κρυφές και φανερές.»

«Έχεις δει και σ'άλλες πόρτες αυτό το σύμβολο;»

«Το σύμβολο στο σπίτι του Βάρνακ ή το σύμβολο στην οικία όπου πήγε η Ναράμια; Δεν είναι το ίδιο, μην ξεχνάς. Μπορεί να πρόκειται για τελείως διαφορετικά πράγματα.»

Ο Χανμάρο αναδεύτηκε πάνω στην καρέκλα του. «Μοιάζουν πολύ, όμως.»

«Δεν έχει σημασία αυτό.»

«Ίσως. Έχεις, όμως, δει κάποιο από τα δύο χαραγμένο επάνω σε άλλη πόρτα;»

«Όχι,» παραδέχτηκε η Φιλράνα. «Πράγμα λογικό, άλλωστε. Αν αυτή η οργάνωση, ή οι οργανώσεις, ήταν τόσο διαδεδομένες δε θα ήταν κρυφές. Θα ξέραμε για ποιους μιλάμε. Θα ξέραμε ποιοι χρησιμοποιούν το συγκεκριμένο σύμβολο και για ποιο λόγο.»

«Σωστά… Εγώ, βέβαια, εξακολουθώ να πιστεύω ότι πρόκειται για *μία* οργάνωση, και ότι δεν είναι τυχαίο που τα χαράγματα πάνω στις δύο πόρτες μοιάζουν τόσο πολύ.»

«Όπως και νάναι,» είπε η Φιλράνα, γυρίζοντας το κεφάλι της για να τον κοιτάξει, «γιατί σ'απασχολεί;»

«Επειδή η Ναράμια είχε μπει σ'εκείνη την πόρτα.»

Η Φιλράνα γύρισε στο δεξί πλευρό, και ο Χανμάρο είδε τα στήθη της να ανασαλεύουν κάτω απ'το πράσινό της χιτώνιο. Το αριστερό της πόδι λύγισε, για να τρίψει, ασυναίσθητα, την πίσω μεριά της κνήμης του δεξιού. «Η Ναράμια είναι νεκρή.»

Ο Χανμάρο αναδεύτηκε, πάλι, επάνω στην καρέκλα του· το σφίξιμο ανάμεσα στους μηρούς του είχε αρχίσει να γίνεται επώδυνο. Καθάρισε το λαιμό του. «Ναι, είναι. Ή, *μάλλον* είναι. Αλλά το θέμα δεν είναι αυτό. Η Ναράμια δούλευε για τους

εχθρούς της οικογένειάς μου, Φιλράνα. Επομένως, ίσως οι πόρτες με το συγκεκριμένο χάραγμα να έχουν κάποια σχέση μ'αυτούς.»

Η πολεμίστρια ύψωσε το ένα της φρύδι, καθώς περνούσε τα δάχτυλα του δεξιού της χεριού μέσα στα κοντά, μαύρα μαλλιά της και στήριζε το κεφάλι της στην παλάμη της. «Τους εχθρούς σας;»

«Ναι.»

«Νόμιζα ότι είχες πάψει ν'ασχολείσαι με το θέμα, από τότε που τσακώθηκες με την αδελφή σου.»

«Δεν έπαψα ν'ασχολούμαι. Όχι τελείως, δηλαδή… Κοίτα, πιστεύω πως η Θήρνα ενέργησε υπερβολικά. Δε θάπρεπε ν'ακολουθήσει τον Δάρφο έξω απ'τη Σερανβέλ, και δε θάπρεπε να είχε πάει στον *Μαύρο Πέλεκυ*, για να προκαλέσει εκείνη τη φασαρία.»

«Συμφωνώ.»

«Ούτε,» πρόσθεσε ο Χανμάρο, «θα έπρεπε να της είχε γίνει τέτοια εμμονή η εύρεση των εχθρών της οικογένειάς μας. Όμως, στην περίπτωσή μας, όταν κάτι τόσο φανερό παρουσιάζεται μπροστά σου… δε μπορείς να το αγνοήσεις, μπορείς;»

«Ποιο είναι το τόσο φανερό; Το σύμβολο;»

«Ναι.»

«Τα ίδια έλεγε κι η Θήρνα για τη Ναράμια και τον Δάρφο.»

«Ναι– Όχι. Δεν είναι έτσι, Φιλράνα. Εγώ, απλά, αναρωτιέμαι· δεν έχω σκοπό να κάνω κάτι. Εκτός αν μάθω περισσότερα…» Ανασήκωσε τους ώμους.

«Και πώς θα μάθεις περισσότερα;»

«Τυχαία. Αν δω κι άλλες πόρτες μ'αυτά τα σύμβολα επάνω, θα τις έχω στο νου μου. Θα προσπαθήσω να πληροφορηθώ ποιος μένει εκεί.»

«Γιατί, ξέρεις ποιος μένει στο σπίτι όπου είχε πάει η Ναράμια;» είπε η Φιλράνα.

Ο Χανμάρο μειδίασε, στραβά, σχεδόν παιχνιδιάρικα. «Ξέρω.»

Η Φιλράνα συνοφρυώθηκε. «Πώς το έμαθες;»

«Μου το είπε ο θείος Σάμκρο.»

«Ποιος μένει εκεί, λοιπόν;» Η Φιλράνα έτριψε, πάλι, τη δεξιά της κνήμη, με το αριστερό της πόδι, και ο Χανμάρο συνειδητοποίησε ότι δεν αισθανόταν πλέον εκείνο το σφίξιμο μέσα στο παντελόνι του.

«Ο Χαλκοπρόσωπος.»

«Ποιος είν'αυτός;»

«Ένας αλχημιστής ο οποίος πάντοτε φορά μια χάλκινη μάσκα. Κανείς δεν έχει δει το πρόσωπό του, και κανείς δεν ξέρει από πού κατάγεται. Έχει εμφανιστεί πρόσφατα στη Σερανβέλ.»

«Παράξενος ακούγεται,» παραδέχτηκε η Φιλράνα.

Ο Χανμάρο σταύρωσε τα χέρια εμπρός του, μένοντας σιωπηλός για λίγο, με το βλέμμα στραμμένο στο πάτωμα.

Η Φιλράνα τον ρώτησε: «Τι σκέφτεσαι;»

«Αναρωτιέμαι αν θα μπορούσαμε, κάπως, να μάθουμε ποιος είναι πραγματικά αυτός ο Χαλκοπρόσωπος.»

«Δε θα σ'το συνιστούσα.»

Ο Χανμάρο ύψωσε το βλέμμα του, για ν'ατενίσει το πρόσωπό της. «Γιατί;»

«Γιατί, γενικά, δεν είναι καλό να ψάχνεις τι κρύβεται πίσω από κάτι τέτοιους ανθρώπους. Ο Χαλκοπρόσωπος μπορεί νάναι επικίνδυνος, και μπορεί να μην έχει και καμία σχέση με τους εχθρούς σας.»

«Ναι…» παραδέχτηκε ο Χανμάρο, «ωστόσο, η Ναράμια πήγε στο σπίτι του.»

«Και λοιπόν; Πρέπει αυτό να έχει να κάνει μ'εσάς;»

«Όχι απαραίτητα. Αλλά η Ναράμια είναι η γυναίκα με το ασήμι στις μπότες, η οποία χτύπησε την αδελφή μου στις ερημιές δυτικά της Σερανβέλ. Επίσης, κι εσύ η ίδια είπες πως αντιδρούσε περίεργα όσο μιλούσα με τον Δάρφο–»

«Σύμφωνοι. Όμως όλ'αυτά δεν δικαιολογούν το ρίσκο που σκέφτεσαι να πάρεις. Αλήθεια, πώς σκοπεύεις να μάθεις περισσότερα για τον Χαλκοπρόσωπο;»

Ο Χανμάρο μόρφασε. «Δεν ξέρω. Ρωτώντας, ακούγοντας…»

«Αν θες, μπορώ να κάνω εγώ μια μικρή έρευνα,» προθυμοποιήθηκε η Φιλράνα.

Ο Χανμάρο την κοίταξε ερωτηματικά.

«Μη φαντάζεσαι τίποτα το σπουδαίο. Απλά, θα ρωτήσω διάφορα μέλη της οικογένειάς μου. Πιθανώς να έχει πάρει τ'αφτί τους κάτι γι'αυτόν. Τι λες;»

«Δε διαφωνώ.»

«Με τον πατέρα μου είχατε συμφωνήσει άλλη τιμή,» είπε η Θαρνάλιν στον μελαχρινό άντρα εμπρός της, που ήταν ντυμένος με καφέ χιτώνα, μαύρες μπότες, και φαρδιά ζώνη. Στο κεφάλι του φορούσε ένα δερμάτινο πλατύγυρο καπέλο, και τα μάτια του ήταν στενά και σκοτεινά. Τον ονόμαζαν Σάρταβ και, κατά τα λεγόμενα, καταγόταν από το Πάρντβακ. Ήταν εξερευνητής και πωλητής σπάνιων ευρημάτων.

«Γνωρίζεις, κορίτσι μου, πόσο δύσκολο είναι να πιαστεί ένας ιόποδος;»

Αυτό το *κορίτσι μου* δεν της άρεσε και τόσο. Ήταν σαν ο Σάρταβ να της έλεγε, εμμέσως πλην σαφώς, ότι είναι μικρή και άσχετη. «Το γνωρίζω,» του αποκρίθηκε η Θαρνάλιν, καθώς βρισκόταν καθισμένη αντίκρυ του, σ'ένα τραπέζι του *Γάτου της Αγοράς*. «Ωστόσο, ο πατέρας μου ήταν βέβαιος πως θα τηρούσατε το λόγο σας…»

«Η κατάσταση άλλαξε,» είπε ο Σάρταβ, ενοχλημένος –πράγμα που φαινόταν από τον τρόπο που είχε στραβώσει το στόμα του. «Το κυνήγι του ιόποδου ήταν δυσκολότερο απ'ό,τι περίμενα. Αν, όμως, δεν έχετε, πλέον, ανάγκη το ζώο, δεν πειράζει· είμαι σίγουρος πως θα βρεθεί κάποιος άλλος αγοραστής…»

«Δε χρειάζεται να πας σε άλλον,» του είπε η Θαρνάλιν. «Σ'τον έχουμε παραγγείλει εδώ και μήνες. Προφανώς, τον θέλουμε.»

«Ωραία, λοιπόν.» Ο Σάρταβ ύψωσε την κούπα με τη μπίρα του και ήπιε μια μεγάλη γουλιά, ακουμπώντας την πλάτη του στην καρέκλα και περιμένοντας.

Η Θαρνάλιν έβγαλε ένα μεγάλο, μαύρο πουγκί από το σάκο της κι άρχισε να μετράει νομίσματα, αποθέτοντάς τα επάνω στο τραπέζι. Ο εξερευνητής τα μάζευε μέσα σ'ένα δικό του πουγκί.

Όταν του είχε δώσει τα μισά λεφτά, η κόρη του Βάρνακ είπε: «Τώρα, θέλω να δω τον ιόποδο.»

Ο Σάρταβ μειδίασε. «Δεν πρόκειται ν'αρπάξω τα χρήματά σου και να πάρω δρόμο, κοπελιά.»

Η Θαρνάλιν δεν αποκρίθηκε, ατενίζοντάς τον επίμονα.

Ο Σάρταβ αναστέναξε. «Εντάξει, αφού θες να πειστείς…» Έσκυψε και πήρε από το σάκο του ένα δοχείο σκεπασμένο με πετσί. Το ακούμπησε στο τραπέζι και τράβηξε το κάλυμμα, φανερώνοντας το εξάποδο πλάσμα που ήταν κλεισμένο μέσα στο γυαλί. Το δέρμα του ήταν γαλανό και ιριδίζον, τα μάτια του λευκά με μικρές, χρυσαφιές κόρες, οι οποίες στράφηκαν στη Θαρνάλιν, παρατηρώντας την.

Εκείνη ένευσε. «Καλώς,» είπε, και συνέχισε να πληρώνει τον Σάρταβ.

Όταν η συναλλαγή τους ολοκληρώθηκε, πήρε τον ιόποδο, τον έβαλε στο σάκο της, και σηκώθηκε απ'το τραπέζι.

«Δεν κάθεσαι,» της πρότεινε ο εξερευνητής, «να πιούμε κανένα ποτό;» Ύψωσε την κούπα του, κλείνοντάς της το μάτι.

«Ευχαριστώ,» αποκρίθηκε η Θαρνάλιν, «αλλά όχι.»

«Όπως αγαπάς.» Χαμογελώντας, ο Σάρταβ ήπιε μια γουλιά απ'τη μπίρα του.

Η Θαρνάλιν έφυγε από την ταβέρνα, βγαίνοντας στο Μεγάλο Παζάρι, που ετούτη την πρωινή ώρα ήταν κοσμοπλημμυρισμένο, και παντού ακουγόταν οχλοβοή και έμπορες να διαλαλούν την πραμάτεια τους. Η κοπέλα πήγε, κατευθείαν, προς τη Συνοικία των Δηλητηρίων, δίχως να σταματήσει πουθενά. Ήξερε πως αυτό που κουβαλούσε ήταν πολύ σημαντικό, για να ριψοκινδυνέψει να της το αρπάξει κανένα τυχαίο κλεφτρόνι της αγοράς. Κοιτούσε, διαρκώς, πάνω απ'τον ώμο της, μέχρι που βρέθηκε σε ήσυχους δρόμους και βάδισε προς την οικία του πατέρα της. Τα βήματά της έκαναν έναν ελαφρύ ήχο στο πλακόστρωτο, καθώς τα σανδάλια της ήταν δερμάτινα, μαλακά, και δεν είχαν τακούνι.

Φτάνοντας σπίτι, άνοιξε την πράσινη εξώπορτα, μπήκε, την έκλεισε, διέσχισε το καθιστικό, και άνοιξε την πόρτα του εργαστηρίου–

Σταμάτησε, απότομα, γιατί είδε πως ο Βάρνακ δεν ήταν μόνος. Μαζί του βρισκόταν ένας άλλος άντρας, άγνωστος για τη Θαρνάλιν, ο οποίος ήταν ντυμένος στα λευκά και είχε έναν ελαφρύ, γκρίζο μανδύα στους ώμους. Δεν πρέπει να ήταν πάνω από πενήντα χρονών, αλλά ούτε και κάτω από σαράντα.

«Πατέρα…»

«Θα μιλήσουμε σε λίγο,» της είπε ο αλχημιστής.

Η Θαρνάλιν κατένευσε και έκλεισε, πάλι, την πόρτα. Κάθισε σε μια απ'τις πολυθρόνες του καθιστικού, με το σάκο της αγκαλιά, και περίμενε.

Ποιος ήταν αυτός μαζί με τον πατέρα μου; αναρωτήθηκε. *Κάποιος τυχαίος πελάτης, ή κάποιος από τους συμμάχους του Χαλκοπρόσωπου;* Είχαν περάσει τέσσερις ημέρες *–κι ετούτη είναι η πέμπτη–* από εκείνη τη νύχτα, που η Θαρνάλιν είχε ξυπνήσει και είχε βρει τους εκβιαστές να μιλούν με τον μοναδικό της γονιό, αλλά είχε ανακαλύψει πως, όσο ο καιρός περνούσε, τόσο η ανησυχία της μεγάλωνε. *Τι ήθελαν, τελικά, από εμάς; Ο πατέρας ξέρει; Έχει καταλάβει, πλέον; Και γιατί δε μου έχει πει τίποτα; Γιατί δε μου έχει πει τίποτα* ακόμα*;*

Σε λίγο, η πόρτα του εργαστηρίου άνοιξε. Ο λευκοντυμένος άντρας βγήκε και έκλινε το κεφάλι του σε χαιρετισμό προς τη Θαρνάλιν. Εκείνη χαμογέλασε μονάχα, διστακτικά, δίχως να του μιλήσει, και ο άγνωστος έφυγε από το σπίτι.

Ο Βάρνακ στεκόταν στο κατώφλι και κοίταζε την κόρη του. «Το έφερε;»

Η Θαρνάλιν σηκώθηκε απ'την πολυθρόνα, χαμογελώντας ξανά· κι ετούτη τη φορά, το χαμόγελό της ήταν αληθινό και φωτεινό. «Ναι.» Έβγαλε απ'το σάκο της το δοχείο που ήταν σκεπασμένο με πετσί.

«Φέρτο μέσα,» την παρότρυνε ο Βάρνακ.

Εκείνη μπήκε στο εργαστήριο κι ακούμπησε το δοχείο στο γραφείο του πατέρα της. Ύστερα, τράβηξε το πετσί και αποκάλυψε τον ιόποδο, του οποίου οι χρυσαφένιες κόρες στράφηκαν, πάλι, επάνω της, σαν το αλλόκοτο πλάσμα να την είχε συμπαθήσει. Η Θαρνάλιν ανατρίχιασε, προς στιγμή.

«Απαίτησε περισσότερα χρήματα για τις υπηρεσίες του, πατέρα.»

«Είχες να τον πληρώσεις;» ρώτησε ο Βάρνακ, πλησιάζοντας τον ιόποδο μέσα στο δοχείο και σκύβοντας, για να τον κοιτάξει από κοντά. Τα μάτια του πλάσματος στράφηκαν, τώρα, στον αλχημιστή, και τα σαγόνια στην από κάτω μεριά του σώματός του ανοιγόκλεισαν.

«Ναι, είχα.»

«Ωραία, τότε,» είπε ο Βάρνακ, και ορθώθηκε. «Επιτέλους, θα ξεφορτωθώ απ'την πλάτη μου τον Περίδετο. Δεν του αρέσει να του χρωστάνε, και κυνηγάει τα χρωστούμενα όπως ο λύκος τη λεία του. Αύριο κιόλας θα σου έχω έτοιμο αυτό που πρέπει να του πας.»

«Εντάξει, πατέρα. Υπάρχει κάτι άλλο που θα ήθελες να μου πεις;»

«Όπως;» Ο Βάρνακ την ατένισε συνοφρυωμένος, σαν να είχε ψυλλιαστεί κάτι απ'τον τόνο της φωνής της, ή από την έκφραση του προσώπου της.

Όπως για την επίσκεψη του Χαλκοπρόσωπου μες στη νύχτα. Ανασήκωσε τους ώμους της. «Οτιδήποτε. Απλώς ρώτησα…»

Ο Βάρνακ κούνησε το κεφάλι. «Όχι, δεν υπάρχει κάτι άλλο. Άφησέ με, τώρα· πρέπει ν'ασχοληθώ με τα αποστάγματα του Περίδετου.»

Η Θαρνάλιν έφυγε απ’το αλχημικό εργαστήριο και πήγε να ετοιμάσει φαγητό για το μεσημέρι. Όταν οι ήλιοι είχαν μεσουρανήσει, επέστρεψε, φέρνοντας στον Βάρνακ το γεύμα του και αποθέτοντάς το επάνω στο γραφείο. Εκείνος είπε ένα *ευχαριστώ*, αλλά δεν έμοιαζε να έδωσε ιδιαίτερη σημασία· ήταν απορροφημένος στη δουλειά του, μπροστά σε δύο από τους πάγκους του. Ο χώρος είχε γεμίσει οξείες οσμές.

Την υπόλοιπη ημέρα η Θαρνάλιν την πέρασε πλέκοντας και διαβάζοντας ένα βιβλίο με ναυτικές ιστορίες. Δεν είχε πολλούς φίλους στην πόλη, γιατί ο περισσότερος κόσμος απέφευγε την παρέα του πατέρα της, λες και το γεγονός ότι καταγόταν από τις Τρεις Πόλεις σήμαινε ότι είχε κάποιου είδους ασθένεια. Επιπλέον, διάφορες φήμες κυκλοφορούσαν γι’αυτόν: κακές φήμες, κυρίως. Οι Σερανβέλιοι αναρωτιόνταν γιατί ο Βάρνακ είχε φύγει από την πατρίδα του, ή γιατί τον είχαν *διώξει* από εκεί. Τι είχε κάνει; Είχε διαπράξει κανένα έγκλημα; Ή, μήπως, επρόκειτο για κατάσκοπο;

Η αλήθεια ήταν πως ούτε η Θαρνάλιν ήξερε γιατί ο πατέρας της είχε εγκαταλείψει τη Βένμιρχ· και, όποτε τον είχε ρωτήσει, εκείνος τής είχε απαντήσει «Η ζωή μου εκεί είχε, πλέον, τελειώσει», ή «Αναγκάστηκα να φύγω· δεν είχα άλλη επιλογή», ή «Δεν υπήρχε μέλλον για εμάς στις Τρεις Πόλεις, κόρη μου». Ωστόσο, όταν άκουγε κάποιον να κακολογεί τον πατέρα της, κάνοντας προσβλητικές υποθέσεις γι’αυτόν, πάντοτε εκνευριζόταν. Μια φορά, μάλιστα, είχε χάσει την ψυχραιμία της και είχε χτυπήσει έναν νεαρό, χαστουκίζοντάς τον και γρατσουνίζοντας το μάγουλό του· οπότε, δύο φίλοι του την είχαν ξυλοφορτώσει, και ίσως να της έκαναν και τίποτα χειρότερο, αν τρεις πολεμιστές της φρουράς δεν είχαν παρουσιαστεί εγκαίρως. Ο Βάρνακ είχε εξοργιστεί, μαθαίνοντας το περιστατικό, και, αντί να την παρηγορήσει, την είχε κατσαδιάσει. Η Θαρνάλιν είχε θυμώσει πολύ μαζί του, τότε. Μετά, όμως, κατάλαβε: Ο πατέρας της δεν ήθελε τα πράγματα να γίνουν χειρότερα, ούτε γι’αυτόν ούτε για εκείνη· και, με το να προκαλεί η Θαρνάλιν έτσι τους Σερανβέλιους, δεν έκανε κάτι για να βελτιώσει την κατάσταση.

Όταν σουρούπωσε, πήγε στο εργαστήρι του Βάρνακ για να του φέρει το βραδινό του, και παρατήρησε πως ο αλχημιστής δεν είχε φάει ακόμα ούτε το μεσημεριανό· ο δίσκος βρισκόταν ανέγγιχτος επάνω στο γραφείο.

«Να το πάρω αυτό, πατέρα;» ρώτησε η Θαρνάλιν.

Ο Βάρνακ καθόταν σε μια καρέκλα, κοντά στους πάγκους της δουλειάς του, διαβάζοντας ένα δερματόδετο βιβλίο. «Ναι, πάρτο.»

«Να σου αφήσω το βραδινό; Πεινάς;»

«Φυσικά και πεινάω!» είπε εκείνος, δίχως να πάρει τα μάτια του απ’τις σελίδες του βιβλίου. «Δεν έχω φάει τίποτα όλη μέρα.»

Η Θαρνάλιν μειδίασε λεπτά, γιατί η απόκρισή του της φάνηκε, κατά κάποιο τρόπο, αστεία. *Αν δεν έφαγες, αυτό είναι δικό σου πρόβλημα,* σκέφτηκε. *Το φαγητό ήταν εδώ.*

Η Θαρνάλιν χτύπησε την εξώπορτα της οικίας των Περίδετων, φωνάζοντας ότι ερχόταν εκ μέρους του αλχημιστή Βάρνακ και ότι είχε μαζί της κάτι που εκείνος χρωστούσε στον κύριο Σάμκρο.

Ο Χανμάρο, που ήταν στο υπόγειο του σπιτιού, άκουσε τη φωνή της από την καταπακτή, και την αναγνώρισε. *Η κόρη του,* σκέφτηκε, και είπε στον Σάμκρο: «Θείε;…»

Εκείνος παρατηρούσε τη συμπεριφορά ενός εντόμου επάνω σ'ένα άνθος που βρισκόταν μέσα σε μια γυάλα. «Τι κοιτάς, ανιψιέ; Πήγαινε.»

Ο Χανμάρο ανέβηκε, γρήγορα, τα σκαλοπάτια και, φτάνοντας στο ισόγειο, άνοιξε την πόρτα, αντικρίζοντας –όπως περίμενε– την ξανθιά κοπέλα. Σήμερα, ήταν ντυμένη με μια λευκή πουκαμίσα και μια καφετιά φούστα. Στα πόδια της φορούσε κοντές, μαύρες μπότες, και στη μέση της ήταν τυλιγμένη μια πορφυρή, υφασμάτινη ταινία.

«Καλημέρα,» τη χαιρέτησε.

Η Θαρνάλιν αναγνώρισε τον νεαρό που είχε έρθει τις δύο προηγούμενες φορές στην οικία του πατέρα της. Ήταν αρκετά συμπαθητικός· τα μάτια της, νόμιζε, δε θα μπορούσαν ποτέ να κουραστούν να τον κοιτάζουν. Στη δεύτερή του επίσκεψη, μάλιστα, είχε σκεφτεί να τον ρωτήσει το όνομά του… και όχι μόνο.

Όταν εκείνος κι η φίλη του –μια γυναίκα που έμοιαζε με πολεμίστρια, φρουρό, ή σωματοφύλακα– είχαν έρθει έξω απ'το σπίτι του πατέρα της, η Θαρνάλιν τούς είχε δει προτού χτυπήσουν. Τους είχε παρατηρήσει από το παράθυρο, και είχε προσέξει ότι ο νεαρός είχε δείξει την εξώπορτα και είχε ανταλλάξει μερικές κουβέντες με τη σύντροφό του. Γιατί, άραγε; Γνώριζαν το σημάδι που είχε χαράξει ο Χαλκοπρόσωπος;

Προτού ο απεσταλμένος του Περίδετου φύγει από το σπίτι, η Θαρνάλιν είχε μπει στον πειρασμό να τον ρωτήσει για το συγκεκριμένο χάραγμα, αλλά είχε συγκρατήσει τον εαυτό της, για να μην κάνει καμια βλακεία που δεν έπρεπε. Αργότερα, όμως, είχε αναρωτηθεί μήπως ο δισταγμός της δεν οφειλόταν στη σύνεση, αλλά στη δειλία.

«Καλημέρα,» χαιρέτησε, τώρα, τον νεαρό. «Έφερα στον κύριο Σάμκρο εκείνο που του χρωστούσαμε.» Και έβγαλε απ'το σάκο της ένα δοχείο με λιγνό λαιμό, το οποίο ήταν καλά κλεισμένο με φελλό.

«Ευχαριστούμε,» είπε ο Χανμάρο, παίρνοντας το δοχείο στα χέρια του και νιώθοντας αγενής που δεν είχε προτείνει στην κοπέλα να περάσει. Απ'την άλλη, πάλι, πού να την έβαζε; *Το εσωτερικό είναι σκέτο αχούρι!*

Η Θαρνάλιν χαμογέλασε τυπικά και στράφηκε, για να φύγει.

«Εεμ…» τη σταμάτησε ο Χανμάρο. «Μια στιγμή.»

Η Θαρνάλιν τον κοίταξε πάνω απ'τον ώμο της. «Συμβαίνει κάτι;»

«Όχι– Θέλω να πω, όχι κάτι το ιδιαίτερο. Σχετικά μ'αυτό.» Ύψωσε το δοχείο, για να δείξει. «Αυτό είναι εντάξει. Υποθέτω. Ο θ– ο κύριος Σάμκρο, δηλαδή, θα κρίνει αν είναι εντάξει, αλλά– Τέλος πάντων, δεν είναι εκεί το θέμα. Ήθελα να σε ρωτήσω κάτι…»

Η Θαρνάλιν συνοφρυώθηκε, παραξενεμένη. «Τι πράγμα;» *Το ξέρει ότι τους είδα απ'το παράθυρο; Το ξέρει ότι τους είδα να κοιτάζουν το λάξευμα;* Κι αν αυτός ο νεαρός ήταν κατάσκοπος ή συνεργός του Χαλκοπρόσωπου; Αισθάνθηκε ένα ρίγος να τη διαπερνά.

«Την προηγούμενη φορά που είχα έρθει στο σπίτι σας…» άρχισε ο Χανμάρο.

Είχα δίκιο! σκέφτηκε, αμέσως, η Θαρνάλιν. *Το ξέρει ότι τους είδα!*

«…προτού φύγω, νομίζω πως ήθελες να μου πεις κάτι.»

«Να πω κάτι; Τι;»

Εμένα ρωτάς; σκέφτηκε ο Χανμάρο. *Πού να ξέρω εγώ τι ήθελες να μου πεις;* Του είχε δοθεί η εντύπωση πως η κοπέλα ήθελε να ζητήσει κάποια βοήθεια. Τουλάχιστον, η όψη της και το βλέμμα της αυτό τού έλεγαν· υπήρχε φόβος εκεί, ανάμικτος με άλλα συναισθήματα. Ανάμεσα στα οποία ίσως να ήταν κι ένα αίσθημα παγίδευσης. *Αλλά μπορεί να έκανα και λάθος.*

Καθάρισε το λαιμό του. «Δεν είμαι σίγουρος. Πάντως, αν θέλεις κάτι να μου πεις, μπορείς να μου το πεις και τώρα…»

Η Θαρνάλιν κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Κάποιο λάθος κάνεις.» Και έφυγε, βιαστικά, από την οικία των Περίδετων.

Αργότερα, αναρωτήθηκε πάλι αν η απόφασή της είχε παρθεί βάσει σύνεσης ή λόγω δειλίας…

Κεφάλαιο Τριακοστό-Όγδοο
—Συμφωνία—

Ο Βαρνάλο και ο Βάλκο άνοιξαν την εξωτερική πόρτα της σκάλας και άρχισαν ν'ανεβαίνουν προς τον πρώτο όροφο της οικίας των Περίδετων.

Ο Χανμάρο, που σήμερα δεν είχε να κάνει και καμια σπουδαία δουλειά για το θείο του κι ο νους του περιστρεφόταν γύρω από πολλά και διάφορα, τους περίμενε, καθισμένος στα σκαλοπάτια, με τα χέρια του ακουμπισμένα στα γόνατά του.

«Τι γίνεται, μικρέ αδελφέ;» ρώτησε τον Βαρνάλο.

«Καλά!» φώναξε εκείνος. «Αλλά φύγε από μπροστά μας, Χανμάρο. Έχεις πιάσει όλη τη σκάλα!»

Ο Χανμάρο χαμογέλασε. «Ναι, έτσι φαίνεται. Με συγχωρείτε.» Σηκώθηκε, παραμερίζοντας, για να τους κάνει χώρο να περάσουν. «Πού πηγαίνετε; Στη θεία Ζεθάλιν; Σας είχε στείλει σε δουλειά;»

«Ναι!»

Ο Βάλκο σκούντηξε τον Βαρνάλο, με τον αγκώνα του. «Μη φωνάζεις. Πόσες φορές θα σ'το πω;»

«Ο Χανμάρο είναι αδελφός μου! Εσύ είπες να μη φωνάζω στους ανθρώπους που μας στέλνει η θεία!»

Ο Βάλκο τον χτύπησε στο κεφάλι. «Σε κανέναν να μη φωνάζεις. Μου έχεις πάρει τ'αφτιά.»

Ο Χανμάρο αγριοκοίταξε τον ξάδελφό του. Μπορεί να είχε δίκιο σ'αυτό που έλεγε –οι φωνές του Βαρνάλο ήταν, πράγματι, ενοχλητικές κάπου-κάπου–, αλλά… *δε μ'αρέσει κανένας να χτυπά τον αδελφό μου! Έστω και για «πλάκα».* Γιατί, πολλές φορές, η πλάκα δεν αργούσε να γίνει κάτι πολύ πιο σοβαρό.

Ο Βάλκο είδε το βλέμμα που του έριξε ο Χανμάρο και μαζεύτηκε κάπως. Τα μάτια του στράφηκαν αλλού, σαν έτσι να μπορούσε να ξεφύγει απ'το θυμό του ξαδέλφου του.

«Θέλω να σας μιλήσω, μετά,» είπε ο Χανμάρο και στους δύο.

Ο Βάλκο, αμέσως, τον ατένισε πάλι. «Για τι, ξάδελφε;» Προφανώς, νόμιζε ότι η κουβέντα τους θα αφορούσε το χτύπημα που είχε δώσει στον Βαρνάλο.

«Όχι γι'αυτό που νομίζεις,» του απάντησε ο Χανμάρο.

Ο Βάλκο τον κοίταξε επιφυλακτικά, αλλά είπε: «Εντάξει.»

«Θα σας περιμένω εδώ.»

«Δε θ'αργήσουμε, Χανμάρο,» είπε ο Βαρνάλο, προσπαθώντας να μη φωνάζει. «Θα δώσουμε στη θεία κάτι χρήματα και θα έρθουμε.»

Ανέβηκαν τη σκάλα και πέρασαν την πόρτα που οδηγούσε στον πρώτο όροφο της οικίας. Ο Χανμάρο κάθισε, πάλι, στα σκαλοπάτια, περιμένοντας.

Σε λίγο, ο Βαρνάλο και ο Βάλκο επέστρεψαν και κάθισαν κοντά του.

«Τι είναι, λοιπόν, ξάδελφε;» ρώτησε ο δεύτερος.

«Μπορείς να κρατήσεις μυστικό;»

«Φυσικά. Είμαι πιο σιωπηλός απ'τους ιερείς της Φλόγας εγώ.»

«Δε λέει αλήθεια, Χανμάρο!» φώναξε ο Βαρνάλο.

«Τι ξέρεις εσύ, ρε μπασμένο;» μούγκρισε ο Βάλκο, στρεφόμενος στον μικρό του ξάδελφο κι αρπάζοντάς τον απ'το σβέρκο.

«Κάτω τα χέρια σου,» είπε ο Χανμάρο, πιάνοντας τον καρπό του γιου της Ζεθάλιν. «Και φύγε. Θα μιλήσω μόνο με τον αδελφό μου.»

«Τι;»

«Αυτό που άκουσες, ξάδελφε. Θα μιλήσω μόνο με τον αδελφό μου.»

Τα μάτια του Βάλκο στένεψαν. «Βρίσκεστε στο *δικό μου* σπίτι! Και σας *φιλοξενώ*!»

Τι κωλόπαιδο… σκέφτηκε ο Χανμάρο. «Η φιλοξενία σου, προφανώς, δεν είναι και πολύ καλή. Ευτυχώς που οι γονείς σου κι ο θείος Σάμκρο δεν έχουν το ίδιο κεφάλι μ'εσένα.» Ορθώθηκε, ακουμπώντας το χέρι του στον ώμο του Βαρνάλο. «Θα πάμε να μιλήσουμε μακριά απ'το *σπίτι σου*, για να μην υπάρχουν προβλήματα…»

Ο Χανμάρο κι ο μικρός αδελφός του κατέβηκαν τη σκάλα και βγήκαν απ'την οικία των Περίδετων, ενώ, πίσω τους, η όψη του Βάλκο είχε αγριέψει και σκοτεινιάσει.

«Τον θύμωσες,» σχολίασε χαμηλόφωνα ο Βαρνάλο, καθώς περνούσαν το σύνορο της Συνοικίας των Δηλητηρίων και βάδιζαν μέσα στο Μεγάλο Παζάρι.

«Ας πιει ξύδι να ξεθυμώσει,» αποκρίθηκε ο Χανμάρο· και ρώτησε: «Πού θες να πάμε, για να καθίσουμε και να τα πούμε;»

Ο Βαρνάλο μόρφασε. «Δεν ξέρω…»

«Ο *Γάτος της Αγοράς* είναι ωραίο στέκι για απόγευμα. Θες να πάμε εκεί; Θα σε κεράσω και μπίρα.»

«Η μαμά δε θέλει να πίνω μπίρα!»

Ο Χανμάρο τού έκλεισε το μάτι. «Το ξέρω.»

Η ταβέρνα ήταν γεμάτη με κόσμο, όμως όχι τόσο πολύ ώστε να μην μπορούν να βρουν τραπέζι για να καθίσουν. Είχαν να επιλέξουν ανάμεσα σε αρκετά άδεια και, τελικά, ο Βαρνάλο έδειξε ένα το οποίο βρισκόταν κοντά σ'ένα απ'τα παράθυρα του *Γάτου της Αγοράς.* Απέξω, φαινόταν το Μεγάλο Παζάρι: έμποροι, αγοραστές, και περαστικοί· σκηνές, πάγκοι, καταστήματα, κάρα, και υποζύγια. Ο Χανμάρο παράγγειλε, και μια σερβιτόρα τούς έφερε δύο κούπες μπίρα.

Ο Βαρνάλο δοκίμασε.

«Καλή;» τον ρώτησε ο Χανμάρο.

Ο αδελφός του κατένευσε, και ήπιε κι άλλο.

«Μην την πίνεις γρήγορα, όμως. Θα σε ζαλίσει.» Ο Χανμάρο ήπιε μια γουλιά απ'τη δική του. «Μπορείς, λοιπόν, να κρατήσεις ένα μυστικό;»

«Αμέ!» Ο Βαρνάλο έγλειψε τα χείλη του.

«Αυτό σημαίνει ότι δε θα πεις τίποτα ούτε στη μαμά, ούτε σε κανέναν.»

Ο Βαρνάλο κατένευσε, πάλι.

«Ούτε στον Βάλκο, φυσικά. *Ειδικά* στον Βάλκο. Εντάξει;»

«Ναι. Ποιο είναι το μυστικό, Χανμάρο;»

«Θέλω να κάνεις κάτι για μένα, όσο δουλεύεις για τη θεία Ζεθάλιν. Δεν είναι τίποτα το δύσκολο· απλά, πρέπει να έχεις τα μάτια σου ανοιχτά. Να παρατηρείς. Μπορείς να το κάνεις αυτό;»

«Νομίζω…» είπε ο Βαρνάλο.

«Ωραία. Θέλω να έχεις το νου σου για τούτο το σύμβολο.» Ο Χανμάρο έβγαλε απ'την τσέπη του παντελονιού του ένα κομμάτι χαρτί, επάνω στο οποίο είχε ζωγραφίσει, με μελάνι, έναν κύκλο και, μέσα στον κύκλο, ένα δόντι. «Μπορεί να το δεις έτσι, ή έτσι.» Το έδειξε στον αδελφό του κι απ'τις δύο μεριές: όπως ήταν στην οικία του Βάρνακ και όπως ήταν στην οικία του Χαλκοπρόσωπου. «Θα είναι, μάλλον, χαραγμένο επάνω σε κάποια πόρτα. Αλλά αυτό δεν είναι σίγουρο· ίσως να το προσέξεις και αλλού. Όπως σου είπα, να έχεις τα μάτια σου ανοιχτά.»

Ο Βαρνάλο τον κοιτούσε μ'ένα παραξενεμένο βλέμμα. «Γιατί;» ρώτησε.

«Τι εννοείς 'γιατί';»

«Γιατί θέλεις να βρω αυτό το σύμβολο;»

«Γιατί το έχω δει σε κάποιες πόρτες,» εξήγησε ο Χανμάρο, «και… πιστεύω ότι μπορεί να σημαίνει κάτι.»

«Τι;»

«Θα σου πω περισσότερα όταν κι εσύ μου πεις περισσότερα, εντάξει;» Ο Χανμάρο ήπιε μια γουλιά μπίρα.

Ο μικρός του αδελφός τον μιμήθηκε, κρατώντας την κούπα του με τα δύο χέρια. «Εντάξει,» είπε, μετά.

Για να δούμε, λοιπόν, σκέφτηκε ο Χανμάρο, *θα βρούμε τίποτα έτσι;* Η Φιλράνα δεν είχε καταφέρει να του δώσει καμία χρήσιμη πληροφορία. Η οικογένειά της δεν

είχε ούτε καν ακούσει για τον αλχημιστή που ονομαζόταν Χαλκοπρόσωπος. Πρώτη φορά από εκείνη τον άκουγαν.

«Δεν πιστεύω να τους μίλησες για μένα,» της είπε ο Χανμάρο.

«Φυσικά και όχι. Τους είπα ότι, απλά, έτυχε τ'αφτί μου να πάρει κάτι γι'αυτόν τον αλχημιστή, και το γεγονός ότι φορά πάντα μια χάλκινη μάσκα μού κίνησε την περιέργεια.»

Ο Χανμάρο απογοητεύτηκε κάπως, αλλά δεν παραξενεύτηκε που η Φιλράνα δεν κατόρθωσε να μάθει τίποτα χρήσιμο. Εξάλλου, η οικογένειά της, παρότι μεγάλη, δεν είχε καμία ιδιαίτερη σχέση με τους αλχημιστές της Σερανβέλ. Ο θείος της ήταν ο Χαντόλο Αλυσόλιθος, ο Υπουργός Καταναγκαστικής Υπηρεσίας, επομένως περισσότερο πληροφορίες για κανέναν δούλο θα μπορούσε να δώσει, παρά για έναν μυστηριώδη μυστικιστή όπως ήταν ο Χαλκοπρόσωπος.

«Εσύ πού έχεις ξαναδεί αυτό το σύμβολο;» ρώτησε, επί του παρόντος, ο Βαρνάλο, διακόπτοντας τους συλλογισμούς του αδελφού του.

Ο Χανμάρο παρατήρησε ότι ο μικρός κοίταζε το σχήμα που ήταν ζωγραφισμένο στο χαρτί, και σκέφτηκε πως ίσως και κάποιος άλλος –κάποιος ανεπιθύμητος– να το έβλεπε, έτσι όπως ήταν αφημένο επάνω στο τραπέζι. Το μάζεψε και το έβαλε, πάλι, στην τσέπη του παντελονιού του.

«Σε δύο πόρτες.»

«Ποιες;»

«Θα σου πω αφότου μου βρεις κι εσύ κάτι. Θ'ανταλλάξουμε πληροφορίες.»

Αυτό φάνηκε ν'άρεσε στον Βαρνάλο, γιατί χαμογέλασε και τα μάτια του γυάλισαν. «Θα είμαστε κατάσκοποι!»

Ο Χανμάρο γέλασε. «Ναι, κάπως έτσι. Αλλά μην το φωνάζεις κιόλας.»

«Ναι, καλά λες… Οι κατάσκοποι δεν το φωνάζουν ότι είναι κατάσκοποι. Θυμάσαι εκείνη την ιστορία που μας έλεγε η γιαγιά, με τους κατασκόπους;»

«Τη θυμάμαι,» αποκρίθηκε ο Χανμάρο, ευχαριστημένος που ο αδελφός του έμοιαζε να το έχει πάρει τόσο σοβαρά, γιατί έτσι δε θα έλεγε τίποτα σε κανέναν.

Δεν έμεναν, πλέον, παρά δέκα ημέρες μέχρι το μεσοκαλόκαιρο και την Ημέρα της Μεγάλης Φλόγας, που η Σερανβέλ μεθούσε, χόρευε, και διασκέδαζε. Οι κάτοικοι της Πόλης των Ανοιγμάτων περίμεναν πώς και πώς ο καιρός να περάσει, και άπαντες βρίσκονταν σε καλύτερη διάθεση, παρότι οι ζέστες είχαν σφίξει και ο Λούντρινχ κι ο Βάνσπαρχ εξαπέλυαν διάπυρες λόγχες στους ώμους και στα κεφάλια όλων.

Ο Χανμάρο έπιασε τον εαυτό του να αισθάνεται παρόμοια ευδιάθετος, όπως και οι υπόλοιποι. Το γενικότερο κλίμα τον είχε παρασύρει, κάνοντας το νου του να

παραμερίσει τις ανησυχίες του για τη Θήρνα, η οποία δεν είχε επιστρέψει ακόμα στη Σερανβέλ.

Η Μάριλιν, όμως, δεν ένιωθε το ίδιο, και ο Χανμάρο μπορούσε να το δει καθαρά στην όψη και στη συμπεριφορά της. Έμοιαζε να έχει χάσει την όρεξή της για οτιδήποτε και να έχει γίνει πιο οξύθυμη και απότομη από ποτέ. Επίσης, δεν πρέπει να κοιμόταν και πολύ καλά, πράγμα που φαινόταν από τους κύκλους στα μάτια της κι από τη χλομάδα στο πρόσωπό της. Ένα βράδυ, μάλιστα, ο Χανμάρο –που κι αυτός έτυχε να μη μπορεί να κοιμηθεί, και είχε βγει στο διάδρομο του ισογείου– άκουσε τη μητέρα του να προσεύχεται μέσα στο δωμάτιό της: ένα μουρμουρητό ερχόταν από την πόρτα της. Η Μάριλιν ζητούσε από τη Φλόγα να φέρει πίσω την κόρη της και τον σύζυγό της, ζωντανούς και ασφαλείς.

Μια άλλη φορά, ο Χανμάρο είδε τη μητέρα του να ανεβαίνει την εσωτερική σκάλα της οικίας, προς τον δεύτερο όροφο. Και ήξερε πού πήγαινε· ή, μάλλον, υποπτευόταν, γιατί το μεσημέρι η Μάριλιν και η Ζινράβα είχαν διαφωνήσει, έντονα. Η μητέρα τους της έλεγε ότι έπρεπε να δουλέψει· δεν μπορεί όλοι τους – ακόμα κι ο μικρός της αδελφός, που ήταν μόλις εφτά χρονών!– να δούλευαν ενώ εκείνη καθόταν και δεν έκανε απολύτως τίποτα.

Ο Χανμάρο σηκώθηκε απ’την καρέκλα του και, αφήνοντας πίσω του τον Βαρνάλο και τον Βάλκο, που η γιαγιά τούς διηγιόταν μια ιστορία, πήρε τη Μάριλιν στο κατόπι. Όπως το περίμενε, η μητέρα του δεν έμεινε στον δεύτερο όροφο του σπιτιού, αλλά πήγε στη σοφίτα, σκαρφαλώνοντας την άλλη, μικρότερη σκάλα που οδηγούσε εκεί. Σύντομα, χάθηκε απ’τα μάτια του Χανμάρο, ο οποίος στεκόταν στα μέσα της εσωτερικής σκάλας του σπιτιού, για να μην καταλάβει η Μάριλιν ότι την παρακολουθούσε. Όταν έπαψε να υφίσταται αυτός ο κίνδυνος, ανέβηκε τα τελευταία σκαλοπάτια και ζύγωσε τη σκάλα της σοφίτας, για να κρυφακούσει τι λεγόταν, από την καταπακτή.

«Υπάρχει κάτι που σ’ενδιαφέρει εκεί, ξάδελφε;»

Ο Χανμάρο στράφηκε, αιφνιδιασμένος. Και είδε τον Μαλίνο να στέκεται στο κατώφλι της πόρτας του αλχημικού του εργαστηρίου. Τα ρούχα του ήταν κρυμμένα πίσω από μια μεγάλη ποδιά, λερωμένη από διάφορες ουσίες.

Ο Χανμάρο τον ζύγωσε και είπε: «Ναι, υπάρχει κάτι που μ’ενδιαφέρει. Η μητέρα μου και η αδελφή μου.» *Θα μου κάνεις κι εσύ τα ίδια που μου έκανε ο μικρός σου αδελφός;*

«Κατανοητό,» αποκρίθηκε ο Μαλίνο. «Δεν προσπαθώ να σε επιπλήξω, ξάδελφε, και με συγχωρείς αν ακούστηκα έτσι.»

Ευτυχώς, φαίνεται, δεν είσαι σαν τον Βάλκο. «Με τρόμαξες, για να είμαι ειλικρινής,» χαμογέλασε ο Χανμάρο.

«Η προσοχή σου ήταν στραμμένη αλλού, και δε με πήρες είδηση.»

«Ναι, μάλλον…»

«Η αδελφή σου…» είπε ο Μαλίνο, «δε χρειάζεται να την… κυνηγάτε τόσο πολύ.»

«Δε νομίζω ότι την 'κυνηγάει' κανένας, Μαλίνο.»

Ο αλχημιστής κούνησε το κεφάλι κι ακούμπησε το χέρι του στους ώμους του Χανμάρο, οδηγώντας τον προς το μπαλκόνι. «Έλα έξω, λίγο, να μιλήσουμε.»

Ο νεαρός Πτεράργυρος δεν έφερε αντίρρηση, έτσι βγήκαν στο μπαλκόνι, κάτω απ'τις αχτίνες των μεσημεριανών ήλιων.

«Η Ζινράβα έχει μια… διαφορετική φύση από τους περισσότερους ανθρώπους,» εξήγησε ο Μαλίνο. «Δεν έχεις ποτέ παρατηρήσει τη συμπεριφορά της; Είναι μοναχική, και ποιήτρια.»

«Τα ξέρω αυτά,» είπε ο Χανμάρο. «Όλοι μας τα ξέρουμε. Αλλά η μητέρα έχει κάποιο δίκιο. Προκειμένου να ορθοποδήσει ξανά η οικογένειά μας, πρέπει να δουλέψουμε· και η Ζινράβα δεν κάνει τίποτα για να μας βοηθήσει, ενώ θα μπορούσε.»

«Το καταλαβαίνω αυτό. Όμως κι εσείς οφείλετε να καταλάβετε ότι η Ζινράβα δεν κάνει για τις δουλείες που έχετε στο μυαλό σας.»

Πώς είσαι τόσο σίγουρος; Πώς είναι δυνατόν να νομίζεις ότι την ξέρεις τόσο καλά; Πώς είναι δυνατόν να νομίζεις ότι την ξέρεις καλύτερα από εμάς, την οικογένειά της; «Και για ποιες δουλειές κάνει;»

«Σου είπα, είναι ποιήτρια.»

«Η ποίηση δε μαζεύει νομίσματα, ξάδελφε. Θα πρέπει να βρει να κάνει κάτι άλλο. Κάτι πραγματικά *χρήσιμο*.»

«Η χρησιμότητα εξαρτάται από τη σκοπιά που την κοιτάζει κανείς. Δεν μπορείς να βάλεις μια γάτα να σύρει κάρο· δεν έχει νόημα.»

«Μια γάτα είναι, γενικότερα, άχρηστη, ξάδελφε.»

«Έτσι λες;» μειδίασε λεπτά ο Μαλίνο. «Και ποιος θα πιάνει τους ποντικούς στο σπίτι σου;»

«Πού θες να καταλήξεις;»

«Ότι το κάθε πλάσμα ενεργεί σύμφωνα με τη φύση του, και ο άνθρωπος δεν είναι τόσο διαφορετικός από οποιοδήποτε άλλο πλάσμα. Σκέψου το, Χανμάρο,» είπε ο Μαλίνο, και έφυγε απ'το μπαλκόνι, πηγαίνοντας στο αλχημικό εργαστήρι.

Η Θαρνάλιν ανασηκώθηκε, ακούγοντας βήματα μέσα στο σπίτι. Δεν κοιμόταν καλά, τον τελευταίο καιρό, και ο παραμικρός ήχος μπορούσε να την ξυπνήσει. Πολλές φορές, μάλιστα, είχε ανησυχήσει δίχως λόγο, από άσχετους θορύβους που έρχονταν έξω από την οικία του πατέρα της. Τώρα, όμως, κάτι ύποπτο συνέβαινε· δεν υπήρχε αμφιβολία.

Σηκώθηκε, γρήγορα κι αθόρυβα, από το κρεβάτι της και ζύγωσε τη μεσόπορτα, ανοίγοντάς την ελάχιστα και κοιτάζοντας έξω, στο καθιστικό. Παρατήρησε μια σκιερή φιγούρα να βαδίζει και να πηγαίνει προς τη μισάνοιχτη πόρτα του εργαστηρίου του Βάρνακ, απ'όπου ερχόταν φως –ο πατέρας της δούλευε μέχρι αργά, απόψε.

«Καλησπέρα, αλχημιστή,» είπε μια γυναικεία φωνή. «Ή, μάλλον, καλημέρα– Δε χρειάζεται να τρομάζεις· εξάλλου, πρέπει να με θυμάσαι…»

«Σε θυμάμαι. Πώς μπήκες, πάλι, στο σπίτι μου; Θα συνεχιστεί αυτό για πολύ καιρό; Δε μπορείτε, τουλάχιστον, να έρχεστε το πρωί;»

«Η δουλειά ετούτη επείγει. Να περάσω;»

Ο πατέρας της πρέπει να κατένευσε, γιατί δεν ακούστηκε καμία απόκριση, αλλά η άγνωστη γυναίκα μπήκε στο εργαστήρι και έκλεισε πίσω της.

Η Θαρνάλιν γλίστρησε έξω απ'το δωμάτιό της και πλησίασε την κλειστή πόρτα, ακουμπώντας τ'αφτί της επάνω στην ξύλινη επιφάνεια και κρυφακούγοντας.

«Είσαι πολυάσχολος άνθρωπος, Βάρνακ…» είπε η γυναίκα.

«Γι'αυτό ήρθες εδώ; Για να διαπιστώσεις πόσο *πολυάσχολος* είμαι;»

«Όχι. Αλλά, όταν είδα φως από το εργαστήριο σου, ανακουφίστηκα. Δε θα χρειαζόταν να σε ξυπνήσω μέσα στην άγρια νύχτα.»

«Τι θέλεις;»

«Χρειαζόμαστε ένα μίγμα που παίρνει εύκολα φωτιά και δε σβήνει με το νερό. Ορισμένοι το ονομάζουν και *υγρό πυρ*. Γνωρίζεις πώς παρασκευάζεται;»

«Γνωρίζω,» είπε ο Βάρνακ. «Απορώ, όμως, που δε γνωρίζει κι ο αφέντης σου, παρά έχει ανάγκη εμένα να του το φτιάξω.»

«Ο *αφέντης* μου;» Η γυναίκα γέλασε. «Ο Χαλκοπρόσωπος δεν είναι 'αφέντης μου'.»

«Ό,τι και νάναι, δεν μπορεί να το φτιάξει εκείνος;»

«Δεν έχει σημασία αν μπορεί ή όχι. Σημασία έχει ότι το ζητάμε από εσένα, και ότι το θέλουμε σύντομα.»

«Πόσο σύντομα;» ρώτησε ο Βάρνακ. «Και τι ποσότητα θέλετε;»

«Τρία φλασκιά. Θα έρθει κάποιος να τα παραλάβει την Ημέρα της Μεγάλης Φλόγας.»

«Γιατί τα θέλετε; Σκοπεύετε να πυρπολήσετε κανένα πλοίο;»

«Αυτό δε σε αφορά. Φρόντισε εσύ να τα έχεις έτοιμα ως τότε και άσε τα υπόλοιπα σ'εμάς.»

Η Θαρνάλιν έτρεξε πίσω στο δωμάτιό της, γιατί άκουσε τη γυναίκα να πλησιάζει την πόρτα του εργαστηρίου. Τη δική της πόρτα η κόρη του Βάρνακ την έκλεισε γρήγορα και κόλλησε τ'αφτί της επάνω. Όπως το περίμενε, τα βήματα της άγνωστης κατευθύνθηκαν προς την εξώθυρα του σπιτιού, η οποία άνοιξε και έκλεισε πάλι.

Γιατί το θέλουν αυτό το μίγμα; αναρωτήθηκε η Θαρνάλιν, επιστρέφοντας στο κρεβάτι της. Το υγρό πυρ ήταν κάτι που χρησιμοποιούσε μόνο ο στρατός της Σερανβέλ και κανένας άλλος. Θεωρείτο παράνομο μέσα στην πόλη, και όσοι ήξεραν πώς να το φτιάχνουν το έκαναν μονάχα ύστερα από διαταγή του Συμβουλίου.

Η Θαρνάλιν, μέχρι απόψε, δεν είχε ιδέα ότι ο πατέρας της ήταν ένας από τους ανθρώπους που γνώριζαν πώς να παρασκευάζουν υγρό πυρ. Ποτέ άλλοτε δεν είχε πουλήσει κάτι τέτοιο· ή, τουλάχιστον, έτσι εκείνη ήξερε. Και, μάλλον, έτσι *ήταν*, γιατί ο Βάρνακ δεν ήθελε να κάνει τον εαυτό του περισσότερο ανεπιθύμητο στη Σερανβέλ. Ήδη λέγονταν πολλά για εκείνον.

Η Θαρνάλιν αναστέναξε. *Αυτοί οι καταραμένοι μπάσταρδοι θα μας προκαλέσουν πρόβλημα. Και δεν ξέρουμε ούτε καν ποιοι είναι!*

Πρέπει, κάπως, να ξεφύγουμε απ'τα νύχια τους. Θα οδηγήσουν τον πατέρα μου στην καταστροφή του.

Κεφάλαιο Τριακοστό-Ένατο
—Σύγκρουση—

Η Ναράμια φόρεσε πάλι το κράνος της, καθώς το καραβάνι έφευγε από τη Σερανβέλ. Δεν ήθελε ακόμα κανένας να την αναγνωρίσει. Θα αποκαλυπτόταν όταν είχαν απομακρυνθεί από την πόλη, και τότε θα μιλούσε και στη Ριλάβια, η οποία βρισκόταν, επί του παρόντος, καθισμένη επάνω σ'ένα απ'τα κάρα και κοίταζε δυτικά.

Η Ναράμια έστρεψε το βλέμμα της στον καστανομάλλη, έφιππο άντρα που ο Δάρφο είχε πει ότι, μέχρι στιγμής, δεν ήξερε πως θα ήταν ανάμεσα στους φρουρούς του καραβανιού. *Τον έχω ξαναδεί κάπου;* Δε θα το απέκλειε, γιατί, στα ταξίδια της, είχε γνωρίσει πολλούς μισθοφόρους και τυχοδιώκτες. Ωστόσο, αν και μπορούσε να θυμηθεί διάφορους τύπους οι οποίοι έμοιαζαν μ'αυτόν, δε νόμιζε ότι είχε ποτέ πριν συναντήσει τον συγκεκριμένο. Ίσως να ήταν καινούργιος στη δουλειά, ή ίσως, απλά, να μην είχε τύχει η Ναράμια να βρεθεί στο δρόμο του.

Ο Δάρφο, παρατηρώντας πού κοίταζε η φίλη του, είπε: «Θα πάω να ρωτήσω την επιτηρήτρια ποιος είναι.»

Η Ναράμια μόρφασε πίσω απ'την προσωπίδα του κράνους της. «Εντάξει. Αλλά, έτσι κι αλλιώς, δε νομίζω νάναι τόσο σημαντικός.»

«Μπορεί,» συμφώνησε ο Δάρφο. «Όμως προτιμώ να ξέρω ποιοι είναι οι άλλοι φρουροί σ'ένα καραβάνι που φυλάω.»

Κι επιπλέον, σκέφτηκε, καθώς έστρεφε τ'άλογό του και κατευθυνόταν προς τα μέσα του καραβανιού, όπου βρισκόταν η Επιτηρήτρια Σαρντάλα, *έχω έναν ανεξήγητο φόβο εντός μου. Δεν εμπιστεύομαι, πλέον, τους παράξενους αγνώστους… μου φέρνουν στο μυαλό τον θηρευτή που έκανε τη ζημιά στο καραβάνι του Πτεράργυρου.* Αν και, βέβαια, ήξερε ότι μια τέτοια υπόθεση ήταν παράλογη. Ο καστανομάλλης μισθοφόρος δεν έμοιαζε σε καμία περίπτωση με τον Χάκνομπ.

Όμως και ο Χάκνομπ… ένας θηρευτής Γκρίζων Ταύρων… ποιος θα το φανταζόταν ποτέ ότι θα πυρπολούσε ένα καραβάνι; Μονάχα οι άνθρωποι που τον είχαν βάλει να

κάνει μια τέτοια δουλειά θα το φαντάζονταν. Μονάχα η Ναράμια και ο εργοδότης της.

Δάρφο, σταμάτα. Γίνεσαι παρανοϊκός.

Καθώς, όμως, ζύγωνε τα μέσα του καραβανιού και την άμαξα της επιτηρήτριας, μερικά από τα λόγια του Βισκάλο Άρντλεθ ήρθαν στο νου του: *«Δε μου λες, έχεις καμια υποψία σχετικά με το ποιος μπορεί να ευθύνεται για τις καταστροφές που χτύπησαν τον Πτεράργυρο;» – «Όσο δούλευες για τον Πτεράργυρο, σου είπε ότι του είχε συμβεί τίποτα παράξενο;» – «Λάμβανε, ας πούμε, τίποτα απειλητικά μηνύματα;»*

Φοβάται, σκέφτηκε ο Δάρφο. *Φοβάται πως ό,τι συνέβη στον Πτεράργυρο μπορεί να συμβεί και σ'εκείνον. Κι αυτό που είπε για τα απειλητικά μηνύματα....*

Γιατί δεν τα είχε προσέξει όλα τούτα πιο πριν; Γιατί, τώρα, ξαφνικά, είχαν έρθει μαζεμένα στο νου του; Προσπαθούσε ο ίδιος του ο εαυτός να τον προειδοποιήσει; Αυτό που είχε συμβεί στο καραβάνι του Πτεράργυρου… *θα συμβεί κάτι παρόμοιο και σ'ετούτο το καραβάνι;*

Όχι. Δεν μπορεί. *Σταμάτα να γίνεσαι παρανοϊκός, Δάρφο.* Κάποιος εχθρός του Νολράκο ήταν αυτός που του είχε προκαλέσει τις πανωλεθρίες. Αποκλείεται να επρόκειτο για μια οργάνωση που, γενικότερα, κατέστρεφε καραβάνια.

Κι όμως… ακούγονταν διάφορα για την καταστροφή που είχε πάθει, πρόσφατα, η Σαμάλθα Πυρόφθαλμη…

«Κύριε Δάρφο,» είπε η Επιτηρήτρια Σαρντάλα, που καθόταν πλάι στον οδηγό της άμαξάς της. «Συμβαίνει κάτι;»

«Μια ερώτηση ήθελα να κάνω,» αποκρίθηκε εκείνος, βάζοντας το άλογό του να βαδίσει παράλληλα στο τροχοφόρο. «Ποιος είναι αυτός ο καινούργιος μισθοφόρος που βρίσκεται στο καραβάνι;» Ύψωσε το χέρι του, για να δείξει. «Ο καστανός άντρας, με τη μαύρη κάπα και το μαύρο άλογο.»

«Θόρλο ονομάζεται, και είναι ανεξάρτητος μισθοφόρος. Τον προσέλαβε ο κύριος Άρντλεθ, λίγο προτού φύγουμε από τη Σερανβέλ.»

Γιατί τέτοια βιασύνη; αναρωτήθηκε ο Δάρφο. *Τι διαφορά μπορεί να κάνει ένας μόνο μισθοφόρος, όσο καλός κι αν είναι;* Ήδη το καραβάνι είχε περισσότερους φρουρούς απ'ό,τι χρειαζόταν.

«Ευχαριστώ,» είπε μόνο στην επιτηρήτρια, και, τροχάζοντας, επέστρεψε δίπλα στη Ναράμια, η οποία εξακολουθούσε να έχει το κράνος της στο κεφάλι και την προσωπίδα της κατεβασμένη.

«Τι έμαθες;» τον ρώτησε.

Ο Δάρφο τής είπε.

«Παράξενο,» σχολίασε η Ναράμια. «Ο Βισκάλο θα πρέπει να πιστεύει ότι ο συγκεκριμένος άντρας έχει κάτι ιδιαίτερο να προσφέρει, για να τον προσέλαβε την τελευταία στιγμή.»

Ο Δάρφο ένευσε. «Ναι, έτσι σκέφτηκα κι εγώ. Δε μπορώ, όμως, να καταλάβω τι είναι αυτό το τόσο ιδιαίτερο επάνω του.»

«Ίσως και ν'ανακαλύψουμε…»

Το βράδυ καταυλίστηκαν στα σύνορα των περιχώρων της Σερανβέλ, κοντά σ'ένα φυλάκιο, στην κορυφή του οποίου έκαιγε μια ζωηρή φωτιά, και πλάι στη φωτιά κυμάτιζε μια σημαία της Πόλης των Ανοιγμάτων. Οι μισθοφόροι έστησαν σκηνές, για να κοιμηθούν, ενώ οι περισσότεροι από τους βοηθούς και τους εμπόρους του καραβανιού έπεσαν για ύπνο μέσα στις άμαξες και στα κάρα. Τα ζώα ελευθερώθηκαν από τα χαλινάρια και τις σέλες τους και αφέθηκαν να φάνε και να πιουν, δεμένα χαλαρά σε πασσάλους που ήταν χωμένοι στο μαλακό έδαφος.

Η Ναράμια έβγαλε το κράνος της και τίναξε τα μουσκεμένα απ'τον ιδρώτα μαλλιά της. Μέσα στη νύχτα, δε θα την πρόσεχε κανένας· κι επιπλέον, δεν μπορούσε να φορά άλλο αυτό το πράγμα: θα έσκαγε! Ρίχνοντας το κράνος στο έδαφος και λύνοντας τη ζώνη με το σπαθί της, κάθισε δίπλα στη φωτιά που είχε ανάψει ο Δάρφο και άρχισε να βγάζει τις μπότες της.

Ο αρχηγός της μισθοφορικής ομάδας ήταν ήδη καθισμένος εκεί, και στο δεξί του χέρι κρατούσε μια ξύλινη κούπα με κρασί. Οι πολεμιστές του ήταν κατασκηνωμένοι τριγύρω, και μερικοί απ'αυτούς φυλούσαν σκοπιά, παρότι δεν υπήρχε πραγματικός κίνδυνος τόσο κοντά στη Σερανβέλ.

Η Ναράμια κοίταξε προς τα μέσα του καραβανιού, όπου καθόταν η Ριλάβια, κοντά σε μια φωτιά κι εκείνη. Το κοκάλινο τόξο της ήταν ακουμπισμένο πλάι της, μαζί με τη φαρέτρα. Το βλέμμα της ήταν στραμμένο στον ουρανό. Η Ναράμια το ακολούθησε και παρατήρησε, για λίγο, τις θέσεις των άστρων και των φεγγαριών.

Ύστερα, κοίταξε αλλού: πίσω της, και ανάμεσα από δύο κάρα, για να δει τη Βιλράνη, με την οποία κάποτε παραλίγο να αλληλοσκοτωθούν. Η ξανθιά μισθοφόρος στεκόταν κοντά σε μια φωτιά και χτένιζε το τρίχωμα του γκρίζου αλόγου της, με μια μεγάλη, ξύλινη χτένα. *Ανέκαθεν συμπαθούσε τα ζώα περισσότερο από τους ανθρώπους. Κατά πάσα πιθανότητα, επειδή όμοιος τον όμοιο αγαπά…*

Πήρε τη ματιά της από τη Βιλράνη και την έστρεψε στο Δάρφο. «Θέλεις κρασί;» τη ρώτησε εκείνος.

Η Ναράμια κούνησε το κεφάλι. «Όχι.»

«Θέλεις τίποτα να φας;»

«Ναι.»

Ο Δάρφο μειδίασε. «Δεν είσαι και πολύ ομιλητική απόψε, ε; Σκέφτεσαι κάτι;»

«Τίποτα συγκεκριμένο.»

Ο Δάρφο έβγαλε φρούτα, τυρί, και ψωμί από το σάκο του και τα μοιράστηκαν αναμεταξύ τους.

«Θα περάσουμε απ'την Έβεραν, έτσι;» είπε η Ναράμια.

«Προφανώς. Δεν υπάρχει άλλος τρόπος για να διασχίσει κανείς τους ποταμούς.»

Η Ναράμια χαμογέλασε, στραβά, καθώς μασούσε. «Υπάρχει.»

«Υπάρχει;»

«Ναι. Αλλά το πέρασμα δεν κάνει για καραβάνια.»

«Ποιο πέρασμα;»

«Ένας πόρος,» εξήγησε η Ναράμια, «νοτιοανατολικά της Έβεραν. Το νερό του Όρμαλντ δεν είναι τόσο βαθύ εκεί, όσο σ'άλλα σημεία. Να φανταστείς εγώ μπορώ να διασχίσω τον ποταμό περπατώντας, με το κεφάλι μου να βγαίνει επάνω.»

«Μάλιστα… Όντως, δε συμφέρει τα καραβάνια ένα τέτοιο μέρος.»

Η Ναράμια ένευσε.

«Πόσο μακριά από την Έβεραν είναι;»

«Δυο μέρες δρόμος, με τα πόδια,» είπε η Ναράμια. Και ρώτησε: «Για να φτάσουμε στην πόλη, εμείς πόσες μέρες θα κάνουμε, με το καραβάνι;»

«Γύρω στις εννιά.»

«Το φαντάστηκα.»

Ο Δάρφο είδε κάποιον να βαδίζει μες στο σκοτάδι, και εστίασε την προσοχή του εκεί, σωπαίνοντας και παύοντας να τρώει. Επρόκειτο για μια ψηλή, αντρική φιγούρα, η οποία φορούσε κάπα και βάδιζε προς μια απ'τις φωτιές των μισθοφόρων του. Όταν έφτασε κοντά στις φλόγες και η μορφή της φωτίστηκε, ο Δάρφο διαπίστωσε ότι ήταν ο Θόρλο, ο παράξενος καστανομάλλης πολεμιστής με το μαύρο άλογο.

Γιατί πλησιάζει τους δικούς μου ανθρώπους;

Ο Θόρλο είπε κάτι στους μισθοφόρους κι εκείνοι του απάντησαν, ευδιάθετα. Μετά, κάθισε κοντά τους και του έδωσαν μια κούπα για να πιει. Επίσης, του πρόσφεραν φαγητό. Μάλλον, είχε έρθει να τους ζητήσει ποτό και κάτι να φάει, σκέφτηκε ο Δάρφο. *Αλλά αναρωτιέμαι ποιες μπορεί να είναι οι* πραγματικές *του προθέσεις…*

«Αυτός δεν είναι;» είπε η Ναράμια, έχοντας δει πού κοιτούσε ο Δάρφο.

Εκείνος ένευσε. «Ναι, αυτός είναι.» Και ήπιε μια γουλιά απ'το κρασί του.

«Τι σκέφτεσαι γι'αυτόν;»

«Τίποτα. Είμαι μπερδεμένος. Και φοβάμαι ότι ίσως… ίσως να μη βρίσκεται εδώ και για τόσο καλό σκοπό.»

«Που σημαίνει τι;»

Ο Δάρφο έστρεψε το βλέμμα του στο πρόσωπό της. «Σημαίνει ότι υποπτεύομαι πως μπορεί να είναι άλλος ένας Χάκνομπ.»

«Δολιοφθορέας; Με πρόθεση να καταστρέψει το καραβάνι; Νομίζω ότι υπερβάλλεις, Δάρφο.»

«Γιατί;»

«Γιατί εσύ ο ίδιος είπες ότι αυτόν τον άνθρωπο τον προσέλαβε ο Βισκάλο.»

«Λίγο πριν από την αναχώρηση του καραβανιού,» τόνισε ο Δάρφο.

«Και θα προσλάμβανε έναν άνθρωπο που θα καταστρέψει το καραβάνι του;»

«Προφανώς, δεν ξέρει τους σκοπούς του, Ναράμια! Και, κάπως, ο Θόρλο τον έπεισε να τον κάνει φρουρό εδώ.»

Η τυχοδιώκτρια γέλασε. «Σου φαίνεται ο Βισκάλο για άνθρωπος που θα *πειθόταν* να βάλει έναν επιπλέον φρουρό, αν δεν είχε καλό λόγο;»

Χμμ… σκέφτηκε ο Δάρφο, *αυτό είναι, όντως, ένα εύλογο ερώτημα. Γιατί, ναι, ο Βισκάλο* δεν *μου φαίνεται τέτοιος άνθρωπος. Θα έκανε κάτι μόνο αν ήξερε πως είχε να κερδίσει από αυτό. Δε θα έπαιζε με ένα από τα καραβάνια του.*

«Βλέπεις;» είπε η Ναράμια, παρατηρώντας τη σκεπτική του έκφραση. «Έχω δίκιο.»

«Και πάλι, όμως, ο Θόρλο είναι παράξενος.»

«Σ'αυτό συμφωνώ. Ωστόσο, δε νομίζω ότι βρίσκεται εδώ για να καταστρέψει το καραβάνι.»

Ο Δάρφο ένευσε. «Πρέπει νάχεις δίκιο. Εγώ, απλά, υπερβάλλω.» *Επειδή κάτι συνέβη στο καραβάνι του Πτεράργυρου, αυτό δε σημαίνει ότι θα συμβαίνει και σε* κάθε *καραβάνι που προστατεύω!* Πάντως, όφειλε να παραδεχτεί πως η περίπτωση με τον Χάκνομπ τον θηρευτή ήταν η πιο αλλόκοτη που του είχε τύχει. Ίσως γι'αυτό να τον είχε βάλει στη διαδικασία να υποπτεύεται, τώρα, τους πάντες.

Η Έβεραν ήταν οικοδομημένη επάνω και γύρω από το σημείο συνάντησης των ποταμών Φένριντ και Όρμαλντ, και αποτελούσε τον μόνο γνωστό και ασφαλή τρόπο για να διασχίζουν τα εμπορικά καραβάνια ετούτο το μέρος. Ήταν περιτειχισμένη και οχυρωμένη, και διέθετε τρεις κανονικές πύλες και τρεις ποταμοπύλες. Στο εσωτερικό της βρίσκονταν οι τρεις μεγάλες γέφυρες που ήταν τόσο χρήσιμες για το πέρασμα των εμπορευμάτων. Στην καρδιά της Έβεραν, επάνω σ'ένα νησί, ήταν χτισμένο το Δεσποτικό Μέγαρο, όπου συνεδρίαζαν οι Δεσπότες και οι Δέσποινες της πόλης, όλοι τους άρχοντες κι αρχόντισσες από τρεις μεγάλες οικογένειες που διοικούσαν αυτούς τους τόπους. Γύρω από την πόλη, απλώνονταν αγροικίες, που, τώρα, μέσα στο καλοκαίρι, ήταν κατακίτρινες. Από καθεμία πύλη ξεκινούσε και ένας μεγάλος, λιθόστρωτος δρόμος, ο οποίος εκτεινόταν περίπου ως εκεί όπου τελείωναν και οι αγροικίες. Παραπέρα, τα εδάφη ήταν άγρια και απροστάτευτα από τις Αρχές της Έβεραν.

Η Θήρνα και ο Άνρημ βρίσκονταν ακόμα σ'αυτά τα άγρια και απροστάτευτα εδάφη, αλλά είχαν σταματήσει τα άλογά τους επάνω σ'έναν ξερό λόφο, απ'όπου μπορούσαν ν'αγναντέψουν την πόλη εξ αποστάσεως. Τα νερά των ποταμών

γυάλιζαν κάτω απ'το δυνατό φως των καλοκαιρινών ήλιων, και σημαίες φαίνονταν να κυματίζουν στα τείχη της Έβεραν. Το Δεσποτικό Μέγαρο ορθωνόταν επιβλητικά πάνω από κάθε άλλο οικοδόμημα. Οι πύλες ήταν ανοιχτές, για να δέχονται καραβάνια και εμπόρους· το ίδιο και οι ποταμοπύλες, για να επιτρέπουν πρόσβαση στα σκάφη που πηγαινοέρχονταν στους ποταμούς Φένριντ και Όρμαλντ.

Η Θήρνα κατέβασε την κουκούλα της κάπας της απ'το κεφάλι και άφησε τον αγέρα να παίξει με τα ξανθά της μαλλιά. Αισθανόταν μια ευφορία μέσα της, που είχε, επιτέλους, φτάσει στον πολιτισμό. Το ταξίδι ως εδώ δεν ήταν ευχάριστο· περισσότερες ημέρες εκείνη κι ο Άνρημ πεινούσαν παρά έτρωγαν, και, όταν έτρωγαν, το φαγητό ήταν κακομαγειρεμένο και άνοστο. Τα βράδια έπρεπε να κοιμούνται στην ύπαιθρο, όπως κι αν τύχαινε να είναι το έδαφος, μαλακό ή σκληρό, χορταριασμένο ή γεμάτο πέτρες. Η Θήρνα δεν έβλεπε την ώρα να φάει ένα ζεστό και καλομαγειρεμένο φαγητό σε κάποιο πανδοχείο, να κάνει ένα μπάνιο, και να κοιμηθεί σε βολικό κρεβάτι.

Ο Άνρημ, απ'την άλλη, δεν είχε αισθανθεί τόσο άσχημα, τις ημέρες που βρίσκονταν στη φύση, χωρίς τις ανέσεις του πολιτισμού. Σίγουρα, ένιωθε κάτι να του λείπει, αλλά, βαθιά μέσα του, ήξερε πως ετούτο δεν οφειλόταν παρά στον τρόπο που είχε *συνηθίσει* να ζει, όχι στον τρόπο με τον οποίο *μπορούσε* να ζήσει. Και, όσο ζούσε –ή, μάλλον, *επιβίωνε*– στην ύπαιθρο, ανακάλυψε ότι παλιές μνήμες ξυπνούσαν εντός του. Μνήμες από το παιδικό του παρελθόν, όταν ήταν μαζί με την οικογένειά του, στην Έρσαγκμορ. Έτσι, καθώς τώρα αντίκριζε την Έβεραν (από την οποία είχε, παλιότερα, ξαναπεράσει, βρισκόμενος μέσα στα καραβάνια του Νολράκο Πτεράργυρου), δεν μπορούσε παρά να τον πλημμυρίζει μια χαρμολύπη: χαρά γιατί επέστρεφε σε κάτι οικείο και συνηθισμένο, λύπη γιατί πίστευε ότι άφηνε, γι'ακόμα μια φορά, πίσω του εκείνο που θα μπορούσε να αποκαλέσει *πραγματική του φύση*. Οι λύκοι δεν κάνουν στις πόλεις, έστω κι αν εκπαιδευτούν να μένουν εκεί.

Η Θήρνα σπιρούνισε το άλογό της, κατεβαίνοντας τον λόφο, και ο Άνρημ την ακολούθησε. Διέσχισαν, καλπάζοντας, αρκετά άγρια εδάφη και, φτάνοντας στην αρχή των μικρών περιχώρων της Έβεραν, ακολούθησαν τη λιθόστρωτη δημοσιά που οδηγούσε στην ανατολική πύλη της πόλης. Την πύλη που, όπως κι οι δυο τους ήξεραν, ονομαζόταν Πύλη του Αγριόχοιρου. Καθοδόν συνάντησαν ένα μικρό καραβάνι τριών κάρων, το οποίο προσπέρασαν εύκολα και έφτασαν στον προορισμό τους. Εκεί, τράβηξαν τα χαλινάρια των αλόγων τους και τα ζώα έπαψαν να καλπάζουν, αρχίζοντας να βαδίζουν ήρεμα, λιγάκι λαχανιασμένα.

Οι φρουροί της πύλης –πάνω από την οποία υπήρχε λαξεμένο το κεφάλι ενός αγριόχοιρου– τους σταμάτησαν, για να τους ελέγξουν, καθώς είδαν τα όπλα που κουβαλούσαν.

«Ταξιδιώτες είμαστε,» είπε η Θήρνα. «Δεν μεταφέρουμε εμπορεύματα. Ούτε έχουμε μαζί μας τίποτα παράνομο.»

Οι πολεμιστές δεν της απάντησαν. Τους έκαναν έναν γρήγορο έλεγχο και τους άφησαν να περάσουν στην πόλη.

Η περιφέρεια της Έβεραν όπου βρίσκονταν, τώρα, η Θήρνα κι ο Άνρημ ήταν η βορειοανατολική, και ονομαζόταν Περιφέρεια Κάλντραβ, έχοντας πάρει το όνομά της από τη μία απ'τις οικογένειας που διοικούσαν την πόλη. Ο Οίκος των Κάλντραβ είχε για σύμβολό του τον αγριόχοιρο.

Η βορειοδυτική περιφέρεια, που βρισκόταν απέναντι, πίσω από τον ποταμό Φένριντ, ονομαζόταν Περιφέρεια Σάφνογκ και είχε πάρει το όνομά της από την ομώνυμη οικογένεια, που για σύμβολο είχε ένα γεράκι. Η νότια και τελευταία περιφέρεια της Έβεραν, η οποία ήταν στην αντικρινή όχθη του ποταμού Όρμαλντ, έφερε το όνομα του Οίκου των Λέριν, του οποίου το σύμβολο ήταν ο λύκος.

Σε αυτή την περιφέρεια σκόπευε, αρχικά, να σταματήσει η Θήρνα, γιατί εκεί ήταν η αγορά της πόλης και από εκεί περνούσαν τα περισσότερα καραβάνια, διασχίζοντας τη γέφυρα που ένωνε την Περιφέρεια Κάλντραβ με την Περιφέρεια Λέριν. Επομένως, αν η Πτεράργυρη έκλεινε δωμάτιο σ'ένα πανδοχείο που έβλεπε σ'αυτή τη γέφυρα, αποκλείεται να μην πρόσεχε το καραβάνι του Βισκάλο. Ωστόσο, υπήρχε και η άλλη περίπτωση: η περίπτωση το καραβάνι να περνούσε από τη γέφυρα που ένωνε την Περιφέρεια Σάφνογκ με την Περιφέρεια Λέριν. Φυσικά, τούτο ήταν, λογικά, ασύμφορο, αφού έπρεπε κανείς να κάνει κύκλο για να καταλήξει έτσι στην αγορά. Όμως η Θήρνα αποφάσισε πως δεν άξιζε να το ρισκάρει. Πιο καλά να είχε το κεφάλι της ήσυχο.

Έτσι, αντί να πάει σ'ένα πανδοχείο που γνώριζε στην Περιφέρεια Λέριν, οδήγησε τον Άνρημ σ'ένα άλλο πανδοχείο στην Περιφέρεια Κάλντραβ: ένα μέρος που το είχε δει μονάχα απέξω· δεν είχε ποτέ ξανά μείνει στα δωμάτιά του· ωστόσο, από εδώ θα μπορούσε να βλέπει την Πύλη του Αγριόχοιρου, απ'όπου, αναμφίβολα, θα ερχόταν το καραβάνι του Βισκάλο.

Η πινακίδα πάνω από την πόρτα του καταστήματος έγραφε *Ο ΛΕΥΚΟΣ ΚΑΒΑΛΑΡΗΣ*, με μεγάλα ασημένια γράμματα. Η Θήρνα και ο Άνρημ αφίππευσαν και άφησαν τα άλογά τους στον στάβλο, δίνοντας ένα φιλοδώρημα στον σταβλίτη, για να τα περιποιηθεί λιγάκι παραπάνω. Ύστερα, μπήκαν στην τραπεζαρία του πανδοχείου, όπου, στον τοίχο στο βάθος, κρεμόταν μια ταπετσαρία η οποία απεικόνιζε έναν λευκοντυμένο άντρα να καβαλά ένα άσπρο άτι. Η χαίτη του ζώου ανέμιζε, και ο ιππέας βαστούσε ένα μακρύ ξίφος στο χέρι του. Πίσω του υπήρχε κατά το ήμισυ δάσος και κατά το ήμισυ βουνά.

Η Θήρνα έκλεισε ένα δωμάτιο για εκείνη και τον Άνρημ, και ζήτησε να της ετοιμάσουν το λουτρό και να της φέρουν επάνω το φαγητό. Ο πανδοχέας τη χρέωσε ανάλογα και τους οδήγησε στο καλύτερο δωμάτιο του πανδοχείου του, που

είχε μέχρι και μπαλκόνι. Η Πτεράργυρη τον ευχαρίστησε και περίμενε μια υπηρέτρια να της ετοιμάσει το λουτρό.

Πρώτη μπανιαρίστηκε η Θήρνα και ύστερα ο Άνρημ. Όταν τελείωσαν, το φαγητό τους είχε έρθει, οπότε κάθισαν και έφαγαν, καθαροί και φρέσκοι. Η Πτεράργυρη βρήκε το γεύμα *τέλειο*, μετά από τόσο καιρό στην ύπαιθρο. Όχι πως και αντικειμενικά ήταν κακό, σκέφτηκε· αλλά, σίγουρα, δεν ήταν και το καλύτερο που είχε γευτεί.

Μετά, κάθισαν στο μπαλκόνι, κρατώντας ένα ποτήρι κρασί ο καθένας και χωρίς να έχουν καμία διάθεση να φύγουν από εδώ και να περιπλανηθούν στην πόλη. Η θέα ήταν νότια, έτσι μπορούσαν εύκολα να αγναντέψουν και νοτιοανατολικά, την Πύλη του Αγριόχοιρου, και νοτιοδυτικά, το μεγαλοπρεπές Δεσποτικό Μέγαρο, που αποτελείτο από ένα τριγωνικό οικοδόμημα, έναν πύργο σε κάθε γωνία του τριγώνου, και έναν πύργο να υψώνεται ανάμεσά τους. Ήταν καμωμένο από διάφορα μέταλλα, ή, μάλλον, καμωμένο από πέτρα και *επικαλυμμένο* με διάφορα μέταλλα: μπρούντζο, άργυρο, σίδερο κι ατσάλι, ακόμα και χρυσάφι. Τα οποία ήταν, μάλιστα, τοποθετημένα με τέτοιο τρόπο που δε χτυπούσαν άσχημα στο μάτι, έκρινε η Θήρνα, αλλά έμοιαζαν με καλλιτεχνικό δημιούργημα.

Οι Δεσπότες της Έβεραν είχαν γούστο, σκέφτηκε, πίνοντας νωχελικά το κρασί της.

Καθώς οι ήλιοι έγερναν ο ένας προς την Ανατολή κι ο άλλος προς τη Δύση, τα μέταλλα του Μεγάρου έκαναν ποικίλους και μαγευτικούς ιριδισμούς… οι οποίοι, σταδιακά, μειώνονταν σε φωτεινότητα, καθώς το λυκόφως ερχόταν και η νύχτα πλησίαζε. Οι σκιές πλήθαιναν και οι άνθρωποι που τριγύριζαν στους δρόμους λιγόστευαν.

Ο Άνρημ πρόσεξε κάτι στην ανατολική δημοσιά της Έβεραν, και ύψωσε το χέρι του, για να δείξει.

«Δύο άμαξες…» παρατήρησε η Θήρνα, συνοφρυωμένη.

«Σου θυμίζουν κάτι;»

Ναι, της θύμιζαν κάτι. Κάτι πολύ συγκεκριμένο.

Οι άμαξες ήταν κλειστές και δεμένες η μία πίσω απ’την άλλη, ενώ της τραβούσαν τέσσερα άλογα. Στη θέση του οδηγού καθόταν κάποιος ο οποίος φαινόταν να μαστιγώνει, πού και πού, τα ζώα, μ’ένα μακρύ, δερμάτινο μαστίγιο. Πλάι του, η Πτεράργυρη νόμιζε ότι μπορούσε να διακρίνει μια άλλη φιγούρα να κάθεται.

Τους είδαμε αυτούς και λίγο πιο έξω απ’τα περίχωρα της Σερανβέλ, σκέφτηκε. *Και τότε υπέθεσα ότι επρόκειτο για κάποιον Γυρολόγο… Αλλά πού τους πηγαίνει τόσους Λο’ανθάκ; Δύο άμαξες* γεμάτες Λο’ανθάκ, *μα τη Φλόγα;*

Ο Γυρολόγος (αν ήταν, όντως, τέτοιος) σταμάτησε κάτω από την αψίδα της Πύλης του Αγριόχοιρου, και οι φρουροί της πόλης πλησίασαν για να τον ελέγξουν. Η Θήρνα δεν μπορούσε να διακρίνει καλά τι γινόταν, λόγω της θέσης όπου βρίσκονταν οι άμαξες, όμως ένα ήταν το βέβαιο: ο έλεγχος δεν κράτησε για πολύ –

αν έγινε καν–, γιατί, μέσα σε σύντομο χρονικό διάστημα, τα τροχοφόρα πέρασαν την πύλη κι άρχισαν να κυλούν επάνω στον μεγάλο, πλακόστρωτο δρόμο, πηγαίνοντας σαφώς πιο σιγά απ'ό,τι όταν ταξίδευαν στη δημοσιά.

«Οι ίδιοι είναι,» είπε ο Άνρημ.

«Ναι,» συμφώνησε η Θήρνα, «οι ίδιοι.»

Οι άμαξες έστριψαν νότια, για να διασχίσουν τη γέφυρα και να πάνε στην Περιφέρεια Λέριν.

«Πιστεύεις ότι ταξιδεύουν προς το Πάρντβακ κι αυτοί;» ρώτησε ο Άνρημ.

«Δεν αποκλείεται.»

«Οι φρουροί, πάντως, δεν πρέπει να τους έκαναν και κανέναν σπουδαίο έλεγχο. Παράξενο δεν είναι τούτο;»

«Όχι,» εξήγησε η Θήρνα. «Αν πρόκειται, πράγματι, για Γυρολόγο, όπως και υποπτεύομαι, τότε θα έχει και τα ανάλογα χαρτιά.»

«Τι χαρτιά;»

«Υπάρχουν συμφωνίες ανάμεσα στη Σερανβέλ και σε άλλες πόλεις, ώστε να μη γίνονται έλεγχοι στις άμαξες των Γυρολόγων. Οι Λο'ανθάκ, εξάλλου, είναι επικίνδυνοι και μπορεί να επιτεθούν στους φρουρούς. Τα χαρτιά υπενθυμίζουν ακριβώς αυτές τις συμφωνίες, και είναι υπογεγραμμένα και σφραγισμένα.»

Ο Άνρημ δε μίλησε, πίνοντας μια γουλιά απ'το κρασί του. Ύστερα από λίγο, είπε: «Συμφωνίες, χαρτιά, αλχημικά μεταμορφωμένοι δολοφόνοι… και τα τρία με τρομάζουν και με απωθούν. Ποιο με τρομάζει ή με απωθεί περισσότερο, δεν ξέρω…»

Οι φρουροί σταμάτησαν το καραβάνι στην πύλη, και ένας αργός έλεγχος των εμπορευμάτων άρχισε, ώστε οι έμποροι να πληρώσουν τον φόρο που τους αναλογούσε.

Η Ναράμια περίμενε, καθισμένη στο άλογό της, έχοντας βγάλει το κράνος της κι έχοντάς το κρεμάσει στη σέλα. Δεν την ενδιέφερε, πλέον, όποιος κι αν έβλεπε το πρόσωπό της, γιατί, κατά πρώτον, βρισκόταν πολύ μακριά από τη Σερανβέλ και, κατά δεύτερον, αυτοί που ήταν να τη δουν μέσα στο καραβάνι την είχαν δει. Είχε μιλήσει και με τη Βιλράνη και με τη Ριλάβια.

Η πρώτη ήταν φανερό πως της κρατούσε ακόμα κακία για ό,τι είχε συμβεί αναμεταξύ τους. Όταν την αντίκρισε, τα γαλανά της μάτια στένεψαν, και είπε: «Ναράμια, εσύ εδώ; Και ζωντανή; Νόμιζα ότι, ως τώρα, οι Σκιές θα σε είχαν πάρει στην αγκαλιά τους.»

«Λυπάμαι που σε απογοητεύω, Βιλράνη,» είχε αποκριθεί η Ναράμια, καθώς οι δυο τους στέκονταν δίπλα απ'τα σταματημένα αμάξια του καραβανιού, μέσα σε μια πεδιάδα με αραιά δέντρα, «αλλά προτιμώ πιο ζεστές αγκαλιές.»

«Δε σου φαίνεται, πάντως, με τα μέρη όπου πας και συχνάζεις,» της είπε η Βιλράνη, γιατί ήταν γνωστό πως η Ναράμια ταξίδευε σε παράξενες και επικίνδυνες περιοχές (ταξίδευε οπουδήποτε πίστευε ότι ίσως να υπήρχε πιθανότητα να βρει θεραπεία για το αραχνοφανές εσωδερμικό άλγος που τη βασάνιζε).

«Είμαι πολύ προσεκτική, όπου κι αν πάω. Δε χρειάζεται να χάνεις τον ύπνο σου για μένα.»

Η Βιλράνη δεν της έδωσε απάντηση. Της έστρεψε την πλάτη και απομακρύνθηκε.

«Τι της έχεις κάνει και είναι τόσο εχθρική απέναντί σου;» ρώτησε ο Δάρφο τη Ναράμια, καθώς έτρωγαν ψητά παΐδια και έπιναν μπίρα, το μεσημέρι.

Εκείνη αισθανόταν το άλγος να ενοχλεί τη δεξιά της μεριά. «Σου είπα: κάποτε, παραλίγο να αλληλοσκοτωθούμε.»

«Για ποιο λόγο;»

«Για μια δουλειά.»

«Τι δουλειά;»

Η Ναράμια δεν είχε όρεξη για κουβέντα. «Το κυνήγι ενός κλέφτη.»

«Τι κλέφτη;»

Δε θα ησυχάσεις μέχρι να σ'τα πω όλα, έτσι; «Ένας άντρας που είχε κλέψει κάτι αλχημικά παρασκευάσματα από τον Οίκο Σάφνογκ, της Έβεραν, και είχε φύγει από την πόλη, ταξιδεύοντας νότια. Προσπαθώντας να φτάσει στις ακτές της Έρσαγκμορ και να πουλήσει τα κλοπιμαία σε κάποιο πειρατικό λιμάνι. Οι Σάφνογκ πλήρωναν καλά εκείνον που θα τον έβρισκε και θα τους τον έφερνε πίσω ζωντανό. Εμένα, βέβαια, δε μ'ενδιέφεραν τόσο τα λεφτά τους· μ'ενδιέφερε το ότι είχα την υποψία πως ο κλέφτης είχε, ανάμεσα στ'άλλα, αρπάξει και κάποιο ελιξίριο που μπορούσε να βοηθήσει στη θεραπεία της ασθένειάς μου.

»Η Βιλράνη ήθελε, επίσης, να πιάσει τον κλέφτη, για δικούς της λόγους. Υποθέτω πως επιθυμούσε, απλά, την ανταμοιβή και τίποτα περισσότερο. Όπως και νάχει, έβλεπε εμένα ως ανταγωνίστρια, γιατί θεωρούσε τον εαυτό της καλύτερο για να συλλάβει τον κλέφτη. Είναι πολύ ικανή καβαλάρισσα, εξάλλου· κι αν τον έβρισκε στις πεδιάδες της Έρσαγκμορ, εκείνος δε θάχε ελπίδα να της ξεφύγει. Επίσης, η Βιλράνη πιστεύω πως θα μπορούσε, άνετα, να αποφύγει και οποιαδήποτε καταδίωξη από ιθαγενείς αυτών των περιοχών.

»Αλλά, όπως σου είπα, έκανε το λάθος να με δει ως αντίπαλο και να προσπαθήσει να με βγάλει απ'τη μέση…» Σταμάτησε, για να πιει μια μεγάλη γουλιά μπίρα και να υγράνει το λαιμό και το στόμα της. Οι ήλιοι βαρούσαν άγρια εδώ πέρα.

Ο Δάρφο μειδίασε, ακούγοντας αυτό το *έκανε το λάθος*, και ήπιε κι εκείνος μια γουλιά απ'τη μπίρα του.

Η Ναράμια συνέχισε: «Μου επιτέθηκε, σε ανοιχτό έδαφος. Οπότε, τράβηξα τη βαλλίστρα μου και έριξα στο άλογό της, σκοτώνοντάς το. Αυτό την εξόργισε όσο

δεν παίρνει και, όταν σηκώθηκε από κάτω (πράγμα που δεν άργησε καθόλου να κάνει), χίμησε καταπάνω μου, ξεσπαθωμένη. Ξιφομαχήσαμε για κάμποση ώρα, μέχρι που ακούσαμε καλπασμό και είδαμε Ερσαγκμόριους ιθαγενείς να έρχονται. Τότε, αναγκαστήκαμε να διακόψουμε τη μονομαχία μας και να προσπαθήσουμε ν'απομακρυνθούμε και να κρυφτούμε. Η Βιλράνη επιχείρησε ν'ανεβεί στο άλογό μου, αλλά εγώ στάθηκα πιο γρήγορη από εκείνη· σκαρφάλωσα πρώτη στη σέλα και την κλότσησα κατακέφαλα, προτού φύγω, καλπάζοντας. Έκτοτε, δεν την ξανάχω δει πολλές φορές.»

«Με τον κλέφτη, τι έγινε τελικά;» ρώτησε ο Δάρφο.

«Τον πρόφτασα στο λιμάνι της Βερμπάνιθ–»

«Έφτασες ως εκεί κάτω;»

«Ναι.»

«Δεν έχω πάει ποτέ σ'αυτά τα μέρη.»

«Δε με εκπλήσσει,» είπε η Ναράμια. «Βρίσκονται πιο πέρα κι απ'τις Σκιές.»

«Τον κλέφτη τον έπιασες;»

«Ναι, τον παγίδεψα, κι έκανα μια συμφωνία μαζί μου. Θα μου έδινε το ελιξίριο που ήθελα και θα τον άφηνα να φύγει. Φυσικά, συμφώνησε.»

«Αλλά το ελιξίριο δεν ήταν αυτό που περίμενες, υποθέτω…»

«Μάντης είσαι;» Η Ναράμια ήπιε ακόμα μια γουλιά απ'την κούπα της. Το εσωδερμικό άλγος είχε αρχίσει να καταλαγιάζει.

Η συνάντησή της με τη Ριλάβια ήταν πιο ευχάριστη. Η μαυρομάλλα γυναίκα με το κοκάλινο τόξο την πλησίασε και τη χαιρέτησε, χαμογελώντας και ρωτώντας την τι γινόταν, πού είχε χαθεί τόσο καιρό. Εξερευνούσε, πάλι, κανένα από εκείνα τα μέρη όπου δε θα ζύγωναν ούτε οι Θεοί της Φλόγας; Η Ναράμια γέλασε, και της αποκρίθηκε πως, ετούτη τη φορά, όχι, δεν εξερευνούσε κανένα περίεργο μέρος· είχε, όμως, μπλέξει σε μια παλιοϊστορία όπου θα προτιμούσε να μην είχε ανακατευτεί ποτέ.

«Ανέκαθεν σ'το έλεγα, Ναράμια,» είπε η Ριλάβια, καθώς οι δυο τους ήταν καθισμένες πλάι σε μια φωτιά, μέσα στο λυκόφως, «θα το φας το κεφάλι σου, έτσι όπως πηγαίνεις.»

«Το ξέρεις ότι δεν μπορώ να κάνω αλλιώς,» αποκρίθηκε εκείνη, κοιτάζοντας τις φλόγες. «Θα τρελαθώ, αν κάνω αλλιώς…»

Η Ριλάβια γνώριζε για την ασθένειά της· σε μια στιγμή αδυναμίας, η Ναράμια τής είχε αφηγηθεί τη δυστυχή περιπέτειά της στους βάλτους Λό'ορ-θιλ. «Πού είσαι μπλεγμένη τώρα, λοιπόν;»

«Θα προτιμούσα να μην το συζητήσω αυτό, ακόμα.»

«Όπως θέλεις,» ένευσε η Ριλάβια. Αλλά, ύστερα, συνοφρυώθηκε, σα να σκέφτηκε κάτι. «Σε κυνηγάνε, έτσι; Σε κυνηγάνε, μέσα στη Σερανβέλ.»

«Γιατί το λες αυτό;»

«Γιατί σε όλο το δρόμο, ως εδώ, φορούσες κλειστό κράνος, Ναράμια, και δεν το έβγαζες καθόλου.»

Η Ναράμια μειδίασε. «Ίσως να έχεις δίκιο.» Δεν της είπε, όμως, τίποτα περισσότερο.

Και μέχρι τώρα, που βρίσκονταν στην Πύλη του Αγριόχοιρου, την ανατολική πύλη της Έβεραν, η Ριλάβια δεν ήξερε για τις τελευταίες περιπέτειες της Ναράμια. Αλλά εκείνη σκόπευε, κάποια στιγμή, να της τις διηγηθεί. *Ίσως να το κάνω όταν θα είμαστε στο Πάρντβακ,* σκέφτηκε, *στην τραπεζαρία κανενός πανδοχείου, ενώ δε θα έχουμε τίποτ'άλλο για να περάσουμε την ώρα μας.*

Αναστέναξε κι έστρεψε το βλέμμα της στους φρουρούς, που έλεγχαν τα εμπορεύματα. Οι ήλιοι έκαιγαν σαν πυρωμένα σπαθιά, κάνοντάς τη να ιδρώνει κάτω απ'την πανοπλία της. Σήκωσε το δεξί της χέρι και παραμέρισε τα μαύρα της μαλλιά απ'το μέτωπό της, περνώντας τα πίσω απ'τ'αφτιά της.

Το εσωδερμικό άλγος άρχισε να λογχίζει και να ξύνει τη δεξιά της μεριά. *Υπέροχα…* συλλογίστηκε η Ναράμια. *Ετούτο ήταν ό,τι χρειαζόταν, τώρα…* Μόρφασε και αναδεύτηκε πάνω στη σέλα της.

Ο Δάρφο βρισκόταν παραδίπλα, καθισμένος στο άλογό του και μην έχοντας βγάλει το κράνος του, παρά την έντονη ζέστη του μεσημεριού. Είχε συνηθίσει να είναι ντυμένος με αρματωσιά, ό,τι καιρό κι αν έκανε. Εξάλλου, το μόνο που χρειαζόταν ήταν να έχει κανείς λίγη υπομονή. Υπήρχαν και πράγματα πολύ πιο ενοχλητικά από τη ζέστη.

Όπως αυτός ο καταραμένος μισθοφόρος, ο Θόρλο.

Ο Δάρφο τον παρατηρούσε καθ'όλη τη διάρκεια του ταξιδιού τους ως εδώ, και έβλεπε ότι, συχνά-πυκνά, πήγαινε και μιλούσε στους πολεμιστές του, σαν να ήθελε να γνωριστεί καλύτερα μαζί τους, ή σαν, απλά, να τους είχε συμπαθήσει. *Δεν πιστεύω, όμως, πως πρόκειται ούτε για το ένα ούτε για το άλλο,* σκεφτόταν ο Δάρφο. *Κάτι τρέχει μ'αυτόν τον Φλογοκαμένο· δε μου το βγάζεις από το μυαλό.*

Έτσι, είχε μιλήσει στον Ρέλνο, έναν από τους μισθοφόρους του τον οποίο θεωρούσε από τους εξυπνότερους και μπορούσε να τον εμπιστευτεί. Του ζήτησε να προσέχει τον Θόρλο: να προσέχει τι λέει, πώς φέρεται, πώς αντιδρά, σε ποιους άλλους μιλά εκτός από εκείνους, και άλλα παρόμοια.

«Τον υποψιάζεσαι, Δάρφο;» ρώτησε ο Ρέλνο.

«Ναι.»

«Γιατί; Ξέρεις κάτι που δεν ξέρουμε;»

«Όχι,» παραδέχτηκε ο αρχηγός της μισθοφορικής ομάδας. «Έχω, όμως, ένα κακό προαίσθημα. Υπάρχει κάτι επάνω σ'αυτόν τον τύπο που δε μ'αρέσει. Καταλαβαίνεις;»

Τα μάτια του Ρέλνο στένεψαν. «Ναι, ίσως… Ίσως και να καταλαβαίνω. Κι εμένα μού μοιάζει κάπως περίεργος. Μπορεί, όμως, να είναι απλά έτσι η συμπεριφορά του.»

«Μπορεί. Αλλά έχε τα μάτια σου ανοιχτά, για καλό και για κακό.»

Τα μάτια του Ρέλνο, όμως, δεν πρόσεξαν τίποτα που δεν είχε ήδη προσέξει ο Δάρφο, πέραν από το γεγονός ότι ο Θόρλο μιλούσε και σε κάποιους μισθοφόρους του Τινάρο, από τη Συντεχνία των Πορφυρών Χιτώνων. «Αλλά δε μιλά μαζί τους τόσο όσο μαζί μας. Μερικές κουβέντες μονάχα ανταλλάζουν. Τ'οποίο δεν είναι απαραίτητα παράξενο, αρχηγέ. Οι ανεξάρτητοι μισθοφόροι δεν πολυσυμπαθούν αυτούς που είναι ενταγμένοι σε μεγάλες συντεχνίες.»

Τέλος πάντων, σκέφτηκε, επί του παρόντος, ο Δάρφο, καθώς ξαναθυμόταν τα λόγια του Ρέλνο. *Τέλος πάντων. Αργά ή γρήγορα, θα μάθουμε. Αν αυτός ο Θόρλο έχει κακό στο νου του, θα πρέπει να κινηθεί κάποια στιγμή. Και τότε, θα είμαι έτοιμος για την αφεντιά του.*

Ωστόσο, το πρόβλημα ήταν πως ο Θόρλο δεν ήταν *γενικά* παράξενος, αλλά *ειδικά* παράξενος. Παράξενος μόνο σε ό,τι αφορούσε τον Δάρφο και τους μισθοφόρους του. Κυρίως, για εκείνους έμοιαζε να ενδιαφέρεται.

Και δεν το καταλαβαίνω αυτό. Τι το ενδιαφέρον έχουμε, μα τη Φλόγα; Δεν είμαστε παρά ακόμα μια βαρετή ομάδα μισθοφόρων.

Ο Δάρφο κοίταξε τον Θόρλο, ο οποίος βρισκόταν στην αντικρινή μεριά του καραβανιού, καθισμένος επάνω στο μαύρο του άλογο και παρατηρώντας τους φρουρούς που έλεγχαν τα εμπορεύματα. Φαινόταν γαλήνιος, αλλά όχι εφησυχασμένος· αν προέκυπτε κάτι –το οτιδήποτε–, θα ήταν έτοιμος να δράσει.

Όταν ο διεξοδικός έλεγχος και η φορολογία τελείωσαν, το καραβάνι του Βισκάλο Άρντλεθ μπήκε στην Έβεραν και έστριψε νότια, κατευθυνόμενο προς τη μία από τις γέφυρές της. Τα ζώα και οι άνθρωποι το ίδιο έμοιαζαν να ικανοποιούνται που, επιτέλους, προχωρούσαν.

Η Θήρνα και ο Άνρημ, βρισκόμενοι στο μπαλκόνι τους, τους είδαν να περνάνε από κάτω. Η Ναράμια και ο Δάρφο δεν πρόσεξαν την Πτεράργυρη ή τον Ερσαγκμόριο, καθώς είχαν τα βλέμματά τους στραμμένα αλλού και δεν σκέφτηκαν ότι εδώ, στην Έβεραν, θα υπήρχαν κάποιοι που τους παρακολουθούσαν, εκτός από τις τοπικές Αρχές.

Το καραβάνι διέσχισε τη μεγάλη, πέτρινη, εντυπωσιακή γέφυρα που περνούσε πάνω από τον γρήγορο ποταμό Όρμαλντ και βρέθηκε στην Περιφέρεια Λέριν και στην κεντρική αγορά της πόλης. Εκεί, τα κάρα, οι άμαξες, οι άνθρωποι, και τα ζώα σταμάτησαν. Τα άλογα και τα μουλάρια ξεσελώθηκαν και ξεχαλινώθηκαν, και οδηγήθηκαν σε στάβλους, ενώ οι μισθοφόροι και οι έμποροι πήγαν σε πανδοχεία και ταβέρνες, για να φάνε, να πιούνε, και να ξεκουραστούν.

Στον *Λευκό Καβαλάρη*, η Θήρνα είπε στον Άνρημ, καθώς στέκονταν στο μπαλκόνι: «Ώρα να φεύγουμε.»

«Από το πανδοχείο ή από την πόλη;»

«Κι από τα δύο.»

Ντύθηκαν και ετοιμάστηκαν, βάζοντας τα πράγματά τους (τα περισσότερα από τα οποία τα είχαν αγοράσει από την Έβεραν, τις ημέρες της διαμονής τους εδώ) στους σάκους. Και η Θήρνα παρατήρησε ότι τα χρήματα που της είχαν περισσέψει στοίχημα θα ήταν αν έφταναν για να μείνουν εκείνη κι ο Άνρημ ένα δεκαήμερο σ'ένα πανδοχείο χαμηλής ποιότητας. *Να δούμε τι θα κάνουμε όταν φτάσουμε στο Πάρντβακ…* σκέφτηκε. *Πρέπει να βρούμε έναν τρόπο να εξοικονομήσουμε λεφτά.*

Βγήκαν από τον *Λευκό Καβαλάρη,* πήραν τα άλογά τους από το στάβλο, και πήγαν προς τη γέφυρα που είχε διασχίσει και το καραβάνι. Η Θήρνα καθόταν επάνω στη σέλα, έχοντας την κουκούλα της στο κεφάλι, γιατί πάντα υπήρχε ο κίνδυνος να την αναγνωρίσουν, ειδικά αφού ο Δάρφο και οι μισθοφόροι του ήταν ανάμεσα στους φρουρούς του καραβανιού. Ο Άνρημ βάδιζε, τραβώντας το δικό του άλογο από τα χαλινάρια, και είχε κι εκείνος την κουκούλα του στο κεφάλι.

Πέρασαν τη γέφυρα και βρέθηκαν στην Περιφέρεια Λέριν. Το καραβάνι είχε σταματήσει στην αγορά, ακριβώς όπως το περίμενε η Θήρνα. *Αναρωτιέμαι αν σκοπεύουν να μείνουν μερικές ημέρες στην πόλη ή να φύγουν αμέσως. Όπως και νάχει, μία είναι η πύλη που μπορούν να χρησιμοποιήσουν, για να βγουν από εδώ και να ταξιδέψουν προς το Πάρντβακ. Οπότε, σύντομα θα μάθουμε.*

Εκείνη κι ο Άνρημ πέρασαν τη νότια πύλη της Έβεραν, την Πύλη του Λύκου, και κατά την έξοδό τους κανένας δεν τους έλεγξε· για την ακρίβεια, ούτε που τους έδωσαν σημασία. Ο Ερσαγκμόριος ανέβηκε στο άλογό του και, μαζί με τη Θήρνα, τρόχασαν επάνω στη δημοσιά, για να σταματήσουν εκεί όπου αυτή και οι αγροικίες της Έβεραν τελείωναν. Οδήγησαν τ'άλογά τους σ'ένα μικρό δάσος, ξεπέζεψαν, και κάθισαν κάτω απ'τη σκιά των δέντρων.

«Θα κυνηγήσω,» δήλωσε ο Άνρημ, «μόλις πέσουν λιγάκι οι ήλιοι.»

Η Θήρνα δεν έφερε αντίρρηση.

Το επόμενο πρωί, είδαν το καραβάνι να έρχεται, βγαίνοντας από την Πύλη του Λύκου και ταξιδεύοντας επάνω στη δημοσιά. Οι μισθοφόροι του το είχαν περικυκλωμένο. Έτσι όπως το έβλεπε η Θήρνα, της έμοιαζε με μικρός στρατός, και αναρωτήθηκε, γι'ακόμα μια φορά, γιατί ο Βισκάλο πίστευε ότι χρειαζόταν τόση προστασία το εμπόρευμά του. Είχε πληροφορηθεί ότι πιθανώς να δεχόταν επίθεση από ληστές; Είχε ακούσει ότι, σε τούτα τα μέρη, υπήρχαν τίποτα καινούργια λημέρια κακοποιών; Είχε ακούσει για κανέναν καινούργιο, ιδιαίτερα ισχυρό λήσταρχο;

«Θα τους ακολουθήσουμε ή θα πάμε, πάλι, μπροστά;» ρώτησε ο Άνρημ.

«Πάμε μπροστά, για την ώρα, κι από αύριο τους ακολουθούμε.»

Ανέβηκαν στ'άλογά τους και ξεκίνησαν να ταξιδεύουν μέσα στις άγριες περιοχές που εκτείνονταν από εδώ ως τα σύνορα του Πάρντβακ. Μονάχα μερικά σπάνια

χωριά και συνοικισμοί υπήρχαν σ'ετούτα τα μέρη, καθώς και λημέρια ληστών. Οι έμποροι που τα διέσχιζαν όφειλαν να είναι πολύ προσεκτικοί, και σχεδόν πάντα ακολουθούσαν έναν συγκεκριμένο δρόμο, ο οποίος δεν δυσκόλευε τόσο την κίνηση των αμαξών και των ζώων. Αλλά, φυσικά, ποτέ δεν έπαυε να υφίσταται ο κίνδυνος ότι κάποια από τις νομαδικές φυλές της Έρσαγκμορ θα ερχόταν λίγο πιο βόρεια, για να λεηλατήσει.

Το μεσημέρι, η Θήρνα κι ο Άνρημ σταμάτησαν σ'ένα ύψωμα, κι από εκεί είδαν, εξ αποστάσεως, δύο πράγματα: το καραβάνι του Βισκάλο να κατασκηνώνει μερικά χιλιόμετρα ανατολικά από τη δική τους θέση· και δύο άμαξες, που τις τραβούσαν τέσσερα άλογα, να σταματούν μερικά χιλιόμετρα δυτικά.

«Ο Γυρολόγος…» μουρμούρισε η Θήρνα. «Τελικά, πρέπει κι αυτός να πηγαίνει στο Πάρντβακ.»

«Και φαίνεται ότι περίμενε.» Ο Άνρημ συνοφρυώθηκε.

«Τι εννοείς;»

«Περίμενε όσες μέρες περιμέναμε κι εμείς. Αν είχε φύγει από την Έβεραν πιο νωρίς, δε θάπρεπε τώρα να μπορούμε να τον δούμε.»

Σωστά, σκέφτηκε η Θήρνα, παραξενεμένη. «Αναρωτιέμαι ποιος να ήταν ο λόγος της καθυστέρησής του.»

Ο Άνρημ δε μίλησε, και κατασκήνωσαν για το μεσημέρι.

Μία από τις κλειστές άμαξες –η πισινή– άνοιξε και μερικοί άνθρωποι βγήκαν, καμια ντουζίνα στο σύνολό τους. Ο οδηγός, που πριν καθόταν στην μπροστινή θέση της πρώτης άμαξας, τους πλησίασε και φάνηκε να τους μιλά. Ο άλλος άντρας (;), που καθόταν πλάι στον οδηγό και που φορούσε κουκούλα, άνοιξε μια πόρτα της πρώτης άμαξας και μπήκε.

Αυτός, σκέφτηκε η Θήρνα, *πρέπει νάναι ο Γυρολόγος. Κι αυτή η άμαξα πρέπει νάναι γεμάτη με Λο'ανθάκ.* Στην άλλη, προφανώς, δεν βρίσκονταν Άντρες του Θανάτου, παρά κάποιοι άλλοι, που… η Πτεράργυρη συνοφρυώθηκε… *που μοιάζουν με μισθοφόρους, ίσως.* Παρατήρησε ότι όλοι τους έφεραν τόξα και φαρέτρες. *Σαν να πηγαίνουν σε κάποια ειδική αποστολή.*

Ένας από τους τοξοφόρους απομακρύνθηκε από τους υπόλοιπους, ενώ εκείνοι είχαν αρχίσει να καταυλίζονται πρόχειρα. Σκαρφάλωσε σε κάτι υψώματα, αντίκρυ της Θήρνα και του Άνρημ, κι άρχισε να κατευθύνεται ανατολικά.

«Καλύτερα να κρυφτούμε,» είπε η Πτεράργυρη.

«Γιατί; Τι σχέση μπορεί να έχουν μ'εμάς;»

«Καμία, κατά πάσα πιθανότητα. Αλλά δε θα ήθελα αυτός να μας δει, επειδή τότε θα ξέρει πως κι εμείς τους έχουμε δει.»

Καλύφτηκαν πίσω από μερικά δέντρα και τράβηξαν εκεί και τα άλογά τους. Τώρα, ο τοξοφόρος αποκλείεται να τους εντόπιζε, εκτός αν έστρεφε την προσοχή του ειδικά σ'εκείνους, ή εκτός αν αποδεικνύονταν εξαιρετικά άτυχοι.

Τελικά, ούτε το ένα έγινε ούτε το άλλο. Ο άντρας συνέχισε την ανατολική του πορεία χωρίς να τους προσέξει, και στάθηκε σ'ένα σημείο απ'όπου μπορούσε να δει το καταυλισμένο καραβάνι του Βισκάλο. Ύστερα, στράφηκε και επέστρεψε στους συντρόφους του.

«Νομίζω,» είπε η Θήρνα στον Άνρημ, «πως δεν είμαστε οι μόνοι που παρακολουθούμε το καραβάνι.»

«Έτσι φαίνεται. Αλλά αυτοί γιατί το παρακολουθούν;»

Η Πτεράργυρη ανασήκωσε τους ώμους. «Δεν έχω ιδέα. Οι Γυρολόγοι, κανονικά, δεν ασχολούνται με το εμπόριο.»

«Ετούτος δεν πρέπει νάναι Γυρολόγος. Τουλάχιστον, οι τοξότες δε μου μοιάζουν για Λο'ανθάκ –εκτός αν οι Άντρες του Θανάτου είναι *πολύ* διαφορετικοί απ'ό,τι λένε…»

Η Θήρνα κούνησε το κεφάλι. «Όχι, αυτοί σίγουρα δεν είναι Λο'ανθάκ, Άνρημ.»

«Τότε, ίσως να μην πρόκειται για Γυρολόγο,» επέμεινε ο Ερσαγκμόριος.

«Για Γυρολόγο πρόκειται. Δεν είδες ότι κανένας δε βγήκε από την πρώτη άμαξα, και ότι μονάχα ένας μπήκε;»

«Το είδα.»

«Εκεί μέσα είναι οι Λο'ανθάκ, κι αυτός που μπήκε είναι ο Γυρολόγος.»

«Κι όσοι βρίσκονται στη δεύτερη άμαξα, τι είναι;»

«Μισθοφόροι, υποθέτω,» είπε η Θήρνα.

«Συνεργάζονται οι Γυρολόγοι με μισθοφόρους;»

«Για να βλέπεις…»

«Και πάλι, όμως, τούτο δεν εξηγεί γιατί παρακολουθούν το καραβάνι του Βισκάλο,» είπε ο Άνρημ.

«Πράγματι,» συμφώνησε η Θήρνα, «δεν το εξηγεί καθόλου, μα καθόλου, καλά.»

Το απόγευμα, που και το καραβάνι ξεκίνησε και οι άμαξες με τα τέσσερα άλογα, η Θήρνα κι ο Άνρημ συμφώνησαν ότι καλύτερα θα ήταν να πηγαίνουν ανάμεσα από τις δύο ομάδες, ώστε να τις παρακολουθούν ταυτοχρόνως και να καταλάβουν τι συμβαίνει τελικά. Όταν έπεσε η νύχτα, όμως, δεν κατάφεραν να εντοπίσουν ένα σημείο που να τους επιτρέπει να κοιτάζουν και τους μεν και τους δε· έτσι, βρήκαν ένα βραχώδες μέρος όπου θα ήταν καλά κρυμμένοι (για να μπορούν ν'ανάψουν και μια φωτιά την οποία οι άλλοι δε θα πρόσεχαν εύκολα) και σταμάτησαν εκεί. Το πρόβλημα ήταν ότι η θέα από εδώ ήταν χάλια· οπότε, ο Άνρημ απομακρύνθηκε για να κατοπτεύσει και, όταν επέστρεψε, είπε στη Θήρνα πως τίποτα δεν είχε αλλάξει: Οι δύο ομάδες είχαν καταυλιστεί κανονικότατα και η μπροστινή είχε, πάλι, στείλει έναν τοξοφόρο για να κατασκοπεύσει τους ανθρώπους του Βισκάλο.

Θα με τρελάνουν αυτοί, σκέφτηκε η Θήρνα. *Τι σχέση μπορεί να έχει ένας Γυρολόγος και μερικοί μισθοφόροι με το καραβάνι του Άρντλεθ;* Μονάχα μία απάντηση ερχόταν στο νου της: ο Γυρολόγος και οι μισθοφόροι σκόπευαν να *επιτεθούν* στο καραβάνι. Ετούτο, όμως, έμοιαζε τελείως, μα τελείως, παράλογο. Οι Γυρολόγοι, ουσιαστικά, εργάζονταν για τις Αρχές της Σερανβέλ· δεν επιτίθονταν ποτέ σε εμπόρους της πόλης. Επομένως, όχι, κάτι άλλο πρέπει να συνέβαινε.

Αλλά τι;

Για έξι ημέρες συνεχίστηκε αυτή η παράξενη κατάσταση παρακολούθησης, και το βράδυ της έβδομης, όταν βρίσκονταν στους πρόποδες των βουνών, ο Γυρολόγος και οι μισθοφόροι του αποφάσισαν να κάνουν την κίνησή τους…

Η Ναράμια ξύπνησε από τη φασαρία, και πετάχτηκε έξω απ'τη σκηνή της, ξυπόλυτη, τραβώντας το ξίφος της από το θηκάρι. Ο Δάρφο ήταν ήδη όρθιος, κρατώντας στο δεξί του χέρι σπαθί και στ'αριστερό ασπίδα· δεν είχε, όμως, χρόνο να φορέσει την αρματωσιά του, μονάχα το κράνος του.

Στον σκοτεινό ουρανό φαίνονταν μικρές φωτεινές κουκίδες, σαν διάττοντες αστέρες. Η Ναράμια βλεφάρισε, παραξενεμένη για μια στιγμή. Ύστερα, όμως, είδε τις φωτιές στις άμαξες του καραβανιού και στις σκηνές των μισθοφόρων, κι ο νους της, αμέσως, κατάλαβε: Οι φωτεινές κουκίδες δεν ήταν διάττοντες αστέρες· ήταν *φλεγόμενα βέλη*, που έρχονταν από τους λόφους στα νότια.

«Μας επιτίθενται,» της είπε ο Δάρφο. «Τρέξε στην άλλη μεριά!» Έδειξε, με το ξίφος του, βόρεια, πίσω από τα τροχοφόρα. Κι έχοντας υψωμένη την ασπίδα του, απέκρουσε ένα φλεγόμενο βέλος, το οποίο καρφώθηκε επάνω της.

Η Ναράμια, ακολουθώντας τη συμβουλή του, έτρεξε πίσω από τα αμάξια, ενώ η σκηνή της έπιανε φωτιά. Από παντού γύρω, άκουγε φωνές και κραυγές πόνου, καθώς και διαταγές: *Ρίξτε τους! Ανταποδώστε!* Αυτός που φώναζε πρέπει να ήταν ο Τινάρο, που πρόσταζε τους Πορφυρούς Χιτώνες. Τα άλογα είχαν πανικοβληθεί και χρεμέτιζαν, μανιασμένα.

Η Ναράμια καλύφτηκε πίσω από μια άμαξα και κοίταξε απ'το πλάι του τροχοφόρου, προσπαθώντας να διακρίνει τους τοξότες και αποτυχαίνοντας. Το σκοτάδι στους λόφους ήταν απόλυτο· μονάχα τα φλεγόμενα βέλη φαίνονταν να πετάγονται, σαν να τα εκτόξευαν Σκιές. Μερικοί τοξότες φρουροί του καραβανιού έβαλλαν, υπακούοντας την προσταγή του Τινάρο, αλλά η Ναράμια ήξερε ότι οι βολές τους δεν είχαν ελπίδες να βρουν στόχο· ο εχθρός ήταν καλά καλυμμένος από το πέπλο της νύχτας.

Πρέπει να πλησιάσουμε. Πρέπει να πάμε κοντά τους και να τους χτυπήσουμε. Μόνο έτσι μπορούμε να τους νικήσουμε. Αλλιώς, θα μας ρίχνουν μέχρι που να μας σκοτώσουν όλους, ή μέχρι να υποχωρήσουμε και ν'αφήσουμε το καραβάνι απροστάτευτο–

Κραυγές από τα δεξιά της: από βόρεια και δυτικά.

Τι στη Φλόγα; Κι άλλοι τοξότες;

Δεν ήταν τοξότες. Ήταν κάτι άλλο. Η Ναράμια μπορούσε να δει μορφές μέσα στη νύχτα. Δύο. Ανθρωποειδείς. Που κινούνταν γρήγορα, σαν αγρίμια της ερημιάς, και επιτίθονταν στους φρουρούς του καραβανιού, γρυλίζοντας και ουρλιάζοντας. Η μία μορφή πήδησε πάνω σ'έναν μισθοφόρο των Πορφυρών Χιτώνων και, υψώνοντας δύο αιματοβαμμένα ξιφίδια, τα έμπηξε, ξανά και ξανά, στο λαιμό του άντρα, με θηριώδη αγριότητα και ταχύτητα. Η δεύτερη μορφή απέφυγε το δόρυ ενός άλλου μισθοφόρου *–Μισθοφόρος του Δάρφο πρέπει νάναι αυτός–* και έπεσε, με το κεφάλι, επάνω του, σωριάζοντάς τον ανάσκελα και πατώντας τον. Απέκρουσε, με τα ξιφίδιά της, τη λεπίδα μιας πολεμίστριας και της χίμησε, δαγκώνοντάς τη στο πρόσωπο και στο λαιμό, σκοτώνοντάς την. Την ίδια στιγμή, ο δορυφόρος ορθωνόταν, και ο σκιερός αντίπαλος –ο οποίος ήταν ολόκληρος ντυμένος στα μαύρα και φορούσε και κουκούλα, παρατήρησε τώρα η Ναράμια– τον κλότσησε, με μια περιστροφική κίνηση, στην κοιλιά, σωριάζοντάς τον πάλι και ορμώντας του, για να τον αποτελειώσει.

Ποιοι είναι αυτοί;

Καλπασμός ήρθε από πλάι της, και είδε ένα γκρίζο άλογο να περνά αστραπιαία. Η καβαλάρισσά του είχε ξανθά μαλλιά και έφερε ξίφος και ασπίδα. Από το στόμα της έβγαινε μια άναρθρη πολεμική κραυγή. Εφορμούσε καταπάνω στον έναν από τους μαυροντυμένους φονιάδες· ο άλλος είχε ήδη εξαφανιστεί μες στη νύχτα.

Η Βιλράνη, παρατήρησε η Ναράμια, αμφιβάλλοντας ότι η καβαλάρισσα θα κατάφερνε να εξολοθρεύσει τον εχθρό.

«Θήρνα!» Ο Άνρημ την ταρακούνησε από τον ώμο. «Θήρνα! Σήκω. Δες τι συμβαίνει.»

Εκείνη βλεφάρισε και ανασηκώθηκε, κοιτάζοντας ανάμεσα από τα δέντρα και βλέποντας… φωτιές. Ενώ στ'αφτιά της έφταναν κραυγές, ουρλιαχτά, χρεμετίσματα, και ποδοβολητά.

«Τι συμβαίνει, Άνρημ;»

«Κάποιοι επιτίθενται στο καραβάνι. Έλα μαζί μου, να δεις καλύτερα.»

Η Θήρνα σηκώθηκε και τον ακολούθησε (δεν είχε βγάλει το ξύλινό της πόδι πέφτοντας για ύπνο). Πέρασαν ανάμεσα από τα δέντρα και τη βλάστηση κι έφτασαν σ'ένα σημείο όπου είχαν καλή θέα του καραβανιού του Βισκάλο.

«Υπάρχουν κάποιοι τοξότες στους λόφους νότια.» Ο Άνρημ ύψωσε το χέρι του, για να δείξει αντίκρυ τους και πίσω απ'το καταυλισμένο καραβάνι.

«…Και εκτοξεύουν φλεγόμενα βέλη,» μουρμούρισε η Θήρνα.

«Υποθέτω πως είναι αυτοί από τις δύο άμαξες.»

Η Θήρνα ένευσε. «Ναι, μάλλον… Αλλά… Άνρημ, δεν είναι λογικό.»

«Σκεφτόμουν να πάω στο μέρος όπου έχουν σταματήσει, να δω τι συμβαίνει. Έρχεσαι;»

Η Θήρνα ένευσε, πάλι.

Η Βιλράνη σπάθισε, αλλά ο μαυροντυμένος εχθρός απέφυγε τη λεπίδα της και, πετώντας το ένα απ'τα δύο ξιφίδια που κρατούσε, της άρπαξε το μποτοφορεμένο της πόδι, για να την τραβήξει απ'τη σέλα. Εκείνη κρατήθηκε γερά από τα ηνία, με το χέρι όπου είχε δεμένη και την ασπίδα της. Το άλογό της χλιμίντρισε και ανασηκώθηκε στα πισινά του πόδια, κλοτσώντας τον αέρα με τα μπροστινά.

Ο εχθρός γρύλισε, θηριωδώς.

Η Ναράμια ήρθε, τρέχοντας, και τον χτύπησε στον ώμο, με το σπαθί της. Αίμα τινάχτηκε, μαύρο μέσα στη νύχτα, κι εκείνος πετάχτηκε παραδίπλα κι έστρεψε το βλέμμα του στην τυχοδιώκτρια. Η κουκούλα του είχε τρία ανοίγματα: ένα για το στόμα και δύο για τα μάτια…

…τα μάτια του! Μα τη Φλόγα!

Δεν ήταν φυσιολογικά. Έμοιαζαν κατάλευκα· οι κόρες τους σχεδόν εξαφανισμένες.

Ο άντρας γρύλισε, ξανά, αποκαλύπτοντας δόντια μυτερά και ένα στόμα που μέσα του δε φαινόταν να υπάρχει γλώσσα.

Φλόγα, βοήθησέ μας! σκέφτηκε η Ναράμια. *Ένας Λο'ανθάκ!* Είχε ακούσει για τους Λο'ανθάκ. Κάποτε, μάλιστα, είχε δει και έναν. Αλλά ποτέ δεν είχε *αντιμετωπίσει* έναν. Αμφέβαλλε ότι μπορούσε να τον νικήσει.

Ο Άντρας του Θανάτου τής χίμησε, προσπαθώντας να την καρφώσει με το ξιφίδιό του. Η Ναράμια το απέκρουσε –και το άλλο του χέρι τινάχτηκε και την άρπαξε απ'το λαιμό, σαν σιδερένια μέγγενη. Η δύναμη με την οποία την έσφιξε ήταν τόσο μεγάλη που, για μια στιγμή, εκείνη νόμισε ότι ίσως το λαρύγγι της να είχε σπάσει.

Ένα ξίφος κατέβηκε, χτυπώντας τον Λο'ανθάκ στο κεφάλι, κάνοντάς τον να την ελευθερώσει, και πετώντας τον παραδίπλα, στα γόνατα.

Η Ναράμια, βήχοντας και κρατώντας το λαιμό της με το ελεύθερό της χέρι, είδε τη Βιλράνη να βαστά το λεπίδι της αιματοβαμμένο, καθώς ήταν καθισμένη στ'άλογό της.

«Τώρα, δε σου χρωστάω τίποτα,» είπε η καβαλάρισσα.

Και είχα μια ανησυχία… σκέφτηκε η Ναράμια, γιατί δεν μπορούσε να μιλήσει.

Ο Λο'ανθάκ, που ύστερα από το χτύπημα της Βιλράνης είχε βρεθεί στα γόνατα, τώρα ορθωνόταν, αγνοώντας τα τραύματα επάνω του. Η μισή του κουκούλα ήταν ποτισμένη στο αίμα, το οποίο, καθώς κυλούσε, κάλυπτε το δεξί του μάτι. Τα δόντια του κροτάλισαν, και ξαναχίμησε εναντίον των δύο γυναικών.

Ο Δάρφο προσπαθούσε να συγκεντρώσει τους μισθοφόρους του, για να τους βάλει να πλησιάσουν, από τα πλάγια, τους τοξότες στους λόφους και να τους ξεπαστρέψουν, προτού πυρπολήσουν όλα τα εμπορεύματα. Δεν πρόλαβε, όμως, να κάνει και πολλά, καθώς αντίκρισε τις μαυροντυμένες, κουκουλοφόρες φιγούρες που τσάκιζαν όποιον έβρισκαν στο δρόμο τους.

«Τι… τι διάολοι είν'αυτοί, αρχηγέ;» ψέλλισε ο Ρέλνο, που βαστούσε δύο κοντόσπαθα. Αυτός κι άλλοι τρεις πολεμιστές βρίσκονταν, ετούτη τη στιγμή, μαζί με τον Δάρφο.

«Πού θες να ξέρω; Πάντως, το σίγουρο είναι ότι ζύγωσαν δίχως κανείς να τους πάρει χαμπάρι!»

«Φοράνε μαύρα μες στη νύχτα: αυτό πρέπει να τους βοήθησε,» είπε η Ζαμέρα, μια από τις μισθοφόρους της ομάδας.

«*Χρااااااρ!*» ακούστηκε από πλάι τους, και, στρεφόμενοι, είδαν έναν μαυροντυμένο άντρα να πηδά πάνω από ένα φλεγόμενο κάρο και να τους ορμά.

Η Ζαμέρα ύψωσε την ασπίδα της, για να τον αποκρούσει, αλλά εκείνος την κλότσησε, ρίχνοντάς τη στο έδαφος, ανάσκελα. Ο φονιάς σταμάτησε το ξίφος του Φένρο, με το ένα του ξιφίδιο, και τον κάρφωσε στα πλευρά, με το άλλο. Ο άντρας κραύγασε, αιφνιδιασμένος.

Πόσο γρήγοροι είναι! σκέφτηκε ο Δάρφο, την ίδια στιγμή που ο Ρέλνο, γρυλίζοντας μια κατάρα, επιτιθόταν στον εχθρό, κραδαίνοντας και τα δύο του ξίφη και κατεβάζοντάς τα σταυρωτά, για να του σκίσει το λαιμό.

Εκείνος έσκυψε και χτύπησε τον μισθοφόρο με τα ξιφίδιά του, ανοίγοντάς του την κοιλιά και χύνοντάς του τα έντερα έξω. Ο Ρέλνο βόγκησε, καθώς έπεφτε.

Ο Δάρφο είδε τα μάτια του εχθρού. Ήταν κατάλευκα, χωρίς κόρες– ή, όχι, οι κόρες υπήρχαν, αλλά ήταν τόσο, μα τόσο, δυσδιάκριτες… *Και τα δόντια του είναι μυτερά: λιμαρισμένα.*

Μα τη Φλόγα, ένας Λο'ανθάκ! Όλοι τους πρέπει νάναι Λο'ανθάκ! Πώς είναι δυνατόν;

Ο Σάλντρικ κατέβασε το μεγάλο του ξίφος καταπάνω στον μαυροντυμένο φονιά· εκείνος απέφυγε μ'ευκολία τη μακριά λεπίδα και κάρφωσε και τα δύο του ξιφίδια στα μάτια του ψηλού, μυώδη μισθοφόρου. Βαθιά μέσα στο κεφάλι του. Στέλνοντάς τον στις Σκιές.

Ο Δάρφο είδε την ευκαιρία και σπάθισε. Το ξίφος του κινήθηκε γρήγορα σαν βέλος και μπήχτηκε στον δεξή μηρό του Λο'ανθάκ, διαπερνώντας τον. Αμέσως μετά, ο πολεμιστής κοπάνησε τον δολοφόνο με την ασπίδα του, κατακέφαλα: μία, δύο, τρεις φορές. Όσο πιο δυνατά μπορούσε, κραυγάζοντας άναρθρα.

Ο Λο'ανθάκ παραπάτησε και σωριάστηκε, καθώς ο Δάρφο τραβούσε το όπλο του πίσω, απελευθερώνοντάς το από το πόδι του εχθρού.

«Ποιο κάθαρμα εξαπέλυσε Λο'ανθάκ εναντίον μας;» μουρμούρισε κάτω απ'την ανάσα του. Δεν είχε ποτέ ξανά ακούσει κάτι τέτοιο –Λο'ανθάκ να επιτίθενται σε καραβάνι: και, μάλιστα, σε *Σερανβέλιο* καραβάνι.

Η Ζαμέρα είχε σηκωθεί και, βλέποντας τον μαυροντυμένο φονιά πεσμένο, ζύγωσε, για να τον αποτελειώσει. Μάλλον, όμως, δεν είχε καταλάβει ότι επρόκειτο για Λο'ανθάκ, ή δεν ήξερε καλά τι ήταν οι Λο'ανθάκ· γιατί, αν ήξερε, θα είχε υπόψη της ότι δεν αισθάνονται πόνο, και θα ήταν πιο προσεκτική. Ο εχθρός παραμέρισε εύκολα, και το σπαθί της χτύπησε το έδαφος. Το ένα πόδι του δολοφόνου τυλίχτηκε πίσω απ'το γόνατό της και τη σώριασε πάλι, δίπλα του. Τα δόντια του χώθηκαν στον λαιμό της, κομματιάζοντάς τον.

Ο Δάρφο σπάθισε την πλάτη του Λο'ανθάκ, καθώς εκείνος βρισκόταν πάνω απ'την πολεμίστρια, ελπίζοντας ότι θα σπάσει τη σπονδυλική του στήλη. Δεν τα κατάφερε, όμως. Και ο δολοφόνος ορθώθηκε, στρεφόμενος στον μισθοφόρο, παρότι ένα τέτοιο χτύπημα θα είχε παραλύσει έναν κανονικό άνθρωπο για ώρα. Το αίμα που έτρεχε απ'τη ράχη του δεν έμοιαζε να το αντιλαμβάνεται.

«*Χρρρااااااρ!*» έκανε, και χίμησε στον Δάρφο.

Ο μισθοφόρος απέκρουσε την έφοδο του εχθρού με την ασπίδα του, αλλά η ορμή ήταν τέτοια που τον έριξε ανάσκελα, και ο Λο'ανθάκ βρέθηκε από πάνω του. Τα ξιφίδιά του υψώθηκαν–

Μια λεπίδα πέρασε σαν λευκό φως, και του έκοψε το κεφάλι. Ο λαιμός του μετατράπηκε σε πίδακα αίματος.

Ο Δάρφο ξεφορτώθηκε από πάνω του το σώμα που σπαρταρούσε, και ορθώθηκε, στρεφόμενος για ν'αντικρίσει τον σωτήρα του.

Ο Θόρλο βρισκόταν στη σέλα του μαύρου του αλόγου· το σπαθί του έσταζε αίμα.

«Πρέπει να υποχωρήσουμε, Δάρφο. Έχουν ξαμολήσει Λο'ανθάκ εναντίον μας! Λο'ανθάκ!»

«Το είδα, αλλά τα εμπορεύματα–»

Ένα φλεγόμενο βέλος έπεσε κοντά του, δίχως να τον πετύχει.

«Δεν μπορούμε να τα σώσουμε–»

Ο Δάρφο έτριξε τα δόντια του. «Είσαι μαζί τους, έτσι δεν είναι; Απ'την αρχή ήσουν μαζί τους!»

«Μα τι λες;» φώναξε ο Θόρλο, καθώς κι άλλο ένα βέλος ερχόταν και περνούσε πάνω απ'το κεφάλι του, πετυχαίνοντας μια άμαξα σκεπασμένη με ύφασμα η οποία ήδη φλεγόταν. «Έχεις τρελαθεί; Άμα ήμουν μαζί τους, τώρα θα ήσουν *νεκρός*!

»Ακολούθησέ με, ηλίθιε! Πρέπει να φύγουμε!» Και, στρέφοντας τ'άλογό του, τρόχασε.

Ο Δάρφο έτρεξε ξοπίσω του.

Η Ναράμια έπεσε, απότομα, στο ένα γόνατο και, βαστώντας το ξίφος της με τα δύο χέρια, σπάθισε ημικυκλικά προς τα πόδια του ερχόμενου Λο'ανθάκ.

Σπάζοντας το δεξί του γόνατο.

Το λεπίδι της Βιλράνης αστόχησε, καθώς ο άντρας σωριαζόταν, γρυλίζοντας.

«Ποδοπάτησέ τον!» φώναξε η Ναράμια, ενώ πηδούσε όπισθεν και απομακρυνόταν. «Σπάστου τα κόκαλα!»

Η Βιλράνη οδήγησε το γκρίζο της άλογο –που χλιμίντριζε, διαμαρτυρόμενο– πάνω από τον Λο'ανθάκ. Η μία από τις μπροστινές του οπλές κατέβηκε πάνω στο αριστερό χέρι του δολοφόνου, τσακίζοντάς το στο ύψος του μπράτσου. Η άλλη οπλή δεν κατέβηκε ποτέ, γιατί το δεξί χέρι του άντρα την άρπαξε.

Το άλογο πανικοβλήθηκε, χρεμετίζοντας δυνατότερα.

Ο Λο'ανθάκ ούρλιαξε. Η κραυγή του έσβησε τα χρεμετίσματα του αλόγου. Το στόμα του ήταν ορθάνοιχτο, φανερώνοντας μυτερά δόντια και κομμένη γλώσσα· τα κατάλευκά του μάτια στραφτάλιζαν στο φεγγαρόφωτο.

Ανασηκώθηκε, παρά το σπασμένο του γόνατο.

Και τράβηξε το άλογο κάτω!

Η Βιλράνη έπεσε από τη σέλα, ουρλιάζοντας. Το σπαθί έφυγε απ'το χέρι της.

Μα τη Φλόγα! σκέφτηκε η Ναράμια, κοιτάζοντας έκπληκτη.

Το άλογο πλάκωσε το δεξί πόδι του Λο'ανθάκ, αλλά εκείνος γύρισε και έμπηξε τα μυτερά του δόντια στο λαιμό του ζώου, αγκαλιάζοντας το κεφάλι του, και με τα δύο χέρια.

«*Ναράμια!*» γρύλισε η Βιλράνη, καθώς σηκωνόταν στα γόνατα. «Εσύ φταις γι'αυτό!» Ορθώθηκε και, αρπάζοντας το σπαθί της από κάτω, έτρεξε καταπάνω στον Λο'ανθάκ, κραυγάζοντας εξαγριωμένη.

«Όχι!» της φώναξε η Ναράμια. «Μείνε πίσω!»

Εκείνη, όμως, δεν άκουσε. Το λεπίδι της τρύπησε τον Άντρα του Θανάτου ανάμεσα στις ωμοπλάτες–

–κι εκείνος γύρισε –με το στόμα και τα δόντια του γεμάτα από το αίμα του αλόγου– και της άρπαξε τον καρπό, με το δεξί του χέρι, γρατσουνίζοντάς την με τα νύχια του. Η Βιλράνη προσπάθησε να ξεφύγει απ'τη λαβή του, μα βρήκε πως δεν μπορούσε, και η πίεση που ασκούσε ο Λο'ανθάκ απειλούσε να της σπάσει το κόκαλο. Κατέβασε την ασπίδα της πάνω στο ήδη τραυματισμένο του κεφάλι, αλλά αυτό δε φάνηκε να τον πτοεί.

Η Βιλράνη ούρλιαξε.

Η Ναράμια είχε αρχίσει να πλησιάζει, για να τη βοηθήσει, όταν ένα φλεγόμενο βέλος σφύριξε και καρφώθηκε στη ράχη του αλόγου, που σφάδαζε πεθαίνοντας… και άλλο ένα βέλος –όχι φλεγόμενο– καρφώθηκε στον αυχένα του Λο'ανθάκ. Ο άντρας έβγαλε ένα αξιοθρήνητο βογκητό και έπαψε να κινείται.

Η Ριλάβια ζύγωσε, περνώντας ένα καινούργιο βέλος στο κοκάλινό της τόξο.

«*Λο'ανθάκ*, Ναράμια!» είπε. «Μας επιτίθενται *Λο'ανθάκ*, μα τη Φλόγα! Έχουν ξεπαστρέψει όλους τους μισθοφόρους.»

«Το βλέπω,» αποκρίθηκε εκείνη, λαχανιασμένη, και παραμέρισε, για ν'αποφύγει ένα ερχόμενο βέλος, το οποίο κατέληξε στο έδαφος.

«Έχουν πυρπολήσει όλα τ'αμάξια,» είπε η Βιλράνη, «και– *Ριλάβια!*» φώναξε, ξαφνικά, δείχνοντας πίσω απ'την τοξότρια.

Εκείνη δεν πρόλαβε ν'αντιδράσει εγκαίρως, και το φλεγόμενο βέλος τη βρήκε στην πλάτη. Τα μάτια της γούρλωσαν και παραπάτησε…

…καταλήγοντας στα χέρια της Ναράμια.

Στάθηκαν στη δυτική άκρη του μικρού δάσους και ατένισαν το μέρος όπου είχαν σταματήσει οι άμαξες με τα τέσσερα άλογα. Κι οι δύο ήταν ανοιχτές, ετούτη τη φορά, αλλά ούτε κανένας τοξοφόρος φαινόταν εκεί κοντά ούτε κανένας Λο'ανθάκ. Μονάχα δύο φιγούρες στέκονταν πλάι τους και αγνάντευαν προς τ'ανατολικά, τις φωτιές στο καραβάνι του Βισκάλο. Η μία φορούσε μαύρη κάπα, και το πρόσωπό της ήταν κρυμμένο στη σκιά μιας μεγάλης κουκούλας· η Θήρνα κι ο Άνρημ δεν μπορούσαν να διακρίνουν αν επρόκειτο για γυναίκα ή άντρα. Η άλλη φιγούρα –σίγουρα άντρας– ήταν ντυμένη με παντελόνι, τουνίκα, και κάπα, και στο κεφάλι φορούσε πλατύγυρο καπέλο. Από τη ζώνη της κρεμόταν, τυλιγμένο, ένα μακρύ, δερμάτινο μαστίγιο, καθώς κι ένα σπαθί. Στο φεγγαρόφωτο, φαινόταν ότι ο άντρας είχε μουστάκι και μακριά μαλλιά, αλλά, κατά τ'άλλα, ούτε αυτού τα χαρακτηριστικά ήταν ευδιάκριτα, εξαιτίας της νύχτας και της σκιάς που έριχνε στο πρόσωπό του το πλατύγυρο καπέλο.

«Τι κάνουμε, τώρα;» ρώτησε ο Άνρημ τη Θήρνα, ψιθυριστά, για να μη μεταφέρει ο αέρας τη φωνή του στ'αφτιά των δύο ανθρώπων κοντά στις άμαξες.

«Δεν ξέρω… Πάντως, αν ετούτος είναι Γυρολόγος –που, όπως σου έχω ξαναπεί, πιστεύω ότι κατά πάσα πιθανότητα *είναι*–, τότε έχει εξαπολύσει και τους μισθοφόρους τοξότες εναντίον του καραβανιού και τους Λο'ανθάκ, συγχρόνως. Το οποίο… είναι, είναι απλά *τρελό.* Οι Γυρολόγοι δεν επιτίθενται σε καραβάνια–»

«Καλά όλ'αυτά,» τη διέκοψε ο Άνρημ, «αλλά τι προτείνεις να κάνουμε;»

«Εσύ τι προτείνεις;»

«Εγώ πού να ξέρω; Εσύ είσαι–»

«–η αφέντρα κι εσύ ο δούλος. Ναι, το έχω μάθει.»

«Ακριβώς έτσι,» μειδίασε ο Άνρημ, μες στο σκοτάδι.

«Αναρωτιέμαι αν θα ήθελα να βοηθήσω ένα καραβάνι του Βισκάλο,» είπε η Θήρνα. «Όμως δεν είναι μόνο αυτό το θέμα…»

«Τι άλλο θέμα υπάρχει;»

«Νομίζω ότι ετούτος ο Γυρολόγος πρέπει νάναι παράνομος. Δεν μπορεί οι Αρχές της Σερανβέλ να έδωσαν τη συγκατάθεσή τους, ώστε να ξαμολήσει τους Λο'ανθάκ του εναντίον ενός Σερανβέλιου καραβανιού.»

«Χμμ…»

«Μόνο αυτό έχεις να πεις; 'Χμμ';» ρώτησε η Θήρνα, δίχως να τον κοιτά και με ήρεμη φωνή, σαν να αστειευόταν.

«Δε μου έρχεται κάτι άλλο. Οι νόμοι σας με μπερδεύουν. Προτιμώ να δρω με το ένστικτο. Τι θα κάνουμε, λοιπόν;»

«Θα πιάσουμε τους παρανόμους,» δήλωσε η Θήρνα, τραβώντας το ξιφίδιό της. «Βγάλε το τόξο σου και ετοίμασέ το.»

«*Όχι…!*» έκανε η Ναράμια, κάτω απ'την ανάσα της.

Τα μάτια της Ριλάβια είχαν αναποδογυρίσει, καθώς μιλούσε, και αίμα έτρεχε απ'τα χείλη της. «…Άφησέ με… Φύγετε!… *Φύγετε,* Ναράμια… *Φύγετε!*…»

Η Βιλράνη απέκρουσε ένα βέλος επάνω στην ασπίδα της. «Της έχει τρυπηθεί ο πνεύμονας. Και έχει δίκιο: πρέπει να φύγουμε.»

Η Ναράμια αισθάνθηκε το εσωδερμικό άλγος να μασά, να γδέρνει, και να φλογίζει όλη τη δεξιά της μεριά, και έτριξε τα δόντια της. «Αντίο, Ριλάβια,» μουρμούρισε, και γονάτισε, για ν'αποθέσει την τοξότρια στο έδαφος.

Ένα φλεγόμενο βέλος πέρασε πάνω απ'το κεφάλι της, σφυρίζοντας.

«…Φύγε, Ναράμια…» ψιθύρισε, αδύναμα, η Ριλάβια.

«Στο δάσος!» είπε η Βιλράνη, δείχνοντας βόρεια, με το σπαθί της. «Στο δάσος. Εκεί πάνε κι οι άλλοι.»

Η Ναράμια κοίταξε, καθώς ορθωνόταν, και είδε ότι, όντως, δύο μισθοφόροι –ή έμποροι· δεν μπορούσε να διακρίνει μες στο σκοτάδι– κατευθύνονταν προς τα δέντρα, τρέχοντας. Από την άλλη μεριά, πίσω τους, οι άμαξες καίγονταν και φλεγόμενα βέλη έπεφταν, ενώ, ανάμεσα στις φωτιές, άνθρωποι φαίνονταν να παλεύουν με σκιερές μορφές που κινούνταν σαν τον ίδιο το θάνατο, σαν Σκιές που είχαν έρθει ν'αρπάξουν τους ζωντανούς.

Λο'ανθάκ. Άντρες του Θανάτου.

Μα τη Φλόγα, ποιος τους έστειλε εναντίον μας;

«Θόρλο!» φώναξε ο Δάρφο, σταματώντας να τρέχει. «*Θόρλο, περίμενε!*»

Ο καβαλάρης τράβηξε τα ηνία του αλόγου του, κάνοντάς το να χρεμετίσει δυνατά και ν'ανασηκωθεί στα πισινά του πόδια. «Τι είναι;» ρώτησε, φωνάζοντας κι εκείνος, για ν'ακουστεί πάνω απ'τις κραυγές και το θόρυβο της φωτιάς.

Ο Δάρφο έστρεψε το βλέμμα του στο κενό ανάμεσα σε δύο φλεγόμενες άμαξες, όπου βρίσκονταν δύο φιγούρες τις οποίες μπορούσε ν'αναγνωρίσει. Ο Τινάρο, ο αρχηγός των Πορφυρών Χιτώνων, και η Σαρντάλα, η επιτηρήτρια του καραβανιού. Και δύο Λο'ανθάκ τούς ζύγωναν: ο ένας απ'τη μία μεριά κι ο άλλος απ'την άλλη. Δεν υπήρχε χώρος για να φύγουν. Ή θα τους κατασπάραζαν οι Άντρες του Θανάτου ή η φωτιά.

«Μπορούμε να τους βοηθήσουμε!» φώναξε ο Δάρφο στον Θόρλο, και έτρεξε, υψώνοντας το σπαθί του, για να επιτεθεί στον έναν απ'τους δολοφόνους, ο οποίος του είχε γυρισμένη την πλάτη–

Αλλά τον άκουσε να έρχεται, και στράφηκε και επιτέθηκε.

Ο Δάρφο μόλις που πρόλαβε ν'αποκρούσει τα δύο ξιφίδια πάνω στην ασπίδα του. Και μετά, σπάθισε…

…αστοχώντας, καθώς ο Λο'ανθάκ είχε ήδη αλλάξει θέση και του επιτιθόταν ξανά, πετυχαίνοντάς τον (με το ένα ξιφίδιο) στον δεξή γοφό και πηγαίνοντας, ύστερα, για το κεφάλι (με το άλλο ξιφίδιο). Ο Δάρφο κραύγασε, φέρνοντας το ξίφος του επάνω και σταματώντας την εχθρική λεπίδα μερικά εκατοστά από το μάτι του.

Ο Λο'ανθάκ άνοιξε το στόμα του, ουρλιάζοντας και φανερώνοντας λιμαρισμένα δόντια, κομμένη γλώσσα, και αίματα από κάποιο άτυχο θύμα που είχε δαγκώσει.

«*Τρέξτε!*» φώναξε ο Δάρφο, ελπίζοντας ότι η επιτηρήτρια κι ο αρχηγός των Πορφυρών Χιτώνων τον άκουγαν. «*Τρέξτε!*»

Ο Λο'ανθάκ τον έσπρωχνε όπισθεν, κι ο μισθοφόρος φοβόταν ότι θα παραπατούσε και ο μανιακός εχθρός του θα τον σκότωνε. *Ο Θόρλο με πούλησε, ο μπάσταρδος –έπρεπε να το περιμένω–*

Καλπασμός.

Ο Άντρας του Θανάτου πετάχτηκε παραδίπλα από τη σπαθιά που δέχτηκε στο κεφάλι.

Ο Δάρφο αισθάνθηκε, ξαφνικά, ανάλαφρος σα φτερό, που η πίεση του φονιά είχε φύγει από πάνω του.

Το άλογο του Θόρλο έκανε έναν μικρό κύκλο κι εφόρμησε προς τον Λο'ανθάκ. Εκείνος στρίγκλισε δαιμονισμένα, και λύγισε τη μέση του αιλουροειδώς, ετοιμάζοντας τα ξιφίδιά του. Ο Θόρλο, όμως, είχε θηκαρώσει το σπαθί του και τραβήξει ένα δικό του ξιφίδιο, το οποίο εκτόξευσε καταπάνω στον δολοφόνο, βρίσκοντάς τον στον ώμο και μετατρέποντας τη στριγκλιά του σε ξαφνιασμένο μουγκρητό. Έπειτα, το άλογο ποδοπάτησε τον Λο'ανθάκ και τον άφησε πίσω του, μες στη σκόνη και στο χώμα.

Εν τω μεταξύ, ο Δάρφο είδε ότι η Σαρντάλα και ο Τινάρο είχαν βγει από τον στενό χώρο ανάμεσα στις φλεγόμενες άμαξες, αλλά ο άλλος Λο'ανθάκ είχε έρθει ξοπίσω τους, καταδιώκοντάς τους. Έτσι, ο μισθοφόρος των Πορφυρών Χιτώνων είχε αναγκαστεί να στραφεί και να τον αντιμετωπίσει. Δυστυχώς, όμως, ούτε ήταν ντυμένος με την αρματωσιά του, ούτε είχε την ασπίδα του. Φορούσε μονάχα το κράνος του και βαστούσε το σπαθί του.

Προσπάθησε να χτυπήσει τον Λο'ανθάκ, μα εκείνος απέφυγε τη λεπίδα και του χίμησε, σωριάζοντάς τον ανάσκελα και υψώνοντας τα ξιφίδιά του, για να του τα καρφώσει στο λαιμό.

Τότε, ο Δάρφο είδε κάτι που τον ξάφνιασε.

Η Επιτηρήτρια Σαρντάλα –που ήταν ντυμένη μόνο με το μεσοφόρι και τις μπότες της, έχοντας προφανώς ξυπνήσει ξαφνικά από τη φασαρία και τις φωνές– κλότσησε τον δολοφόνο μέσα στην αριστερή μασκάλη του σηκωμένου του χεριού· και, καθώς ο Λο'ανθάκ στράφηκε, αιφνιδιασμένος, τον ξανακλότσησε, με το άλλο πόδι, στο κεφάλι, κάνοντας το πρόσωπό του να γυρίσει. Οι κινήσεις της, παρατήρησε ο Δάρφο, δεν ήταν τυχαίες. Ήταν επαγγελματικές. Η γυναίκα ήξερε να μάχεται.

Ο Τινάρο άρπαξε τον Λο'ανθάκ απ'τα ρούχα και προσπάθησε να τον αποτινάξει από πάνω του.

Ο Δάρφο έτρεξε να βοηθήσει, σπαθίζοντας τον δολοφόνο στο στήθος και τρυπώντας τον στο σημείο της καρδιάς, ενώ η Σαρντάλα τον κλοτσούσε, πάλι, στην πλάτη και στα πλευρά. Ο Λο'ανθάκ πέθανε, γρυλίζοντας.

Ο Δάρφο έστρεψε το βλέμμα του στον άλλο, τον οποίο είχε ποδοπατήσει το άλογο του Θόρλο. Και, ως εκ θαύματος, τον είδε να σηκώνεται. *Από τι είναι φτιαγμένοι, η Φλόγα να τους κάψει;*

«*Αااااااρρ!*» κραύγασε ο Θόρλο, εφορμώντας ξανά στον δολοφόνο και έχοντας το σπαθί του υψωμένο.

Ο Λο'ανθάκ δέχτηκε τη λεπίδα του άντρα στον ώμο και έπεσε πάνω στο κεφάλι του αλόγου, δαγκώνοντάς το στο λαιμό και τραβώντας το ζώο κάτω, στο χώμα.

Μα τους Θεούς της Φλόγας! σκέφτηκε, αποσβολωμένος, ο Δάρφο.

Ο Θόρλο πετάχτηκε απ'τη σέλα και κουτρουβάλησε.

Ο Τινάρο σηκώθηκε και πήρε το σπαθί του από κάτω, ζυγώνοντας τον Λο'ανθάκ, που ακόμα πάλευε με το μαύρο άλογο.

Ο Δάρφο τον έπιασε απ'τον ώμο. «Όχι, μη βιάζεσαι.»

«Δε μπορεί ν'αμυνθεί τώρα!»

«Έτσι λες;»

«Ίσως νάχεις δίκιο…»

«Πάμε να φύγουμε από δω, γαμώ τις Σκιές! *Πάμε να φύγουμε από δω!*» μούγκρισε ο Θόρλο, καθώς σηκωνόταν. Το ξίφος του είχε μείνει μέσα στον ώμο του Λο'ανθάκ, αλλά αυτό δεν έμοιαζε να τον απασχολεί στο ελάχιστο.

Ακολουθώντας τη συμβουλή του, όλοι τους έτρεξαν βόρεια.

Ο Δάρφο αισθανόταν τον δεξή του γοφό να τον καίει και να τον σουβλίζει, μα δεν μείωσε καθόλου την ταχύτητά του. Έτριξε τα δόντια, προσπαθώντας ν'αγνοήσει τον πόνο.

«Γυρολόγε!» φώναξε η Θήρνα.

Ο κουκουλοφόρος και ο άντρας με το πλατύγυρο καπέλο στράφηκαν, για να δουν την Πτεράργυρη να βγαίνει απ'τις νυχτερινές σκιές του δάσους, μαζί με τον Ερσαγκμόριο δούλο της, ο οποίος είχε το τόξο του τεντωμένο και τους σημάδευε.

«Ποιοι είστε εσείς;» σύριξε ο κουκουλοφόρος. Η φωνή του εμπεριείχε μια ανάμιξη δυσάρεστης έκπληξης και οργής, και ήταν, αναμφίβολα, αντρική.

«Εσύ ποιος είσαι, Γυρολόγε; Και γιατί επιτίθεσαι σε Σερανβέλιο καραβάνι; Ποιος σ'έστειλε εδώ;» Η Θήρνα πλησίασε, αργά, και ο Άνρημ την ακολούθησε, βαδίζοντας πλάι της, προσέχοντας μήπως αυτοί οι δύο άγνωστοι έκαναν καμια επιθετική κίνηση.

«Αστυνομία της Σερανβέλ, έτσι;» είπε ο Γυρολόγος. «Είσαι Αστυνόμος. Ή, μάλλον, κι οι δυο σας είστε Αστυνόμοι… Για να είμαι ειλικρινής, δεν περίμενα πως θα μας βρίσκατε τόσο μακριά από την πόλη. Και, λόγω της απόστασης, μπορούμε να κάνουμε κάποια… *συμφωνία*, αν το επιθυμείτε. Ούτως ή άλλως, εδώ κανείς δε θα μάθει τίποτα.»

Τι σκατά λέει; σκέφτηκε η Θήρνα. *Μας πέρασε για* Αστυνόμους*;* Ήθελε να γελάσει, αλλά κρατήθηκε. *Προφανώς, λοιπόν, κάτι παράνομο συμβαίνει, όπως το είχα υποψιαστεί,* κατέληξε.

«Δε μ'ενδιαφέρουν οι συμφωνίες. Θέλω να μάθω ποιος σ'έστειλε να επιτεθείς στο καραβάνι του Βισκάλο Άρντλεθ.»

«Αν με σκοτώσετε,» είπε ο Γυρολόγος, «οι Λο'ανθάκ θα έρθουν και θα σας κομματιάσουν.»

«Εμένα μού φαίνονται απασχολημένοι, ετούτη τη στιγμή,» αντιγύρισε ο Άνρημ.

Ο άντρας με το πλατύγυρο καπέλο έκανε να τραβήξει κάτι μέσα απ'την κάπα του, και ο Ερσαγκμόριος τον τόξεψε στο πόδι. Το βέλος τού διαπέρασε το μηρό, κι εκείνος παραπάτησε και έπεσε. Τώρα, όμως, κρατούσε μια μικρή χειροβαλλίστρα, οπλισμένη, και σημάδευε τον Άνρημ.

«Χα!» έκανε ο Γυρολόγος. «Φαίνεται πως η κατάσταση αντιστράφηκε.» Τα μάτια του γυάλισαν μέσα απ'την κουκούλα του. «Ποιοι είστε, λοιπόν; Και πώς μας βρήκατε;»

Σκατά αλόγου, σκέφτηκε ο Άνρημ. *Έπρεπε να του είχα ρίξει στο κεφάλι, του μπάσταρδου!*

Ο Λο'ανθάκ άφησε το άλογο μισοπεθαμένο και βάλθηκε να τους κυνηγήσει.

«Είναι πίσω μας!» είπε η Σαρντάλα, κοιτάζοντας πάνω απ'τον ώμο της.

Ακόμα και μ'όλα του τα κόκαλα σπασμένα, μας καταδιώκει, ο Φλογοκαμένος! σκέφτηκε ο Δάρφο.

«Πρέπει να τον βγάλουμε απ'την πλάτη μας,» είπε ο Τινάρο, σταματώντας και στρεφόμενος, για να τον αντικρίσει.

Του Δάρφο δεν του άρεσε καθόλου αυτό το συμπέρασμα, αλλά όφειλε να παραδεχτεί ότι ο μισθοφόρος των Πορφυρών Χιτώνων είχε δίκιο. Έτσι, σταμάτησε κι εκείνος δίπλα του. Οι δυο τους ήταν οι μόνοι οπλισμένοι· ούτε η Σαρντάλα κουβαλούσε όπλο, ούτε ο Θόρλο. Ωστόσο, σταμάτησαν κι αυτοί, στεκόμενοι ο ένας πλάι στον Τινάρο και η άλλη πλάι στον Δάρφο.

Ο Λο'ανθάκ χίμησε στον τελευταίο. Εκείνος σήκωσε την ασπίδα του, να τον αποκρούσει, αλλά η ορμή του δολοφόνου ήταν τόσο μεγάλη και το τραύμα στο γοφό του Δάρφο τόσο επώδυνο, που ο μισθοφόρος σωριάστηκε, άκομψα.

Η Σαρντάλα κλότσησε τον Λο'ανθάκ στο γόνατο. Ο Τινάρο τον σπάθισε, βρίσκοντάς τον στο στήθος, χωρίς όμως να τον διαπεράσει βαθιά. Ο Θόρλο προσπάθησε να κάνει κύκλο, για να βρεθεί πίσω του. Προτού, όμως, ολοκληρώσει την κίνησή του, ο Άντρας του Θανάτου σπάθισε ημικυκλικά κατά της επιτηρήτριας. Εκείνη πετάχτηκε όπισθεν, αλλά δεν κατάφερε ν'αποφύγει τελείως το ξιφίδιο, που της έσχισε το αριστερό μάγουλο, γεμίζοντας το πρόσωπό της με αίμα.

Αμέσως μετά, ο Λο'ανθάκ επιτέθηκε, με το άλλο του όπλο, στον Τινάρο, κρατώντας αρχικά τη λεπίδα χαμηλά και ύστερα υψώνοντάς την απότομα. Ο μισθοφόρος, ξαφνιασμένος από τη διπλή επίθεση του μανιασμένου φονιά, δεν πρόλαβε ν'αμυνθεί. Το ξιφίδιο τού έσχισε την κοιλιά κι έφτασε ως το διάφραγμα, εκτοξεύοντας αίμα παντού. Τα έντερα του Τινάρο χύθηκαν στα πόδια του.

Ο Θόρλο, βρισκόμενος τώρα πίσω απ'τον Λο'ανθάκ, τύλιξε το δεξί του χέρι γύρω απ'το λαιμό του δολοφόνου, ενώ, με το αριστερό, γράπωσε τον ένα του καρπό. «*Δάρφο!*» γρύλισε, πνιχτά. «*Βοήθησέ με!*»

Ο μισθοφόρος είχε καταφέρει με το ζόρι να σηκωθεί και σπάθισε εναντίον του Λο'ανθάκ. Εκείνος, όμως, απέκρουσε τη σπαθιά, με το ξιφίδιο στο ελεύθερό του χέρι.

«Δε θα μπορώ να τον κρατάω για πολ– *Αααργκ!*» γρύλιζε ο Θόρλο, τρίζοντας τα δόντια.

Η Σαρντάλα άρπαξε το πεσμένο σπαθί του Τινάρο και χτύπησε τον δεξή πήχη του δολοφόνου, δύο φορές, επανειλημμένα, κόβοντας το χέρι και δημιουργώντας έναν ξαφνικό πίδακα αίματος, που πιτσίλισε και εκείνη και τον Δάρφο.

Ο μισθοφόρος σπάθισε, ξανά, κατά του Λο'ανθάκ, διαπερνώντας του το στέρνο και χτυπώντας τον στην καρδιά.

Ο Θόρλο βόγκησε και πισωπάτησε, ενώ ο δολοφόνος σωριαζόταν.

Ο Δάρφο τράβηξε το ξίφος του έξω απ'τον Άντρα του Θανάτου, και παρατήρησε ότι υπήρχε αίμα και στα ρούχα του καστανομάλλη μισθοφόρου. *Η λεπίδα μου διαπέρασε τον Λο'ανθάκ και βγήκε απ'την πλάτη του, χτυπώντας και τον Θόρλο!*

«Είσαι καλά;»

Ο Θόρλο ψηλάφισε το τραύμα στο στήθος του. «Ναι,» αποκρίθηκε. «Δεν πήγε βαθιά. Επιφανειακό. Ας φύγουμε, τώρα.»

Έτρεξαν, αφήνοντας πίσω τους τα πτώματα του Λο'ανθάκ και του Τινάρο.

Ο άντρας με τη χειροβαλλίστρα είχε το βλέμμα του εστιασμένο στον Άνρημ, που κρατούσε το τόξο· έτσι, δεν μπόρεσε να αντιδράσει έγκαιρα, όταν η Θήρνα εκτόξευσε το ξιφίδιό της καταπάνω του.

Η Πτεράργυρη δεν ήταν και πολύ καλή στη ρίψη ξιφιδίων ή άλλων όπλων, αλλά εκείνο που ήθελε το πέτυχε. Ξάφνιασε τον άντρα, χτυπώντας τον στον ώμο, κι εκείνος πάτησε τη σκανδάλη σπασμωδικά, αστοχώντας.

Ο Άνρημ πέρασε, αμέσως, ένα βέλος στο τόξο του και έριξε, διαπερνώντας το λαιμό του εχθρού τους και σκοτώνοντάς τον.

Ο Γυρολόγος, όμως, είχε προλάβει να τραβήξει ένα σακούλι μέσα απ'την κάπα του· και, βάζοντας μια χούφτα σκόνης στην παλάμη του, τη φύσηξε καταπάνω στην Πτεράργυρη και τον Ερσαγκμόριο.

Η Θήρνα κι ο Άνρημ αισθάνθηκε τα πνευμόνια τους να κλείνουν και τα μάτια τους να δακρύζουν. Άρχισαν να βήχουν, ενώ ο Γυρολόγος έτρεχε προς τα άλογα, που ήταν δεμένα σε κάτι δέντρα εκεί κοντά.

«…Ριξ– *γκουχ! γκαχ! γκουχ!*– Ρίξτου!…» έκρωξε η Θήρνα.

Ο Άνρημ πέρασε ένα βέλος στη χορδή του τόξου του και προσπάθησε να σημαδέψει, μέσα από τη θολούρα που τύλιγε την όρασή του.

Αστόχησε, και, συνειδητοποιώντας ότι, λόγω της κατάστασής του, αποκλείεται ποτέ να πετύχαινε έτσι τον Γυρολόγο, άρχισε να τον κυνηγά, πετώντας το τόξο του και τραβώντας το σπαθί του, ενώ ο δυνατός βήχας τράνταζε τα πνευμόνια του, καθυστερώντας τον.

Ο κουκουλοφόρος άντρας έλυσε, γρήγορα, ένα άλογο και το καβάλησε, ξεκινώντας να καλπάζει.

Ο Άνρημ σταμάτησε και διπλώθηκε απ'τον βήχα.

Κεφάλαιο Τεσσαρακοστό
—Η Ημέρα της Μεγάλης Φλόγας—

Η Φιλράνα άνοιξε το παράθυρο που κοιτούσε στο δρόμο, έξω απ'την οικία των Περίδετων. Ήταν αυγή, αλλά από τώρα είχαν αρχίσει να ακούγονται θόρυβοι γλεντιού και μουσικής, καθώς και φωνές και σφυρίγματα, που αντηχούσαν μες στα σοκάκια της πόλης, όπως ένας μαγικός άνεμος θ'αντηχούσε στα περάσματα ενός πέτρινου λαβυρίνθου. Φωτιές έκαιγαν δίπλα από τις πόρτες των σπιτιών και στις διασταυρώσεις των δρόμων, ή ακόμα και πάνω σε μπαλκόνια ή στέγες.

Η Ημέρα της Μεγάλης Φλόγας είχε έρθει, και οι Σερανβέλιοι την προϋπαντούσαν ως συνήθως και ως όφειλαν.

Γέρνοντας το κεφάλι, η Φιλράνα είδε ότι και πλάι στην πόρτα της εξωτερικής σκάλας των Περίδετων ένα μαγκάλι ήταν αναμμένο, αναδίδοντας έναν καπνό που δε χτυπούσε καθόλου άσχημα στη μύτη· αν μη τι άλλο, η οσμή του ήταν ιδιαίτερα γλυκιά και όμορφη. Η Ζεθάλιν και ο Κάρναλεν στέκονταν μπροστά από το μαγκάλι, μαζί με τον μεσαίο τους γιο, Τάρνο, ο οποίος βοηθούσε τον πατέρα του και στο ψάρεμα, οπότε, μάλλον, δε θα είχε πρόβλημα να ξυπνά πρωί. Κι οι τρεις τους ήταν ελαφριά ντυμένοι: ο Κάρναλεν και ο Τάρνο φορούσαν μόνο παντελόνι και ήταν ξυπόλυτοι· η Ζεθάλιν φορούσε ένα έξωμο, λευκό φόρεμα και σανδάλια, και είχε τα μαλλιά της δεμένα κότσο.

«Καλημέρα, Φιλράνα,» είπε, χαμογελώντας, καθώς πρόσεξε ότι η κοπέλα τούς κοίταζε από το παράθυρο. «Είθε η Φλόγα να σ'έχει καλά.»

«Είθε η Φλόγα να σας έχει καλά, κυρία Περίδετη,» αποκρίθηκε η Φιλράνα, όπως ήταν το έθιμο.

Η Ζεθάλιν έριξε μερικά φύλλα, που κρατούσε στη χούφτα της, μέσα στις φλόγες. Μάλλον, αυτά ήταν που έκαναν τον καπνό να μυρίζει ωραία. «Ο Χανμάρο έχει ξυπνήσει;»

Όλοι στο σπίτι ήξεραν, πλέον, ότι οι δυο τους ήταν εραστές, πράγμα το οποίο έκανε τη Φιλράνα, ορισμένες φορές, να νιώθει αμήχανα: κάτι που, παλιότερα, αν

της το έλεγαν, δε θα το πίστευε. Εξάλλου, γιατί να αισθάνεται έτσι; Οι Πτεράργυροι ήταν που, ουσιαστικά, της χρωστούσαν χάρη, καθώς εργαζόταν γι'αυτούς χωρίς να έχει πάρει καθόλου χρήματα, εδώ κι ένα μήνα…

«Όχι,» είπε στη Ζεθάλιν, «δεν έχει σηκωθεί ακόμα.»

Και, βάζοντας το κεφάλι της μέσα στο δωμάτιο, κοίταξε στο κρεβάτι… όπου ο Χανμάρο ήταν ξαπλωμένος μπρούμυτα, με το σαγόνι του ακουμπισμένο στα ενωμένα του χέρια και τα μάτια του ανοιχτά.

«Α, έχεις ξυπνήσει,» είπε η Φιλράνα.

«Έτσι όπως φωνάζεις, είναι να μην ξυπνήσω;»

Η Φιλράνα ύψωσε ένα της φρύδι. «Παράπονα;»

Ο Χανμάρο κοίταξε τη μορφή της, από πάνω ως κάτω. Ήταν ντυμένη μόνο με τη λεπτή περισκελίδα της και με το καφέ, πέτσινο της γιλέκο που έφτανε ως τον αφαλό· τα λουριά του ήταν χαλαρά δεμένα. Ο Χανμάρο άπλωσε το δεξί του χέρι και το πέρασε μέσα από την περισκελίδα της, παρασέρνοντάς την κοντά του. Όταν τα γόνατά της ακουμπούσαν στην άκρη του κρεβατιού, την έπιασε απ'τη μέση και, ενώ εκείνη δεν του έφερνε καμία αντίσταση, την τράβηξε, βάζοντάς τη να ξαπλώσει πλάι του.

«Τι παράπονα;» είπε, λύνοντας τα λουριά του γιλέκου της και τρίβοντας το πρόσωπό του επάνω στα στήθη της.

Η Φιλράνα μπορούσε να αισθανθεί τη στήση του επάνω στον μηρό της. Τύλιξε το άλλο της πόδι πίσω από τα γόνατά του κι έμπλεξε τα δάχτυλα των χεριών της μέσα στα μαλλιά του. «Μη μιλάς,» είπε· «χρησιμοποίησε τη γλώσσα σου αλλιώς.»

Ο Χανμάρο τη χρησιμοποίησε.

Αργότερα, ενώ ο Λούντρινχ είχε ξεπροβάλει ολόκληρος από την Ανατολή, κάθισε στη μοναδική καρέκλα του δωματίου και, έχοντας πριν από λίγο φορέσει το παντελόνι του, άρχισε να βάζει και τις μπότες του.

«Τι κάνεις εκεί;» ρώτησε η Φιλράνα, ακόμα ξαπλωμένη στο κρεβάτι, με το σεντόνι τυλιγμένο γύρω απ'τους γοφούς της.

«Πηγαίνω στο θείο,» εξήγησε ο Χανμάρο, καθώς σηκωνόταν όρθιος. Άπλωσε το χέρι του, για να πιάσει την τουνίκα του, που ήταν κρεμασμένη στην ξύλινη κρεμάστρα.

«Σήμερα είναι η Ημέρα της Μεγάλης Φλόγας, Χανμάρο· κανείς δε δουλεύει!»

«Ο θείος είναι περίεργος άνθρωπος. Ίσως να με θέλει για κάτι.»

«Να του πεις ότι δεν κάνεις τίποτα σήμερα, και ότι σε καλύπτει ο Νόμος,» είπε η Φιλράνα, χαμογελώντας.

Ο Χανμάρο γέλασε, καθώς κούμπωνε τα κουμπιά της τουνίκας του. «Δε νομίζω να έχει τίποτα κατά νου, αλλά ας μη λέει κι ότι τον αγνόησα.» Έπιασε το πόμολο της πόρτας. «Θα επιστρέψω σύντομα. Ελπίζω.»

Η Φιλράνα τού έβγαλε τη γλώσσα.

Από έξω, ακουγόταν ένα λαϊκό τραγούδι της Σερανβέλ, συνοδευόμενο από αυλούς, καθώς μια φασαριόζικη ομάδα ανθρώπων περνούσε.

Μέχρι το μεσημέρι, η φασαρία και τα γλέντια θα δυνάμωναν πολύ περισσότερο στην Πόλη των Ανοιγμάτων…

«Πού πάμε;» ρώτησε ο Βαρνάλο τον ξάδελφό του, ο οποίος τον είχε, κυριολεκτικά, τραβήξει έξω από το σπίτι, στους δρόμους της Συνοικίας των Δηλητηρίων. Απ'όπου κι αν περνούσαν, ο αέρας ήταν πλημμυρισμένος από αρωματικά (και αποπνιχτικά) θυμιάματα, που είχαν φτιάξει οι αλχημιστές και τα είχαν πετάξει στις φωτιές μέσα στα μαγκάλια. Το περιβάλλον είχε αρχίσει να θερμαίνεται *πολύ* από τις φλόγες που ήταν αναμμένες παντού στην πόλη. Τα δύο αγόρια ήταν ξυπόλυτα και φορούσαν μονάχα περισκελίδες.

«Να βρούμε τους φίλους μου,» απάντησε ο Βάλκο. «Μας περιμένουν.»

Ο Βαρνάλο δε συμπαθούσε καθόλου τα παιδιά που ο ξάδελφός του αποκαλούσε «φίλους». Ήταν ένα μάτσο αλλόκοτα πλάσματα, στα μάτια του. Τους είχε δώσει εκείνος δικά του ονόματα, σύμφωνα με την εμφάνιση και τη συμπεριφορά τους. Όταν, όμως, μια φορά είχε αποκαλέσει κάποιον μ'ένα απ'αυτά, είχαν προσπαθήσει να τον δείρουν, και θα το έκαναν αν ο Βάλκο δεν είχε επέμβει. Μάλλον, ο χοντρός είχε ενοχληθεί που ο Βαρνάλο τού φώναξε «Βόδι, έλα πίσω!» Οπότε, δεν τον ξαναείπε έτσι. Στο νου του, όμως, εξακολουθούσε να τον έχει ως Βόδι, όπως έναν άλλο τον είχε ως Ποντικό κι έναν άλλο ως Ψάρι, ένα κορίτσι ως Πάπια, ένα άλλο κορίτσι ως Ξυλάγγουρο, και τα λοιπά. Συνολικά, ήταν και πολλοί, κι ο Βαρνάλο τούς μπέρδευε, κάπου-κάπου. Πρέπει να ήταν τουλάχιστον δεκαπέντε.

«Γιατί να πάμε μ'αυτούς;» φώναξε στον Βάλκο.

«Δε σου έχω πει, ξάδελφε, τι κάνουμε κάθε Ημέρα της Μεγάλης Φλόγας;»

«Όχι· τι κάνετε;»

Ο Βάλκο σταμάτησε να βαδίζει και έσπρωξε, με το μεγαλύτερο σώμα του, τον ξάδελφό του προς μια γωνία. «Θυσιάζουμε όποιον φωνάζει περισσότερο. Τον καίμε ζωντανό.»

Τα μάτια του Βαρνάλο γούρλωσαν, προς στιγμή.

«Α-χα-χα-χα-χα!» γέλασε ο Βάλκο και τον χτύπησε, παιχνιδιάρικα, στην κοιλιά. «Πλάκα κάνω, ρε μπασμένο. Αλλά μη φωνάζεις, εντάξει;»

«…Εντάξει.»

«Θες να σου πω, τώρα, τι κάνουμε κάθε Ημέρα της Μεγάλης Φλόγας; Θα σου πω.» Ο Βάλκο άρχισε, πάλι, να βαδίζει, κι ο Βαρνάλο τον ακολούθησε, σιωπηλά. «Κυνηγάμε γάτες και σκύλους. Τους πιάνουμε και τους πετάμε μες στις φωτιές, και βλέπουμε τι γίνεται. Χα-χα! Καμια φορά, τους ρίχνουμε και μέσα σ'Ανοίγματα και περιμένουμε κάποιο Λό'ορ να βγει και να τους κατασπαράξει. Οι γάτες τη

γλιτώνουν συχνά απ'αυτό, τα διαόλια· οι σκύλοι, όμως, την πατάνε πάντα, γι'αυτό και δεν έχει πολύ πλάκα να πετάς σκύλους στ'Ανοίγματα, αφού ξέρεις τι θα συμβεί.»

«Το έχεις πει αυτό στη θεία;» ρώτησε, κάπως δειλά, ο Βαρνάλο.

«Φυσικά και όχι. Όλοι γλεντάνε την Ημέρα της Μεγάλης Φλόγας· τι τη νοιάζει τι κάνουμ' εμείς; Χα-χα!» Σταμάτησε, ξαφνικά, να βαδίζει κι έπιασε τον ξάδελφό του απ'τον ώμο. Η όψη του έγινε πολύ σοβαρή. «Και μην τολμήσεις εσύ, καημένε μου, να μαρτυρήσεις τίποτα σε κανέναν, γιατί τότε θα σε *πετάξουμε* μες στ'Ανοίγματα.»

Ο Βαρνάλο κούνησε το κεφάλι. «Δε θα το πω.»

«Τ'ορκίζεσαι στη Φλόγα;» τον ρώτησε ο Βάλκο. «Και πρόσεχε τι θ'απαντήσεις, γιατί ετούτη τη μέρα η Φλόγα σ'ακούει περισσότερο.»

«Τ'ορκίζομαι.»

«Ωραία. Ας μην καθυστερούμε, λοιπόν.»

Συνέχισαν να βαδίζουν.

«Θάναι και το Βόδι εκεί;» ρώτησε ο Βαρνάλο.

«Ναι, αλλά μην τον ξαναπείς 'Βόδι'… αν και –χα-χα-χα!– πολύ το χάρηκα τότε, να σου πω, ξάδελφε. Κατά βάθος, μοιάζουμε πολύ!» Χτύπησε τον Βαρνάλο, φιλικά, στην πλάτη.

Εκείνος ρίγησε, παρά τη θερμότητα που εξέπεμπαν τα μαγκάλια γύρω τους. *Όχι, δε μοιάζουμε!* σκέφτηκε, τρομοκρατημένος. *Δε μοιάζουμε ΚΑΘΟΛΟΥ!*

Η Μάριλιν καθόταν στο τραπέζι και έπινε το τσάι της, αργά, μ'ένα συλλογισμένο βλέμμα.

«Θα πάμε στο Μεγάλο Παζάρι, να περάσουμε εκεί την Ημέρα της Μεγάλης Φλόγας,» της είπε η Ζεθάλιν. «Δε θάρθεις μαζί μας;» Εκείνη κι ο Κάρναλεν είχαν μόλις κατεβεί απ'την εσωτερική σκάλα του σπιτιού, και ήταν ντυμένοι –ή, μάλλον, γδυμένοι– όπως άρμοζε σήμερα.

«Δεν έχω όρεξη για γλέντια,» αποκρίθηκε η Μάριλιν, πίνοντας μια γουλιά απ'το τσάι της.

Η Ζεθάλιν πλησίασε κι ακούμπησε το χέρι της στον ώμο της αδελφής της. «Το ξέρω. Αλλά θα σου κάνει καλό να ξεχαστείς για λίγο.»

«Έχει δίκιο, κόρη μου,» είπε η γιαγιά Θήρνα, που καθόταν παραδίπλα, έχοντας κι εκείνη μια κούπα τσάι κοντά της. «Ο Νολράκο δε θα ήθελε να κάθεσαι εδώ μέσα, την Ημέρα της Μεγάλης Φλόγας.»

Δεν είναι, όμως, εδώ, για να τ'ακούσω απ'τον ίδιο, σκέφτηκε η Μάριλιν. *Ούτε αυτός, ούτε η Θήρνα.* Και για την κόρη της ήταν που ανησυχούσε περισσότερο. Εκείνη έκανε όλα τα τρελά πράγματα, τελευταία. Ο Νολράκο ήταν πάντοτε

προσεκτικός, κι εξάλλου, έλειπε για δουλειά. Βέβαια, ύστερα απ'όσα είχαν συμβεί, πόσο «ασφαλής» μπορούσε να είναι κι αυτός;

Η Μάριλιν δεν είχε διάθεση για γιορτές και γλέντια, κι ό,τι κι αν της έλεγαν τούτο δεν μπορούσε ν'αλλάξει.

Κούνησε το κεφάλι της. «Όχι… Δεν έρχομαι.»

«Όπως επιθυμείς,» είπε η Ζεθάλιν. «Εμείς, πάντως, θα είμαστε στο Μεγάλο Παζάρι. Αν θέλεις, μπορείς κάποια στιγμή να έρθεις να μας βρεις.»

«Να σας βρω, μέσα στους πανηγυρισμούς της Ημέρας της Μεγάλης Φλόγας, αδελφή;» Η Μάριλιν μειδίασε λεπτά. «Μάλλον δύσκολο.»

«Πράγματι. Αλλά μπορείς πάντα να προσπαθήσεις.»

«Ζινράβα; Θα κατεβείς, Ζινράβα;» Ο Τάρνο ήταν γαντζωμένος στη μικρή σκάλα που οδηγούσε στη σοφίτα, και χτυπούσε, με τη γροθιά του, την καταπακτή. «Σε περιμένω, για να βγούμε μαζί, ξαδέλφη!»

Καμία απάντηση.

Περίμενε και, μετά από λίγο, κατέβηκε, με μια απογοητευμένη όψη στο πρόσωπό του.

«Τι συμβαίνει, αδελφέ;»

Ο Τάρνο τρόμαξε.

«Γιατί συνέχεια παρουσιάζεσαι σα Σκιά, μα τη Φλόγα;» γρύλισε στον Μαλίνο, που στεκόταν στην πόρτα του μπαλκονιού. Δεν ήταν η πρώτη φορά που τον είχε αιφνιδιάσει με την εμφάνισή του.

«Δεν καταλαβαίνω τι εννοείς. Είχα βγει για ν'ανάψω ένα μαγκάλι.» Ο Μαλίνο παραμέρισε από την πόρτα, για να δει ο αδελφός του τη φωτιά στο μπαλκόνι. «Εσύ τι κάνεις εδώ;»

«Χτυπούσα…» Ο Τάρνο έδειξε την καταπακτή της σοφίτας, με τον αντίχειρά του. «Για να κατεβούμε μαζί στους εορτασμούς. Θα ερχόμουν κι απ'το δικό σου δωμάτιο, μετά.»

Σοβαρά, αδελφέ; σκέφτηκε ο Μαλίνο. *Θα ορκιζόμουν ότι πιθανώς να το «παρέβλεπες»…* Είχε προσέξει πώς ο Τάρνο κοίταζε τη Ζινράβα, και το βλέμμα του, σίγουρα, δεν ήταν… οικογενειακό. Την ποθούσε.

«Ίσως εσύ θα μπορούσες να την κάνεις να κατεβεί απ'τη σοφίτα,» είπε ο Τάρνο, παρατηρώντας ότι ο αδελφός του τον ατένιζε αμίλητος.

«Εγώ;» Ο Μαλίνο άρχισε να κατευθύνεται προς το αποθηκάκι, για ν'αφήσει εκεί τα σύνεργα με τα οποία είχε ανάψει το μαγκάλι. «Γιατί το λες αυτό, αδελφέ;»

Ο Τάρνο τον ακολούθησε. «Γιατί εσένα σού μιλάει πιο εύκολα. Σας έχω δει.»

Το τελευταίο ακούστηκε σαν κατηγορία, παρατήρησε ο Μαλίνο, καθώς έβαζε τα σύνεργα στη θέση τους και έβγαινε από το αποθηκάκι, κλείνοντάς το. «Και λοιπόν; Νομίζεις ότι θα κατεβεί για μένα;»

«Γιατί δεν προσπαθείς;»

«Εσένα γιατί σε νοιάζει τόσο, αν θα κατεβεί ή όχι;»

Ο Τάρνο τού έριξε ένα σκοτεινό βλέμμα. «Μια τέτοια μέρα δεν είναι φρόνιμο να κάθεται κανείς μέσα.»

«Βγες, λοιπόν· κι όταν η Ζινράβα έχει διάθεση, θα βγει κι εκείνη.» Ο Μαλίνο πήγε προς το δωμάτιό του.

Ο Τάρνο τον έπιασε απ'τον ώμο, σταματώντας τον. «Ζήτησέ της το!» είπε, επίμονα.

Ο Μαλίνο στράφηκε, αργά, να τον αντικρίσει. «Αρχίζεις να γίνεσαι ενοχλητικός, αδελφέ. Τι έχεις στο μυαλό σου;»

«Τι εννοείς, 'τι έχω στο μυαλό μου';»

«Λάθος επιλογή λέξεων. Έπρεπε να πω: '*Ξέρω* τι έχεις στο μυαλό σου'.»

Ο Τάρνο συνοφρυώθηκε. «Ξέρεις;» μούγκρισε. «Τι ξέρεις;»

«Αυτό που σκέφτεσαι, αδελφέ,» τόνισε ο Μαλίνο, πιέζοντας τον δείκτη του δεξιού του χεριού επάνω στο στέρνο του Τάρνο, «είναι *ανόητο*! και δε θα σε οδηγήσει πουθενά –εκτός αν θες νάχεις μπελάδες με τους Πτεράργυρους. Βγάλτο απ'το νου σου όσο είναι νωρίς.»

Ο Τάρνο ξεροκατάπιε, γιατί, τώρα, καταλάβαινε ότι ο Μαλίνο όντως ήξερε τι είχε στο μυαλό του. *Αλλά εγώ τη θέλω!* σκέφτηκε. Η μορφή της ερχόταν στα όνειρά του, βράδυ παρά βράδυ, ακόμα και τα πρωινά· και, όταν την έβλεπε στην πραγματικότητα, αυτό μονάχα ανατροφοδοτούσε όλες του τις φαντασιώσεις.

«Αφού ξέρεις, αδελφέ, τότε *βοήθησέ με*! Μπορείς να με βοηθήσεις ακόμα και με την αλχημεία σου, δε μπορείς; Μπορείς να μαγειρέψεις κάποιο ελιξίριο, κάποιο φίλτρο–»

«Δεν έχεις ιδέα για τι πράγμα μιλάς.» Ο Μαλίνο έπιασε το πόμολο της πόρτας του δωματίου του.

Ο Τάρνο τον τράβηξε πίσω, βίαια, αρπάζοντάς τον από τις πτυχές του πουκαμίσου του. «Τουλάχ–»

«Άφησέ με, αδελφέ.» Η φωνή του Μαλίνο δεν ήταν δυνατή, αλλά ψυχρή και κοφτερή, σαν τη λεπίδα ενός καλοακονισμένου μαχαιριού.

Ο Τάρνο τον άφησε. «Εντάξει,» είπε. «Με… με συγχωρείς. Η κίνησή μου ήταν βιαστική. Αλλά, αδελφέ, δε μπορείς, τουλάχιστον, να της ζητήσεις να κατεβεί; Ίσως να έρθει μαζί μας, όταν ακούσει τη φωνή σου.»

Ο Μαλίνο αναστέναξε. «Καλώς,» αποκρίθηκε. «Θα της το ζητήσω.» Πήγε στη μικρή σκάλα, τη σκαρφάλωσε, και χτύπησε την καταπακτή. «Ζινράβα!» είπε. «Σκεφτόμαστε να βγούμε έξω, για την Ημέρα της Μεγάλης Φλόγας. Θα έρθεις μαζί μας;»

Σιγή, για μερικές στιγμές.

Ύστερα, ακούστηκε η φωνή της Πτεράργυρης: «Θα κατεβώ σε λίγο. Θα με περιμένετε;»

«Ασφαλώς.»

Το βλέμμα του Τάρνο ήταν, πάλι, σκοτεινό, καθώς ατένιζε τον Μαλίνο. *Μερικές φορές, σε μισώ, αδελφέ. Σε μισώ…*

Ο θείος Σάμκρο έτριψε τα μάτια του και φόρεσε τα γυαλιά του με τον ασημένιο σκελετό. «Χανμάρο,» είπε, κοιτάζοντας μέσα απ'το μισοσκόταδο του υπόγειου εργαστηρίου του. «Τι κάνεις εδώ, ανιψιέ;»

«Ήρθα να σε ρωτήσω αν με χρειάζεσαι τίποτα,» αποκρίθηκε εκείνος.

«Χμμμ… Αν δεν έχω μπερδέψει τις ημέρες –πράγμα το οποίο δε θα ήταν απίθανο για εμένα, οφείλω να ομολογήσω–, σήμερα είναι η Ημέρα της Μεγάλης Φλόγας, σωστά;» Ο Σάμκρο ύψωσε ένα του φρύδι.

«Σωστά, θείε, είναι όντως η Ημέρα της Μεγάλης Φλόγας.»

«Τότε, γιατί βρίσκεσαι εδώ κάτω, σε τούτο το μουχλιασμένο υπόγειο; Θέλεις να καταλήξεις σαν τον θείο σου;» είπε ο Σάμκρο, καλοπροαίρετα, πράγμα φανερό απ'το χαμόγελο που είχε διαγραφεί στο πρόσωπό του.

Ο Χανμάρο τού επέστρεψε το χαμόγελο. «Μπορείς κι εσύ πάντα να βγεις στους δρόμους της Σερανβέλ, θείε.»

Η μαύρη γάτα του Σάμκρο πήδησε πάνω σε μια στοίβα βιβλίων κι ατένισε τον νεαρό Πτεράργυρο με ολοστρόγγυλα μάτια. Τα μουστάκια της κουνήθηκαν, σα να ήθελε να σκάσει στα γέλια αλλά να συγκρατούσε τον εαυτό της. Περιορίστηκε στο να κουνήσει την ουρά της πέρα-δώθε.

«Φυσικά και μπορώ,» αποκρίθηκε ο Σάμκρο. «Αλλ'αυτό δε σημαίνει τίποτα. Εξαφανίσου, τώρα· δε θα σε χρειαστώ άλλο σήμερα.»

«Όπως επιθυμείς, θείε,» είπε ο Χανμάρο, και έφυγε.

«Θα μείνεις μέσα, Θαρνάλιν;»

Η κοπέλα αιφνιδιάστηκε, καθώς ήταν καθισμένη σε μια απ'τις πολυθρόνες του καθιστικού και έπλεκε. «Δεν ξέρω, πατέρα. Ίσως.»

Ο Βάρνακ στεκόταν στην πόρτα του εργαστηρίου του. «Γιατί; Την Ημέρα της Μεγάλης Φλόγας, στη Σερανβέλ μπορούν όλοι να βρουν παρέα πολύ εύκολα.»

«Δεν είναι αυτό, πατέρα. Δεν έχω διάθεση.» Στην πραγματικότητα, όμως, περίμενε να δει πότε θα ερχόταν εκείνος που είχε αναφέρει η μυστηριώδης γυναίκα. Πότε θα ερχόταν εκείνος που θα ζητούσε τα φλασκιά με το υγρό πυρ.

Ο Βάρνακ δεν είπε άλλη κουβέντα. Στράφηκε, για να μπει στο εργαστήριό του.

«Εσύ,» τον ρώτησε η Θαρνάλιν, «δε θα βγεις;» Σε άλλες Ημέρες της Μεγάλης Φλόγας, έβγαινε.

«Αργότερα,» της απάντησε εκείνος, μπαίνοντας στο εργαστήριό του.

«Τότε, θα σε περιμένω, για να βγούμε μαζί.»

«Είναι ανόητο να βγαίνεις με τον πατέρα σου, την Ημέρα της Μεγάλης Φλόγας, Θαρνάλιν, εκτός αν είσαι μικρό παιδάκι.» Η πόρτα έκλεισε πίσω του.

Πράγματι, έτσι είναι, σκέφτηκε εκείνη. *Αλλά τι γίνεται όταν ο πατέρας σου έχει μπλέξει και πρέπει, κάπως, να τον βοηθήσεις να ξεφύγει απ'τα δίχτυα των εχθρών του;* Αναστέναξε και συνέχισε το πλέξιμο του μάλλινου σαλιού.

Περιμένοντας και περιμένοντας.

Θυμόταν τα λόγια της μυστηριώδους γυναίκας σαν να τα είχε κρυφακούσει χτες: *«Τρία φλασκιά. Θα έρθει κάποιος να τα παραλάβει την Ημέρα της Μεγάλης Φλόγας.»*

Η Ημέρα της Μεγάλης Φλόγας είναι εδώ. Άρα, κι αυτός δεν πρέπει ν'αργήσει να εμφανιστεί.

Από τους δρόμους κοντά στο σπίτι, η Θαρνάλιν μπορούσε ν'ακούσει τυμπανοκρουσίες, ποδοβολητά, φωνές, και τραγούδια. Σε λίγο, είδε ένα πλήθος γλεντοκόπων να περνά έξω απ'το παράθυρο της… και κάποιος χτύπησε την πόρτα της, δυνατά. Ένα ηχηρό *ΝΤΟΥΠ!* που, μάλλον, δεν το είχε κάνει χέρι ανθρώπου, αλλά κανένα σφυρί ή ρόπαλο.

Έπρεπε, τώρα, ν'ανοίξει;

Μήπως αυτός που είχε χτυπήσει ήταν ο συγκεκριμένος «κάποιος» που περίμενε ο πατέρας της;

Η Θαρνάλιν έμεινε αναποφάσιστη, για μερικές στιγμές.

Δεν ακούστηκε άλλος χτύπος.

Αφήνοντας το πλεκτό της, σηκώθηκε απ'την πολυθρόνα και πήγε στην πόρτα. Άνοιξε. Στο δρόμο, είδε μονάχα το πλήθος των γλεντοκόπων, που είχε, πλέον, περάσει μπροστά απ'το σπίτι και συνέχιζε. Κάποιος ανάμεσά τους κρατούσε ένα ρόπαλο, και βάρεσε μ'αυτό την πόρτα ενός άλλου σπιτιού, παρακάτω.

Προφανώς, δεν ήταν εκείνος που περίμενε η Θαρνάλιν.

Το απόγευμα, τα γλεντοκοπήματα είχαν ενταθεί. Φωνές και τραγούδια αντηχούσαν στη Σερανβέλ, απ'άκρη σ'άκρη, και χοροί και παιχνίδια είχαν στηθεί παντού. Η, δε, ζέστη θα ήταν ανυπόφορη, με τόσες φωτιές αναμμένες σε κάθε σημείο, αλλά οι γλεντοκόποι, μεθυσμένοι καθώς ήταν, δεν ενοχλούνταν απ'αυτήν· αντιθέτως, τους έφτιαχνε περισσότερο τη διάθεση. Τα κορμιά όλων γυάλιζαν από τον ιδρώτα. Η Ημέρα της Μεγάλης Φλόγας ήταν στο αποκορύφωμά της.

Η Θαρνάλιν καθόταν στο δωμάτιό της και ίδρωνε, όταν η πόρτα του σπιτιού χτύπησε, με τρόπο που την έκανε να αισθάνεται βέβαιη ότι δεν επρόκειτο, πάλι, για κάποιον εύθυμο γλεντοκόπο που είχε αποφασίσει να χρησιμοποιήσει το ρόπαλό του.

Αυτός είναι! Ήρθε, επιτέλους.

Ήταν ο μοναδικός πελάτης που είχε δεχτεί ο πατέρας της όλη την ημέρα.

Η Θαρνάλιν σηκώθηκε απ'το κρεβάτι και βγήκε στο καθιστικό, παρατηρώντας ότι, εκείνη τη στιγμή, έβγαινε κι ο Βάρνακ απ'το εργαστήριό του.

«Δεν πειράζει,» της είπε. «Θ'ανοίξω εγώ.» Ήταν φανερό ότι προσπαθούσε να την κάνει στην άκρη, για να μη μπλεχτεί κι εκείνη με τον Χαλκοπρόσωπο και τους άλλους, που τον εκβίαζαν.

«Δε χρειάζεται, πατέρα. Εδώ είμαι, δεν είμαι;» Η Θαρνάλιν ζύγωσε την πόρτα πολύ πιο γρήγορα από τον Βάρνακ, και άνοιξε.

Αντίκρισε έναν νεαρό ντυμένο με κοντό παντελόνι και χαλαρά δεμένο πουκάμισο. Ήταν μελαχρινός και αξύριστος. Στο λαιμό του ήταν περασμένο ένα γαλανό μαντίλι. Από τη ζώνη του κρεμόταν ένα θηκαρωμένο μαχαίρι. Στο αριστερό του χέρι κρατούσε μια μεγάλη κούπα, γεμάτη κρασί.

«Χαίρετε, όμορφη κυρία,» είπε, πρόσχαρα. «Εδώ είναι η οικία του αλχημιστή Βάρνακ; Βρίσκομαι στο σωστό μέρος;» Η αναπνοή του μύριζε οινόπνευμα.

Η Θαρνάλιν σούφρωσε τη μύτη της. «Στο σωστό μέρος βρίσκεστε,» αποκρίθηκε. «Τι θέλετε;»

«Να μιλήσω με τον αλχημιστή. Με περιμένει.»

«Σας περιμένει;»

«Ναι, πράγματι.»

Ο Βάρνακ καθάρισε το λαιμό του πίσω της. «Θαρνάλιν, τον περιμένω τον κύριο.»

Εκείνη παραμέρισε απ'το κατώφλι και ο νεαρός μπήκε. «Δε μου το είχες πει, πατέρα…»

«Παράβλεψη,» παραδέχτηκε ο Βάρνακ. Και προς τον μελαχρινό άγνωστο: «Ελάτε μαζί μου, κύριε.»

Εκείνος χαμογέλασε στη Θαρνάλιν και ακολούθησε τον πατέρα της, ο οποίος έμπαινε στο εργαστήριό του. Η πόρτα έκλεισε πίσω τους.

Η Θαρνάλιν πλησίασε κι ακούμπησε τ'αφτί της επάνω στο ξύλο.

«Μου είπαν να έρθω σ'εσάς…» Η φωνή του νεαρού.

Ο πατέρας της: «Για ποιο λόγο;»

«Εμ… δε γνωρίζετε; Νόμιζα ότι–»

«Δε μ'ενδιαφέρει τι νόμιζες. Πες μου για ποιο λόγο βρίσκεσαι εδώ.»

«Για να μου δώσετε τρία φλασκιά με υγρό πυρ. Ο κύριος Βάρνακ είστε, έτσι δεν είναι; Ο αλχημιστής…»

Καμία απάντηση δεν ακούστηκε από τον πατέρα της. Ακούστηκαν, όμως, μερικοί ελαφροί θόρυβοι, σαν μικρά αντικείμενα να μετακινούνταν επάνω σε πάγκους.

Και μετά, η φωνή του Βάρνακ: «Αυτά είναι, κύριε.»

«Μάλιστα. Ευχαριστώ. Δε σας οφείλω κάτι, έτσι;»

«Όχι. Μπορείς να πηγαίνεις.»

Η Θαρνάλιν απομακρύνθηκε από την πόρτα, τρέχοντας στο δωμάτιό της και κλείνοντας πίσω της. Με μια γρήγορη κίνηση, έβγαλε το φόρεμά της και, έπειτα, τα σανδάλια της, μένοντας με τα εσώρουχα. Τύλιξε ένα μαύρο μαντίλι γύρω από το κεφάλι της, κρύβοντας τα ξανθά της μαλλιά. Άνοιξε το παράθυρο του δωματίου και βγήκε.

Κοιτάζοντας από τη γωνία του σπιτιού, είδε τον άγνωστο άντρα να φεύγει, μ'έναν μικρό σάκο στον δεξή ώμο. Τον ακολούθησε, μέσα στα γλεντοκοπήματα και τους χορούς, καθώς εκείνος έστριβε βόρεια, κατευθυνόμενος προς τις Κάτω Μικρές Αποβάθρες. Ευτυχώς, η φασαρία που γινόταν στη Συνοικία των Δηλητηρίων (μια ήσυχη συνοικία της Σερανβέλ, κατά κανόνα) δεν ήταν τόσο μεγάλη ώστε να εμποδίζει τη Θαρνάλιν στο κυνήγι του στόχου της. Δεν μπορούσε να χάσει τον νεαρό· ατένιζε συνεχώς την πλάτη του, παρά τους καπνούς, τις φωτιές, τους χορευτές, και τους περαστικούς που προσπαθούσαν να της τον κρύψουν. Οι δυνατές φλόγες έκαναν τα πάντα να φαίνονται σαν να κυματίζουν ελαφρώς – οικοδομήματα, δρόμους, αντικείμενα, ανθρώπους… Ορισμένες στιγμές, η Θαρνάλιν νόμιζε πως βρισκόταν μέσα σε όνειρο, μέσα σε μια ρευστή πόλη που, διαρκώς, μεταβαλλόταν, και που μπορούσε ν'αλλάξει δραματικά από το ένα λεπτό στο άλλο.

Ο μελαχρινός άντρας σταμάτησε σε μια από τις προβλήτες των Κάτω Μικρών Αποβάθρων, και τελείωσε το κρασί του μονορούφι. Πέταξε την κούπα του στον ποταμό, ο οποίος άρχισε να την παρασέρνει προς τη θάλασσα, και έβγαλε τις κοντές του μπότες. Ύστερα, βούτηξε στο νερό, κολυμπώντας βόρεια, προς τις Άνω Μικρές Αποβάθρες.

Η Θαρνάλιν καταράστηκε κάτω απ'την ανάσα της, γιατί εκείνη δεν ήξερε να κολυμπά και δεν τολμούσε να βουτήξει. Μπορούσε, όμως, να πάρει μια βάρκα. Μέσα στο χαλασμό, κανείς δε θα το πρόσεχε. Έψαξε, με το βλέμμα, για μία άδεια και εύκολα τη βρήκε. Πλησίασε, την έλυσε από τη δέστρα, και μπήκε, πιάνοντας τα κουπιά κι αρχίζοντας να κωπηλατεί, γρήγορα.

Ο μελαχρινός άντρας φαινόταν ήδη να βρίσκεται πολύ κοντά στις Άνω Μικρές Αποβάθρες, και, σε λίγο, άπλωσε το χέρι του και πιάστηκε από μια ξύλινη προβλήτα, ανεβαίνοντας. Η Θαρνάλιν προσπάθησε να έχει τα μάτια της, συνέχεια, καρφωμένα επάνω του. Και τον είδε να πηγαίνει ανατολικά. Οδήγησε, λοιπόν, τη βάρκα της σε μια από τις ανατολικές αποβάθρες και βγήκε, βιαστικά, απ'το σκάφος, περνώντας ανάμεσα απ'τον κόσμο που γλεντούσε και ακολουθώντας,

πάλι, τον άντρα. Στο νου της, αντηχούσαν τα λόγια που ο πατέρας της είχε πει στη μυστηριώδη γυναίκα:

«Γιατί τα θέλετε; Σκοπεύετε να πυρπολήσετε κανένα πλοίο;»

Και, πράγματι, εκεί όπου πήγαινε ο άντρας δεν αποκλείεται να πήγαινε γι'αυτόν ακριβώς το σκοπό. *Μα τη Φλόγα, τι μας έβαλαν να κάνουμε; Να βοηθήσουμε έναν εγκληματία;*

Ένας νεαρός άρπαξε τη Θαρνάλιν από τη μέση και προσπάθησε να την παρασύρει μέσα σ'έναν χορό, γελώντας. Εκείνη, όμως, κατάφερε να ξεγλιστρήσει και να φύγει γρήγορα, συνεχίζοντας την παρακολούθησή της. Ο νεαρός φώναξε κάτι πίσω της· η Θαρνάλιν δεν κατάλαβε τι. Αυτό, πάντως, που είχε προσέξει ήταν ότι οι συγκεκριμένοι χορευτές χόρευαν πολύ κοντά στα Ανοίγματα, και υπήρχε κίνδυνος να πέσουν, έτσι μεθυσμένοι κι εύθυμοι που ήταν όλοι τους. Την Ημέρα της Μεγάλης Φλόγας, άλλωστε, δε σπάνιζαν κάτι τέτοια· διάφοροι κατέληγαν μέσα στα Ανοίγματα, είτε από ατυχήματα είτε από… ποιος ξέρει;… κακή πρόθεση.

Ο μελαχρινός άντρας μπήκε στη Συνοικία της Άρμης, και η Θαρνάλιν παραλίγο να τον χάσει δύο φορές. Την πρώτη, πανικοβλήθηκε, φοβούμενη ότι δε θα κατάφερνε να τον ξαναβρεί μες στον χαλασμό που γινόταν. Τελικά, όμως, είδε ότι μια άμαξα –επάνω στην οποία χόρευαν τρεις τσίτσιδες γυναίκες– ήταν που τον είχε κρύψει από τα μάτια της. Η Θαρνάλιν προσπέρασε το ξύλινο τροχοφόρο και τον πήρε, πάλι, στο κατόπι.

Τη δεύτερη φορά, δεν έχασε την ψυχραιμία της, παρότι δυσκολεύτηκε περισσότερο να τον εντοπίσει. Ο άντρας είχε ανακατευτεί κάπου μέσα στο πλήθος, στρίβοντας σ'ένα σοκάκι, το οποίο ήταν γεμάτο με μαγκάλια που έκαιγαν και καπνό που μπούκωνε τη μύτη και το λαιμό. Η Θαρνάλιν τον ακολούθησε ως το πέρας του στενού δρόμου και τον είδε να βγαίνει στις Μεγάλες Αποβάθρες της Σερανβέλ, οι οποίες κοίταζαν τη θάλασσα.

Ο άντρας, περνώντας ανάμεσα από τους γλεντοκόπους και απομακρύνοντας δύο που επιχείρησαν να τον αρπάξουν, ζύγωσε μια συγκεκριμένη αποβάθρα, όπου ήταν αγκυροβολημένο ένα ιστιοφόρο σκάφος.

Η Θαρνάλιν σταμάτησε να βαδίζει, γιατί είχε σταματήσει κι εκείνος, βγάζοντας το σάκο απ'τον ώμο του κι αφήνοντάς τον κάτω.

Η αναπνοή της κόπηκε. *Η υπόθεσή μου ήταν σωστή…* σκέφτηκε, τρομοκρατημένη. *Και ποια είναι η θέση μου, τώρα;*

Ο άντρας έβγαλε ένα φλασκί απ'το σάκο και το ακούμπησε σε μια απ'τις πλάκες του πλακόστρωτου, εμπρός του.

Κανονικά, αν ήξερα ότι κάποιος κακοποιός σκοπεύει να πυρπολήσει ένα πλοίο, θα τον εμπόδιζα. Θα φώναζα τη φρουρά.

Ο άντρας έβγαλε το δεύτερο και το τρίτο φλασκί απ'το σάκο του, και τ'απόθεσε πλάι στο πρώτο, στην ίδια πλάκα. Στην κορυφή κάθε φλασκιού υπήρχε ένα μεγάλο

φυτίλι, και ο άντρας τα έβαλε έτσι ώστε το πέρας του καθενός φυτιλιού ν'ακουμπά τα πέρατα των άλλων.

Τώρα, όμως, είναι λίγο δύσκολο να φωνάξω τη φρουρά. Κι αν προσπαθήσω να τον εμποδίσω κάπως αλλιώς, ίσως ο πατέρας μου να μπλέξει.

Ο άντρας άναψε τα φυτίλια συγχρόνως, μ'ένα τσακμάκι.

Αλλά γιατί να μπλέξει; Ποιος θα το καταλάβει ότι εγώ ήμουν που προκάλεσα το πρόβλημα;

Ο άντρας άρπαξε τα δύο φλασκιά και τα εκτόξευσε, το ένα κατόπιν του άλλου, επάνω στο αγκυροβολημένο ιστιοφόρο σκάφος. Τα δοχεία έσπασαν και τα ξύλα του πλοίου πυρπολήθηκαν.

Πολύ αργά, τώρα…

Ο άντρας άρπαξε, γρήγορα, το τελευταίο φλασκί και το εκτόξευσε κι αυτό. Φωνές άρχισαν ν'ακούγονται από το σκάφος, ενώ ένας ναύτης φαινόταν να δείχνει τον κακοποιό…

…ο οποίος γύρισε και έτρεξε, μπαίνοντας μες στον κόσμο και στη Συνοικία της Άρμης.

Ανόητη! σκέφτηκε η Θαρνάλιν. *Έπρεπε να είχες κάνει κάτι πιο πριν! Γιατί στεκόσουν και τον κοίταζες τόση ώρα;*

Άρχισαν να κυνηγάνε τον σκύλο σε κάποιο στενό της πλημμυρισμένης από τον κόσμο και τις αναθυμιάσεις Τριτεμπορικής Συνοικίας. Το ζώο ήταν κουτσό, αλλά, και πάλι, κατάφερνε να τους ξεφεύγει. Περνούσε ανάμεσα απ'τα πόδια γλεντοκόπων, κάτω από πάγκους, και μέσα από σοκάκια, τρέχοντας σαν να το είχε καταλάβει η Φλόγα, μέρα που ήταν. Ο Βάλκο και οι φίλοι του, όμως, δεν έλεγαν να το παρατήσουν στην ησυχία του, και ο Βαρνάλο, ανοικειοθελώς, ακολουθούσε. Δεν ήξερε τι ακριβώς σκόπευαν να κάνουν στο σκύλο, πάντως ήταν σίγουρος πως θα ήταν κάτι το *κακό*.

Το κυνηγητό τούς οδήγησε στην Οδό της Μούχλας και απέναντι, στη Συνοικία των Ερειπίων, μέσα σ'έναν σκιερό δρόμο, που ψηλά χτίρια βρίσκονταν δεξιά κι αριστερά του. Εδώ, δεν υπήρχαν τόσα μαγκάλια αναμμένα όπως σε άλλα σημεία της πόλης, και οι πυκνές σκιές του λυκόφωτος κυριαρχούσαν. Δεν έμενε και πολύς κόσμος στη Συνοικία των Ερειπίων· το μεγαλύτερο της μέρος ήταν ακατοίκητο και, ο Βαρνάλο είχε ακούσει, φαντάσματα τριγύριζαν στα εγκαταλειμμένα σπίτια: Σκιές από τη χώρα των νεκρών. Δεν ήταν σωστό που ο Βάλκο κι οι φίλοι του έτρεχαν σε τούτο το μέρος· ένα σωρό πράγματα μπορούσαν να συμβούν: και το πιο απλό ήταν να γλιστρήσει κανείς, μες στα σκοτάδια, και να καταλήξει στα βάθη των Ανοιγμάτων, όπου θα τον κατασπάραζαν τα Λό'ορ.

«Να γυρίσουμε πίσω!» φώναξε στον Ποντικό.

Εκείνος δεν του απάντησε, όμως το Βόδι τού είπε πάνω απ'τον ώμο του, καθώς έτρεχαν: «Χέστη!» Και, γελώντας, στράφηκε στον Βάλκο: «Έπρεπε να τον αφήσεις με τη μαμά του.»

Ο Βαρνάλο τούς αγνόησε, μένοντας πίσω, μην τρέχοντας τόσο γρήγορα όσο αυτοί. Ας έπεφταν *εκείνοι* μες στ'Ανοίγματα, άμα θέλανε! Ας τους άρπαζαν *εκείνους* τα φαντάσματα! Ο Βαρνάλο προσπαθούσε να έχει το νου του, ώστε να φύγει από δω, σε περίπτωση που κάτι άσχημο συνέβαινε.

Η Συνοικία των Ερειπίων, παρότι ήταν στο μεγαλύτερό της μέρος γεμάτη με εγκαταλειμμένα οικοδομήματα, δεν ήταν άδεια από γλεντοκόπους μια ημέρα σαν κι ετούτη. Ακόμα κι αυτοί, όμως, έμοιαζαν διαφορετικοί στα μάτια του Βαρνάλο. Δεν ήταν κανονικοί άνθρωποι ελαφριά ντυμένοι, όπως αλλού στη Σερανβέλ· ήταν, σίγουρα, μεταμορφωμένα τέρατα, ή μάγοι, ή ακόμα και ιερείς της Φλόγας, που είχαν βγει απ'το Ναό τους και είχαν έρθει εδώ για να εκτελέσουν κάποια μυστική ιεροτελεστία. Γιατί χόρευαν έτσι, σαν να γλιστρούσαν από σκιά σε σκιά; Γιατί τραγουδούσαν με τόσο χαμηλωμένες τις φωνές; Προσπαθούσαν να κάνουν *κάτι* να τους ακούσει; Κάτι που έμενε σε κάποιο απ'τα ερειπωμένα σπίτια;

Ο Βαρνάλο είδε τη βλάστηση σ'ένα κατάφυτο χτίριο να κουνιέται, και κατατρόμαξε· πήδησε προς την άλλη μεριά του δρόμου, κι ήταν έτοιμος να τρέξει πιο γρήγορα, να μη μείνει πίσω τελικά, να πάει κοντά στους φίλους του Βάλκο (καλύτερα κοντά σ'αυτούς παρά κοντά στις Σκιές!), όταν παρατήρησε ένα σκάλισμα επάνω σε μια πόρτα, και σταμάτησε απότομα.

Ήταν όπως το σχήμα που του είχε δείξει ο Χανμάρο! Ένα δόντι μέσα σ'έναν κύκλο, με την αιχμή του να δείχνει προς τα κάτω.

Ο Βαρνάλο έκανε μερικά βήματα όπισθεν και κοίταξε το σπίτι όπου βρισκόταν η πόρτα. Το κοίταξε από πάνω ως κάτω. Ήταν παλιό, όπως όλα τα σπίτια στη Συνοικία των Ερειπίων, και στη δεξιά του μεριά σκαρφάλωναν αναρριχώμενα φυτά. Είχε δύο ορόφους, και στον δεύτερο όροφο υπήρχε φως σε δύο παράθυρα. Στον πρώτο, τα παράθυρα ήταν σκοτεινά, και στο ισόγειο τα πατζούρια ήταν σφαλισμένα. Τρία πέτρινα σκαλάκια οδηγούσαν στην πόρτα με το λάξευμα. Δίπλα τους έκαιγε ένα μικρό μαγκάλι.

Πρέπει να το πω στον Χανμάρο! σκέφτηκε ο Βαρνάλο· και, χωρίς να κοιτάξει για να δει πού βρίσκονταν ο Βάλκο κι οι φίλοι του, στράφηκε απ'την άλλη και έτρεξε προς τα εκεί όπου θυμόταν πως ήταν η Οδός της Μούχλας και, ύστερα απ'αυτήν, η Τριτεμπορική Συνοικία…

Καθώς στις Μεγάλες Αποβάθρες άρχισε να κυριαρχεί το χάος, η Θαρνάλιν απομακρύνθηκε από το φλεγόμενο σκάφος και προσπάθησε ν'ακολουθήσει, ξανά,

τον μελαχρινό άντρα. Ετούτη τη φορά, όμως, τον είχε χάσει για τα καλά μέσα στο πλήθος, και αισθανόταν υπεύθυνη που δεν είχε κάνει κάτι πιο πριν.

Μπορούσα να τον είχα εμποδίσει! Μπορούσα να του είχα χιμήσει και να τον είχε ρίξει κάτω. Μπορούσα να είχα φωνάξει στον κόσμο· κάποιος θα ερχόταν να με βοηθήσει.

Δεν είχε κάνει, όμως, τίποτα από αυτά· και τώρα, τι της απέμενε; Να δώσει την περιγραφή του άντρα στους φρουρούς που ζύγωναν; Θα ωφελούσε σε κάτι αυτό; Ή, μήπως, θα την έμπλεκε; Αν τη ρωτούσαν ποια ήταν, τι θα τους έλεγε, ψέματα ή αλήθεια; Η αλήθεια πιθανώς να ήταν κακή για εκείνη και τον πατέρα της· πιθανώς να έστρεφε υποψίες επάνω τους. Και το ψέμα μπορεί να φανερωνόταν, αν οι φρουροί την υποψιάζονταν και την κρατούσαν για ανάκριση.

Επιπλέον, τι θα γινόταν αν ο Χαλκοπρόσωπος και οι συνεργοί του μάθαιναν ότι εκείνη, η κόρη του Βάρνακ, είχε στραφεί εναντίον τους; Αυτό δε θα ήταν κατά του πατέρα της; Καλύτερα, λοιπόν, να κρατούσε το στόμα της κλειστό.

Και τι πρέπει να κάνω, τώρα; Να επιστρέψω σπίτι, σαν όλα τούτα να μην έχουν συμβεί; Τι θα έλεγε στον πατέρα της; *«Βγήκα, για λίγο, να γλεντήσω στους δρόμους και γύρισα γιατί βαρέθηκα»; «Και, α ναι, έτυχε να φύγω από το σπίτι ακριβώς την ώρα που έφυγε και ο μελαχρινός άντρας»;*

Ο Βάρνακ δεν ήταν ανόητος· θα είχε καταλάβει ότι η κόρη του ακολούθησε τον νεαρό στον οποίο έδωσε το υγρό πυρ. Θα το είχε καταλάβει. *Και θα με ρωτήσει τι είδα. Και τότε, τι θα του απαντήσω; Θα του πω ψέματα;*

Είχε αρχίσει να βαδίζει μέσα στη Συνοικία της Φιλοξενίας, δίχως να ξέρει πού πήγαινε, κουτουλώντας επάνω σε χορευτές και μεθυσμένους, και σπρώχνοντας όποιον τύχαινε να μη φεύγει από μπροστά της.

Σε τι θα τον ωφελήσουν τα ψέματα; Θα τον γλιτώσουν από εκεί όπου έχει μπλεχτεί; Μάλλον όχι. Εξάλλου, όταν το πρωί ακούσει ότι ένα πλοίο πυρπολήθηκε, θα του περάσει απ'το μυαλό ότι ίσως–

Κάποιος τη χτύπησε στα πλευρά, με τον αγκώνα του, και η Θαρνάλιν διπλώθηκε μουγκρίζοντας. Με τις άκριες των ματιών της, είδε κάποιον ν'απομακρύνεται, γρήγορα, λέγοντας μερικές βρισιές. Η Θαρνάλιν έβρισε κι εκείνη, μα δεν ήταν σίγουρη ότι κανένας την άκουσε.

Έπρεπε να τον είχα εμποδίσει. Μπορούσα *να τον είχα εμποδίσει. Και κανείς δε θα μάθαινε ότι ήμουν εγώ. Ο Χαλκοπρόσωπος δε θα το μάθαινε.*

Ωστόσο, δεν έκανα τίποτα, και ο πατέρας μου εξακολουθεί νάναι μπλεγμένος…

Παραμέρισε την πόρτα ενός πανδοχείο που ονομαζόταν «*Το Δέντρο*» και μπήκε στη γεμάτη κόσμο τραπεζαρία του, την ώρα που ένας άντρας άνοιγε ένα μπουκάλι κρασί και κερνούσε όσους βρίσκονταν κοντά του. Χωρίς να το καταλάβει, μια κούπα βρέθηκε και στα δικά της χέρια, και η Θαρνάλιν ήπιε μια μεγάλη γουλιά.

Στη γωνία του δωματίου, πλάι στο αναμμένο τζάκι, μια γυναίκα, ντυμένη μόνο με περισκελίδα κι ένα αραχνοΰφαντο, μαύρο πέπλο, έπαιζε αυλό. Το τραγούδι της

τρυπούσε τ'αφτιά της Θαρνάλιν και βυθιζόταν στα βάθη του κεφαλιού της, στην αρχή διαπεραστικό, μετά απλά ενοχλητικό, και τέλος αποχαυνωτικό. Η κοπέλα κάθισε σ'έναν πάγκο, σκεπασμένο με δέρματα, και ήπιε κι άλλο κρασί, ενώ στο νου της στριφογύριζε το πόσο δειλή ήταν που δεν είχε κάνει κάτι για να εμποδίσει τον κακοποιό.

Γύρω της, οι γλεντοκόποι χόρευαν, εκτός από μερικούς, που, σαν εκείνη, κάθονταν και έπιναν. Δύο έκαναν έρωτα σε μια σκιερή γωνία της τραπεζαρίας, κάτω από ένα τραπέζι. Όταν το κρασί της τελείωσε, κάποιος τής ξαναγέμισε την κούπα, και η Θαρνάλιν την άδειασε πάλι, πιο γρήγορα από πριν. Το ποτό ήταν δυνατό και, καθώς δεν ήταν συνηθισμένη να πίνει, είχε αρχίσει να τη ζαλίζει. Καλύτερα να έφευγε…

Σηκώθηκε απ'τον πάγκο και, παραπατώντας, βγήκε απ'το πανδοχείο. Οι δρόμοι της πόλης, όμως, έμοιαζαν να έχουν μπουρδουκλωθεί και δεν έβγαζε άκρη πού έπρεπε να πάει, μέσα στο λυκόφως που, σιγά-σιγά, έδινε τη θέση του στη νύχτα. Μερικοί χορευτές την παρέσυραν στο χορό τους, κι εκείνη δεν αντιστάθηκε. Εξάλλου, πού αλλού να πήγαινε; Να επέστρεφε σπίτι; Και τι να έλεγε στον πατέρα της; *«Βγήκα, για λίγο, να γλεντήσω στους δρόμους και γύρισα γιατί βαρέθηκα»; «Και, α ναι, έτυχε να φύγω από το σπίτι ακριβώς την ώρα που έφυγε και ο μελαχρινός άντρας»;* Ο Βάρνακ δεν ήταν ανόητος· θα καταλάβαινε ότι είχε ακολουθήσει τον νεαρό που πήρε το υγρό πυρ. Και τότε, εκείνη τι θα του έλεγε, ψέματα; Θα του έκρυβε πως αυτός ο παλιάνθρωπος πυρπόλησε ένα ολόκληρο πλοίο με τα φλασκιά που του έδωσε;

Τι δειλή που είμαι… Έπρεπε να τον είχα εμποδίσει… Μπορούσα, δεν μπορούσα;

Οι χορευτές την παρέσερναν μέσα στους δρόμους, που ήταν ζεστοί σαν καμίνια. Το σώμα της έκαιγε και ίδρωνε και έκαιγε. Το μαντίλι είχε φύγει απ'το κεφάλι της, συνειδητοποίησε, παρατηρώντας ότι τα μαλλιά της έπεφταν, πότε-πότε, στο πρόσωπό της.

Οι χορευτές τραγουδούσαν κιόλας, μα εκείνη δεν καταλάβαινε το τραγούδι τους, παρότι τα χείλη της ανοιγόκλειναν. Ή, μήπως, το καταλάβαινε και το τραγουδούσε κι αυτή, αλλά δεν το θυμόταν, ξεχνώντας τις λέξεις μόλις έβγαιναν απ'το στόμα της;

Είχε μεθύσει; Είχε πιει κι άλλο;

Σήκωσε την κούπα της και ρούφηξε μια γουλιά κρασί. Ποιος την είχε γεμίσει ξανά; Κάποιος από τους χορευτές, μάλλον.

Ένας άντρας τής χαμογελούσε. Ήταν και πριν εδώ; Αυτός τής είχε γεμίσει την κούπα;

Του χαμογελούσε κι εκείνη.

Και συνέχιζαν να χορεύουν.

Αλλά το μυαλό της ήταν γεμάτο από σκέψεις, και ενοχές. (*Δειλή. Γιατί είμαι τόσο δειλή;*)

Συνειδητοποίησε πως γύρω τους διάφοροι φώναζαν και σφύριζαν και γελούσαν και χοροπηδούσαν· μα δεν χόρευαν μαζί τους. Εκείνη κι ο άντρας χόρευαν μόνοι τους, κι οι άλλοι τούς παρακολουθούσαν ανάμεσα από τις φωτιές, τον καπνό, και τα αρωματικά θυμιάματα.

Η νύχτα είχε πέσει, και η Σερανβέλ ούρλιαζε οργασμικά.

Ήπιαν, και χόρεψαν, και ξαναήπιαν και ξαναχόρεψαν, ανάμεσα από τις φωτιές, γύρω από τις φωτιές, πάνω από τις φωτιές, ενώ το Μεγάλο Παζάρι ολόκληρο ξεφάντωνε. Ακόμα και η Ζινράβα, που συνήθως ήταν τόσο κλεισμένη στον εαυτό της, έμοιαζε να έχει μεθύσει ανεπανόρθωτα, γελώντας, τραγουδώντας, και φωνάζοντας. Ο Τάρνο παρακολουθούσε τις κινήσεις του σώματός της σαν υπνωτισμένος, καθώς τα γυμνά της πόδια ξεπρόβαλλαν και ξανακρύβονταν μέσα στα σχισίματα του έξωμου φορέματός της. Ο Μαλίνο είχε το νου του στον αδελφό του, σε περίπτωση που εκείνος επιχειρούσε καμια ανοησία με την ξαδέλφη τους. Γι'αυτό κιόλας είχε έρθει μαζί: για να τον προσέχει.

Ο χορός, όμως, τον ξεγέλασε. Τον παρέσυρε και τον ξελόγιασε, κι άρχισε να χάνει απ'τα μάτια του τον Τάρνο και τη Ζινράβα. Μια τους έβλεπε ανάμεσα στους χορευτές, μια δεν τους έβλεπε. Κι ύστερα, τον πλησίασαν οι δύο κοπέλες, η μία από δεξιά κι η άλλη από αριστερά, παίρνοντάς τον μαζί τους, μέσα στο χορό. Και ο Μαλίνο έχασε τελείως τον αδελφό του και την ξαδέλφη του.

«Να σε κεράσουμε κάτι;» τον ρώτησε η μία κοπέλα, γελώντας. Ήταν κι οι δυο τους μελαχρινές, και έμοιαζαν· θα μπορούσαν νάναι κι αδελφές. Η μία –αυτή που είχε μιλήσει– διέθετε ανοιχτόχρωμα, γκρίζα μάτια· η άλλη, μαύρα και σκοτεινά, με πολύ εντονότερα φρύδια από την πρώτη. Η γκριζομάτα φορούσε ένα πράσινο, μεταξωτό μεσοφόρι και μαύρα, δερμάτινα σανδάλια. Η μαυρομάτα ήταν ντυμένη μ'έναν σφιχτό, γκρίζο στηθόδεσμο, βράκα, και κοντές μπότες. Τα μαλλιά της ήταν δεμένα με μια πορφυρή κορδέλα, και ο Μαλίνο θα ορκιζόταν ότι φαινόταν σαν πειρατίνα.

«Τι πίνετε, κορίτσια;» τους είπε, ενώ το βλέμμα του ερευνούσε το πλήθος ολόγυρα, ψάχνοντας για τον αδελφό του και την ξαδέλφη του, δίχως να τους βρίσκει.

«Τι σε νοιάζει ό,τι κι αν πίνουμε;» αποκρίθηκε η μαυρομάτα. «Η κούπα σου είν'άδεια, έτσι κι αλλιώς. Ή, μήπως, ρωτάς 'Τι πίνετε;' επειδή μας είδες να είμαστε 'κάπως'; Χα-χα-χα!» Έχοντας περάσει το χέρι της γύρω απ'τη μέση του, έγλειψε το μάγουλό του.

«Τι κοιτάς εκεί; Υπάρχει κάτι ενδιαφέρον;» τον ρώτησε η γκριζομάτα, και, σηκώνοντας ένα μπουκάλι κρασί, ήπιε.

«Έχασα κάποιον μέσα στον κόσμο,» εξήγησε ο Μαλίνο, μεθυσμένα.

«Σε όλους συμβαίνει αυτό, την Ημέρα της Μεγάλης Φλόγας!» είπε η γκριζομάτα, και η μαυρομάτα γέλασε και του έγλειψε, πάλι, το μάγουλο, τρίβοντας το πόδι της πάνω στο μηρό του.

Η γκριζομάτα πήγε πίσω του, περνώντας τα χέρια της γύρω απ'τη μέση του και τραβώντας τον όπισθεν, έξω απ'το χορό. Ο Μαλίνο αισθανόταν την ανάσα του κομμένη από την αγκαλιά των δύο γυναικών. Ήξερε ότι έπρεπε να προσέχει τον αδελφό του, γιατί ο Τάρνο κάποια ανοησία θα έκανε απόψε· ήταν βέβαιος. Όμως η μέθη, οι αναθυμιάσεις, και τα δύο ζεστά, μαλακά σώματα που πιέζονταν επάνω του του είχαν πάρει το μυαλό. Κι εξάλλου, ίσως να μην έβρισκε τον αδελφό του έτσι κι αλλιώς, μέσα σε τόσο κόσμο. Επομένως, άξιζε να χάσει αυτό που είχε τώρα για χάρη μιας άσκοπης αναζήτησης;

Άφησε τις κοπέλες να τον παρασύρουν μέσα σε μια σκιερή, άδεια ταβέρνα, όπου η δροσιά τού φαινόταν, αν μη τι άλλο, ανακουφιστική, ευχάριστη.

Οι μόνες φωτιές εδώ ήταν εκείνος και οι δύο γυναίκες.

Η Θαρνάλιν βρέθηκε στην άκρη μιας ξύλινης προβλήτας, χωρίς να θυμάται πώς είχε φτάσει εδώ. Ήταν στα γόνατα και προσπάθησε να ορθωθεί.

Τα πάντα έκαναν μια γρήγορη κι απότομη στροφή γύρω της.

Τα πόδια της πάτησαν στον αέρα–

–κι έπεσε στο κρύο νερό του ποταμού Σίλμεργκιθ.

«*Αααα!*» φώναξε, παλεύοντας να βγάλει το κεφάλι της στην επιφάνεια. Δεν ήξερε να κολυμπά! Θα πνιγόταν! «*Βοήθεια! βοήθεια! βοήθεια! ΒΟΗΘΕΙΑΑΑΑ!*»

«Ηρέμησε, κοπελιά· σ'έχω πιάσει,» είπε μια αντρική φωνή από πίσω της. Ένα χέρι τυλίχτηκε γύρω απ'τη μέση της και κάποιος την τράβηξε ως την άκρη των αποβάθρων. «Υπάρχει σκάλα εδώ, κοπελιά. Πάτησε πάνω της. Πάτησε· δε θα σε δαγκώσει.»

Η Θαρνάλιν υπάκουσε, βάζοντας τα γυμνά της πόδια επάνω σε πέτρινα σκαλοπάτια.

«Ανέβα, με προσοχή.»

Η Θαρνάλιν ανέβηκε, και κατέρρευσε στα τέσσερα, αγκομαχώντας. Το κεφάλι της την πονούσε, και ζαλιζόταν.

Ένας μελαχρινός, γενειοφόρος άντρας γονάτισε πλάι της. «Είσαι καλά; Θες να σε πάω κάπου;»

«Όχι,» αποκρίθηκε εκείνη, υψώνοντας το χέρι της. «Όχι, καλά είμαι. Δε χρειάζεται. Ευχαριστ– *Ουχ…!*» Διπλώθηκε, ξερνώντας.

Τι σκατά είχε πιει; Τι έκανε τόση ώρα; Τι της είχε συμβεί;

Έπρεπε να είχα γυρίσει πίσω, στον πατέρα. Αλλά είμαι τόσο δειλή, που ούτε αυτό δεν μπορώ να κάνω… Άρχισε να κλαίει, κρύβοντας το πρόσωπό της μέσα στις χούφτες.

Ένα χέρι ακούμπησε τον ώμο της. «Κοπελιά, είσαι σίγουρη ότι δε θες να σε πάω κάπου;»

«*Όχι!*» τσύριξε η Θαρνάλιν, δίχως να φανερώσει το πρόσωπό της. «*Άφησέ με ήσυχη κι εσύ!* Άφησέ με ήσυχη!…»

Το χέρι έφυγε απ'τον ώμο της.

Πατέρα, πρέπει να κάνω κάτι για σένα. Πρέπει να σε σώσω απ'αυτούς. Αλλά δεν μπορώ μόνη μου. Χρειάζομαι βοήθεια. Πού να στρεφόταν, όμως; Ποιος θα μπορούσε να τη βοηθήσει; Ποιος θα *ήθελε* να τη βοηθήσει; Εξάλλου, δεν ήταν παρά η κόρη ενός αλχημιστή από τις Τρεις Πόλεις. Ενός αλχημιστή που πολλοί, λόγω της καταγωγής του, αντιπαθούσαν.

Ύστερα, ήρθε στο νου της ο όμορφος, καστανομάλλης νεαρός. Ο βοηθός του Σάμκρο Περίδετου, του οποίου το όνομα η Θαρνάλιν δε γνώριζε, μα εκείνος…

…εκείνος κοίταζε το χάραγμα στην πόρτα της…

…εκείνος φαινόταν καλοπροαίρετος, και είχε μπει στον πειρασμό να του μιλήσει…

…εκείνος την είχε ρωτήσει, στην τελευταία τους συνάντηση, αν ήθελε να του πει κάτι…

…*κι εγώ έφυγα τρέχοντας. Σαν δειλή.*

Αυτός, όμως, ίσως να μπορεί να με βοηθήσει. Ίσως να ξέρει *για το χάραγμα. Ίσως να ξέρει για τον Χαλκοπρόσωπο και τους συμμάχους του. Ίσως να είναι αντίπαλός τους. Ή ίσως να μπορεί, απλά, να μου δώσει μια συμβουλή* –πράγμα το οποίο κάθε άλλο παρά άχρηστο θα της φαινόταν· ειδικά τώρα, που δεν είχε ιδέα τι έπρεπε να κάνει.

Η Θαρνάλιν προσπάθησε να ορθωθεί. Στην αρχή δυσκολεύτηκε, αλλά, τελικά, τα κατάφερε.

Κοίταξε γύρω της, για να καταλάβει πού βρισκόταν. Το περιβάλλον, όμως, της έμοιαζε τελείως άγνωστο. Εκτός απ'το γεγονός ότι ήταν σε κάποιες από τις αποβάθρες της Σερανβέλ, δίπλα στον ποταμό Σίλμεργκιθ, δεν μπορούσε να καταλάβει τίποτ'άλλο.

Ύστερα, είδε κάτι το οποίο τη βοήθησε να προσανατολιστεί. *Η Χρυσή Γέφυρα,* παρατήρησε, κοιτάζοντάς την να γυαλίζει στο φως των δεκάδων δαυλών που ήταν αναμμένοι στις πλευρές της. *Επομένως, αν εξακολουθώ να βρίσκομαι στο βόρειο μέρος της πόλης, πρέπει να είμαι στις Αρχοντικές Αποβάθρες.*

Μα τη Φλόγα, πώς κατέληξα εδώ; Τελευταία φορά που θυμόταν ήταν στη Συνοικία της Φιλοξενίας, στ'ανατολικά, πίσω απ'το Εσωτερικό Τείχος…

Αναστενάζοντας, άρχισε να βαδίζει προς τα εκεί όπου μπορούσε να δει τη γέφυρα. Στα νότια, πέρα απ'τον ποταμό, δε φαινόταν να έχει ανάψει καμια δυνατή

φωτιά στην κορυφή του Ναού της Φλόγας, οπότε δεν πρέπει να ήταν ακόμα μεσάνυχτα.

Όταν έφτασε σ'έναν μεγάλο δρόμο, σταμάτησε. Τα γλεντοκοπήματα γύρω της συνεχίζονταν, αλλά εκείνη έπιασε μια γυναίκα απ'τον ώμο και τη ρώτησε ποιος ήταν ετούτος ο δρόμος.

«Η Οδός του Ευφυούς,» ήταν η απάντηση που πήρε.

Η Οδός του Ευφυούς, σκέφτηκε η Θαρνάλιν. *Επομένως, βρίσκομαι πλάι στον Μεγάλο Κήπο, και μπορώ να μπω εκεί, για να φτάσω στη Χρυσή Γέφυρα και να περάσω απέναντι.* Προχώρησε βόρεια, πηγαίνοντας από την αριστερή μεριά του δρόμου και περιμένοντας να συναντήσει την ανατολική πύλη του Κήπου.

Ο ξάδελφός της την έβγαλε απ'το χορό, συνεχίζοντας όμως να τη χορεύει, και την οδήγησε σ'ένα σοκάκι, πίσω από δυο αναμμένα μαγκάλια που έκαιγαν ένα γλυκό θυμίαμα.

«Χα-χα!» γέλασε η Ζινράβα. «Πού με πηγαίνεις; Και πού είναι ο Μαλίνο;»

«Ο Μαλίνο… Ποιος νοιάζεται πού είν'ο Μαλίνο;» Ο Τάρνο έπαψε να τη χορεύει, περνώντας τα χέρια του γύρω απ'τη μέση της, διατρέχοντάς τα πάνω στην πλάτη της, και μετά στη μέση της ξανά και στους γοφούς της.

Η Ζινράβα συνέχισε να γελά. «Τι κάνεις; Γαργαλιέμαι!»

Ο Τάρνο έσφιξε τα στήθη της. Τα μάτια του γυάλιζαν κι ένα ανόητο χαμόγελο υπήρχε στο πρόσωπό του.

«Χα-χα-χα! Σταμάτα, χαζέ!»

Ο ξάδελφός της τράβηξε τα κουμπιά του έξωμού της φορέματος, ρίχνοντάς το ως τη μέση της.

«Τάρνο!» Η Ζινράβα άρχισε να τρομάζει. «Τι κάνεις;»

Εκείνος δεν την άφησε να πιάσει το ρούχο και να το ξανανεβάσει· τη γράπωσε και την παρέσυρε κάτω, βίαια, στο βρόμικο πλακόστρωτο του σοκακιού, γλείφοντας και δαγκώνοντας τα στήθη της.

Η Ζινράβα ούρλιαξε. «Σταμάτα! Τι κάνεις, ρε; Σταμάτα! Τρελάθηκες;»

Το δεξί του χέρι ζούληξε το μηρό της, ενώ το αριστερό άνοιγε τα πόδια της, παρά τις κλοτσιές και τις διαμαρτυρίες της.

«Ζινράβα,» είπε ο Τάρνο, «γιατί φωνάζεις; Σ'αγαπώ! Σε λατρεύω! Σε *θέλω!*»

«Σήκω από πάνω μου!» Προσπάθησε να τον σπρώξει, να τον απομακρύνει, αλλά δεν τα κατάφερε· ήταν πολύ βαρύς για εκείνη. «Σήκω – από – πάνω – μου, γαμώτο! Είσαι μεθυσμένος!»

«Τάρνο; Ζινράβα;»

Κι οι δυο τους στράφηκαν, για να δουν ένα αγόρι να ξεπροβάλλει απ'τις σκιές του σοκακιού.

«Βαρνάλο!» φώναξε η Ζινράβα. «Βοήθησέ με! Έχει τρελαθεί!»

«Η αδελφή σου χωρατεύει, μικρέ,» είπε ο Τάρνο. «Πήγαινε να παίξεις.»

Η Ζινράβα τον χαστούκισε, όσο πιο δυνατά μπορούσε. «Φύγε από πάνω μου, μεθυσμένο γομάρι! Κάθαρμα! Φλογοκαμένο κάθαρμα!»

Ο Τάρνο τής άρπαξε τα χέρια, γρυλίζοντας και δείχνοντας τα δόντια του. Αίμα έτρεχε απ'την άκρη του κάτω του χείλους. «Γιατί τώρα μου τ'αλλάζεις;»

«*Φύγε από πάνω μου!*» ούρλιαξε η Ζινράβα, παλεύοντας μάταια να ξεφύγει απ'τη λαβή του.

Ο Βαρνάλο έπιασε μια πέτρα από κάτω και την εκσφενδόνισε, πετυχαίνοντάς τον Τάρνο στο κεφάλι και ρίχνοντάς τον στο πλάι.

Η Ζινράβα, βρίσκοντας την ευκαιρία, πετάχτηκε αμέσως όρθια.

«*Κωλόπαιδο!*» μούγκρισε ο Τάρνο, κρατώντας το κεφάλι του, καθώς ορθωνόταν. Υπήρχαν αίματα επάνω του. «Θα σε μάθω εγώ, κωλόπαιδο!»

Ο Βαρνάλο και η Ζινράβα έτρεξαν μέσα στα σκιερά σοκάκια.

«Πρέπει να βρω το Χανμάρο,» είπε ο πρώτος. «Τον έχεις δει;»

Εκείνη κοίταξε πάνω απ'τον ώμο της. «Μα τη Φλόγα, είναι πίσω μας! Τρέξε, Βαρνάλο! Τρέξε!»

«Θα σας πιάσω και θα σας πατήσω κάτω, γαμημένα κωλόπαιδα!» φώναζε ο Τάρνο, καταδιώκοντάς τους. «Γαμώ τη φάρα σας, Φλογοκαμένα εκτρώματα!»

Τα μεσάνυχτα ήρθαν και, στην κορυφή του Ναού, οι ιερείς συγκεντρώθηκαν και η γιγάντια φωτιά, η προσωποποίηση της Μεγάλης Φλόγας, άναψε και υψώθηκε στον νυχτερινό ουρανό, σαν μικρός ήλιος του μεσονυκτίου.

Η Θαρνάλιν την είδε καθώς περνούσε τη Χρυσή Γέφυρα, κατευθυνόμενη προς τη νότια μεριά της πόλης. Σταμάτησε, κάνοντας το ιερό σύμβολο της Φλόγας, με το δεξί χέρι –ένα μικρό ανοιγόκλεισμα των δαχτύλων, ενώ αυτά είναι ενωμένα σε σχήμα πυραμίδας. Ζήτησε από τη Μεγάλη Φλόγα να της δώσει δύναμη, για να καταφέρει ν'απαλλάξει τον πατέρα της από τον Χαλκοπρόσωπο και τους συνεργάτες του.

Η Μάριλιν είδε τη φωτιά στην κορυφή του Ναού από ένα παράθυρο του πρώτου ορόφου της οικίας των Περίδετων, και προσευχήθηκε στη Φλόγα να φέρει τον Νολράκο πίσω, ασφαλή, από τα νησιά, καθώς και τη Θήρνα, απ'όπου κι αν είχε πάει. *Δώσε τους τη δύναμή σου. Κάνε τη φωτιά μέσα τους να μη σβήσει, και να επιστρέψουν σε μένα.* Δίπλα της, η γιαγιά Θήρνα, η μητέρα του συζύγου της, έκανε, με το δεξί της χέρι, το ιερό σύμβολο της Φλόγας.

Η Ζεθάλιν και ο Κάρναλεν στέκονταν έξω από τον Ναό, ανάμεσα σε εκατοντάδες άλλους πιστούς, όταν η φωτιά άναψε· και προσευχήθηκαν, μαζί μ'αυτούς, η Ιερή

Φλόγα να έχει πάντα την πόλη καλά, να απομακρύνει τον βαρύ χειμώνα, και να φορτίζει με θάρρος τις καρδιές των πολιτών της εναντίον των βαρβάρων.

Ο Μαλίνο, εκεί όπου βρισκόταν μαζί με τις δύο γυναίκες, δεν πρόσεξε τη φωτιά ν'ανάβει στην κορυφή του Ναού. Τον είχε πάρει ο ύπνος, από τη μέθη και τη γλυκιά ερωτική εξάντληση.

Η Ζινράβα και ο Βαρνάλο κατάλαβαν ότι η μεγάλη φωτιά είχε ανάψει, αλλά δεν προλάβαιναν να σταματήσουν για να τη δουν, καθώς ο Τάρνο τούς κυνηγούσε. Η πρώτη, όμως, προσευχήθηκε, μ'όλη της την ψυχή, η Φλόγα να κάνει τον ξάδελφό τους να σκοντάψει, να πέσει, και να πάψει να τους καταδιώκει.

Ο Χανμάρο και η Φιλράνα είδαν τη γιγάντια φωτιά του Ναού από τη στέγη της οικίας των Επίθυρων, στην Άρχουσα Συνοικία. Η Φιλράνα είχε οδηγήσει τον Πτεράργυρο στο σπίτι της, που, τώρα, εξαιτίας της γιορτής, ήταν σχεδόν εγκαταλειμμένο. Είχαν μπει δίχως κανένας να τους προσέξει.

Η Ζινράβα και ο Βαρνάλο χώθηκαν μέσα στον κόσμο, έχοντας βγει στην Κάτω Συνοικία του Ξίφους. Ο Τάρνο, όμως, εξακολουθούσε να βρίσκεται πίσω τους, σαν μανιασμένο θηρίο. Πρώτη φορά είχαν δει τον ξάδελφό τους έτσι, και η όψη του, πραγματικά, τους τρόμαζε. Έμοιαζε νάχει τρελαθεί.

«Σας παρακαλώ, βοηθήστε μας!» φώναξε η Ζινράβα. «Μας κυνηγά!»

Δύο άντρες μπήκαν στο διάβα του Τάρνο, προσπαθώντας να τον αρπάξουν απ'τους ώμους, ενώ, συγχρόνως, τον ρωτούσαν τι συνέβη. Εκείνος, όμως, τους παραμέρισε εύκολα, γιατί ήταν κι οι δυο τους μεθυσμένοι και δε στέκονταν καλά στα πόδια τους.

«Βοήθεια!» ξαναφώναξε η Ζινράβα. «Βοηθήστε με!»

Ο Τάρνο γρονθοκόπησε καταπρόσωπο μια γυναίκα που επιχείρησε να τον σταματήσει, κι έτρεξε ξοπίσω απ'τα ξαδέλφια του.

Η Ζινράβα κι ο Βαρνάλο άρχισαν, πάλι, ν'απομακρύνονται.

«Πρέπει να βρούμε τον Χανμάρο!» φώναξε ο δεύτερος.

«Πιστεύεις ότι ο Χανμάρο θα μπορεί να τον εμποδίσει;»

«Όχι, αλλά είδα– Είναι… κάτι άλλο είναι, Ζινράβα.»

Ένας οπλισμένος άντρας βρέθηκε, ξαφνικά, εμπρός τους. «Μείνετε εκεί πού είστε,» πρόσταξε. Στο δεξί του χέρι κρατούσε ξίφος.

Ένας απ'τους φρουρούς της πόλης.

«Τι – τι συμβαίνει;» έκανε, πανικόβλητα, η Ζινράβα. «Μας *κυνηγά*, μα τη Φλόγα!» Στράφηκε, για να δείξει τον ξάδελφό της…

…και είδε πως κι αυτόν τον είχαν σταματήσει. Δύο φρουροί στέκονταν κοντά του, ένας εμπρός του κι ένας πίσω του. Εκείνος, όμως, δεν έμοιαζε πρόθυμος να τους υπακούσει· τους έσπρωχνε και προσπαθούσε να περάσει. Και, σύντομα,

αρπάχτηκε με τον έναν, παραμερίζοντας το σπαθί του κι αρχίζοντας να παλεύει μαζί του. Ο Τάρνο μπορεί να ήταν λιγνός, αλλά ήταν, συγχρόνως, εύρωστος και σκληραγωγημένος· δεν αποκλείεται να τον έβαζε κάτω τον αντίπαλό του, αν ο άλλος φρουρός, μια γυναίκα μετρίου αναστήματος με ξεθηκαρωμένο ξίφος, δεν τον χτυπούσε στο κεφάλι, με τη λαβή του όπλου της, σωριάζοντάς τον στο πλακόστρωτο.

«Θα έρθετε μαζί μας,» είπε ο άντρας πλάι στη Ζινράβα, πιάνοντάς την απ'το μπράτσο.

«Μαζί σας;» έκανε εκείνη. «Πού;»

«Εδώ κοντά. Στα φυλάκια νότια της Χρυσής Γέφυρας, για να δούμε τι τρέχει μ'εσάς.»

«Εγώ δεν μπορώ να έρθω!» φώναξε ο Βαρνάλο. «Πρέπει να βρω τον αδελφό μου!»

«Μικρέ,» είπε ο φρουρός, αυστηρά, «θα έρθεις μαζί μας.»

«Όχι!» Ο Βαρνάλο έτρεξε.

«Ε! Έλα δω! Πιάστε τον! Πιάστε τον!»

Ο Βαρνάλο έτρεξε ακόμα πιο γρήγορα, ακούγοντας τις φωνές του άντρα πίσω του. Πέρασε ανάμεσα από μερικούς χορευτές, πήδησε πάνω από ένα χαμηλό μαγκάλι, διέσχισε ένα σημείο γεμάτο καπνούς, έστριψε σ'ένα σκιερό δρομάκι, και συνέχισε. Ο Χανμάρο το θεωρούσε πολύ σημαντικό αυτό το σύμβολο· έπρεπε να τον ειδοποιήσει αμέσως! Έτσι δεν έκαναν οι καλοί κατάσκοποι; Δεν καθυστερούσαν.

Σε λίγο, συνειδητοποίησε ότι οι φρουροί τον είχαν χάσει.

Επίσης, συνειδητοποίησε ότι κι ο ίδιος είχε χαθεί. Δεν είχε ιδέα, ετούτη τη στιγμή, πού μέσα στην πόλη βρισκόταν…

Η Θαρνάλιν διέσχισε τους δρόμους, που ήταν γεμάτοι με μεθυσμένους γλεντοκόπους, και κατάφερε να φτάσει στην οικία των Περίδετων, νιώθοντας ψυχικά και σωματικά ξεθεωμένη. Πλησίασε την εξώθυρα και χτύπησε, δυνατά, δύο φορές, με τη δεξιά της γροθιά, ελπίζοντας πως ο νεαρός θα άνοιγε, γιατί δεν ήξερε ούτε το όνομά του. Δεν ήξερε πώς να τον ζητήσει.

Από την άλλη, βέβαια, σήμερα ήταν η Ημέρα της Μεγάλης Φλόγας… *Θα βρίσκεται μέσα στο σπίτι, μια τέτοια μέρα; Ίσως να ήρθα άδικα*– Πήρε βαθιά ανάσα, προστάζοντας τον εαυτό της να μην τα παρατήσει τόσο εύκολο. *Όχι. Αν λείπει, θα τον περιμένω μέχρι να επιστρέψει!*

Η πόρτα δεν άνοιξε. Αλλά άνοιξε ένα παράθυρο, παράπλευρά της, και ένας άντρας αποκαλύφτηκε. Τα μαλλιά και τα γένια του ήταν ξανθά, με μερικές άσπρες τούφες ανάμεσά τους. Πρέπει να ήταν τουλάχιστον πενήντα χρονών.

Ο Σάμκρο Περίδετος. Η Θαρνάλιν τον είχε ξαναδεί, παλιότερα.

«Καλησπέρα σας, κύριε, και η Φλόγα μαζί σας. Με συγχωρείτε που σας ενοχλώ, αλλά είναι ανάγκη… Μήπως… μήπως βρίσκεται εδώ ο βοηθός σας; Ένας νεαρός με καστανά μαλλιά; Περίπου τόσο ψηλός;» Έδειξε, με το χέρι της.

«Ο Χανμάρο.»

«Χανμάρο, τον λένε; Ναι, ο Χανμάρο, τότε. Αυτόν ψάχνω.»

Ο Σάμκρο ύψωσε ένα φρύδι του, ερωτηματικά. «Για ποιο λόγο, αν επιτρέπεται;»

Η Θαρνάλιν έγλειψε, αμήχανα, τα χείλη της. «Εμ… θέλω να του μιλήσω για κάτι. Είναι πολύ σημαντικό, κύριε.»

«Ο Χανμάρο λείπει, και δεν ξέρω πού βρίσκεται.»

«Τότε… θα μπορούσα να τον περιμένω; Είναι πραγματικά σημαντικό να του μιλήσω, δε σας λέω ψέματα.»

Ο Σάμκρο την κοίταξε από πάνω ως κάτω· το βλέμμα του δε φανέρωνε λαγνεία, μονάχα περιέργεια. «Ποια είσαι; Κάτι μου θυμίζεις, οφείλω να ομολογήσω, μα δεν μπορώ να σε τοποθετήσω.»

«Είμαι η Θαρνάλιν.»

«Η Θαρνάλιν;»

Γαμώτο, θα πρέπει να του το πω. «Η… η κόρη του Βάρνακ του αλχημιστή.»

«Αχά…» έκανε ο Σάμκρο. «Πώς είναι ο πατέρας σου;»

Τι να του απαντήσω, τώρα; «Καλά… περίπου. Να περάσω;»

«Φαίνεσαι ταραγμένη. Πέρασε.» Ο Σάμκρο τής άνοιξε την πόρτα, κι εκείνη μπήκε σ'ένα δωμάτιο που φωτιζόταν από μια λάμπα λαδιού και που ήταν σαν αποθήκη, γεμάτο με πράγματα κάθε λογής.

«Κάθισε,» της είπε ο αλχημιστής, κλείνοντας. «Όπου θέλεις.»

Η Θαρνάλιν πήρε θέση επάνω σ'ένα μπαούλο, πλέκοντας τα δάχτυλά της κι ακουμπώντας τα ενωμένα της χέρια στους μηρούς της. «Εάν έχετε δουλειά, με συγχωρείτε που σας διακόπτω…»

Μια σκιά κινήθηκε μέσα στο δωμάτιο, και το βλέμμα της την ακολούθησε, για να δει, τελικά, μια μαύρη γάτα να ξεπροβάλλει. Το αιλουροειδές έστρεψε το κεφάλι του στη Θαρνάλιν: τα πράσινά του μάτια γυάλισαν, τα μουστάκια του έμοιαζαν να γελάνε με κάποιο αστείο που μόνο εκείνο μπορούσε να αντιληφτεί.

«Δεν υπάρχει πρόβλημα,» αποκρίθηκε ο Σάμκρο. «Εξάλλου, όπως σου είπα, μου φαίνεσαι ταραγμένη. Συνέβη κάτι;»

«…Ναι.» Η Θαρνάλιν τον ατένισε με δισταγμό. «Κάτι συνέβη. Γι'αυτό ακριβώς θα ήθελα να μιλήσω στο Χανμάρο.»

«Πρόκειται για προσωπικό ζήτημα; Τον γνωρίζεις από παλιά τον βοηθό μου;»

Η Θαρνάλιν κούνησε το κεφάλι. «Όχι, όχι, δεν τον γνωρίζω.» *Δεν ήξερα ούτε καν τ'όνομά του· πώς να τον γνωρίζω;*

«Δεν καταλαβαίνω,» ομολόγησε ο Σάμκρο, βηματίζοντας μέσα στο δωμάτιο. «Αν δεν τον γνωρίζεις, τότε για τι θέμα μπορεί να επιθυμείς να του μιλήσεις;» Την κοίταξε, καχύποπτα. «Ελπίζω να μου λες την αλήθεια, Θαρνάλιν…»

«Δε σας λέω ψέματα,» αποκρίθηκε εκείνη. «Τ'ορκίζομαι. Στη Φλόγα. Υπάρχει, όντως, πρόβλημα. Είναι…» *Να του μιλήσω; Ο πατέρας μου ποτέ δεν είχε πει κάτι καλό για τον Περίδετο, αλλά ποτέ δεν είχε πει και κάτι πολύ άσχημο γι'αυτόν.* «Αφορά τον πατέρα μου.»

«Τον Βάρνακ; Ενδιαφέρον.» Ο Σάμκρο παραμέρισε ένα ύφασμα και κάθισε σε μια καρέκλα, αντίκρυ της Θαρνάλιν. «Ποιο είναι το πρόβλημα;» ρώτησε, στενεύοντας τα μάτια.

Απέξω, μια ομάδα από γλεντοκόπους περνούσε, φωνασκώντας και χτυπώντας κρόταλα.

Ω Μεγάλη Φλόγα, ίσως να έκανα τρομερό λάθος. Ίσως να μην έπρεπε να του είχα αναφέρει τίποτα– Σταμάτα! Μην είσαι δειλή. Πρέπει να κάνεις *κάτι, επιτέλους! Όλο σκέφτεσαι και σκέφτεσαι και σκέφτεσαι, χωρίς να* κάνεις *τίποτα!*

Πάρε μια απόφαση.

«Τον Χαλκοπρόσωπο τον γνωρίζετε, κύριε;»

Ο Σάμκρο ένευσε, αργά. «Τον έχω ακουστά. Και τον έχω δει κιόλας. Μα δεν είχα ποτέ ιδιαίτερες δοσοληψίες μαζί του.»

«Ούτε ο πατέρας μου. Μέχρι στιγμής…» Η Θαρνάλιν έσμιξε τα χείλη της. *Το ξεκίνησες. Τελείωσέ το!* Κάνε *κάτι.* «Ο Χαλκοπρόσωπος κι άλλοι δύο –ένας άντρας και μια γυναίκα– ήρθαν και τον βρήκαν, αργά, μετά τα μεσάνυχτα. Παρακολούθησα τη συζήτησή τους, δίχως να με καταλάβουν. Τον εκβίασαν. Του ζήτησαν να τους υπηρετήσει, αλλιώς θα τον κατέστρεφαν· θα κατέστρεφαν τη φήμη του μέσα στη Σερανβέλ. Τον απείλησαν ότι ίσως να σκότωναν ακόμα κι εμένα. Οπότε, εκείνος συμφώνησε να κάνει ό,τι επιθυμούσαν.»

«Και τι επιθυμούσαν;»

«Δεν ήταν ξεκάθαρο, κύριε. Πιστεύω πως ούτε ο πατέρας μου δεν κατάλαβε ακριβώς, γιατί οι υπηρεσίες πρέπει να εξαρτώνται από την περίσταση· θα σας εξηγήσω.

»Αφότου τελείωσε η συζήτησή τους, ο Χαλκοπρόσωπος και οι άλλοι δύο ζήτησαν από τον πατέρα μου να τους ακολουθήσει έξω από το σπίτι, και εκεί χάραξαν στην πόρτα–»

«–ένα σύμβολο,» είπε ο Σάμκρο. «Ένα δόντι μέσα σε κύκλο, με την αιχμή του δοντιού να δείχνει προς τα πάνω.»

Η Θαρνάλιν ένευσε. «Μάλιστα… Σας μίλησε ο Χανμάρο γι'αυτό;»

«Ναι.»

«Τον είδα να το κοιτάζει, όταν ήρθε σπίτι μας. Το γνωρίζετε αυτό το σύμβολο, κύριε;»

«Μπορεί. Εσύ, όμως, τελείωσες όλα όσα είχες να μου πεις;»

«Όχι,» παραδέχτηκε η Θαρνάλιν, και του μίλησε για τη γυναίκα που είχε προστάξει τον πατέρα της να φτιάξει υγρό πυρ, και για τον μελαχρινό άντρα που είχε έρθει να το παραλάβει και να πυρπολήσει ένα καράβι μ'αυτό.

Η γάτα του Σάμκρο είχε πηδήσει πάνω στο τραπέζι και παρακολουθούσε την κόρη του Βάρνακ σαν να μπορούσε να καταλάβει τα λόγια της.

«Αντιλαμβάνομαι το λόγο της ανησυχίας σου, Θαρνάλιν,» είπε ο αλχημιστής. «Στον Χανμάρο, όμως, γιατί ήθελες να μιλήσεις;»

«Γιατί μου έδωσε την εντύπωση πως αναγνώρισε το σύμβολο. Σκεφτόμουν ότι ίσως να μπορούσε να με βοηθήσει… κάπως. Για να είμαι ειλικρινής, κύριε, δεν ήξερα πού να στραφώ…»

«Και δε θα έλεγα ότι ήρθες στο κατάλληλο μέρος,» είπε ο Σάμκρο, απογοητεύοντάς την. «Γιατί δεν ξέρω ποιος θα ήταν ο σωστός δρόμος ν'ακολουθήσεις, ώστε να γλιτώσεις τον πατέρα σου από το δίχτυ όπου έχει μπλεχτεί. Ωστόσο, τα όσα μου αφηγήθηκες μ'έβαλαν σε σκέψεις.»

«Τι σκέψεις; Γνωρίζετε το σύμβολο στην πόρτα μας, κύριε;»

«Δεν το *γνωρίζω* ακριβώς, όμως ξέρω πού αλλού υπάρχει ένα παρόμοιο…»

«Πού;» ρώτησε η Θαρνάλιν.

«Στην πόρτα της οικίας του Χαλκοπρόσωπου.»

Δε με εκπλήσσει…

«Τα δύο σύμβολα, όμως, δεν είναι ίδια. Όπως σου είπα, είναι *παρόμοιο*.»

«Τι διαφορές έχουν;»

«Το δόντι στην πόρτα του Χαλκοπρόσωπου δείχνει προς τα κάτω, όχι προς τα πάνω.»

«Και τι μπορεί να σημαίνει τούτο;»

«Δεν είμαι σίγουρος,» είπε ο Σάμκρο.

«Γνωρίζετε ποιος είναι ο Χαλκοπρόσωπος, κύριε;»

Ο Σάμκρο χαμογέλασε. «Αν το ήξερα αυτό, θα είχα λύσει τις απορίες πολλών, κοπελιά. Ο Χαλκοπρόσωπος είναι μια μάλλον αμφιλεγόμενη φιγούρα στη Συνοικία των Δηλητηρίων.»

«Τι θα προτείνατε να κάνω;»

«Σχετικά με τι;»

«Για να βοηθήσω τον πατέρα μου.»

Ο Σάμκρο αναστέναξε. «Σου είπα, δεν ξέρω… Κοίταξε, ο εκβιασμός είναι παράνομη ενέργεια στη Σερανβέλ… εκτός αν προέρχεται από τις Αρχές, βέβαια,» πρόσθεσε, υπομειδιώντας. «Όπως και νάχει, εγώ δεν είμαι ο Νόμος. Γιατί δεν πήγες να μιλήσεις σε κάποιον από τη φρουρά;»

«Φοβόμουν την αντίδραση του Χαλκοπρόσωπου. Δε θέλω να ξέρει ότι δρω εναντίον του, γιατί έτσι βάζω σε κίνδυνο τον πατέρα μου.»

«Και περιμένεις *εγώ* να σε βοηθήσω; Ή ο *Χανμάρο*; Τι να κάνει ο βοηθός μου, στη συγκεκριμένη περίπτωση;»

Η Θαρνάλιν κατέβασε το βλέμμα. «Έχετε δίκιο, κύριε. Ήταν ανοησία μου που ήρθα εδώ, εξαρχής…» Έκανε να σηκωθεί.

«Όχι, δεν ήταν. Κάθισε.»

Η Θαρνάλιν υπάκουσε, ατενίζοντας τον με περιέργεια. «Μα, τώρα, δε μου είπατε–;»

«Σου είπα ότι δε βλέπω τρόπο πώς να σε βοηθήσω άμεσα. Εγώ δεν είμαι η φρουρά, να πάω και να συλλάβω τον Χαλκοπρόσωπο για εκβιασμό–»

«Και δεν είναι μόνος του, κύριε. Υπάρχουν κι άλλοι. Συνεργάτες του, εντός της πόλης.»

«Ναι,» ένευσε ο Σάμκρο, «υπάρχουν. Και γι'αυτό έχεις λόγο –πολύ καλό λόγο– να είσαι επιφυλακτική. Αναρωτιέμαι, όμως, ποιοι θα μπορούσαν νάναι όλοι αυτοί. Πρόκειται για κάποια… αδελφότητα;»

Η Θαρνάλιν συνοφρυώθηκε, καθώς θυμήθηκε κάτι. «Όταν ο Χαλκοπρόσωπος μίλησε στον πατέρα μου, του ανέφερε ένα πράγμα που δε σας το είπα…»

«Τι πράγμα;»

«Ότι η Συντεχνία ίσως να τον ξαναδεχτεί.»

«Ποια Συντεχνία;»

«Δεν είπε συγκεκριμένα· ο πατέρας μου, όμως, φαινόταν να ξέρει. Και ρώτησε τον Χαλκοπρόσωπο αν είναι μέλος αυτής της Συντεχνίας. Ο Χαλκοπρόσωπος δεν του απάντησε, αλλά, άμα θυμάμαι καλά, ο πατέρας μου συμπέρανε πως είναι.»

«Θαρνάλιν,» ρώτησε ο Σάμκρο, «γιατί έφυγε ο Βάρνακ από τις Τρεις Πόλεις; Είναι αλήθεια ότι διέπραξε κάποιο έγκλημα εκεί;»

Τα λόγια του την αιφνιδίασαν. Τι σχέση είχε, τώρα, τούτο; «Όχι. Δηλαδή, δεν ξέρω. Δεν ξέρω γιατί ακριβώς έφυγε, κύριε. Αλλά δε νομίζω –πραγματικά, δεν *πιστεύω*– ότι ο πατέρας μου είναι εγκληματίας! Γιατί, όμως, με ρωτάτε κάτι τέτοιο;»

«Γιατί μπορώ να υποθέσω για ποια Συντεχνία μίλησε ο Χαλκοπρόσωπος.»

Η Θαρνάλιν τον περίμενε να συνεχίσει.

«Για τη Συντεχνία των Αλχημιστών, στις Τρεις Πόλεις,» είπε ο Σάμκρο.

Ναι, σκέφτηκε η Θαρνάλιν. *Λογικό ακούγεται. Πολύ λογικό.* Πρωτύτερα, δεν ήξερε ότι υπήρχε καν τέτοια συντεχνία. Ο Βάρνακ δεν της την είχε αναφέρει ποτέ. Γενικά, μιλούσε ελάχιστα για το παρελθόν του· προσπαθούσε, όσο το δυνατόν, να το αποφεύγει. *Ετούτη τη φορά, όμως, φαίνεται πως δεν μπορείς να το αποφύγεις, πατέρα…*

«Ο Χαλκοπρόσωπος είναι από τις Τρεις Πόλεις;» ρώτησε η Θαρνάλιν.

«Έτσι όπως μου τα λες, δε θα το απέκλεια.»

«Επομένως,» συμπέρανε η Θαρνάλιν, «το σύμβολο στις πόρτες μπορεί να είναι το σύμβολο κάποιας οργάνωσης από εκεί!»

«Της Συντεχνίας, πάντως, δεν είναι,» τη διαβεβαίωσε ο αλχημιστής.

«Ποιας άλλης οργάνωσης θα μπορούσε να είναι, τότε;»

«Δεν ξέρω. Ίσως να μην είναι καν σύμβολο, τώρα που το σκέφτομαι. Ίσως να είναι… αναγνωριστικό σημάδι.»

«Τι σημαίνει αυτό;»

«Ένας τρόπος για ν'αναγνωρίζουν τους δικούς τους μέσα στην πόλη.»

«Κι εμείς τώρα θεωρούμαστε 'δικοί τους';» ρώτησε η Θαρνάλιν.

«Υποθέτω πως ναι.»

«Δεν είμαστε δικοί τους οικειοθελώς, όμως.»

«Μάλλον γι'αυτό το δόντι σας είναι ανάποδο,» είπε ο Σάμκρο. «Επειδή δε σας εμπιστεύονται ακόμα. Είστε, κατά κάποιο τρόπο, *βοηθοί* τους, όχι *σύμμαχοι*.»

«Καταλαβαίνω. Τι πρέπει, όμως, να κάνω;»

«Για την ώρα, εγώ θα σου πρότεινα να μην κάνεις τίποτα. Να παρακολουθείς μόνο τις κινήσεις τους. Όταν έρχονται στο σπίτι του πατέρα σου, να κρυφακούς τις συζητήσεις που γίνονται.»

«Και σε τι θα με ωφελήσει αυτό;»

«Θα έρχεσαι και θα μου λες τι συμβαίνει.»

Δηλαδή, θέλεις να γίνω κατάσκοπός σου; «Και μετά;»

«Βλέποντας και κάνοντας. Αναρωτιέμαι ποιοι να είναι οι πραγματικοί σκοποί αυτής της οργάνωσης. Γιατί, ας πούμε, ήθελαν να πυρπολήσουν το πλοίο που πυρπόλησαν σήμερα; Γνωρίζεις σε ποιον ανήκε;»

«Όχι,» παραδέχτηκε η Θαρνάλιν.

«Θα το μάθουμε, λοιπόν, αύριο. Τα νέα, σίγουρα, θα κυκλοφορήσουν. Και, όταν το μάθουμε, ίσως καταφέρουμε να βγάλουμε κάποιο συμπέρασμα.»

Η Θαρνάλιν ένευσε. «Εντάξει.»

«Καλύτερα να πηγαίνεις, τώρα. Δεδομένης της κατάστασης, ο πατέρας σου μπορεί ν'ανησυχεί για σένα. Μπορεί να νομίζει ότι ο Χαλκοπρόσωπος αποφάσισε να σου κάνει κακό ή να σε απαγάγει.»

«Σωστά,» είπε η Θαρνάλιν, καθώς σηκωνόταν όρθια. «Σας ευχαριστώ, κύριε Σάμκρο.»

«Δεν έκανα τίποτα. Εγώ σ'ευχαριστώ, που με πληροφόρησες για την παρουσία αυτής της οργάνωσης.»

Ο φρουρός κάθισε τη Ζινράβα σε μια καρέκλα.

Βρίσκονταν σ'ένα μικρό, πέτρινο δωμάτιο, από τα δοκάρια της οροφής του οποίου κρεμόταν μια λάμπα λαδιού, που περισσότερο γέμιζε το χώρο με σκιές παρά τον φώτιζε. Μπροστά από τη Ζινράβα ήταν ένα ξύλινο γραφείο, όπου καθόταν μια σκοτεινή φιγούρα, που το πρόσωπό της δε φαινόταν καθαρά.

«Πώς ονομάζεσαι;» ρώτησε, με βαριά και βαριεστημένη φωνή.

«Ζινράβα Πτεράργυρη. Είμαι κόρη του Νολράκο Πτεράργυρου, του εμπόρου! Σίγουρα, θα τον έχετε ακούσει.»

«Μιλάς για τον έμπορο που από την έπαυλή του άρχισε η πρόσφατη πυρκαγιά που έκαψε τα μισά περίχωρα της πόλης;» Ο άντρας τεντώθηκε, ακουμπώντας τους αγκώνες του πάνω στο γραφείο. Η όψη του αποκαλύφτηκε στο φως της λάμπας. Δεν έμοιαζε νάναι μεγάλος σε ηλικία, και είχε ένα μακρύ, μαύρο μουστάκι.

«Ναι, αυτός είναι,» απάντησε η Ζινράβα, που δεν της άρεσε να της θυμίζουν τα δυσάρεστα γεγονότα τα οποία είχαν γονατίσει την οικογένειά της. «Μπορείτε, τώρα, να μ'αφήσετε να φύγω; Δεν έχω κάνει τίποτα! Ο ξάδελφός μου μας κυνηγούσε, εμένα και τον αδελφό μου. Μας κυνηγούσε επειδή ο αδελφός μου τον σταμάτησε, όταν εκείνος προσπαθούσε να με… να με χτυπήσει.»

Ο φρουρός που την είχε φέρει εδώ έπιασε τα χέρια της και τα σήκωσε. «Έχει μελανιές στους καρπούς, κύριε Υποδιοικητά.»

«Ναι, το βλέπω…» μούγκρισε ο άντρας στο γραφείο, και συνοφρυώθηκε. «Αυτό, όμως, δεν αποδεικνύει και πολλά από μόνο του. Θα πρέπει ν'ανακρίνουμε και τον άλλονα που φέρατε εδώ… Αλλά η κοπελιά μίλησε και για έναν τρίτο. Έναν αδελφό της. Αυτός πού βρίσκεται;»

«Δυστυχώς, μας ξεγλίστρησε, κύριε Υποδιοικητά.»

«Σας *ξεγλίστρησε*;»

«Μάλιστα. Ήταν μικρός, όμως. Στοίχημα είναι αν ήταν δέκα χρονών.»

«Ο αδελφός μου,» τους διέκοψε η Ζινράβα, «είναι εφτά χρονών, και ονομάζεται Βαρνάλο.»

«Και τι σημασία έχει η ηλικία του;» Ο Υποδιοικητής απευθυνόταν στον φρουρό.

«Απλά, ήθελα να πω ότι, μέσα στον κόσμο, μπορούσε να ξεφύγει εύκολα, κύριε Υποδιοικητά.»

«Ώστε έτσι, ε;» Ο άντρας στο γραφείο έτριψε τα μουστάκια του. «Καλώς… ή, μάλλον, *κακώς*. Πολύ κακώς, που σας ξέφυγε. Συνεχίζετε να τον ψάχνετε, ή τάχετε παρατήσει;»

«Σαφώς και συνεχίζ–»

«Σας παρακαλώ!» τους διέκοψε, πάλι, η Ζινράβα. «Ο αδελφός μου δεν είναι εγκληματίας! Δεν έχει κάνει τίποτα–»

«Δε θα το αποφασίσεις εσύ αυτό, κοπελιά,» την αγριοκοίταξε ο Υποδιοικητής. «*Εμείς* είμαστε ο Νόμος. *Εμείς* θα το αποφασίσουμε. Με καταλαβαίνεις;»

Η όψη του την τρόμαζε. «…Ναι,» ψέλλισε, σιγανά.

Ο Υποδιοικητής κοίταξε το φρουρό. «Βάλτε την στο κελί που της αναλογεί και φέρτε πάνω τον άλλον. Τον ξάδελφό της.»

«*Κελί;*» τσύριξε η Ζινράβα. «*Μα τι λέτε;* Θέλω να ειδοποιήσετε τους δικούς μου! Η μητέρα μου είναι στο σπί–»

«Είσαι με τα καλά σου, κοπελίτσα;» τη διέκοψε ο Υποδιοικητής. «Κανένας δεν πρόκειται να ειδοποιηθεί απόψε. Δε βλέπεις τι χαλασμός γίνεται στους δρόμους;

Σιγά μην τρέχουμε να κυνηγάμε τον έναν και τον άλλον. Θα κοιμηθείς εδώ κι απ'το πρωί βλέπουμε.»

Μα τη Φλόγα! θα την άφηναν να περάσει τη νύχτα μέσα σ'ένα σκοτεινό και παγωμένο κελί! Η Ζινράβα άρχισε να τρέμει. «Σας παρακαλώ…»

«Φρουρέ,» πρόσταξε ο Υποδιοικητής, «πάρτην. Και φέρε τον άλλον.»

«Είναι λιπόθυμος, κύριε Υποδιοικητά,» αποκρίθηκε εκείνος, καθώς έπιανε τη Ζινράβα απ'το μπράτσο και τη σήκωνε απ'την καρέκλα. Τα γόνατά της και τα χείλη της έτρεμαν, και δάκρυα κυλούσαν στα μάγουλά της.

«Να τον ξυπνήσεις, τότε!» είπε ο άντρας στο γραφείο. «Τα ευκόλως εννοούμενα παραλείπονται, φρουρέ.»

«Μάλιστα, κύριε Υποδιοικητά!»

Ο φρουρός οδήγησε τη Ζινράβα σ'έναν σκοτεινό διάδρομο και, κατόπιν, σε μια εξίσου σκοτεινή σκάλα, η οποία κατέβαινε σε κάποιο υπόγειο. Πού και πού, υπήρχε κανένας δαυλός, δεξιά ή αριστερά, στους πέτρινους τοίχους.

«Σας παρακαλώ, μη μ'αφήσετε εδώ κάτω,» είπε η Ζινράβα.

«Μην ανησυχείς,» αποκρίθηκε ο φρουρός, με σταθερή φωνή. «Κανένας δε θα σου κάνει κακό. Απλά, λόγω της φύσης της σημερινής νύχτας, πρέπει να περιμένεις ως αύριο. Γίνεται χαμός την Ημέρα της Μεγάλης Φλόγας.»

Μα, ΔΕΝ ΘΕΛΩ να περιμένω ως αύριο! σκέφτηκε, πανικόβλητα, η Ζινράβα. Όμως έμεινε σιωπηλή, σμίγοντας τα χείλη της και σφίγγοντας τις γροθιές της, προσπαθώντας να δώσει θάρρος στον εαυτό της.

Στο τέλος της σκάλας, συνάντησαν έναν λιγνό άντρα που είχε στη ζώνη του περασμένη μια αρμαθιά κλειδιά. «Τι 'ναι;» ρώτησε. «Κι άλλος κρατούμενος;»

«Ναι,» απάντησε ο φρουρός που κρατούσε τη Ζινράβα απ'το μπράτσο. «Άνοιξε ένα κελί γι'αυτήν και, μετά, ξεκλείδωσε τον άλλον. Ο Υποδιοικητής τον θέλει επάνω.»

Ο δεσμοφύλακας έδειξε μια ανοιχτή ξύλινη πόρτα μ'ένα καγκελωτό παραθυράκι. «Βάλτην εκεί.»

Η Ζινράβα ήταν σιωπηλή, καθώς ο φρουρός την ωθούσε μέσα στο κελί της: έναν περιορισμένο χώρο, όπου υπήρχε μονάχα ένα αχυρόστρωμα και μια τρύπα στη γωνία, για αφόδευση. Η οσμή ήταν *φρικτή*. Η Ζινράβα αισθάνθηκε το στομάχι της ν'ανακατεύεται, και έσφιξε τα δόντια.

Η πόρτα έκλεισε πίσω της, και ο δεσμοφύλακας την κλείδωσε, με δυο περιστροφικές κινήσεις ενός απ'τα κλειδιά του.

Ο φρουρός είπε στη Ζινράβα: «Μη φοβάσαι. Κανείς δε θα σε πειράξει.» Αλλά, μετά, έφυγε, αφήνοντάς την ολομόναχη σ'ετούτο το απαίσιο μέρος…

Ο Βαρνάλο χάθηκε στους δρόμους της Σερανβέλ. Προσπαθώντας να ξεφύγει απ'τους φρουρούς, είχε μπερδευτεί τόσο πολύ μέσα στα σοκάκια, που δεν είχε, πλέον, καμία ιδέα πού βρισκόταν. Σταμάτησε, λαχανιασμένος, και κοίταξε γύρω του. Το μόνο που έβλεπε ήταν άνθρωποι να γλεντοκοπούν και χτίρια που δεν του θύμιζαν τίποτα.

Πώς θα βρω τον Χανμάρο, τώρα;

Πώς θα γυρίσω σπίτι;

Ο Βαρνάλο αισθανόταν απεγνωσμένος, αλλά όχι παραδομένος. Θα τα κατάφερνε! Κάπως, θα τα κατάφερνε!

Ακολούθησε έναν τυχαίο δρόμο, ελπίζοντας ότι δε θα τον οδηγούσε στα χέρια των φρουρών που τον κυνηγούσαν. Ελπίζοντας ότι η Μεγάλη Φλόγα θα τον βοηθούσε κι από εδώ θα συναντούσε τον Χανμάρο.

Τελικά, δεν τον συνάντησε, όμως άρχισε να υποθέτει πού, ίσως, βρισκόταν. Γύρω του, εκτός από διάφορους γλεντοκόπους, έβλεπε και οικοδομήματα που του θύμιζαν κάτι… Ο πατέρας του, κάποτε, τον είχε φέρει στη Συνοικία των Δούλων, και τα σπίτια που είχε δει τότε, τα σπίτια όπου έκλειναν τους δούλος μέχρι κάποιος να τους αγοράσει, έμοιαζαν πολύ μ'αυτά που αντίκριζε τώρα.

Στη Συνοικία των Δούλων είμαι, συμπέρανε. Αλλά πού ήταν η Συνοικία των Δούλων σε σχέση με τις άλλες συνοικίες της Σερανβέλ; Η θεία Ζεθάλιν δεν είχε ποτέ στείλει εκείνον και τον Βάλκο από τούτα τα μέρη, έτσι ο Βαρνάλο δεν τα ήξερε καθόλου. Δεν είχε ιδέα προς τα πού έπρεπε να στρίψει, για να πάει στη Συνοικία των Δηλητηρίων και στο σπίτι του.

Μονάχα ένα τού έμενε: να ρωτήσει κάποιον.

Πλησίασε μια γυναίκα που είχε την πλάτη της ακουμπισμένη στον τοίχο και έπινε από μια κούπα. Ήταν ξανθιά και ντυμένη μ'ένα μακρύ, πράσινο φόρεμα που δεν έκρυβε και πολλά απ'το στήθος της.

«Προς τα πού είναι η Συνοικία των Δηλητηρίων, κυρία;» φώναξε ο Βαρνάλο.

Εκείνη στράφηκε να τον κοιτάξει, συνοφρυωμένη. Μετά, η όψη της μαλάκωσε, και είπε: «Θα πας ευθεία» –έδειξε– «μέχρι να βρεις την Οδό της Αλυσίδας. Θα την καταλάβεις, γιατί είναι ένας μεγάλος δρόμος. Όταν φτάσεις εκεί, θα στρίψεις προς το λιμάνι.»

«Ευχαριστώ!»

Ο Βαρνάλο έφυγε, ακολουθώντας τις οδηγίες της: πηγαίνοντας, δηλαδή, όλο ευθεία… ώσπου, πράγματι, βρέθηκε σ'έναν μεγάλο δρόμο, γεμάτο με ανθρώπους που χόρευαν, φώναζαν, και τραγουδούσαν. Ένας άντρας που έπαιζε αυλό έστρεψε το βλέμμα του, για να λοξοκοιτάξει τον Βαρνάλο, με περιέργεια. Εκείνος φοβήθηκε κι απομακρύνθηκε απ'τον παράξενο τύπο–

Ένα χέρι τον άρπαξε, τραβώντας τον πίσω.

Ο Βαρνάλο ούρλιαξε, κατατρομαγμένος.

«Πρόσεχε, μικρέ,» του είπε ο άντρας με τον αυλό. «Παραλίγο να πέσεις.»

Ο Βαρνάλο κοίταξε κάτω, μπροστά του, και παρατήρησε ότι *–μα τη Φλόγα!–* βρισκόταν στο χείλος ενός απ'τα Ανοίγματα, κι από μέσα τον ατένιζαν τα κιτρινιάρικα μάτια ενός Λό'ορ. Ξεροκατάπιε, μουδιασμένος.

«Χε-χε,» έκανε ο άντρας, αφήνοντας τον ώμο του μικρού Πτεράργυρου. «Έχε το νου σου, μπαγαπόντη μου.» Του έκλεισε το μάτι και, φέρνοντας τον αυλό στο στόμα του, άρχισε πάλι να παίζει.

Ο Βαρνάλο απομακρύνθηκε, βαδίζοντας γρήγορα και περνώντας ανάμεσα από μερικούς χορευτές, ο ένας απ'τους οποίους τον μπάτσισε στο κεφάλι, φωνάζοντας: «Πάρε δρόμο, μπασμένο!»

Ο Βαρνάλο τού έβγαλε τη γλώσσα και έτρεξε–

–πέφτοντας επάνω σε μια γυναίκα, η οποία μούγκρισε, καθώς το κεφάλι του τη χτύπησε στην κοιλια. Σωριάστηκαν κι οι δυο τους στο πλακόστρωτο.

«Παλιόπαιδο!» έσκουξε εκείνη.

«Συγνώμη, κυρία!» φώναξε ο Βαρνάλο, καθώς σηκωνόταν.

Η γυναίκα σηκώθηκε, επίσης, και τον άρπαξε απ'τα μαλλιά, χαστουκίζοντάς τον.

«Ε!» ακούστηκε μια φωνή. «Άφησέ το, το παιδάκι!» Ο άντρας με τον αυλό φάνηκε να πλησιάζει.

«Τι σε νοιάζει εσένα, τραγουδιστή;» είπε αυτός που είχε μπατσίσει τον Βαρνάλο πιο πριν. «Δικό σου μπάσταρδο είναι;»

Ένας άλλος γέλασε.

Η γυναίκα που κρατούσε τον μικρό Πτεράργυρο απ'τα μαλλιά είπε: «Κάποιος πρέπει να του μάθει να μην– *Αααα!*»

Ο Βαρνάλο τής δάγκωσε το χέρι, μ'όλη του τη δύναμη, κι έφυγε, τρέχοντας, προσπαθώντας ετούτη τη φορά να προσέχει και να μην πέσει πάνω σε κανέναν άλλο.

Πίσω του, άκουσε να τον κυνηγάνε.

Γιατί όλοι με κυνηγάνε σήμερα;

Ο Βαρνάλο βγήκε απ'την Οδό της Αλυσίδας και μπήκε σ'έναν άλλο, μεγαλύτερο δρόμο. Τον διέσχισε, για να βρεθεί στην αντικρινή του μεριά και να βουτήξει μέσα σ'ένα σοκάκι, στο πέρας του οποίου έφτασε μπροστά σε μια μεγάλη πύλη, καμωμένη από μαύρη πέτρα. Δεξιά κι αριστερά της ορθώνονταν τείχη από το ίδιο υλικό. Πλάι της, υπήρχε ένα φυλάκιο, απ'όπου βγήκε μια οπλισμένη γυναίκα και κοίταξε τον Βαρνάλο, παραξενεμένα.

«Θέλεις κάτι;» τον ρώτησε.

«Τι είναι εδώ;» φώναξε εκείνος.

«Εδώ είναι η νοτιοανατολική πύλη του Τόπου της Φωτιάς.»

Τόπος της Φωτιάς; Ο Βαρνάλο είχε ακούσει γι'αυτόν. *Στον Τόπο της Φωτιάς δε μου έχει πει η γιαγιά ότι καίνε τους νεκρούς; ότι τους στέλνουν στους Θεούς της Φλόγας, για να μη βασανίζονται και να μη βασανίζουν τους θνητούς;* Ξεροκατάπιε, συνειδητοποιώντας ότι, πίσω από τη μαύρη πύλη, βρίσκονταν αμέτρητοι νεκροί.

Στράφηκε και έφυγε, γρήγορα, στρίβοντας σε μια τυχαία γωνία και φτάνοντας, τελικά, σ'έναν δρόμο κοντά στο Ναό. Το επιβλητικό οικοδόμημα ορθωνόταν μπροστά στα μάτια του Βαρνάλο. Τα τείχη του έκαναν παράξενες ανταύγειες, καμωμένα καθώς ήταν από εκείνο το σπάνιο πορφυρόμαυρο πέτρωμα, που την ονομασία του ο μικρός Πτεράργυρος ξεχνούσε, παρότι η γιαγιά, κάποτε, του είχε πει πώς λεγόταν. Στην κορυφή του Ναού, έκαιγε η γιγάντια φωτιά που είχαν ανάψει οι ιερείς· υψωνόταν στον σκοτεινό ουρανό σαν την ίδια τη Μεγάλη Φλόγα, που κοίταζε τους πιστούς από κάτω της.

Ο Βαρνάλο προσευχήθηκε να τον οδηγήσει σπίτι. Οι δρόμοι της Σερανβέλ τον είχαν τρομάξει. Ήθελε να επιστρέψει στην οικία των Περίδετων και να κοιμηθεί.

Ο Ναός της Φλόγας δε βρίσκεται κοντά στο Μεγάλο Παζάρι; σκέφτηκε. *Ναι, εκεί βρίσκεται.* Αν κατάφερνε, λοιπόν, να πάει στο Μεγάλο Παζάρι, μετά θα κατάφερνε να φτάσει και στα σύνορά του με τη Συνοικία των Δηλητηρίων, όπου ήταν η οικία των Περίδετων.

Παίρνοντας θάρρος από τη σκέψη ότι δεν ήταν μακριά από το σπίτι του, βγήκε στον μεγάλο δρόμο μπροστά από το Ναό, την Οδό του Μισθοφόρου (θυμόταν το όνομά της, γιατί του το είχε αναφέρει πρόσφατα ο ξάδελφός του, ο Βάλκο), όπου ήταν συγκεντρωμένα πλήθη από πιστούς, χορεύοντας και γλεντοκοπώντας.

Ο Βαρνάλο ρώτησε έναν προς τα πού ήταν το Μεγάλο Παζάρι, κι εκείνος τού έδειξε την αντικρινή μεριά του δρόμου. Ο Πτεράργυρος ακολούθησε την απλή οδηγία και, όντως, βρέθηκε σε μέρη πιο γνώριμα. Συνέχισε να βαδίζει –όχι να τρέχει, πια– ανάμεσα στους γλεντοκόπους, διασχίζοντας την κεντρική αρτηρία του Μεγάλου Παζαριού, και έφτασε στον *Γάτο της Αγοράς*, την ταβέρνα όπου τον είχε πάει ο Χανμάρο όταν του ζήτησε να ψάξει για το σύμβολο πάνω στις πόρτες.

Πρέπει να του πω τι βρήκα! σκέφτηκε ο Βαρνάλο. *Πρέπει να του πω γι'αυτό που είδα στη Συνοικία των Ερειπίων!* Η εξουθένωσή του, όμως, ήταν πολύ μεγάλη. Δεν άντεχε να τον αναζητήσει. Εκτός αν ήταν σπίτι, οπότε θα του μιλούσε εκεί.

Ο Βαρνάλο έφτασε, τελικά, στα σύνορα Μεγάλου Παζαριού και Συνοικίας των Δηλητηρίων, και εδώ, πλέον, δεν είχε πρόβλημα να βρει το δρόμο του. Πλησίασε την οικία των Περίδετων, άνοιξε την πόρτα της εξωτερικής σκάλας, και μπήκε στο ισόγειο.

«Χανμάρο;» φώναξε, μέσα στο διάδρομο. «Είσαι εδώ;»

Κανείς δεν απάντησε.

Ο Βαρνάλο άνοιξε την πόρτα του δωματίου του αδελφού του και είδε ότι ήταν άδειο. Αναστέναξε και ξάπλωσε στο κρεβάτι, μπρούμυτα.

Θα τον περιμένω εδώ, μέχρι να επιστρέψει.

Τα μάτια του έκλεισαν και κοιμήθηκε τον ύπνο της εξουθένωσης.

Το επεισόδιο με τη Ζινράβα, τον Τάρνο, και τους φρουρούς είχε ξεχαστεί, για την ώρα, από το μυαλό του…

Κεφάλαιο Τεσσαρακοστό-Πρώτο
—Καταδίωξη—

Ακουγόντας καλπασμό από τα δεξιά της, η Θήρνα στράφηκε και είδε έναν καβαλάρη να ζυγώνει από τα βόρεια, ξεπροβάλλοντας ανάμεσα από τα δέντρα. Βήχοντας σπασμωδικά, καταράστηκε μεσ'απ'τα δόντια της. Ο Άνρημ βρισκόταν μακριά της, διπλωμένος κι εκείνος από το βήχα· είχε προσπαθήσει να πιάσει το Γυρολόγο, μα δεν τάχε καταφέρει: ο κακοποιός είχε καβαλήσει το άλογό του και είχε φύγει προς τα δυτικά.

Ποιος ήταν, τώρα, αυτός ο καινούργιος που ερχόταν; Σύμμαχος των μισθοφόρων που είχαν επιτεθεί στο καραβάνι του Βισκάλο;

Δεν πρέπει να με βρει άοπλη! Η Θήρνα ζύγωσε τον νεκρό άντρα με το πλατύγυρο καπέλο και τη χειροβαλλίστρα και, σκύβοντας, έπιασε τη λαβή του ξιφιδίου της, που προεξείχε απ'τον ώμο του. Την έσφιξε και τράβηξε έξω το όπλο, στρεφόμενη πάλι στον καβαλάρη, ο οποίος, τώρα, βρισκόταν κοντά και αφίππευε, βγάζοντας την κουκούλα του.

«Κυρία Πτεράργυρη!» φώναξε. «Εγώ είμαι, ο Βόνιορ. Μη θορυβείστε.»

Ο Βόνιορ. Φυσικά… Η Θήρνα είχε ξεχάσει ότι τον είχαν πίσω τους. Εκείνη κι ο Άνρημ είχαν εστιασμένη την προσοχή τους τόσο πολύ στο καραβάνι και στις δύο άμαξες, που δεν είχαν δώσει σημασία στον ιππέα που τους παρακολουθούσε.

Ο Βόνιορ ζύγωσε τη Θήρνα, που συνέχιζε να βήχει, αν και προσπαθούσε να ελέγξει το βήχα της. «Είστε καλά, κυρία; Ήρθα όσο πιο γρήγορα μπορούσα… Στην αρχή, δεν κατάλαβα… Κοίταζα το καραβάνι, την επίθεση που γινόταν εκεί, και δεν είδα ότι εσείς κι ο Άνρημ είχατε φύγει–»

«Μας ακολουθούσες, ξανά!» Το βλέμμα της ήταν κατηγορικό.

Ο Βόνιορ μειδίασε λεπτά. «Νόμιζα ότι το είχατε καταλάβει.»

Η Θήρνα ένευσε. «Το είχαμε.» Σταμάτησε για να βήξει, να καθαρίσει, επιτέλους, το λαιμό της από την επιρροή αυτής της καταραμένης σκόνης που είχε φυσήξει ο Γυρολόγος επάνω τους. «Το ήξερα ότι η μητέρα μου θα σ'έστελνε.»

Ο Άνρημ πλησίασε, γρήγορα, βήχοντας κι εκείνος. «Έφυγε,» έκρωξε.

«Το είδα,» είπε η Θήρνα.

«Τι ακριβώς συμβαίνει εδώ, αν επιτρέπεται, κυρία Πτεράργυρη;» ρώτησε ο Βόνιορ.

«Αυτές οι δύο άμαξες περιείχαν Λο'ανθάκ– ή, μάλλον, η μία από τις δύο περιείχε Λο'ανθάκ, και η άλλη τοξότες μισθοφόρους– *γκουχ! γκουχ!*»

«Κι όλοι αυτοί επιτέθηκαν στο καραβάνι;»

«…Ναι. Πράγμα παράξενο. Οι Γυρολόγοι –οι αφέντες των Λο'ανθάκ– δεν επιτίθενται σε καραβάνια και, μάλιστ– *γκουχ!*… μάλιστα, Σερανβέλια.»

«Καταλαβαίνω,» είπε ο Βόνιορ, και απ'το βλέμμα του φαινόταν πως, όντως, καταλάβαινε και είχε προβληματιστεί.

«Τι κάνουμε τώρα, Θήρνα;» ρώτησε ο Άνρημ.

«Πρέπει να φύγουμε,» απάντησε εκείνη. «Ο Γυρολόγος θα βάλει τους τοξότες και τους Λο'ανθάκ να μας καταδιώξουν. Θα προσπαθήσει να μας σκοτώσει… *γκουχ!*… πάση θυσία.»

Ο Άνρημ συνοφρυώθηκε, σκεπτόμενος: *Μα, δεν είμαστε* εμείς *ο στόχος του. Το καραβάνι ήταν· και το καραβάνι* –έριξε μια ματιά προς τις φωτιές, στα νότια– *φαίνεται να έχει καταστραφεί.*

«Δε θα θέλει να επιστρέψουμε στη Σερανβέλ,» εξήγησε η Θήρνα, σαν νάχε ακούσει τους συλλογισμούς του. «Δε θα θέλει να πληροφορήσουμε τις Αρχές πως έκανε ό,τι έκανε. Είναι, αναμφίβολα, παράνομος, δε σου είπα;»

«Ποιος είν'εκεί;» Η Ναράμια στράφηκε, βαστώντας έτοιμο το σπαθί της. Η Βιλράνη στεκόταν δίπλα της, έχοντας κι εκείνη έτοιμο το ξίφος της και την ασπίδα της υψωμένη.

Μέσα από τις νυχτερινές σκιές των δέντρων, ξεπρόβαλαν τρεις άνθρωποι: δύο άντρες και μία γυναίκα, όλοι τους τραυματισμένοι και καταπονημένοι.

«Δάρφο…» είπε η Ναράμια, κατεβάζοντας το ξίφος της και χαλαρώνοντας. «Δόξα στη Φλόγα, είσαι ζωντανός.»

«Κι ελπίζω να παραμείνω,» αποκρίθηκε εκείνος, ζυγώνοντας τις δύο πολεμίστριες και κουτσαίνοντας από τη δεξιά μεριά. Ο μηρός του ήταν πληγωμένος και κατακόκκινος.

Η Σαρντάλα, η επιτηρήτρια του πυρπολημένου καραβανιού του Βισκάλο, βάδιζε δεξιά από τον μισθοφόρο, ντυμένη με το μεσοφόρι της κι ένα ζευγάρι μπότες. Αριστερά του ερχόταν ο Θόρλο, με αίματα επάνω στο στήθος του· ωστόσο, το τραύμα του δε φαινόταν σοβαρό: τουλάχιστον, δεν έμοιαζε να παρακωλύει ιδιαίτερα τις κινήσεις του.

«Πρέπει ν'απομακρυνθούμε, γρήγορα,» είπε η Σαρντάλα, λαχανιασμένη. «Οι Λο'ανθάκ θα μας κυνηγήσουν. Αυτός ο Γυρολόγος που τους ελέγχει –ο

προδότης!– δε θα θέλει να φτάσουμε στη Σερανβέλ και ν'αναφέρουμε την ύπαρξή του.»

«Χωρίς άλογα, δε θα πάμε μακριά,» αποκρίθηκε η Βιλράνη. «Είστε τραυματισμένοι.»

«Τραυματισμένοι, ναι· μπορούμε, όμως, να συνεχίσουμε,» τη διαβεβαίωσε ο Δάρφο, καταλαβαίνοντας ότι, κυρίως, για εκείνον ήταν τα λόγια της, επειδή κούτσαινε. «Και *θα* συνεχίσουμε. Κουνηθείτε!»

«Και έχετε το νου σας, μήπως κανείς μάς πλησιάσει,» πρόσθεσε ο Θόρλο, ακολουθώντας τον Δάρφο, που είχε ήδη ξεκινήσει να βαδίζει.

Η Ναράμια αισθάνθηκε το εσωδερμικό άλγος να λογχίζει τη δεξιά της μεριά, αλλά αυτό ήταν, επί του παρόντος, το λιγότερο από τα προβλήματά της.

«Κάποιοι πλησιάζουν!» σφύριξε, λίγο παρακάτω, η Σαρντάλα.

«Με άλογα,» πρόσθεσε η Βιλράνη, γιατί όλοι τους μπορούσαν ν'ακούσουν τις οπλές που χτυπούσαν το έδαφος.

«Κρυφτείτε, και περιμέντε τους,» είπε ο Θόρλο και ο ίδιος κρύφτηκε πίσω από τον κορμό ενός δέντρου.

Ο Δάρφο το θεώρησε καλή ιδέα και κρύφτηκε κι εκείνος πίσω από τον κορμό ενός άλλου δέντρου.

Η Σαρντάλα γονάτισε πίσω από έναν θάμνο, με τη Ναράμια κοντά της.

Η Βιλράνη προτίμησε ένα χαμόδεντρο για κάλυψη.

Ο καλπασμός πλησίαζε.

«Μόλις έρθουν κοντά μας, θα τους χιμήσουμε!» είπε ο Θόρλο στους συντρόφους του. «Και θα τους αρπάξουμε τ'άλογα.»

Τρεις καβαλάρηδες βγήκαν μέσα απ'το σκοτάδι της νύχτας. Τρεις φιγούρες ντυμένες ταξιδιωτικά, με κουκούλες και κάπες. Δεν πλησίασαν, όμως, τόσο ώστε ο Δάρφο, η Ναράμια, και οι υπόλοιποι να μπορούν να τους ορμήσουν. Ο ένας απ'αυτούς τράβηξε τα γκέμια του ζώου του και είπε στους άλλους δύο: «Περιμένετε!»

Από τον ώμο του έβγαλε ένα τόξο και πέρασε ένα βέλος στη χορδή, σημαδεύοντας τον Θόρλο. «Βγείτε!» πρόσταξε, μιλώντας με ασυνήθιστη προφορά τη γλώσσα ετούτων των περιοχών. (*Σαν Ερσαγκμόριος ακούγεται,* παρατήρησε η Ναράμια.) «Σας έχουμε δει!»

«Ποιοι είστε;» απαίτησε ο Θόρλο, δίχως να κινηθεί.

«Όποιοι κι αν είμαστε, σας σημαδεύουμε,» απάντησε ο άντρας που βρισκόταν δίπλα στον τοξότη, και ξεθηκάρωσε το σπαθί του.

«Κι εμείς είμαστε περισσότεροι από εσάς! Πόσους θα σκοτώσετε, γενναίε μου, προτού οι υπόλοιποι σάς ορμήσουμε και σας κάνουμε κομμάτια; Εξάλλου, έχετε μόνο *ένα* τόξο, απ'ό,τι φαίνεται!»

«Θες να δοκιμάσεις το βέλος του;» μούγκρισε ο τοξότης.

Ο Δάρφο έτριξε τα δόντια, καθώς ένιωθε το τραύμα στο μηρό του να τον ταλαιπωρεί. Ήξερε ότι, αργά ή γρήγορα, έπρεπε να σταματήσει και να το περιποιηθεί, και η παρούσα κατάσταση δεν τον βοηθούσε καθόλου. Επιπλέον, η φωνή του τοξότη τού θύμιζε κάτι. Δεν του ήταν τελείως άγνωστη. «Νομίζω,» φώναξε, «ότι δεν είμαστε εχθροί. Οπότε, κατέβασε το τόξο σου, εκτός αν είσαι απ'αυτούς που κατέστρεψαν το καραβάνι.»

«Δεν είμαστε απ'αυτούς.» Ο τρίτος καβαλάρης μίλησε, και η φωνή του ήταν γυναικεία…

…και γνωστή, για τον Δάρφο. Πολύ γνωστή. «Θήρνα!…» έκανε, έκπληκτος. «Θήρνα Πτεράργυρη!»

Η Θήρνα εξεπλάγη, προς στιγμή, που την είχαν αναγνωρίσει. Όμως, ύστερα, κατάλαβε κι εκείνη ποιος μιλούσε. «Βγες έξω, Δάρφο, και κανένας δε θα πάθει κακό.»

Θα τρελαθώ! σκέφτηκε ο Δάρφο. *Τι θέλει αυτή εδώ; Πώς* βρέθηκε *εδώ;* Υπάκουσε, όμως, βγαίνοντας από το κάλυμμα του δέντρου και βαστώντας το ξίφος του κατεβασμένο. Με την ασπίδα στο αριστερό του χέρι, έκανε νόημα και στους υπόλοιπους να φανερωθούν. «Δεν υπάρχει κίνδυνος,» είπε. «Δεν είναι οι εχθροί μας.»

Η Ναράμια ορθώθηκε, απορώντας κι εκείνη με την παρουσία της Θήρνα Πτεράργυρης σε τούτο το μέρος. Βάδισε, για να σταθεί πλάι στον Δάρφο. Το εσωδερμικό άλγος τής κατέτρωγε τη σάρκα· νόμιζε πως είχε δεκάδες πυρακτωμένες βελόνες καρφωμένες στο δεξί στήθος και στα πλευρά της.

Η Βιλράνη ξεπρόβαλε από την κρυψώνα της, έχοντας την ασπίδα της σηκωμένη εμπρός της και κοιτάζοντας επιφυλακτικά τον Άνρημ, που δεν είχε ακόμα κατεβάσει το τόξο του.

Η Σαρντάλα δίστασε λίγο, αλλά, τελικά, ακολούθησε τη Ναράμια.

Ο Θόρλο βγήκε τελευταίος απ'την κρυψώνα του. Τα μάτια του ήταν στενεμένα και παρατηρητικά.

Η Θήρνα έκανε νόημα στον Άνρημ να κατεβάσει το τόξο του. Εκείνος υπάκουσε, αλλά χωρίς να πάρει το βέλος απ'τη χορδή· ήταν έτοιμος να το ξαναϋψώσει και να ρίξει, αν χρειαζόταν.

«Τι κάνεις εδώ, Θήρνα;» ρώτησε ο Δάρφο.

«Σε παρακολουθούσα,» απάντησε, ευθέως, η Πτεράργυρη.

«Γιατί;» μούγκρισε ο μισθοφόρος. «Εξακολουθείς να πιστεύεις ότι *εγώ* ήμουν που έβαλα φωτιά στο καραβάνι του πατέρα σου; Εξακολουθείς να το πιστεύεις,

ακόμα κι ύστερα απ'*αυτό*;» Έδειξε, με το σπαθί του, νότια, τις φλόγες που φαίνονταν στο βάθος, ανάμεσα από τα δέντρα.

«Γιατί όχι; Ποιος μου λέει ότι δεν ήσουν εσύ που άρχισες, ξανά, τη φωτιά;»

«Μπορώ να σε διαβεβαιώσω εγώ γι'αυτό.»

«Ποια είσαι εσύ;» Η Θήρνα ατένισε τη γυναίκα με το τραύμα στο μάγουλο.

«Ονομάζομαι Σαρντάλα, και ήμουν επιτηρήτρια στο καραβάνι του κυρίου Άρντλεθ. Τη φωτιά δεν την άρχισε ο Δάρφο. Μας επιτέθηκαν από μακριά, με φλεγόμενα βέλη.»

Η Θήρνα ένευσε. «Ναι, το είδα αυτό.»

«Τότε, γιατί ακόμα αναρωτιέσαι;» είπε ο Δάρφο.

«Εκτός,» πρόσθεσε ο Θόρλο, «αν ξέρεις κάτι που δεν το ξέρουμε εμείς…»

Ο Βόνιορ παρενέβη: «Θα σας πρότεινα να συνεχίσετε τούτη την κουβέντα κάποια άλλη στιγμή. Τώρα, οι Λο'ανθάκ και οι τοξότες ίσως νάχουν ήδη αρχίσει να μας κυνηγάνε. Τι λέτε κι εσείς, κυρία Πτεράργυρη;»

«Μιλάς σωστά, Βόνιορ· πρέπει ν'απομακρυνθούμε, να μας χάσουν.»

«Για σας, που έχετε άλογα, είναι εύκολο,» είπε η Βιλράνη, καθώς ξεκινούσαν να προχωράνε. «Μ'εμάς, όμως, τι θα γίνει;»

«Θα οδοιπορήσετε όσο πιο γρήγορα μπορείτε,» της αποκρίθηκε ο Βόνιορ. «Για την ακρίβεια, θα πρότεινα να *τρέξετε*. Εκτός, βέβαια, από τον κύριο Δάρφο, ο οποίος καλό θα ήταν ν'ανεβεί στο άλογό μου.»

Ο Δάρφο ένευσε. Πέρασε την ασπίδα του στην πλάτη και έκανε όπως του είπε ο Αργκανθικιανός, μουγκρίζοντας από τον πόνο στο μηρό του.

«Θα χρειαστεί να περιποιηθούμε το τραύμα σου,» παρατήρησε ο Άνρημ.

«Το ξέρω. Αλλά νομίζεις ότι αυτή είναι η κατάλληλη στιγμή;»

«Σίγουρα όχι,» είπε ο Βόνιορ, βάζοντας τ'άλογό του να τροχάσει. «Ελάτε!»

Ο Άνρημ και η Θήρνα τον ακολούθησαν· το ίδιο και η Ναράμια, η Βιλράνη, ο Θόρλο, και η Σαρντάλα, τρέχοντας.

Το καραβάνι ήταν τυλιγμένο στις φλόγες. Οι άμαξες και τα εμπορεύματά του είχαν καταστραφεί· τα άλογα και τα μουλάρια του ή είχαν σκοτωθεί ή είχαν φύγει· οι μισθοφόροι του –όσοι δεν είχαν καταφέρει να υποχωρήσουν– κείτονταν νεκροί ανάμεσα στις φωτιές.

Οι τοξότες κατέβηκαν από τις κρυψώνες τους και ζύγωσαν, έχοντας τα τόξα τους τεντωμένα και διατηρώντας έναν ημικυκλικό σχηματισμό.

Δύο σκοτεινές μορφές τριγύριζαν ανάμεσα στα συντρίμμια και στους νεκρούς. Δύο Λο'ανθάκ, που σιγογρύλιζαν μέσα από τις μαύρες τους κουκούλες. Τα

ολόλευκά τους μάτια γυάλιζαν, αντανακλώντας τις φλόγες. Οι τοξότες φοβόνταν να τους ζυγώσουν. Περίμεναν *εκείνον* να εμφανιστεί.

Και ο Γυρολόγος δεν άργησε. Ήρθε ιππεύοντας και σταμάτησε το άλογό του μπροστά τους. Ξεπέζεψε και έστρεψε το βλέμμα του στο φλεγόμενο καραβάνι. Σφύριξε, με τα χείλη του. Έβγαλε έναν ήχο που οι τοξότες δεν ξανάχαν ακούσει, και οι Λο'ανθάκ τον πλησίασαν και γονάτισαν εμπρός του.

Εκείνος σφύριξε, πάλι, και περίμενε. Μα δεν παρουσιάστηκαν άλλοι Λο'ανθάκ. Μονάχα αυτοί οι δύο. Οι υπόλοιποι τέσσερις ήταν νεκροί.

Καταράστηκε μέσα απ'τη σκιά της κουκούλας του. Οι μισθοφόροι του καραβανιού είχαν πολεμήσει καλύτερα απ'ό,τι υπολόγιζε. Οι απώλειες ήταν μεγάλες. Κανονικά, δε θα έπρεπε να είχαν σκοτωθεί πάνω από δύο Λο'ανθάκ.

«Πού είναι ο αρχηγός μας;» τον ρώτησε ένας από τους τοξότες, καθώς, τώρα, είχαν όλοι τους κατεβάσει τα τόξα, βλέποντας πως δεν υπήρχε, πλέον, κίνδυνος.

«Στις Σκιές,» αποκρίθηκε ο Γυρολόγος.

Ο μισθοφόρος βλεφάρισε, σαν να μην είχε καταλάβει ακριβώς την απάντηση. «Είναι… νεκρός;»

«Ναι. Μας επιτέθηκαν, όσο βρισκόμασταν κοντά στις άμαξες. Ένας άντρας και μια γυναίκα, που δεν μπορεί παρά να ήταν Αστυνόμοι της Σερανβέλ. Πρέπει να μας παρακολουθούσαν από την αρχή του ταξιδιού μας· και ό,τι υποψίες κι αν είχαν για εμάς, τώρα, σίγουρα επιβεβαιώθηκαν. Πράγμα το οποίο σημαίνει ότι δεν μπορούμε, σε καμία περίπτωση, να τους αφήσουμε να ζήσουν.»

«Αυτό δεν ήταν το σχέδιο, έτσι κι αλλιώς, Γυρολόγε; Να μην υπάρξουν επιζώντες…»

«Ναι. Αλλά, τώρα, είναι ακόμα πιο σημαντικό.»

Παρακάτω, κι ενώ βρίσκονταν ακόμα μέσα στη δενδρώδη περιοχή, συνάντησαν πέντε άντρες. Οι τέσσερις ήταν μισθοφόροι, και όλοι τους τραυματισμένοι: ο ένας στον ώμο, ο δεύτερος στα πλευρά, ο τρίτος στο κεφάλι, ο τέταρτος στο γόνατο (και ο τρίτος τον βοηθούσε να περπατά). Ο πέμπτος ήταν ένας απ'τους εμπόρους του καραβανιού, και δεν είχε επάνω του κανένα φανερό τραύμα. Το πρόσωπό του, όμως, ήταν κάτωχρο και τα μάτια του διασταλμένα. Στην αρχή, μάλιστα, πρέπει να φοβήθηκε ότι οι οκτώ άνθρωποι που πλησίαζαν εκείνον και τους συνοδοιπόρους του ήταν από τους εχθρούς. Μετά, όμως, είδε την Επιτηρήτρια Σαρντάλα και ξεφύσησε, ανακουφισμένος.

Ήταν ένας στρογγυλοπρόσωπος άντρας, μετρίου αναστήματος, με ανακατεμένα ξανθά μαλλιά και μούσια. «Επιτηρήτρια!» αναφώνησε. «Γλιτώσατε κι εσείς από αυτά τα *τέρατα*!»

«Ναι, Σιάρνο, γλιτώσαμε. Αλλά δε θα μείνουμε ζωντανοί για πολύ, αν δε βιαστούμε. ‘Αυτά τα τέρατα’ ήταν Λο’ανθάκ.»

«*Λο’ανθάκ;*» Τα μάτια του εμπόρου φάνηκαν να διαστέλλονται ακόμα περισσότερο. «Μα–;»

«Πολύ μιλάτε,» μούγκρισε ο Άνρημ. «Προχωρήστε.» *Αν και με τόσους τραυματίες,* σκέφτηκε, *δε μας βλέπω να πηγαίνουμε και πολύ γρήγορα. Θα μας φτάσουν, άμα προσπαθήσουν λίγο.* «Εσύ,» είπε στο μισθοφόρο που ήταν τραυματισμένος το γόνατό του. «Ανέβα στο άλογό μου. Τώρα.»

Ο άντρας υπάκουσε, και σκαρφάλωσε στη σέλα, πίσω από τον Ερσαγκμόριο, με τη βοήθεια του συντρόφου του που ήταν χτυπημένος στο κεφάλι.

«Οι υπόλοιποι,» είπε ο Βόνιορ, «πρέπει να τρέξετε. Αλλιώς, δεν τους ξεφεύγετε. Θα σας σκοτώσουν όλους.»

Αυτό αποδείχτηκε αρκετό για να τους παρακινήσει. Οι μισθοφόροι και ο έμπορος άρχισαν να τρέχουν σαν να τους κυνηγούσαν οι Σκιές. Η Ναράμια, όμως, τους είπε να μην πηγαίνουν τόσο γρήγορα, γιατί, μ’αυτό το ρυθμό, σύντομα θα εξουθενώνονταν και θα έπεφταν.

Ο Άνρημ, καθώς το άλογό του κάλπαζε, κοίταξε πάνω απ’τον ώμο του, για να δει μήπως κανείς φαινόταν να έρχεται. Αλλά μέσα στη νύχτα δεν μπορούσε να διακρίνει τίποτα. Αυτό, βέβαια, δε σήμαινε πως και κανένας δεν βρισκόταν στο κατόπι τους.

Το σημαντικό είναι να απομακρυνθούμε τώρα όσο περισσότερο μπορούμε, σκέφτηκε. *Να έχουμε το προβάδισμα. Διαφορετικά, τα πράγματα μοιάζουν σκούρα.*

Όταν ήρθε η αυγή, το φως του ανατέλλοντος Λούντρινχ τούς τύφλωσε, καθώς κατευθύνονταν ανατολικά. Είχαν βγει από τη δασώδη περιοχή πριν από λίγο, και ανέβαιναν ένα ύψωμα με ελάχιστα δέντρα (κι επομένως, ελάχιστη κάλυψη). Οι ανάσες των αλόγων τους ήταν λαχανιασμένες, αλλά ακόμα πιο λαχανιασμένες ήταν οι ανάσες όσων έτρεχαν.

Ο Άνρημ πρότεινε στη Θήρνα να κάνουν στάση, κι εκείνη συμφώνησε. Κανένας δε φαινόταν ν’αντέχει να συνεχίσει κι άλλο.

Ο Βόνιορ κατέβασε τον Δάρφο απ’το άλογό του, κρατώντας τον όρθιο μέσα στα χέρια του, γιατί ο μισθοφόρος ήταν μισολιπόθυμος και στο μέτωπό του γυάλιζε ιδρώτας. «Έχει πυρετό,» είπε ο Αργκανθικιανός. «Χρειάζεται βοήθεια.» Τον απόθεσε στο έδαφος, πλάι σ’ένα βράχο, και η Ναράμια πλησίασε.

«Ανάψτε φωτιά,» πρόσταξε.

«Αυτό δε θα ήταν καλή ιδέα,» είπε ο μισθοφόρος που ήταν τραυματισμένος στο κεφάλι. «Θα μας δουν από μακ–»

«Δεν είναι ανάγκη νάναι *μεγάλη* φωτιά. Πρέπει, όμως, να καυτηριάσω το τραύμα του.»

«Έχει δίκιο,» συμφώνησε ο Βόνιορ.

Ο Άνρημ έβγαλε μερικά ξύλα απ'το σάκο του, τα περιτριγύρισε με μικρές πέτρες, και τα άναψε.

Η Ναράμια τράβηξε ένα ξιφίδιο και έβαλε τη λεπίδα του μέσα στις φλόγες, αρχίζοντας να το θερμαίνει.

Ο Βόνιορ έσκισε το παντελόνι του Δάρφο (ο οποίος μουρμούριζε κάτι ακαταλαβίστικο), για να φανερώσει το τραύμα στο γοφό του. Το όπλο του Λο'ανθάκ τον είχε τρυπήσει βαθιά· η πληγή ακόμα ανάβλυζε αίμα.

Ο μισθοφόρος που ήταν τραυματισμένος στο γόνατο έμοιαζε να βρίσκεται σε καλύτερη κατάσταση από τον Δάρφο. Είχε κατεβεί απ'το άλογό του Άνρημ και η Σαρντάλα κι ο Σιάρνο τον είχαν βοηθήσει να καθίσει στο έδαφος.

Ο μισθοφόρος, όμως, που είχε χτυπηθεί στα πλευρά, αν και είχε καταφέρει να τρέξει ως εδώ, τώρα κατέρρευσε σαν σάκος, και η Θήρνα είδε πως κι αυτός πρέπει να ήταν εμπύρετος. Το τραύμα του φαινόταν άσχημο. «Ας τον βοηθήσει κάποιος!» είπε.

Ο μισθοφόρος που ήταν τραυματισμένος στον ώμο κι ο μισθοφόρος που ήταν τραυματισμένος στο κεφάλι γονάτισαν δεξιά κι αριστερά του, γυρίζοντάς τον ανάσκελα, για να τον περιποιηθούν.

Η Θήρνα έστρεψε το βλέμμα της δυτικά. Από το σημείο όπου βρίσκονταν τώρα εκείνη κι οι υπόλοιποι, μπορούσε ν'αγναντέψει πολύ μακριά, χιλιόμετρα και χιλιόμετρα, και διέκρινε μια μεγάλη ομάδα μέσα στη δενδρώδη περιοχή. Μια ομάδα που πρέπει, σίγουρα, να ξεπερνούσε τους δώδεκα στο σύνολο. *Ο Γυρολόγος και οι τοξότες. Και οι Λο'ανθάκ.* Το στομάχι της σφίχτηκε. Ωστόσο, προσπάθησε να πάρει θάρρος από το ότι οι εχθροί τους βρίσκονταν μακριά, και από το ότι δε φαινόταν να έχουν άλογα. *Αν είχαν άλογα, και τα είχαν βάλει να καλπάσουν, θα μας είχαν φτάσει ήδη–*

Ακούγοντας ένα μουγκρητό, στράφηκε.

Η Ναράμια είχε βάλει την πυρακτωμένη της λεπίδα μέσα στο τραύμα του Δάρφο. Εκείνος είχε δαγκώσει το ξύλο που ο Βόνιορ είχε τοποθετήσει ανάμεσα στα δόντια του, αλλά, και πάλι, η φωνή του είχε ακουστεί. Ίσως, μάλιστα, να είχε αντηχήσει και ως κάτω· ίσως ο Γυρολόγος να την είχε ακούσει και να είχε στρέψει τη ματιά του προς τα υψώματα.

Ο μισθοφόρος που ήταν χτυπημένος στο κεφάλι πυράκτωσε ένα δικό του ξιφίδιο μέσα στις φλόγες, και είπε: «Βοηθήστε μας να τον κρατήσουμε ακίνητο.»

Ο Άνρημ και ο Βόνιορ πήγαν μαζί του, και έπιασαν τα χέρια και τα πόδια του μισθοφόρου που ήταν τραυματισμένος στα πλευρά και παραληρούσε. Η Σαρντάλα έβαλε ένα ξύλο στο στόμα του, και ύστερα το πυρακτωμένο ξιφίδιο γλίστρησε μέσα στην πληγή του. Το μουγκρητό που βγήκε απ'το λαιμό του ήταν θηριώδες,

και το σώμα του σπαρτάρισε. Ο Άνρημ και ο Βόνιορ χρειάστηκαν όλη τους τη δύναμη για να τον συγκρατήσουν.

Ύστερα, τα πράγματα ηρέμησαν, και άρχισαν όλοι να περιτυλίγουν τα τραύματά τους, με επιδέσμους που τους έδωσαν ο Ερσαγκμόριος και ο Αργκανθικιανός από καθαρά ρούχα.

Οι δούλοι, σκέφτηκε η Θήρνα, *μας έχουν σώσει. Αν δεν ήταν μαζί μας, δε θα τα καταφέρναμε. Ορισμένες φορές, αναρωτιέμαι με μερικούς από αυτούς: Όταν είναι τόσο καλύτεροι από εμάς, γιατί εκείνοι να πρέπει να βρίσκονται από κάτω κι εμείς από πάνω; Περνιόμαστε για πιο άνθρωποι από αυτούς;*

Το βλέμμα της πήγε στον Δάρφο, ο οποίος, τώρα, κοιμόταν. Η Ναράμια ήταν καθισμένη πλάι του, οκλαδόν, με το ξίφος της γυμνολέπιδο κι ακουμπισμένο στα γόνατά της, σαν να περίμενε επίθεση από στιγμή σε στιγμή. Ήταν ξυπόλυτη· δε φορούσε τις μπότες της με το ασήμι στην πίσω μεριά, γιατί είχε βγει βιαστικά απ'τη σκηνή της, όταν τα φλεγόμενα βέλη έπεφταν στο καραβάνι. Έτσι, η Θήρνα, κοιτάζοντάς την τώρα, δεν ήξερε ποια ήταν. Δεν ήξερε ότι η μελαχρινή γυναίκα ήταν η Ναράμια, που είχε χτυπήσει εκείνη και τον Άνρημ έξω απ'τον καταυλισμό του καραβανιού του πατέρα της. Εξάλλου, τις δύο φορές, όλες κι όλες, που την είχε δει –μία φορά τότε, στην ύπαιθρο, μέσα στη νύχτα, κι άλλη μία φορά στους δρόμους της Σερανβέλ, νύχτα πάλι, ενώ η Ναράμια παραπατούσε, βγαίνοντας από ένα σοκάκι και πλησιάζοντας τον Δάρφο, μπροστά απ'τον *Μαύρο Πέλεκυ*– δεν είχε μπορέσει να διακρίνει τα χαρακτηριστικά του προσώπου της.

Ποια είναι αυτή η γυναίκα; αναρωτήθηκε η Πτεράργυρη. *Γιατί κάθεται έτσι, από πάνω του, σαν φρουρός;*

Πήρε το βλέμμα της από κει και το έστρεψε αλλού… για να δει ότι η Σαρντάλα την κοιτούσε. Μόλις, όμως, οι ματιές τους συναντήθηκαν, η γυναίκα που είχε συστηθεί ως επιτηρήτρια του καραβανιού του Βισκάλο απέστρεψε το βλέμμα της και πλησίασε έναν μισθοφόρο με καστανά μαλλιά και αίματα στο στήθος, το όνομα του οποίου η Θήρνα δε γνώριζε. *Αλλά καλό θα ήταν να μάθω. Καλό θα ήταν να μάθω τα ονόματα όλων τους.*

«Επιτηρήτρια,» είπε, πηγαίνοντας προς το μέρος της, «νομίζω πως είναι καιρός να συστηθούμε.»

«Συμφωνώ,» αποκρίθηκε εκείνη. «Το δικό μου όνομα το γνωρίζεις, και από δω είναι ο Θόρλο, ανεξάρτητος μισθοφόρος.»

«Χαίρω πολύ, κυρία Πτεράργυρη,» είπε ο άντρας.

Η Θήρνα σύστησε τον Άνρημ και τον Βόνιορ, και οι υπόλοιποι μισθοφόροι συστήθηκαν από μόνοι τους. Εκείνος με το τραύμα στον ώμο λεγόταν Σολντράνο, και ήταν από τους πολεμιστές του Δάρφο. Εκείνος με το τραύμα στο κεφάλι ονομαζόταν Καθάλο, και ήταν από τους Πορφυρούς Χιτώνες. Εκείνος με το τραύμα στο γόνατο κοιμόταν, αλλά ο Καθάλο είπε ότι τον έλεγαν Ήρλεθ. Καταγόταν από το Βασίλειο Φερντίν-Ος, και ήταν από τους λίγους αλλοδαπούς

που έπαιρναν οι Πορφυροί Χιτώνες –πράγμα το οποίο σήμαινε ότι ήταν πολύ καλός στη δουλειά του.

Ο μισθοφόρος που ήταν χτυπημένος στα πλευρά κοιμόταν, επίσης, αλλά η Σαρντάλα τον σύστησε. Ονομαζόταν Ράντλεμ, και ήταν ανεξάρτητος μισθοφόρος που καταγόταν από το Βορρά. Ο αδελφός του, ο Χάνριγκ, πρέπει να είχε σκοτωθεί ή από τα βέλη των τοξοτών, ή από τις φλόγες, ή από τους Λο'ανθάκ.

Η Βιλράνη συστήθηκε μόνη της, όπως επίσης κι ο έμπορος Σιάρνο.

Η μελαχρινή γυναίκα πλάι στο Δάρφο δεν είχε μιλήσει ακόμα, και δεν κοίταζε καν τους υπόλοιπους, σαν να ήθελε ν'αποφύγει να πει τ'όνομά της.

«Εσύ πώς λέγεσαι;» τη ρώτησε η Θήρνα.

Γνωρίζεις, άραγε, το όνομά μου, Θήρνα Πτεράργυρη; αναρωτήθηκε η Ναράμια, εξακολουθώντας να κοιτάζει αλλού. *Το έχεις, κάπως, πληροφορηθεί ή όχι;* Αλλά πώς να το είχε πληροφορηθεί; Μονάχα ένας τρόπος υπήρχε: μέσω του Δάρφο, ή μέσω κάποιου από τους μισθοφόρους του. *Δε νομίζω, όμως, κανένας απ'αυτούς να μίλησε.*

Η Ναράμια κοίταξε τα ξυπόλυτα πόδια της, που ήταν πληγιασμένα απ'το τρέξιμο μέσα στις ερημιές. *Τελικά,* σκέφτηκε, *ήμουν τυχερή που δεν πρόλαβα να φορέσω τις μπότες μου, βγαίνοντας απ'τη σκηνή.* Γιατί, αν τώρα τις φορούσε, η Πτεράργυρη, σίγουρα, θα την αναγνώριζε.

«Σε μένα μιλάς;» είπε, γυρίζοντας το κεφάλι, για να δει τη Θήρνα πάνω απ'τον ώμο της.

«Ναι. Πώς λέγεσαι;»

«Ναράμια. Μισθοφόρος του Δάρφο,» απάντησε, και έστρεψε, πάλι, τη ματιά της στον τραυματισμένο άντρα.

Ναράμια… σκέφτηκε η Θήρνα, νιώθοντας μουδιασμένη. *Ναράμια… Η ίδια Ναράμια;* Μα, ναι, δεν μπορεί να ήταν άλλη. Η Φιλράνα είχε πει πως οι κακοποιοί που την έριξαν στο Άνοιγμα την είχαν αποκαλέσει *Ναράμια.* Ήταν η γυναίκα με το ασήμι στις μπότες. *Μόνο που, τώρα, δε φοράει μπότες,* παρατήρησε η Πτεράργυρη. *Δεν πρέπει να πρόλαβε να τις βάλει, με το χαλασμό στο καραβάνι. Η ίδια, όμως, είναι. Αυτή.*

Για μια στιγμή, δεν ήξερε τι να κάνει. Να της επιτιθόταν, εδώ και τώρα; Να την πλησίαζε και να της μιλούσε; Να την απειλούσε, για να πάρει πληροφορίες σχετικά με τους εχθρούς του πατέρα της;

«Χρειαζόμαστε ξεκούραση, Θήρνα,» είπε η Σαρντάλα, διακόπτοντας τους συλλογισμούς της. «Πρέπει να κοιμηθούμε καμια-δυο ώρες, για να μπορούμε να συνεχίσουμε. Εσύ κι οι δούλοι σου είστε οι πιο ξεκούραστοι· θα φυλάξετε σκοπιά;»

Η Πτεράργυρη ένευσε. «Ναι. Μην ανησυχείτε· θα σας φρουρούμε.»

Εκείνη, ο Άνρημ, και ο Βόνιορ κάθισαν στη δυτική μεριά του μικρού τους καταυλισμού, ενώ οι υπόλοιποι έπεφταν για ύπνο. Από το σημείο όπου

βρίσκονταν, η Θήρνα έβλεπε καθαρά τους μισθοφόρους του Γυρολόγου, ανάμεσα στους οποίους, αναμφίβολα, θα ήταν και Λο'ανθάκ. Ευτυχώς, ούτε εκείνοι προχωρούσαν τώρα· φαινόταν να ξεκουράζονται. *Αν σηκωθούν νωρίτερα από εμάς, θα πρέπει κι εμείς να σηκωθούμε και να συνεχίσουμε. Δε βρίσκονται και τόσο μακριά μας, και στη δική μας ομάδα έχουμε πολλούς τραυματισμένους.*

«Θα τους ξεφύγουμε; Πώς το βλέπεις;» ρώτησε τον Άνρημ.

«Τα πράγματα,» αποκρίθηκε εκείνος, «μοιάζουν άσχημα. Αν δεν καταφέρουμε, κάπως, να τους μπερδέψουμε, θα μας προφτάσουν. Μπορεί να έχουμε το προβάδισμα, αλλά είμαστε εξουθενωμένοι και χτυπημένοι. Και μην ξεχνάς ότι αυτοί έχουν τοξότες. Δε θα χρειαστεί να έρθουν και πολύ κοντά μας, για να μας σκοτώσουν.»

«Κι αν έρθουν, τόσο το χειρότερο. Θα εξαπολύσουν τους Λο'ανθάκ εναντίον μας.»

«Πώς προτείνεις να τους μπερδέψουμε;» ρώτησε ο Βόνιορ.

«Πρέπει να χάσουν τα ίχνη μας,» είπε ο Άνρημ. «Και πρέπει να μας χάσουν κι απ'τα μάτια τους. Το πρώτο είναι δυσκολότερο να γίνει απ'ό,τι το δεύτερο.»

«Δεν έχεις κάποιο σχέδιο στο μυαλό σου;»

Ο Ερσαγκμόριος κούνησε το κεφάλι. «Όχι ακόμα, αλλά σκέφτομαι.»

Κανένας τους δε μίλησε για αρκετή ώρα. Η Θήρνα έστρεψε το κεφάλι της πίσω και κοίταξε τη Ναράμια. Η πολεμίστρια είχε πέσει για ύπνο, όπως κι οι υπόλοιποι. Ήταν ξαπλωμένη πλάι στον τραυματισμένο Δάρφο (που σιγομουρμούριζε καθώς κοιμόταν) και κρατούσε το σπαθί της αγκαλιά. *Μ'έχει, σίγουρα, αναγνωρίσει από το όνομά μου, και φοβάται μήπως κι εγώ έχω αναγνωρίσει εκείνη. Φοβάται μήπως προσπαθήσω να τη σκοτώσω, και θέλει νάναι έτοιμη.*

Δεν έχει, όμως, νόημα να τη σκοτώσω. Όχι ακόμα, τουλάχιστον· πρέπει να πάρω πληροφορίες απ'αυτήν. Κι επιπλέον, ετούτη τη στιγμή, με το Γυρολόγο στο κατόπι μας, χρειαζόμαστε κάθε ατραυμάτιστο, ικανό πολεμιστή που μπορούμε να έχουμε.

«Αυτή είναι,» είπε, σιγανά, στον Βόνιορ και στον Άνρημ.

Ο Βόνιορ συνοφρυώθηκε. «Ποια;»

«Η μελαχρινή γυναίκα πλάι στο Δάρφο είναι η Ναράμια.»

«Θα έπρεπε να μου λέει κάτι αυτό το όνομα, κυρία Πτεράργυρη;»

«Η Ναράμια είναι εκείνη που επιτέθηκε σε μένα και στον Άνρημ, κοντά στο καραβάνι του πατέρα μου,» εξήγησε η Θήρνα. «Είναι η γυναίκα με το λαξευτό ασήμι στην πίσω μεριά των μποτών.»

Λαξευτό ασήμι στην πίσω μεριά των μποτών; Ο Βόνιορ βλεφάρισε, καθώς στο νου του ερχόταν εκείνη η νύχτα έξω απ'τον *Μαύρο Πέλεκυ.* Ο Αργκανθικιανός ήταν κρυμμένος σ'ένα σοκάκι, για να παρακολουθεί τη Θήρνα και τον Άνρημ που παρακολουθούσαν τον Δάρφο, όταν άκουσε βήματα και είδε μια γυναίκα να πλησιάζει. Παραμέρισε, μπαίνοντας μες στις σκιές, για να μην τον προσέξει, κι εκείνη πέρασε από μπροστά του, παραπατώντας. Στην πίσω μεριά των μποτών της

είχε λαξευτό ασήμι… Ετούτη, όμως, η γυναίκα που έλεγε η Θήρνα ήταν ξυπόλυτη, αν και, βέβαια, δεν αποκλείεται να ήταν η ίδια. Και, αφού βρισκόταν μαζί με τον Δάρφο και είχε και το ίδιο όνομα, τότε κατά πάσα πιθανότητα *ήταν* η ίδια.

Ο Βόνιορ κούνησε το κεφάλι του καταφατικά. «Ναι,» είπε, «καταλαβαίνω.»

«Μπορούμε να πάρουμε χρήσιμες πληροφορίες απ'αυτήν,» τόνισε η Θήρνα.

«Δε νομίζω πως, τώρα, είναι η κατάλληλη στιγμή για κάτι τέτοιο,» διαφώνησε ο Άνρημ.

«Συμφωνώ. Τώρα, *σίγουρα*, δεν είναι η κατάλληλη στιγμή. Όμως η κατάλληλη στιγμή δε θ'αργήσει να έρθει· και, όταν έρθει, θέλω κι οι δυο σας να είστε έτοιμοι. Η Ναράμια πρέπει να μας πει όλα όσα ξέρει.»

«Σηκώνονται,» είπε ο Άνρημ, ατενίζοντας τους μισθοφόρους του Γυρολόγου. «Σε λίγο, θ'αρχίσουν να κινούνται. Πρέπει να ξυπνήσουμε τους άλλους.» Ορθώθηκε, και ο Βόνιορ κι η Θήρνα ορθώθηκαν μαζί του. Ο Ερσαγκμόριος πήγε στον Θόρλο, ο Αργκανθικιανός στη Σαρντάλα, και η Πτεράργυρη στη Ναράμια.

Πιάνοντάς την απ'τον ώμο, την ταρακούνησε. Εκείνη άνοιξε αμέσως τα βλέφαρά της, κοιτάζοντας τη Θήρνα με μάτια γουρλωμένα, τα οποία, ύστερα, στένεψαν.

«Οι διώκτες μας σηκώνονται,» της είπε η Πτεράργυρη. «Καλύτερα να κάνουμε κι εμείς το ίδιο.» Και απομακρύνθηκε.

Η Ναράμια ανασηκώθηκε, νιώθοντας όλο της το κορμί μουδιασμένο από την κούραση, ενώ το εσωδερμικό άλγος κατέτρωγε τη δεξιά της μεριά. Ορισμένες φορές (όπως ετούτη), όταν ήταν πιο αδύναμη, σωματικά ή ψυχικά, ο πόνος του την τρέλαινε. Είχε μεν μάθει να τον αγνοεί, αλλά κάπου-κάπου δεν προλάβαινε να ορθώσει τα προστατευτικά της τείχη εναντίον του· και τότε, αισθανόταν τον ψυχισμό της να παραδέρνει όπως ένα πλοίο καταμεσής της καταιγίδας.

Μουγκρίζοντας από οργή κι απόγνωση, γονάτισε πλάι στον Δάρφο και τον ταρακούνησε. «Πρέπει να σηκωθείς,» του είπε. «Οι εχθροί μας έρχονται. Πρέπει να φύγουμε.»

Ο μισθοφόρος καθάρισε το λαιμό του. «Εχθροί;»

«Οι τοξότες κι οι Λο'ανθάκ. Σήκω.»

Ο Δάρφο φάνηκε να έρχεται στα συγκαλά του. «Ναι, σωστά.»

Η Ναράμια άγγιξε το μέτωπό του. *Ο πυρετός ακόμα τον καίει,* παρατήρησε, και του έδωσε το χέρι της, για να τον βοηθήσει να σηκωθεί.

Ο Βόνιορ πλησίασε, έφιππος. «Ανέβα, Δάρφο,» είπε.

Εκείνος κατένευσε, και, με τη βοήθεια της Ναράμια, κατάφερε να σκαρφαλώσει στη σέλα, πίσω απ'τον Αργκανθικιανό.

Η Θήρνα τον κοίταζε από κάποια απόσταση, έχοντας κι εκείνη ανεβεί στο άλογό της. Στο νου της ήρθαν τα λόγια του: *«Εξακολουθείς να πιστεύεις ότι εγώ ήμουν*

που έβαλα φωτιά στο καραβάνι του πατέρα σου; Εξακολουθείς να το πιστεύεις, ακόμα κι ύστερα απ'αυτό;» Και, υψώνοντας το ξίφος του, είχε δείξει τις φωτιές, μέσα στη νύχτα.

Αν, όμως, δεν ήσουν κι εσύ μπλεγμένος, Δάρφο, τότε πώς γνωρίζεις τη Ναράμια; αναρωτήθηκε η Θήρνα.

«Με τον Ράντλεμ τι θα γίνει;» ρώτησε η Σαρντάλα, πλησιάζοντας την Πτεράργυρη. «Δε φαίνεται να μπορεί να σηκωθεί.»

Η Θήρνα κοίταξε το μισθοφόρο που ήταν τραυματισμένος στα πλευρά. Ο Καθάλο και ο Σιάρνο προσπαθούσαν να τον σηκώσουν, μα εκείνος έμοιαζε να κοιμάται όρθιος. Ο πυρετός τον μάστιζε. Το κεφάλι του έπεφτε μια από δω μια από κει.

«Θα τον πάρω εγώ,» δήλωσε ο Άνρημ. «Κι εσύ, Θήρνα, θα πρέπει να πάρεις τον Ήρλεθ.» Κοίταξε τον τραυματισμένο στο γόνατο πολεμιστή.

Η Πτεράργυρη ένευσε.

Ο Άνρημ ανέβηκε στο άλογό του και ζύγωσε τον Καθάλο και τον Σιάρνο. «Φέρτε τον σε μένα,» τους είπε, τεντώνοντας τα χέρια του, για να πιάσει τον Ράντλεμ κάτω απ'τις μασκάλες. Ο μισθοφόρος των Πορφυρών Χιτώνων και ο έμπορος υπάκουσαν, έτσι ο Ερσαγκμόριος σήκωσε τον βόρειο στη σέλα, εμπρός του. «Εντάξει,» είπε, κρατώντας τον μέσα στην αγκαλιά του και πιάνοντας, συγχρόνως, τα γκέμια του αλόγου του, «μια χαρά τα βολέψαμε.»

Η Βιλράνη και ο Θόρλο βοήθησαν τον Ήρλεθ ν'ανεβεί πίσω από τη Θήρνα. Η Πτεράργυρη έριξε μια ματιά κάτω από το ύψωμα και είδε ότι οι μισθοφόροι του Γυρολόγου κινούνταν. «Καλύτερα να πηγαίνουμε,» είπε, και η ομάδα της ξεκίνησε.

Ο Λούντρινχ είχε, πλέον, βγει ολόκληρος από την Ανατολή, και από τη Δύση είχε αρχίσει να εμφανίζεται ο Βάνσπαρχ. Τα εδάφη που διέσχιζαν, τώρα, η Θήρνα και οι υπόλοιποι ήταν βραχώδη και ξερά στο μεγαλύτερό τους μέρος, και καθόλου φιλικά για όσους βάδιζαν ξυπόλυτοι –ανάμεσα στους οποίους δεν ήταν μόνο η Ναράμια, γιατί, μέσα στο χαλασμό των φλεγόμενων βελών, πολλοί είχαν πεταχτεί πάνω και είχαν αρχίσει να τρέχουν δίχως να ποδεθούν.

Ο Άνρημ, βλέποντας την κατάσταση της ομάδας, σκέφτηκε: *Θα πρέπει, σύντομα, να σταματήσουμε σε κάποιο χωριό. Χρειαζόμαστε πράγματα άμεσης ανάγκης: ρούχα, παπούτσια, τρόφιμα… Και αμφιβάλλω αν τα χρήματα της Θήρνα φτάνουν, προκειμένου να εφοδιαστούμε επαρκώς. Θα χρειαστεί να βρούμε άλλο τρόπο για να πάρουμε ό,τι θέλουμε. Ίσως να αποδειχτεί απαραίτητο ακόμα και να χρησιμοποιήσουμε βία.* Μια ιδέα που απωθούσε τον Άνρημ. Ο λαός του, οι Ερσαγκμόριοι, ήταν, κατά κανόνα, πολεμικός λαός και δεν απέφευγαν τις επιδρομές, είτε σε χωριά, είτε σε καραβάνια, είτε σε άλλες φυλές Ερσαγκμόριων. Εκείνος, όμως, είχε ζήσει πολλά χρόνια ανάμεσα στους Σερανβέλιους για να εξακολουθεί νάναι συνηθισμένος σε τέτοιες νοοτροπίες. Προσπαθούσε να κρατά

μέσα του μονάχα όσα στοιχεία θεωρούσε θετικά στους Ερσαγκμόριους, και οι άσκοπες βιαιοπραγίες δεν ήταν ένα από αυτά. Είχε, πλέον, φτάσει να πιστεύει ότι η βία ήταν χρήσιμη μόνο για αυτοάμυνα. Όταν κάποιος ερχόταν να σου κάνει κακό, τότε, ναι, όφειλες να τη χρησιμοποιήσεις, για να υπερασπιστείς τον εαυτό σου· αλλά, διαφορετικά, όχι.

Στη συγκεκριμένη περίπτωση, όμως, καταλάβαινε πως, αν οι σύντροφοί του δεν εφοδιάζονταν με τα απαραίτητα, οι εχθροί τους θα τους έφταναν και θα τους κομμάτιαζαν… αν, πρώτα, δεν τους κομμάτιαζε η ίδια η ύπαιθρος και ο καιρός. Επομένως, μια επιδρομή σε κάποιο απ'τα ερημικά χωριά ίσως να επιβαλλόταν, τελικά.

Ωστόσο, σκέφτηκε ο Άνρημ, κοιτάζοντας πίσω, *προτού πλησιάσουμε σε χωριό, πρέπει να απομακρυνθούμε κι άλλο από τους διώκτες μας. Βρίσκονται πολύ κοντά. Μονάχα όταν δεν μπορούμε, πλέον, να τους δούμε, κι εκείνοι δεν μπορούν να δουν εμάς, θα έχουμε την ευχέρεια να κάνουμε οτιδήποτε άλλο.*

«Γνωρίζει κανείς ετούτα τα μέρη καλά;» ρώτησε τους συντρόφους του· και, όταν δεν έλαβε απάντηση, επανέλαβε την ερώτηση, δυνατότερα, σε περίπτωση που δεν τον είχαν ακούσει όλοι.

Η Ναράμια μίλησε: «Έχω περάσει από δω κάμποσες φορές. Αλλά δεν ξέρω τα μέρη και σαν το σπίτι μου.»

«Κανείς δεν τα ξέρει τόσο καλά, εκτός απ'τους ανθρώπους που ίσως να κατοικούν εδώ. Γνωρίζεις, όμως, κάποιο μονοπάτι, για ν'απομακρυνθούμε γρήγορα απ'τους κυνηγούς μας;»

«Στο σημείο που είμαστε, όχι. Στην άλλη μεριά των υψωμάτων, όμως, θα έχουμε δύο επιλογές: να ταξιδέψουμε πάνω σε μια ανοιχτή πεδιάδα –όπου ταξίδεψε και το καραβάνι– ή να ταξιδέψουμε μέσα σ'ένα πυκνό δάσος, στα βορειοανατολικά. Θα πρότεινα το δάσος.»

«Το ερώτημα είναι αν θα *προλάβουμε* να φτάσουμε ως εκεί!» είπε ο Θόρλο.

«Καλό θα ήταν, επομένως,» τόνισε ο Βόνιορ, «ν'αρχίσουμε, πάλι, να τρέχουμε.»

Ο Θόρλο διαφώνησε: «Τα υψώματα είν'επικίνδυνα, γενναίε μου. Κι άμα άλλος ένας σπάσει τα πόδια του, τελείωσε, θα πρέπει να τον αφήσουμε πίσω. Δεν υπάρχει άλλο άλογο για να τον κουβαλήσει κι αυτόν.»

«Τι προτιμάς, τον σίγουρο θάνατο ή τον πιθανό;»

«Ο σίγουρος θάνατος είναι ν'αρχίσουμε να τρέχουμε εδώ πάνω–»

«Σύντομα, θα βρεθούμε εντός της εμβέλειας των τόξων των εχθρών μας, αν *δεν* τρέξουμε!» τόνισε ο Βόνιορ.

Ο Θόρλο μόρφασε. «Από πότε άρχισαν οι *δούλοι* να παίρνουν τις αποφάσεις ανάμεσα στους Σερανβέλιους;»

Η όψη του Βόνιορ σκοτείνιασε.

«Πρόσεχε τα λόγια σου, μισθοφόρε,» προειδοποίησε η Θήρνα τον Θόρλο. «Εξαιτίας αυτών των δούλων βρίσκεσαι ζωντανός.»

Εκείνος κάγχασε. «Καλό κι αυτό! Αν θέλεις να μάθεις, κυρία Πτεράργυρη, χωρίς εσάς θα ήμουν τώρα χιλιόμετρα μακριά από δω, και πολύ πιο ασφαλής απ'ό,τι μαζί σας.»

«Φύγε, τότε!» αντιγύρισε η Θήρνα, οργισμένη απ'τον τόνο και τον τρόπο του μισθοφόρου. «Κανείς δε σε κρατά.»

«Πόσο μακριά νομίζεις ότι θα πας, μέσα σε τούτους τους τόπους, Θόρλο;» είπε η Σαρντάλα. «Δεν έχεις μαζί σου ούτε όπλα ούτε εφόδια. Και παντού γύρω απλώνονται ερημιές, για δεκάδες χιλιόμετρα. Το πιο κοντινό πολιτισμένο μέρος είναι η Έβεραν, διακόσια-και-βάλε χιλιόμετρα από εδώ. Εκτός αν θες να κατευθυνθείς προς τα σύνορα του Πάρντβακ… ελπίζοντας πως οι εχθροί μας δε θα σε αντιληφτούν.»

Ο Θόρλο προτίμησε να μείνει σιωπηλός.

«Ναράμια,» ρώτησε ο Άνρημ, «πότε θα είμαστε στην άλλη μεριά των υψωμάτων;»

«Με το ρυθμό που πηγαίνουμε, ως το βράδυ, υποθέτω.»

«Ναι,» συμφώνησε ο Ερσαγκμόριος, «κι εγώ το ίδιο νομίζω.» Θυμόταν ετούτα τα υψώματα από τότε που εκείνος κι η Θήρνα είχαν περάσει από εδώ, ακολουθώντας το καραβάνι.

«Και τι θα γίνει αν οι κυνηγοί μας μας προλάβουν μέχρι το βράδυ;» έθεσε το ερώτημα ο Βόνιορ.

«Δε θα μας προλάβουν,» είπε ο Άνρημ. «Αν συνεχίσουμε να ταξιδεύουμε έτσι, σταθερά, δε θα μας προλάβουν.»

Ο Βόνιορ έμοιαζε να εξακολουθεί να έχει τις αμφιβολίες του.

Το μεσημέρι, ο Θόρλο πήγε πίσω, για να κατοπτεύσει, και, όταν επέστρεψε, είπε στους υπόλοιπους ότι οι εχθροί σταματούσαν. «Βρίσκονται, όμως, πιο κοντά μας, νομίζω.»

«Πόσο πιο κοντά;» ρώτησε ο Βόνιορ.

«Δεν έβγαλα τη μεζούρα μου, να μετρήσω!» αντιγύρισε ο Θόρλο.

Η Σαρντάλα είπε στη Θήρνα: «Θα σταματήσουμε για το μεσημέρι, έτσι;»

Η Πτεράργυρη φάνηκε διστακτική. Αν, όπως έλεγε ο Θόρλο, οι εχθροί βρίσκονταν πιο κοντά, τότε ίσως θα ήταν φρόνιμο να συνεχίσουν, προκειμένου να κερδίσουν έδαφος. Ωστόσο, από μια άλλη σκοπιά, οι σύντροφοί της ήθελαν, αναμφίβολα, ανάπαυση. Ο ύπνος που είχαν κάνει το πρωί ήταν ελάχιστος, και η οδοιπορία επάνω στα υψώματα τούς είχε κουράσει. Αν συνέχιζαν, μπορεί να κέρδιζαν λίγο έδαφος βραχυπρόθεσμα, αλλά μακροπρόθεσμα θα έχαναν, γιατί η εξάντληση θα τους κατατρόπωνε. *Επομένως, καλύτερα να φυλάξουμε τις δυνάμεις*

μας. Η μέθοδος είναι που, συνήθως, οδηγεί στη νίκη, και σπάνια –έως ποτέ– η παρόρμηση.

«Ναι,» απάντησε στη Σαρντάλα, «θα σταματήσουμε.»

Η επιτηρήτρια κατένευσε, μοιάζοντας να εγκρίνει. Αναμφίβολα, αν η Θήρνα είχε πει *Όχι, δε θα σταματήσουμε*, θα διαφωνούσε μαζί της.

Η ομάδα στάθμευσε κάτω από έναν κρημνό. Ο Άνρημ και ο Βόνιορ άναψαν τρεις φωτιές (έτσι κι αλλιώς, τώρα, δεν είχε νόημα να προσπαθούν να κρυφτούν από τους διώκτες τους· αυτοί γνώριζαν ακριβώς πού βρίσκονταν) και μοίρασαν ό,τι φαγητό είχαν ανάμεσα στους συντρόφους τους.

Είμαστε τρεις άνθρωποι, σκέφτηκε ο Άνρημ, έχοντας στο μυαλό του τον εαυτό του, τον Αργκανθικιανό, και τη Θήρνα. *Τα εφόδιά μας είναι αδύνατον να φτάσουν για μια ομάδα που αριθμεί* –μέτρησε τα μέλη– *δέκα ανθρώπους, εκτός από εμάς.*

«Θα φυλάξω την πρώτη σκοπιά,» είπε στην Πτεράργυρη, και σκαρφάλωσε στον κρημνό, απ'όπου μπορούσε να δει εύκολα τον Γυρολόγο και τους μισθοφόρους του.

Από κάτω, η Θήρνα κάθισε σε μια πέτρα, τρώγοντας ένα κομμάτι ψωμί μαζί με τυρί. Ο νους της ήταν κουρασμένος, κι ετούτη τη στιγμή, πραγματικά, δεν σκεφτόταν τίποτα. Αισθανόταν να έχει στερέψει από σκέψεις. Η εξουθένωση και η αγωνία τις είχαν κλέψει όλες.

Η Σαρντάλα πλησίασε, για να σταθεί εμπρός της. «Θήρνα Πτεράργυρη,» είπε, «θα μπορούσαμε να μιλήσουμε;»

Να μιλήσουμε; Αναρωτιέμαι για τι… Ανασήκωσε τους ώμους της. «Κάθισε.»

Η Σαρντάλα πήρε θέση δίπλα στη Θήρνα, παραμερίζοντας τα καστανόξανθα μαλλιά απ'το πρόσωπό της. «Θέλω να μιλήσουμε για τον Δάρφο.»

Για τον Δάρφο… Η Θήρνα την κοίταξε ερευνητικά. «Γιατί;»

«Είπες ότι τον παρακολουθούσες. Και τώρα, είναι η δική μου σειρά να ρωτήσω *γιατί*.»

«Δεν απάντησες, όμως, ακόμα στο δικό μου *γιατί*, Σαρντάλα.»

«Απάντησα.»

«Όχι πλήρως.»

«Εντάξει,» είπε η Σαρντάλα. «Θέλω να μιλήσουμε για τον Δάρφο διότι, κατά πρώτον, η εμφάνισή σου ήταν… απρόσμενη τουλάχιστον, Θήρνα Πτεράργυρη· και, κατά δεύτερον, προτιμώ να γνωρίζω τι συμβαίνει ανάμεσα στους ανθρώπους με τους οποίους συνταξιδεύω. Ο Δάρφο είπε ότι… πιστεύεις πως *εκείνος* ήταν που έβαλε φωτιά στο καραβάνι του πατέρα σου. Αληθεύει αυτό; Πραγματικά, το πιστεύεις;»

Η Θήρνα έμεινε σιωπηλή για λίγο, τρώγοντας. *Εσύ δουλεύεις για τον Βισκάλο, Σαρντάλα. Δεν ξέρω τι θα έπρεπε να σου πω και τι όχι.* «Ναι, έχει περάσει απ'το μυαλό μου,» αποκρίθηκε, δήθεν αδιάφορα.

Η Σαρντάλα μειδίασε. «Έχει… περάσει απ'το μυαλό σου; Εγώ θα νόμιζα ότι έχεις και κάποιες αποδείξεις, για να τον ακολουθήσεις ως εδώ–»

«Πού θες να καταλήξεις;»

«Πουθενά. Θέλω, όμως, να μάθω τι συμβαίνει, όπως σου είπα. Γιατί, αν αυτός ο Δάρφο είναι επικίνδυνος, καλό θα ήταν να το γνωρίζω.»

«Αν ο εργοδότης σου τον θεωρούσε επικίνδυνο, δε θα τον είχε προσλάβει, σωστά;» Η Θήρνα την ατένισε προσεκτικά, αναμένοντας την αντίδρασή της σ'ετούτο.

«Μπορεί να έκανε λάθος. Αλλά, αν θες την προσωπική μου άποψη, δε νομίζω ότι έκανε. Δε νομίζω ότι ο Δάρφο είναι επικίνδυνος. Εξάλλου, άλλοι ήταν εκείνοι που επιτέθηκαν στο καραβάνι μας. Γι'*αυτούς* τι γνωρίζεις, Θήρνα;»

«Τίποτα,» αποκρίθηκε η Πτεράργυρη. «Το μόνο που ξέρω είναι πως πρόκειται για μια ομάδα, αποτελούμενη εν μέρει από έναν Γυρολόγο και μερικούς Λο'ανθάκ και εν μέρει από καμια ντουζίνα μισθοφόρους τοξότες.»

«Γυρολόγος…» Η Σαρντάλα κοίταξε το έδαφος, συνοφρυωμένη. «Γυρολόγος που να επιτίθεται σε Σερανβέλιο καραβάνι. Γνωρίζεις, ασφαλώς, ότι αυτό είναι παράνομο, έτσι;»

«Ναι. Γι'αυτό κιόλας μας καταδιώκει, τώρα. Δε θέλει να επιστρέψουμε στη Σερανβέλ–»

«–και να τον αποκαλύψουμε,» είπε η Σαρντάλα, στρέφοντας το βλέμμα της στη Θήρνα. «Πρέπει, όμως. Πρέπει, οπωσδήποτε. Αυτό που συνέβη χτες βράδυ είναι ανήκουστο, και πολύ, πολύ ανησυχητικό.»

«Το καταλαβαίνω.» *Γιατί μου δίνεις την εντύπωση πως μιλάς σαν κάτι παραπάνω από μια απλή επιτηρήτρια καραβανιού;*

«Νομίζεις πως θα ήταν δυνατόν να υπάρχει κάποια σχέση ανάμεσα σ'αυτόν το Γυρολόγο και σ'εκείνους που πυρπόλησαν το καραβάνι του πατέρα σου;»

Η Θήρνα κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Το νομίζεις εσύ;»

Η Σαρντάλα μόρφασε. «Δεν ξέρω. Πάντως, ο Γυρολόγος κι αυτοί οι μισθοφόροι μού φαίνονται πολύ πιο ύποπτοι απ'τον Δάρφο. Δε μπορώ να καταλάβω γιατί τον υποπτεύεσαι, Θήρνα…»

Η Πτεράργυρη τελείωσε το φαγητό της και άνοιξε ένα φλασκί, για να πιει μια γουλιά κρασί που είχε αγοράσει από την Έβεραν. «Θέλεις οπωσδήποτε να σου εξηγήσω, έτσι; Να σου εξηγήσω γιατί παρακολουθούσα τον Δάρφο…»

«Οφείλω να ομολογήσω πως ναι. Η εμφάνιση της μεγάλης κόρης του Νολράκο Πτεράργυρου είναι το ίδιο περίεργη με την επίθεση ενός Γυρολόγου εναντίον ενός Σερανβέλιου καραβανιού.»

Η Θήρνα χαμογέλασε. *Ναι, σωστά, δεν έχεις άδικο.* «Ο Δάρφο γνωρίζει τη γυναίκα που παρακολουθούσε το καραβάνι του πατέρα μου και που χτύπησε εμένα και τον Άνρημ, όταν επιχειρήσαμε να την πλησιάσουμε. Επίσης, ο Δάρφο ήταν που πρότεινε στον πατέρα μου να πιάσουμε έναν Γκρίζο Ταύρο.»

«Δεν αντιλαμβάνομαι ποια σχέση έχουν όλα αυτά μεταξύ τους. Γι'αυτή τη γυναίκα που λες δεν έχω ξανακούσει. Έχω, όμως, ακούσει πως ο Νολράκο είχε φέρει έναν Γκρίζο Ταύρο στην έπαυλή του, ο οποίος έφυγε όταν άρχισε η πυρκαγιά.»

«Ο θηρευτής του Γκρίζου Ταύρου ήταν που άναψε τη φωτιά.»

«Ναι, κι ετούτο το έχω ακούσει. Αλλά και ο θηρευτής και το θηρίο χάθηκαν, σωστά;»

«Σωστά.»

«Και πιστεύεις ότι ο Δάρφο έφερε τον θηρευτή *επίτηδες* στο καραβάνι, ώστε αυτός να μπορέσει να προκαλέσει τη ζημιά που προκάλεσε;»

«Δεδομένων των στοιχείων που έχω, δε θα το απέκλεια.» Η Θήρνα ήπιε άλλη μια γουλιά κρασί και, ύστερα, τάπωσε το φλασκί της.

«Και η γυναίκα που ανέφερες; Η γυναίκα που παρακολουθούσε το καραβάνι του πατέρα σου; Ποια είν'αυτή;»

«Η Ναράμια.»

«Η… Ναράμια;»

«Ναι, η Ναράμια που βρίσκεται, τώρα, μαζί μας.»

Η Σαρντάλα λοξοκοίταξε τη μελαχρινή γυναίκα που καθόταν δίπλα στον τραυματισμένο Δάρφο, ακονίζοντας το ξίφος της με μια πέτρα. «Είσαι σίγουρη;»

«Ναι. Και θέλω να μάθω ποιος κρύβεται από πίσω της.»

«Υποπτεύεσαι κάποιον;»

Ναι, τον εργοδότη σου, σκέφτηκε η Θήρνα· αλλά είπε: «Όχι. Θα μπορούσε νάναι ο οποιοσδήποτε.»

«Θα μπορούσε νάναι το ίδιο πρόσωπο που βρίσκεται πίσω από τον Γυρολόγο και τους μισθοφόρους τοξότες.»

«Γιατί το λες αυτό;»

«Θήρνα, νομίζεις πως είναι τυχαίο που έχουν συμβεί τόσα σε εμπόρους, τον τελευταίο καιρό; Ο πατέρας σου υπέστη τρεις πανωλεθρίες, που τον κατέστρεψαν οικονομικά· η Πυρόφθαλμη δέχτηκε ένα μεγάλο πλήγμα στην Έρσαγκμορ· και τώρα, ο Βισκάλο Άρντλεθ έγινε στόχος ετούτης της… *αλλόκοτης* επίθεσης.»

«Θες να πεις ότι υπάρχει κάτι που τα συνδέει όλ'αυτά;»

«Νομίζεις πως όχι;»

Η Θήρνα συνοφρυώθηκε. «Μου κάνει εντύπωση που έχεις ασχοληθεί τόσο, Σαρντάλα…»

«Εντύπωση; Γιατί; Αυτή είναι η δουλειά μου.»

«Να κάνεις τέτοιες υποθέσεις;»

Η Σαρντάλα γέλασε, κοφτά. «Όχι. Αλλά, όταν είσαι επιτηρήτρια σε καραβάνια, οφείλεις να ξέρεις από τι μπορεί να κινδυνέψουν.»

Ναι, σκέφτηκε η Θήρνα, *λογικά ακούγονται αυτά που λες. Ο τρόπος, όμως, που τα λες δείχνει έναν… ασυνήθιστο επαγγελματισμό.* Στη ζωή της είχε γνωρίσει πολλούς

εμπόρους, καθώς και επιτηρητές καραβανιών (που, τις περισσότερες φορές, ήταν έμποροι κι οι ίδιοι), όμως ουδέποτε είχε γνωρίσει κάποιον σαν τη Σαρντάλα. Συνήθως, όταν συζητούσαν για τέτοια θέματα, μιλούσαν είτε με φημολογίες («Πριν από καμια δεκαπενταριά μέρες, άκουσα ότι…»), είτε με φόβο («Η Φλόγα να μας φυλά από τις κακοτοπιές!»), είτε με προσποιητό παλικαρισμό («Εμένα δε με τρομάζουν αυτά· τους ξέρω εγώ τους ληστές της περιοχής!»). Αλλά εκείνη μιλούσε όπως θα μιλούσε και για τον καιρό: σαν να ήθελε να σου πει ότι αύριο θα έβρεχε κι έπρεπε να προσέχεις τις λάσπες στο δρόμο.

«Δουλεύεις από παλιά για τον Βισκάλο Άρντλεθ;» τη ρώτησε η Θήρνα.

«Πρόσφατα μπήκα στις υπηρεσίες του.»

«Πόσο πρόσφατα;»

«Ετούτη είναι η πρώτη μου αποστολή,» εξήγησε η Σαρντάλα. «Ο επιτηρητής που ήταν ν'αναλάβει το καραβάνι αρρώστησε και πρότεινε εμένα στον κύριο Άρντλεθ. Ήμουν τυχερή… αλλά η τύχη μου στέρεψε χτες βράδυ, προφανώς. Δεν είμαι σίγουρη αν ο κύριος Άρντλεθ θα με κρατήσει στη δούλεψή του, ύστερα από αυτή την πανωλεθρία.»

«Δεν ήταν δικό σου το φταίξιμο.»

«Ελπίζω κι εκείνος να το δει έτσι,» είπε η Σαρντάλα, καθώς σηκωνόταν. «Πηγαίνω να ξεκουραστώ λίγο, τώρα. Θα ξανασυζητήσουμε, Θήρνα Πτεράργυρη.»

Ανυπομονώ, σκέφτηκε η Θήρνα, βλέποντας την επιτηρήτρια ν'απομακρύνεται. *Είμαι σίγουρη πως υπάρχουν πολλά που δε μου έχεις πει.*

Ύστερα, οι συλλογισμοί της στράφηκαν στις πανωλεθρίες: Το πλοίο του πατέρα της είχε εξαφανιστεί κοντά στους βάλτους Λό'ορ-θιλ· το ένα του καραβάνι είχε καταστραφεί ολοσχερώς από ληστές, ερχόμενο από το Φερντίν-Ος (όλοι οι άνθρωποι εντός του είχαν σκοτωθεί)· και το δεύτερο καραβάνι είχε πυρποληθεί έξω απ'την ίδια του την έπαυλη. Μετά, είχαν κυκλοφορήσει φήμες ότι ένα καραβάνι της Σαμάλθα Πυρόφθαλμης είχε δεχτεί επίθεση και είχε διαλυθεί, από ληστές, στην Έρσαγκμορ. Και τώρα, το καραβάνι του Βισκάλο Άρντλεθ είχε καταστραφεί από έναν *Γυρολόγο*, μα τη Φλόγα!

Υπάρχει κάτι που να τα συνδέει όλ'αυτά; Οι πανωλεθρίες δεν έχουν ούτε καν συμβεί στην ίδια περιοχή. Μία έγινε στη θάλασσα, μία κοντά στο Φερντίν-Ος, μία στα περίχωρα της Σερανβέλ, μία στην Έρσαγκμορ, και μία σχεδόν στα σύνορα του Πάρντβακ.

Μονάχα ένα κοινό μπορούσε να δει η Θήρνα: πως όσοι είχαν υποστεί καταστροφές ήταν Σερανβέλιοι. Επίσης, υποθέτοντας ότι όλα τούτα συνδέονταν, τότε αποκλείεται να ήταν ο Βισκάλο που είχε χτυπήσει τον πατέρα της, γιατί, απ'ό,τι φαινόταν, κι ο ίδιος ο Άρντλεθ ήταν θύμα.

Ποιος θα μπορούσε να έχει στόχο Σερανβέλιους εμπόρους; Κάποιος οικονομικός αντίπαλος της Πόλης των Ανοιγμάτων, προφανώς. Και ο πιο φανερός της αντίπαλος ήταν οι Τρεις Πόλεις, στα βόρεια.

Πώς είναι, όμως, δυνατόν να μπορούν να προκαλέσουν καταστροφές, ουσιαστικά, παντού; Σίγουρα, δεν έχουν τόσο μεγάλη επιρροή!

Από την άλλη, βέβαια, αν υπήρχε ένα καλό σχέδιο, όπως αυτό με τον θηρευτή– Αλλά, και πάλι, ποιος επικοινώνησε μαζί του; Ποιος είχε απλωμένα τα πλοκάμια του ως το Πάρντβακ;

Και ο Γυρολόγος; Ο Γυρολόγος προερχόταν *από την ίδια τη Σερανβέλ!* Είχαν, άραγε, οι Τρεις Πόλεις τόση δύναμη, ώστε να μπορούν να επηρεάσουν ακόμα και τους Γυρολόγους της Πόλης των Ανοιγμάτων;

Μα τη Φλόγα… αν ισχύει αυτό, τότε είναι σαν να μπορούν να καταστρέψουν και την πόλη ολόκληρη, οποιαδήποτε στιγμή!

Αποκλείεται, όμως, να ήταν έτσι τα πράγματα. Ο νους του ανθρώπου βάζει πολλά όταν βρίσκεται τυλιγμένος στο σκοτάδι της άγνοιας… *Εγώ, όμως, έχω κοντά μου τη λάμπα που, φωτίζοντας, θα διώξει το σκοτάδι, ή, τουλάχιστον, ένα μεγάλο μέρος του,* σκέφτηκε η Θήρνα, στρέφοντας τη ματιά της στη Ναράμια, η οποία είχε πάψει να ακονίζει το ξίφος της και κοιμόταν.

Θα μιλήσουμε πολύ σύντομα οι δυο μας…

Πώς βρέθηκα, πάλι, εδώ;

Γύρω μου τυλίγεται και ξετυλίγεται ο απέραντος λαβύρινθος κάτω από την πόλη… και νομίζω ότι με κυνηγάνε. Ναι, σίγουρα με κυνηγάνε. Μπορώ να τους ακούσω: ν'ακούσω τα πόδια τους επάνω στις πανάρχαιες πέτρες, τις βαριές τους ανάσες, και τα γρυλίσματά τους. Ποιοι είναι; Δε θυμάμαι νάχω δει τα πρόσωπά τους. Βλέπω μονάχα τις φιγούρες τους, από τα βάθη των στενών περασμάτων, και δεν τους περιμένω να πλησιάσουν. Πρέπει ν'απομακρυνθώ –να τους ξεφύγω!

Και κανένα Λό'ορ δε βρίσκεται κοντά, για να με βοηθήσει. Μ'εγκατέλειψαν; Και αυτά και ο Γέροντας; Μ'εγκατέλειψαν στο έλεος αυτών των φονιάδων;

Τρέχω, αγκομαχώντας. Ο αέρας μοιάζει τόσο λίγος εδώ. Σαν κάτι να με πνίγει. Και οι διώκτες μου με οδηγούν ολοένα και πιο βαθιά μέσα στο λαβύρινθο: κάτω, κάτω, κάτω, κάτω… Καλύτερα· εκεί, ίσως βρω τα Λό'ορ, ίσως βρω τον Γέροντα των Ανοιγμάτων: ίσως βρω βοήθεια.

Τα πόδια μου, που είναι πληγιασμένα και με πονάνε, σκοντάφτουν κάπου. Καταριέμαι και κοιτάζω –για να δω το κουφάρι του Δάρφο. Τα χείλη του είναι κατάλευκα, όπως και το πρόσωπό του. Τα μάτια του κοιτάζουν ψηλά, ακίνητα, άψυχα. Γυαλίζουν σαν κρύσταλλα. Υπάρχουν τραύματα παντού επάνω στο σώμα του. Τραύματα που φαίνονται νάναι από δαγκώματα και νυχιές. Τι πλάσματα τού το

έκαναν αυτό; Τα Λό'ορ; Ω, Μεγάλη Φλόγα, δεν έπρεπε ποτέ να τα είχαν επικαλεστεί! Ποτέ!

Οι κυνηγοί ζυγώνουν. Πρέπει να τρέξω!

Και τρέχω, εγκαταλείποντας τον Δάρφο. Κάτω απ'τα πόδια μου, αισθάνομαι, τώρα, νερό. Βούρκος. Έλος. Ω ναι, έχω καταδυθεί πολύ μέσα στο λαβύρινθο. Κι όμως, εκείνοι ακόμα με καταδιώκουν.

Ξαφνικά, σ'έναν τοίχο βλέπω ένα παράθυρο. Σταματάω, παραξενεμένη. Μέσα στο παράθυρο υπάρχει μονάχα σκοτάδι, πυκνό, κατάμαυρο σκοτάδι, έρεβος. Κι από εκεί ξεχωρίζει, γρήγορα, μια ανθρώπινη φιγούρα, σαν να ξετυλίγεται από κάποιον μαγικό μανδύα.

Η Θήρνα Πτεράργυρη!

Απλώνει το χέρι της, για να μ'αρπάξει. Τα νύχια της είναι μεγάλα και γαμψά. Πετάγομαι πέρα και της ξεφεύγω. Γρυλίζει κάτι πίσω μου, κάτι που δεν καταφέρνω ν'ακούσω, καθώς τρέχω κατά μήκος ενός περάσματος που με οδηγεί ακόμα πιο βαθιά.

Φτάνω σε μια μεγάλη αίθουσα, γεμάτη στάσιμο νερό. Κανονικό έλος. Οικολογικό περιβάλλον για Λό'ορ. Κανένα Λό'ορ, όμως, δεν είναι εδώ κοντά. Κανένα, και–

–οι φονιάδες με έχουν βρει!

Πώς – πώς βρέθηκαν μπροστά μου; Πώς βρέθηκαν γύρω μου;

Βγαίνουν από διόδους και περάσματα, από χαραματιές στους τοίχους, από το νερό, από την οροφή. Φοράνε μαύρες ενδυμασίες και μαύρες κουκούλες, που έχουν τρύπες μόνο για τα μάτια και το στόμα. Μάτια κατάλευκα, με τις κόρες τους σχεδόν αόρατες. Σε κάθε τους χέρι κρατούν ξιφίδιο.

Λο'ανθάκ! Μα τη Φλόγα, Λο'ανθάκ! Είμαι καταδικασμένη, και δεν έχω κανένα όπλο επάνω μου–

Κρέμομαι από το ταβάνι κι από κάτω βλέπω το σώμα μου, και Λό'ορ παντού τριγύρω–

Νιώθω
το αίμα
που ρέει
εντός τους.

–Αρπάζω την κουκούλα ενός φονιά και την τραβάω, βγάζοντάς την και πετώντας την μες στο βούρκο.

Και το πρόσωπό του δεν είναι πρόσωπο ανθρώπου. Ένα Λό'ορ μ'αντικρίζει, με κιτρινιάρικα μάτια και δηλητήριο να στάζει απ'τα δόντια του–

Η Ναράμια ξύπνησε, ακούγοντας τον Βόνιορ να λέει τ'όνομά της.

«Ναράμια. Ξύπνα. Πρέπει να φύγουμε. Ο εχθρός κινείται.»

Ο Δάρφο άκουσε τα λόγια τούτα μέσα στον ύπνο του, και άνοιξε τα βλέφαρά του, παρά τον πόνο στο κεφάλι του. Ο Βόνιορ ήταν παραδίπλα, γονατισμένος στο ένα γόνατο και μιλώντας στη Ναράμια, η οποία τώρα ανασηκωνόταν και του έλεγε: «Εντάξει, έρχομαι.»

Ο δούλος ορθώθηκε και στράφηκε στον Δάρφο, παρατηρώντας ότι τα μάτια του ήταν ανοιχτά. «Έχεις ξυπνήσει…»

«Μόλις,» είπε εκείνος, νιώθοντας τη γλώσσα του δύσκαμπτη μέσα στο στόμα του. «Μόλις.» Στηριζόμενος στους αγκώνες του, προσπάθησε κι αυτός ν'ανασηκωθεί.

«Έχει πέσει ο πυρετός σου;» ρώτησε η Ναράμια.

«Δεν ξέρω, δε νομίζω…»

Η Ναράμια ακούμπησε το χέρι της στο μέτωπό του. «Ζεστός είσαι ακόμα.»

«Λόγω του καλοκαιριού,» ρουθούνισε ο Δάρφο.

Η Ναράμια τον βοήθησε να σταθεί όρθιος. Γύρω του, ο μισθοφόρος είδε πως κι όλοι οι υπόλοιποι σηκώνονταν, ή είχαν ήδη σηκωθεί. Ο Βόνιορ ανέβηκε στο άλογό του, και ο Δάρφο σκαρφάλωσε πίσω από τον Αργκανθικιανό, μουγκρίζοντας.

Ο Άνρημ πλησίασε, έφιππος, τη Ναράμια. Μαζί του στη σέλα βρισκόταν ο Ράντλεμ, που το τραύμα στα πλευρά του εξακολουθούσε να τον έχει αποχαυνωμένο. «Θα έχουμε βγει απ'τα υψώματα ώς το βράδυ;»

«Νομίζω πως ναι. Αν κινηθούμε γρήγορα, χωρίς κανένα δυσάρεστο επεισόδιο. Οι διώκτες μας είναι κοντά;»

«Πιο κοντά απ'ό,τι θα θέλαμε να είναι,» είπε η Θήρνα, πλησιάζοντας, έφιππη κι εκείνη. Πίσω της, στη σέλα, ήταν ο Ήρλεθ, ο Πορφυρός Χιτώνας με την πληγή στο γόνατο.

«Ας μην τους αφήσουμε, λοιπόν, να μας ζυγώσουν περισσότερο,» τόνισε ο Θόρλο, αρχίζοντας να βαδίζει πρώτος, μ'ένα σπαθί στο χέρι, το οποίο πρέπει να είχε πάρει από κάποιον άλλο μισθοφόρο (μάλλον, τον Ράντλεμ ή τον Ήρλεθ). «Κουνηθείτε.»

«Ό,τι πεις, αφεντικό…» μουρμούρισε ο Δάρφο, κάτω απ'την ανάσα του.

Ο Βόνιορ μειδίασε, καθώς ωθούσε το άλογό του να ξεκινήσει. «Τον ξέρεις από παλιά;»

«Ποιον; Το Θόρλο;» μούγκρισε ο Δάρφο. «Δεν τον έχω ξαναδεί στη ζωή μου… Είναι, όμως, περίεργος.»

«Περίεργος;»

«Ναι,» είπε ο Δάρφο, μα δεν εξήγησε τίποτα περισσότερο. Το κεφάλι του ήταν βαρύ και η γλώσσα του μουδιασμένη· δεν είχε όρεξη για κουβέντα. *Ο Θόρλο κάτι ήθελε από εμένα και τους μισθοφόρους μου,* συλλογίστηκε μόνο. *Κάτι ήθελε…*

Η ομάδα ταξίδεψε σιωπηλά επάνω στα βραχώδη υψώματα, καθώς οι ήλιοι είχαν αρχίσει ο ένας να κατευθύνεται προς την Ανατολή κι ο άλλος προς τη Δύση, κάνοντας τις σκιές των βράχων και των λιγοστών δέντρων να τεντώνονται, σαν να

ήθελαν να ξεπιαστούν μετά από τον μεσημεριανό τους ύπνο. Μονάχα τα βήματα των συντρόφων ακούγονταν, καθώς και οι οπλές των αλόγων τους.

Ο Άνρημ, όμως, δεν ενδιαφερόταν γι'αυτούς τους ήχους, αλλά για τους ήχους που πιθανώς να έρχονταν από πίσω τους: από αυτούς που τους κυνηγούσαν. Μα εκείνοι δεν έμοιαζαν να κάνουν κανέναν θόρυβο· τα ευαίσθητα αφτιά του Ερσαγκμόριου δεν έπιαναν τίποτα. Δεν άκουγε κάτι το οποίο θα μπορούσε να τον πληροφορήσει για την απόσταση των διωκτών τους.

Κι ετούτο δεν του άρεσε καθόλου. Δεν ήθελε οι εχθροί να εξαπολύσουν, ξαφνικά, βέλη εναντίον τους, προτού εκείνοι προλάβουν να βρουν κάποιο μέρος να καλυφτούν· γιατί τότε θα ήταν σίγουρα καταδικασμένοι.

Προσπάθησε να πείσει τον εαυτό του πως ο λόγος που δεν άκουγε κανέναν θόρυβο ήταν η απόσταση ανάμεσα στις δύο ομάδες. *Δε μας έχουν πλησιάσει αρκετά ακόμα.*

Έριξε μια ματιά πάνω απ'τον ώμο του, μα, εκτός από βράχια, μερικά ξερόδεντρα, και τρία πουλιά που φτερούγιζαν πάνω απ'τα υψώματα, δεν είδε τίποτα.

Ο τραυματισμένος Ράντλεμ μούγκρισε μέσα στην αγκαλιά του.

Πνεύματα, προσευχήθηκε ο Άνρημ, *συντρέξτε μας.*

Όταν η νύχτα έπεσε, άρχισαν να κατεβαίνουν από τα υψώματα, προχωρώντας επάνω σε μια πλαγιά. Αντίκρυ τους μπορούσαν, στο φως των τεσσάρων φεγγαριών, να δουν μια ανοιχτή πεδιάδα, ενώ στα βορειοανατολικά υπήρχε μια περιοχή βουτηγμένη στο πυκνό σκοτάδι: το δάσος που είχε αναφέρει η Ναράμια. Το δάσος που ήταν, για την ώρα, ο προορισμός τους.

Οι πάντες ήταν εξουθενωμένοι, μα ήξεραν ότι δεν μπορούσαν να ξεκουραστούν εκτός αν έφταναν εκεί και κρύβονταν απ'τα μάτια των διωκτών τους.

«Οι τοξότες!» φώναξε ο Θόρλο, δείχνοντας πίσω.

Στράφηκαν και είδαν ότι, πράγματι, στην άκρη των υψωμάτων βρίσκονταν οι εν λόγω μισθοφόροι, με τα τόξα τους στα χέρια και περνώντας βέλη στις χορδές. Ανάμεσά τους στεκόταν κάποιος κουκουλοφόρος· η μορφή του ήταν σκοτεινή μέσα στη νύχτα. Σαν Σκιά.

Ο Γυρολόγος, σκέφτηκε η Θήρνα, την ίδια στιγμή που η Ναράμια κραύγαζε: «Τρέξτε! Προς το δάσος! Τρέξτε!»

Και άρχισαν να τρέχουν, ενώ βέλη σφύριζαν πίσω τους.

Η Θήρνα δεν περίμενε τους άλλους, που πήγαιναν με τα πόδια· σπιρουνίζοντας το άλογό της, το έβαλε να καλπάσει, κατεβαίνοντας την πλαγιά πρώτη. Ο Βόνιορ κι ο Άνρημ, σύντομα, βρέθηκαν κοντά της.

Ο δεύτερος καταράστηκε, επειδή, κρατώντας τον Ράντλεμ, δεν μπορούσε να χρησιμοποιήσει το τόξο του.

«Μη σκας, Ερσαγκμόριε,» του είπε ο Βόνιορ. «Ένα τόξο δε θα έκανε καμία διαφορά. Θα έπρεπε να έχουμε τουλάχιστον οι μισοί τόξα, για να πεις ότι θα γινόταν κάτι.»

Η Θήρνα έστρεψε το άλογό της προς το σκοτεινό δάσος, καλπάζοντας. Οι δύο δούλοι της την ακολούθησαν, αφήνοντας τους υπόλοιπους πίσω.

«Ορίστε!» μούγκρισε ο Θόρλο, βλέποντάς τους ν'απομακρύνονται. «Με την πρώτη ευκαιρία, προδοσία! Αλλά το περίμενα. Όταν τα πράματα σκούραιναν, αυτοί με τ'άλογα θα έστριβαν…»

«Κλείστο,» του είπε η Ναράμια, που έτρεχε πλάι του. «Λαχανιάζεις άσκοπα τον εαυτό σου.»

«Ευχαριστώ για τη συμβουλή –θα μου φανεί πολύ χρήσιμη όταν η πλάτη μου έχει γίνει πλάτη σκαντζόχοιρου!»

«Σύντομα, θα είμαστε εκτός του βεληνεκούς τους–»

«*Αααργκχ!*»

Η κραυγή δεν ήταν του Θόρλο, και εκείνος κι η Ναράμια κοίταξαν πάνω απ'τον ώμο τους, για να δουν ότι ο Σολντράνο είχε πέσει, μ'ένα βέλος μπηγμένο στη ράχη.

«Σκατά,» μούγκρισε ο Θόρλο. «Τι σου έλεγα;»

Οι τοξότες ξεκίνησαν να κατεβαίνουν, αργά, την πλαγιά, ενώ εξακολουθούσαν να εξαπολύουν βέλη.

«'Σύντομα, θα είμαστε εκτός του βεληνεκούς τους,' ε;» συνέχισε να μιλά ο Θόρλο. «Ξέχασες ότι κι εκείνοι μπορούν να περπατήσουν!»

«Σκάσε και τρέχα. Αν φανούμε αρκετά γρήγοροι και φτάσουμε στο δάσος, θα γλιτώσουμε μια και καλή από δαύτους.» Η Ναράμια γρύλισε, καθώς το εσωδερμικό άλγος τύλιξε όλη τη δεξιά της μεριά. Μα τη Φλόγα, είχε βρει την κατάλληλη στιγμή για να την πιάσει! Όχι, βέβαια, πως καμία στιγμή ήταν «κατάλληλη» για να σε πιάσει το εσωδερμικό άλγος, αλλά, σίγουρα, τα πράγματα ήταν πολύ χειρότερα όταν έτρεχες για να σώσεις τη ζωή σου. Ο πόνος, ξεκινώντας από δεξιά, λόγχιζε ολόκληρο το σώμα της, επιβαρύνοντας τους ήδη κουρασμένους της μύες.

Σκόνταψε σε μια πέτρα, χτυπώντας επώδυνα τα δάχτυλα του γυμνού της ποδιού, και σωριάστηκε.

Ο Θόρλο την έπιασε απ'το μπράτσο, σταματώντας πλάι της. «Σήκω. Δεν είν'ώρα για ύπνο τώρα– *Ααργκ!*» Ένα βέλος καρφώθηκε στον δεξή του βραχίονα, κάνοντάς τον ν'αφήσει τη Ναράμια, η οποία είχε ήδη σηκωθεί στα γόνατα. «Οι *μπάσταρδοι!*» Έπιασε το στέλεχος του βλήματος, με το αριστερό του χέρι.

«Μην το τραβήξεις, ρε ηλίθιε!» γρύλισε η Ναράμια, ενώ, συγχρόνως, έστρεφε το βλέμμα της πίσω. Οι τοξότες βρίσκονταν στα μέσα της πλαγιάς και συνέχιζαν να βάλλουν. *Κι εμείς, εδώ πέρα, δίνουμε τον καλύτερο στόχο…*

Ένα βέλος έπεσε μπροστά της, καθώς η Ναράμια ορθωνόταν, πατώντας σε πόδια που ήταν πληγιασμένα και πονούσαν. Την ίδια στιγμή, το εσωδερμικό άλγος τη χτυπούσε σαν εσωτερική μάστιγα γεμάτη δηλητηριώδεις αιχμές.

Ένας άντρας ήρθε, τρέχοντας, και στάθηκε μπροστά από εκείνη και τον Θόρλο, υψώνοντας την ασπίδα του, για ν'αποκρούσει ένα βέλος που θα μπορούσε, κάλλιστα, να την είχε πετύχει.

«Βόνιορ…» είπε η Ναράμια.

«Μην ευχαριστείς εμένα. Να ευχαριστείς την ασπίδα του φίλου σου, του Δάρφο.»

«Υπέροχα,» μούγκρισε ο Θόρλο, κρατώντας το δεξί του χέρι. «Τώρα, χρωστάμε τη ζωή μας σ'έναν δούλο…»

«Δε θα ζητήσω βαρύ αντίτιμο,» αποκρίθηκε ο Βόνιορ, «εκτός απ'το να *σκάσεις και να κουνηθείτε!*» Άλλο ένα βέλος καρφώθηκε στην ασπίδα του.

Υποχωρώντας σταδιακά, και πηγαίνοντας όσο πιο γρήγορα μπορούσαν, έφτασαν τελικά στις παρυφές του σκοτεινού δάσους, όπου ήταν συγκεντρωμένοι και οι υπόλοιποί τους σύντροφοι.

Η Σαρντάλα ήταν τραυματισμένη, παρατήρησαν. Ένα βέλος είχε μπηχτεί χαμηλά στα αριστερά της πλευρά, και, επί του παρόντος, ήταν ξαπλωμένη στο χορτάρι. Ο Άνρημ ήταν γονατισμένος από πάνω της, έχοντας σκίσει το μεσοφόρι της και κοιτάζοντας το τραύμα. Παραδίπλα, στεκόταν η Βιλράνη, με την ασπίδα της γεμάτη βέλη. Κατά πάσα πιθανότητα, αυτή πρέπει να ήταν που είχε σώσει την επιτηρήτρια από βέβαιο θάνατο, σκέφτηκε η Ναράμια.

Ο Γυρολόγος πλησίασε τον πεσμένο άντρα με το τραύμα στον ώμο και το βέλος στην πλάτη. Ήταν σωριασμένος μπρούμυτα και προσπαθούσε να σηκωθεί, μουγκρίζοντας.

«Άσε με να σε βοηθήσω,» είπε ο Γυρολόγος, αρπάζοντάς τον απ'τα μαλλιά και σκίζοντάς του το λαιμό, μ'ένα μακρύ ξιφίδιο.

Κοίταξε γύρω του, τους μισθοφόρους τοξότες. «Μονάχα ένας νεκρός,» παρατήρησε. «Δεν τα πήγατε και πολύ καλά… για *επαγγελματίες*.»

«Μες στη νύχτα;» διαμαρτυρήθηκε ένας τους. «Από τέτοια απόσταση και ενώ έτρεχαν κιόλας; Θα έλεγα πως τα *πήγαμε* καλά. Εκτός από τούτον, χτυπήσαμε κι άλλους.»

«Εγώ δε βλέπω άλλα κουφάρια εδώ γύρω, τοξότη.»

«Θα δεις, σύντομα.»

«Εκεί που έχουν πάει, στο δάσος;» Ο Γυρολόγος ατένισε τη σκοτεινή περιοχή. «Δε νομίζω πως μπορείτε να τους δείτε για να τους σημαδέψετε. Υπάρχουν, όμως, κι εναλλακτικοί τρόποι εξόντωσής τους…» Έστρεψε το κουκουλοφόρο του κεφάλι

στους δύο Λο'ανθάκ, οι οποίοι στέκονταν υπομονετικά πίσω του, με τα χέρια τους κοντά στις λαβές των ξιφιδίων που κρέμονταν από τις ζώνες τους.

«Έρχονται, οι καταραμένοι μπάσταρδοι,» είπε ο Θόρλο, εξακολουθώντας να κρατά το χτυπημένο του χέρι. «Ζυγώνουν. Σηκωθείτε! Πρέπει να *φύγουμε*!»

«Σε περίπτωση που δεν το πρόσεξες, η γυναίκα έχει ένα *βέλος* καρφωμένο επάνω της!» αντιγύρισε η Θήρνα, δείχνοντας τη Σαρντάλα, που βρισκόταν στο έδαφος, με τον Άνρημ γονατισμένο πλάι της.

«Όχι,» είπε η επιτηρήτρια, τρίζοντας τα δόντια. «Έχει δίκιο, Θήρνα Πτεράργυρη. Πρέπει να φύγουμε. Τώρα. Όσο έχουμε την κάλυψη του δάσους. Πρέπει να πάμε βαθιά μέσα, να μη μπορούν να μας βρουν.»

«Κι εγώ,» πρόσθεσε ο Άνρημ, καθώς ορθωνόταν, «χρειάζομαι κάποιο χρόνο, για να βγάλω το βέλος.»

«Εγώ, πάντως, δε χρειάζομαι.» Ο Θόρλο έσφιξε το στέλεχος του βλήματος που προεξείχε από τον δεξή του βραχίονα.

«Όχι, περίμ–!» άρχισε η Ναράμια, μα δεν τον πρόλαβε. Ο καστανός άντρας, μ'ένα δυνατό τράβηγμα, ξεκάρφωσε το βέλος από πάνω του, γρυλίζοντας από πόνο και δαγκώνοντας τα χείλη του. Αίμα άρχισε να αναβλύζει απ'την πληγή του.

«Σκατά…!» μούγκρισε, σφίγγοντάς τη, με την παλάμη του.

Ο Βόνιορ έδωσε στη Ναράμια ένα κομμάτι ύφασμα και η τυχοδιώκτρια παραμέρισε το χέρι του Θόρλο από την πληγή, πέρασε το πανί γύρω από το βραχίονά του, και το έδεσε εκεί, όσο πιο γερά μπορούσε.

«Σιγά, μπρατσωμένη μου!» είπε εκείνος. «Θα μου κόψεις το αίμα.»

«Αυτός είν'ο σκοπός. Τι σκατά μισθοφόρος είσαι, χωρίς να το ξέρεις αυτό;»

«Από κείνους που σκοτώνουν.»

«Ακόμα και τους εαυτούς τους;»

Η Θήρνα είπε, αρκετά δυνατά ώστε να την ακούσουν όλοι: «Συνεχίζουμε. Μην καθόμαστε άλλο.» Κι ανέβηκε στο άλογό της.

«Με την καραβανοκυρά τι θα γίνει; Ποιος θα την κουβαλήσει;» ρώτησε ο Θόρλο. «Και μην κοιτάτε κατά δω. Χρειάζεστε κάποιον με *δύο* χέρια.»

Ο Άνρημ έσκυψε και σήκωσε τη Σαρντάλα.

«Υπέροχα,» είπε ο Θόρλο. «Και τον άλλο ποιος θα τον αναλάβει;» Έδειξε τον Ράντλεμ, που ήταν τραυματισμένος στα πλευρά και καθόταν στο έδαφος, με την πλάτη του ακουμπισμένη σ'ένα δέντρο. Δεν έμοιαζε ακόμα νάχει συνέλθει απ'τον πυρετό.

«Εγώ,» δήλωσε η Ναράμια, ανεβαίνοντας στο άλογο του Άνρημ. «Φέρτε τον επάνω.»

Ο έμπορος Σιάρνο και ο μισθοφόρος Καθάλο βοήθησαν τον Ράντλεμ να σηκωθεί, και τον ανέβασαν στη σέλα, μπροστά απ'την τυχοδιώκτρια.

Η Ναράμια έσφιξε τα γκέμια μέσα στα χέρια της και κοίταξε πάνω απ'τον ώμο της, έξω απ'το δάσος. Οι τοξότες βρίσκονταν κοντά. «Προχωράμε,» είπε. «Αρκετά καθυστερήσαμε.»

«Αυτό ξαναπές το,» συμφώνησε ο Θόρλο.

Τα σκοτάδια του δάσους τούς κατάπιαν. Η βλάστηση ήταν πυκνή γύρω τους, και το φεγγαρόφωτο που τη διαπερνούσε λιγοστό. Ωστόσο, όλοι αισθάνονταν διαφορετικά απ'ό,τι θα έπρεπε. Υπό φυσιολογικές συνθήκες, ένας άνθρωπος θα ένιωθε φοβισμένος μες στη σκοτεινιά· τώρα, όμως, δεδομένης της κατάστασης, εκείνοι ένιωθαν ασφαλείς. Πολύ πιο ασφαλείς από πριν. Το σκοτάδι ήταν φίλος τους· έριχνε πίσω τους ένα παραπέτασμα που τα μάτια των τοξοφόρων διωκτών τους δεν μπορούσαν να διαπεράσουν.

«Πρέπει κάπου να σταματήσουμε,» ακούστηκε η φωνή του Σιάρνο.

«Υπάρχει κάποιο πρόβλημα;» ρώτησε η Θήρνα.

«Κάποιο συγκεκριμένο πρόβλημα, όχι, κυρία Πτεράργυρη. Όμως είμαστε όλοι εξουθενωμένοι. Πρέπει να βρούμε ένα καταφύγιο, για να περάσουμε τη νύχτα. Δε μπορούμε να τη βγάλουμε οδοιπορώντας.»

Η φωνή του Θόρλο μέσα απ'το σκοτάδι: «Δε μου λες, έμπορα: το γεγονός ότι μας κυνηγάνε τοξότες και Λο'ανθάκ, δε δίνει αρκετή δύναμη στα πόδια σου για να συνεχίσεις ώς το πρωί;»

«Αναλόγως πού βρίσκονται αυτή τη στιγμή οι τοξότες κι οι Λο'ανθάκ,» αποκρίθηκε ο Σιάρνο.

«Ναι,» είπε η Ναράμια. «Αυτό καλό θα ήταν να το μάθουμε.»

«Νομίζεις ότι θα κρατάνε δαυλούς;»

«Τι εννοείς, Θόρλο;»

«Αν δεν έχουν μαζί τους φωτιές, πώς σκατά θα τους δούμε εδώ μέσα;»

Η φωνή του Άνρημ: «Θα τους ακούσουμε.»

«Μπορεί *εσύ* να τους ακούσεις, αγριάνθρωπε, μα οι υπόλοιποι–»

«Για τον εαυτό μου μιλούσα, Θόρλο. Σκέφτομαι να μείνω πίσω και να αφουγκραστώ.»

«Και την επιτηρήτρια ποιος θα την αναλάβει;»

«Εγώ,» είπε ο Σιάρνο.

«Αντέχεις, έμπορα;» ρώτησε ο Θόρλο.

«Θα προσπαθήσω.»

«Κι άμα χρειαστεί βοήθεια, είμαι κι εγώ εδώ,» δήλωσε ο Καθάλο των Πορφυρών Χιτώνων.

Ο Άνρημ έδωσε τη Σαρντάλα στον Σιάρνο, λέγοντάς της: «Θα επιστρέψω σύντομα, για να σταματήσουμε κάπου και να βγάλουμε το βέλος από μέσα σου.»

«Να προσέχεις,» του είπε η Θήρνα. «Μην ξεχνάς ότι έχουν Λο'ανθάκ μαζί τους.»

«Δεν το ξεχνάω,» αποκρίθηκε ο Άνρημ, βγάζοντας το τόξο απ'τον ώμο του.

Ο ήχος των βημάτων κάποιου τον έκανε να σταματήσει πίσω απ'τον κορμό ενός δέντρου και να κοιτάξει μέσα στα πυκνά σκοτάδια του δάσους. Τα στενεμένα μάτια του παρατήρησαν μια ανθρώπινη φιγούρα, η οποία ίσα που ξεχώριζε. Στο δεξί της χέρι βαστούσε τόξο.

Τα Πνεύματα είναι μαζί μου, σκέφτηκε ο Άνρημ. *Αν εκείνος με έβλεπε προτού τον δω εγώ, θα μπορούσε να με είχε σκοτώσει.*

Οι διώκτες τους, απ'ό,τι φαίνεται, είχαν στείλει έναν δικό τους ανιχνευτή, για να τους εντοπίσουν. Πράγμα το οποίο ήταν καλό, γιατί σήμαινε ότι τους είχαν χάσει μέσα στο σκοτεινό δάσος.

Και θα μας χάσουν ακόμα περισσότερο. Ο Άνρημ τράβηξε ένα βέλος από τη φαρέτρα του, το πέρασε στο τόξο του, και τέντωσε τη χορδή, σημαδεύοντας.

Τα μάτια του διέκριναν μια ξαφνική κίνηση από τη μεριά του στόχου του. Ο άντρας έκανε να σηκώσει το δικό του τόξο–

Ο Άνρημ έβαλε.

Μια κραυγή αντήχησε στο δάσος, καθώς ο ανιχνευτής σωριαζόταν.

Δεν πρέπει νάναι νεκρός. Ο Άνρημ έτρεξε καταπάνω του, ξεσπαθώνοντας.

Ο μισθοφόρος προσπαθούσε να σηκωθεί, κρατώντας τον αριστερό του ώμο, όπου είχε καρφωθεί το βέλος του Ερσαγκμόριου· δεν ήταν, όμως, ανέτοιμος για τον αντίμαχό του. Μόλις αντιλήφτηκε ότι εκείνος ερχόταν προς το μέρος του, το δεξί του χέρι άφησε την πληγή του κι έκανε να τραβήξει το σπαθί απ'τη μέση του.

Ο Άνρημ τον πρόλαβε, και η λεπίδα του μπήχτηκε στο στήθος του άντρα, εκτοξεύοντας αίματα στη βλάστηση τριγύρω. Ο ανιχνευτής σωριάστηκε. Αλλά οι σύντροφοί του, σίγουρα, θα τον είχαν ακούσει, και θα έρχονταν.

Ο Άνρημ στράφηκε και έφυγε.

«Τον σκότωσαν,» είπε ο μισθοφόρος που είχε γονατίσει στο ένα γόνατο, για να εξετάσει το πτώμα. «Ένα βέλος στον ώμο και ένα τραύμα από ξίφος στο στήθος.» Ορθώθηκε. «Θα πρέπει να στείλουμε κάποιον άλλο.»

«Όχι,» διαφώνησε ο Γυρολόγος. «Δε θα στείλουμε κανέναν από εσάς. Σύντομα, θα σταματήσουν για να ξεκουραστούν και, τότε, θα τους χτυπήσουμε.»

«Μα, πώς θα μάθουμε πού βρίσκονται;»

«Θα τους *μυρίσουμε*.»

Ο ένας Λο'ανθάκ γρύλισε, και τα κατάλευκά του μάτια στραφτάλισαν μες στο σκοτάδι.

Ο Άνρημ είπε στους συντρόφους του τι είχε συμβεί, και πρόσθεσε: «Για να έχουν στείλει ανιχνευτή, σημαίνει πως έχουν χάσει τα ίχνη μας. Ας αρχίσουμε να κοιτάμε για κάποιο μέρος να ξεκουραστούμε και να περιποιηθούμε τα τραύματά μας.»

Κανένας δε διαφώνησε, γιατί όλοι τους ήταν εξουθενωμένοι. Συνέχισαν να βαδίζουν μέσα στο δάσος, μέχρι που βρήκαν ένα σημείο βολικό για να διανυκτερεύσουν. Τα δέντρα εδώ έμοιαζαν να δημιουργούν ένα φυσικό δωμάτιο.

«Δε θ'ανάψουμε φωτιές,» είπε ο Άνρημ.

«Τα ευκόλως εννοούμενα παραλείπονται, αδελφέ,» είπε ο Θόρλο, καθώς καθόταν στο έδαφος, μουγκρίζοντας.

Ο Άνρημ ζύγωσε τη Σαρντάλα, που ο Σιάρνο και ο Καθάλο την είχαν αποθέσει κάτω, με το βέλος ακόμα να προεξέχει απ'τα πλευρά της. «Θα χρειαστώ μόνο μια μικρή φωτιά,» είπε ο Ερσαγκμόριος, «την οποία θα καλύψουμε.» Έδωσε ένα ξύλο στην επιτηρήτρια, για να το βάλει στο στόμα της και να το δαγκώσει.

Ο Βόνιορ έσκαψε έναν λάκκο και άναψε εκεί μια φωτιά, καθίζοντας μπροστά της, για να την καλύπτει.

Ο Άνρημ σήκωσε το σκισμένο μεσοφόρι της Σαρντάλα, για να ελευθερώσει το βέλος. «Βοηθήστε τη να γυρίσει λίγο απ'την άλλη,» είπε.

Ο Σιάρνο κι ο Καθάλο υπάκουσαν, και, όταν η γυναίκα στηριζόταν στη δεξιά της μεριά, ο Ερσαγκμόριος τη ρώτησε: «Είσαι έτοιμη;»

Εκείνη, εξακολουθώντας να δαγκώνει το ξύλο, ένευσε.

Μπράβο, επιτηρήτρια, σκέφτηκε ο Άνρημ. *Είσαι πολύ πιο ψύχραιμη απ'ό,τι θα περίμενα από σένα.* Και πίεσε το βέλος προς τα μέσα, κάνοντας την αιχμή του να βγει απ'την πλάτη της.

Η Σαρντάλα μούγκρισε, αλλά δε λιποθύμησε, ούτε προσπάθησε να ξεφύγει απ'τους άντρες που την κρατούσαν.

Όντως, πολύ πιο ψύχραιμη απ'ό,τι περίμενα. Αναρωτιέμαι αν έχεις ξαναζήσει κάτι τέτοιο. Ο Άνρημ έσπασε την αιχμή του βέλους και τράβηξε το στέλεχος έξω, πετώντας το παραδίπλα. Ύστερα, έπιασε ένα από τα ξύλα της φωτιάς και καυτηρίασε το τραύμα.

Η Σαρντάλα μούγκρισε δυνατότερα από πριν και σπαρτάρισε έντονα. Το ξύλο στα δόντια της έσπασε, και η αναπνοή της άρχισε να βγαίνει με δυνατά αγκομαχητά.

«Επίδεσμος,» ζήτησε ο Άνρημ, και ο Βόνιορ τού έδωσε ένα κομμάτι ύφασμα, το οποίο ο Ερσαγκμόριος τύλιξε γύρω απ'τη μέση της γυναίκας. «Ξεκουράσου, τώρα,» της είπε, καθώς κατέβαζε το μεσοφόρι της και ο Σιάρνο κι ο Καθάλο την άφηναν, πάλι, να ξαπλώσει ανάσκελα. «Ήσουν τυχερή, και τα Πνεύματα είναι μαζί σου.»

«Σ’ευχαριστώ, Ερσαγκμόριε,» αποκρίθηκε εκείνη, και τα μάτια της έκλεισαν.

Η Ναράμια πλησίασε το λάκκο της φωτιάς, λίγο προτού ο Άνρημ τη σβήσει. «Μπορώ να πάρω ένα ξύλο;»

«Γιατί;»

«Για το τραύμα του Θόρλο.»

Ο Άνρημ ένευσε, κουρασμένα.

Η Ναράμια πήρε ένα αναμμένο ξύλο και ζύγωσε τον μισθοφόρο, γονατίζοντας δίπλα του. «Ξετύλιξε τον επίδεσμο απ’το χέρι σου,» του είπε.

Εκείνος αναστέναξε. «Είναι ανάγκη;»

«Αν θες να πάθεις μόλυνση, όχι, δεν είν’ανάγκη…»

«Καλώς.» Ο Θόρλο ξετύλιξε τον επίδεσμο. «Κάντο, να τελειώνουμε.» Έσπασε το κλαδί ενός κοντινού θάμνου και το δάγκωσε.

Η Ναράμια καυτηρίασε το τραύμα του.

Εκείνος γρονθοκόπησε, δυνατά, το έδαφος, αλλά η κραυγή που έβγαλε δεν ήταν και τόσο έντονη, ούτε τα δόντια του τσάκισαν το ξύλο.

Η Ναράμια έσβησε τη φωτιά της και ξανατύλιξε το τραύμα του. «Τώρα, είσαι πιο ασφαλής.»

«Ναι, όντως· αισθάνομαι αφάνταστα ασφαλής, βρισκόμενος μες στη μέση ενός σκοτεινού δάσους, ενώ Λο’ανθάκ και τοξότες με κυνηγάνε για να με σκοτώσουν…» Έτριψε το στέρνο του.

Η Ναράμια κάθισε οκλαδόν πλάι του. «Σ’ενοχλεί το τραύμα εκεί;»

«Με τρώει σήμερα, απ’το μεσημέρι και μετά.»

«Ίσως νάχει μολυνθεί–»

«Μια γρατσουνιά είναι μόνο.» Ο Θόρλο απομάκρυνε τα χέρια της, που είχαν πάει ν’ανοίξουν την τουνίκα του.

«Νομίζεις ότι οι γρατσουνιές δε μολύνονται; Άσε με να το δω.»

«Ορίστε, δες.» Ο Θόρλο άνοιξε την τουνίκα του.

Η Ναράμια κοίταξε το τραύμα στο φεγγαρόφωτο που κατάφερνε να περάσει από την πυκνή βλάστηση. «Επιφανειακό φαίνεται. Αλλά μην το τρίβεις, γιατί δε θα επουλωθεί ποτέ.»

«Ναι, τα ξέρω…»

«Πώς το απέκτησες;»

«Ο φίλος σου ο Δάρφο» –ο Θόρλο έδειξε, με τον αντίχειρά του, τον μισθοφόρο που ήταν ξαπλωμένος παραδίπλα– «παραλίγο να με σκοτώσει μαζί μ’έναν Λο’ανθάκ.»

Η Ναράμια συνοφρυώθηκε, παραξενεμένη. «Μαζί μ’έναν Λο’ανθάκ;»

«Ναι. Εγώ ήμουν πίσω απ’το τέρας και το κρατούσα, για να μη μας κατασφάξει όλους, κι εκείνος το διαπέρασε με το σπαθί του. Η αιχμή του όπλου βγήκε απ’την πλάτη του Λο’ανθάκ και λίγο έλειψε να σουβλίσει κι εμένα. Τη σκαπουλάρισα,

όμως, έτσι έχετε τη δυστυχία να μ'έχετε κοντά σας σε τούτο το καταραμένο κυνηγητό.»

Ο Βόνιορ τούς πλησίασε. «Φαγητό,» είπε, προσφέροντάς τους ψωμί, τυρί, και ένα τσαμπί σταφύλι.

«Βασιλικό γεύμα, αδελφέ,» σχολίασε ο Θόρλο.

Ο Βόνιορ απομακρύνθηκε, υπομειδιώντας.

«Αλήθεια, δε μου λες,» ρώτησε η Ναράμια, καθώς έτρωγαν, «πώς κι αποφάσισε ο Άρντλεθ να σε προσλάβει για φρουρό στο καραβάνι του την τελευταία στιγμή;»

«Αναγνώρισε, επιτέλους, τα σπάνια και πολύτιμά μου χαρίσματα.»

«Σοβαρολογώ, Θόρλο.»

«Κι εγώ.»

Ύστερα από λίγο, ο Άνρημ τούς πλησίασε, γονατίζοντας στο ένα γόνατα και λέγοντας: «Ναράμια, Θόρλο. Θα σας πείραζε να φυλάξετε την πρώτη σκοπιά απόψε; Η κυρία Πτεράργυρη, ο Βόνιορ, κι εγώ έχουμε να κοιμηθούμε μια ολόκληρη ημέρα.»

«Δεν υπάρχει πρόβλημα,» αποκρίθηκε η τυχοδιώκτρια.

«Να μιλάς για τον εαυτό σου,» είπε ο Θόρλο. «Εγώ είμαι τραυματισμένος, αγριάνθρωπε, δε με βλέπεις; Η Βιλράνη είναι περδίκι· το ίδιο κι ο έμπορος, ο Σιάρνο. Γιατί δε λες σ'αυτούς να φυλάξουν σκοπιά;»

«Τους έχω πει ήδη.»

«Κι αρνήθηκαν;»

«Όχι. Θα φυλάξουν τη δεύτερη σκοπιά. Μην ξεχάσετε να τους ξυπνήσετε μετά από δύο ώρες.» Ο Άνρημ σηκώθηκε κι απομακρύνθηκε.

«Σπουδαία!» μούγκρισε ο Θόρλο. «Τώρα, παίρνουμε διαταγές από τους δούλους. Αναρωτιέμαι τι *άλλο* θα συμβεί σε τούτο το Φλογοκαμένο ταξίδι.»

Η Ναράμια αφουγκραζόταν το σκοτάδι, κι εκτός από μερικά ροχαλητά των συντρόφων της, δεν μπορούσε ν'ακούσει τίποτ'άλλο. Παντού απλωνόταν ησυχία, η οποία έσπαγε μονάχα από κανέναν συνηθισμένο θόρυβο του δάσους. Τέτοιοι θόρυβοι δεν ανησυχούσαν τη Ναράμια· τους είχε μάθει καλά στα ταξίδια της. Μπορούσε να ξεχωρίσει τους ήχους που κάνει ένας άνθρωπος πλησιάζοντας.

Οι Λο'ανθάκ, βέβαια, ήταν ένα άλλο θέμα. Αν *εκείνοι* τούς πλησίαζαν, δεν ήξερε άμα θα κατάφερνε να τους ακούσει. Είχαν τη φήμη των τέλειων δολοφόνων, κι επιπλέον, δεν ήταν άνθρωποι. Ήταν *μεταλλαγμένοι* με αλχημικές μεθόδους. Είχαν το αίμα των Λό'ορ μέσα τους, σύμφωνα μ'ό,τι είχε ακούσει–

Καθώς ετούτη η σκέψη πέρασε απ'το νου της, θυμήθηκε το μεσημεριανό της όνειρο, και… για μια στιγμή… νόμισε, πάλι, ότι βρισκόταν εκεί, στο λαβύρινθο κάτω από τη Σερανβέλ. Ή, σε μια παρόμοια κατάσταση.

Λο'ανθάκ.

...Το αίμα των Λό'ορ που ρέει μέσα τους...

Λο'ανθάκ.

Μπορούσε να τους *αισθανθεί*! Ο ένας ερχόταν από τα δεξιά της. Ο άλλος ήταν κάπου πίσω της και ζύγωνε τον Θόρλο, ο οποίος, σίγουρα, δε θα είχε αντιληφτεί τίποτα.

Οι δολοφόνοι δεν έκαναν περισσότερο θόρυβο από ένα αιμοβόρο αιλουροειδές. Η Ναράμια, όμως, μπορούσε σχεδόν να τους *δει.* Όχι με τα μάτια της, αλλά με… με το *μυαλό* της.

Τράβηξε, αργά, ένα ξιφίδιο από τη ζώνη της, προσποιούμενη ότι δεν είχε καταλάβει τίποτα.

Ότι δεν είχε καταλάβει τον Λο'ανθάκ που ζύγωνε απ'τα δεξιά της, με τις δικές του λεπίδες έτοιμες.

Ότι δεν είχε καταλάβει τον Λο'ανθάκ που ζύγωνε απ'τ'αριστερά του Θόρλο, για να του σκίσει το λαιμό.

Η Ναράμια στράφηκε, απότομα, εκτοξεύοντας το ξιφίδιό της και πετυχαίνοντας τον δολοφόνο στο στήθος.

Η ξαφνιασμένη του κραυγή αντήχησε μέσα στη νύχτα.

«*Θόρλο, πρόσεχε –απ'τ'αριστερά σου!*» φώναξε, την ίδια στιγμή, η τυχοδιώκτρια.

Ο μισθοφόρος κύλησε στο πλάι, προς τα δεξιά, και ο Λο'ανθάκ γρύλισε, εξοργισμένος, καθώς έχασε το στόχο του.

Οι υπόλοιποι της ομάδας ξυπνούσαν, αρπάζοντας ό,τι όπλο βρισκόταν κοντά τους.

Η Ναράμια πετάχτηκε όρθια, τραβώντας το σπαθί της από το χώμα όπου ήταν καρφωμένο, κι αντικρίζοντας τον Λο'ανθάκ που είχε επιχειρήσει να τη σκοτώσει. Το ξιφίδιό της ακόμα προεξείχε απ'το στήθος του, μα δεν ήταν νεκρός.

«*Χρااااااρ!*» έκανε ο δολοφόνος, και της χίμησε.

Ο Θόρλο ορθώθηκε, βλέποντας τον Λο'ανθάκ να έρχεται καταπάνω του. Το σπαθί του το είχε αφήσει στο σημείο όπου καθόταν και φυλούσε σκοπιά, έτσι τώρα ήταν άοπλος.

Ο Άντρας του Θανάτου έτρεξε προς το μέρος του, με τα ξιφίδιά του υψωμένα ανάστροφα. Ο Θόρλο καταλάβαινε τι θα έκανε ο εχθρός του: θα κατέβαζε τις λεπίδες επάνω στο λαιμό του, διαγράφοντας ένα V μ'αυτές. Ο μισθοφόρος αμφέβαλλε ότι θα προλάβαινε ν'αρπάξει τους καρπούς του δολοφόνου· κι αν τους άρπαζε, αμφέβαλλε ότι θα κατόρθωνε να τον συγκρατήσει. Ωστόσο, δεν είχε άλλη επιλογή απ'το να προσπαθήσει–

Ο Λο'ανθάκ σωριάστηκε, ξαφνικά, στο έδαφος, γρυλίζοντας.

Κάποιος τον είχε χτυπήσει στο πόδι.

Ο Θόρλο στράφηκε και είδε τον Δάρφο να είναι ανασηκωμένος και να βαστά το σπαθί του.

«Σου χρωστούσα.»

Ο Θόρλο ρουθούνισε. «Έτσι όπως είμαστε, δεν ξέρω ποιος χρωστά σε ποιον, πια–»

Ύστερα, είδε τον Λο'ανθάκ ξανά όρθιο, να κάνει ένα άλμα και να του ορμά.

Η Ναράμια πήδησε όπισθεν, αποκρούοντας το ένα ξιφίδιο με το ξίφος της. Το άλλο όπλο ήρθε κοντά στο κεφάλι της κι αστόχησε το λαιμό της για μια τρίχα. Η τυχοδιώκτρια αισθάνθηκε τη λεπίδα να περνά δίπλα απ'το δέρμα της.

Και μετά, αισθάνθηκε τη δυνατή κλοτσιά του Λο'ανθάκ στην κοιλιά της. Σωριάστηκε έκπληκτη, βογκώντας· και ο δολοφόνος θα την είχε αποτελειώσει, αν ο Άνρημ και ο Βόνιορ δεν του επιτίθονταν, εκείνη τη στιγμή, ο ένας από δεξιά κι ο άλλος από αριστερά.

Ο Λο'ανθάκ απέφυγε τις λεπίδες τους και πήδησε παραδίπλα.

«Μα τα Πνεύματα!…» αναφώνησε ο Ερσαγκμόριος, παρατηρώντας την ταχύτητα του δολοφόνου.

Η Βιλράνη πετάχτηκε μπροστά στον Θόρλο, για να εμποδίσει τον Άντρα του Θανάτου. Ο Λο'ανθάκ προσέκρουσε στην ασπίδα της, μ'αποτέλεσμα η γυναίκα να σωριαστεί πάνω στο μισθοφόρο, πλακώνοντάς τον. Ο Θόρλο κραύγασε, νιώθοντας το βάρος της και το βάρος του Λο'ανθάκ να τον πλακώνουν.

Ο δολοφόνος, γρυλίζοντας κι αποκαλύπτοντας τα λιμαρισμένα του δόντια και την κομμένη του γλώσσα, προσπάθησε να καρφώσει τη Βιλράνη πάνω και κάτω απ'την ασπίδα της. Το ένα του ξιφίδιο τής μπήχτηκε στον ώμο και το άλλο στα πλευρά.

«Αααااااαρ!» Ο Δάρφο είχε ορθωθεί, παρά το τραύμα στο γοφό του, και, βαστώντας το σπαθί του με τα δύο χέρια, το κατέβασε στη ράχη του Λο'ανθάκ, στοχεύοντας τον αυχένα του, αλλά αστοχώντας μέσα στο σκοτάδι. Η λεπίδα, ωστόσο, έσκισε τη σάρκα του δολοφόνου και έσπασε τη σπονδυλική του στήλη.

Ο Λο'ανθάκ κραύγασε. Ακόμα και για ένα πλάσμα του είδους του, ο πόνος πρέπει να ήταν δυνατός.

Παρ'όλ'αυτά, επιχείρησε να στραφεί και να δαγκώσει την κνήμη του Δάρφο. Ο μισθοφόρος τον κλότσησε καταπρόσωπο, κάνοντας το κεφάλι του να γυρίσει απ'την άλλη.

Ο Θόρλο κατάφερε να ξεγλιστρήσει κάτω απ'τη Βιλράνη –η οποία βογκούσε από τις πληγές της– και να πιάσει το σπαθί που είχε φύγει απ'το χέρι της. Κρατώντας τη λεπίδα ανεστραμμένη και τρίζοντας τα δόντια, την κάρφωσε στα αριστερά πλευρά του Λο'ανθάκ, πιέζοντας, πηγαίνοντας για την καρδιά του.

«*Ψόφα, καριόλη!*» γρύλισε. «*Ψόφα!*»

Ο Γυρολόγος στεκόταν πλάι σ'ένα δέντρο, ακουμπώντας το χέρι του στον τραχύ κορμό, και αφουγκραζόταν τις κραυγές που αντηχούσαν μέσα στη νύχτα.

Κανονικά, δε θα έπρεπε να είχε γίνει τόση φασαρία.

Κάτι πήγε πολύ στραβά. Πολύ, πολύ στραβά.

Ο Γυρολόγος σφύριξε, δυνατά και διαπεραστικά, με τα χείλη του.

Το σφύριγμα αντήχησε, ξαφνικό και τρομακτικό.

Ο Λο'ανθάκ στράφηκε και, ξεκαρφώνοντας το ξιφίδιο της Ναράμια από το στήθος του, το πέταξε στο έδαφος και έτρεξε προς την πυκνή βλάστηση. Ο Άνρημ και ο Βόνιορ προσπάθησαν να τον χτυπήσουν, με τα σπαθιά τους, μα εκείνος απέφυγε τις επικίνδυνες λεπίδες και συνέχισε.

«Αφήστε τον!» φώναξε η Θήρνα. «Μην τον κυνηγήσετε!» Φοβόταν ότι, αν έκαναν κάτι τέτοιο, κι οι δύο της δούλοι πιθανώς να πέθαιναν.

«Πού είν'ο άλλος;» ρώτησε η Ναράμια, προσπαθώντας να ορθωθεί και να συνέλθει απ'το χτύπημα στην κοιλιά.

«Έχει πάει να κάνει παρέα στις Σκιές.»

Η Ναράμια στράφηκε στον Θόρλο, ο οποίος στεκόταν πάνω από τον νεκρό Λο'ανθάκ, μ'ένα αιματοβαμμένο ξίφος στο αριστερό, ατραυμάτιστο χέρι του. Ο Δάρφο βρισκόταν παραδίπλα, χρησιμοποιώντας το δικό του σπαθί σαν μπαστούνι, φανερά λαχανιασμένος.

Εκτός, όμως, από τον Λο'ανθάκ ήταν και κάποιος άλλος πεσμένος μπροστά στον Θόρλο. Η Ναράμια ζύγωσε και, αναγνωρίζοντας τη Βιλράνη, γονάτισε πλάι της. Ήταν πληγωμένη στον αριστερό ώμο και στα δεξιά πλευρά. Μαύρο αίμα έτρεχε απ'το στόμα της.

«…Ναράμια!» έκρωξε, σηκώνοντας το χέρι της για ν'αγγίξει το μπράτσο της τυχοδιώκτριας. «Τις βλέπω… τις Σκιές…»

«Όχι,» είπε η Ναράμια, «δε θα πεθάνεις.» Φώναξε πάνω απ'τον ώμο της: «Άνρημ! Έλα εδώ! Είναι τραυματισμένη.»

Η Βιλράνη έβηξε, φτύνοντας κι άλλο αίμα.

Ο Ερσαγκμόριος πλησίασε, μαζί με τον Βόνιορ και τη Θήρνα. Γονάτισε και κοίταξε τα τραύματα της χτυπημένης πολεμίστριας.

Αναστέναξε, βαριά.

Η Βιλράνη βόγκησε, και το χέρι της πήγε στην πληγή στα πλευρά της. Η Ναράμια το απομάκρυνε.

«Δε φαίνεται να έχει χτυπηθεί στο στόμα,» είπε ο Άνρημ.

Η Ναράμια δάγκωσε το χείλος της, γιατί καταλάβαινε τι σήμαινε τούτο. Αφού η Βιλράνη δεν είχε χτυπηθεί στο στόμα, κι αφού έφτυνε τόσο πολύ αίμα, μονάχα μία εξήγηση υπήρχε: αιμορραγούσε εσωτερικά, και, μάλλον, θα πέθαινε.

«…Ξέρω,» είπε η Βιλράνη. «Ξέρω… Τις βλέπω…» Έβηξε, πιτσιλώντας τα ρούχα της Ναράμια. Μετά, έσφιξε, πάλι, το μπράτσο της. «Αντίο, Ναράμια… Θα… θα σε δω εκεί… Ίσως να μην αργήσεις…» Και μ'ετούτα τα λόγια, η ψυχή, το χάρισμα της Φλόγας, έφυγε από μέσα της. Τα μάτια της έχασαν τη ζωντάνια τους. Θύμιζαν, πλέον, στη Ναράμια τα μάτια ενός Λο'ανθάκ· πράγμα που την έκανε ν'ανατριχιάσει.

Ο Θόρλο καταράστηκε κάτω απ'την ανάσα του. «Έπρεπε νάχαμε πάρει κι έναν ιερέα της Φλόγας μαζί μας στο καραβάνι. Αν μη τι άλλο για να κάνει τις κηδείες.»

«Η επόμενη κηδεία μπορεί νάναι η δική σου,» του είπε η Ναράμια, αγριοκοιτάζοντάς τον.

«Ακριβώς,» αποκρίθηκε εκείνος. «Γι'αυτό μ'ενδιαφέρει η σωτηρία της ψυχής μου. Δε θάθελα να στοιχειώσω τούτα τα μέρη.» Και, αφήνοντας το ξίφος του να πέσει στο έδαφος, απομακρύνθηκε.

Κεφάλαιο Τεσσαρακοστό-Δεύτερο
—Υπόσχεση—

Οι δρόμοι της Συνοικίας των Δηλητηρίων είχαν λιγότερο κόσμο απ'ό,τι οι δρόμοι των άλλων συνοικιών απ'όπου είχε περάσει η Θαρνάλιν. Ωστόσο, οι φωτιές έκαιγαν εδώ όπως και αλλού, και η θερμότητα ήταν ίδια· σ'έκανε να θες να βγάλεις το πετσί σου. Η μόνη διαφορά ήταν ότι στη Συνοικία των Δηλητηρίων μια μεγάλη ποικιλία από αρωματικούς καπνούς πλανιόταν στον αέρα.

Η Θαρνάλιν, βέβαια, δεν ενδιαφερόταν για όλα τούτα. Στο νου της διαδραματιζόταν, ξανά και ξανά, η συζήτησή της με τον αλχημιστή Σάμκρο Περίδετο· ή, μάλλον, *μερικά σημεία* της συζήτησής της τα οποία της είχαν εντυπωθεί, ή τα οποία θεωρούσε αινιγματικά και ήθελε να κατανοήσει καλύτερα. Προσπαθούσε να πείσει τον εαυτό της ότι έπραξε σωστά που του μίλησε· ότι έπραξε σωστά που προθυμοποιήθηκε να κατασκοπεύσει γι'αυτόν–

Δεν υπάρχει, όμως, λόγος να το σκέφτομαι, συνειδητοποίησε, καθώς ζύγωνε την οικία του πατέρα της. *Ό,τι έγινε, έγινε· κι επιπλέον, δεν νομίζω… δεν… δεν* αισθάνομαι *ότι έχω κάνει λάθος.* Είχε πάρει μια απόφαση, και έπρεπε να συνεχίσει βάσει αυτής. Αλλιώς, θα έπεφτε, πάλι, στο πηγάδι της στασιμότητας, όπου τίποτα δε συμβαίνει, όπου πάντα βρίσκεσαι σε μια κατάσταση αυτοαμφισβήτησης και αδράνειας.

Άνοιξε την πόρτα του σπιτιού και μπήκε.

Σταματώντας απότομα, σαν κάτι να την είχε χτυπήσει… κάτι το οποίο δεν ήταν υλικό. Η ματιά του Βάρνακ έμοιαζε να έχει βρεθεί σαν δυνατό χέρι εμπρός της.

Ο αλχημιστής καθόταν σε μια πολυθρόνα, αντίκρυ της εξώθυρας. «Επέστρεψες,» είπε, βγάζοντας από τα δόντια του την πίπα που κάπνιζε.

«Ναι, πατέρα, επέστρεψα,» αποκρίθηκε η Θαρνάλιν, κλείνοντας πίσω της, σα να μην είχε συμβεί τίποτα ασυνήθιστο. «Εσύ δε βγήκες καθόλου στη γιορτή;»

«Όχι.» Η όψη του ήταν σκοτεινή, και θυμωμένη· ναι, η Θαρνάλιν μπορούσε, σίγουρα, να διακρίνει θυμό στο πρόσωπό του. «Εσύ πού πήγες; Σε κανένα συγκεκριμένο μέρος;»

Η Θαρνάλιν κούνησε το κεφάλι της. «Όχι–»

«Μου λες ψέματα.» Ο Βάρνακ σηκώθηκε απ'την πολυθρόνα του.

«Πατέρα, γιατί να σου πω ψέματα;»

«Δεν έφυγες μια οποιαδήποτε στιγμή, Θαρνάλιν. Έφυγες όταν κι ο επισκέπτης μου έφυγε.»

Η Θαρνάλιν ζύγωσε την πόρτα του δωματίου της. «Δεν καταλαβαίνω τι λες. Είμαι κουρασμένη και θέλω να ξεκουραστώ.»

Ο Βάρνακ έπιασε το πόμολο την ίδια στιγμή που το έπιασε κι εκείνη. «Τον ακολούθησες, έτσι δεν είναι;» Τα μάτια του εξακολουθούσαν να την κοιτάνε διαπεραστικά, και τώρα, που εκείνος στεκόταν τόσο κοντά της, το βλέμμα τους έμοιαζε να είναι ακόμα πιο έντονο· ακόμα πιο *υλικό*.

Η Θαρνάλιν ξεροκατάπιε. Ο πατέρας της ήταν περίεργος γενικά, μα ποτέ άλλοτε δεν τον είχε δει έτσι. «Ποιον; Τον επισκέπτη σου;»

Ο Βάρνακ δεν αποκρίθηκε, αλλά ούτε απέστρεψε το βλέμμα του· ούτε άφησε το πόμολο της πόρτας.

«Όχι, δεν τον ακολούθησα. Γιατί να τον ακολουθήσω, πατέρα; Δε σε καταλαβαίνω! Με ξέρεις να τόχω ξανακάνει αυτό; Ν'ακολουθώ τους πελάτες σου;» Προσπάθησε να προσποιηθεί, όσο καλύτερα μπορούσε· και, πάνω απ'όλα, προσπάθησε να κάνει τη φωνή της να μην τρέμει, και τη ματιά της να παραμείνει σταθερή στο πρόσωπό του.

Ο Βάρνακ, πάλι, δε μίλησε. Της γύρισε την πλάτη κι απομακρύνθηκε, αφήνοντας το πόμολο. Έφερε την πίπα του στο στόμα και κάπνισε, σιωπηλά, ενώ εκείνη δεν μπορούσε να δει την έκφραση στο πρόσωπό του.

Με συγχωρείς, πατέρα. Δεν ήθελα να σου πω ψέματα.

Η Θαρνάλιν άνοιξε την πόρτα του υπνοδωματίου της κι έφυγε απ'το καθιστικό, κλείνοντας πίσω της.

Τότε, ο Βάρνακ στράφηκε και κοίταξε την κλειστή μεσόπορτα, βγάζοντας την πίπα του απ'τα χείλη και φυσώντας ένα σύννεφο καπνού. *Τον ακολούθησες,* σκέφτηκε, σίγουρος. *Τον ακολούθησες γιατί ήξερες ποιος ήταν και γιατί είχε έρθει. Είχες κρυφακούσει τη συζήτησή μου· δεν εξηγείται αλλιώς.*

Ω Θαρνάλιν, δεν έχεις ιδέα σε τι πας να μπλέξεις… Αναστέναξε, κι επέστρεψε στο εργαστήριό του.

Πρέπει να μάθω τι είδες, ακολουθώντας τον. Γιατί, αν εκείνοι *το μάθουν πριν από εμένα....*

«Ώστε εδώ είσαι, ξάδελφε!»

Άκουσε τη φωνή μέσα στον ύπνο του.

«Σήκω πάνω, ρε μπασμένο! Σ'έψαχνα σ'όλη τη Σερανβέλ, η Φλόγα να σε κάψει!»

Ο Βαρνάλο μούγκρισε κι ανασηκώθηκε, για να δει τον Βάλκο να στέκεται στο κατώφλι του υπνοδωματίου, με μια λάμπα στο δεξί χέρι.

«Τι σ'έπιασε κι εξαφανίστηκες, μπορείς να μου πεις;»

Είδα το σύμβολο! ήταν έτοιμος να φωνάξει ο Βαρνάλο. *Το σύμβολο! Χαραγμένο πάνω στην πόρτα!* Αλλά συγκράτησε τον εαυτό του, γιατί θυμήθηκε ότι η αποστολή ήταν μυστική· μονάχα εκείνος κι ο Χανμάρο ήξεραν για τα σύμβολα.

«Βαρέθηκα,» αποκρίθηκε στον ξάδελφό του.

«Και δεν μπορούσες να μας το πεις, ρε βλάκα;»

«Το Βόδι θα μ'έβριζε.»

«Κι έτσι αποφάσισες να εξαφανιστείς;» μούγκρισε ο Βάλκο. «Η μάνα σου σε ψάχνει.»

«Πρωί είναι;»

«Όχι, βέβαια. Αλλά είδε εμένα που γύρισα και με ρωτούσε.»

«Πρέπει να της μιλήσω!» φώναξε, ξαφνικά, ο Βαρνάλο, καθώς πεταγόταν από το κρεβάτι.

«Μη φωνάζεις, ρε παλαβέ. Μου πήρες τ'αφτιά!»

«Κάνε πέρα.» Ο Βαρνάλο τον έσπρωξε, για να βγει στο διάδρομο του ισογείου. «Πού είναι η μαμά;»

«Επάνω–»

Προτού ο Βάλκο τελειώσει τη φράση του, ο Βαρνάλο είχε βγει από την εξώπορτα του ισογείου κι ανέβαινε την πέτρινη εξωτερική σκάλα, πηγαίνοντας στον πρώτο όροφο και ανοίγοντας, με πάταγο.

Η Μάριλιν και η γιαγιά Θήρνα στράφηκαν, ξαφνιασμένες. Ήταν οι μοναδικοί άνθρωποι στο δωμάτιο. Η πρώτη στεκόταν μπροστά από ένα παράθυρο, ενώ η δεύτερη καθόταν σε μια από τις καρέκλες του τραπεζιού και έπλεκε.

«Μαμά!»

«Βαρνάλο. Πού ήσουν; Ο ξάδελφός σου–»

«Έφυγα,» εξήγησε, πλησιάζοντας τη μητέρα του, «γιατί δεν τους μπορούσα. Αλλά, μαμά, πρέπει να σου πω κάτι!» Έπιασε τον δεξί της καρπό.

«Εντάξει. Μη φωνάζεις, όμως.»

«Η Ζινράβα, μαμά. Την έπιασε η φρουρά!»

Η Μάριλιν συνοφρυώθηκε. *Η φρουρά;* σκέφτηκε. *Μα τη Φλόγα, γιατί;* «Τι συνέβη, Βαρνάλο;»

«Είχα φύγει από τον Βάλκο και τους φίλους του και ερχόμουν, και στο δρόμο βρήκα τη Ζινράβα και τον Τάρνο. Και ο Τάρνο είχε ρίξει κάτω τη Ζινράβα και τη χτυπούσε, έτσι πήρα μια πέτρα και του την πέταξα και τον πέτυχα στο κεφάλι. Και μετά άρχισε να μας κυνηγά, και η φρουρά μάς είδε και μας έπιασε. Αλλά εγώ, μαμά,» πρόσθεσε, μ'ένα περήφανο χαμόγελο, «τους ξέφυγα!»

«Ξέφυγες από τη φρουρά;»

«Ναι!»

Ω Φλόγα… ήταν η πρώτη σκέψη της Μάριλιν, γιατί δεν ήταν συνετό να τα βάζει κανείς με τη φρουρά –όποιος, τουλάχιστον, δεν ήθελε νάναι κυνηγημένος από τις Αρχές της Σερανβέλ. Ύστερα, όμως, σκέφτηκε ότι καλύτερα που ο Βαρνάλο είχε ξεφύγει, επειδή, αν *δεν* είχε ξεφύγει, πώς εκείνη θα μάθαινε για τούτο το περιστατικό; Θα περίμενε τους φρουρούς να την ειδοποιήσουν;

«Η Ζινράβα, τώρα, πού είναι;»

«Οι φρουροί την πήραν, μαμά.»

«Κι ο Τάρνο;»

«Κι αυτόν, νομίζω.»

«Γιατί ο Τάρνο τη χτυπούσε, μπορείς να μου πεις;»

Στο πρόσωπο του Βαρνάλο σχηματίστηκε μια έκφραση άγνοιας. «Δεν ξέρω. Σα νάχε τρελαθεί έκανε.»

Η Μάριλιν αναστέναξε. «Πού ήσασταν, όταν σας έπιασαν;»

Ο Βαρνάλο δάγκωσε το κάτω του χείλος, προσπαθώντας να θυμηθεί. «Στο Μεγάλο Παζάρι,» είπε, τελικά. «Λίγο πιο πάνω, όχι ακριβώς.»

«Πιο πάνω απ’το Μεγάλο Παζάρι;»

Κατένευσε. «Ναι, μαμά.»

«Στην Κάτω Συνοικία του Ξίφους;»

«Ναι, ίσως. Μάλλον.»

Επομένως, σκέφτηκε η Μάριλιν, *θα τους έχουν πάει στα φυλάκια νότια της Χρυσής Γέφυρας. Λογικά.*

«Εντάξει,» είπε στο μικρό της γιο. «Μείνε εδώ, με τη γιαγιά σου. Μην πας πουθενά.»

«Εσύ φεύγεις, μαμά;»

«Πηγαίνω να βρω τη Ζινράβα. Μην το κουνήσεις από δω!»

Ο φρουρός βαριόταν τη ζωή του, που έπρεπε να στέκεται σκοπιά μια τέτοια νύχτα, ντυμένος με την αρματωσιά του παρά την αφόρητη ζέστη παντού μέσα στην πόλη. Ιδρώτας κυλούσε κάτω από το κράνος του, ενοχλώντας τον και κάνοντάς τον να ξύνεται συχνά-πυκνά. Τα μάτια του παρακολουθούσαν τους γλεντοκόπους, που οι μορφές τους έμοιαζαν να κυματίζουν πίσω απ’τις φωτιές και τους καπνούς. Ο φρουρός δεν είχε τίποτα να κάνει πέρα απ’το να ψάχνει, με το βλέμμα του, για όμορφες, ημίγυμνες γυναίκες.

Γιατί έπρεπε να είμαι εγώ ανάμεσα στους άτυχους; σκεφτόταν, κάθε τόσο. Εκείνος και κάποιοι άλλοι είχαν παίξει χαρτιά, για να δουν ποιοι θα φυλούσαν σκοπιά το βράδυ της Ημέρας της Μεγάλης Φλόγας.

Έβγαλε το κράνος του, για να σκουπίσει, ακόμα μια φορά, τον ιδρώτα απ'το μέτωπο, τα μαλλιά, και τους κροτάφους του. *Θεοί της Φλόγας, λυπηθείτε με. Δώστε μου κάτι ενδιαφέρον να κάνω.*

Πρόλαβε δεν πρόλαβε να ολοκληρώσει το συλλογισμό του και μια γυναίκα ξεχώρισε ανάμεσα από τους καπνούς, βαδίζοντας φανερά προς το μέρος του. Νεαρή δεν ήταν, σε καμία περίπτωση· την υπολόγιζε πάνω από τριάντα-πέντε χρονών, ίσως και σαραντάρα. *Καλοβαλμένη, όμως,* όφειλε να παραδεχτεί.

Δεν ήταν ντυμένη –ή, μάλλον, γδυμένη– όπως τους περισσότερους γλεντοκόπους. Φορούσε ένα μακρύ, λευκό φόρεμα με κοντά μανίκια και μυτερή λαιμόκοψη. Στα πόδια της, σανδάλια ήταν δεμένα. Τα ξανθά της μαλλιά τα είχε μαζεμένα σε μια μακριά αλογοουρά, που έπεφτε στην πλάτη της.

«Μια ερώτηση να σου κάνω, φρουρέ;» ρώτησε, πλησιάζοντάς τον.

«'Σφαλώς, κυρία.»

«Ονομάζομαι Μάριλιν Πτεράργυρη–»

Πτεράργυρη; σκέφτηκε ο φρουρός. *Πού τόχω ξανακούσει αυτό τ'όνομα;*

«–και ψάχνω για την κόρη μου, Ζινράβα. Αν δεν κάνω λάθος, την έχετε εδώ, σε τούτα τα φυλάκια.»

«Εμ, δεν ξέρω κάτι, κυρία. Πριν από κάποια ώρα, όμως, φέρανε μια κοπέλα κι έναν νεαρό–»

«Πώς ήταν η κοπέλα;»

«Εμ, ήτανε μελαχρινή, και λίγο παχουλή. Κι ο νεαρός ήτανε–»

«Αυτή είναι η κόρη μου.»

«Εμ, ναι…»

«Πού την έχετε; Πρέπει να της μιλήσω.»

Προτού ο φρουρός προλάβει ν'απαντήσει, μια φωνή ακούστηκε: «Βοήθεια! Βοηθήστε μας!» Και είδε έναν άντρα να ζυγώνει και να δείχνει πίσω του, απ'όπου είχε έρθει. «Ένας άνθρωπος έπεσε σ'ένα απ'τα Ανοίγματα! Εκεί!»

Ο φρουρός συνοφρυώθηκε, κοιτάζοντας και βλέποντας κόσμο συγκεντρωμένο γύρω από ένα Άνοιγμα, σε μια γωνία.

«Θα μας βοηθήσεις;» του φώναξε ο άντρας, φτάνοντας κοντά του. «Τι κάθεσαι;»

«Εμ, ναι. Μισό λεπτό–»

«Τι μισό λεπτό; Ο άνθρωπος έπεσε *σ'ένα απ'τα Ανοίγματα!*» συνέχισε να φωνάζει ο άντρας.

Ο φρουρός είπε στη Μάριλιν: «Περάστε μέσα, κυρία, και ζητήστε να δείτε τον Υποδιοικητή Πασνάλο. Αυτός είν'ο υπεύθυνος τώρα εδώ.» Ύστερα, στράφηκε στον άντρα. «Πάμε στο Άνοιγμα.»

Εκείνος έτρεξε και ο φρουρός τον ακολούθησε, ενώ αναρωτιόταν μήπως τελικά δεν είχε πράξει καλά που παρακάλεσε τη Φλόγα να του βρει κάτι ενδιαφέρον να κάνει…

Ο άντρας με το μακρύ, μαύρο μουστάκι χασμουριόταν, όταν η Μάριλιν μπήκε στο γραφείο του.

«Ο Υποδιοικητής Πασνάλο;» τον ρώτησε.

Εκείνος βλεφάρισε, και πήρε μια πιο ευπρεπή θέση στην καρέκλα του. «Μάλιστα,» αποκρίθηκε. «Καθίστε.»

Η Μάριλιν δεν κάθισε. «Έχετε την κόρη μου, αν δεν κάνω λάθος. Ονομάζεται Ζινράβα Πτεράργυρη.»

Ο Πασνάλο την κοίταξε πατόκορφα. «Κι εσείς ποια είστε, του λόγου σας;»

«Η μητέρα της, Μάριλιν Πτεράργυρη.»

«Τότε, μήπως θα τύχαινε να γνωρίζετε και πού είναι ο γιος σας, Βαρνάλο;»

Η Μάριλιν ύψωσε ένα της φρύδι. «Τον θέλετε;»

«Για ανάκριση. Γιατί αλλιώς μας τα λέει ο ένας κι αλλιώς ο άλλος.»

«Φοβάμαι πως δεν καταλαβαίνω τι εννοείτε, κύριε Υποδιοικητά.»

«Εννοώ ότι αλλιώς μας τα λέει η κόρη σας κι αλλιώς αυτός ο ξάδελφός της, ο…»

«Τάρνο.»

«Ναι, ο Τάρνο.»

«Τι σας λέει ο ένας και τι σας λέει ο άλλος;» ρώτησε η Μάριλιν.

«Εσείς γνωρίζετε την κατάσταση;»

«Ναι.»

«Από πού;»

«Έχει σημασία;» Η Μάριλιν είχε αρχίσει να χάνει την υπομονή της μ'αυτόν τον τύπο. Σταύρωσε τα χέρια της στο στήθος, αγριοκοιτάζοντάς τον.

«Καθίστε, λοιπόν, γιατί έχουμε να πούμε κάμποσα πράματα.»

Η Μάριλιν αναστέναξε. Τράβηξε την καρέκλα μπροστά απ'το γραφείο του Υποδιοικητή Πασνάλο και κάθισε. «Σας ακούω.»

«Καλώς.» Έστριψε τη μία άκρη του μουστακιού του κι ακούμπησε την πλάτη του στη δική του καρέκλα, μισοκρύβοντας το πρόσωπό του στις σκιές του δωματίου. «Η κόρη σας ισχυρίζεται, κυρία Πτεράργυρη, πως ο ξάδελφός της, Τάρνο, τη χτυπούσε, οπότε ο αδελφός της, Βαρνάλο, ήρθε και τη γλίτωσε απ'τα χέρια του. Κι ύστερα, ο Τάρνο άρχισε να τους κυνηγά και τους δύο.»

«Μάλιστα,» είπε η Μάριλιν, σταυρώνοντας τα πόδια της στο γόνατο. «Κι ο Τάρνο τι λέει;»

«Ο Τάρνο ισχυρίζεται πως τα παιδιά σας, η Ζινράβα κι ο Βαρνάλο, τον στρίμωξαν σ'ένα σοκάκι κι άρχισαν να τον χτυπάνε, με πέτρες –πράγμα το οποίο αποδεικνύεται από το τραύμα στο κεφάλι του. Όταν τους τελείωσαν οι πέτρες, τους κυνήγησε, εξαγριωμένος μ'αυτό που του είχαν κάνει.»

Η Μάριλιν το θεωρούσε από δύσκολο έως απίθανο η Ζινράβα, ειδικώς, να είχε πετροβολήσει τον ξάδελφό της. Όχι πως κι ο Βαρνάλο θα το έκανε, κανονικά·

όμως ο μικρός της γιος μπορούσε να κάνει και πράγματα που δεν θα τα περίμενες ποτέ απ'αυτόν.

«Εσείς ποια ιστορία θα μου προτείνατε να πιστέψω, κυρία Πτεράργυρη;» ρώτησε ο Πασνάλο, με τα φρύδια του σουφρωμένα.

«Αυτή της κόρης μου–»

«Αναμενόμενο, θα έλεγα–»

«Δε μ'αφήσατε να τελειώσω.»

«Με συγχωρείτε.»

«Όπως έλεγα, θεωρώ ότι είναι πιθανότερο να ισχύει η ιστορία της Ζινράβα, όχι μόνο επειδή γνωρίζω καλά την κόρη μου, αλλά κι επειδή ο αδελφός της, ο Βαρνάλο, μου είπε ακριβώς τα ίδια πράγματα.»

«Μπορεί να τα είχαν συμφωνημένα…»

«Δεν το νομίζω, κύριε Υποδιοικητά. Ο Βαρνάλο έφυγε τρέχοντας από τους φρουρούς σας και ήρθε σπίτι κατευθείαν μετά από το περιστατικό. Επομένως, σίγουρα, δεν είχε χρόνο να σκαρώσει κάτι μαζί με τη Ζινράβα. Επιπλέον, είναι μόνο εφτά χρονών.»

«Ναι, αυτό μού το είπε κι η κόρη σας. Ότι είναι εφτά χρονών. Ναι…» Ο Πασνάλο έστριψε, πάλι, την ίδια άκρη του μουστακιού του, μοιάζοντας προβληματισμένος. «Κοιτάξτε, λογικά, έτσι όπως τ'ακούω, πρέπει νάχετε δίκιο, κυρία Πτεράργυρη. Ωστόσο, καλό θα ήταν να μάθει κι ο Διοικητής την ιστορία–»

«Και πού είναι ο Διοικητής;»

«Θα έρθει αύριο.»

«Δηλαδή, θα κρατήσετε την κόρη μου εδώ όλη νύχτα;»

Ο Πασνάλο ύψωσε τα χέρια του. «Δε γίνετ' αλλιώς, κυρία Πτεράργυρη. Τυπικές διαδικασίες.»

Τυπικές διαδικασίες για σένα, γελοίε, όχι για τη Ζινράβα! «Μα, σας εξήγησα, η κόρη μου αποκλείεται να φταίει, ό,τι κι αν συνέβη. Δε θα μπορούσα να την πάρω μαζί μου, φεύγοντας;»

«Λυπάμαι· αυτό είναι αδύνατο. Δε μπορώ εγώ να τ'αποφασίσω.»

«Κοιτάξτε, κύριε Υποδιοικητά, ο Τάρνο είναι παιδί της αδελφής μου, Ζεθάλιν Περίδετης. Κατά πάσα πιθανότητα, δε θα υπάρξει δίκη. Ό,τι κι αν έχει συμβεί, θα το λύσουμε αναμεταξύ μας. Οπότε, γιατί να δυσκολεύουμε τα πράγματα;»

Ο Πασνάλο κούνησε το κεφάλι, αρνητικά. «Κυρία Πτεράργυρη, σας είπα, λυπάμαι αλλά δε γίνεται.»

Η Μάριλιν αναστέναξε. *Γιατί βάζουν κάτι απατεώνες σαν κι εσένα σε τέτοιες θέσεις;* «Εντάξει,» είπε, καθώς ορθωνόταν. «Θα μπορούσα, τουλάχιστον, να δω την κόρη μου;»

Ο Πασνάλο δίστασε για μια στιγμή, αλλά, ύστερα, ένευσε και σηκώθηκε απ'την καρέκλα του. «Ελάτε μαζί μου.»

Η Μάριλιν τον ακολούθησε έξω απ'το γραφείο και σε μια σκοτεινή σκάλα, η οποία, τελικά, τους οδήγησε σ'ένα πέτρινο υπόγειο. Εκεί, ο Υποδιοικητής μίλησε στο δεσμοφύλακα, κι αυτός ξεκλείδωσε ένα απ'τα κελιά, επιτρέποντας στην Πτεράργυρη να μπει και κλείνοντας την πόρτα πίσω της.

Η Ζινράβα καθόταν επάνω στο αχυρόστρωμα του στενού χώρου, με τα γόνατά της μαζεμένα και τα χέρια της τυλιγμένα γύρω τους. Βλέποντας τη μητέρα της, σηκώθηκε και την αγκάλιασε, κλαίγοντας και σφίγγοντάς την κοντά της.

Η Μάριλιν χάιδεψε τα μαλλιά της κόρης της, σιωπηλά, για αρκετή ώρα· έπειτα, τη ρώτησε, με μαλακή φωνή: «Τι συνέβη, Ζινράβα; Γιατί είσαι εδώ;»

Η Ζινράβα ύψωσε το βλέμμα της. Δάκρυα έτρεχαν από τα μάτια της κι επάνω στα μάγουλά της· η Μάριλιν τα σκούπισε, με τους αντίχειρες, κρατώντας το πρόσωπο της κόρης της ανάμεσα στις παλάμες της. «Ο Τάρνο, μαμά. Με… με χτυπούσε. Προσπαθούσε… να μου βγάλει τα ρούχα. Έλεγε…» Κατέβασε, πάλι, το βλέμμα της κι ακούμπησε το κεφάλι της στον ώμο της Μάριλιν. «Έλεγε ότι μ'αγαπούσε. Είχε τρελαθεί.»

Για όνομα της Φλόγας! σκέφτηκε η Μάριλιν, καταλαβαίνοντας. *Ναι, πρέπει σίγουρα να είχε τρελαθεί. Ή μεθύσει τόσο, που δεν ήξερε τι του γινόταν.*

«Και μετά, ήρθε ο Βαρνάλο,» συνέχισε η κόρη της. «Ήρθε και του πέταξε μια πέτρα, και φύγαμε τρέχοντας, γιατί ήθελε να μας σκοτώσει! Θα με πάρεις από δω, μαμά;» Η Ζινράβα αποτραβήχτηκε απ'την αγκαλιά της και την κοίταξε, πάλι, καταπρόσωπο.

Η Μάριλιν έσμιξε τα χείλη. «Όχι ακόμα–»

«*Γιατί;*»

«Δε μ'αφήνουν. Λένε πως πρέπει να έρθει ο Διοικητής, για να δει τι θα γίνει με την υπόθεση–»

«Δε θέλω να μείνω άλλο εδώ μέσα…»

«Το ξέρω,» είπε η Μάριλιν. «Μα πρέπει να φανείς γενναία. Η Φλόγα θα σε προστατέψει. Μια τέτοια μέρα, δεν μπορείς να πάθεις κακό.» Προσπάθησε να χαμογελάσει, για να δώσει θάρρος στην κόρη της.

Δάκρυα έτρεξαν, ξανά, στα μάγουλα της Ζινράβα, αλλά κούνησε το κεφάλι καταφατικά, μοιάζοντας να καταλαβαίνει.

«Έτσι μπράβο,» είπε η Μάριλιν, και φίλησε το μάγουλό της. «Είμαι περήφανη για σένα.»

Η Ζινράβα κατέβασε το βλέμμα της, αρνούμενη να την κοιτάξει στα μάτια. «Όχι, μητέρα, δεν είσαι…»

«Τι θες να πεις; Φυσικά και–»

«Με νομίζεις άχρηστη.»

«Αυτό δεν είναι αλήθεια.» Η Μάριλιν έκανε να πιάσει το πηγούνι της Ζινράβα, για να υψώσει το πρόσωπό της· εκείνη, όμως, απομακρύνθηκε.

«Ακόμα κι ο Βαρνάλο κάνει περισσότερα πράγματα από μένα, για να βοηθήσει την οικογένεια. Το έχεις πει κι η ίδια.»

Η Μάριλιν αναστέναξε. «Πώς σου ήρθαν, τώρα, όλα αυτά; Δεν είναι επί του παρόντος. Θα τα συζητήσουμε κάποια άλλη στιγμή, εντάξει;» Άγγιξε το μπράτσο της Ζινράβα, σφίγγοντάς το. «Σ'αγαπώ. Μην αμφιβάλλεις γι'αυτό. Δεν είσαι λιγότερο παιδί μου απ'ό,τι είναι ο Βαρνάλο, ή ο Χανμάρο, ή η Θήρνα. Σας αγαπώ όλους το ίδιο.»

Η Ζινράβα την αγκάλιασε, σφιχτά, δίχως να πει τίποτα.

Η Μάριλιν τής χάιδεψε τα μαλλιά. «Σ'αγαπώ, μικρή μου.»

«Θα προσπαθήσω να κάνω περισσότερα, μητέρα,» είπε η Ζινράβα, αφήνοντάς την από την αγκαλιά της. «Σ'το υπόσχομαι.»

Η Μάριλιν χαμογέλασε, και παραμέρισε μια τούφα μαύρων μαλλιών απ'το ιδρωμένο και κλαμένο πρόσωπο της κόρης της. «Εντάξει. Αλλά μην το σκέφτεσαι άλλο, τώρα. Ξεκουράσου, όσο μπορείς. Θα δεις που οι ώρες θα περάσουν γρήγορα και θα είσαι, σύντομα, κοντά μας.» Τη φίλησε στο μάγουλο και στράφηκε στην πόρτα του κελιού, φωνάζοντας τον δεσμοφύλακα.

Εκείνος πλησίασε και της άνοιξε, για να βγει. Ύστερα, έκλεισε πάλι και κλείδωσε.

Η Μάριλιν γύρισε, για να κοιτάξει το πρόσωπο της κόρης της πίσω απ'το καγκελωτό παραθυράκι. Της χαμογέλασε, ενθαρρυντικά, για μια τελευταία φορά, και έφυγε από τα υπόγεια, ανεβαίνοντας τη σκάλα μαζί με τον Υποδιοικητή Πασνάλο.

Κεφάλαιο Τεσσαρακοστό-Τρίτο
—Ανακάλυψη—

Τα βλέφαρά του άνοιξαν και ανασηκώθηκε επάνω στα ξύλινα σανίδια του πατώματος. Η ταβέρνα ήταν άδεια, εκτός από άλλους δύο άντρες, ο ένας εκ των οποίων κοιμόταν σε μια γωνία κι ο δεύτερος σ'ένα τραπέζι, έχοντας το κεφάλι ακουμπισμένο στα χέρια του και ροχαλίζοντας. Πρωινό φως έμπαινε απ'τα παράθυρα –το πρώτο φως του Λούντρινχ– κι από έξω δεν ακουγόταν θόρυβος. Η πόλη ήταν σιωπηλή· μια σιωπή που φάνταζε σχεδόν αφύσικη, ύστερα από τον χτεσινό, ολοήμερο σαματά που είχε τραντάξει τη Σερανβέλ απ'άκρη σ'άκρη. Ο μοναδικός ήχος που ο Μαλίνο μπορούσε ν'ακούσει από τους δρόμους ήταν ο ήχος που έκαναν οι ακόμα αναμμένες φωτιές μέσα στα μαγκάλια, καθώς ο θαλασσινός αέρας τις χτυπούσε, διασχίζοντας τις λιθόστρωτες λεωφόρους και τα σοκάκια.

Από τ'αριστερά του ήρθε ένα μουγκρητό, και ο Περίδετος έστρεψε το βλέμμα του, για να δει μια μαυρομάλλα γυναίκα να σαλεύει. Ήταν ακουμπισμένη επάνω του και, καθώς εκείνος ανασηκώθηκε, πρέπει να την είχε ξυπνήσει. Τα μάτια της άνοιξαν –καθαρά, γκρίζα μάτια– και ο Μαλίνο θυμήθηκε ποια ήταν και πώς την είχε γνωρίσει. Ή, μάλλον, δεν ήξερε *πραγματικά* ποια ήταν. Δεν του είχε πει ούτε το όνομά της. Μονάχα στην εμφάνιση την ήξερε.

Η γκριζομάτα τού χαμογέλασε. Μετά, τον ρώτησε, σιγανά: «Τι ώρα είναι;»

«Αυγή, υποθέτω.»

«Μμμ…» Η γυναίκα τεντώθηκε μέσα στο πράσινο, μεταξωτό της μεσοφόρι. Το δεξί της πόδι υψώθηκε, και το φως του Λούντρινχ που έμπαινε στην ταβέρνα αγκάλιασε τις καμπύλες του, κάνοντάς το να γυαλίσει σαν να ήταν από λευκόχρυσο. «Πρέπει να επιστρέψουμε.»

Ο Μαλίνο κοίταξε από τη δεξιά του μεριά, γνωρίζοντας τι θα έβρισκε εκεί: την άλλη κοπέλα, η οποία ήταν επίσης μελαχρινή και έμοιαζε με την προηγούμενη, αλλά τα μάτια της ήταν μαύρα και σκοτεινά… κι ετούτη τη στιγμή ακόμα κλειστά, καθώς κοιμόταν, γυρισμένη στο πλάι. Η πορφυρή κορδέλα, που το βράδυ έδενε τα μαλλιά της, ήταν τώρα δεμένη γύρω από τον καρπό της.

Και κάτω απ'την κορδέλα –η οποία, λόγω του έντονου χρώματός της, είχε τραβήξει το βλέμμα του Μαλίνο– φαινόταν ένα περικάρπιο. Ένα περικάρπιο που δεν έμοιαζε διακοσμητικό. Ο Περίδετος βλεφάρισε, ξαφνιασμένος, και κοίταξε και το άλλο χέρι της γυναίκας, για να δει ότι κι εκεί υπήρχε ένα περικάρπιο, ίδιο με το προηγούμενο. Ένα περικάρπιο μονοκόμματο, χωρίς κλειδομάνταλο.

Ένα περικάρπιο δούλου.

Ο Μαλίνο στράφηκε, αμέσως, στη γκριζομάτα, η οποία είχε ανακαθίσει στο πάτωμα και έδενε τα σανδάλια της. Κοίταξε και τα δικά της χέρια, και παρατήρησε ότι κι εκεί υπήρχαν παρόμοια περικάρπια.

Πώς δεν το πρόσεξα χτες βράδυ; Όχι ότι θα είχε καμία διαφορά αν το είχε προσέξει, αλλά τον ενοχλούσε το γεγονός ότι δεν είχε δει κάτι τόσο προφανές. *Μάλλον, ήμουν πολύ ζαλισμένος–*

Θυμήθηκε τον Τάρνο και τη Ζινράβα. *Ω όχι… δεν έπρεπε να τους είχα αφήσει μόνους! Ας ελπίσουμε ότι δε συνέβη τίποτα κακ–*

«Πώς σε λένε;» τον ρώτησε η κοπέλα, έχοντας τελειώσει με το δέσιμο των σανδαλιών της και στρέφοντας τα γκρίζα της μάτια στο πρόσωπό του.

«Μαλίνο.»

«Μαλίνο τι; Είσαι πολίτης της Σερανβέλ, σωστά;» Κοίταξε τους καρπούς του, ψάχνοντας μάλλον κι εκείνη για περικάρπια (και μη βρίσκοντάς τα, ασφαλώς).

«Μαλίνο Περίδετος. Εσύ πώς λέγεσαι;»

«Λουάνα. Κι αυτή,» τεντώθηκε πάνω απ'τον Μαλίνο, για να κεντρίσει στα πλευρά την άλλη γυναίκα, «είναι η δίδυμη αδελφή μου, Θουάρμιλ. Ξύπνα!»

Τα βλέφαρα της μαυρομάτας άνοιξαν, και ανασηκώθηκε κι εκείνη, μορφάζοντας δυσαρεστημένα που η αδελφή της της χαλούσε τον ύπνο.

«Δεν είστε Σερανβέλιες…» παρατήρησε ο Μαλίνο.

«Όχι, δεν είμαστε,» είπε η Λουάνα.

«Από πού είστε;»

«Από το Βορρά. Έχεις ακούσει για την Αυτοκρατορία των Νήσων; Είναι ακόμα πιο μακριά απ'τις Τρεις Πόλεις και από την Έντναργκ.»

Ο Μαλίνο ένευσε. «Ναι, έχω ακούσει.»

Η Θουάρμιλ χασμουρήθηκε. «Τι έγινε; Ξύπνησες πρωί-πρωί μ'όρεξη να διηγηθείς το παρελθόν μας;» είπε στην αδελφή της.

Η Λουάνα την αγνόησε, συνεχίζοντας να μιλά στον Μαλίνο: «Δε θυμόμαστε και πολλά απ'την πατρίδα μας. Μας πούλησαν για δούλες όταν ήμασταν μικρές.»

«Για ποιον δουλεύεται εδώ;»

«Για την Υπουργό Υγείας, Τάρμα Πεντάλιθη.»

Η Θουάρμιλ, όσο η αδελφή της κι ο Περίδετος μιλούσαν, είχε φορέσει τις μπότες της και, τώρα, σηκώθηκε όρθια. «Θα πάμε; Υποθέτω, γι'αυτό με ξύπνησες…»

«Θα πάμε,» της αποκρίθηκε η Λουάνα, καθώς σηκωνόταν κι εκείνη. «Βιάζεσαι; Ολόκληρη η πόλη κοιμάται.»

«Να ξαναξαπλώσουμε, λοιπόν, και να κοιμηθούμε κι εμείς;»

Ο Μαλίνο, εξακολουθώντας νάναι καθισμένος στο πάτωμα, της κοίταζε χωρίς να μιλά.

«Όχι,» είπε η Λουάνα στην αδελφή της, «θα πάμε.» Και, στρεφόμενη στον Περίδετο: «Πού μένεις;»

Εκείνος ορθώθηκε, παίρνοντας τα δερμάτινα παπούτσια του στο χέρι. «Δεν ξέρετε και πολλούς αλχημιστές, ε;»

«Αλχημιστές;» παραξενεύτηκε η Θουάρμιλ. «Όχι.» Ξετύλιξε την πορφυρή κορδέλα απ'τον καρπό της και άρχισε να δένει τα μαλλιά της μ'αυτήν.

«Αν ξέρατε, θα μας είχατε ακούσει. Οι Περίδετοι είναι αρκετά γνωστοί στη Συνοικία των Δηλητηρίων.» Διαπίστωσε ότι, τώρα που είχε σηκωθεί, ζαλιζόταν από το χτεσινό μεθύσι.

«Συνοικία των Δηλητηρίων, ε; Εμείς πηγαίνουμε απ'την άλλη μεριά,» είπε η Θουάρμιλ. «Ίσως να τα ξαναπούμε. Πώς σε λένε;»

«Μαλίνο.»

«Και είσαι απ'αυτούς τους Περίδετους;»

«Ναι.»

«Αλχημιστής;»

«Ναι.»

«Αν θέλω ένα φίλτρο που θα με κάνει να φυτρώσω φτερά, μπορώ νάρθω σε σένα;»

«Εμ, αυτό θ'αποδειχτεί λιγάκι… αδύνατο.»

Η Θουάρμιλ χαμογέλασε.

Η Λουάνα τη χτύπησε στον πισινό. «Άντε, πάμε.»

Φίλησαν τον Μαλίνο, η μία στο δεξί μάγουλο κι η άλλη στο αριστερό, και βγήκαν από την ταβέρνα. Οι δύο άντρες που κοιμόνταν μέσα στο δωμάτιο εξακολουθούσαν να κοιμούνται· εκείνος που ακουμπούσε στο τραπέζι είχε αρχίσει να ροχαλίζει δυνατότερα.

Ο Μαλίνο πέρασε το κατώφλι της εξώπορτας και κοίταξε το δρόμο, για να δει τη Λουάνα και τη Θουάρμιλ ν'απομακρύνονται, παραπατώντας και περνώντας ανάμεσα από τα ακόμα αναμμένα μαγκάλια. Οι φωνές τους αντηχούσαν μέσα στην πρωινή σιγαλιά της Πόλης των Ανοιγμάτων.

Ο Περίδετος πήγε προς την αντίθετη κατεύθυνση απ'όπου βάδιζαν οι δύο γυναίκες. Καθοδόν, προσπάθησε ν'αποφεύγει να πατά τους ανθρώπους που βρίσκονταν ξαπλωμένοι μες στη μέση των δρόμων· και, σύντομα, έφτασε στο σπίτι της οικογένειάς του, στα σύνορα της Συνοικίας των Δηλητηρίων με το Μεγάλο Παζάρι.

Δίχως να κοιτάξει ποιος άλλος είχε επιστρέψει, ανέβηκε την εξωτερική σκάλα, πήγε στο δωμάτιο του, και, βγάζοντας τα ρούχα του, έπεσε μπρούμυτα στο κρεβάτι.

Αν *είχε*, όμως, κοιτάξει, αν είχε κάνει μια βόλτα σ'όλη την οικία των Περίδετων, θα διαπίστωνε πως ήταν ο τελευταίος που είχε γυρίσει σπίτι (εξαιρώντας, φυσικά, τη Ζινράβα και τον Τάρνο, που δεν *μπορούσαν* να γυρίσουν).

Ο Χανμάρο και η Φιλράνα κοιμόνταν στο δωμάτιό τους, στο ισόγειο, έχοντας επιστρέψει αργά τη νύχτα, πολύ μετά την επιστροφή της Μάριλιν από τα φυλάκια νότια της Χρυσής Γέφυρας.

Ο Νασμάρο –ο μόνος δούλος που είχε απομείνει στους Πτεράργυρους μέσα στην οικία Περίδετων, ύστερα από την αποχώρηση του Άνρημ, του Βόνιορ, και της Ωράλιν– ροχάλιζε στο δικό του δωμάτιο, ξαπλωμένος ανάσκελα. Πλάι του βρισκόταν μια πήλινη κανάτα με ελάχιστο κρασί στον πάτο, την οποία είχε αποκομίσει σε κάποιον από τους δρόμους της Σερανβέλ. Επί του παρόντος, ονειρευόταν ότι ακόμα χόρευε.

Η Μάριλιν έκανε ταραγμένο ύπνο στο δωμάτιό της, στριφογυρίζοντας ανήσυχα επάνω στο κρεβάτι, καθώς τα όσα είχαν συμβεί δεν μπορούσαν ν'αφήσουν τον ψυχισμό της να ηρεμήσει. Στα όνειρά της, έβλεπε ότι πήγαινε ν'αποφυλακίσει τη Ζινράβα, αλλά, αντί γι'αυτήν, έβρισκε τη Θήρνα, πεσμένη σ'ένα ψυχρό, πέτρινο πάτωμα, με αίμα να πετάγεται απ'το κομμένο της πόδι. Και ύστερα, άκουγε τη φωνή του Νολράκο στ'αφτί της· την άκουγε να της λέει πως όλοι τους κινδύνευαν από κάποιους ακατονόμαστους εχθρούς, και πως εκείνη όφειλε να σώσει την οικογένεια. Όταν όμως γύριζε, για να δει τον σύζυγό της και να του μιλήσει, αντίκριζε μονάχα σκοτάδι και σκιές, κι άκουγε το βουητό μιας πολύ δυνατής φωτιάς από πάνω της. Υψώνοντας τα μάτια, έβλεπε ότι ολόκληρος ο ουρανός είχε πυρποληθεί.

Η γιαγιά Θήρνα κοιμόταν στο δωμάτιό της, στον πρώτο όροφο του σπιτιού, και ο Βαρνάλο ήταν πλαγιασμένος κοντά της, εξουθενωμένος ύστερα από τις τελευταίες του περιπέτειες στους δρόμους της Σερανβέλ. Δεν κουνούσε καθόλου από τη θέση του, και το ροχαλητό της γιαγιάς του δεν τάραζε στο ελάχιστο τον ύπνο του.

Ο Βάλκο κοιμόταν στον δεύτερο όροφο, στο δικό του δωμάτιο, όπως επίσης και οι γονείς του, η Ζεθάλιν και ο Κάρναλεν, οι οποίοι είχαν επιστρέψει λίγο μετά από τον Χανμάρο και τη Φιλράνα και λίγο πριν από τον Μαλίνο, όταν οι πρώτες αχτίνες του Λούντρινχ έρχονταν από τη θάλασσα.

Ο Σάμκρο Περίδετος, που ήταν ξαπλωμένος στο υπόγειο της οικίας, με τη μαύρη του γάτα κουρνιασμένη πλάι του, τώρα ξυπνούσε. Δεν είχε βγει στους δρόμους της Σερανβέλ χτες, δεν είχε γλεντοκοπήσει· έτσι, δεν ήταν κουρασμένος. Για εκείνον, ετούτη δεν ήταν παρά άλλη μία κανονική ημέρα. Εξαιρώντας, φυσικά, το χτεσινοβραδινό συμβάν με την κόρη του Βάρνακ, η οποία τον είχε βάλει σε σκέψεις.

Η μαύρη γάτα τεντώθηκε νωχελικά, καθώς ο αφέντης της σηκωνόταν, κι άρχισε να κάνει το πρωινό της μπάνιο, χρησιμοποιώντας τη γλώσσα της. Ο Σάμκρο έτριψε τα μάτια του και έφτιαξε λίγο τσάι να πιει.

«Χανμάρο! Χανμάρο! Ξύπνα!»

Ο Χανμάρο ανασηκώθηκε, για να δει τον μικρό του αδελφό, Βαρνάλο, να στέκεται στο κατώφλι της πόρτας του δωματίου.

Η Φιλράνα προσπάθησε να γυρίσει, και παραλίγο να πέσει απ'το κρεβάτι. «Τι συμβαίνει;»

«Πρέπει να σου μιλήσω, Χανμάρο!»

«Εντάξει, αδελφέ, αλλά μη φωνάζεις έτσι. Νομίζω ότι κάτι κοπανά το κεφάλι μου με σφυρί. Πες μου τι θέλεις.»

«Πρέπει να μιλήσουμε μόνοι.»

«Δεν πειράζει που η Φιλράνα είναι εδώ. Απλά, κλείσε την πόρτα και μπες– ή, μάλλον, μπες και κλείσε την πόρτα.» Ο Χανμάρο έτριψε το πρόσωπό του, με τις παλάμες του, προσπαθώντας να συνέλθει από την κραιπάλη.

Ο Βαρνάλο πήρε συνωμοτικό ύφος. «Είσαι σίγουρος;» είπε, πιο σιγανά απ'ό,τι συνήθως (πράγμα που φάνηκε τελείως περίεργο, δεδομένης της διαρκώς δυνατής φωνής του). «Είναι για το… για τη δουλειά μας.» Του έκλεισε το μάτι. «Για τις πόρτες.»

Για τις πόρτες; Για το σύμβολο στις πόρτες; «Η Φιλράνα ξέρει. Μπες και κλείσε.»

Ο Βαρνάλο ανασήκωσε τους ώμους. «Εντάξει.» Μπήκε και έκλεισε.

«Τι ξέρω;» ρώτησε η Φιλράνα.

«Ξέρεις,» της είπε ο Χανμάρο, και στράφηκε στον αδελφό του, περιμένοντας. «Λοιπόν;»

«Το είδα, χαραγμένο επάνω σε μια πόρτα. Το δόντι μέσα στον κύκλο.»

«Α, αυτό…» μουρμούρισε η Φιλράνα.

«Πώς ήταν;» ρώτησε ο Χανμάρο. «Η αιχμή του έδειχνε προς τα πάνω ή προς τα κάτω;»

«Προς τα κάτω.»

«Πού είναι αυτή η πόρτα, θυμάσαι;»

«Στη Συνοικία των Ερειπίων.»

Η Φιλράνα μόρφασε. «Παράξενο.»

«Γιατί παράξενο;» είπε ο Χανμάρο. «Αν πρόκειται για κάποια κρυφή αδελφότητα, ίσως η Συνοικία των Ερειπίων νάναι το κατάλληλο μέρος γι'αυτούς.»

«Τέλος πάντων…»

«Βαρνάλο, μπορείς να μας οδηγήσεις εκεί;»

Ο μικρός αδελφός του Χανμάρο δάγκωσε το χείλος του. «Νομίζω…»

«Ωραία,» είπε ο Χανμάρο. «Θα πάμε μόλις συνέλθουμε.»

«Πότε θα συνέλθετε;»

«Ε… σε λίγο, υποθέτω. Εσύ φύγε τώρα, για να μην κινήσουμε άσκοπα υποψίες.» Του έκλεισε το μάτι.

«Εντάξει!» είπε ο Βαρνάλο, μειδιώντας, και βγήκε απ'το δωμάτιο, κλείνοντας πίσω του.

Η Φιλράνα γέλασε. «Μα τη Φλόγα, τι έχεις κάνει στον αδελφό σου; Δε ντρέπεσαι;»

«*Χανμάρο! Χανμάρο! Ξύπνα!*»

Η φωνή του μικρού της γιου, από το διάδρομο.

Η Μάριλιν γύρισε και, παραμερίζοντας τα μαλλιά απ'το πρόσωπό της, κάθισε στην άκρη του κρεβατιού. Από τα μισάνοιχτα πατζούρια πρωινό φως έμπαινε. *Τι ώρα είναι, μα τη Φλόγα; Πόσες ώρες βρίσκεται η Ζινράβα μου εκεί κάτω;* Σηκώθηκε και άνοιξε το παράθυρο, βγάζοντας το κεφάλι της έξω και κοιτάζοντας στον ουρανό. Ο Βάνσπαρχ είχε υψωθεί. *Να πάρει! σε λίγο θάναι μεσημέρι, κι εγώ είμαι ακόμα εδώ.*

Η Μάριλιν χτένισε τα μαλλιά της μπροστά στον καθρέφτη, φόρεσε το φόρεμά της, και έδεσε τα σανδάλια της. *Πρέπει να ειδοποιήσω και τη Ζεθάλιν, για να πάμε μαζί στα φυλάκια και να τελειώνει αυτή η δυσάρεστη ιστορία.*

Βγήκε απ'το δωμάτιο και διέσχισε το διάδρομο του ισογείου, έχοντας ήδη ξεχάσει τι ήταν εκείνο που την ξύπνησε και μην έχοντας αναρωτηθεί, ούτε για μια στιγμή, τι μπορεί να ήθελε ο Βαρνάλο από τον Χανμάρο. Ανέβηκε την εξωτερική σκάλα του σπιτιού και έφτασε στον δεύτερο όροφο, μπαίνοντας και πηγαίνοντας κατευθείαν στο δωμάτιο της αδελφής της και του γαμπρού της. Στάθηκε μπροστά στην πόρτα και χτύπησε, αρκετά δυνατά για να τρομάξουν κι οι Σκιές.

«Ποιος είναι;»

«Εγώ είμαι, Ζεθάλιν. Πρέπει να μιλήσουμε. Να μπω;»

«Μπες.»

Η αδελφή της κι ο Κάρναλεν βρισκόταν στο μεγάλο, διπλό τους κρεβάτι. Η πρώτη είχε καθίσει στην άκρια του στρώματος· ο δεύτερος είχε, απλά, ανασηκωθεί, ακουμπώντας την πλάτη του σ'ένα μαξιλάρι και βάζοντας τους πήχεις του στα γόνατά του.

«Τι συμβαίνει, Μάριλιν;» ρώτησε η Ζεθάλιν.

Η Μάριλιν τής εξήγησε, δίχως να της κρύψει τι είχε προσπαθήσει να κάνει ο Τάρνο στην κόρη της.

«Πρέπει νάχε μεθύσει, μα τη Φλόγα!» είπε η Ζεθάλιν, ενώ ο Κάρναλεν ήταν σιωπηλός, έχοντας πάρει μια σκοτεινή όψη, όπως ο ουρανός προτού ξεσπάσει θύελλα.

«Έτσι υποθέτω κι εγώ,» συμφώνησε η Μάριλιν. «Αλλά, τώρα, καλύτερα να πάμε στα φυλάκια, για να τους βγάλουμε από κει.»

«Φυσικά,» είπε η Ζεθάλιν, που είχε ήδη σηκωθεί κι αρχίσει να ντύνεται. «Έπρεπε να είχες έρθει να με βρεις πιο πριν, Μάριλιν.»

«Δε θα είχε νόημα. Ο Υποδιοικητής Πασνάλο, με τον οποίο μίλησα, μου είπε ότι χρειάζεται να είναι κι ο Διοικητής του εκεί· κι αυτός θα ερχόταν το πρωί.»

«Δηλαδή, τώρα θα βρίσκεται στα φυλάκια.» Η Ζεθάλιν έβαλε το ένα της παπούτσι.

Ο Κάρναλεν μίλησε για πρώτη φορά από τότε που είχε μπει η Μάριλιν στο δωμάτιο. «Θέλετε να έρθω μαζί σας;»

«Δεν υπάρχει λόγος,» του είπε η Ζεθάλιν, βάζοντας και το άλλο της παπούτσι. «Δε θ'αργήσουμε, ελπίζω. Θα λύσουμε την παρεξήγηση με τη φρουρά και θα φέρουμε τον Τάρνο και τη Ζινράβα σπίτι.»

«Γιατί να ντρέπομαι;»

«Έχεις μετατρέψει τον αδελφό σου σε κατάσκοπο, η Φλόγα να σε κάψει.» Η Φιλράνα τον λοξοκοίταξε, υπομειδιώντας.

«Είναι καλός κατάσκοπος, όμως, δεν είναι;» Ο Χανμάρο είχε σηκωθεί και προσπαθούσε να ντυθεί, ενώ το μεθύσι προσπαθούσε, συνεχώς, να του βάλει τρικλοποδιά και να μπερδέψει τα δάχτυλα των χεριών του.

«Μπορεί να έκανε και λάθος, ξέρεις. Μικρός είναι, και χτες γινόταν χαμός στους δρόμους.»

«Ναι, δεν αποκλείεται. Όμως δεν το νομίζω. Του έχω εμπιστοσύνη.»

«Και σκοπεύεις να πας τώρα να βρεις αυτή την πόρτα; Πιστεύεις ότι θα καταφέρεις να *φτάσεις* ώς εκεί;»

Ο Χανμάρο γέλασε. «Όχι, δεν πάω στην πόρτα. Στον θείο Σάμκρο πηγαίνω. Ελπίζοντας πως θα έχει κάτι που καταπολεμά το μεθύσι.»

«Αν έχει, δεν είσαι ο μόνος που το χρειάζεται.»

«Το ξέρω.»

Ο Χανμάρο βγήκε απ'το δωμάτιο στον διάδρομο του ισογείου. Βάδισε, παραπατώντας και κουτουλώντας στους τοίχους, ώς την εξωτερική σκάλα της οικίας των Περίδετων και έσκυψε, για να σηκώσει την καταπακτή στην αρχή της. Καθώς την άνοιγε, λίγο έλειψε να χάσει την ισορροπία του και να βουτήξει μέσα· κρατήθηκε, όμως, από την ξύλινη γκλαβανή και δεν έπεσε.

Προσέχοντας περισσότερο απ'ό,τι συνήθως, πιάστηκε απ'τις χειρολαβές της σιδερένιας σκάλας κι άρχισε να την κατεβαίνει, μέσα στο σκοτάδι του υπογείου. Δεν έφτασε, όμως, κάτω όπως θα ήθελε. Στη μέση περίπου, το ένα του πόδι

γλίστρησε. Ο Χανμάρο έχασε την ισορροπία του και σωριάστηκε, φαρδύς-πλατύς, στο ψυχρό πάτωμα, κοπανώντας επώδυνα τη ράχη του.

«Μα τη Φλόγα…!» μούγκρισε, πιάνοντας το πίσω μέρος του κεφαλιού του, που είχε κι αυτό χτυπήσει, κάνοντάς τον ν'ακούσει έναν δυνατό γδούπο που έμοιαζε να έρχεται από τα τρίσβαθα του κρανίου του.

Αισθάνθηκε κάτι να γλείφει το δεξί του μάγουλο και στράφηκε, ξαφνιασμένος, για να δει δύο καταπράσινα μάτια να τον αντικρίζουν μέσα από το σκοτάδι.

Η μαύρη γάτα νιαούρισε, και βήματα ακούστηκαν. Ο Χανμάρο κοίταξε προς το άνοιγμα απ'όπου ερχόταν το φως και είδε τον θείο του να ζυγώνει.

«Χανμάρο; Εσύ είσαι;»

«Ναι, θείε, εγώ.»

«Είσαι καλά;»

«Έχω δει και καλύτερα πρωινά.»

«Θες να σε βοηθήσω να σηκωθείς;»

«Θα τα καταφέρω.»

Ο Χανμάρο πήρε καθιστή θέση και, ύστερα, ορθώθηκε, πιάνοντας τον τοίχο. Παραπατώντας, πέρασε το άνοιγμα και μπήκε στο υπόγειο εργαστήριο του θείου του.

Ο Σάμκρο κάθισε πίσω απ'το γραφείο. «Τι σε φέρνει εδώ, μια τέτοια πρωινή ώρα, ανιψιέ;» Έβγαλε τα γυαλιά του, αφήνοντάς τα δίπλα από ένα μεγάλο βιβλίο, το οποίο βρισκόταν ανοιχτό επάνω σ'ένα ξύλινο αναλόγιο.

Ο Χανμάρο κάθισε σε μια καρέκλα, χωρίς ν'απαντήσει.

«Τα χάλια σου έχεις.»

«Το ξέρω· γι'αυτό είμαι εδώ.»

«Θέλεις να σου δώσω κάτι για να συνέλθεις;»

«Ναι.»

«Τότε,» είπε ο Σάμκρο, «έπρεπε να είχες πάει στην αδελφή μου. Εγώ δεν ασχολούμαι με τέτοιες απλές αλχημείες· όφειλες να το γνωρίζεις αυτό.»

«Το γνωρίζω, θείε. Αλλά, και πάλι, είπα μήπως…»

Ο Σάμκρο ύψωσε τα φρύδια του. «Μήπως θα μπορούσα να κάνω μια εξαίρεση;»

«Ας πούμε, ναι–» Σταμάτησε να μιλά, γιατί ένας γδούπος ακούστηκε απ'το σκοτεινό χώρο όπου βρισκόταν η σιδερένια σκάλα: σαν η καταπακτή να είχε κλείσει.

«Άφησες ανοιχτά, ανιψιέ;»

Ο Χανμάρο έτριψε το κεφάλι του. «Νομίζω πως ναι.»

«Προφανώς, λοιπόν, κάποιος αποφάσισε να κλείσει, για να περάσει και να βγει απ'το σπίτι.»

«Πώς το ξέρεις ότι δεν την έκλεισε για να μπει;»

«Άκουσα βήματα από την εξωτερική σκάλα. Εσύ δεν τ'άκουσες;»

«Όχι.»

«Δύο άνθρωποι κατέβηκαν. Αναρωτιέμαι ποιοι. Λογικά, θα έπρεπε όλοι να κοιμούνται ετούτη την ώρα. Για να πω την αλήθεια, με εκπλήσσει το γεγονός που βρίσκεσαι κι εσύ εδώ…»

«Θέλω να σου πω κάτι, θείε,» εξήγησε ο Χανμάρο. «Δεν ήρθα μόνο για να ζητήσω φάρμακο για το μεθύσι.»

Ο Σάμκρο ένευσε αργά, σουφρώνοντας τα φρύδια. «Το φαντάστηκα.» Σηκώθηκε απ'το γραφείο. «Ας σου φτιάξω, όμως, λίγο τσάι πρώτα.»

«Ευχαριστώ.»

«Μη μ'ευχαριστείς. Θέλω να μπορώ να καταλαβαίνω τι μου λες.» Και, καθώς έφτιαχνε το τσάι, ο αλχημιστής πρόσθεσε: «Επίσης, έχω κι εγώ κάτι να σου πω. Κάτι που, μάλλον, θα σε ξαφνιάσει.»

«Αλήθεια; Τι;»

«Θα σου το πω αφότου μου πεις τα δικά σου.»

Σε λίγο, ο Χανμάρο κρατούσε μια κούπα τσάι στα χέρια του, και ήπιε δυο μεγάλες γουλιές. «Ο Βαρνάλο με ξύπνησε, για να μ'ενημερώσει ότι βρήκε ένα λάξευμα πάνω σε μια πόρτα. Ένα λάξευμα, δηλαδή, σαν αυτά που μας ενδιαφέρουν. Ένα δόντι που δείχνει προς τα κάτω. Μέσα σ'έναν κύκλο.»

«Ο Βαρνάλο;» παραξενεύτηκε ο Σάμκρο. «Γνωρίζει ο αδελφός σου–;»

«Ναι· τον έβαλα να ψάχνει γι'αυτά.»

«Δε νομίζω πως έκανες καλά, ανιψιέ, αλλά συνέχισε. Πού είναι αυτή η πόρτα;»

«Στη Συνοικία των Ερειπίων,» εξήγησε ο Χανμάρο. «Ο Βαρνάλο μού είπε ότι θα με οδηγήσει εκεί.»

«Μάλιστα…» Ο Σάμκρο έτριψε το πηγούνι του, καθώς ήταν καθισμένος, πάλι, πίσω απ'το γραφείο του. Η μαύρη γάτα είχε σκαρφαλώσει στην πλάτη της καρέκλας του, και, βρισκόμενη ακριβώς πάνω απ'το κεφάλι του αλχημιστή, ατένιζε τον Χανμάρο με καταπράσινα μάτια.

«Εσύ, θείε, τι έχεις να μου πεις;»

«Κι εγώ για τα σύμβολα στις πόρτες θέλω να σου μιλήσω, ή για κάτι πολύ σχετικό μ'αυτά.»

Ο Χανμάρο ήπιε μια γουλιά απ'το τσάι του, παραξενεμένος.

«Χτες βράδυ, η κόρη του Βάρνακ με επισκέφτηκε.»

Ο νεαρός Πτεράργυρος βλεφάρισε, σαν να μην είχε καταλάβει κάτι καλά. «Η κόρη του Βάρνακ;»

«Ναι. Αν και, αρχικά, δε ζητούσε εμένα· εσένα ζητούσε.»

«Εμένα;» *Καλό κι αυτό. Τι μπορεί να ήθελε; Την προηγούμενη φορά, έφυγε τρέχοντας, σα να είδε τις Σκιές πίσω μου.*

«Τ'όνομά της είναι Θαρνάλιν,» συνέχισε ο Σάμκρο, «και είχε έρθει να σου πει κάτι για τον πατέρα της. Γιατί ο Βάρνακ βρίσκεται σε μια… πολύ δύσκολη κατάσταση, Χανμάρο.»

«Τι δύσκολη κατάσταση;»

Ο Σάμκρο τού εξήγησε όλα όσα ήξερε για την υπόθεση.

Ο Χανμάρο τελείωσε, εν τω μεταξύ, το μισό του τσάι. «Ποιο ήταν αυτό το καράβι που πυρπολήθηκε;»

«Δεν ξέρω. Ούτε η Θαρνάλιν ήξερε. Θα το μάθουμε, όμως, σήμερα. Επιβάλλεται να το μάθουμε, γιατί έχω την αίσθηση ότι κάτι πολύ ύποπτο συμβαίνει με τον Χαλκοπρόσωπο κι αυτά τα σύμβολα δοντιών στις πόρτες.»

Ο Διοικητής ήταν ένας ψηλός, ξανθός άντρας, και δέχτηκε τη Μάριλιν και τη Ζεθάλιν στο ίδιο γραφείο όπου η Πτεράργυρη είχε συναντήσει και τον Υποδιοικητή Πασνάλο. Τις καλωσόρισε, με περισσότερη ευγένεια από τον υφιστάμενό του, και ζήτησε να μάθει για ποιο λόγο βρίσκονταν εδώ. Εκείνες τού εξήγησαν τι συνέβαινε και τον ρώτησαν αν είχε ανακρίνει τη Ζινράβα και τον Τάρνο.

Ο Διοικητής –που το όνομά του ήταν Λάρτο, όπως συστήθηκε– τους αποκρίθηκε ότι, ναι, είχε μιλήσει και με τα δύο τους παιδιά, και ο Τάρνο ήταν αυτός που είχε διηγηθεί τα γεγονότα διαφορετικά απ’ό,τι τα διηγούνταν, τώρα, η Μάριλιν και η Ζεθάλιν.

«Κοιτάξτε, κυρίες μου,» πρόσθεσε, «καταλαβαίνω ότι δεν πρόκειται για κάτι περισσότερο από ένα οικογενειακό ζήτημα, και καταλαβαίνω πως δε σκοπεύετε να καταφύγετε σε δικαστή γι’αυτό, επομένως δεν το θεωρώ σκόπιμο να σας κρατήσω άλλο, εσάς ή τα παιδιά σας.»

«Το εκτιμούμε, κύριε Διοικητά,» αποκρίθηκε η Μάριλιν, ευχαριστημένη που ετούτος ο άνθρωπος, τουλάχιστον, ήταν συνεννοήσιμος.

«Ωστόσο, πρέπει κι εσείς να καταλάβετε,» συνέχισε ο Λάρτο, «ότι ήταν υποχρέωσή μας, ως φρουρά της πόλης, να συλλάβουμε τη Ζινράβα και τον Τάρνο και να τους κρατήσουμε μέχρι το πρωί, ώστε να βεβαιωθούμε ότι η κατάσταση ήταν, όντως, όπως νομίζαμε και ώστε να λυθεί το ζήτημα με τρόπο ορθό και νόμιμο.»

«Ασφαλώς.»

Ο Διοικητής σηκώθηκε από το γραφείο του. «Και τώρα, πιστεύω, μπορούμε να προχωρήσουμε στην αποφυλάκιση των κρατουμένων.»

«Θα ήταν καλύτερα να μην τους αποφυλακίσετε μαζί,» είπε η Ζεθάλιν, καθώς εκείνη κι η Μάριλιν ορθώνονταν. «Αποφυλακίστε πρώτα τη Ζινράβα και έπειτα τον Τάρνο. Θα ήθελα να μιλήσω μόνη με το γιο μου, και η Μάριλιν είμαι σίγουρη πως το ίδιο θα ήθελε να κάνει με την κόρη της.»

Η Μάριλιν κατένευσε. Πράγματι, ήταν καλή ιδέα αυτή. Ετούτη τη στιγμή, μάλλον, δε θα ωφελούσε μια συνάντηση του Τάρνο και της Ζινράβα.

«Καλώς,» είπε ο Διοικητής Λάρτο. «Κυρία Πτεράργυρη, ακολουθήστε με, παρακαλώ.»

Την οδήγησε, ξανά, στα υπόγεια και στο κελί της Ζινράβα, το οποίο ξεκλείδωσε ο δεσμοφύλακας. Η κόρη της Μάριλιν βγήκε απ'τον περιορισμένο χώρο διστακτικά, σαν να μην μπορούσε να το πιστέψει ότι είχαν έρθει, επιτέλους, να την ελευθερώσουν. Πλησίασε τη μητέρα της και την αγκάλιασε, σιωπηλά.

«Είσαι καλά;» τη ρώτησε η Μάριλιν.

Η Ζινράβα ένευσε, και ύστερα ανέβηκαν την πέτρινη σκάλα και βγήκαν από το φυλάκιο, στους δρόμους της Σερανβέλ. Οι δύο ήλιοι βρίσκονταν ψηλά στον ουρανό, αλλά ακόμα υπήρχαν μαγκάλια αναμμένα από δω κι από κει, καθώς και άνθρωποι που κοιμόνταν στις γωνίες ή πάνω σε καμια πεζούλα. Βέβαια, ήταν σίγουρα λιγότεροι απ'ό,τι πριν, υπέθετε η Μάριλιν· ο κόσμος είχε αρχίσει, σιγά-σιγά, να συνέρχεται και να επιστρέφει στην κανονική του ζωή. Η μεγάλη φωτιά στην κορυφή του Ναού της Φλόγας είχε σβήσει.

Η Ζινράβα ρώτησε: «Ο Τάρνο; Τι έγινε με τον Τάρνο;»

«Θα τον αναλάβει η Ζεθάλιν,» εξήγησε η Μάριλιν, καθώς βάδιζαν επί της Οδού του Μισθοφόρου.

«Θα έρθει σπίτι, πάλι;»

«Θα έρθει. Εξάλλου, είναι σπίτι της οικογένειάς του, Ζινράβα.» *Καταλαβαίνω, όμως, πολύ καλά γιατί δε θα τον ήθελες να βρίσκεται ούτε στην ίδια συνοικία μ'εσένα.*

Η όψη της κόρης της σκοτείνιασε, και τα μάτια της κοίταξαν το πλακόστρωτο.

Η Μάριλιν τύλιξε το χέρι της γύρω απ'τους ώμους της Ζινράβα και την κράτησε κοντά της. «Δε θα μείνουμε για πάντα μαζί με τους Περίδετους,» της θύμισε. «Είναι προσωρινό· ώσπου να αποκτήσουμε αρκετά χρήματα, ώστε να μπορέσουμε να μείνουμε άνετα σε δικό μας σπίτι. Μέχρι τότε, προσπάθησε να τον αγνοείς. Αν και δε νομίζω ότι θα σε ξαναπειράξει, ύστερα από τούτο. Η Ζεθάλιν θα φροντίσει γι'αυτό.»

Επιστρέφοντας στο δωμάτιό του, ο Χανμάρο βρήκε τη Φιλράνα να κοιμάται, μπρούμυτα. Όταν, όμως, τον άκουσε να μπαίνει, σάλεψε και τα μάτια της άνοιξαν.

«Σου έφερα τσάι,» της είπε ο Χανμάρο, κι ακούμπησε την κούπα στο κομοδίνο πλάι στο κρεβάτι. (Ήταν, ουσιαστικά, ένα μικρό τραπεζάκι που το είχε βρει ανάμεσα στις διάφορες αχρηστίες που φυλούσε ο θείος Σάμκρο και, με την άδεια του αλχημιστή, το είχε μεταφέρει στο υπνοδωμάτιό του.)

«Ευχαριστώ.» Η Φιλράνα κάθισε οκλαδόν επάνω στο στρώμα και, παίρνοντας το τσάι και στα δυο της χέρια, ήπιε μια μεγάλη γουλιά. «Αυτό είναι το καλύτερο φάρμακο που έχει ο θείος σου για το μεθύσι;»

«Ο θείος Σάμκρο δεν ασχολείται με βοτάνια για το μεθύσι.» Ο Χανμάρο κάθισε δίπλα της, στην άκρη του κρεβατιού.

«Νόμιζα ότι είπες πως είχε.»

«Κι εγώ έτσι νόμιζα. Αλλά, επίσης, ήθελα να τον δω για να του πω για την πόρτα που βρήκε ο Βαρνάλο.»

«Και ποια ήταν η γνώμη του;»

«Συμφωνεί ότι πρέπει να μάθουμε ποιος μένει εκεί. Μου ανέφερε, όμως, και κάτι άλλα περιστατικά.»

«Τι άλλα περιστατικά;»

Ο Χανμάρο τής μίλησε για την επίσκεψη της Θαρνάλιν και για την πυρπόληση του πλοίου στις Μεγάλες Αποβάθρες. «Ο θείος πιστεύει πως, επίσης, πρέπει να μάθουμε σε ποιον ανήκε αυτό το σκάφος.»

Η Φιλράνα τον άκουγε με το μέτωπό της σουφρωμένο. «Τι στις Σκιές προσπαθούν να κάνουν;…» μουρμούρισε.

«Ποιοι;»

«Ο Χαλκοπρόσωπος κι αυτοί που χρησιμοποιούν τα σύμβολα στις πόρτες.»

«Υποθέτω,» είπε ο Χανμάρο, «πως είχαν κάποιους ανοιχτούς λογαριασμούς με τον πλοιοκτήτη του συγκεκριμένου σκάφους.»

«Δεν εννοώ μόνο σ’ετούτη την περίπτωση. Εννοώ, *γενικά* τι προσπαθούν να κάνουν.»

«Τι νομίζεις εσύ;»

«Δεν μπορώ να μαντέψω. Αλλά, κατ’αρχάς, φαίνεται ότι προσπαθούν να εξαπλώσουν το δίκτυό τους μέσα στην πόλη· γιατί, τώρα, είναι πλέον προφανές ότι, όντως, *υπάρχει* κάποιο δίκτυο –κάποια οργάνωση που δρα υπογείως εντός της Σερανβέλ. Ωστόσο….»

«Τι είναι;» ρώτησε ο Χανμάρο, βλέποντάς τη να σταματά.

«Ίσως να μην είναι παράνομη αυτή η οργάνωση, Χανμάρο. Ίσως νάναι μέρος της Αστυνομίας της Σερανβέλ, ή κάτι τέτοιο. Ίσως να βρίσκεται υπό τις διαταγές του Υπουργικού Συμβουλίου.»

«Και θα έβαζε φωτιά σ’ένα πλοίο αγκυροβολημένο στις Μεγάλες Αποβάθρες; Δε νομίζω.»

«Γιατί όχι; Δεν ξέρεις ακόμα τι *ήταν* αυτό το πλοίο, ούτε σε ποιον ανήκε.»

«Αυτό θα το μάθουμε–»

«Γιατί να μπλεχτούμε;» έθεσε το ερώτημα η Φιλράνα. «Σε είχα ρωτήσει και την άλλη φορά, και σε ρωτάω και τώρα: *Γιατί;*»

«Γιατί όλ’αυτά είναι… είναι ύποπτα. Και γιατί η Ναράμια–»

«–πήγε στην οικία του Χαλκοπρόσωπου. Κι αφού εκείνη μπορεί νάναι αναμιγμένη στις καταστροφές που συνέβησαν στην οικογένειά σας, τότε κι ο Χαλκοπρόσωπος μπορεί νάναι αναμιγμένος.»

«Ακριβώς.»

«Αλλά δεν είσαι βέβαιος. Κι αν πρόκειται για κάτι άλλο, τελείως διαφορετικό–»

«Θα το μάθω, και θα *ξέρω*, Φιλράνα. Δε θάχω την αμφιβολία στο μυαλό μου.»

Η Φιλράνα ήπιε μια μεγάλη γουλιά απ'το τσάι της. «Δε διαφέρεις και τόσο απ'την αδελφή σου.»

«Τη Θήρνα;»

«Ναι. Είστε, κατά βάθος, κι οι δύο το ίδιο ξεροκέφαλοι.»

«Δεν ξέρεις ούτε τα μισά για τη Θήρνα,» της είπε ο Χανμάρο.

«Ξέρω αρκετά.» Η Φιλράνα άφησε την κούπα της στο κομοδίνο και σηκώθηκε απ'το κρεβάτι. «Ας πηγαίνουμε, λοιπόν. Ας μάθουμε ό,τι είναι να μάθουμε.» Άρχισε να ντύνεται.

Και, καθώς τελείωνε με το ντύσιμο της και περνούσε το σπαθί της στη ζώνη της, είπε: «Άντε να φωνάξεις τον Βαρνάλο. Θα σε περιμένω απέξω.»

Βγήκαν απ'το δωμάτιο και ο Χανμάρο ανέβηκε την εξωτερική σκάλα της οικίας, φτάνοντας στον πρώτο όροφο και μπαίνοντας στην τραπεζαρία, για να βρει τον Κάρναλεν, τον Βαρνάλο, τον Βάλκο, και τη γιαγιά να παίρνουν πρωινό (λιγάκι καθυστερημένα, βέβαια, μιας και πλησίαζε μεσημέρι).

«Πρέπει να σου μιλήσω,» είπε στον αδελφό του.

Ο Βαρνάλο σηκώθηκε απ'την καρέκλα του.

«Σαν πολλά μυστικά δεν έχετε οι δυο σας;» έκανε ο Βάλκο.

Ο Χανμάρο τον αγνόησε, παριστάνοντας ότι δεν τον είχε ακούσει.

«Δε θέλεις να φας κάτι, Χανμάρο;» ρώτησε η γιαγιά.

«Έχω πιει ήδη ένα τσάι που μου έφτιαξε ο θείος Σάμκρο.»

Ο Κάρναλεν μόρφασε. «Να προσέχεις τι τρως από τον Σάμκρο.»

Ο Χανμάρο απλά χαμογέλασε, και εκείνος κι ο Βαρνάλο βγήκαν από τον πρώτο όροφο, αρχίζοντας να κατεβαίνουν την εξωτερική σκάλα.

«Θες να σε πάω στο σπίτι;»

«Σσς, μην το φωνάζεις.»

«…Εντάξει. Θες να σε πάω, όμως;»

«Ναι.»

Ο Βαρνάλο χαμογέλασε πλατιά, καταχαρούμενος που η κατασκοπευτικές του ενέργειες είχαν φανεί αξιόλογες στον μεγάλο του αδελφό.

Κατέβηκαν τη σκάλα και, έξω απ'το σπίτι, συνάντησαν τη Φιλράνα, η οποία στεκόταν με τον αριστερό της ώμο ακουμπισμένο στον τοίχο και τους αντίχειρές της περασμένους στη ζώνη της.

«Θα έρθει κι αυτή μαζί;» ρώτησε ο Βαρνάλο.

«Ναι,» είπε η Φιλράνα, παίρνοντας τον ώμο της από τον τοίχο, «θα έρθει κι αυτή.»

Ο Βαρνάλο κοίταξε, ερωτηματικά, τον Χανμάρο.

Εκείνος ένευσε· και μετά, ρώτησε: «Θυμάσαι πού είναι το σπίτι, έτσι;»

«Νομίζω.»

«Θα δούμε όταν φτάσουμε εκεί, λοιπόν.»

Απομακρύνθηκαν από την οικία των Περίδετων, μπαίνοντας στο Μεγάλο Παζάρι, το οποίο υπολειτουργούσε, λόγω του χτεσινού γλεντοκοπήματος. Περίπου τα μισά καταστήματα πρέπει να ήταν ανοιχτά και οι μισές σκηνές στημένες, υπολόγιζε ο Χανμάρο, κοιτάζοντας γύρω του. Ευτυχώς, τουλάχιστον, που τα πιο πολλά μαγκάλια τα είχαν σβήσει, αλλιώς η πόλη θα εξακολουθούσε να είναι φούρνος.

«Η μαμά!» Ο Βαρνάλο σήκωσε το χέρι του, για να δείξει στην άλλη μεριά του δρόμου.

Ο Χανμάρο στράφηκε να κοιτάξει και είδε πως, όντως, η μητέρα τους βρισκόταν εκεί, βαδίζοντας προς την αντίθετη μεριά: προς τη Συνοικία των Δηλητηρίων και, μάλλον, προς την οικία των Περίδετων. Αλλά δεν ήταν μόνη της· μαζί της ήταν η Ζινράβα, με μια όψη πιο σκοτεινή και μελαγχολική απ'ό,τι συνήθως. Η αδελφή του δεν ήταν και πολύ συχνά χαρωπή και χαμογελαστή, όμως ετούτη τη φορά ο Χανμάρο νόμιζε ότι μπορούσε να διακρίνει κάτι διαφορετικό επάνω της.

«Εντάξει,» είπε στον Βαρνάλο, «δε χρειάζεται να μας δουν κιόλας. Μην ξεχνάς πως δεν ξέρουν τίποτα.» Του έκλεισε το μάτι.

Εκείνος ένευσε, μ'ένα συνωμοτικό ύφος στο πρόσωπό του.

Ύστερα, ενώ βρίσκονταν προς το τέλος του Μεγάλου Παζαριού, είπε: «Θα είχε πάει να την πάρει από τους φρουρούς.»

«Τι πράγμα;» έκανε ο Χανμάρο.

«Τη Ζινράβα την έπιασαν οι φρουροί: και αυτήν και εμένα και τον Τάρνο. Αλλά εγώ,» τόνισε ο Βαρνάλο, χαμογελώντας, «κατάφερα να τους ξεφύγω και να ειδοποιήσω τη μαμά.»

«Για ποιο λόγο σάς συνέλαβαν οι φρουροί;»

«Ο Τάρνο χτυπούσε τη Ζινράβα, και εγώ, που ερχόμουνα να σε βρω και να σου πω για το σύμβολο στην πόρτα, τον είδα και του πέταξα μια πέτρα, και μετά άρχισε να μας κυνηγά. Έτσι, οι φρουροί μας πιάσανε.»

«Ο Τάρνο χτυπούσε τη *Ζινράβα*;» *Προσπαθείς να μου κάνεις κάποια κακόγουστη πλάκα, αδελφέ;* σκέφτηκε ο Χανμάρο, αν και μπορούσε να δει, καθαρά, ότι ο Βαρνάλο δε χωράτευε.

«Ναι.»

«Γιατί;»

Ο Βαρνάλο ανασήκωσε τους ώμους. «Δεν ξέρω. Είχε τρελαθεί!»

Ο Χανμάρο κοίταξε τη Φιλράνα, με μια έκφραση έκδηλης απορίας στο πρόσωπό του. Εκείνη μόρφασε, για να δείξει την άγνοιά της. «Θα τσακώθηκαν για κάτι,» είπε.

Βγήκαν στην Οδό του Μισθοφόρου, έστριψαν στην Οδό του Μικρού Ήλιου, και, περνώντας από την Άνω Συνοικία του Ξίφους, τις Αποβάθρες Σανράφ, και τις Κάτω Παλιές Αποβάθρες, έφτασαν στη Δυτική Γέφυρα, τη διέσχισαν, και βάδισαν

επάνω στην Οδό της Μούχλας. Τώρα, δεξιά τους βρισκόταν η Τριτεμπορική Συνοικία –από την οποία έρχονταν ήχοι δουλειάς, ακόμα και σήμερα, μετά από την Ημέρα της Μεγάλης Φλόγας– κι αριστερά τους η Συνοικία των Ερειπίων, πάνω απ'την οποία δέσποζε το Παλιό Φρούριο.

«Εδώ είμαστε, αδελφέ,» είπε ο Χανμάρο στον Βαρνάλο. «Οδήγησέ μας.»

Εκείνος κοίταξε τα παλιά οικοδομήματα της Συνοικίας των Ερειπίων, ερευνητικά, βάζοντας τον δείκτη του δεξιού του χεριού μπροστά στα χείλη του. Έπειτα, βάδισε προς έναν δρόμο, και ο Χανμάρο κι η Φιλράνα τον ακολούθησαν, περιστοιχίζοντας τους εαυτούς τους από παμπάλαιους τοίχους, πολλοί απ'τους οποίους ήταν τυλιγμένοι με λειχήνες και αναρριχώμενα φυτά.

Ο Βαρνάλο άργησε να βρει το διώροφο σπίτι, αλλά, τελικά, τα κατάφερε και, υψώνοντας το χέρι του–

Ο Χανμάρο τού άρπαξε τον καρπό, προτού προλάβει να δείξει το σύμβολο στην πόρτα. «Εντάξει, το είδαμε. Είναι εκεί, ακριβώς όπως μας είπες.»

«Καλύτερα θα ήταν να μη σταματήσουμε εδώ,» πρότεινε η Φιλράνα, «γιατί κάποιος έχει παραμερίσει τα πατζούρια και μας κοιτάζει από τον πρώτο όροφο. – Μην τον κοιτάξετε κι εσείς!» πρόσθεσε, αμέσως. «Δε χρειάζεται να ξέρει ότι τον έχουμε αντιληφτεί.»

«Σωστά,» συμφώνησε ο Χανμάρο. «Ας πηγαίνουμε. Τώρα, ξέρουμε πού είναι το σπίτι.»

Στράφηκαν και έστριψαν σ'έναν απ'τους δρόμους της Συνοικίας των Ερειπίων, ο οποίος τους οδήγησε στην Οδό των Αρχαίων, που στο βόρειό της πέρας βρισκόταν η ομώνυμη πύλη της Σερανβέλ.

Ο Χανμάρο ρώτησε τη Φιλράνα: «Πώς θα μάθουμε ποιος μένει εκεί;»

«Ο πιο απλός τρόπος είναι να χτυπήσουμε την πόρτα και να ρωτήσουμε.»

«Υποθέτω, όμως, πως δεν είναι ο τρόπος που θα πρότεινες κιόλας.»

«Πράγματι,» είπε η Φιλράνα, «δε θα τον πρότεινα καθόλου.»

«Και τι θα πρότεινες; Υπάρχει άλλος τρόπος για να μάθουμε;»

Είχαν αρχίσει να βαδίζουν προς το νότιο άκρο της Οδού των Αρχαίων και, τώρα, έστριβαν πάλι στην Οδό της Μούχλας.

«Θα έπρεπε να ξέρω;» ρώτησε η Φιλράνα, προπορευόμενη και οδηγώντας τους προς το Ρόπαλο.

«Γιατί πηγαίνουμε από κει;»

«Για να φάμε τίποτα. Είναι μεσημέρι· δεν πεινάς;»

«Τώρα που το αναφέρεις, ναι, πεινάω.»

«Κι εγώ πεινάω!» φώναξε ο Βαρνάλο. «Πού θα φάμε;»

«Στο Πανδοχείο του Λαμούκ, σκέφτομαι.»

«Εκεί πού είναι το άγαλμα;»

«Ναι.»

Μπήκαν στο Ρόπαλο, πέρασαν από τα φυλάκια δίχως κανένας να τους ενοχλήσει, και ακολούθησαν τους δρόμους που οδηγούσαν στο πανδοχείο, απέναντι από το οποίο ορθωνόταν το τερατόμορφο Άγαλμα του Λαμούκ, με την τρίαινα, την ασπίδα, και τα πλοκάμια στην πλάτη. Βρήκαν ένα άδειο τραπέζι και κάθισαν, παραγγέλνοντας φαγητό και ποτό.

«Λοιπόν,» ρώτησε ο Χανμάρο τη Φιλράνα, όταν η παραγγελία τους είχε έρθει, «πώς θα πρότεινες να μάθουμε ποιος μένει στο σπίτι;»

«Ξέρω τι σκέφτεσαι, Χανμάρο,» είπε εκείνη, καθώς έτρωγε μια μπουκιά από το ψητό της ψάρι.

«Σοβαρά; Τι;»

«Σκέφτεσαι ότι, αφού θείος μου είναι ο Υπουργός Χαντόλο, σίγουρα θα έχω κάποιον σχεδόν μαγικό τρόπο για να μάθω.»

«Όχι ακριβώς.»

«Τι όχι ακριβώς; Αυτό σκέφτεσαι.»

«Δε νομίζω ότι ο τρόπος είναι ‘σχεδόν μαγικός’,» μειδίασε ο Χανμάρο.

Η Φιλράνα αναποδογύρισε τα μάτια.

«Μη μου πεις ότι δεν μπορείς καθόλου να το ψάξεις. Οι αριστοκράτες τα ξέρουν αυτά.»

«Ποια είναι ‘αυτά’;»

«Ποιος αγοράζει σπίτια στη Συνοικία των Ερειπίων, σε ποιον ανήκει το κάθε σπίτι εκεί, και τέτοια.»

«Αναλόγως,» είπε η Φιλράνα, διστακτικά, περιστρέφοντας ένα κομμάτι ψαριού μέσα στη σάλτσα του πιάτου της.

Ο Βαρνάλο κοιτούσε μια τον αδελφό του μια εκείνη, παραμένοντας σιωπηλός.

Ο Χανμάρο ήταν επίσης σιωπηλός, περιμένοντας τη Φιλράνα να συνεχίσει.

Κι εκείνη, αφότου έφαγε το κομμάτι που είχε περιστρέψει μέσα στη σάλτσα, συνέχισε: «Θα δω τι μπορώ να κάνω. Αλλά μην παραξενευτείς αν δεν καταφέρω να μάθω τίποτα.»

«Εντάξει,» συμφώνησε ο Χανμάρο. «Προσπάθησε, κι αν δεν καταφέρεις τίποτα, θα βρούμε κάποιον άλλο τρόπο.»

«Σε βλέπω,» είπε η Φιλράνα, «έτοιμος είσαι να την κάνεις την ανοησία.»

«Ποια ανοησία;»

«Την οποιαδήποτε ανοησία.»

Όταν τελείωσαν το φαγητό τους, έστειλαν τον Βαρνάλο πίσω, στο σπίτι, «γιατί,» του είπε ο Χανμάρο, «η μητέρα θ’αρχίσει ν’ανησυχεί, άμα δει ότι, πάλι, λείπεις για πολλές ώρες». Εκείνος δεν έφερε αντίρρηση. Προτού, όμως, φύγει απ’το

Πανδοχείο του Λαμούκ, ρώτησε: «Να συνεχίσω να ψάχνω για πόρτες με το σύμβολο;»

«Φυσικά και να συνεχίσεις. Κι όταν εντοπίσεις κάποια, να έρθεις να μ'ενημερώσεις. Αλλά, να θυμάσαι, δεν πρέπει να πεις τίποτα σε κανέναν, και ειδικά στον Βάλκο.»

«Δεν τόχω ξεχάσει!» τόνισε ο Βαρνάλο.

«Ωραία. Πήγαινε τώρα. Κι άμα η μαμά σε ρωτήσει για μένα, πες της ότι εγώ κι η Φιλράνα είμαστε στο Πανδοχείο του Λαμούκ, και να μην ανησυχεί.»

«Δε θα *μείνουμε*, όμως, εδώ, έτσι δεν είναι;» είπε η Φιλράνα, κοιτάζοντας, με τις άκριες των ματιών της, τον Βαρνάλο να βγαίνει απ'το πανδοχείο και ν'ακολουθεί το δρόμο που οδηγούσε προς τη Γέφυρα Νόλμα.

Ο Χανμάρο ένευσε. «Ναι· θα πάμε στις Μεγάλες Αποβάθρες, να μάθουμε σε ποιον ανήκε το πυρπολημένο πλοίο.» Τελείωσε το νερό στην κούπα του, με μια μεγάλη γουλιά. Ούτε εκείνος ούτε η Φιλράνα είχαν παραγγείλει οινοπνεύματα· ήταν ήδη αρκετά ζαλισμένοι από χτες, και το μεθύσι δεν τους είχε περάσει τελείως ακόμα. Εξακολουθούσαν να αισθάνονται το κεφάλι τους κάπως βαρύ.

«Εντάξει, λοιπόν,» είπε η Φιλράνα, καθώς σηκωνόταν, «ας ξεκινήσουμε. Οι Μεγάλες Αποβάθρες είναι στην άλλη άκρη της πόλης.»

Ο Χανμάρο βγήκε μαζί της από το Πανδοχείο του Λαμούκ. Το μεσημέρι δεν είχε ακόμα περάσει και, καθώς οι ήλιοι βρίσκονταν ψηλά στον ουρανό, η ζέστη ήταν δυνατή, καίγοντας τους αυχένες, τις μύτες, και τα μάγουλά τους. Ακολουθώντας τους δρόμους της Σερανβέλ προς τα βόρεια και ανατολικά, μπήκαν στον Μεγάλο Κήπο –όπου η ζέστη έκοβε λιγάκι και τα δέντρα πρόσφεραν ευχάριστη σκιά–, τον διέσχισαν, και βγήκαν στην Οδό του Ευφυούς και στην Άρχουσα Συνοικία. Έστριψαν δεξιά, στην Οδό του Εμπορίου και κατευθύνθηκαν προς την πύλη του Εσωτερικού Τείχους.

«Κάπου εδώ κοντά δεν είναι κι η σχολή σου;» είπε ο Χανμάρο στη Φιλράνα.

«Η Σχολή Τακτικής και Διοίκησης; Ναι. Από κει.» Έδειξε, με τον αντίχειρά της, δεξιά.

Η πύλη του Εσωτερικού Τείχους ήταν ανοιχτή και, περνώντας κάτω απ'τη σκιά της, μπήκαν στη Συνοικία της Φιλοξενίας. Η Οδός του Εμπορίου τούς οδήγησε, τελικά, στις Μεγάλες Αποβάθρες, όπου ήταν αγκυροβολημένα πολλά εμπορικά σκάφη. Ο Χανμάρο ατένισε τη θάλασσα, που άστραφτε κάτω απ'τις ακτίνες των ήλιων. Ο πατέρας του, ο Νολράκο Πτεράργυρος, βρισκόταν κάπου εκεί, πέρα απ'τον ορίζοντα, στα Νησιά του Χρυσού Φωτός, υπεύθυνος για τα εμπορεύματα του Πάλρο Υπόκαρδου… *και είθε η Φλόγα να είναι μαζί του.*

Το πυρπολημένο πλοίο δε δυσκολεύτηκαν να το βρουν, γιατί τα συντρίμμια του δεν τα είχε μαζέψει ακόμα κανείς από το νερό. Ένας κατεστραμμένος σκελετός και κομμάτια ξύλου και υφάσματος έπλεαν μπροστά στην αποβάθρα όπου χτες ήταν αγκυροβολημένο. Ο Χανμάρο έψαξε, με το βλέμμα του, μήπως υπήρχε κάποιο

όνομα γραμμένο επάνω στα ξύλα του σκάφους· κάποιο όνομα που δεν είχε σβηστεί ή φαγωθεί από τη φωτιά. Δε βρήκε, όμως, τίποτα. Το καράβι είχε υποστεί τέτοια καταστροφή, που αμφίβολο ήταν αν θα το αναγνώριζε κι ο ίδιος του ο ιδιοκτήτης…

…ο οποίος πρέπει να μάθουμε ποιος είναι, σκέφτηκε ο Χανμάρο, και, στρεφόμενος στη Φιλράνα, είπε: «Πάμε σε καμια ταβέρνα, να ρωτήσουμε.»

Εκείνη τον ακολούθησε, σιωπηλά, καθώς ο Πτεράργυρος ζύγωσε μια από τις ταβέρνες του λιμανιού και μπήκε. Κεφάλια ναυτικών, εμπόρων, και ταξιδευτών στράφηκαν προς το μέρος τους, ατενίζοντάς τους από πάνω ως κάτω. Ο Χανμάρο αγνόησε τους περίεργους και πήγε στον άντρα στο μπαρ, ο οποίος, εκείνη τη στιγμή, γέμιζε μια κούπα με μπίρα και την έδινε σε μια σερβιτόρα.

«Δε σε βλέπω νάρχεσαι για ποτό, γείτονα,» παρατήρησε. Το πρόσωπό του έμοιαζε χαμένο μέσα στα μαύρα γένια και μαλλιά του. Τα μάτια του, όμως, ήταν αστραφτερά και έξυπνα. «Τι θες να σου τραγουδήσω;»

Ο Χανμάρο παραξενεύτηκε. *Πώς το κατάλαβε; Τόσο πολύ φαίνεται στην όψη μου, ή του ζητάνε πληροφορίες πολλοί και διάφοροι;* «Ένα σκάφος πυρπολήθηκε χτες. Ξέρεις σε ποιον ανήκε;»

«Για να τ'ακούσεις τούτο, γείτονα, δε χρειάζετ' ούτε καν να με πλερώσεις. Έχει βουίξ' ο τόπος. Το πλοίο ήτανε της Ρανάμης της Εξαδάκτυλης.»

Ρανάμη Εξαδάκτυλη… Ο Χανμάρο δε νόμιζε ότι ποτέ του την είχε δει. Όμως, σίγουρα, την είχε πάρει τ'αφτί του· ή ο πατέρας του ή Θήρνα πρέπει, κάποτε, να την είχαν αναφέρει. Ήταν μία από τους μεγάλους χονδρέμπορους της Σερανβέλ.

«Γιατί ρωτάς, όμως;» θέλησε να μάθει ο μουσάτος άντρας με τα έξυπνα μάτια.

«Από περιέργεια,» απάντησε ο Χανμάρο.

«Καλώς. Κατανοώ, να πούμε.» Ο άντρας τού έκλεισε το μάτι. «Η Φλόγα μαζί σου, γείτονα.»

Ο Χανμάρο κι η Φιλράνα βγήκαν από την ταβέρνα, και η δεύτερη είπε: «Την ξέρεις αυτή τη Ρανάμη Εξαδάκτυλη;»

«Ναι. Είναι χοντρεμπόρισσα, της τάξης του πατέρα μου… και ο Χαλκοπρόσωπος κι οι άνθρωποί του φρόντισαν να πυρποληθεί το πλοίο της…»

«Καταλαβαίνω πού το πηγαίνεις. Πιστεύεις ότι, αφού προκάλεσαν ετούτη την καταστροφή–»

«–μπορεί νάναι υπεύθυνοι και για τις δικές μας καταστροφές.»

«Δεν αποκλείεται,» είπε η Φιλράνα, καθώς βάδιζαν κατά μήκος των αποβάθρων, πηγαίνοντας νότια. «Όμως, αν τα πράγματα είναι όπως ισχυρίζεσαι, τότε μιλάμε για μια οργάνωση που κρύβεται μέσα στη Σερανβέλ και προσπαθεί να κάνει… τι; να προκαλέσει προβλήματα στους εμπόρους της;»

Ο Χανμάρο έμεινε αμίλητος, κοιτάζοντας το πλακόστρωτο. *Θα μπορούσε να ισχύει κάτι τέτοιο; Κι αν ναι, για ποιους δουλεύει αυτή η οργάνωση;*

«Νομίζω,» είπε η Φιλράνα, «ότι πρέπει κάποιος να ειδοποιήσει τη φρουρά για τούτο το ζήτημα. Ή, ακόμα καλύτερα, την Αστυνομία –αν, δηλαδή, δε βρίσκεται ήδη στο κατόπι των κακοποιών.»

«Η Θαρνάλιν δε θέλει να μαθευτεί τίποτα, γιατί πιστεύει ότι θα κάνουν κακό στον πατέρα της.»

«Θα κάνουν κακό σ'όλη την *πόλη*!»

«Δεν το ξέρουμε αυτό.»

Η Φιλράνα τον λοξοκοίταξε. «Εσύ, τώρα, δεν έλεγες ότι τους υποπτεύεσαι; Ότι πιστεύεις πως επιτέθηκαν και στον πατέρα σου και στην Εξαδάκτυλη; Ότι έχουν βάλει στόχο όλους τους Σερανβέλιους εμπόρους;»

«Ναι, τούτο μπορεί να ισχύει· αλλά, και πάλι….»

«Τι; Επειδή υπάρχει μια πιθανότητα ο πατέρας αυτής της Θαρνάλιν να–;»

«Η κοπέλα μας *εμπιστεύτηκε*,» τόνισε ο Χανμάρο. «Ήρθε να μιλήσει αποκλειστικά σ'εμάς. Μας *εμπιστεύτηκε*. Αν πάμε στη φρουρά και, εξαιτίας αυτού, ο πατέρας της ή η ίδια πεθάνει, τότε θα είναι σαν εμείς να τους έχουμε σκοτώσει· και δε θέλω να το έχω αυτό στη συνείδησή μου, μα τη Φλόγα!»

«Η φρουρά, ναι, μπορεί να κάνει φασαρία, αλλά η Αστυνομία *ποτέ* δεν κάνει φασαρία. Οι κακοποιοί θα εξαφανιστούν δια νυκτός.»

«Έτσι *υποθέτεις*, Φιλράνα. Για την Αστυνομία μονάχα ακούμε· κανένας δεν την έχει δει εν δράσει–»

«Μα αυτό είναι το νόημα. Μυστικότητα.»

«Δεκτό, αλλά γνωρίζεις, εσύ προσωπικά, κάποιον Αστυνόμο;»

«Τι σχέση έχει τούτο;» απόρησε η Φιλράνα.

«Για να ειδοποιήσεις απευθείας την Αστυνομία, θα πρέπει να μιλήσεις σε κάποιο απ'τα μέλη της, σωστά; Αλλιώς, θ'αναγκαστείς να πας στη φρουρά.»

«Σωστά.»

«Γνωρίζεις, λοιπόν, κάποιον Αστυνόμο;»

«Φυσικά και όχι,» παραδέχτηκε η Φιλράνα. «Κι ο ίδιος ο πατέρας μου να ήταν Αστυνόμος, δε θα το ήξερα.»

«Βλέπεις, λοιπόν; Θα πρέπει να πάμε στη φρουρά, κι έτσι η Θαρνάλιν κι ο πατέρας της θα κινδυνέψουν –εξαιτίας μας.»

«Και τι προτείνεις να κάνουμε; Να τα βάλουμε μόνοι μας με τους κακοποιούς; Πολύ έξυπνο αυτό, Χανμάρο!»

«Προτείνω να πάμε να μιλήσουμε στο θείο Σάμκρο, και να σκεφτούμε προσεκτικά την επόμενή μας κίνηση.»

Απόγευμα.

Οι ήλιοι έγερναν ο ένας προς την Ανατολή κι ο άλλος προς τη Δύση.

Η μελαχρινή γυναίκα είχε επισκεφτεί τον αλχημιστή που ορισμένοι ήξεραν ως Χαλκοπρόσωπο στην οικία του.

«Κάποιοι μάς παρακολουθούν,» του είπε, αντικρίζοντάς τον καθισμένο στο γραφείο του.

Ο αλχημιστής, που τώρα δε φορούσε τη μάσκα του, ακούμπησε την πλάτη του στην καρέκλα και έπλεξε τα δάχτυλα των χεριών του, συνοφρυωμένος. «Μας παρακολουθούν; Ποιοι; Η Αστυνομία;»

«Δεν ξέρω.» Η γυναίκα κάθισε απέναντί του. «Αλλά, να σου πω την αλήθεια, δε νομίζω.

»Τρεις άνθρωποι βρίσκονταν, το μεσημέρι, έξω απ'το σπίτι μου: ένα αγόρι, που αποκλείεται να ήταν πάνω από δέκα χρονών· ένας καστανομάλλης νεαρός, γύρω στα είκοσι· και μια μελαχρινή κοπέλα της ίδιας ηλικίας, με κοντά μαλλιά κι ένα σπαθί να κρέμεται απ'τη ζώνη της. Άκουσα τα βήματά τους επάνω στο πλακόστρωτο, μέσα στην ησυχία, και, παραξενεμένη, κοίταξα από το παράθυρο. Τους είδα να παρατηρούν την πόρτα μου.»

«Το σύμβολο;»

«Υποθέτω.»

«Ίσως να ήταν από τους δικούς μας–»

«Όχι, αποκλείεται· γιατί, αμέσως μετά, έφυγαν. Σχεδόν βιαστικά. Μπορεί και να με είδαν να τους κοιτάζω.»

«Έπρεπε να τους είχες ακολουθήσει, να δεις πού θα πήγαιναν,» είπε ο αλχημιστής.

Η γυναίκα μειδίασε στραβά. «Μα τους ακολούθησα, φυσικά.»

«Ενδιαφέρον…»

«Πρώτα, πήγαν στο Πανδοχείο του Λαμούκ, όπου έφαγαν· και, τελειώνοντας το φαγητό τους, έδιωξαν τον μικρό, ο οποίος κατευθύνθηκε νότια, προς τη Γέφυρα Νόλμα. Εγώ, ασφαλώς, συνέχισα να παρακολουθώ τον νεαρό και την κοπέλα, καθισμένη κι η ίδια σ'ένα απ'τα τραπέζια του πανδοχείου. Έτσι, τους είδα να σηκώνονται και να φεύγουν. Τους ακολούθησα, πάλι, και έφτασα –μάντεψε πού– στις Μεγάλες Αποβάθρες και μπροστά στα συντρίμμια της πυρπολημένης *Αυγής*–»

«*Τι;*» έκανε η αλχημιστής, έκπληκτος.

«Περίμενε· καλυτερεύει. Απομακρύνθηκαν από το διαλυμένο σκάφος και μπήκαν στον *Βαρετό*. Εκεί, ο νεαρός μίλησε στον Ρούντλεκ–»

«Σχετικά με ποιο θέμα;»

«Δε μπόρεσα ν'ακούσω· δε βρισκόμουν τόσο κοντά. Ωστόσο, μόλις εκείνος και η κοπέλα έφυγαν, πλησίασα τον Ρούντλεκ και, προσφέροντας του μια μικρή αμοιβή, τον ρώτησα τι του είχαν πει. Εκείνος μού απάντησε πως τον είχαν ρωτήσει σε ποιον ανήκε το πυρπολημένο σκάφος.»

«Αυτό δεν είναι και πολύ δύσκολο να το μάθει κανείς…»

«Το ξέρω,» είπε η γυναίκα, στενεύοντας τα μάτια. «Άρα, μάλλον, δε μιλάμε για την Αστυνομία, αλλά για κάποιους άλλους, όχι και τόσο έμπειρους κατασκόπους.»

«Τους ακολούθησες, μετά;»

«Ναι, και ξέρεις πού πήγαν; Στην οικία των Περίδετων.»

«Στην οικία των *Περίδετων*;» έκανε ο αλχημιστής.

Η γυναίκα, απλά, κατένευσε.

«Και πότε έφυγαν από εκεί; Ή, μήπως, *δεν* έφυγαν;»

«Δε νομίζω ότι σκόπευαν να φύγουν. Ο νεαρός χτύπησε την εξώπορτα του σπιτιού, φωνάζοντας 'Θείε, θείε' και ζητώντας απ'αυτόν το θείο του να τους ανοίξει.»

«Ο *Σάμκρο*,» είπε ο αλχημιστής. «Ο Σάμκρο Περίδετος.»

Ο Σάμκρο κάπνιζε την πίπα του, νωχελικά, καθισμένος πίσω απ'το γραφείο του, στα υπόγεια της οικίας των Περίδετων. Η μαύρη γάτα ήταν κουλουριασμένη επάνω στα γόνατά του και κοίταζε τη Φιλράνα και τον Χανμάρο με διαπεραστικά μάτια, καθώς εκείνοι εξηγούσαν στον αλχημιστή όλα όσα είχαν ανακαλύψει. Η λάμπα που κρεμόταν απ'το ταβάνι γέμιζε το δωμάτιο με σκιές. Μια έντονη αλχημική οσμή πλανιόταν στο χώρο, την οποία ο Χανμάρο αναγνώριζε: ήταν η οσμή ενός ισχυρού, εξαιρετικά διαβρωτικού οξέως, άκρως επικίνδυνου. Ο θείος του, προφανώς, δούλευε όσο εκείνος κι η Φιλράνα έλειπαν, ψάχνοντας για σύμβολα και κρυφές αδελφότητες.

«Μάλιστα…» είπε ο Σάμκρο, βγάζοντας την πίπα απ'το στόμα του. «Ο Χαλκοπρόσωπος, λοιπόν, και οι άνθρωποί του φρόντισαν ώστε ένα εμπορικό σκάφος να πυρποληθεί. Αναρωτιέμαι αν αυτοί οι ίδιοι ήταν που διέλυσαν και το καραβάνι της Πυρόφθαλμης, στην Έρσαγκμορ… και αναρωτιέμαι, επίσης, αν προκάλεσαν και τις πανωλεθρίες στον πατέρα σου, ανιψιέ.»

«Το ίδιο αναρωτιέμαι κι εγώ,» παραδέχτηκε ο Χανμάρο. «Το θεωρείς πιθανό, θείε;»

«Τα πάντα είναι πιθανά. Τι λόγο, όμως, θα μπορούσαν να έχουν; Έτσι όπως μου τα λέτε, μονάχα σ'ένα συμπέρασμα μπορώ να καταλήξω: ότι προσπαθούν να ζημιώσουν οικονομικά τη Σερανβέλ, χτυπώντας τους εμπόρους της. Κι αυτό θα το έκανε μονάχα ένας οικονομικός αντίπαλος της πόλης μας, προκειμένου να έχει το πάνω χέρι στο εμπόριο.»

«Ποιος οικονομικός αντίπαλος;»

«Ο κυριότερος οικονομικός αντίπαλος της Σερανβέλ είναι οι Τρεις Πόλεις,» είπε ο Σάμκρο. «Θα έπρεπε να το ξέρεις αυτό, ανιψιέ, γιος εμπόρου που είσαι.»

«Ο Βάρνακ κατάγεται από τις Τρεις Πόλεις!» Ο Χανμάρο αισθάνθηκε ορισμένα σκόρπια κομμάτια σκέψης να ενώνονται μέσα στο κεφάλι του. «Ο

Χαλκοπρόσωπος είπε στον Βάρνακ ότι ίσως μπορέσει να επιστρέψει στη Συντεχνία, αν τον υπηρετήσει. Επομένως, αφού ο Χαλκοπρόσωπος γνωρίζει τι κάνει αυτή η Συντεχνία, δεν αποκλείεται να είναι κατάσκοπος των Τριών Πόλεων, που βρίσκεται εδώ για να ζημιώσει τη Σερανβέλ! Μάλιστα, αυτό ακριβώς πρέπει να συμβαίνει, θείε.»

«Μην το λες έτσι, σαν να έκανες τη μεγαλύτερη ανακάλυψη στον κόσμο.» Ο Σάμκρο έβαλε, ξανά, την πίπα στο στόμα του και την άναψε.

«Για ποια Συντεχνία μιλάτε;» θέλησε να μάθει η Φιλράνα, που αισθανόταν άβολα καθώς καθόταν στην καρέκλα της. Το περιβάλλον του υπογείου την… ενοχλούσε. Την έκανε να νομίζει ότι έντομα σκαρφάλωναν στη ράχη της. Δεν είχε καμια μεγάλη συμπάθεια για τους αλχημιστές και τις αλχημείες. Την τρόμαζαν, κατά βάθος, όλα τα πράγματα που μπορούσε κανείς να θεωρήσει «υπερφυσικά».

«Για τη Συντεχνία των Αλχημιστών, στις Τρεις Πόλεις,» εξήγησε ο Χανμάρο. «Ο Βάρνακ πρέπει, παλιότερα, να ανήκε εκεί και, για κάποιο λόγο, να τον έδιωξαν.»

«Κι ο Χαλκοπρόσωπος ανήκει, επίσης, στη Συντεχνία;»

«Δεν αποκλείεται,» είπε ο Σάμκρο.

«Δεν είναι γνωστό από πού κατάγεται;» ρώτησε η Φιλράνα.

«Εγώ, τουλάχιστον, δεν ξέρω,» παραδέχτηκε ο αλχημιστής. Η μαύρη γάτα κατέβηκε απ’τα γόνατά του και χάθηκε κάπου μέσα στις σκιές του υπογείου. Το ίδιο το σκοτάδι έμοιαζε να την κατάπιε, κάνοντας έντομα να σκαρφαλώσουν, πάλι, στη ράχη της Φιλράνα.

«Πώς προτείνεις να κινηθούμε, θείε;» ρώτησε ο Χανμάρο. «Ήρθαμε σε σένα για καθοδήγηση. Η Φιλράνα λέει ότι ίσως θα ήταν φρόνιμο να μιλήσουμε στη φρουρά της πόλης, αλλά εγώ πιστεύω πως αυτό θα έβαζε σε μεγάλο κίνδυνο τον Βάρνακ και τη Θαρνάλιν.»

«Και δεν είναι μόνο τούτο,» είπε ο Σάμκρο. «Δε νομίζω πως η φρουρά μπορεί να συλλάβει τον Χαλκοπρόσωπο, εκτός αν έχουμε κάποιες αποδείξεις εναντίον του.»

«Θα τον έχει, όμως, υπόψη,» τόνισε η Φιλράνα. «Και ίσως, μάλιστα, να ανακατευτεί κι η Αστυνομία στην όλη υπόθεση.»

«Η Αστυνομία, ναι… *αν* υπάρχει.»

«Τι εννοείτε; Δεν πιστεύετε στην ύπαρξή της;»

«Δεν έχω ποτέ μου δει κάποιον Αστυνόμο,» μόρφασε ο Σάμκρο. «Και δεν είναι λίγοι εκείνοι που θεωρούν πως η Αστυνομία είναι μονάχα ένα φόβητρο των Αρχών της πόλης –ένα σκιάχτρο για να τρομάζει τα κοράκια.»

«Συμμερίζεστε αυτή την άποψη;»

«Δε με είχε, ως τώρα, απασχολήσει το ζήτημα. Προτιμώ να μη μπλέκω με τις Αρχές.»

«Στη συγκεκριμένη περίπτωση, όμως,» είπε η Φιλράνα, «δεν μπορούμε να κάνουμε αλλιώς. Ή πρέπει να ειδοποιήσουμε τη φρουρά, ή πρέπει να πάψουμε ν’ασχολούμαστε με την υπόθεση.»

«Όχι απαραίτητα. Υπάρχει και η μέση λύση: να περιμένουμε, παρακολουθώντας. Ήδη έχω συμφωνήσει με τη Θαρνάλιν να κατασκοπεύει τις συναντήσεις του πατέρα της με τους ανθρώπους του Χαλκοπρόσωπου· και, όταν μάθει κάτι αξιοσημείωτο, όπως, ας πούμε, πότε και πού θα γίνει το επόμενο χτύπημα, θα έρθει να μου το πει. Οπότε θα είναι η ώρα να δράσουμε.»

«Και να κάνουμε τι;» ρώτησε η Φιλράνα.

«Να ειδοποιήσουμε τη φρουρά για τον τόπο και το χρόνο της επίθεσης, ώστε να στήσουν ενέδρα στους δράστες. Να τους πιάσουν και να τους ανακρίνουν.»

«Ξεχνάτε, κύριε Σάμκρο, ότι όλα τα χτυπήματα δεν γίνονται εντός της πόλης. Η περίπτωση για την οποία σάς μίλησε η Θαρνάλιν ήταν *ευκαιρία·* αν πιάναμε αυτόν τον άντρα που πυρπόλησε το σκάφο, θα μπορούσαμε να τον ανακρίνουμε. Η επόμενη επίθεση, όμως, δεν έχουμε ιδέα αν θα γίνει μέσα στη Σερανβέλ. Και δεν είναι καθόλου βέβαιο ότι η κόρη του Βάρνακ θα μάθει γι'αυτήν. Ο πατέρας της δεν πρέπει να είναι παρά ένας… εξωτερικός συνεργάτης για την οργάνωση του Χαλκοπρόσωπου.»

Ο Σάμκρο φάνηκε να προβληματίζεται από τα λόγια της. Είχε βγάλει την πίπα του απ'το στόμα και άκουγε, με το μέτωπό του σουφρωμένο και τα χείλη του σφιγμένα. «Δεν έχεις άδικο,» είπε, τελικά. «Κι εδώ που τα λέμε, κακώς κάνατε και ήρθατε σε μένα για καθοδήγηση. Αλχημιστής είμαι, όχι κατάσκοπος.»

«Σε ποιον άλλο να πηγαίναμε, θείε;»

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε ο Σάμκρο, κουνώντας το κεφάλι. «Εγώ, όμως, δεν μπορώ ν'αποφασίσω. Η κατάσταση μού φαίνεται πολύ λεπτή και πολύ δύσκολη.»

«Ίσως,» πρότεινε η Φιλράνα, «θα έπρεπε να μιλήσετε με τον Βάρνακ, κύριε Σάμκρο. Απ'ό,τι έχω καταλάβει, είναι γνωστός σας, σωστά;»

«Γνωστός μου… Ναι, θα μπορούσες να τον πεις 'γνωστό μου'.»

«Τι λέτε, λοιπόν; Νομίζω πως αν κι εκείνος συμφωνήσει να πάμε στη φρουρά, τότε δεν υπάρχει τίποτα που να μας κρατά δέσμιους.»

«Η Φιλράνα έχει δίκιο, θείε,» είπε ο Χανμάρο. «Η ιδέα της είναι καλή.» *Κι αναρωτιέμαι πώς δεν το είχαμε σκεφτεί τόση ώρα,* πρόσθεσε νοερά. *Αν αποφασίσουμε όλοι μαζί να κινηθούμε εναντίον του Χαλκοπρόσωπου, τότε δε θα είναι σαν να προδίδουμε την εμπιστοσύνη που μας έδειξε η Θαρνάλιν.*

«Θα το σκεφτώ,» αποκρίθηκε μόνο ο Σάμκρο, και έμεινε για πολλή ώρα σιωπηλός, κοιτάζοντας τη σκονισμένη επιφάνεια του γραφείου του.

Κεφάλαιο Τεσσαρακοστό-Τέταρτο
—Παγίδα—

Η νύχτα τούς βρήκε στα σύνορα του πυκνού δάσους. Παραπέρα, απλωνόταν μια ανοιχτή πεδιάδα, με λίγες συστάδες θάμνων και χαμόδεντρων εδώ κι εκεί. Εκείνοι, όμως, δε βγήκαν για να ταξιδέψουν επάνω της· παρέμειναν μέσα στο δάσος και καταυλίστηκαν.

Όλη την ημέρα δεν είχαν δει κανένα σημάδι του Γυρολόγου ή των τοξοτών· κανένας δεν τους είχε κυνηγήσει, κανένας δεν τους είχε επιτεθεί· αλλά δεν αμφέβαλλαν ότι οι κακοποιοί εξακολουθούσαν να βρίσκονται στο κατόπι τους. Όσο πίστευαν ότι είχαν πιθανότητες να τους εξολοθρεύσουν, θα συνέχιζαν να τους καταδιώκουν· και *είχαν* πιθανότητες: πολύ καλές πιθανότητες. Η Θήρνα Πτεράργυρη το καταλάβαινε τούτο εύκολα.

Άλλωστε, σκέφτηκε, καθώς έδενε το άλογό της σ'ένα δέντρο (δίχως να το ξεσελώσει, για την περίπτωση που υπήρχε ανάγκη ν'ανεβεί γρήγορα στη ράχη του), *δε χρειάζεται ιδιαίτερη ευφυία για να συμπεράνει κανείς ότι δώδεκα εκπαιδευμένοι φονιάδες με τόξα μπορούν εύκολα να ξεπαστρέψουν μια ταλαιπωρημένη και τραυματισμένη ομάδα σαν τη δική μας.* Η ματιά της πήγαινε από τον έναν σύντροφό της στον άλλο, και δεν μπορούσε παρά να σκεφτεί πως όλοι είχαν τα χάλια τους.

Ο Δάρφο ήταν, επί του παρόντος, καθισμένος στο έδαφος, με την πλάτη του ακουμπισμένη σ'έναν βράχο και το χτυπημένο του πόδι απλωμένο μπροστά του. Το ξίφος του το κρατούσε στην αγκαλιά του, μα η όψη του φανέρωνε πως ο ύπνος ήταν έτοιμος να τον πάρει.

Η Ναράμια, που βρισκόταν κοντά του, περιποιόταν το άλογο που της είχε δώσει ο Άνρημ. Ήταν, φανερά, σε καλύτερη κατάσταση από τον Δάρφο, μα επίσης φανερή ήταν κι η κούραση σε κάθε σπιθαμή του σώματός της. *Αν δεν την είχαμε, όμως, μαζί μας χτες βράδυ, θα είχαμε πεθάνει όλοι από τους Λο'ανθάκ.* Η Θήρνα δεν αισθανόταν καλά που έπρεπε να χρωστά κάτι σ'αυτή τη γυναίκα, αλλά, αφού είχε αντιληφτεί τον ερχομό των αφύσικων δολοφόνων, όφειλε να παραδεχτεί τις

ικανότητές της. *Βέβαια, δεν έσωσε μονάχα εμάς· έσωσε και τον εαυτό της.* Ετούτη η σκέψη την έκανε να νιώσει καλύτερα, γιατί είχε σχέδια για τη Ναράμια: σχέδια που, σίγουρα, δε θ'άρεσαν στην τυχοδιώκτρια…

Ο Ράντλεμ, ο ξανθός βόρειος μισθοφόρος, ήταν ξαπλωμένος παραδίπλα, όχι πολύ μακριά απ'τον Δάρφο. Η Ναράμια τον κουβαλούσε πάνω στο άλογό της καθ'όλη τη διάρκεια της ημέρας και, τώρα, τον είχε αφήσει εκεί, για να αναπαυθεί. Το τραύμα στα πλευρά του τον έκανε, όχι μόνο άχρηστο για την ομάδα, αλλά και βάρος. *Ωστόσο, δεν μπορούμε να τον εγκαταλείψουμε. Δε φαίνεται ετοιμοθάνατος. Τουναντίον, φαίνεται να καλυτερεύει. Ή, τουλάχιστον, έτσι νομίζω…* σκέφτηκε η Θήρνα, ξέροντας πως δεν είχε τίποτα σπουδαίες γνώσεις ιατρικής.

Το βλέμμα της γλίστρησε στον Ήρλεθ, τον οποίο κουβαλούσε *εκείνη* στο άλογό της όλη την ημέρα, και ο οποίος ήταν χτυπημένος στο γόνατο. Επρόκειτο για έναν μισθοφόρο των Πορφυρών Χιτώνων, που, όμως, τώρα δεν μπορούσε να σταθεί για να πολεμήσει· δεν μπορούσε καν να σηκωθεί όρθιος δίχως υποστήριξη.

Δίπλα του, καθόταν ο Καθάλο: ένας άλλος μισθοφόρος των Πορφυρών Χιτώνων, χτυπημένος στο κεφάλι και μοιάζοντας νάναι πολύ καλύτερα από τον σύντροφό του. Το ξίφος του το είχε καρφωμένο στο έδαφος, ανάμεσα στα γόνατά του· τα χέρια του ήταν ακουμπισμένα στη λαβή του όπλου, και η ματιά του έλεγχε τα άκρα του καταυλισμού της ομάδας, ψάχνοντας μέσα στις σκιές για πιθανούς κινδύνους.

Ο έμπορος Σιάρνο καθόταν κοντά στην επιτηρήτρια Σαρντάλα. Ήταν από τους λίγους που βρίσκονταν σε αρκετά καλή σωματική κατάσταση –ούτε τραυματισμένος ούτε υπερβολικά εξουθενωμένος–, αλλά επίσης η Θήρνα υποπτευόταν ότι θα ήταν τελείως άχρηστος σε περίπτωση μάχης. Επομένως, ήταν κι αυτός, με τον τρόπο του, βάρος για την ομάδα.

Η Σαρντάλα, όμως, με το τραύμα στα πλευρά της, ήταν ακόμα μεγαλύτερο βάρος. Δεν μπορούσε ούτε να σηκωθεί ούτε να κουνηθεί. Έπρεπε συνεχώς να την κρατά στα χέρια ο Άνρημ, και την περισσότερη ώρα δεν είχε καν τις αισθήσεις της· ήταν λιπόθυμη ή παραληρούσε, μουρμουρίζοντας ασυναρτησίες. Ο πυρετός την έκαιγε. Ορισμένες φορές βογκούσε σαν λαβωμένο θηρίο.

Ο Θόρλο καθόταν μόνος του, με μια άγρια, σκοτεινή όψη στο πρόσωπό του. Δεν πρέπει να πίστευε πως είχαν και πολλές ελπίδες να ξεφύγουν από τους διώκτες τους. Ωστόσο, η Θήρνα όφειλε να παραδεχτεί ότι έδειχνε νάναι αρκετά ικανός πολεμιστής, *και θα μπορούσε να μας βοηθήσει αξιοσημείωτα σε περίπτωση μάχης… αν δεν ήταν χτυπημένος στο δεξί χέρι.* Οι καταραμένοι τοξότες τον είχαν πετύχει με τα βέλη τους, καθώς η ομάδα έτρεχε προς το δάσος.

Ο Άνρημ και ο Βόνιορ (που ο δεύτερος, τώρα, άναβε μια μικρή φωτιά στο κέντρο της πρόχειρα καταυλισμένης ομάδας) ήταν οι μόνοι πραγματικά χρήσιμοι μαχητές, κατά τη γνώμη της Θήρνα. Οι μόνοι μαχητές που μπορούσε να εμπιστευτεί ότι θα πολεμούσαν, αποτελεσματικά και ως το τέλος, τους φονιάδες του Γυρολόγου. Η

Ναράμια ίσως να ήταν ικανή όσο εκείνοι, όμως η Θήρνα δεν την εμπιστευόταν. *Αν βρει τρόπο να μας εγκαταλείψει και να σώσει το τομάρι της, θα το κάνει.* Αυτό πίστευε και για τον Θόρλο. Ούτε εκείνος τής ενέπνεε εμπιστοσύνη. *Του ίδιου φυράματος είναι, οι δυο τους.*

Επομένως, βασιζόταν κυρίως στον Άνρημ και στον Βόνιορ. Αλλά τι να σου κάνουν δύο άνθρωποι; Μπορούσαν να τα βάλουν με μια ντουζίνα τοξότες και να νικήσουν; Μάλλον όχι. *Και μην ξεχνάμε και τους Λο'ανθάκ. Ο Γυρολόγος έχει τουλάχιστον άλλον έναν από δαύτους.*

Τα πράγματα ήταν άσχημα, πολύ άσχημα, και χτες βράδυ είχαν και μια απώλεια την οποία η Θήρνα θεωρούσε σοβαρή. Η Βιλράνη –που της έμοιαζε κι αυτή ικανή πολεμίστρια και, πιθανώς, πιο αξιόπιστη από τη Ναράμια και τον Θόρλο– είχε σκοτωθεί. Λίγο πριν από την αυγή, την περιστοίχισαν με πέτρες και της έβαλαν φωτιά. Δεν περίμεναν, όμως, οι φλόγες να καταβροχθίσουν το σώμα της· ξεκίνησαν να ταξιδεύουν ενώ ακόμα η νεκρική της πυρά έκαιγε δυνατή. Δεν *μπορούσαν* να περιμένουν, όσο είχαν το Γυρολόγο και τους φονιάδες του στο κατόπι τους.

Κι έτσι, σκέφτηκε η Θήρνα, στρέφοντας το βλέμμα της στην πεδιάδα πέρα από το δάσος, *είμαστε εδώ, τραυματισμένοι κι εξουθενωμένοι… και δεν έχουμε ακόμα καλύψει ούτε τη μισή απόσταση μέχρι την Έβεραν.*

Αναστενάζοντας, πλησίασε το άκρο του δάσους κι ακούμπησε το χέρι της σ'έναν κορμό, ατενίζοντας μέσα στη νύχτα. Από μακριά, πέρα από την πεδιάδα, νόμιζε ότι μπορούσε να δει μια υποψία καπνού. Όταν βλεφάρισε, όμως, δεν ήταν πλέον σίγουρη. Ίσως να το είχε φανταστεί, ίσως και όχι. Όπως και να ήταν, αναμφίβολα υπήρχαν χωριά και οικισμοί σε τούτα τα μέρη· λιγοστά μεν αλλά *υπήρχαν*. Ωστόσο, δεν ήξερε κατά πόσο μπορούσαν να τους προσφέρουν προστασία από τους διώκτες τους. Από την άλλη, βέβαια, η οποιαδήποτε βοήθεια θα ήταν καλοδεχούμενη στην άθλια κατάσταση που βρίσκονταν.

Ο Άνρημ την πλησίασε, περνώντας το χέρι του γύρω από τους ώμους της.

«Τους είδες να πλησιάζουν;» τον ρώτησε η Θήρνα.

«Όχι.»

«Τους άκουσες;»

«Ούτε.»

«Νομίζεις ότι μπορεί να έχουν χάσει τα ίχνη μας;»

«Αποκλείεται.»

Η Θήρνα έμεινε για λίγο σιωπηλή, καθώς οι δυο τους στέκονταν στις παρυφές του δάσους, αγναντεύοντας το φεγγαροφώτιστο σκοτάδι στα ανατολικά. Ύστερα, ρώτησε: «Πιστεύεις ότι θα τα καταφέρουμε;»

«Με τη βοήθεια των Πνευμάτων, ναι.»

«Χωρίς αυτήν;»

«Θήρνα… δεν είμαι μάντης. Δεν ξέρω. Σίγουρα, όμως, θα προσπαθήσουμε –κι αυτό είναι που μετράει.»

Εκείνη κούνησε το κεφάλι. «Όχι, δεν είναι αυτό που μετράει. Αυτό που μετράει είναι να τα *καταφέρουμε*. Να φτάσουμε στην Έβεραν και να βρούμε ασφάλεια.

»Αλλά, τώρα, έχουμε μπροστά μας *ετούτο*.» Ύψωσε το χέρι της, δείχνοντας την πεδιάδα με τις ελάχιστες συστάδες θάμνων και χαμόδεντρων. «Έναν ανοιχτό τόπο, όπου οι μισθοφόροι του Γυρολόγου μπορούν να μας τοξέψουν με άνεση. Πώς θα τον διασχίσουμε, Άνρημ; Εκεί δε θα έχουμε καμία κάλυψη.»

Ο Άνρημ κοίταξε το έδαφος για μερικές ανάσες· έπειτα, ύψωσε το βλέμμα του και είπε, ατενίζοντας το σκοτάδι: «Χρειαζόμαστε κάτι… κάτι να τους πάρει την προσοχή από εμάς.»

«Δεν υπάρχει, όμως, κάτι τέτοιο.» Η Θήρνα κοίταξε την όψη του, η οποία ήταν τυλιγμένη στις σκιές. «Υπάρχει;»

Ο Άνρημ γύρισε το πρόσωπό του, και η Πτεράργυρη είδε τα μάτια του να γυαλίζουν, όπως τα μάτια κάποιου αγριμιού της ερημιάς, κάποιας γιγάντιας, επικίνδυνης γάτας. «Θα μπορούσε να υπάρξει.»

Μερικές ώρες πριν την αυγή, έκοψαν δύο μακριά, γερά κομμάτια ξύλο και, χρησιμοποιώντας την κάπα του Άνρημ, έφτιαξαν ένα φορείο, για να βάλουν επάνω τον Ράντλεμ όταν θα ξεκινούσαν.

Μόλις χάραξε, τα οκτώ από τα έντεκα μέλη της ομάδας βγήκαν από το δάσος και προχώρησαν επάνω στην ανοιχτή πεδιάδα. Ο Λούντρινχ, που ξεπρόβαλλε από την Ανατολή, έριχνε τώρα τις πρώτες του ακτίνες από τη μεριά προς την οποία εκείνοι κατευθύνονταν, τυφλώνοντάς τους με δυνατό φως.

Η Θήρνα έβρισκε το ψεύτικό της πόδι εξαιρετικά άβολο, καθώς περπατούσε. Πιθανώς να ήταν ό,τι καλύτερο είχαν να προσφέρουν οι τεχνίτες της Σερανβέλ, μα, και πάλι, δε θα μπορούσε ποτέ να είναι όπως το αληθινό της, όπως το πόδι που είχε χάσει έξω από την έπαυλη της οικογένειάς της. Και τούτο το καταλάβαινε κάθε φορά που ήθελε να βαδίσει γρήγορα, κάθε φορά που έπρεπε να πιέσει τον εαυτό της για να μην καθυστερήσει ή να μη μείνει πίσω. Σ'όλες αυτές τις περιπτώσεις, οι τεχνίτες της Σερανβέλ την απογοήτευαν· και, συγχρόνως, φούντωνε η οργή της για τους ανθρώπους εξαιτίας των οποίων είχε χάσει το πόδι της και ο πατέρας της ολόκληρη την περιουσία του.

Αλλά αυτή είναι, τώρα, η εκδίκησή μου, σκέφτηκε, νιώθοντας τον ιδρώτα να κυλά κάτω απ'τα ρούχα της, καθώς πάλευε να βαδίζει γρήγορα. *Ή, μάλλον, ένα* μέρος *της εκδίκησής μου… αν, φυσικά, ο Γυρολόγος είναι με τους εχθρούς του πατέρα μου.* Που δεν αποκλείεται καθόλου να ήταν. Η Θήρνα θυμήθηκε τα λόγια της Σαρντάλα –*«Νομίζεις πως θα ήταν δυνατόν να υπάρχει κάποια σχέση ανάμεσα σ'αυτόν το*

Γυρολόγο και σ'εκείνους που πυρπόλησαν το καραβάνι του πατέρα σου;»– και στράφηκε δίπλα της, για να δει την επιτηρήτρια στα χέρια του Βόνιορ. Ήταν μισολιπόθυμη, και η Πτεράργυρη αμφέβαλλε αν καταλάβαινε τι γινόταν. Αμφέβαλλε αν καταλάβαινε το σχέδιο που βρισκόταν εν εξελίξει. *Ίσως να μην καταλαβαίνει καν πού είναι…*

Η Θήρνα κοίταξε τους υπόλοιπους που διέσχιζαν την πεδιάδα μαζί της: τον Καθάλο και τον Σιάρνο, οι οποίοι κρατούσαν τον Ράντλεμ ανάμεσά τους, επάνω στο φορείο· τον Ήρλεθ, ο οποίος είχε φτιάξει ένα δεκανίκι, λίγο πριν φύγουν· και τον Δάρφο, που βάδιζε δίπλα στον Ήρλεθ, έχοντας κι αυτός φτιάξει ένα δικό του δεκανίκι. *Έτσι και δε λειτουργήσει το σχέδιό μας, είμαστε όλοι καταδικασμένοι. Ένα μάτσο σακάτηδες δεν μπορούν να γλιτώσουν από μια ντουζίνα τοξότες.*

Η Θήρνα κοίταξε πάνω απ'τον ώμο της, στα σύνορα του δάσους, μήπως έρχονταν οι εχθροί τους. *Όπου νάναι, θα φανούν, τώρα…*

Ο Άνρημ, ο Θόρλο, και η Ναράμια είχαν βάλει τα άλογά τους να γονατίσουν πίσω από την πυκνή βλάστηση, περιμένοντας τον Γυρολόγο και τους ανθρώπους του να εμφανιστούν.

Ο Ερσαγκμόριος ήταν που είχε προτείνει το σχέδιο, και η Ναράμια είχε συμφωνήσει μαζί του. «Έχεις δίκιο,» είχε πει. «Τόσες ώρες, απλά, κοροϊδεύουμε τους εαυτούς μας ότι μπορούμε να τους ξεφύγουμε· αλλά η αλήθεια είναι πως αυτό δε γίνεται. Στα χάλια που βρισκόμαστε, αργά ή γρήγορα, θα μας προφτάσουν· και σε τούτη την πεδιάδα δεν έχουμε πουθενά να κρυφτούμε. Εδώ, πρέπει να τους νικήσουμε, ή να πεθάνουμε προσπαθώντας. Δεν υπάρχει μέση λύση.»

Ακούγοντας τα λόγια της, ο Καθάλο, ο Ήρλεθ, και ο Δάρφο είχαν γνέψει καταφατικά, συμφωνώντας κι αυτοί με το σχέδιο. Ο Θόρλο, όμως, είχε πει: «Εγώ θα είμαι ο τρίτος καβαλάρης, όχι ο δούλος.»

Αναφερόταν στον Βόνιορ, κι εκείνος τον κοίταξε μ'ένα άγριο και σκοτεινό βλέμμα. Ο Άνρημ είδε τους μύες στο λαιμό του να σφίγγονται, και ακούμπησε το χέρι του στον ώμο του Αργκανθικιανού, για να τον ηρεμήσει, ή, τουλάχιστον, να τον συγκρατήσει απ'το να κάνει κάτι ανόητο.

«Είσαι τραυματισμένος, Θόρλο,» είπε.

«Κι εσείς έχετε να κουβαλήσετε δύο κατάκοιτους ανθρώπους. Το φορείο, υποθέτω, θα το πάρουν ο Καθάλο κι ο Σιάρνο. Την καραβανοκυρά, όμως, ποιος θα την κουβαλήσει; Ο Δάρφο, ο Ήρλεθ, ή η Πτεράργυρη, που είναι κουτσοί;»

Ο Άνρημ παρατήρησε την οργή στο πρόσωπο της Θήρνα, που ο μισθοφόρος την αποκάλεσε *κουτσή*. Η κόρη του Νολράκο, όμως, δε μίλησε.

«Ο δούλος, από την άλλη, είναι περδίκι· μπορεί άνετα να τη σηκώσει τη Σαρντάλα,» συνέχισε ο Θόρλο. «Κι εγώ μπορώ άνετα να καβαλήσω ένα άλογο, ακόμα και μ'ένα χέρι. Τα πόδια είναι που παίζουν το μεγαλύτερο ρόλο στην ιππασία· κι επιπλέον, δεν είναι καν ανάγκη να τους σπαθίσω: μπορώ και να τους τσακίσω τα κόκαλα κάτω απ'τις οπλές του ζώου.»

Έτσι, ο μισθοφόρος είχε έρθει μαζί τους και ο Βόνιορ είχε πάει με τη Θήρνα και τους υπόλοιπους.

Πνεύματα, βοηθήστε μας, σκέφτηκε, επί του παρόντος, ο Άνρημ, αφουγκραζόμενος το δάσος κι ακούγοντας τα βήματα της ομάδας του Γυρολόγου να πλησιάζουν. *Πνεύματα, βοηθήστε μας.*

Και μουρμούρισε, κάτω απ'την ανάσα του, μια επίκληση που χρησιμοποιούσαν στην Έρσαγκμορ, για να προσελκύσουν την προσοχή των Πνευμάτων. Μια επίκληση που σκοπό είχε να δώσει δύναμη στον πολεμιστή και στον ίππο του, όποιες κι αν ήταν οι συνέπειες για τους δυο τους. Επρόκειτο για μια προσευχή που οι Ερσαγκμόριοι έκαναν μόνο στις πιο κρίσιμες στιγμές της ζωής τους. Ο Άνρημ την είχε διδαχθεί ως παιδί, μα ποτέ δεν την είχε χρησιμοποιήσει. Τώρα, όμως, πίστευε ότι η δύναμη των Πνευμάτων θα του χρειαζόταν.

Ή όλα ή τίποτα.

Η Ναράμια, που βρισκόταν ανάμεσα σ'αυτόν και τον Θόρλο, τον άκουσε να υποτονθορύζει. Δεν ήξερε τι ακριβώς έλεγε ο Άνρημ, μα μπορούσε να διακρίνει ότι τα λόγια ήταν στη Γλώσσα των Ερσαγκμόριων. Όπως επίσης μπορούσε να *υποθέσει* ότι ο άντρας προσευχόταν στα Πνεύματα. Είχε ξαναδεί Ερσαγκμόριους να προσεύχονται, στις περιπλανήσεις της στην Έρσαγκμορ.

Ο Άνρημ προετοιμάζεται, σκέφτηκε, *γιατί έρχονται.* Εκτός απ'την προσευχή του μεγαλόσωμου πολεμιστή, μπορούσε ν'ακούσει και τους διώκτες τους να πλησιάζουν.

«Τι μουρμουράει αυτός;» μούγκρισε ο Θόρλο, που ήταν στα δεξιά της.

«*Σσς,*» του έκανε η Ναράμια. «*Σσς.*»

«Φοβάσαι μήπως *εγώ* ειδοποιήσω τους εχθρούς μας;» είπε ο μισθοφόρος, και ρουθούνισε αποδοκιμαστικά.

Η Ναράμια δε μίλησε, γνωρίζοντας πως αυτός ήταν ο καλύτερος τρόπος για να κάνει τον Θόρλο, πραγματικά, να σωπάσει.

Πήρε μια βαθιά ανάσα, γιατί αισθανόταν το εσωδερμικό άλγος να την κατατρώει, από τότε που το πρώτο φως του Λούντρινχ ξεχύθηκε από την Ανατολή, σαν ο καταραμένος δαίμονας που ήταν φυλακισμένος στο σώμα της νάχε αφυπνιστεί με τον ερχομό της αυγής.

Πήρε άλλη μια βαθιά ανάσα, προσπαθώντας να διώξει τον πόνο, να τον στείλει σ'εκείνο το απομακρυσμένο, κατασκότεινο μέρος που έπνιγε τις κραυγές του, ώστε να μπορέσει να επικεντρωθεί στην επερχόμενη σύγκρουση.

Ο Άνρημ προσευχόταν–

Ω Πνεύματα,
Καθοδηγήστε το ξίφος μου,
Καθοδηγήστε τον ίππο μου,
Καθοδηγήστε την ψυχή μου.

Το αιθέριό σας άγγιγμα,
Δύναμη στο χέρι μου,
Θέληση στο νου μου,
Τρόμος στους εχθρούς μου!

–ξανά και ξανά.

Ο Γυρολόγος παρουσιάστηκε μέσα από τη βλάστηση, τραβώντας το μαύρο του άλογο από τα χαλινάρια. Πλάι του βάδιζε ο μοναδικός Λο'ανθάκ που του είχε απομείνει. Ο Άντρας του Θανάτου δεν αισθανόταν πόνο από το τραύμα στο στήθος του· προχωρούσε σαν να μην είχε συμβεί τίποτα προχτές βράδυ.

Τον Γυρολόγο και τον αλχημικά μεταλλαγμένο δολοφόνο περιστοίχιζαν μια ντουζίνα μισθοφόροι τοξότες, που είχαν τα τόξα τους στα χέρια. Ο ένας απ'αυτούς έδειξε πέρα από τα σύνορα του δάσους, μέσα στη δυνατή αντηλιά: «Εκεί είναι.»

«Ο καταραμένος ήλιος…!» μούγκρισε ο Γυρολόγος, υψώνοντας το φαρδύ του μανίκι, για να κάνει σκιά. «Μπορείτε να τους σημαδέψετε;»

«Ναι. Και ο ήλιος, εξάλλου, δε θ'αργήσει να υψωθεί και να μην αποτελεί, πλέον, εμπόδιο για εμάς. Εκεί όπου πήγαν, Γυρολόγε… θεώρησέ τους ήδη νεκρούς.» Ο τοξότης μειδίασε λεπτά και, τραβώντας ένα βέλος απ'τη φαρέτρα του, το πέρασε στο τόξο, καθώς εκείνος κι οι υπόλοιποι ζύγωναν τα σύνορα του δάσους και έβγαιναν από τη βλάστηση, στην ανοιχτή πεδιάδα με την ελάχιστη κάλυψη.

«Νάτοι!» είπε η Θήρνα, κοιτάζοντας πάνω απ'τον ώμο της. «Προχωρήστε πιο γρήγορα!» προέτρεψε τους συντρόφους της. «Πιο γρήγορα!»

Όμως ο μόνος που μπορούσε, πραγματικά, να προχωρήσει πιο γρήγορα ήταν ο Βόνιορ, ο οποίος μετέφερε τη Σαρντάλα (κι αυτός, σίγουρα, δε θα ήθελε ν'απομακρυνθεί από την Πτεράργυρη, αφήνοντάς την πίσω· η Μάριλιν τον είχε

στείλει εδώ για να την προστατεύει). Οι άλλοι ήδη πήγαιναν όσο πιο γρήγορα μπορούσαν: ο Σιάρνο και ο Καθάλο αγκομαχούσαν, κουβαλώντας το φορείο του Ράντλεμ· ο Δάρφο και ο Ήρλεθ είχαν τα δόντια τους σφιγμένα, καθώς πάλευαν με τα δεκανίκια τους.

Κι εγώ είμαι κουτσή, όπως είπε κι αυτός ο μπάσταρδος, ο Θόρλο, σκέφτηκε η Θήρνα. *Πραγματικά κουτσή, όχι απλώς τραυματισμένη.*

Τα βέλη άρχισαν να πέφτουν.

Πού είσαι, Άνρημ;

Το ηλιακό φως τούς τυφλώνει, παρατήρησε η Ναράμια. *Όσο καλοί τοξότες κι αν είναι* (και, έχοντας γνωρίσει τη Ριλάβια και φιλιώσει μαζί της, *ήξερε* από καλούς τοξότες), *αποκλείεται να μπορούν να στοχεύσουν πολύ εύκολα.* Και, καθώς στένευαν τα μάτια τους και τέντωναν τις χορδές των τόξων τους, όλη τους η προσοχή ήταν στραμμένη στην πεδιάδα –κι αυτό ήταν που μετρούσε.

«Τώρα…» είπε ο Θόρλο. «Τώρα είναι η στιγμή. Βάρβαρε, τελείωνε με το μουρμουρητό σου· έχουμε δουλειά μπροστά μας.»

Ο Άνρημ τον κοίταξε σαν ο μισθοφόρος να του είχε βρίσει τη μάνα.

Δεν είναι ώρα για τέτοια, η Φλόγα να σας κάψει και τους δυο! σκέφτηκε η Ναράμια· και, τραβώντας το ξίφος της, έκανε το άλογό της να ορθωθεί. «*Πάμε!*» σφύριξε.

Κάτι λείπει, παρατήρησε ο Γυρολόγος μέσα στη δυνατή αντηλιά που τον τύφλωνε. *Κάτι λείπει. Πού είναι τ'άλογά τους; Τ'άφησαν πίσω; Δεν μπορεί… δεν είδαμε κανένα άλογο από κει που ήρθαμε…*

Ύστερα, άκουσε καλπασμό από πίσω του, και στράφηκε, αιφνιδιασμένος· φωνάζοντας, για να προειδοποιήσει τους μισθοφόρους του.

«*Α-λα-λα-λαλαλαλαλαλα!*»

Ο Ερσαγκμόριος αλαλαγμός του Άνρημ αντήχησε πάνω απ'τον βρόντο των οπλών των αλόγων. Το ξίφος του ήταν υψωμένο, και η λεπίδα αστραποβολούσε στο φως του ανατέλλοντος Λούντρινχ, σαν άστρο της αυγής. Τα μακριά, μαύρα του μαλλιά ανέμιζαν πάνω απ'τους ώμους του, και ο ίππος του χρεμέτιζε αγριεμένα.

Το σπαθί κατέβηκε σαν δρεπάνι, κόβοντας το κεφάλι ενός ξαφνιασμένου τοξότη κι απελευθερώνοντας έναν δυνατό πίδακα αίματος.

Η Ναράμια κάλπαζε δίπλα στον Άνρημ, εφορμώντας. Σε αντίθεση μ'εκείνον ήταν σιωπηλή, αλλά όχι λιγότερο θανατηφόρα. Το ξίφος της έσκισε το στήθος ενός

άλλου τοξότη, σπάζοντας συγχρόνως το όπλο του στα δύο· και μετά, τ'άλογό της ποδοπάτησε έναν δεύτερο.

«Πρωινό ξύπνημα, καριόληδες!» γρύλισε ο Θόρλο, οδηγώντας το άλογό του με τα γόνατα και τσακίζοντας μια ξαφνιασμένη τοξότρια κάτω απ'τις οπλές του. Με τ'αριστερό χέρι, ύψωσε ένα ξιφίδιο που του είχε δώσει η Ναράμια και το εκτοξεύεσαι καταπάνω σ'έναν άλλο τοξότη, στοχεύοντάς τον στο στήθος, μα πετυχαίνοντάς τον στο μηρό. «Γιατί δεν ήταν να γεννηθώ αριστερόχειρας, γαμώ τη Φλόγα;» γρύλισε, κάτω απ'την ανάσα του.

Ο Άνρημ ποδοπάτησε έναν τοξότη και σπάθισε έναν άλλο στο κεφάλι, σπάζοντας το κρανίο του και εκτοξεύοντας μυαλά και αίματα πάνω στο ξερό, διψασμένο καλοκαιρινό χόρτο της πεδιάδας.

«*Γυρολόγε!*» κραύγασε, καλπάζοντας καταπάνω στον κουκουλοφόρο άντρα. «Τη δεύτερη φορά τα Πνεύματα δε συγχωρούν!»

Ο Γυρολόγος, υψώνοντας το χέρι του, έδειξε τον ερχόμενο Ερσαγκμόριο. «Σκότωσέ τον!» πρόσταξε τον Λο'ανθάκ πλάι του, και ο δολοφόνος χίμησε καταπάνω στον Άνρημ, ξεθηκαρώνοντας δύο ξιφίδια και κάνοντας ένα ψηλό άλμα, σαν να ήταν κατσίκι.

Ο Ερσαγκμόριος προσπάθησε να σπαθίσει τον Λο'ανθάκ, μα εκείνος –ως εκ θαύματος– έμπλεξε τις λεπίδες των όπλων του με τη λεπίδα του ξίφους του Άνρημ, και το παραμέρισε, πέφτοντας πάνω στον καβαλάρη και ρίχνοντάς τον από τη σέλα.

Το στόμα του άνοιξε, φανερώνοντας σουβλερά δόντια και κομμένη γλώσσα, καθώς το πρόσωπό του βρέθηκε μπροστά στο πρόσωπο του Άνρημ. Τα κάτασπρα μάτια του έμοιαζαν νάναι γεμάτα λευκή φωτιά.

«*Χρρρااااااρρ!*»

Ο Βόνιορ απόθεσε τη Σαρντάλα πίσω από έναν θάμνο και τράβηξε το σπαθί του, στρεφόμενος στους τρεις καβαλάρηδες που ήταν εμπλεγμένοι σε μάχη με τους τοξότες του Γυρολόγου. «Χρειάζονται βοήθεια.»

«Όχι!» είπε η Θήρνα. «Τι κάνεις; Πού πας;»

«Δεν έχει νόημα να συνεχίσουμε να φεύγουμε, κυρία Πτεράργυρη,» αποκρίθηκε. «Εδώ, ή θα νικήσουμε ή θα ηττηθούμε.»

Και έτρεξε προς τη συμπλοκή, αγνοώντας τη φωνή της –*Βόονιοορ!*

Ένας τοξότης τον είδε και, στρεφόμενος, εξαπέλυσε ένα βέλος εναντίον του. Ο Βόνιορ αισθάνθηκε το βλήμα να περνά ξυστά δίπλα του, γδέρνοντας το μάγουλό του· αλλά δε σταμάτησε ούτε για μια στιγμή. Εφορμώντας, σκυμμένος (για να προφυλαχτεί από τυχόν άλλα βέλη), χίμησε στον μισθοφόρο και τον κάρφωσε

στην κοιλιά. Έπειτα, τον κλότσησε, για να ελευθερώσει τη λεπίδα του, βουτηγμένη στο αίμα απ'την κόψη ως τον προφυλακτήρα.

Μια γυναίκα από τ'αριστερά του τέντωσε το τόξο της, σημαδεύοντάς τον. Ο Βόνιορ, όμως, δεν ανησύχησε· απλά, έσκυψε για καλό και για κακό· γιατί πίσω της έβλεπε τον Θόρλο να έρχεται ολοταχώς…

…και, προτού εκείνη προλάβει να εκτοξεύσει το βέλος της, το άλογο του μισθοφόρου την ποδοπάτησε. Η τελευταία της κραυγή χρωματιζόταν από μια μίξη έκπληξης και πόνου.

«Τι κάνεις εδώ, δούλε;» φώναξε ο Θόρλο. «Θες να σκοτωθείς;»

Μετά, άκουσαν μια κραυγή και, γυρίζοντας, είδαν το άλογο της Ναράμια να πέφτει, με δυο βέλη καρφωμένα επάνω του.

«*Χρρااااااρρ!*»

Ο Λο'ανθάκ επιχείρησε να δαγκώσει το λαιμό του Άνρημ, αλλά εκείνος, αφήνοντας τη λαβή του σπαθιού του, τον σταμάτησε, με το δεξί του χέρι. Ο δολοφόνος έκλεισε τα σουβλερά του δόντια γύρω από τα δάχτυλα του Ερσαγκμόριου, κι αυτός κραύγασε, νιώθοντάς τα να συνθλίβονται, ίσως και να κόβονται.

Ο Λο'ανθάκ τον κοπάνησε, με το κεφάλι, καταπρόσωπο, σπάζοντάς του τη μύτη και γεμίζοντας την όψη του με αίμα· ο Άνρημ μπορούσε να το γευτεί, καθώς κυλούσε προς το στόμα του. Αλλά δεν μπορούσε να κάνει τίποτα για να ξεφύγει απ'τη λαβή του αντίμαχού του. Ήταν παγιδευμένος κάτω από ένα λυσσασμένο τέρας, που έμοιαζε να έχει δέκα φορές τη δική του δύναμη.

«Άνρημ!» Γνώριμη φωνή.

Μια σπαθιά βρήκε τον Λο'ανθάκ στο κεφάλι, κάνοντάς τον να γυρίσει απ'την άλλη, αιμόφυρτος.

Η δεύτερη σπαθιά του Βόνιορ τον χτύπησε στη ράχη, κι ένα δυνατό *κρακ!* αντήχησε–

–ακολουθούμενο από καλπασμό.

Ο Αργκανθικιανός στράφηκε, ξαφνιασμένος, για να δει το Γυρολόγο να έρχεται καταπάνω του, καβαλώντας το μαύρο άλογό του. Αμέσως, πετάχτηκε παραδίπλα, κουτρουβαλώντας στο ξερό, αιματοβαμμένο χορτάρι και αποφεύγοντας τις οπλές.

Ο Άνρημ, εν τω μεταξύ, κατάφερε να πετάξει τον Λο'ανθάκ από πάνω του και, αρπάζοντας το σπαθί του με το αριστερό χέρι, να τον καρφώσει στο λαιμό, για να βεβαιωθεί ότι ήταν νεκρός. Στο δεξί του χέρι αισθανόταν έναν έντονο, φλογερό πόνο, και βρήκε τον εαυτό του να φοβάται να κοιτάξει πόσα είχαν απομείνει από τα δάχτυλά του και πόσα είχε καταπιεί αυτό το τέρας–

Ξαφνικά, ένας άλλος πόνος. Στα πλευρά.

Ο Άνρημ είδε ένα βέλος να προεξείχε από πάνω μου.

Πνεύματα…!

Μετά, αντίκρισε τον Γυρολόγο να έρχεται, καλπάζοντας…

Ο Θόρλο, έχοντας αφήσει τον έναν δούλο να πάει να βοηθήσει τον άλλο δούλο, κάλπασε προς βοήθεια της Ναράμια. Ένας τοξότης στεκόταν στα δέκα μέτρα απόσταση απ'αυτήν και ήταν έτοιμος να της ρίξει, καθώς η τυχοδιώκτρια προσπαθούσε να ξεμπλέξει απ'τους αναβατήρες του πεσμένου της αλόγου και να ορθωθεί.

Ο τοξότης άκουσε τον μισθοφόρο να έρχεται και γύρισε, βάλλοντας.

Το βέλος πέρασε δίπλα απ'τον Θόρλο, αστοχώντας το αριστερό του χέρι για μερικούς πόντους.

Άμα μ'αφήνατε τελείως κουλό, σκέφτηκε, *θα το έπαιρνα ΠΟΛΥ προσωπικά!* Και τσάκισε τον τοξότη κάτω απ'τις οπλές του αλόγου του.

«Σωστά, Ερσαγκμόριε: τη δεύτερη φορά τα Πνεύματα δε συγχωρούν!» ούρλιαξε ο Γυρολόγος, ποδοπατώντας τον Άνρημ μπροστά στα γουρλωμένα μάτια του Βόνιορ, ο οποίος είχε μόλις σηκωθεί, μα δεν είχε προλάβει να πλησιάσει για να βοηθήσει.

Το σπαθί του Άνρημ τινάχτηκε στον αέρα, φεύγοντας απ'το χέρι του. Περιστράφηκε μερικές φορές, γυαλίζοντας στο φως του Λούντρινχ, και σωριάστηκε στο χώμα.

Ο μισθοφόρος που είχε τοξέψει τον Ερσαγκμόριο άρχισε να περνά ένα καινούργιο βέλος στη χορδή του τόξου του· κι ετούτη τη φορά ατένιζε τον Βόνιορ.

Εκείνος τράβηξε ένα ξιφίδιο από τη μπότα του και το εκτόξευσε, στροβιλιζόμενο, προς τον εχθρό του. Αστόχησε, όμως, και το όπλο πέρασε πάνω απ'το κεφάλι του τοξότη.

Ο Βόνιορ, αμέσως, έπεσε στο πλάι.

Το βέλος καρφώθηκε στη γη, δίπλα από τα πλευρά του.

Η Ναράμια εφόρμησε στον τοξότη, ο οποίος, τώρα, δεν είχε χρόνο να περάσει κι άλλο βέλος στο όπλο του. Το ξίφος της βρισκόταν στο χέρι της, και κατέβηκε ημικυκλικά προς το κεφάλι του άντρα. Εκείνος έσκυψε, αποφεύγοντας τη λεπίδα, και τράβηξε ένα κοντόσπαθο απ'τη ζώνη του.

Η Ναράμια απέκρουσε τη σπαθιά του και, κάνοντας μια επιδέξια στροφή, βρέθηκε στ'αριστερά του, καρφώνοντας τον στα πλευρά.

Ήταν ο τελευταίος από τους τοξότες.

«Φουριόζος μού φαίνεσαι!» φώναξε ο Θόρλο στον Γυρολόγο, καταδιώκοντάς τον και τραβώντας το τελευταίο ξιφίδιο που είχε επάνω του (αυτό που του είχε δώσει η Θήρνα, προτού βάλουν σ'εφαρμογή το σχέδιό τους).

«Ναι!» αντιγύρισε ο Γυρολόγος. «Ζύγωσε και θα μάθεις πόσο *πραγματικά* φουριόζος είμαι!» Ύψωσε ένα σπαθί στο δεξί του χέρι. Η κουκούλα της κάπας είχε φύγει απ'το κεφάλι του, φανερώνοντας κατάξανθα, μακριά μαλλιά και μούσια.

«Ας προσπαθήσουμε, πρώτα, από μακριά!» Ο Θόρλο εκτόξευσε το ξιφίδιο.

Ο Γυρολόγος έσκυψε πάνω στη σέλα του και η λεπίδα αστόχησε.

«Το *ήξερα*!…» γρύλισε ο Θόρλο, κάτω απ'την ανάσα του. «Έπρεπε νάχα το δεξί μου χέρι, παλιοκαριόλη!» φώναξε στο Γυρολόγο.

Εκείνος δεν αποκρίθηκε, συνεχίζοντας να καλπάζει όσο πιο γρήγορα μπορούσε, κατευθυνόμενος βόρεια.

Ο Θόρλο έτριξε τα δόντια. *Δε μου ξεφεύγεις τώρα! Θα σε σκοτώσω με τα ίδια μου τα χέρια –έστω κι αν μόνο το ένα απ'αυτά είναι καλό.*

Ο Γυρολόγος θηκάρωσε το σπαθί του και έβαλε το δεξί του χέρι μέσα στα ρούχα του. Όταν το έβγαλε, κρατούσε κάτι σφιγμένο μέσα στη γροθιά του. Κοίταξε τον Θόρλο πάνω απ'τον ώμο του και τίναξε τη σκόνη προς το μέρος του.

Ο μισθοφόρος ξαφνιάστηκε, προσπαθώντας ν'αποφύγει το σκουρόχρωμο σύννεφο και αποτυχαίνοντας. Εισέπνευσε πολλούς από τους μικροσκοπικούς κόκκους, λαχανιασμένος από τη μάχη και το κυνηγητό καθώς ήταν: κι αμέσως άρχισε να βήχει, σπασμωδικό.

Και όχι μόνο αυτός, μα και τ'άλογό του.

Το ζώο πανικοβλήθηκε και σηκώθηκε στα πισινά του πόδια, αγριεμένο. Ο Θόρλο κρατήθηκε από τα χαλινάρια, όσο καλύτερα μπορούσε, χρησιμοποιώντας και τα δύο του χέρια. Ταυτόχρονα, τα γόνατά του σφίγγονταν στη σέλα, μ'όλη του τη δύναμη.

Ο Φλογοκαμένος μπάσταρδος!

Μετά δυσκολίας κατάφερε να ηρεμήσει αρκετά το άλογό του, ώστε να κατεβεί, χωρίς να πέσει και να σπάσει τη ράχη του.

Ο Γυρολόγος, όμως, βρισκόταν, τώρα πλέον, πολύ μακριά, κατευθυνόμενος προς κάτι λόφους οι οποίοι φαίνονταν στον βόρειο ορίζοντα. *Αποκλείεται να τον προφτάσω,* σκέφτηκε ο Θόρλο, εξακολουθώντας να βήχει δυνατά.

Δεν πειράζει. Τουλάχιστον, είμαστε ζωντανοί, γαμώ την τρέλα μου.

Κεφάλαιο Τεσσαρακοστό-Πέμπτο
—Απειλή—

Νύχτα, στη Συνοικία των Δηλητηρίων. Στα σύνορα με το Μεγάλο Παζάρι.

Ησυχία μέσα στα δρομάκια· η πόλη ξεκουραζόταν.

Ο άντρας που είχε το παρατσούκλι *Γάτος* ήταν γαντζωμένος σε μια οροφή και, μισοκρυμμένος πίσω από την καμινάδα, κοίταζε το σπίτι αντίκρυ του: την οικία των Περίδετων, μιας οικογένειας αλχημιστών. Ο Σάρκο δεν του είχε εξηγήσει γιατί έπρεπε να παρακολουθήσει αυτούς τους αλχημιστές, και ούτε ο Σιλάρμο (το πραγματικό όνομα του Γάτου) είχε ακούσει το αφεντικό του να έχει παλιότερα πάρε-δώσε μαζί τους.

Ίσως, όμως, κι ο ίδιος ο Σάρκο να μην ήξερε γιατί ακριβώς παρακολουθούνταν οι Περίδετοι. Ο Σιλάρμο είχε δει τον Χαλκοπρόσωπο να επισκέπτεται τα λημέρια τους, για να του μιλήσει. Μάλλον, αυτός ήταν που είχε τα πάρε-δώσε με τους Περίδετους… *κι έχει μπλέξει κι εμάς στις δουλειές του, για τα καλά.*

Ο άντρας με τη χάλκινη μάσκα τρόμαζε τον Σιλάρμο, ώρες-ώρες. Γιατί είχε έρθει στη Σερανβέλ; Ποιος ήταν; Τι ήθελε; Τι είχε συζητήσει με τον Σάρκο; Γιατί είχε χαράξει εκείνο το σημάδι που έμοιαζε με δόντι επάνω στην πόρτα του άντρου τους;

Ο μόνος που ίσως να είχε τις απαντήσεις σ'αυτά τα ερωτήματα –ή σε *μερικά* από αυτά– ήταν ο Σάρκο· μα δεν έμοιαζε πρόθυμος να μιλήσει. Ο Γάτος τον μισούσε, κάποιες φορές. Κρατούσε τόσα πολλά για τον εαυτό του και δεν έλεγε τίποτα στους άλλους. Νόμιζε ότι ήξερε τα πάντα. Δεν καταλάβαινε ότι το πεπρωμένο τους ήταν πλεγμένο με το δικό του, κι αν εκείνος έκανε μια στραβή, τότε όλοι τους θα είχαν προβλήματα; Τι πίστευε ότι ήταν; Αλάνθαστος; Ο ανόητος!

Ο Γάτος στένεψε τα μάτια του, καθώς ήταν μισοκρυμμένος πίσω από την καμινάδα, γιατί είδε κάποιον να βγαίνει στο μπαλκόνι της οικίας των Περίδετων και να κοιτά προς το μέρος του. *Με μπάνισε;*

Η σκοτεινή φιγούρα μπήκε, πάλι, στο σπίτι.
Μπα, δεν πρέπει να με μπάνισε.

Ο Μαλίνο νόμιζε πως κάποιος ήταν σκαρφαλωμένος επάνω σε μια από τις αντικρινές οροφές, κρυμμένος πίσω από την καμινάδα. Βλεφάρισε και προσπάθησε να διακρίνει μέσα στη νύχτα.

Μπα, σκέφτηκε, *μάλλον η ιδέα μου είναι,* και ξαναμπήκε στο σπίτι, αφήνοντας την μπαλκονόπορτα μισάνοιχτη, γιατί έκανε φοβερή ζέστη απόψε.

Δεν ήταν, όμως, η ζέστη που τον κρατούσε ξύπνιο, αλλά τρία άλλα πράγματα: το περιστατικό που είχε συμβεί ανάμεσα στη Ζινράβα και τον Τάρνο (*ενώ εγώ θα έπρεπε να το είχα αποτρέψει!*)· η ανάμνηση της Λουάνα και της Θουάρμιλ, που στριφογύριζαν συνεχώς μέσα στο μυαλό του (ήθελε να τις ξαναδεί, αν και ήξερε πως ό,τι γινόταν την Ημέρα της Μεγάλης Φλόγας δεν έπρεπε κανείς να το παίρνει και πολύ σοβαρά)· και μια αλχημική φόρμουλα, την οποία έπρεπε να φτιάξει, για να παραδώσει ένα μίγμα σε τρεις μέρες (ο πελάτης το είχε ζητήσει πριν από την Ημέρα της Μεγάλης Φλόγας).

Το τελευταίο από τα τρία δεν μπορούσε να συγκεντρωθεί και να το ολοκληρώσει, εξαιτίας του δεύτερου· και, όταν το δεύτερο ερχόταν στο νου του, όταν τα αγγίγματα της Λουάνα και της Θουάρμιλ έρχονταν στο νου του, δεν μπορούσε παρά να αισθάνεται τύψεις που είχε αφήσει τη Ζινράβα στο έλεος του Τάρνο, με αποτέλεσμα να συμβεί ό,τι είχε συμβεί. Αυτό το περιστατικό θα άλλαζε τα πάντα ανάμεσα στον αδελφό του και στην ξαδέλφη του· μπορούσε ακόμα και να τους κάνει αιώνιους εχθρούς. Επίσης, ίσως –ή, μάλλον, πολύ πιθανόν– να άλλαζε και πολλά πράγματα ανάμεσα στους Περίδετους και τους Πτεράργυρους γενικότερα (αν και ο Μαλίνο ήλπιζε πως η μητέρα του και η Μάριλιν θα απέτρεπαν κάτι το τραγικό).

Ξεφυσώντας, επέστρεψε στο δωμάτιό του, αποφασίζοντας να παραμερίσει όλα τούτα από το νου του και ν'ασχοληθεί με το πάθος του: τα Λό'ορ, και τη μελέτη του σχετικά μ'αυτά.

Το πρωί, συνέβη κάτι ασυνήθιστο στην οικία Περίδετων.

Η πόρτα του ισογείου η οποία συνέδεε τα δωμάτια του Σάμκρο με τον στενό διάδρομο άνοιξε. Ξεκλείδωσε και άνοιξε, και μια αντρική φιγούρα βάδισε μέσα στο διάδρομο, κοιτάζοντας τις πόρτες αριστερά: προσπερνώντας την πρώτη και σταματώντας στη δεύτερη και τελευταία.

Ένας στιγμιαίος δισταγμός. Ύστερα, ύψωσε το χέρι του και χτύπησε. Ο χτύπος δεν ήταν πολύ δυνατός ή θορυβώδης, αλλά βαρύς και υπόκωφος. Δε θα τον άκουγαν οι ένοικοι των υπόλοιπων δωματίων, όμως, σίγουρα, θα τον άκουγαν οι ένοικοι του *συγκεκριμένου* δωματίου.

Ο Χανμάρο άνοιξε και αντίκρισε, έκπληκτος, τον άντρα εμπρός του. Θα περίμενε τον οποιοδήποτε να έρθει να τον ξυπνήσει, τον *οποιοδήποτε*, εκτός απ'αυτόν.

«Θείε;» έκανε, απορημένος, και έτριψε το δεξί του μάτι. Η μασέλα του έτριξε από ένα συγκρατημένο χασμουρητό.

«Αποφάσισα,» δήλωσε ο Σάμκρο. «Θα πάμε και θα μιλήσουμε στον Βάρνακ. Ετοιμαστείτε κι ελάτε στην εξώπορτά μου.» Περίμενε, για να δει ότι ο Χανμάρο είχε, όντως, καταλάβει τα όσα τού είχε πει (πράγμα το οποίο έγινε φανερό από το νεύμα του νεαρού Πτεράργυρου και απ'το έκπληκτο και αγουροξυπνημένο, αλλά απολύτως συνειδητό, *Ναι* που αποκρίθηκε), και ύστερα στράφηκε και βάδισε προς την πόρτα του διαδρόμου που είχε αφήσει ανοιχτή.

Ο Χανμάρο πρόσεξε ότι η μαύρη γάτα του θείου του τους παρατηρούσε από το άλλο δωμάτιο. Έπειτα, ο Σάμκρο έφυγε και η ξύλινη θύρα έκλεισε πίσω του. Το κλείσιμό της ακολούθησε ο ήχος κλειδώματος.

Ο Σάμκρο βγήκε απ'το σπίτι μόλις ο Χανμάρο και η Φιλράνα στάθηκαν έξω απ'την πόρτα του. Ο Λούντρινχ είχε ξεπροβάλλει από την Ανατολή, αλλά ο Βάνσπαρχ δεν είχε ακόμα υψωθεί από τη Δύση· σκιές έπεφταν μόνο από τη μια μεριά, μακριές επάνω στο πλακόστρωτο του δρόμου.

«Είσαι σίγουρος γι'αυτό, θείε;» ρώτησε ο Χανμάρο.

Η Φιλράνα, που είχε τους αντίχειρές της περασμένους στη ζώνη του σπαθιού της, αναποδογύρισε τα μάτια, κοιτάζοντας απ'την άλλη. *Δε λες καλά που τον πείσαμε,* σκέφτηκε. *Τι πας να κάνεις; Να τα χαλάσεις όλα;*

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Σάμκρο. «Δε θα το αποφάσιζα αν δεν ήμουν σίγουρος, ανιψιέ.» Ήταν ντυμένος πιο καλά απ'ό,τι συνήθως. Ντυμένος για επίσκεψη. Φορούσε λευκό, δαντελωτό πουκάμισο, μαύρο, υφασμάτινο παντελόνι, μαύρες μπότες που τελείωναν πριν από το γόνατο, και πράσινο, μεταξωτό μανδύα με χρυσαφένιο σιρίτι. Στο δεξί του χέρι κρατούσε ένα γυαλιστερό ραβδί από μαύρο ξύλο, που η άνω του άκρη ήταν σκαλισμένη σαν κεφαλή Λό'ορ. Το στέλεχός του ήταν γεμάτο με αργυρούς και μπρούντζινους κρίκους, οι οποίοι άφηναν κενά δύο δακτύλων αναμεταξύ τους.

Όταν ο θείος πηγαίνει για επίσκεψη, παρατήρησε ο Χανμάρο, *το παίρνει πολύ σοβαρά.*

«Λοιπόν,» είπε ο Σάμκρο, «ξεκινάμε;»

Το σπίτι του Βάρνακ δε βρισκόταν και πολύ μακριά από την οικία Περίδετων, έτσι έφτασαν μπροστά από την πράσινή του πόρτα καθώς ο Βάνσπαρχ ξεμύτιζε από τη Δύση.

(Ένας από τους ανθρώπους του Σάρκο, ο Τίλο ο Γρήγορος, τους κατασκόπευε, χωρίς να τον έχουν αντιληφτεί. Καθώς έβγαιναν από την οικία Περίδετων, τους είχε αναγνωρίσει: ήταν εκείνοι που ο αρχηγός είχε πει να ακολουθήσουν αμέσως, όπου κι αν πήγαιναν: ο νεαρός με τα καστανά μαλλιά και η γυναίκα με τα κοντά, μαύρα μαλλιά και το σπαθί στη ζώνη (η οποία θύμιζε κάτι στον Γρήγορο, μα δεν μπορούσε να πει πού την είχε ξαναδεί). Τώρα, ο Τίλο τούς έβλεπε να ζυγώνουν τη σημαδεμένη πόρτα του Βάρνακ, του αλχημιστή από τις Τρεις Πόλεις. Ήξερε τι σήμαινε το σημάδι εκεί (περίπου, τουλάχιστον), και ήταν σίγουρος πως ο αρχηγός θα ήθελε να μάθει πάραυτα πού βρίσκονταν οι άνθρωποι οι οποίοι είχε προστάξει να παρακολουθούνται.)

Ο Σάμκρο στάθηκε ακίνητος για μια στιγμή μπροστά από την πόρτα, με τον Χανμάρο και τη Φιλράνα δεξιά κι αριστερά του. Ύστερα, ύψωσε το ραβδί του και χτύπησε, έντονα, δύο φορές.

Η Θαρνάλιν άνοιξε, και τα μάτια της γούρλωσαν, αντικρίζοντάς τους στο κατώφλι. Τρομοκρατήθηκε. *Μεγάλη Φλόγα!* σκέφτηκε, *τι θέλουν κι οι τρεις τους εδώ;* Ειδικά ο Σάμκρο είχε μια αποφασισμένη όψη στο πρόσωπό του η οποία δεν της άρεσε καθόλου.

«Θα μπορούσαμε να δούμε τον πατέρα σου;» ρώτησε ο αλχημιστής, ήρεμα, αλλά με τρόπο που υποδήλωνε ότι δε θα δεχόταν όχι για απάντηση.

Η Θαρνάλιν δίστασε για μια στιγμή, κι έπειτα είπε: «Γιατί; Γιατί ζητάτε να τον δείτε;»

«Αυτό είναι δική μας δουλειά, σωστά;»

Τα μάτια της Θαρνάλιν στένεψαν. «*Είχαμε κάνει μια συμφωνία!*» σφύριξε. «Υποτίθεται πως δε θα λέγατε τίποτα!»

Ο Χανμάρο αισθάνθηκε ντροπή, ακούγοντας τα λόγια της. Ναι, ήταν αλήθεια, είχαν προδώσει την εμπιστοσύνη της· η Θαρνάλιν δεν ήθελε ο πατέρας της να μάθει τι είχε συμβεί μ'εκείνη και τον Σάμκρο. Θα μπορούσαν, όμως, να είχαν κάνει και κάτι χειρότερο: θα μπορούσαν να είχαν πάει κατευθείαν στη φρουρά. *Κάναμε ό,τι καλύτερο μπορούσαμε· γιατί* έπρεπε *να κάνουμε κάτι.* Ωστόσο, εξακολουθούσε να μην έχει τη δύναμη να κοιτάξει το πρόσωπό της.

«Η κατάσταση άλλαξε,» εξήγησε ο Σάμκρο στη Θαρνάλιν. «Συνέβησαν… πράγματα. Πληροφορηθήκαμε πράγματα. Και πρέπει να μιλήσουμε στον πατέρα σου.»

«Για τι θέμα, Σάμκρο Περίδετε;»

Η Θαρνάλιν αναπήδησε, νιώθοντας το αίμα της να κόβεται προς στιγμή, καθώς η φωνή του Βάρνακ ακούστηκε πίσω της. Στράφηκε, αργά, και τον αντίκρισε. Αλλά

δεν μπορούσε να μιλήσει· κάτι έμοιαζε να είχε γαντζωθεί στο λαιμό της, με επίμονα νύχια.

Παραμέρισε από το κατώφλι της εξώθυρας, αφήνοντας τον Σάμκρο να μπει. «Καλημέρα και σε σένα, Βάρνακ,» χαιρέτησε ο Περίδετος. Ο Χανμάρο και η Φιλράνα τον ακολούθησαν.

«Τι συμβαίνει;» απαίτησε ο αλχημιστής από τις Τρεις Πόλεις. «Ποιος σας κάλεσε εδώ; Τι θέλεις από μένα, Σάμκρο;»

Ξέρει! σκέφτηκε, αντανακλαστικά, η Θαρνάλιν. *Ξέρει. Ή υποπτεύεται. Ίσως, μάλιστα, ν'άκουσε κι αυτό που μόλις είπα στον Περίδετο.* Μπορούσε να το καταλάβει από την όψη του πατέρα της: Δεν ήταν έκπληκτος· ήταν θυμωμένος.

«Να μιλήσουμε,» απάντησε ο Σάμκρο. «Να μιλήσουμε.» Έκλεισε την πόρτα και τράβηξε τον σύρτη.

Ο Βάρνακ συνοφρυώθηκε, και το πρόσωπό του σκοτείνιασε (η οργή του μεγάλωσε, σκέφτηκε η Θαρνάλιν). «Βρίσκομαι υπό κράτηση;»

«Καθόλου,» είπε ο Σάμκρο. «Ή, μάλλον, όχι από εμάς. Όπως και νάχει, έκλεισα την πόρτα για να μη μας ενοχλήσει κανείς, όχι για να μη φύγεις. Έχουμε να συζητήσουμε κάτι πολύ, πολύ σημαντικό. Κάτι το οποίο αφορά ολόκληρη τη Σερανβέλ, νομίζω.»

«Δεν ξέρω για τι πράγμα μιλάς. Αλλά, αφού έκανες τον κόπο να ξεμυτίσεις απ'το σπίτι σου και νάρθεις ώς εδώ, θα σε ακούσω.» Ο Βάρνακ σταύρωσε τα χέρια εμπρός του.

Φυσικά και ξέρεις, πατέρα, σκέφτηκε η Θαρνάλιν. *Φυσικά και ξέρεις.*

Ο Σάμκρο βημάτισε μέσα στο καθιστικό. «Γνωρίζεις τον Χαλκοπρόσωπο;»

Ο Χανμάρο και η Φιλράνα έμειναν εκεί όπου βρίσκονταν, κοντά στην εξώπορτα. Ο πρώτος ακόμα αισθανόταν άσχημα που είχαν έρθει και είχαν προκαλέσει πρόβλημα στη Θαρνάλιν. Απέφευγε να την κοιτάξει· κοίταζε μια τον θείο του μια τον Βάρνακ.

«Τον Χαλκοπρόσωπο;» είπε ο αλχημιστής από τις Τρεις Πόλεις. «Μονάχα ακουστά. Είμαι σίγουρος ότι εσύ, Σάμκρο, τον ξέρεις καλύτερα από εμένα.»

Ο Περίδετος έπαψε να βαδίζει, ατενίζοντάς τον από την αντικρινή μεριά του δωματίου. «Μου λες ψέματα!» Η φωνή του ήταν σχεδόν οργισμένη. «Τον ξέρεις πολύ καλύτερα. Έχετε, μάλιστα, μιλήσει. Έχετε κάνει κάποια συμφωνία, έτσι δεν είναι;»

Ο Βάρνακ κοίταξε την κόρη του, και η Θαρνάλιν είδε τέτοιο θυμό στα μάτια του, που αισθάνθηκε το σώμα της να παραλύει από μια παγωνιά η οποία ξεκίνησε από τη βάση της ράχης της κι εξαπλώθηκε προς τα πάνω και προς τα κάτω: φτάνοντας στα πόδια της και μουδιάζοντας ακόμα και τα δάχτυλά τους: φτάνοντας στο κεφάλι της και μουδιάζοντας ακόμα και το μυαλό της, μπερδεύοντας τις σκέψεις της. *Το κατάλαβε. Κατάλαβε ότι του το έχω πει. Κατάλαβε ότι έχω μιλήσει στον*

Περίδετο. Κατάλαβε ότι τον πρόδωσα. Κατάλαβε ότι ακολούθησα τον άγνωστο άντρα. Κατάλαβε… Κατάλαβε…

Το βλέμμα του Βάρνακ στράφηκε, πάλι, στον Σάμκρο. «Πώς το ξέρεις;»

«Η κόρη σου ήρθε και μου μίλησε.»

Όχι! σκέφτηκε η Θαρνάλιν. *Δεν έπρεπε ποτέ να σε είχα εμπιστευτεί!* Έφυγε απ'το καθιστικό, μπαίνοντας στο δωμάτιό της και κλείνοντας πίσω της. Τραβώντας τον σύρτη.

«Θαρνάλιν!» φώναξε ο Βάρνακ. Ζύγωσε την πόρτα κι έκανε να την ανοίξει, αλλά τη βρήκε αμπαρωμένη. «Θαρνάλιν!»

Η Θαρνάλιν άνοιξε το παράθυρο του δωματίου της και βγήκε απ'το σπίτι, τρέχοντας μέσα στη Συνοικία των Δηλητηρίων, ενώ δάκρυα κυλούσαν από τα μάτια της επάνω στα μάγουλά της. Τα σανδαλοφορεμένα της πόδια αντηχούσαν στο πλακόστρωτο, και ο ήχος τους, γρήγορα, χάθηκε μέσα στους δρόμους και στα σοκάκια.

Ο Βάρνακ χτύπησε για μια τελευταία φορά την πόρτα της κόρης του και, βλέποντας ότι εκείνη δεν απαντούσε, στράφηκε στον Σάμκρο. «Το καλό που σου θέλω, Περίδετε, να έχεις μια πολύ καλή εξήγηση για όλα τούτα!»

«Για να είμαι ειλικρινής, Βάρνακ, έχω,» αποκρίθηκε εκείνος και κάθισε σε μια από τις πολυθρόνες, σταυρώνοντας τα πόδια του στο γόνατο. Το ραβδί του το κρατούσε όρθιο πλάι του. «Κάθισε, και θα συζητήσουμε.»

Ο αλχημιστής από τις Τρεις Πόλεις υπάκουσε, παίρνοντας θέση αντίκρυ του. «Η κόρη μου ήρθε και σε βρήκε, είπες…»

Ο Σάμκρο ένευσε. «Ναι, και μου ανέφερε ότι έχεις κάνει κάποιου είδους συμφωνία με τον Χαλκοπρόσωπο–»

«Δεν καταλαβαίνω,» τον διέκοψε ο Βάρνακ. «Γιατί ήρθε σε σένα;»

«Δεν ήρθε σε μένα. Ή, τουλάχιστον, αρχικά δεν σκόπευε να έρθει σε μένα… αλλά στον βοηθό μου.» Ο Σάμκρο κοίταξε τον Χανμάρο.

«Ναι, τον θυμάμαι. Και πάλι, όμως… *γιατί;*»

«Ίσως να πίστευε ότι μπορούσε να τον εμπιστευτεί.»

Ο Βάρνακ ρώτησε τον Χανμάρο: «Γνωρίζεις από παλιά τη Θαρνάλιν;»

«Όχι, κύριε.»

«Τότε, γιατί ήθελε να σου μιλήσει; Με κοροϊδεύεις;»

«Νομίζω,» είπε ο Χανμάρο, «ότι φοβόταν και δεν ήξερε σε ποιον να στραφεί. Δεν μπορώ να το εξηγήσω αλλιώς.» *Κι εγώ ωραία την ξεπλήρωσα για την εμπιστοσύνη που μου έδειξε…*

Ο Βάρνακ έστρεψε, πάλι, την προσοχή του στον Περίδετο. «Τι σου είπε, Σάμκρο;»

«Μου είπε ότι έχεις κάνει κάποια συμφωνία με τον Χαλκοπρόσωπο, να τον υπηρετείς. Μου είπε ότι ο Χαλκοπρόσωπος χάραξε ένα σύμβολο στην πόρτα σου. Και μου είπε ότι πούλησες υγρό πυρ σ'έναν άντρα, την Ημέρα της Μεγάλης Φλόγας. Η Θαρνάλιν τον ακολούθησε αυτόν τον άντρα και τον είδε να καίει ένα πλοίο με το υγρό πυρ: ένα πλοίο που ανήκε στη χονδρεμπόρισσα Ρανάμη Εξαδάκτυλη. Η ιστορία, όμως, δεν τελειώνει εδώ. Εδώ αρχίζει. Έχω πολλά να σου πω ακόμα. Αλλά θέλω εσύ, πρώτα, να μου πεις τι ξέρεις για τον Χαλκοπρόσωπο.»

«Δεν είμαι υποχρεωμένος να σου πω τίποτα, Σάμκρο. Το χρέος μου σε σένα το έχω ξεπληρώσει, και, πίστεψέ με, καλύτερα να *μην* μπλεχτείς σ'ετούτη την υπόθεση. Δε σ'αφορά.»

«Τότε, δε μου αφήνεις άλλη επιλογή απ'το να πάω στη φρουρά…»

«*Τι;*» Ο Βάρνακ συνοφρυώθηκε, αγριεμένος. Τα δάχτυλά του έσφιξαν τα χέρια της πολυθρόνας του. «Γιατί; Γιατί φυτρώνεις εκεί που δε σε σπέρνουν, η Φλόγα να σε κάψει;»

«Ο Χαλκοπρόσωπος και οι άνθρωποί του ανήκουν σε μια οργάνωση που προσπαθεί να σαμποτάρει όλους τους εμπόρους της Σερανβέλ· το γνωρίζεις αυτό, Βάρνακ; Δεν μπορώ να αποκρύψω κάτι τέτοιο από τις Αρχές της πόλης! Κι αν δε μιλήσω εγώ, υπάρχουν άλλοι που θα μιλήσουν…» Δεν κοίταξε, όμως, ούτε τη Φιλράνα ούτε τον Χανμάρο, μη θέλοντας να τους κάνει στόχους. *Ο θείος είναι πονηρός…*

«Προσπαθούν να σαμποτάρουν τους εμπόρους της Σερανβέλ;» έκανε ο Βάρνακ.

«Δεν το ήξερες,» είπε ο Σάμκρο, και δεν ήταν ερώτηση.

Ο Βάρνακ κούνησε το κεφάλι. «Οφείλω να ομολογήσω πως όχι. Αλλά, ακόμα κι αν το ήξερα,» πρόσθεσε, χαμηλόφωνα, «δεν μπορώ να φανταστώ τι θ'άλλαζε…» Πιο δυνατά, ρώτησε: «Εσύ, Σάμκρο, πώς το ξέρεις αυτό;»

«Έχω πληροφορίες. Προτού, όμως, συνεχίσουμε ετούτη την κουβέντα, νομίζω πως θα ήταν σωστό να καλέσουμε και την κόρη σου. Έχει δικαίωμα να μάθει όσα θα ειπωθούν, και δικαίωμα να λάβει μέρος στην απόφασή μας.»

«Ποια απόφασή μας;»

Ο Σάμκρο δεν του απάντησε. «Θα την ειδοποιήσεις;»

«Δεν υπάρχει λόγος,» είπε ο Βάρνακ. «Αν θέλει, θα βγει. Αν δε θέλει… έτσι κι αλλιώς, είμαι βέβαιος ότι μας κρυφακούει καθώς μιλάμε.»

Ο Σάμκρο αναστέναξε. «Εντάξει, όπως επιθυμείς.»

Ο Χανμάρο έριξε μια ματιά στην πόρτα της Θαρνάλιν. *Τα κάναμε θάλασσα, η Φλόγα να μας κάψει…*

«Τι πληροφορίες έχεις;» ρώτησε ο Βάρνακ τον Περίδετο.

«Έχεις ακούσει για τις καταστροφές που υπέστη ο Νολράκο Πτεράργυρος μέσα στον τελευταίο χρόνο;»

«Νομίζω πως, ναι, κάτι έχει πάρει τ'αφτί μου.»

«Η τελευταία καταστροφή ήταν η πυρπόληση ενός καραβανιού του: η πυρπόληση από την οποία ξεκίνησε η μεγάλη πυρκαγιά, που έκαψε τόσα στρέμματα από τα περίχωρα της Σερανβέλ.»

«Ναι, σωστά,» είπε ο Βάρνακ, «κι αυτό το έχω ακούσει.»

Μα τη Φλόγα, σκέφτηκε ο Χανμάρο. *Υπάρχουν άνθρωποι της Σερανβέλ οι οποίοι, απλά, «έχουν ακούσει» εκείνο που για εμάς ήταν η χειρότερη καταστροφή της ζωής μας.* Τελικά, όταν κάτι συμβαίνει στους «άλλους», κανείς δεν του δίνει όση βαρύτητα τού αναλογεί.

«Έχεις επίσης ακούσει για την επίθεση που δέχτηκε το καραβάνι της Σαμάλθα Πυρόφθαλμης στην Έρσαγκμορ;» ρώτησε ο Σάμκρο.

Ο Βάρνακ ένευσε. «Ναι, αλλά δεν καταλαβαίνω πού το πηγαίνεις. Θες να καταλήξεις ότι… ότι οι άνθρωποι του Χαλκοπρόσωπου είναι που έχουν προκαλέσει όλες αυτές τις καταστροφές;»

Ο Σάμκρο τον κοίταξε με τρόπο που έλεγε *Ναι, εκεί* ακριβώς *θέλω να καταλήξω.*

«Δεν το νομίζω,» είπε ο Βάρνακ. «Σίγουρα, δεν έχουν τα μέσα–»

«Αλήθεια; Τότε, πώς πυρπόλησαν το πλοίο της Εξαδάκτυλης;»

«Το πυρπόλησαν επειδή… επειδή…»

«Επειδή εσύ τους προμήθευσες με υγρό πυρ, Βάρνακ –το οποίο, παρεμπιπτόντως, το ξέρεις πολύ καλά ότι θεωρείται παράνομο μέσα στη Σερανβέλ, εκτός αν είναι για να χρησιμοποιηθεί από τις Αρχές.»

«Αν πιστεύεις ότι εγώ είχα καμία σχέση και με τις άλλες καταστροφές–»

«Όχι,» τον διέκοψε ο Σάμκρο, «δεν το πιστεύω αυτό. Πιστεύω ότι πρόσφατα ανακατεύτηκες σε τούτη την ιστορία. Και πιστεύω, επίσης, ότι ο Χαλκοπρόσωπος σε εκβιάζει.»

«Σ’το είπε κι αυτό η Θαρνάλιν;»

«Ναι. Αληθεύει;»

«Αληθεύει. Με έχει απειλήσει ότι θα μου κάνει κακό… και σε μένα και στην κόρη μου.»

«Και τι ακριβώς σου έχει ζητήσει, Βάρνακ;» Τα μάτια του Σάμκρο στένεψαν.

«Τίποτα συγκεκριμένο. Μονάχα να του προσφέρω κάποιες υπηρεσίες, αναλόγως.» Ο Βάρνακ ανασήκωσε τους ώμους.

«Υπηρεσίες όπως είναι η κατασκευή υγρού πυρός;»

«Οτιδήποτε, Σάμκρο. Οτιδήποτε έχει σχέση με τη δουλειά μου. Αλλά, σε διαβεβαιώνω, δεν ήξερα τίποτα για τους σκοπούς τους. Δεν ήξερα τίποτα γι’αυτά με τους εμπόρους που μου είπες.»

«Κι αν ήξερες, τι θα είχες κάνει;»

«Ας μην το πάμε εκεί,» είπε ο Βάρνακ. «Το θέμα είναι *εσύ* τι σκοπεύεις να κάνεις, τώρα;»

«Εγώ,» αποκρίθηκε ο Σάμκρο, «ήλπιζα πως θα μπορούσαμε να ενεργήσουμε μαζί.»

«Μαζί; Τι εννοείς;»

«Σκέφτηκα ότι δε θα ήταν σωστό να ειδοποιήσω τη φρουρά χωρίς να σου έχω μιλήσει πρώτα. Θα έμπλεκες, ίσως, δίχως λόγο. Αν, όμως, ειδοποιήσουμε μαζί τη φρουρά, τότε το πράγμα αλλάζει. Κατ'αρχήν, δε φαίνεται να είσαι τόσο αναμιγμένος στις πλεκτάνες του Χαλκοπρόσωπου, που να σε εξορίσουν από την πόλη ή να σε σκοτώσουν· και για το υγρό πυρ δεν είναι ανάγκη να μάθει κανένας…»

«Καταλαβαίνω,» είπε ο Βάρνακ.

«Ποια είναι η απάντησή σου, λοιπόν; Είσαι μ'εμάς ή με το Χαλκοπρόσωπο;»

«Πολύ φοβάμαι,» αναστέναξε ο Βάρνακ, «ότι κι έτσι χαμένος είμαι κι αλλιώς χαμένος… Αν δηλώσω πως δεν είμαι μαζί σας, τότε θα πάτε στη φρουρά και θα έχω προβλήματα. Αν δηλώσω πως *είμαι* μαζί σας, πάλι θα έχω προβλήματα, από τον Χαλκοπρόσωπο και τους ανθρώπους του.»

«Όχι,» του είπε ο Σάμκρο, «δε θάχεις κανένα πρόβλημα απ'αυτούς, γιατί θα έχουν *εκείνοι* πρόβλημα με τις Αρχές της Σερανβέλ και δε θα έχουν χρόνο για σένα.»

Ο Βάρνακ έμεινε σιωπηλός, τρίβοντας τα ολόλευκα μούσια του.

«Αλήθεια,» τον ρώτησε ο Σάμκρο, «γνωρίζεις από πού είναι ο Χαλκοπρόσωπος;»

«Τι εννοείς, από πού είναι;»

«Μήπως είναι από τις Τρεις Πόλεις;» Τα μάτια του Σάμκρο τον ατένισαν επίμονα.

Ο Βάρνακ άργησε, αλλά ένευσε. «Το υποψιάζομαι. Γιατί μου μίλησε για τη Συντεχνία.»

«Σου είπε ότι θα μπορείς να επιστρέψεις…»

Ο Βάρνακ έμεινε σιωπηλός.

«Γιατί σε είχαν διώξει από εκεί;» ρώτησε ο Σάμκρο.

«Αυτή είναι δική μου δουλειά, όχι δική σου.»

«Καλώς. Αλλά εξακολουθώ να περιμένω την απάντησή σου. Με ποιον είσαι, Βάρνακ;»

«Κοίτα,» είπε, κομπιάζοντας, ο αλχημιστής από τις Τρεις Πόλεις, «ίσως να υπάρχει κι άλλη λύση. Ίσως να μη χρειάζεται να πάμε στη φρουρά.»

«Φοβάσαι τη φρουρά;»

«Φυσικά και φοβάμαι τη φρουρά. Φοβάμαι τις Αρχές της Σερανβέλ, οι οποίες δε συγχωρούν τους αλλοδαπούς το ίδιο εύκολα όπως συγχωρούν τους γηγενείς.»

«Δε νομίζω κανένας να σε βλάψει, Βάρνακ, αν φανείς πρόθυμος να βοηθήσεις.»

«Για σένα, είναι εύκολο να το λες. Για εμένα, όχι.»

«Ποια είναι η απόφασή σου;» τον ξαναρώτησε ο Σάμκρο.

Ο Βάρνακ έτριψε τα μούσια του. «Θα σου απαντήσω το βράδυ.»

Ο Σάμκρο ύψωσε ένα του φρύδι. «Το βράδυ; Γιατί το βράδυ;»

«Θέλω να το σκεφτώ.»

«Ελπίζω οι σκέψεις σου να μη σε οδηγήσουν σε καμια… ασύνετη ενέργεια, Βάρνακ.»

Ο Βάρνακ συνοφρυώθηκε. «Τι εννοείς;»

«Ασύνετη ενέργεια θα ήταν, ας πούμε, να πας να μιλήσεις στον Χαλκοπρόσωπο. Το καταλαβαίνεις αυτό, έτσι δεν είναι;»

Ο Βάρνακ γέλασε, ξερά. «Θα πρέπει να με θεωρείς ηλίθιο, Σάμκρο! Αν μιλήσω στο Χαλκοπρόσωπο για ό,τι συνέβη… Αν του πω ότι η κόρη μου….» Κούνησε το κεφάλι. «Δε χρειάζεται ν'ανησυχείς γι'αυτό. Δεν πρόκειται να του πω τίποτα.»

«Γιατί να το καθυστερούμε, τότε; Θα μπορούσαμε να πάμε τώρα στη φρουρά.»

«Όχι,» είπε, κατηγορηματικά, ο Βάρνακ. «Υπάρχουν κάποια πράγματα που θα ήθελα να κάνω, προτού γίνει αυτό. Ανάμεσα στα οποία είναι και να συζητήσω με τη Θαρνάλιν…» Κοίταξε την κλειστή πόρτα του δωματίου της.

«Εντάξει,» συμφώνησε ο Σάμκρο και σηκώθηκε από την πολυθρόνα. «Μπορούμε να φύγουμε, λοιπόν. Το σούρουπο, όμως, θα περιμένω την απάντησή σου. Στην οικία των Περίδετων. Θα έρθεις και θα χτυπήσεις την εξώπορτα· όχι της σκάλας, την άλλη.»

Ο Βάρνακ κατένευσε.

Όταν έφυγαν, πλησίασε την πόρτα του δωματίου της κόρης του και χτύπησε, δυνατά, περιμένοντας απάντηση δίχως εκείνος να μιλήσει. Βλέποντας ότι η Θαρνάλιν δεν απαντούσε, της ζήτησε ν'ανοίξει.

Εκείνη, πάλι, δεν αποκρίθηκε.

«Θαρνάλιν!» φώναξε ο Βάρνακ. «Άνοιξε! Πρέπει να συζητήσουμε.» Χτύπησε την πόρτα, δύο φορές, με τη σφιγμένη του γροθιά.

Τίποτα. Σιγή.

«Θαρνάλιν; Είσαι μέσα;» Μια αμφιβολία είχε αρχίσει να σχηματίζεται στο νου του. «Θαρνάλιν;

»Να πάρ'η Φλόγα και να κάψει!» βλαστήμησε, ανοίγοντας την εξώπορτα του σπιτιού, βγαίνοντας, και πηγαίνοντας από δίπλα, όπου βρισκόταν το παράθυρο του υπνοδωματίου της κόρης του. Όπως το περίμενε, το βρήκε ανοιχτό, και η Θαρνάλιν, φυσικά, δεν ήταν μέσα. Είχε φύγει.

Καταράστηκε. *Όχι τώρα! Έχουμε τόσα να πούμε τώρα. Έχουμε τόσες προετοιμασίες να κάνουμε.* Ορισμένες φορές, ήταν τελείως ανόητη. Τι νόμιζε ότι θα κατάφερνε, φεύγοντας; Το πολύ-πολύ να έβαζε και τον εαυτό της σε κίνδυνο, αν ο Χαλκοπρόσωπος ήθελε να της κάνει κακό.

Ο Βάρνακ μπήκε στο υπνοδωμάτιό της από το παράθυρο. Το έκλεισε και άνοιξε την πόρτα. Ύστερα, πήγε στο εργαστήριό του, φόρεσε τις μπότες του, και βγήκε στους δρόμους της Συνοικίας των Δηλητηρίων, αναζητώντας τη Θαρνάλιν,

φωνάζοντας το όνομά της πού και πού, ρωτώντας τους γνωστούς που συναντούσε μήπως την είχαν δει· κανείς, όμως, δεν την είχε δει, ή, τουλάχιστον, έτσι του έλεγαν. «Δε νομίζω πως πέρασε από δω, Βάρνακ»· «Δεν την πήρε το μάτι μου»· «Έχω μέρες να τη δω. Την είχες στείλει για κάποια δουλειά;»

Οι απαντήσεις τους τον εξόργιζαν. Δεν έφταιγαν τα ίδια τους τα λόγια, αλλά ο *τρόπος* που μιλούσαν και η έκφραση τους, που υποδήλωναν καθαρά πως δεν ενδιαφέρονταν, ό,τι κι αν είχε συμβεί ή μπορεί να συνέβαινε σ'εκείνον ή στην κόρη του. *Γι'αυτούς,* σκέφτηκε κουρασμένα ο Βάρνακ, σταματώντας σε μια γωνία της Συνοικίας των Δηλητηρίων, *γι'αυτούς θα είμαστε πάντα δυο ξένοι. Δυο αλλοδαποί, εξόριστοι από τις Τρεις Πόλεις για κάποιο μυστηριώδη λόγο. Ποτέ δε θα μας συμπαθήσουν, ό,τι και να κάνουμε.*

Το μεσημέρι είχε έρθει και η ζέστη ήταν δυνατή. Ιδρώτας κυλούσε κάτω απ'τα ρούχα του, και το κεφάλι του πονούσε, ενώ το έντονο ηλιακό φως ήταν επώδυνο για τα μάτια του, όταν κοίταζε λευκές ή ανοιχτόχρωμες πέτρες. Είχε γυρίσει σχεδόν παντού μέσα στη Συνοικία των Δηλητηρίων και δεν είχε βρει πουθενά τη Θαρνάλιν· επομένως, ή η κόρη του είχε πάει κάπου αλλού ή είχε επιστρέψει σπίτι. *Ή, απλά, εγώ στάθηκα άτυχος στην αναζήτησή μου.*

Ο Βάρνακ αποφάσισε να επιστρέψει κι εκείνος σπίτι, με την ελπίδα πως θα τη συναντούσε εκεί.

Στην οικία του, συνάντησε πράγματι κάποιον. Αλλά αυτός ο κάποιος δεν ήταν η Θαρνάλιν.

Ήταν ένας άντρας που το μεσημεριανό φως που έμπαινε απ'το παράθυρο αντανακλάτο επάνω στο πρόσωπό του, κάνοντάς τον να μοιάζει με μορφή βγαλμένη από εφιάλτη.

«Βάρνακ,» είπε ο Χαλκοπρόσωπος. Ήταν καθισμένος σε μια από τις πολυθρόνες του καθιστικού, ντυμένος με μαύρο χιτώνα και με μια μαύρη κουκούλα να σκεπάζει το κεφάλι του. Φαινόταν σαν απρόσωπη Σκιά που είχε έρθει από τον κόσμο των νεκρών.

Πλάι του, στεκόταν η γυναίκα που είχε επισκεφτεί τον Βάρνακ και τις δύο άλλες φορές. Ψηλή και μελαχρινή, με μικρά χαρακτηριστικά και στενά μάτια. Φορούσε ένα μπεζ φόρεμα δίχως μανίκια, κι απ'τη ζώνη της κρεμόταν ένα στολισμένο ξιφίδιο. Στα χέρια της ήταν περασμένα αργυρά περικάρπια με λίθους.

«Δε σου έχει δώσει κανένας το δικαίωμα να μπαίνεις έτσι στο σπίτι μου, Χαλκοπρόσωπε!» γρύλισε ο Βάρνακ.

«Κλείσε την πόρτα,» πρόσταξε ο Χαλκοπρόσωπος· και, για μια στιγμή, ο Βάρνακ νόμιζε πως μιλούσε σ'εκείνον, αλλά, όπως αποδείχτηκε, μιλούσε σε άλλον.

Ένας άντρας στεκόταν στη γωνία του δωματίου, αριστερά του Βάρνακ, και, πλησιάζοντας την πόρτα, την έκλεισε. Ήταν μισθοφόρος, απ'ό,τι φαινόταν, ή δολοφόνος, ή και τα δύο. Φορούσε μια στολή από μαύρο δέρμα, και στη ζώνη του ήταν θηκαρωμένα ένα κοντόσπαθο και μια ολόκληρη συλλογή από μαχαίρια και ξιφίδια. Δεν ήταν ο άντρας που είχε έρθει την πρώτη φορά μαζί με τον Χαλκοπρόσωπο, παρατήρησε ο Βάρνακ. Εκείνος είχε καλύπτρα στο δεξί μάτι και ήταν τελείως διαφορετικός στην εμφάνιση. Επίσης, είχε καστανά μαλλιά, ενώ ετούτος ήταν μελαχρινός.

«Κάθισε, Βάρνακ,» είπε ο Χαλκοπρόσωπος.

«Προτιμώ να στέκομαι. Κι ελπίζω να υπάρχει ένας πολύ καλός λόγος που μπήκες έτσι απροειδοποίητα μες στο σπίτι μου. Το έχετε κάνει και τις δύο προηγούμενες φορές, εσύ και οι–»

«Ο λόγος μου είναι, όντως, πολύ καλός,» τον διαβεβαίωσε ο Χαλκοπρόσωπος, καθώς σηκωνόταν από την πολυθρόνα· «μην αμφιβάλλεις καθόλου γι'αυτό.» Κι απ'τον τρόπο που μιλούσε, ο Βάρνακ κατάλαβε· δε χρειαζόταν άλλη διευκρίνιση. *Γνωρίζει για τον Σάμκρο. Γνωρίζει ότι ο Σάμκρο ήρθε και συζητήσαμε. Μα τη Φλόγα, πώς είναι δυνατόν να το γνωρίζει;*

Ο Χαλκοπρόσωπος στάθηκε μπροστά του, κι εκείνος είδε το ίδιο του το πρόσωπο ν'αντανακλάται επάνω στη χάλκινη μάσκα, διαστρεβλωμένο και εφιαλτικό. «Σε επισκέφτηκε ο Σάμκρο Περίδετος, έτσι δεν είναι;»

Το ήξερα. «Ναι,» αποκρίθηκε, αντιλαμβανόμενος πως δεν υπήρχε λόγος να το αρνηθεί. Ξαφνικά, αισθανόταν το στόμα του ξερό και το σώμα του μουδιασμένο. «Πώς το έμαθες;»

«Δεν έχει σημασία αυτό,» είπε ο Χαλκοπρόσωπος. «Σημασία έχει τι σου είπε.»

«Τι μου είπε;»

«Δεν ξέρω· είμαι, όμως, βέβαιος ότι θα μου τα αφηγηθείς όλα, αναλυτικά.»

«Δεν καταλαβαίνω ποιο είναι το νόημα τούτης της συζήτησης, Χαλκοπρόσωπε. Αθέτησα κάποιο μέρος της συμφωνίας μας; Δεν το νομίζω.» *Και πού είναι η Θαρνάλιν;* αναρωτήθηκε, ξαφνικά, καθώς οι σκέψεις του επέστρεψαν στην κόρη του, τώρα που είχε ξεπεράσει το πρώτο σοκ της αναπάντεχης συνάντησης με τον Χαλκοπρόσωπο. *Εσύ την έχεις, μπάσταρδε;*

«Άσε εμένα να το κρίνω αυτό.»

Ο Βάρνακ έγλειψε τα χείλη του. *Τι με συμφέρει να κάνω; Αν όντως δε γνωρίζει τίποτα για τη συζήτησή μου με τον Σάμκρο και περιμένει να μάθει τα πάντα από εμένα, τότε ίσως θα με συνέφερε να του πω ψέματα* –σίγουρα *θα με συνέφερε να του πω ψέματα. Αν, όμως, γνωρίζει κάτι, αν γνωρίζει κάτι και με δοκιμάζει, τότε, έτσι και του πω ψέματα, την έχω άσχημα… και πιθανώς και η Θαρνάλιν.* Ο Βάρνακ ίδρωνε, ξανά, αλλά, τώρα, όχι από τη μεσημεριανή ζέστη.

«Γιατί διστάζεις;» Η φωνή του Χαλκοπρόσωπου ήταν περιπαιχτική, αν όχι απειλητική.

«Δε… δε διστάζω. Ο Σάμκρο κι εγώ– Ο Σάμκρο, δηλαδή, ήθελε να μου μιλήσει. Ήθελε να συζητήσουμε.»

«Για ποιο θέμα;»

Ο Βάρνακ άκουσε τον άντρα με τη δερμάτινη φορεσιά να βαδίζει μέσα στο καθιστικό και να έρχεται να σταθεί πίσω του. Ο αλχημιστής είδε την ίδια του την όψη να συσπάται, καθώς αντανακλάτο επάνω στη μάσκα του Χαλκοπρόσωπου.

«Πού βρίσκεται η Θαρνάλιν;» ρώτησε.

«Η κόρη σου; Δεν είναι εδώ, Βάρνακ…»

Η φωνή του… Τι φανερώνει η φωνή του; Τι υπονοεί; Την έχει εκείνος τη Θαρνάλιν μου; «Και πού είναι;»

Ο Χαλκοπρόσωπος γέλασε, και το γέλιο του αλλοιώθηκε πίσω από τη χάλκινή του μάσκα· έγινε κάτι το τερατώδες στ'αφτιά του Βάρνακ. «Εμένα ρωτάς πού βρίσκεται η κόρη σου; Ίσως να μην πρόσεξε και να γλίστρησε σε κάποιο απ'τα Ανοίγματα–»

«*Καθίκι!*» γρύλισε ο Βάρνακ, αρπάζοντάς τον απ'τον χιτώνα του. «Αν την έχεις–!» Σταμάτησε, νιώθοντας μια λεπίδα να πιέζεται στο λαιμό του.

«Ήρεμα, γέρο,» είπε ο φονιάς πίσω του. *Γέρο:* οι άλλοι πάντα τον περνούσαν για μεγαλύτερο απ'ό,τι ήταν, εξαιτίας των λευκών του μαλλιών και των γενιών του.

Ο Χαλκοπρόσωπος δε μίλησε. Ο Βάρνακ, όμως, μπορούσε να δει τα μάτια του ν'ατενίζουν βαθιά μέσα στα δικά του. Τον ελευθέρωσε, αφήνοντας τον χιτώνα του, και το μαχαίρι του φονιά έφυγε απ'το λαιμό του Βάρνακ.

Ο Χαλκοπρόσωπος ρώτησε, δίχως οργή στη φωνή του: «Τι συζητήσατε με τον Σάμκρο Περίδετο;»

Αν έχει τη Θαρνάλιν, δεν μπορώ να το ριψοκινδυνέψω· πρέπει να του μιλήσω. Ωστόσο, δεν κατάφερε να συγκρατήσει το θυμό του και γρύλισε: «Δε μου τα είπες όλα, Χαλκοπρόσωπε!»

«Δε σου τα είπα όλα; Τι εννοείς;»

«Δε μου είπες ότι προσπαθείς να καταστρέψεις τους εμπόρους της Σερανβέλ.»

«Προσπαθώ να καταστρέψω τους εμπόρους της Σερανβέλ, ώστε… Ποιος σ'τα είπε αυτά; Ο φίλος σου, ο Περίδετος;»

«Ο Περίδετος δεν είναι φίλος μου. Είναι, όμως, αλήθεια ή όχι;»

«Τι σημασία έχει; Εσύ μας προσφέρεις μερικές απλές υπηρεσίες,» αποκρίθηκε ο Χαλκοπρόσωπος. «Και, για τις υπηρεσίες σου, θα ανταμειφθείς ανάλογα. Εκτός… εκτός αν μας *προδώσεις.* Αν μας προδώσεις, Βάρνακ, τίποτα δε θα σε γλιτώσει από εμάς. Ούτε εσένα ούτε την κόρη σου.»

Ο Βάρνακ τρόμαξε απ'αυτό που είδε στο χάλκινο προσωπείο του αλχημιστή εμπρός του: τρόμαξε από την οργή και τον τρόμο που διέκρινε να αντανακλώνται, ανάμικτα, εκεί. Οι γροθιές του είχαν σφιχτεί. «Δεν σας έχω προδώσει,» δήλωσε· «και η Θαρνάλιν δε φταίει σε τίποτα. Δεν έχει καν μπλεχτεί μαζί σας,» πρόσθεσε,

ελπίζοντας πως δεν ήξεραν ότι η κόρη του είχε παρακολουθήσει το νεαρό ο οποίος είχε έρθει να πάρει το υγρό πυρ.

«Τι συζητήσατε με τον Περίδετο;»

«Σου είπα: με πληροφόρησε ότι προσπαθείτε να καταστρέψετε τους εμπόρους της Σερανβέλ.»

«Και τι άλλο; Τι *ήθελε* από εσένα; Γιατί μη μου πεις ότι ήρθε μόνο για να σου δώσει αυτή την πληροφορία…»

«Ήθελε…» *Αν του το πω, τότε τελείωσε, θα μπω κι εγώ ανάμεσα στους εχθρούς της Σερανβέλ. Όταν έρθει η φρουρά, θα συλλάβει κι εμένα. Εκτός αν φύγω. Εκτός αν φύγω. Και υπάρχει χρόνος. Φτάνει κι η Θαρνάλιν νάναι καλά–*

«Τι ήθελε, Βάρνακ;»

«Να πάμε στις Αρχές της πόλης, εκείνος κι εγώ. Να τους μιλήσουμε για σένα. Εγώ, όμως, δε συμφώνησα. Του αποκρίθηκα πως έπρεπε να το σκεφτώ· πως θα του απαντούσα το βράδυ.»

«Και ποια θα ήταν η απάντησή σου;»

«Δεν ξέρω, δεν είχα αποφασίσει. Θα μιλούσα μ'εσένα, πρώτα. Αλλά με πρόλαβες.»

Ο Χαλκοπρόσωπος γέλασε. «Ας το πιστέψω αυτό. Για το καλό σου. Πες μου, όμως, κάτι άλλο, Βάρνακ: Ο Περίδετος πώς έμαθε ότι με υπηρετείς;»

«Δεν ξέρω.» Προσπάθησε να μην πάρει το βλέμμα του από τα μάτια του Χαλκοπρόσωπου, να μη φανεί ότι έλεγε ψέματα.

«Δε σου ανέφερε;»

«Όχι. Ήθελε μόνο να συνεργαστούμε.»

«Θα το ελέγξω, Βάρνακ, κι αν ανακαλύψω ότι μου είπες ψέματα… οι συνέπειες δε θάναι και πολύ ευχάριστες, όπως καταλαβαίνεις.» Ο Χαλκοπρόσωπος απομακρύνθηκε από τον αλχημιστή και ζύγωσε την εξώθυρα του σπιτιού. Η μελαχρινή γυναίκα και ο άντρας με τα όπλα τον ακολούθησαν, σιωπηλά.

«Πού είναι η Θαρνάλιν;» ρώτησε ο Βάρνακ. «Πες μου, τουλάχιστον, αυτό: πού είναι. Θέλω να τη δω.»

Ο Χαλκοπρόσωπος άνοιξε την πόρτα και τον κοίταξε πάνω απ'τον ώμο του. «Δεν ξέρω πού είναι η κόρη σου.» Η χάλκινή του μάσκα φεγγοβολούσε σαν φωτιά από τις μεσημεριανές αχτίνες των ήλιων.

Ο Βάρνακ έμεινε μουδιασμένος για μερικές στιγμές *–Μου λέει αλήθεια;–* και, μέσα σ'αυτό το μικρό χρονικό διάστημα, ο Χαλκοπρόσωπος κι οι άλλοι δύο έφυγαν, κλείνοντας πίσω τους.

Κεφάλαιο Τεσσαρακοστό-Έκτο
—Συμμαχία—

Κειτόταν νεκρός μπροστά της, ποδοπατημένος από το άλογο του Γυρολόγου. Το κεφάλι του τσακισμένο από κάποια οπλή, το δεξί του πόδι σε μια αφύσικη θέση, το στέρνο του βυθισμένο. Αίμα πότιζε το έδαφος γύρω του, αναβλύζοντας ακόμα από τα τραύματά του.

Η Θήρνα είχε τις γροθιές της σφιγμένες, και δάκρυα κυλούσαν επάνω στις αυλακώσεις του προσώπου της, που ήταν παραμορφωμένο από μια γκριμάτσα ανάμικτων συναισθημάτων οργής και λύπης.

Δεν ήξερε τι να πει. Δεν ήξερε καν τι να σκεφτεί.

Το μυαλό της επαναστατούσε· δεν ήθελε να πιστέψει εκείνο που του έλεγαν τα μάτια της.

Κι όμως, σκέφτηκε, *έπρεπε να το έχω κατά νου. Έπρεπε να έχω κατά νου ότι ακόμα κι αυτό* μπορεί *να συνέβαινε.* Ο Άνρημ είχε ορμήσει εναντίον τόσων αντιπάλων· δεν υπήρχε κι η πιθανότητα να σκοτωνόταν; Η Θήρνα, ωστόσο, συνειδητοποιούσε ότι δεν ήταν καθόλου προετοιμασμένη για τούτο το ενδεχόμενο.

Και τώρα, αισθανόταν μουδιασμένη, παραλυμένη, από τα πιο βαθιά σημεία του είναι της μέχρι και τις άκριες των δαχτύλων της.

Ακούγοντας καλπασμό από τα δεξιά της, από τα βόρεια, στράφηκε, για να δει έναν καβαλάρη να έρχεται.

Ο Γυρολόγος; Τα μάτια της στένεψαν, παρατηρώντας. Πόσο ήθελε να τον σκοτώσει! Πόσο ήθελε να τον εκδικηθεί για το θάνατο του Άνρημ! Και αυτός ο τρισκατάρατος ήταν ο μόνος που είχε ξεφύγει…

Ο καβαλάρης, τελικά, δεν ήταν ο Γυρολόγος. Ήταν ο Θόρλο, ο οποίος τράβηξε τα γκέμια του αλόγου του και σταμάτησε μερικά μέτρα απόσταση από τη Θήρνα.

«Έγινε λαγός,» είπε στους συντρόφους του, αφιππεύοντας. «Και δε νομίζω να ξαναγυρίσει.»

«Ας μαζέψουμε ξύλα,» πρότεινε η Ναράμια, παίρνοντας ένα τσεκούρι και βαδίζοντας προς το δάσος.

Ο Βόνιορ ακούμπησε το χέρι του στον ώμο της Θήρνα, η οποία είχε, πάλι, στρέψει το βλέμμα της στον Άνρημ. «Λυπάμαι, κυρία Πτεράργυρη. Προσπάθησα να τον βοηθήσω, αλλά….»

Εκείνη πήρε μια βαθιά ανάσα. «Δεν ήταν δικό σου το φταίξιμο,» αποκρίθηκε, πνιχτά. «Η κατάσταση ήταν επικίνδυνη.»

«Ναι, ήταν,» είπε, μαλακά, ο Βόνιορ. Η Θήρνα μπορούσε να διακρίνει από τη φωνή του ότι κι αυτός ήταν θλιμμένος για το χαμό του Άνρημ. Πρέπει να συμπαθούσε τον Ερσαγκμόριο. «Αγωνίστηκε, όμως, γενναία. Αν δεν ήταν εκείνος, δε θα τάχαμε καταφέρει. Ίσως, τώρα, κανένας από εμάς να μη ζούσε.»

Ναι, σκέφτηκε η Θήρνα, *ο Άνρημ ήταν πολύτιμη βοήθεια, όχι μονάχα σ'ετούτη την περίσταση, αλλά και σε άλλες, πολλές απ'τις οποίες μέσα σ'αυτό το ταξίδι.* Σκούπισε τα δάκρυά της, με την ανάστροφη του χεριού της. *Φλόγα, φύλαγέ τον, όπου κι αν βρίσκεται.*

Όταν η Ναράμια, ο Θόρλο, και ο Καθάλο επέστρεψαν, κουβαλώντας ο καθένας από ένα δεμάτι ξύλα στα χέρια, ο Βάνσπαρχ ήταν ψηλά στον ουρανό και πλησίαζε μεσημέρι. Κοράκια είχαν αρχίσει να συγκεντρώνονται, για να τσιμπολογήσουν από τα πτώματα, αλλά η Θήρνα τα απομάκρυνε από το νεκρό σώμα του Άνρημ, μαζί με τον Βόνιορ· δεν άφησε κανένα από τα πουλιά να πατήσει τα γαμψά του πόδια επάνω του: κι εκείνα δεν είχαν πρόβλημα να τον αφήσουν ήσυχο· υπήρχε παραπάνω από αρκετό φαγητό για όλα τους στην πεδιάδα.

Η Ναράμια, ο Καθάλο, και ο Σιάρνο καθάρισαν ένα σημείο από τα ξερά χόρτα και άπλωσαν εκεί τα ξύλα. (Ο Θόρλο δεν τους βοήθησε, ισχυριζόμενος ότι τον ενοχλούσε το χτυπημένο δεξί του χέρι, κι αρκετές δουλειές είχε κάνει σήμερα· κάθισε σε μια πέτρα, κοιτάζοντάς τους.) Ύστερα, ο Σιάρνο και ο Βόνιορ σήκωσαν τον νεκρό Ερσαγκμόριο και τον απόθεσαν επάνω στο πρόχειρο νεκροκρέβατο. Η Θήρνα τύλιξε ένα κούτσουρο με ύφασμα και το άναψε. Οι πάντες απομακρύνθηκαν από τον Άνρημ, καθώς εκείνη τον πλησίαζε, για να βάλει φωτιά στο σώμα του.

Η πυρά δεν άργησε να φουντώσει και ο μαύρος της καπνός να υψωθεί στους αιθέρες. Κανένας δε μιλούσε· όλοι ήταν σιωπηλοί. Και επρόκειτο για μια σιωπή, μια ηρεμία, που, παρά την απώλεια του συντρόφου τους, ξεκούραζε τους περισσότερους από αυτούς. Γιατί, μπορεί ο Ερσαγκμόριος να ήταν νεκρός, αλλά νεκροί ήταν επίσης και οι διώκτες τους, κι οι ίδιοι δεν κινδύνευαν πλέον. Απομακρυνόμενοι από τα πτώματα –που είχαν μετατραπεί σε γεύμα για τα κοράκια και για μερικά αγριόσκυλα, τα οποία είχαν ζυγώσει για να καταβροχθίσουν λαίμαργα κανένα χέρι ή πόδι–, κατευθύνθηκαν ανατολικά και

σταμάτησαν σ'ένα σημείο της πεδιάδας όπου η αποφορά του θανάτου δεν τους έφτανε. Εκεί, απόθεσαν τους τραυματίες –τη Σαρντάλα και τον Ράντλεμ, που δεν μπορούσαν να βαδίσουν, ούτε καν να σταθούν– και ξάπλωσαν στο ξερό, καλοκαιρινό χορτάρι, όπου, σύντομα, τους πήρε ο ύπνος.

Οι μόνοι που έμειναν μπροστά στην πυρά μέχρι το τέλος ήταν η Θήρνα, ο Βόνιορ, και –πράγμα το οποίο παραξένεψε την Πτεράργυρη– ο Δάρφο, στηριζόμενος στο δεκανίκι του. *Γιατί είναι αυτός εδώ; Τι τον ενδιαφέρει; Έχει ήδη αποδείξει ότι μονάχα για τα χρήματα ενδιαφέρεται.* Κοιτάζοντας, όμως, το πρόσωπο του μισθοφόρου, νόμιζε ότι μπορούσε να διακρίνει μια κάποια θλίψη εκεί. Σίγουρα, όχι βαθιά θλίψη, αλλά τη θλίψη ενός ανθρώπου ο οποίος λυπάται για το χαμό ενός συντρόφου, ο οποίος γνωρίζει το θάνατο –τον έχει συναντήσει κάμποσες φορές– και τον απεχθάνεται σαν τον πιο μισητό του εχθρό: τον εχθρό που του έχει κλέψει τους περισσότερους συμπολεμιστές του.

Όταν το σώμα του Άνρημ φαγώθηκε από τη φωτιά, η Θήρνα έκανε μια τελευταία προσευχή στη Φλόγα, να τον προσέχει και να του δίνει δύναμη όπου κι αν βρισκόταν, και ζύγωσε τις ακόμα ζεστές του στάχτες. Ζήτησε από τον Βόνιορ να της φέρει ένα άδειο δοχείο και, σκύβοντας, μάζεψε όσες πιο πολλές μπορούσε από αυτές μέσα στις χούφτες της. Ο Αργκανθικιανός επέστρεψε μ'ένα φλασκί, και η Θήρνα τις έριξε μέσα, το έκλεισε, και το κρέμασε στη ζώνη της. *Έτσι,* σκέφτηκε, *θα τον έχω για πάντα μαζί μου.* Και αισθάνθηκε να παρηγορείται από τούτη τη σκέψη.

Ο Δάρφο άρχισε να βαδίζει, σιωπηλά, προς τα εκεί όπου είχαν πάει κι οι υπόλοιποι. Η Θήρνα τον ατένισε, για λίγο, ν'απομακρύνεται και, ύστερα, τον ακολούθησε, μαζί με τον Βόνιορ.

Χρειαζόμαστε ξεκούραση, συλλογίστηκε. *Μα τη Φλόγα, ετούτη τη στιγμή, αυτή ίσως νάναι η μεγαλύτερη αλήθεια απ'όλες: Χρειαζόμαστε ξεκούραση.*

Η Ναράμια ξύπνησε πρώτη απ'όλους, ενοχλημένη από κάποιο παράξενο όνειρο που δε θυμόταν και από το αραχνοφανές εσωδερμικό άλγος, το οποίο προκαλούσε στη δεξιά της μεριά, από το στήθος ώς τα πλευρά, μια δυνατή φλόγωση κι έναν έντονο κνησμό, σαν…

(τώρα θυμήθηκε το όνειρό της)

…σαν ένας απρόσωπος, σκοτεινός άντρας να έβαζε πυρακτωμένα δηλητηριώδη φύλλα επάνω της.

Ανακαθίζοντας, παρατήρησε ότι ήταν ακόμα νύχτα, καμια ώρα πριν από την αυγή. *Κοιμόμαστε σχεδόν μια ολόκληρη ημέρα,* σκέφτηκε, βλέποντας πως κανένας από τους άλλους γύρω της δεν είχε ξυπνήσει· άπαντες ήταν πεσμένοι ανάμεσα στα χόρτα, ακίνητοι σαν κούτσουρα.

Από απόσταση, μπορούσε να δει πως διάφορα αγρίμια ακόμα μασουλούσαν τα πτώματα. *Θα έχουν φαγητό για κάμποσο καιρό…*

Σκέφτηκε να πέσει πάλι για ύπνο, αλλά, μετά, άλλαξε γνώμη. Δε νόμιζε ότι θα μπορούσε να ξανακοιμηθεί. Βρήκε μια βολική πέτρα και κάθισε, αρχίζοντας ν'ακονίζει, νωχελικά, το ξίφος της.

Ο επόμενος που ξύπνησε, ενώ ο Λούντρινχ ανέτελλε, ήταν ο Θόρλο. Σηκώθηκε όρθιος και τέντωσε το αριστερό χέρι και τη μέση του, μουγκρίζοντας. Ύστερα, παρατηρώντας ότι η Ναράμια ήταν ξύπνια, είπε: «Ο ύπνος στο χώμα μ'έχει *σκοτώσει*–»

«Καλύτερα αυτός παρά οι Λο'ανθάκ.»

«–και πεινάω σαν ζώο. Για πόσο λες να μας φτάσουν οι προμήθειες που έχει η Πτεράργυρη μαζί της;» Πλησίασε τη Ναράμια και κάθισε δίπλα της.

«Για καμια-δυο μέρες ακόμα, το πολύ.» Η τυχοδιώκτρια έπαψε να ακονίζει το ξίφος της και το κάρφωσε στο χώμα.

«Και μετά, τι θα κάνουμε; Ξέρεις να κυνηγάς; Ή υπάρχει κάνα χωριό εδώ κοντά;»

«Υπάρχουν χωριά,» τον διαβεβαίωσε η Ναράμια. «Θα συναντήσουμε κάποιο, αργά ή γρήγορα.»

«Το εύχομαι, γιατί αλλιώς μας βλέπω να τα τινάζουμε.»

Οι υπόλοιποι σηκώθηκαν όταν κι οι δύο ήλιοι βρίσκονταν στον ουρανό, και η Θήρνα ζύγωσε τη Ναράμια και τον Θόρλο. «Εσύ,» της είπε, «είσαι, τώρα, η μόνη που μπορεί να μας οδηγήσει μέσα σε τούτα τα μέρη. Αν δεν κάνω λάθος, τα ξέρεις καλύτερα απ'όλους μας.»

«Κατά πάσα πιθανότητα, *δεν* κάνεις λάθος,» απάντησε η Ναράμια, καθώς ορθωνόταν, τραβώντας το σπαθί της από το χώμα και θηκαρώνοντάς το στη μέση της. «Θα μου δώσετε, όμως, το ένα απ'τα δύο άλογα που έχουν απομείνει, αν θέλετε να εξακολουθήσω να έχω πόδια για να μπορώ να σας οδηγώ.»

Η Θήρνα κοίταξε τα ξυπόλυτα πόδια της τυχοδιώκτριας, που ήταν καταπληγιασμένα και μελανιασμένα από τη μέχρι στιγμής πεζοπορία της. «Εντάξει,» αποκρίθηκε, ανασηκώνοντας τους ώμους.

Έφαγαν ένα πρόχειρο και λιτό πρωινό από τις προμήθειες που τους είχαν απομείνει και ξεκίνησαν να ταξιδεύουν, κατευθυνόμενοι ανατολικά, προς την Έβεραν…

…η οποία εξακολουθεί να απέχει πολλές λεύγες από εμάς, σκέφτηκε η Θήρνα, καθισμένη στη σέλα του αλόγου της. *Τουλάχιστον τριάντα. Μάλλον τριάντα-πέντε.* Πίσω της, καθόταν ο Ήρλεθ, που, εξαιτίας του τραύματος στο γόνατό του, δεν μπορούσε να περπατά.

Δίπλα της, στο άλλο άλογο της ομάδας, βρίσκονταν η Ναράμια και ο Δάρφο. Οι υπόλοιποι οδοιπορούσαν. Ο Βόνιορ κρατούσε τη Σαρντάλα στην αγκαλιά του, και ο Σιάρνο κι ο Καθάλο μετέφεραν τον Ράντλεμ ανάμεσά τους, επάνω στο φορείο

που του είχαν φτιάξει. Ο Θόρλο βάδιζε κουνώντας το αριστερό του χέρι και μουγκρίζοντας κανένα ενοχλητικό σχόλιο, πού και πού.

Όταν σταμάτησαν για να ξεκουραστούν, ο Βόνιορ άφησε τη Σαρντάλα κάτω από τη σκιά ενός δέντρου και ζύγωσε τη Θήρνα, η οποία καθόταν σε μια πέτρα, κρατώντας το φλασκί με τις στάχτες του Άνρημ στα χέρια της. Είχε αρνηθεί να φάει, λέγοντας πως οι άλλοι χρειάζονταν το φαγητό περισσότερο από εκείνη· αν και η αλήθεια ήταν πως, απλά, δεν είχε καμία, μα καμία, διάθεση να βάλει μπουκιά στο στόμα της. Και το πρωί που έφαγε, όσο έφαγε, το έκανε επειδή έπρεπε, προκειμένου να μη σωριαστεί κάποια στιγμή μέσα στην υπόλοιπη ημέρα.

«Τι είναι;» ρώτησε τον Βόνιορ, παρατηρώντας από την όψη του πως, αναμφίβολα, κάτι δεν πήγαινε καλά.

«Η Σαρντάλα, κυρία Πτεράργυρη… φτύνει αίμα, κάθε τόσο. Νομίζω πως αιμορραγεί εσωτερικά, και δεν ξέρω αν η αιμορραγία θα σταματήσει…»

Η Θήρνα συνοφρυώθηκε. «Θες να μου πεις ότι πεθαίνει;» ρώτησε, χαμηλόφωνα, σα να φοβόταν μην την ακούσουν.

Ο Βόνιορ ανασήκωσε τους ώμους, αμήχανα. «Ίσως, ίσως και όχι. Δεν μπορώ να είμαι βέβαιος. Όμως, σίγουρα, βρίσκεται σε πολύ άσχημη κατάσταση.»

Η Θήρνα αναστέναξε. «Και γιατί μου το λες εμένα αυτό; Δεν μπορώ να κάνω τίποτα, Βόνιορ.»

«Το ξέρω, κυρία Πτεράργυρη. Όμως σκέφτηκα ότι, μάλλον, θα επιθυμούσατε να το γνωρίζετε.»

Η Θήρνα έσμιξε τα χείλη της και ένευσε. «Ναι, ήθελα να το γνωρίζω. Καλά έκανες,» είπε, ήπια.

«Να σας φέρω κάτι;» ρώτησε ο Βόνιορ. «Κάτι να φάτε; Να πιείτε;»

«Όχι, δε χρειάζομαι τίποτα.» Η Πτεράργυρη κούνησε το κεφάλι.

Ο Βόνιορ απομακρύνθηκε, πηγαίνοντας να καθίσει πλάι στην τραυματισμένη Σαρντάλα.

Η Θήρνα, όμως, δεν έμεινε για πολύ μόνη. Σχεδόν μόλις ο Αργκανθικιανός έφυγε, η Ναράμια ήρθε και στάθηκε εμπρός της. Η Πτεράργυρη, που είχε το βλέμμα της κατεβασμένο, είδε αρχικά τα τραυματισμένα πόδια της τυχοδιώκτριας, και μετά ύψωσε το κεφάλι, για να κοιτάξει και το πρόσωπό της.

«Νομίζω πως βρισκόμαστε κοντά σ’ένα χωριό,» της είπε η Ναράμια.

«Πώς το ξέρεις;»

«Κατά πρώτον, είδα καπνό από τις καμινάδες τους. Κατά δεύτερον, το θυμάμαι από παλιά: υπάρχει κάποιο εδώ γύρω.»

«Νομίζεις ότι θα δεχτούν να μας βοηθήσουν; Δεν έχουμε τίποτα σπουδαίο για να παζαρέψουμε. Ελάχιστα πράγματα, ίσως –και *αν* τα θέλουν.»

«Αν δεν είναι πρόθυμοι να μας βοηθήσουν ή να παζαρέψουν μαζί μας,» είπε η Ναράμια, «τότε δε μας μένει παρά μία επιλογή. Να τους ληστέψουμε.»

Η Θήρνα γέλασε, ξερά. «Νομίζεις ότι μπορούμε να επιτεθούμε σε *κανέναν* στα χάλια που βρισκόμαστε;»

«Δεν πρότεινα να επιτεθούμε. Θα κλέψουμε ό,τι χρειαζόμαστε μέσα στη νύχτα, και θα φύγουμε. Δεν πιστεύω να μας κυνηγήσουν.»

«Εντάξει,» συμφώνησε η Θήρνα, «αν δεν υπάρχει άλλη λύση…» Και ρώτησε: «Πότε θα έχουμε φτάσει εκεί;»

«Το βράδυ, υπολογίζω.»

Οι πέτρινες καλύβες ήταν χτισμένες σε μια στενή κοιλάδα που σχηματιζόταν ανάμεσα σε δύο σειρές λόφων. Οι κάτοικοι του χωριού, παρότι άξεστοι και χοντροκομμένοι (κάτι, σίγουρα, αναπόφευκτο όταν ζεί κανείς σ'ετούτα τα άγρια εδάφη), πρόσφεραν στην ομάδα της Θήρνα τη βοήθειά τους δίχως να ζητήσουν ανταλλάγματα. Μάλλον, τους λυπήθηκαν, έτσι όπως τους είδαν ταλαιπωρημένους από το ταξίδι και τραυματισμένους στα όρια του θανάτου. Τους προμήθευσαν με μερικές κουβέρτες, σκληρά παπούτσια από δέρμα και ξύλο (για όσους ήταν ξυπόλυτοι), και τρόφιμα (ψωμί, κατσικίσιο τυρί, αβγά, αγελαδινό γάλα, λίγα φρούτα, και κάποια κομμάτια αρνίσιου κρέατος). Επίσης, τους παραχώρησαν μια μάντρα, για να διανυκτερεύσουν. Ο μόνος άλλος ένοικος του καταλύματος αυτού ήταν μια αγελάδα, η οποία κοιμόταν ήρεμα, ρουθουνίζοντας κάπου-κάπου. Ο νυχτερινός ουρανός ήταν πεντακάθαρος απόψε και τα άστρα και τα φεγγάρια λαμποκοπούσαν.

«Καλό σημάδι ετούτο,» είπε ο Σιάρνο, κοιτάζοντας ψηλά καθώς στεκόταν όρθιος. «Καλό σημάδι. Θα φτάσουμε ασφαλείς στην Έβεραν.»

«Δε χρειάζονται σημάδια, έμπορα, για να το καταλάβουμε αυτό,» είπε ο Θόρλο, που είχε καθίσει πάνω σ'ένα αχυρόστρωμα. «Χωρίς τους φονιάδες του Γυρολόγου να μας κυνηγάνε, κι εγώ μπορώ να σου προμηνύσω ότι θα φτάσουμε ασφαλείς στην Έβεραν.»

Η Θήρνα τούς κοίταζε σιωπηλά, κουρασμένη *–εξουθενωμένη–* από όσα είχαν συμβεί, και περισσότερο από τον θάνατο του Άνρημ. Αισθανόταν κάτι πολύ βασικό να λείπει από κοντά της, μια δυνατή, στωική παρουσία, την οποία ποτέ πριν δεν είχε προσέξει πόσο ανάγκη είχε. Και οι στάχτες μέσα στο φλασκί δεν μπορούσαν να αναπληρώσουν την έλλειψη αυτής της παρουσίας. Για μια στιγμή, σκέφτηκε να φύγει από τη μάντρα, να πάει στην κορυφή κάποιου λόφου, και να τις αδειάσει, να τις αφήσει να τις πάρει ο άνεμος. *Ο Άνρημ, μάλλον, αυτό θα επιθυμούσε. Ήταν άνθρωπος των ατέρμονων πεδιάδων της Έρσαγκμορ, όχι άνθρωπος των περιορισμένων δρόμων μιας πόλης. Θα ήθελε να είναι για πάντα ελεύθερος, ένα με τον άνεμο–*

Ο Βόνιορ πλησίασε, διακόπτοντας τους συλλογισμούς της. «Κυρία Πτεράργυρη,» είπε, «η Σαρντάλα ζητά να σας μιλήσει.»

«Είναι ξύπνια;»

«Ναι. Αρκετά.»

Η Θήρνα σηκώθηκε από τον ξύλινο μαντρότοιχο και πήγε στη Σαρντάλα, η οποία ήταν ξαπλωμένη επάνω σ'ένα αχυρόστρωμα, με το χέρι της ν'αγγίζει το τραύμα στα πλευρά της και μια μάσκα πόνου να διαστρεβλώνει τα χαρακτηριστικά του προσώπου της. Έμοιαζε να προσπαθεί να κρατήσει τα μάτια της ανοιχτά· να προσπαθεί να μη λιποθυμήσει.

Η Θήρνα παρατήρησε ότι ο Βόνιορ είχε μείνει πίσω· δεν είχε έρθει μαζί της. Μάλλον, η Σαρντάλα τού είχε πει ότι ήθελε να μιλήσουν μόνες.

Η Πτεράργυρη γονάτισε δίπλα της.

«…Πεθαίνω,» είπε εκείνη, βραχνά.

«Όχι–» έκανε ν'αρχίσει η Θήρνα, μα η Σαρντάλα τη διέκοψε.

«Πεθαίνω,» είπε, επίμονα. «Το ξέρω… Το αισθάνομαι, μέσα μου.» Κατάπιε, και η Πτεράργυρη ήταν σίγουρη πως αυτό που κατάπιε δεν ήταν σάλιο, αλλά αίμα. «Άκουσέ με, σε παρακαλώ!» Έπιασε τον καρπό της Θήρνα. «Θα κάνεις κάτι για μένα; Είναι πολύ… πολύ σημαντικό.»

«Τι θέλεις να κάνω;»

Τα μάτια της Σαρντάλα την ατένιζαν εμπύρετα και διασταλμένα. «Ο *Γυρολόγος,*» έκρωξε. «Πρέπει να μάθουν… Άκουσέ με.» Έγλειψε τα ξεραμένα της χείλη. Ιδρώτας κυλούσε στο μέτωπό της. Λίγο αίμα έτρεχε απ'τη δεξιά άκρη του στόματός της.

«Σε ακούω, Σαρντάλα. Πες μου, τι θέλεις να κάνω για σένα;»

«…Στη Σερανβέλ. Στις Κάτω Παλιές Αποβάθρες… να πας σ'ένα πανδοχείο… '*Το Αλλοτινό Στέκι*', έτσι το λένε. Κι εκεί…» Πήρε βαθιά ανάσα, εξακολουθώντας να παλεύει με τον πόνο μέσα της. Η ομιλία την ταλαιπωρούσε.

«Ναι;» είπε η Θήρνα, νιώθοντας ένα παγωμένο χέρι να της σφίγγει τα σωθικά. «Τι πρέπει να κάνω εκεί;» *Έχεις κανέναν συγγενή σ'αυτό το μέρος;*

«Να του πεις… να του πεις τι έγινε. Να του πεις για το Γυρολόγο. Για την προδοσία. Για τους Λο'ανθάκ, και για το καραβάνι.»

Η Θήρνα παραξενεύτηκε. Περίμενε κάτι τελείως διαφορετικό. «Σε ποιον να τα πω αυτά;»

«Σ'εκείνον που θάναι εκεί.» Η Σαρντάλα έπιασε μια ασημένια αλυσίδα που ήταν περασμένη στο λαιμό της και την τράβηξε, προσπαθώντας ν'ανοίξει το πιαστράκι αλλά αποτυχαίνοντας, καθώς τα δάχτυλά της έτρεμαν και μπερδεύονταν.

«Να σε βοηθήσω,» προσφέρθηκε η Θήρνα, κι εκείνη την άφησε. Η αλυσίδα άνοιξε και η Πτεράργυρη την πήρε απ'το λαιμό της Σαρντάλα και την κράτησε στον αέρα, με τον αντίχειρα και το δείκτη του δεξιού της χεριού. Από την άκρη της

κρεμόταν ένα παλιό, χάλκινο κέρμα, που η Θήρνα δεν αναγνώριζε. Δεν πρέπει να ήταν της Σερανβέλ· τα σύμβολα επάνω του δεν τα είχε ξαναδεί.

«…Ανοίγει,» έκρωξε η Σαρντάλα.

«Την ανοίξαμε.»

«Όχι η αλυσίδα· το κέρμα. Ανοίγει. Πίεσέ το.»

Η Θήρνα υπάκουσε και διαπίστωσε πως, όντως, άνοιγε, και μέσα του ήταν μια πλατινένια πλάκα, με δύο αρχικά λαξεμένα επάνω, καθώς και έναν αριθμό:

Κ.Π.
2.8

«Τι… τι είναι αυτό;»

«Δικό σου… Θα του το δείξεις και θα καταλάβει. Θα του πεις, όμως, το σύνθημα, πρώτα–»

«Το *σύνθημα*;»

«Ναι. Άκουσέ με.» Η Σαρντάλα τής έσφιξε, πάλι, τον καρπό. «Ξέρω τι σου λέω, Θήρνα Πτεράργυρη! Και είναι πολύ σημαντικό.»

Η Θήρνα ένευσε. «Εντάξει, συνέχισε.» *Πού στις Σκιές προσπαθείς να με μπλέξεις; Τι είσαι;* Σίγουρα, δεν ήταν μονάχα μια επιτηρήτρια καραβανιών. *Τι είσαι, Σαρντάλα;*

«Είναι για το καλό της Σερανβέλ…» Έγλειψε τα χείλη της, πήρε μια βαθιά ανάσα. «Το σύνθημα που θα του πεις είναι: ‘Οι δρόμοι είναι σκοτεινοί.’ Και τότε, εκείνος θα σου απαντήσει: ‘Εμείς, όμως, κρατάμε τις λάμπες. Καλωσόρισες.’ Κι εσύ θα πεις: ‘Καλώς σε βρίσκω κάτω από το φρούριο.’ Τα θυμάσαι;»

Η Θήρνα ένευσε, πάλι.

«Πες τα μου!» σφύριξε, επίμονα, η Σαρντάλα, εξακολουθώντας να κρατά τον καρπό της.

Τι στις Σκιές είσαι; «‘Οι δρόμοι είναι σκοτεινοί’. Και, όταν μου πει ‘Εμείς, όμως, κρατάμε τις λάμπες. Καλωσόρισες’, εγώ θα του απαντήσω ‘Καλώς σε βρίσκω κάτω από το φρούριο’.»

Η Σαρντάλα χαμογέλασε, με δυσκολία. Ο πόνος ήταν φανερός στα μάτια της, αλλά, τώρα, επίσης φανερή ήταν και μια νικητήρια λάμψη. Πίστευε ότι είχε καταφέρει κάτι… κάτι ουσιαστικό.

«Θυμάσαι το πανδοχείο;» ρώτησε τη Θήρνα.

«Ναι. ‘*Το Αλλοτινό Στέκι*’, στις Κάτω Παλιές Αποβάθρες. Το θυμάμαι.»

«Ωραία, τότε. Μην το λησμονήσεις, Θήρνα Πτεράργυρη. Πρέπει οπωσδήπο–»

«Τι σημαίνουν όλα τούτα, Σαρντάλα; Εξήγησέ μου. Ποια είσαι;»

«Θα… θα σου πουν εκείνοι, αν θέλουν. Όμως μην έχεις αμφιβολία: είναι για το καλό της πόλης. Ο Γυρολόγος… πρέπει, πρέπει να ελεγχθεί. Κάτι τρέχει μ’αυτόν, και με τις καταστροφές στα καραβάνια.» Έσμιξε τα χείλη της από πόνο. «Άφησέ

με, τώρα, σε παρακαλώ. Θέλω να κοιμηθώ… Και… και, αν δεν σε δω αύριο, Θήρνα Πτεράργυρη, αντίο. Και καλή τύχη. Είθε η Φλόγα να είναι μαζί σου.» Τα μάτια της έκλεισαν. Δεν ήταν, όμως, νεκρή· συνέχιζε ν'αναπνέει, αν και με δυσκολία.

Η Θήρνα ορθώθηκε και, κρύβοντας την αλυσίδα και το κέρμα μέσα σε μια τσέπη του φορέματός της, πλησίασε τον Βόνιορ, ο οποίος καθόταν επάνω στον μαντρότοιχο, εκεί όπου ήταν εκείνη καθισμένη πριν.

«Εντάξει,» του είπε. «Μπορείς να επιστρέψεις κοντά της.»

«Είναι ζωντανή;»

Η Θήρνα ένευσε. «Ναι, είναι.»

Δίχως να ρωτήσει τίποτα (όπως για ποιο λόγο ήθελε η Σαρντάλα να της μιλήσει), ο Βόνιορ σηκώθηκε από τον μαντρότοιχο και ζύγωσε την τραυματισμένη επιτηρήτρια (η οποία ήταν, σίγουρα, κάτι πολύ περισσότερο από μια *απλή* επιτηρήτρια).

Η Θήρνα έσφιξε το κέρμα στην τσέπη της, ενώ ο νυχτερινός αέρας βούιζε, περνώντας μέσα από την κοιλάδα όπου βρισκόταν το χωριό.

Τι συμβαίνει, Σαρντάλα; Ποια είσαι; Είσαι κατάσκοπος των Αρχών της Σερανβέλ; Ή, μήπως, κάτι άλλο τρέχει μαζί σου;

Την επόμενη ημέρα, η Σαρντάλα εξακολουθούσε να είναι ζωντανή, και η ομάδα της Θήρνα έφυγε από το χωριό, συνεχίζοντας το ταξίδι της ανατολικά, προς την Έβεραν. Τώρα, όλοι τους ήταν αισιόδοξοι ότι θα έφταναν στον πρώτο τους προορισμό· είχαν και τρόφιμα και κουβέρτες και παπούτσια: εν ολίγοις ό,τι χρειάζονταν για το δρόμο. Ούτε καν ο Θόρλο δεν γκρίνιαζε.

Η πιο μελαγχολική και προβληματισμένη από τους συντρόφους ήταν η Θήρνα, εξαιτίας των όσων τής είχε πει η Σαρντάλα χτες και εξαιτίας του θανάτου του Άνρημ. Αναρωτιόταν, αν ο Ερσαγκμόριος ζούσε, τι θα της έλεγε. Τι θα υπέθετε για την επιτηρήτρια που δεν ήταν επιτηρήτρια, και τι θα πρότεινε στη Θήρνα να κάνει: να πάει σ'αυτό το πανδοχείο όταν επέστρεφε στη Σερανβέλ, ή όχι;

Μην το λησμονήσεις, Θήρνα Πτεράργυρη.

Μην έχεις αμφιβολία: είναι για το καλό της πόλης.

Τα λόγια της Σαρντάλα αντηχούσαν μες στο μυαλό της. Μπορούσε να αγνοήσει την επιθυμία μιας ετοιμοθάνατης γυναίκας; Μιας ετοιμοθάνατης γυναίκας η οποία της ζητούσε κάτι που έμοιαζε νάναι τόσο σημαντικό για εκείνη και για ολόκληρη τη Σερανβέλ;

Εκτός αν η Σαρντάλα *δεν* ήταν, τελικά, ετοιμοθάνατη. Εκτός αν η αιμορραγία της έπαυε…

Μακάρι να συνέβαινε αυτό. Τότε, η Θήρνα δε θα χρειαζόταν να σηκώσει ετούτο το βάρος.

Το βράδυ, που στάθμευσαν κάτω από έναν ψηλό κρημνό, γεμάτο προεξέχοντας βράχους οι οποίοι έμοιαζαν με πελώριες φτερούγες, το μυαλό της κατακλύστηκε, πάλι, από σκέψεις σχετικά με τον Άνρημ. Στα χέρια της κρατούσε το φλασκί με τις στάχτες του, και το βλέμμα της ήταν χαμένο προς τα βόρεια, σ'ένα δάσος που βρισκόταν αντίκρυ, σκοτεινό, επάνω σ'έναν χαμηλό λόφο.

Ο Άνρημ θα ήθελε να είναι ελεύθερος, όπως τους ανθρώπους της Έρσαγκμορ, στις ατέρμονες πεδιάδες. Θα ήθελε να είναι μαζί με τα Πνεύματά του: κι αυτά δεν κατοικούν εδώ μέσα, σε τούτο το δοχείο.

Η Θήρνα σηκώθηκε από την πέτρα όπου καθόταν και ξεκίνησε να βαδίζει.

«Κυρία Πτεράργυρη;» της φώναξε ο Βόνιορ. «Πού πηγαίνετε;»

«Θα επιστρέψω σύντομα,» αποκρίθηκε εκείνη, κοιτάζοντάς τον πάνω απ'τον ώμο της, να στέκεται δίπλα σε μια από τις φωτιές τους.

Ανέβηκε στον λόφο –μια διαδικασία καθόλου δύσκολη, ακόμα και με το ψεύτικό της πόδι, γιατί η πλαγιά ήταν ομαλή και βατή– και στάθηκε στις παρυφές του σκοτεινού δάσους, ενώ ένας ψυχρός αγέρας, που ερχόταν από τα νότια, από τους απότομους κρημνούς, έκανε τα ξανθά της μαλλιά και τη μαύρη της κάπα ν'ανεμίζουν.

Κρατώντας το φλασκί με το δεξί της χέρι, αφαίρεσε, με το αριστερό, το πώμα του και άφησε τις στάχτες του Άνρημ να παρασυρθούν από τον άνεμο.

Κι εκείνη τη στιγμή, η Θήρνα Πτεράργυρη αισθάνθηκε την ψυχή της να ελαφραίνει κι ένα βάρος να φεύγει απ'το στήθος της, σαν να αντιλαμβανόταν ότι ετούτη ήταν η πραγματική επιθυμία του νεκρού της φίλου.

Ο Δάρφο είχε αρχίσει να αισθάνεται καλύτερα. Παρά τις αντίξοες συνθήκες, το πόδι του θεραπευόταν με κάθε ημέρα που περνούσε. Δεν μπορούσε, βέβαια, να βαδίσει ακόμα δίχως το δεκανίκι του, όμως δεν αισθανόταν και λιποθυμικός, ούτε είχε πυρετό ο οποίος δεν τον άφηνε να σκεφτεί καθαρά.

Έτσι, ο νους του στράφηκε, ξανά, στον Θόρλο, καθώς θυμήθηκε τι έκανε ο μισθοφόρος όσο βρίσκονταν στο καραβάνι. *Γιατί πλησίαζε τους πολεμιστές μου; Γιατί τους μιλούσε;* Για το ότι δεν ήταν σύμμαχος του Γυρολόγου και των φονιάδων του, ο Δάρφο ήταν σίγουρος· ωστόσο, εξακολουθούσε να τον υποπτεύεται. Διότι εκείνη η συμπεριφορά του ήταν, δίχως καμία αμφιβολία, ύποπτη. *Εμάς πρέπει να παρακολουθούσε. Εμάς, συγκεκριμένα. Πρέπει να ήθελε να πάρει πληροφορίες από τους μισθοφόρους μου. Αλλά γιατί; Τον ξέρω από κάπου, παλιότερα; Δε νομίζω…*

Αυτές ήταν οι σκέψεις του Δάρφο, καθώς καθόταν πίσω από τη Ναράμια, επάνω στο άλογο· και, όταν το μεσημέρι ήρθε και η ομάδα καταυλίστηκε, το βλέμμα του στράφηκε στον Θόρλο. Ο μισθοφόρος τον λοξοκοίταξε, για μια στιγμή, αλλά, έπειτα, στράφηκε στο φαγητό του, σιωπηλά.

Ας περιμένω λίγο ακόμα, σκέφτηκε ο Δάρφο, τρώγοντας κι εκείνος. *Θα τη βρω την ευκαιρία.*

Η ευκαιρία που του παρουσιάστηκε ήταν καλύτερη απ'ό,τι ήλπιζε. Όταν η ομάδα έφαγε, έπεσαν να ξεκουραστούν και για φρουρός έμεινε ξύπνιος ο Θόρλο. Για την ακρίβεια, ο ίδιος προθυμοποιήθηκε να φυλάξει σκοπιά, πράγμα το οποίο δεν είχε ξανακάνει ποτέ. Πρέπει κι εκείνος να αισθανόταν καλύτερα, σκέφτηκε ο Δάρφο· το τραύμα του, εξάλλου, φαινόταν να θεραπεύεται μια χαρά, και δεν υπήρχαν, πλέον, φονιάδες στο κατόπι τους. Δεν είχε πραγματική αιτία για γκρίνια και οξεία σχόλια. Όχι, βέβαια, πως αυτά έλειπαν τελείως από τα λόγια του Θόρλο.

Ο Δάρφο σηκώθηκε και τον πλησίασε, καθίζοντας κοντά του.

«Αϋπνίες, συνάδελφε;» ρώτησε ο Θόρλο, δίχως να στραφεί να τον κοιτάξει.

«Ναι, θα μπορούσες να το πεις κι έτσι.»

«Έκανα καλά, λοιπόν, που σε περίμενα.» Το βλέμμα του Θόρλο στράφηκε στον Δάρφο· τα φρύδια του ήταν σμιγμένα. «Αμόλησέ το.»

«Ν'αμολήσω τι;»

«Αυτό που ήρθες να μου πεις.»

Με κατάλαβες, σκέφτηκε ο Δάρφο. *Από τον τρόπο που σε κοίταζα. Κατάλαβες ότι θα ερχόμουν.* «Μια ερώτηση είναι.»

Ο Θόρλο ένευσε. «Ωραία. Μ'αρέσουν οι ερωτήσεις. Ρίξε.» Τράβηξε ένα ξιφίδιο από τη μπότα του κι άρχισε να το ακονίζει, με μια πέτρα.

Ο Δάρφο έγλειψε τα χείλη του, κοιτάζοντας ερευνητικά το πρόσωπο του μισθοφόρου.

«Λοιπόν;» είπε ο Θόρλο.

«Στο καραβάνι… όταν κατευθυνόμασταν προς το Πάρντβακ, αλλά και προτού φτάσουμε ακόμα στην Έβεραν, έκανες πολύ παρέα με τους μισθοφόρους μου, Θόρλο.»

«Ε και; Είμαι φιλικός άνθρωπος, δε με βλέπεις;»

Όχι, σκέφτηκε ο Δάρφο, *δεν είσαι φιλικός, απλά ετοιμόλογος. Υπάρχει διαφορά, φίλε μου.* «Δε νομίζω πως ήταν αυτό. Κάτι ζητούσες από εμάς.»

Ο Θόρλο έπαψε ν'ακονίζει το ξιφίδιό του, εστιάζοντας το βλέμμα του στον Δάρφο και μόνο στον Δάρφο. «Σαν τι;»

«Κάποια πληροφορία, υποθέτω.»

«Τι πληροφορία;»

«Αυτό, μάλλον, εσύ θα πρέπει να μου το πεις.»

«Δεν ξέρεις τι λες, αδελφέ,» αποκρίθηκε ο Θόρλο, χαμογελώντας. «Ήμουν, απλά, φιλικός με τους μισθοφόρους σου.»

«Δε σε πιστεύω,» δήλωσε, ευθέως, ο Δάρφο. «Κατ'αρχήν, το γεγονός ότι μπήκες στο καραβάνι την τελευταία στιγμή μού φαίνεται παράξενο.»

Ο Θόρλο γέλασε. «Είμαι και άνθρωπος της τελευταίας στιγμής, δε σ'το έχω πει;»

Το βλέμμα του Δάρφο σκοτείνιασε. «Όχι, αυτό έχεις παραλείψει να μου το πεις.»

«Τι κρίμα…» Ο Θόρλο συνέχισε το ακόνισμα του ξιφιδίου του.

Ο Δάρφο έμεινε σιωπηλός για λίγο, και, όταν ο Θόρλο τελείωσε με το ακόνισμα της λεπίδας κι επέστρεψε το όπλο στην μπότα του, ρώτησε: «Δεν έχεις τίποτ'άλλο να μου πεις;»

«Θα έπρεπε να έχω;»

Ο Δάρφο σηκώθηκε, στηριζόμενος στο δεκανίκι του, και επέστρεψε εκεί όπου καθόταν και πριν.

Το βράδυ, η Σαρντάλα ξεψύχησε.

Ο Βόνιορ το αντιλήφτηκε πρώτος και, αμέσως, ειδοποίησε τη Θήρνα, δίχως να κάνει φασαρία.

«Τα τελευταία της λόγια, κυρία Πτεράργυρη, ήταν να σας πω να μην ξεχάσετε εκείνο που σας είπε.»

Η Θήρνα αναστέναξε. *Μα τη Φλόγα, και να ήθελα, δε θα μπορούσα να το ξεχάσω· ειδικά τώρα που πέθανε.* «Ειδοποίησε και τους υπόλοιπους, Βόνιορ. Πρέπει να μαζέψουμε ξύλα και να την κάψουμε.»

Η νεκρική πύρα της Σαρντάλα δεν είχε καμία λιγότερη, αλλά και καμία περισσότερη, επισημότητα από αυτή του Άνρημ. Καθάρισαν ένα μέρος από το χορτάρι, έφτιαξαν ένα στρώμα από ξύλα, και απόθεσαν εκεί πάνω το πτώμα της. Ο Βόνιορ άναψε έναν δαυλό και τον έδωσε στον Σιάρνο, ο οποίος έβαλε φωτιά στα ξύλα. Οι φλόγες, σύντομα, τύλιξαν το σώμα της Σαρντάλα και ο καπνός τους υψώθηκε στον νυχτερινό ουρανό, μοιάζοντας να πηγαίνει στα φεγγάρια.

Ο Σιάρνο έκανε μια προσευχή στη Μεγάλη και Ιερή Φλόγα, να αναπαύσει την ψυχή της επιτηρήτριας του καραβανιού, κι ύστερα όλοι περίμεναν η φωτιά να καταβροχθίσει το σώμα της.

Μετά από δύο ημέρες και το απόγευμα της τρίτης, έφτασαν στη δυτική πύλη της Έβεραν, την Πύλη του Λύκου, η οποία είχε επάνω στην πέτρινή της αψίδα σκαλισμένη τη μορφή ενός λύκου.

Οι φύλακες, βλέποντάς τους ταλαιπωρημένους και τραυματισμένους, τους ρώτησαν αν είχε συμβεί κάτι. Τους είχαν, μήπως, ληστέψει;

«Εσύ τι λες, ρε κοπελιά;» μούγκρισε ο Θόρλο στην αρχηγό των φρουρών. «Λες να χτυπιόμασταν στο χώμα μέχρι να γίνουμε έτσι;»

«Το καραβάνι μας καταστράφηκε,» είπε η Θήρνα, προτού η πολεμίστρια – έκπληκτη από τα λόγια του Θόρλο– προλάβει ν'απαντήσει. «Μας είχαν στήσει ενέδρα, μια ομάδα τοξοτών και φονιάδων. Είμαστε οι μόνοι που επιβιώσαμε. Μπορούμε να περάσουμε;»

Οι φρουροί δεν τους έφεραν αντίρρηση, και η Θήρνα οδήγησε τους οκτώ συντρόφους που της είχαν απομείνει μέσα στην Περιφέρεια Λέριν.

«Πού μας πηγαίνεις;» ρώτησε η Ναράμια, παρατηρώντας ότι η Πτεράργυρη φαινόταν να έχει συγκεκριμένο προορισμό στο μυαλό της· δεν βάδιζε τυχαία, παρά αποφασιστικά και προς συγκεκριμένη κατεύθυνση, καθώς τραβούσε το άλογό της (και τον Ήρλεθ, που ήταν καθισμένος στη σέλα) από τα γκέμια.

«Σ'ένα μέρος όπου πιθανώς να μπορέσουμε να βρούμε βοήθεια,» εξήγησε η Θήρνα. «Τα τρόφιμά μας τελειώνουν, και δεν έχουμε αρκετά χρήματα μαζί μας, ώστε να ανεφοδιαστούμε και να φτάσουμε στη Σερανβέλ.»

«Κάποιος φίλος σου;»

«Φίλος– γνωστός, μάλλον, του πατέρα μου.» *Ελπίζω μόνο να μ'αναγνωρίσει, έτσι όπως έχω καταντήσει,* πρόσθεσε νοερά.

Διέσχισαν την αγορά της Έβεραν, αγνοώντας τα παραξενεμένα βλέμματα που τους έριχνε ο κόσμος, και σταμάτησαν μπροστά σ'ένα διώροφο πανδοχείο, που η ταμπέλα πάνω απ'την πόρτα του έγραφε: Ο ΦΑΝΟΣ. Η Θήρνα και η Ναράμια άφησαν τα δύο άλογά τους στο στάβλο, δίπλα από το πανδοχείο, και ύστερα μπήκαν στην τραπεζαρία, μαζί με την υπόλοιπη ομάδα. Τώρα, ακόμα κι ο Ράντλεμ βάδιζε, χρησιμοποιώντας ένα δεκανίκι· δεν ήταν ανάγκη, πλέον, να τον κουβαλάνε σε φορείο. Το τραύμα στα πλευρά του είχε επουλωθεί αρκετά. Επίσης, μπορούσε να μιλήσει κατανοητά, και δεν παραληρούσε· αλλά, όποτε άνοιγε το στόμα του (πράγμα που δε συνέβαινε και πολύ συχνά), η θλίψη του για το θάνατο του αδελφού του, Χάνριγκ, ήταν φανερή, και στα λόγια και στην όψη του.

Οι άνθρωποι που κάθονταν στα τραπέζια του *Φανού* στράφηκαν να κοιτάξουν τους ταξιδιώτες που περνούσαν το κατώφλι της εισόδου, και όλες οι κουβέντες έπαψαν. Μια σχεδόν τρομακτική σιγή απλώθηκε.

Η Θήρνα έκανε νόημα στους συντρόφους της να περιμένουν και, με το ψεύτικό της πόδι να ηχεί, *τακ-τοκ-τακ*, επάνω στο ξύλινο δάπεδο, πλησίασε τον πάγκο του μπαρ και τον άντρα που στεκόταν πίσω του. Ήταν καστανομάλλης και ψηλός, γενειοφόρος και ντυμένος μ'ένα γκρίζο πουκάμισο. Το πρόσωπό του είχε τόσες πολλές αυλακώσεις, που έμοιαζε με χάρτη.

«Σράντιλ,» τον χαιρέτησε η Θήρνα. «Πώς είσαι;»

Εκείνος εστίασε τη ματιά του επάνω της, και τα φρύδια του έσμιξαν. «Σε ξέρω από κάπου, σωστά;»

«Θήρνα Πτεράργυρη. Κόρη του Νολράκο Πτεράργυρου.»

«Του Νολράκο, φυσικά!» είπε ο Σράντιλ. «Φυσικά. Σε θυμάμαι. Υπάρχει, όμως, κάτι διαφορετικό στο βάδισμά σου… σχεδόν σαν…»

«Έγιναν πολλά από την τελευταία φορά που εγώ κι ο πατέρας μου περάσαμε από εδώ,» εξήγησε η Θήρνα.

Ο Σράντιλ κοίταξε τους συντρόφους της, που στέκονταν στο κέντρο της τραπεζαρία. «Δεν είναι, τώρα, μαζί σου, έτσι; Τι σας συνέβη;»

«Ήμουν μέσα σ'ένα καραβάνι και μας επιτέθηκαν ληστές. Είμαστε οι μόνοι που καταφέραμε να ξεφύγουμε.»

«Μα το Λύκο!» μούγκρισε ο Σράντιλ, αναφερόμενος σ'ένα απ'τα τοπικά Πνεύματα που πίστευαν οι Εβεράνιοι. «Τι ήταν; Ερσαγκμόριοι; Ερχόμενοι απ'τις πεδιάδες;»

Η Θήρνα κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Ήταν ληστές άλλου είδους. Θα μπορούσες να μου κάνεις μια χάρη, Σράντιλ;»

«Φυσικά. Πες μου,» αποκρίθηκε εκείνος· κι ευθύς αμέσως, ρώτησε: «Είν'ο πατέρας σου καλά; Ήταν κι αυτός μες στο καραβάνι που–;»

«Όχι, μονάχα εγώ ήμουν. Και το καραβάνι δεν ήταν καν δικό μας. Ταξίδευα για κάτι προσωπικές μου δουλειές. Αλλά, τώρα, δεν έχω καθόλου χρήματα επάνω μου, ούτε εγώ ούτε κανένας από τους συντρόφους μου.»

«Θέλεις δανεικά;»

«Όχι, όχι χρήματα. Εφόδια. Μερικά τρόφιμα, ώστε να μπορέσουμε να φτάσουμε στη Σερανβέλ.»

«Αυτό κανονίζεται εύκολα.»

«Και θα μπορούσαμε απόψε να μείνουμε στο πανδοχείο σου;»

«Ούτε συζήτηση.»

Η Θήρνα έκανε ένα μπάνιο που αισθανόταν ότι, πραγματικά, της χρειαζόταν. Της χρειαζόταν ίσως περισσότερο από οτιδήποτε άλλο ετούτη τη στιγμή. Νόμιζε πως, μαζί με τη σκόνη και τον ιδρώτα του ταξιδιού, ξέπλενε από πάνω της και ένα γλοιώδες στρώμα από τα δυσάρεστα γεγονότα που είχαν συμβεί.

Ο θάνατος του Άνρημ, βέβαια, δεν ήταν από εκείνα τα πράγματα που θα μπορούσε ποτέ να «ξεπλύνει» μ'ένα απλό μπάνιο. Ωστόσο, όταν βγήκε από τη μπανιέρα, διαπίστωσε πως οι σκέψεις της είχαν στραφεί προς άλλη κατεύθυνση (για την ώρα, τουλάχιστον). Θυμήθηκε κάτι που όφειλε να κάνει, κάτι που το είχε στο πρόγραμμά της από τότε που καταστράφηκε το καραβάνι του Βισκάλο.

Ο Άνρημ έπρεπε να ήταν μαζί μου, τώρα. Θα μου χρειαστεί βοήθεια. Είχε και τον Βόνιορ, ασφαλώς, αλλά άλλο ο Άνρημ κι άλλο ο Αργκανθικιανός δούλος.

Δεν μπορούσε, όμως, παρά να συμβιβαστεί, γιατί η δουλειά που είχε στο νου της δε χώραγε καθυστέρηση. *Εξάλλου, γι'αυτό ακολούθησα εξαρχής το καραβάνι του Βισκάλο. Για να μάθω ποιοι είναι οι εχθροί του πατέρα μου.*

Σκουπίστηκε με μια μεγάλη πετσέτα, φόρεσε το ψεύτικό της πόδι, τα εσώρουχα και το φόρεμά της, και βγήκε από το δωμάτιο που της είχε παραχωρήσει ο Σράντιλ στον *Φανό.*

Πήγε στο κατάλυμα που μοιραζόταν ο Βόνιορ με τον Ράντλεμ και χτύπησε την πόρτα, ανακοινώνοντας το όνομά της. Ο Αργκανθικιανός άνοιξε και η Θήρνα τού είπε να την ακολουθήσει, παίρνοντας τα όπλα του μαζί.

Εκείνος ύψωσε το ένα του φρύδι. «Συμβαίνει κάτι, κυρία Πτεράργυρη;»

«Τώρα, όχι· αλλά μπορεί να συμβεί.»

Ο Βόνιορ μπήκε, πάλι, στο δωμάτιο και, γρήγορα, επέστρεψε, ντυμένος και εξοπλισμένος. «Πού πηγαίνουμε, κυρία;»

«Εδώ δίπλα.» Η Θήρνα βάδισε στο διάδρομο, με το ψεύτικό της πόδι να κάνει *τοκ-τοκ* επάνω στο ξύλινο πάτωμα. Ο Βόνιορ την ακολούθησε.

Εκείνη στάθηκε μπροστά σε μια πόρτα και χτύπησε.

«Ποιος είναι;»

«Η Θήρνα Πτεράργυρη.»

«Τι θέλεις;»

«Να μιλήσουμε.»

«Για τι πράγμα;»

«Νομίζω ότι έχουμε πολλά να πούμε οι δυο μας, Ναράμια.»

Για λίγο, σιγή.

Η Θήρνα περίμενε. Μετά, είπε: «Ναράμια;»

Η πόρτα άνοιξε, αποκαλύπτοντας την τυχοδιώκτρια, ντυμένη με τα εσώρουχά της. Τα μαύρα της μαλλιά ήταν βρεγμένα· μάλλον, είχε μόλις τελειώσει το μπάνιο της. Στη δεξιά της μεριά υπήρχε μια αλλόκοτη δερματοστιξία, που η Θήρνα δεν είχε ξαναδεί.

«Πέρασε.»

Η Πτεράργυρη μπήκε στο δωμάτιο, ακολουθούμενη από τον Βόνιορ, ο οποίος έκλεισε την πόρτα και τράβηξε τον σύρτη.

Η Ναράμια θορυβήθηκε από αυτή του την κίνηση, και το χέρι της πήγε στη λαβή του σπαθιού της, το οποίο ήταν αφημένο στο κρεβάτι.

«Δεν είμαστε φονιάδες,» είπε η Θήρνα, ατενίζοντάς την διαπεραστικά.

«Αλήθεια;…» Τα μάτια της Ναράμια στένεψαν, παρατηρώντας τους. Το χέρι της εξακολουθούσε να σφίγγει τη λαβή του σπαθιού της, το οποίο δεν ήταν, πλέον, στο κρεβάτι, αλλά στο πλευρό της τυχοδιώκτριας, κατεβασμένο· η λεπίδα του γυάλιζε στο φως της λάμπας που κρεμόταν από το ταβάνι.

«Αλήθεια. Εξάλλου, ποιο λόγο μπορεί να είχαμε για να σε θέλουμε νεκρή;» Η Θήρνα ύψωσε ένα της φρύδι.

Η Ναράμια δεν κινήθηκε. «Προς τι αυτή η επίσκεψη;»

«Όπως σου είπα, πρέπει να συζητήσουμε.»

«Σ'ακούω, τότε.»

«Νομίζω ότι γνωριζόμαστε, Ναράμια, έτσι δεν είναι;»

«Από πού;»

«Εσύ ήσουν που κατασκόπευες το καραβάνι του πατέρα μου. Το ξέρω.»

Πού έμαθες τ'όνομά μου; σκέφτηκε η Ναράμια. *Νόμιζα ότι γνώριζες μόνο ότι φορούσα μπότες με ασήμι στην πίσω μεριά.* «Ναι,» είπε, στεγνά, «εγώ κατασκόπευα το καραβάνι του πατέρα σου.»

Το πρόσωπο της Θήρνα αυλακώθηκε, καθώς μια ξαφνική οργή τύλιξε το νου της. Ο τρόπος που το παραδεχόταν αυτή η γυναίκα την εξόργιζε! Δε φτάνει που είχε κάνει τόσα στην οικογένειά της, το έλεγε κι έτσι, σαν να μην είχε συμβεί τίποτα. Σαν να μην υπολόγιζε τις συνέπειες. Σαν να μην χρειαζόταν να φοβάται καθόλου τη Θήρνα, που, τώρα, στεκόταν εμπρός της.

Για μια στιγμή, η Πτεράργυρη σκέφτηκε να προστάξει τον Βόνιορ να κομματιάσει τη Ναράμια· αλλά δεν πρόλαβε να κάνει τίποτα, γιατί η τυχοδιώκτρια συνέχισε να μιλά.

«Κι αν δεν ερχόσουν εσύ να με βρεις και να μου ζητήσεις να κουβεντιάσουμε, θα ερχόμουν εγώ να βρω εσένα. Γιατί είμαι με το μέρος σου, Θήρνα Πτεράργυρη.»

«Με το μέρος μου;»

«Ναι. Κάθισε, θα σου εξηγήσω.»

«Άφησε, πρώτα, το σπαθί σου,» της είπε ο Βόνιορ.

«Δεν πρόκειται να επιτεθώ σε κανέναν,» τον διαβεβαίωσε η Ναράμια. Έριξε το ξίφος της στο κρεβάτι και κάθισε στη μία από τις δύο καρέκλες του δωματίου, που ανάμεσά τους βρισκόταν ένα μικρό τραπέζι.

Η Θήρνα πήρε θέση αντίκρυ της.

«Όταν ήμουν στη Σερανβέλ,» άρχισε η Ναράμια, «ένας αλχημιστής με προσέλαβε, για να βρω τρόπο να καταστρέψω το καραβάνι του πατέρα σου. Το όνομά του δεν το ξέρω, ούτε το πρόσωπό του το έχω δει, γιατί φορά μια χάλκινη μάσκα–»

«Μια χάλκινη μάσκα, ώστε… Τι περίεργο.»

«Μη με ειρωνεύεσαι, Θήρνα· σου λέω αλήθεια.»

«Εγώ νομίζω ότι προσπαθείς να καλύψεις κάποιον.»

«Δεν προσπαθώ να καλύψω κανέναν. Για την ακρίβεια, θέλω να τον *σκοτώσω* αυτόν τον αλχημιστή, και θα καταλάβεις γιατί.»

Η Θήρνα ακούμπησε την πλάτη της στην καρέκλα. «Συνέχισε,» παρότρυνε την τυχοδιώκτρια, ανασηκώνοντας το δεξί χέρι.

«Του είπα ότι μπορούσα να κανονίσω τα πράγματα έτσι ώστε το καραβάνι να καταστραφεί. Μπορούσα, μάλιστα, να φροντίσω η καταστροφή να γίνει από έναν θηρευτή Γκρίζων Ταύρων–»

Τα μάτια της Θήρνα στένεψαν και γυάλισαν, οργισμένα. «Γνωστός σου ήταν ο Χάκνομπ;»

«Όχι ακριβώς. Τον βρήκα όταν τον χρειαζόμουν, και τον πλήρωσα ανάλογα. Το σχέδιο ήταν το εξής: θα πήγαινε μαζί σας, θα έβαζε φωτιά στο καραβάνι σας έξω από την έπαυλη, και θα πουλούσε τον Ταύρο στον εργοδότη μου. Συμφώνησε στα πάντα, έτσι εγώ φρόντισα να μάθει ο Δάρφο για τον Γκρίζο Ταύρο–»

«Τον ήξερες τον Δάρφο;»

«Όχι, ούτε αυτόν τον ήξερα. Σας παρακολουθούσα, όμως, σ'όλο το ταξίδι σας μέσα στα βασίλεια Ίνγκινθραγκ και Πάρντβακ, και είχα μάθει ποιος ήταν και ποια η θέση του στο καραβάνι. Επομένως, πήγα στο πανδοχείο όπου βρίσκονταν εκείνος κι οι μισθοφόροι του και ανέφερα τη φήμη για τον Γκρίζο Ταύρο. Όπως το περίμενα, ο Δάρφο το είπε στον πατέρα σου, ελπίζοντας ότι έτσι θα κέρδιζε κάποια αμοιβή από αυτόν. Ο Νολράκο Πτεράργυρος αναζήτησε θηρευτή και… εντελώς τυχαία, όπως καταλαβαίνεις… βρήκε τον Χάκνομπ.»

«Κατά τα άλλα, όμως, είσαι με το μέρος μου, ε;» Η Θήρνα ήταν έτοιμη να προστάξει τον Βόνιορ να την κομματιάσει.

«Θα καταλάβεις. Ο αλχημιστής με πρόδωσε, Θήρνα.»

«Σε πρόδωσε; Πώς;»

«Δε μου πρόσφερε την αμοιβή που μου είχε υποσχεθεί.»

Δε μπορώ να πω ότι δεν σου άξιζε, σκέφτηκε η Θήρνα.

«Και η αμοιβή,» συνέχισε η Ναράμια, «δεν ήταν κάτι το συνηθισμένο. Δεν ήταν χρήματα, ή λίθοι, ή κοσμήματα. Ήταν ένα φάρμακο.

»Είμαι άρρωστη, Θήρνα.»

Και τι θέλεις, τώρα; να σε λυπηθώ;

«Η αρρώστια μου δεν είναι πολύ διαδεδομένη, αλλά ίσως να την έχεις ακούσει. Ονομάζεται *αραχνοφανές εσωδερμικό άλγος,* και την κόλλησα στους βάλτους Λό'ορ-θιλ, όπου αναζητούσα έναν –ανύπαρκτο, όπως αποδείχτηκε– θησαυρό. Για την ασθένεια αυτή δεν υπάρχει γνωστή θεραπεία· και με ταλαιπωρεί κάθε μέρα. Συνεχώς. Βλέπεις ετούτους τους σχηματισμούς επάνω μου;» Η Ναράμια ορθώθηκε, υψώνοντας λίγο το δεξί της χέρι, επιτρέποντας στην Πτεράργυρη να δει καθαρά την παράξενη δερματοστιξία.

«Με περνάς για ηλίθια;» είπε η Θήρνα. «Μου δείχνεις κάτι γραμμές που έχεις ζωγραφίσει επάνω σου και–»

«*Γραμμές;*» γρύλισε η Ναράμια, ακουμπώντας τις παλάμες της στο τραπέζι και τεντώνοντας τον εαυτό της προς την Πτεράργυρη. «Δεν έχεις *ιδέα* τι είναι να υποφέρεις απ'το άλγος!»

Ο Βόνιορ μισοτράβηξε το σπαθί του από το θηκάρι.

«Εξαιτίας σου,» είπε η Θήρνα, «έχασα το δεξί μου πόδι: και προσπαθείς, τώρα, να με κάνεις να σε λυπηθώ *μιλώντας μου για μια ανύπαρκτη ασθένεια;*»

«Δε ζήτησα να με λυπηθείς.» Η Ναράμια πήρε τα χέρια της από το τραπέζι και βάδισε μέσα στο δωμάτιο. Ο Βόνιορ είχε τα μάτια του καρφωμένα επάνω της, και το σπαθί του εξακολουθούσε νάναι μισοτραβηγμένο απ'το θηκάρι. «Δε θέλω τον οίκτο σου! Θέλω να με *πιστέψεις*.» Ατένισε σταθερά τη Θήρνα. «Όχι επειδή φοβάμαι μήπως με σκοτώσεις, Θήρνα Πτεράργυρη –έχω αντιμετωπίσει πολλές φορές το θάνατο, έτσι κι αλλιώς–, αλλά επειδή είμαι, όντως, με το μέρος σου, και θα *πάρω* την εκδίκησή μου από τον αλχημιστή, είτε εσύ αποφασίσεις να κάνεις κάτι εναντίον του είτε όχι.»

Η Θήρνα έμεινε σιωπηλή για λίγο, αναλογιζόμενη τα λόγια της, σκεπτόμενη ότι ίσως, τελικά, αυτό το αραχνοειδές εσωδερμικό άλγος (ή όπως κι αν το έλεγαν) να ήταν αληθινό.

«Εντάξει,» αποκρίθηκε. «Ας πούμε ότι σε πιστεύω. Πού κατοικεί ο αλχημιστής με τη χάλκινη μάσκα; Γνωρίζεις;» *Ή, μήπως, ως εκ θαύματος, το έχεις ξεχάσει κι ετούτο;*

«Στη Συνοικία των Δηλητηρίων. Μπορώ να σε οδηγήσω στην οικία του, αν θέλεις. Επάνω στην πόρτα του έχει λαξεμένο ένα σύμβολο: ένα δόντι μέσα σ'έναν κύκλο. Σου λέει κάτι;»

«Όχι,» παραδέχτηκε η Θήρνα.

Η Ναράμια κάθισε στο κρεβάτι, σταυρώνοντας τα πόδια της στο γόνατο. «Ο αλχημιστής μού υποσχέθηκε τη θεραπεία για το αραχνοφανές εσωδερμικό άλγος, όταν θα κατέστρεφα το καραβάνι του πατέρα σου. Αλλά, αντί γι'αυτήν, μου έδωσε ένα φιαλίδιο με νερό και, καθώς έφευγα απ'το σπίτι του, έστειλε κάποιους να με σκοτώσουν. Δεν τα κατάφεραν, όμως· έπεσα μέσα σ'ένα απ'τα Ανοίγματα και… έζησα.»

Ναι, σκέφτηκε η Θήρνα, *η Φιλράνα μού είπε για τη συμπλοκή σου μ'αυτούς.* «Πώς τα κατάφερες να βγεις;»

«Μη με ρωτάς. Πραγματικά, δεν μπορώ να σου απαντήσω. Ούτε εγώ δε θυμάμαι ακριβώς.»

«Με το Δάρφο τι σχέση έχεις;» τη ρώτησε η Θήρνα.

«Με βοήθησε να συνέλθω, μετά την επιστροφή μου απ'τα Ανοίγματα.»

«Τον ήξερες από πριν. Ήσασταν μαζί όταν ο αδελφός μου του μίλησε.»

«Ναι,» είπε η Ναράμια, ανασηκώνοντας τους ώμους. «Τον συνάντησα στον *Μαύρο Πέλεκυ*, όπου έμενε μαζί με τους μισθοφόρους του, και γίναμε εραστές.»

«Δεν καταλαβαίνω κάτι. Αφού ο αλχημιστής σε πρόδωσε, κι αφού, όπως λες, θέλεις να τον εκδικηθείς, γιατί έφυγες από τη Σερανβέλ, πηγαίνοντας με το καραβάνι του Βισκάλο;»

«Για να εξαφανιστώ, για κάποιο καιρό, από την πόλη. Για να σκεφτώ και για να ξεκουραστώ. Όταν επέστρεφα, όμως, το πρώτο πράγμα που θα έκανα, θα ήταν να κυνηγήσω και τον αλχημιστή και τον Σάρκο.»

«Ποιος είναι ο Σάρκο;»

«Ο αρχηγός των μισθοφόρων που μου επιτέθηκαν.»

«Τους γνωρίζεις, δηλαδή;»

«Βρίσκονται… στους κύκλους μου, αν καταλαβαίνεις τι εννοώ,» εξήγησε η Ναράμια. «Δεν έχουν, όμως, και πολύ καλή φήμη.»

«Φονιάδες.»

«Συνήθως.»

«Μάλιστα…» είπε η Θήρνα, πλέκοντας τα δάχτυλα των χεριών της. Η Ναράμια, τελικά, θα της φαινόταν χρήσιμη. Εφόσον ήταν εναντίον των εχθρών του πατέρα της, ήταν σύμμαχός της. Το απεχθανόταν, όμως, που έπρεπε να τη δει ως σύμμαχο, γιατί, εξάλλου, αυτή ήταν η γυναίκα που είχε καταστρέψει το τελευταίο καραβάνι του Νολράκο· αυτή ήταν η γυναίκα που είχε κάψει την έπαυλη των Πτεράργυρων και τόσα άλλα σπίτια και στρέμματα στα περίχωρα της Σερανβέλ· αυτή ήταν η γυναίκα που ευθυνόταν για τον ακρωτηριασμό της Θήρνα.

Της άξιζε θάνατος.

Ή, μάλλον, κάτι χειρότερο από θάνατος. Κάτι πολύ χειρότερο.

Και, ό,τι κι αν είναι αυτό το χειρότερο, εγώ θα έπρεπε να της το αποδώσω!

Ωστόσο, τώρα, δεν μπορούσε να το κάνει. Η Ναράμια θα την οδηγούσε στον αλχημιστή με τη χάλκινη μάσκα και–

Άσε την να με οδηγήσει, και μετά, θα φροντίσω να αποδοθεί δικαιοσύνη, όπως αρμόζει, κατέληξε η Θήρνα.

Έγλειψε τα χείλη της. «Φαίνεται, λοιπόν, πως είμαστε στο ίδιο στρατόπεδο, Ναράμια.» Σηκώθηκε από την καρέκλα και της έδωσε το χέρι.

«Ναι, Θήρνα Πτεράργυρη, έτσι φαίνεται.» Η τυχοδιώκτρια το έσφιξε, αλλά συλλογίστηκε: *Δε νομίζω, όμως, πως είμαστε και φίλες. Αναρωτιέμαι μέχρι πότε σκέφτεσαι να με χρησιμοποιήσεις και πότε να με δολοφονήσεις.* Η ψυχρότητα στα μάτια της κόρης του Νολράκο Πτεράργυρου ήταν χαρακτηριστική: ήταν η ψυχρότητα των ματιών ενός δολοφόνου που ξέρει ακριβώς τι θέλει να κάνει. Η Ναράμια είχε στη ζωή της συναντήσει πολλούς δολοφόνους, και γνώριζε.

Το αραχνοφανές εσωδερμικό άλγος δάγκωσε σαν αγριόσκυλος όλη τη δεξιά της μεριά, λες και προσπαθούσε να την προειδοποιήσει.

Κεφάλαιο Τεσσαρακοστό-Έβδομο
—Επίθεση—

Το βράδυ, η εξώπορτα της οικίας Περίδετων χτύπησε, μία, δύο, τρεις φορές, ρυθμικά. *Τοκ, τοκ, τοκ.*

Ο Χανμάρο και ο Σάμκρο, που βρίσκονταν στο υπόγειο, περιμένοντας, την άκουσαν, και ο πρώτος είπε: «Ήρθε.»

Ο αλχημιστής ένευσε. «Όπως μας υποσχέθηκε.» Έβγαλε τα γυαλιά του και τα πέρασε σε μια τσέπη του γκρίζου του χιτώνα. Έκλεισε το βιβλίο που διάβαζε επάνω στο ξύλινο αναλόγιο και ορθώθηκε.

Ο Χανμάρο τον ακολούθησε, καθώς ανέβαινε τη σκάλα, και έφτασαν στο μεγαλύτερο δωμάτιο του ισογείου, το οποίο δεν ήταν τόσο ακατάστατο όσο συνήθως. Πριν από καμια ώρα, ο νεαρός Πτεράργυρος είχε συγυρίσει το χώρο, ώστε να μπορούν να συζητήσουν άνετα ο θείος του και ο Βάρνακ, που θα τους επισκεπτόταν. Είχε καθαρίσει το τραπέζι από αχρηστίες και είχε βάλει τρεις καρέκλες γύρω του. Βέβαια, η κουβέντα των δύο αλχημιστών, μάλλον, δε θα διαρκούσε πολύ· ο Βάρνακ, απλά, θα έλεγε στον Σάμκρο ένα *ναι* ή ένα *όχι*, σχετικά με το αν συμφωνούσε να πάνε στη φρουρά· ωστόσο, ο Χανμάρο έκρινε σκόπιμο να σουλουπώσει το μέρος, γιατί, ποτέ δεν ξέρεις, ίσως τελικά η συνάντησή τους να κρατούσε περισσότερο.

Ο Σάμκρο ζύγωσε την εξώπορτα και άνοιξε, ενώ ο ανιψιός του στεκόταν στο κέντρο του δωματίου.

Κι οι δυο τους πισωπάτησαν, έκπληκτοι.

Η μαύρη γάτα γρύλισε, από μια γωνία πίσω απ’ τον Χανμάρο.

Στο κατώφλι του σπιτιού δε στεκόταν ο Βάρνακ, αλλά ένας άντρας ντυμένος με μαύρο χιτώνα και κουκούλα. Δεν ήταν, όμως, αυτά που πρόσεξε πρώτα ο Χανμάρο, μα η όψη του. Στο πρόσωπό του φορούσε μια μάσκα, καμωμένη από χαλκό, με δύο στενά ανοίγματα στα μάτια, δύο ακόμα μικρότερες τρύπες στη μύτη, και μια κατσούφικη σχισμάδα στο στόμα.

«Χαλκοπρόσωπε…» είπε ο Σάμκρο.

«Καλησπέρα, Σάμκρο Περίδετε,» χαιρέτησε ο μασκοφόρος. «Έμαθα ότι με έψαχνες, και ήρθα να σε βρω αυτοπροσώπως.»

Ο Βάρνακ μάς πρόδωσε! σκέφτηκε ο Χανμάρο, νιώθοντας παγιδευμένος. *Μας πρόδωσε, ο Φλογοκαμένος!*

«Μάλλον,» είπε ο Σάμκρο στον Χαλκοπρόσωπο, «κάνεις κάποιο λάθος.»

«Δεν το νομίζω.» Ο μασκοφόρος πέρασε το κατώφλι, χωρίς κανένας να τον προσκαλέσει. Δύο άντρες τον ακολούθησαν. Ο ένας ήταν μελαχρινός και ντυμένος με μαύρο δέρμα· από τη ζώνη του κρέμονταν ένα κοντόσπαθο και μαχαίρια. Ο άλλος ήταν ξανθός και σγουρομάλλης, κι από τη δική του ζώνη κρεμόταν ένα ρόπαλο με σιδερένια κεφαλή.

«Δεν δέχομαι οπλοφόρους στο σπίτι μου,» είπε, στεγνά, ο Σάμκρο, με το πρόσωπό του αυλακωμένο από οργή (και φόβο, ίσως).

«Δυστυχώς, θα πρέπει να κάνεις μια εξαίρεση.» Ο Χαλκοπρόσωπος έκλεισε την πόρτα.

Ο Χανμάρο ήξερε ότι μέσα σ'ένα απ'τα καλάθια ετούτου του δωματίου –*ένα καλάθι το οποίο δε βρίσκεται και πολύ μακριά μου*– υπήρχε ένα παλιό ξίφος. Η λεπίδα του είχε να ακονιστεί εδώ και χρόνια, μα ήταν αρκετά βαρύ και μεγάλο, κι αν σου ερχόταν στο κεφάλι, σίγουρα δε θα ήθελες και δεύτερο χτύπημα για να σωριαστείς. Ο Χανμάρο αναρωτήθηκε αν ετούτη ήταν η κατάλληλη στιγμή να τιναχτεί, να παραμερίσει το μπλε ύφασμα που σκέπαζε το καλάθι, και να τραβήξει το αρχαίο όπλο.

«Τι θέλεις;» ρώτησε ο Σάμκρο τον Χαλκοπρόσωπο.

Ο Χανμάρο δεν έκανε ακόμα καμία κίνηση. Ήταν, όμως, έτοιμος. Το σώμα του τσιτωμένο. Οι μισθοφόροι, παρατήρησε, είχαν τα βλέμματά τους στραμμένα επάνω του. *Έχουν καταλάβει τις σκέψεις μου;*

«Το ερώτημα, Σάμκρο Περίδετε, δεν είναι τι θέλω εγώ από εσένα, αλλά τι θέλεις *εσύ* από εμένα. Και μην προσποιηθείς ότι δεν ξέρεις για τι πράγμα μιλάω,» τον προειδοποίησε ο Χαλκοπρόσωπος, «γιατί ξέρεις πολύ καλά, και είχες συζητήσει και με τον Βάρνακ…»

(*Ναι, ο Βάρνακ ήταν που μας πρόδωσε,* σκέφτηκε ο Χανμάρο. *Ποιος άλλος να ήταν, άλλωστε;*)

«…εκτός του ότι παρακολουθείς τα σπίτια και τις δουλειές μας.»

«Παρακολουθώ τα σπίτια και τις δουλειές σας;» έκανε ο Σάμκρο. «Τι εννοείς;»

«Μη μ'αναγκάσεις να γίνω… επιθετικός,» είπε ο Χαλκοπρόσωπος. «Έχουμε δει αυτούς που έστειλες στη Συνοικία των Ερειπίων.» Το βλέμμα του πήγε, προς στιγμή, στον Χανμάρο (ο Πτεράργυρος αισθάνθηκε ένα ξαφνικό ρίγος να τον διαπερνά) και, ύστερα, επέστρεψε στον Περίδετο. «Νομίζεις ότι *εσύ* παρακολουθείς εμάς, αλλά κι ο ίδιος βρίσκεσαι υπό παρακολούθηση…»

Σκατά, σκέφτηκε ο Χανμάρο. *Γνωρίζουν περισσότερα απ'ό,τι πιστεύαμε. Ίσως, τελικά, να μη μας «πρόδωσε» ακριβώς ο Βάρνακ· ίσως να τον απείλησαν.*

Ο Σάμκρο σταύρωσε τα χέρια του στο στήθος. «Για ποιο λόγο, λοιπόν, είσαι εδώ, Χαλκοπρόσωπε; Σίγουρα, αν ήθελες απλά να με σκοτώσεις, θα μπορούσες να το επιχειρήσεις και χωρίς όλο αυτό τον πρόλογο. Επομένως, έρχεσαι για να ζητήσεις κάτι.»

«Δεν έρχομαι να 'ζητήσω' τίποτα. Έρχομαι να σε *προειδοποιήσω*, και να πάρω μια πληροφορία από εσένα. Τι επιθυμείς πρώτα; Την προειδοποίηση ή την ερώτηση;»

«Την προειδοποίηση μπορώ να τη μαντέψω, νομίζω. Ας ξεκινήσουμε με την ερώτηση.»

«Πώς έμαθες για εμάς;»

Δεν ξέρει, λοιπόν, για τη Θαρνάλιν, συνειδητοποίησε ο Χανμάρο. *Φυσικά… Ο Βάρνακ δε θα του είπε τίποτα για την κόρη του.* Κοίταξε τον Σάμκρο. *Σε παρακαλώ, θείε, μην πεις ούτε εσύ. Θα τη σκοτώσουν.*

«Τυχαία,» απάντησε ο Περίδετος.

«Τυχαία, ε;» γέλασε ο Χαλκοπρόσωπος. «Φαίνεται πως έχει, λοιπόν, παράξενα γυρίσματα η τύχη…» Ο μαυροντυμένος μισθοφόρος τράβηξε ένα του ξιφίδιο· ο ξανθομάλλης έβγαλε το ρόπαλό του από τη ζώνη. «Σε ξαναρωτάω, Σάμκρο Περίδετε: Πώς έμαθες για εμάς; Ποιος σου μίλησε;»

«Κανείς.» Ο Χανμάρο θαύμασε την ψυχραιμία του θείου του (ή, τουλάχιστον, τη *φαινομενική* του ψυχραιμία)· ατένιζε τον Χαλκοπρόσωπο αγέρωχα –σχεδόν προκλητικά– και τα μάτια του ήταν σταθερά: δεν είχαν κοιτάξει, ούτε για μια στιγμή, τους δύο φονιάδες εκατέρωθεν του μασκοφόρου. «Απλά, έτυχε –όπως είπα– να προσέξω τα σύμβολα που χαράζετε στις πόρτες.»

«Λες ψέματα,» σφύριξε ο Χαλκοπρόσωπος. «Είναι πολύ λίγα για να τα προσέξει κάποιος από μόνος του. Επιπλέον, ακόμα κι αν όντως τα πρόσεξες έτσι, αποκλείεται αυτά να σε είχαν ποτέ οδηγήσει στην *Αυγή*, το πλοίο της Εξαδάκτυλης· κι αποκλείεται ποτέ να σε είχαν πληροφορήσει ότι επιθυμούμε να προκαλέσουμε ζημιά στους Σερανβέλιους εμπόρους. Ποιος σου μίλησε, Σάμκρο; Ποιος μας πρόδωσε;»

«Σου απάντησα: κανείς.»

«Γιατί προσπαθείς να με εξωθήσεις στα άκρα;»

Οι μισθοφόροι έκαναν μερικά βήματα μπροστά από τον Χαλκοπρόσωπο, πλησιάζοντας τον Περίδετο. Ο Σάμκρο οπισθοχώρησε. Ο Χανμάρο, που στεκόταν

πολύ πιο πίσω απ'το θείο του, τινάχτηκε και, με το ένα χέρι, πέταξε το ύφασμα απ'το καλάθι, ενώ με το άλλο άδραξε το παλιό σπαθί και διέγραψε ένα γρήγορο ημικύκλιο στον αέρα, κραυγάζοντας.

Η επίθεση έπιασε τον ξανθομάλλη απροετοίμαστο. Η στομωμένη λεπίδα τον χτύπησε στο κεφάλι, κάνοντας αίμα να πεταχτεί και σωριάζοντάς τον στα τέσσερα, ζαλισμένο. Το ρόπαλο είχε φύγει απ'το χέρι του.

Σχεδόν ταυτόχρονα με τη σπαθιά του Χανμάρο, συνέβη κάτι ακόμα, κάτι απρόσμενο και για εκείνον και για τους φονιάδες του Χαλκοπρόσωπου: Η μαύρη γάτα του Σάμκρο εκτοξεύτηκε σαν βέλος, από κάποιο σημείο του δωματίου, κι έπεσε πάνω στο κεφάλι του μελαχρινού άντρα με τη μαύρη, δερμάτινη ενδυμασία, γρυλίζοντας, δαγκώνοντας, και γδέρνοντας. Εκείνος βρυχήθηκε, αφήνοντας το ξιφίδιό του να πέσει και προσπαθώντας ν'αρπάξει το αιλουροειδές απ'τον αυχένα και να το αποτινάξει.

Ο Σάμκρο σήκωσε μια καρέκλα και, κρατώντας τη από τα δύο μπροστινά της πόδια, την κατέβασε προς τον Χαλκοπρόσωπο. Εκείνος ύψωσε το δεξί του χέρι, για να αμυνθεί, και η καρέκλα έσπασε πάνω στον ώμο του, ρίχνοντάς τον στο πάτωμα.

«*Έξω απ'το σπίτι μου, ΤΩΡΑ!*» φώναξε ο Περίδετος, εξαγριωμένος, βαστώντας ακόμα ό,τι είχε απομείνει απ'την καρέκλα.

Ο μελαχρινός μισθοφόρος κατάφερε ν'αρπάξει τη γάτα απ'τον αυχένα και να την εκσφενδονίσει στην άλλη άκρη του δωματίου. Ο ξανθομάλλης προσπαθούσε να σηκωθεί, αλλά ήταν φανερά ζαλισμένος και το σώμα του έκανε πέρα-δώθε, σαν καράβι σε τρικυμία.

Ο Χανμάρο ήταν έτοιμος να τον ξανακοπανήσει με το σπαθί του· ο Σάμκρο, όμως, ύψωσε το ένα του χέρι, κάνοντάς του νόημα να σταματήσει.

«Έξω απ'το σπίτι μου, Χαλκοπρόσωπε!» επανέλαβε. «Τώρα.»

Ο μασκοφόρος ορθώθηκε, μουγκρίζοντας και ζυγώνοντας την πόρτα. «Δεν τελειώσαμε, Σάμκρο Περίδετε,» υποσχέθηκε και έπιασε το πόμολο.

Ο μελαχρινός μισθοφόρος βοήθησε τον ξανθό να ορθωθεί, και ακολούθησαν τον αφέντη τους.

Ο Χαλκοπρόσωπος άνοιξε την πόρτα. «Δεν απάντησες στην ερώτησή μου, αλλά την προειδοποίησή μου θα την ακούσεις, και είναι ετούτη: Σταμάτα να ασχολείσαι μαζί μας, αλλιώς μεγάλο κακό θα σε βρει. Θα φροντίσω προσωπικά γι'αυτό. Και ούτε να το διανοηθείς να πας στη φρουρά.»

Ο Χανμάρο ξεφύσησε, καθώς η πόρτα έκλεισε πίσω από τον Χαλκοπρόσωπο. «Τα Φλογοκαμένα καθίκια…!»

Η μαύρη γάτα νιαούρισε, αγριεμένα, και πήδησε πάνω στο τραπέζι. Τα καταπράσινά της μάτια ήταν στενεμένα και τρομακτικά, καθώς ήταν τα δύο μοναδικά γυαλιστερά σημεία επάνω στο αιλουροειδές σώμα της.

Ο Σάμκρο άφησε τα απομεινάρια της καρέκλας να πέσουν στο πάτωμα και κάθισε σε μια άλλη καρέκλα του δωματίου, μοιάζοντας καταπονημένος και τρομοκρατημένος, σαν όλα τα συναισθήματα που μπλόκαρε μέσα του, όσο μιλούσε με τον Χαλκοπρόσωπο, να είχαν τώρα βρει την ευκαιρία να βγουν στην επιφάνεια του ψυχισμού του.

«Δεν έπρεπε να τους είχες επιτρέψει να φύγουν, θείε–» άρχισε ο Χανμάρο.

«Μην είσαι ανόητος!» Ο Σάμκρο γύρισε απότομα το κεφάλι του, για να τον κοιτάξει. Τα νεύρα του ήταν, προφανώς, τεντωμένα. «Τι νομίζεις ότι θα τους κάναμε; Αυτοί ήταν επαγγελματίες φονιάδες. Δεν είχαμε ελπίδες εναντίον τους. Καταφέραμε να τους αιφνιδιάσουμε κι αυτό έπρεπε να εκμεταλλευτούμε. Σε μια κανονική σύγκρουση μαζί τους δε θα επιβιών–»

Η πόρτα άνοιξε, κάνοντάς τους και τους δύο να πεταχτούν. Ο Σάμκρο σηκώθηκε απ’την καρέκλα του.

Στην είσοδο στεκόταν η Φιλράνα, έχοντας το σπαθί της στο χέρι. «Τι συνέβη; Άκουσα φωνές.»

«Μπες,» της είπε ο Σάμκρο. «Και κλείσε.»

Η κοπέλα υπάκουσε, και θηκάρωσε το σπαθί της στη ζώνη. Το βλέμμα της πήγε στο πάτωμα, όπου υπήρχαν πεταμένα ένα ξιφίδιο, ένα ρόπαλο με σιδερένια κεφαλή, τα απομεινάρια μιας καρέκλας, καθώς και μερικές σταγόνες αίματος. «Μα τη Φλόγα…!»

«Μας επιτέθηκαν,» της εξήγησε ο Χανμάρο.

«Όχι ακριβώς, ανιψιέ. Εμείς τους επιτεθήκαμε.»

«Μα, θα σου έκαναν κακό, θείε! Σε πλησίαζαν!»

«Ίσως.»

«Δεν καταλαβαίνω,» είπε η Φιλράνα. «Για ποιους μιλάτε;»

«Για το Χαλκοπρόσωπο και για δύο μισθοφόρους του,» απάντησε ο Σάμκρο, καθώς μάζευε το ρόπαλο και το ξιφίδιο από κάτω, ρίχνοντάς τα μέσα στο καλάθι όπου, πριν, βρισκόταν το σπαθί που τώρα κρατούσε ο Χανμάρο.

«Ο Χαλκοπρόσωπος ήταν *εδώ*; Γιατί; Πώς… πώς έμαθε…;»

«Μας παρακολουθεί,» είπε ο Σάμκρο. «Σας είδε όταν πήγατε στη Συνοικία των Ερειπίων και στο πυρπολημένο καράβι.»

«*Τι;*» Τα μάτια της Φιλράνα γούρλωσαν. «Από πότε; Από πότε μας παρακολουθεί; Και γιατί; Τι υποψιαζόταν;»

«Δεν ξέρω τι συμβαίνει ακριβώς· δεν κάθισε να μας εξηγήσει. Μας απείλησε, όμως, πως, αν συνεχίσουμε να ανακατευόμαστε στις δουλειές του, μεγάλο κακό θα μας βρει· και είπε να μην πάμε στη φρουρά.»

«Ο Βάρνακ! Ο Βάρνακ πρέπει να τον πληροφόρησε γι’αυτό.»

«Ναι.» Ήταν ο Χανμάρο που μίλησε. «Αλλά νομίζω ότι ο Χαλκοπρόσωπος τον εκβίασε.»

«Πώς το ξέρεις; Μπορεί, απλά, να μας πούλησε. Αλλιώς, γιατί ήθελε να περιμένει ως το βράδυ, προτού μας απαντήσει; Έπρεπε να τόχαμε σκεφτεί!» Έσμιξε τα χείλη της, οργισμένα.

«Δε μπορούμε να είμαστε σίγουροι γι'αυτό. Γιατί να μας προδώσει;»

«Γιατί όχι;»

«Δεν είπε τίποτα για τη Θαρνάλιν· ο Χαλκοπρόσωπος δε γνώριζε ότι εκείνη μίλησε στο θείο–»

«Τι σχέση έχει αυτό; Κόρη του είναι· θα ήθελε να την προστατέψει.»

Η πόρτα χτύπησε, και μια γυναικεία φωνή ακούστηκε: «Σάμκρο; Σάμκρο;»

Ο Περίδετος έκανε νόημα στον ανιψιό του και στη Φιλράνα να σταματήσουν, και ζύγωσε την πόρτα, ανοίγοντας. «Τι επιθυμείς, αδελφή;» ρώτησε τη Ζεθάλιν, η οποία στεκόταν απέξω.

Εκείνη τον κοίταξε συνοφρυωμένη. «Σ'άκουσα να φωνάζεις. Συμβαίνει κάτι;»

«Τίποτα το σπουδαίο· απλά, είχα θυμώσει.»

Το συνοφρύωμα δεν έφυγε απ'το πρόσωπο της Ζεθάλιν. «Ακούστηκαν και πράγματα να σπάνε…»

«Μ'ανακρίνεις τώρα;» αντιγύρισε, απότομα, ο Σάμκρο. «Σπίτι μου είναι και έσπασα μερικά πράγματα! Υπάρχει πρόβλημα;»

Η Ζεθάλιν παραξενεύτηκε από το φέρσιμό του. Συνήθως, δε συμπεριφερόταν έτσι ο αδελφός της. Ήταν πάντοτε απόμακρος και σκεπτικός, σχεδόν ποτέ απότομος και επιθετικός… εκτός αν είχε συμβεί κάτι για να τον θυμώσει –να τον θυμώσει πολύ.

Του είπε: «Δεν είναι μόνο δικό σου σπίτι. Αν γκρεμίσεις τα θεμέλια, θα πέσει και το *δικό μας* σπίτι από πάνω.»

«Δε χρειάζεται ν'ανησυχείς γι'αυτό,» αποκρίθηκε, ξερά, ο Σάμκρο. «Θα μπορούσα, τώρα, να έχω την ησυχία μου;»

Η Ζεθάλιν κοίταξε τον Χανμάρο και τη Φιλράνα πάνω απ'τον ώμο του αδελφού της. *Τσακώθηκαν οι τρεις τους;* αναρωτήθηκε. Ο νεαρός Πτεράργυρος κρατούσε ένα σπαθί στο χέρι του!

Ωστόσο, βλέποντας ότι δεν πρόκειται να έβγαζε άκρη με τον Σάμκρο, είπε: «Όπως θέλεις.» Στράφηκε και έφυγε, πηγαίνοντας προς την είσοδο της εξωτερικής σκάλας.

Ο αλχημιστής έκλεισε την πόρτα και κοίταξε, πάλι, τον Χανμάρο και τη Φιλράνα. «Γαμώτο!» μούγκρισε. «Θα μπλέξουμε όλοι έτσι.»

«Πρέπει να ειδοποιήσετε τη φρουρά, κύριε Περίδετε,» είπε η Φιλράνα.

«Δεν άκουσες τι σου είπα; Ο Χαλκοπρόσωπος με απείλησε–»

«Το άκουσα. Αλλά η κατάσταση δε θα βελτιωθεί αν τον αφήσετε να σας τρομοκρατήσει. Θα συνεχίσει να μας παρακολουθεί· κι όσο ο χρόνος περνά, θα

είναι και καλύτερα προετοιμασμένος για την κάθε μας κίνηση. Τώρα, όμως, είναι ευκαιρία να τον πιάσουμε απροετοίμαστο. Πρέπει να πάμε στη φρουρά. Αμέσως.»

«Όχι,» είπε ο Σάμκρο, ύστερα από μερικές στιγμές σιγής. «Όχι, δεν πρέπει.»

«Μην τους αφήνετε να σας τρομοκρατήσουν, κύριε Περίδ–»

«Δεν τους αφήνω να με 'τρομοκρατήσουν'! Σκέφτομαι τις *συνέπειες* μιας τέτοιας ενέργειας.» Ο Χανμάρο είδε θυμό να καθρεπτίζεται στα μάτια του θείου του, καθώς εκείνος ατένιζε τη Φιλράνα. Ο Σάμκρο βρισκόταν, ετούτη τη στιγμή, εκτός εαυτού· ο νεαρός Πτεράργυρος ήταν βέβαιος γι'αυτό. Ποτέ άλλοτε δεν τον είχε αντικρίσει έτσι. Ο θείος του δεν ήταν από τους ανθρώπους που έχαναν εύκολα την ψυχραιμία τους. Είχε δώσει στον Χανμάρο την εντύπωση πως ήταν από εκείνους που διατηρούν την αυτοκυριαρχία τους σε κάθε περίπτωση. *Και, για να βρίσκεται τώρα σ΄αυτή την κατάσταση…* σίγουρα, αυτό δεν προμήνυε τίποτα καλό. Ο Σάμκρο πρέπει να αισθανόταν πραγματικά απεγνωσμένος.

Η Φιλράνα, μη θέλοντας να τσακωθεί με τον αλχημιστή, πήρε μια βαθιά ανάσα. «Και ποιες είναι οι συνέπειες μιας τέτοιες ενέργειας, κύριε Περίδετε;»

Ο Σάμκρο σταύρωσε τα χέρια του στο στήθος. «Νομίζεις πως ο Χαλκοπρόσωπος είναι ηλίθιος, Φιλράνα; Λες να μην το έχει σκεφτεί ότι μπορεί να πάω, τώρα αμέσως, στη φρουρά; Ακόμα και τούτη τη στιγμή που μιλάμε, είμαι βέβαιος πως άνθρωποί του –ίσως κι ο ίδιος– βρίσκονται κάπου έξω απ'το σπίτι και παρακολουθούν όλες τις εξόδους. Αν μας δουν να φεύγουμε μες στη νύχτα, θα μας σκοτώσουν–»

«Προτείνετε, λοιπόν, να πάμε στη φρουρά κάποια άλλη στιγ–;»

«Δεν τελείωσα!»

Η μαύρη γάτα, που ακόμα ήταν επάνω στο τραπέζι, νιαούρισε, απειλητικά.

Η Φιλράνα αναστέναξε. «Με συγχωρείτε. Συνεχίστε.»

«Όπως είπα, αν μας δουν να φεύγουμε μες στη νύχτα, θα μας επιτεθούν. Αλλά δεν κινδυνεύουμε μόνο εμείς απ'αυτούς. Το σκέφτηκες πως, αν φύγουμε και πάμε στη φρουρά, μπορεί να βάλουν φωτιά στο σπίτι; Το σκέφτηκε πως μπορεί να κάνουν κακό στην αδελφή μου ή στα παιδιά της, ή στην οικογένεια του Χανμάρο;»

Η Φιλράνα δεν απάντησε. Κοίταξε τα σανίδια του δαπέδου. Μάλλον, δεν το είχε σκεφτεί αυτό, υπέθεσε ο Χανμάρο· και συλλογίστηκε ότι ο θείος του είχε δίκιο. Ο Χαλκοπρόσωπος και οι δικοί του μπορούσαν, κάλλιστα, να κάνουν κακό στους Περίδετους ή στους Πτεράργυρους. Ή, μπορούσαν να τους απαγάγουν, προκειμένου να εκβιάσουν τον Σάμκρο. *Ω Φλόγα, πού μπλέξαμε…*

«Και τι θα γίνει με τους εμπόρους;» ρώτησε η Φιλράνα, υψώνοντας, πάλι, το βλέμμα της. «Θα τους αφήσουμε στο έλεος των κακοποιών; Αυτό δε θα είναι σα να συμμαχούμε μαζί τους;»

«Για την ώρα, δεν μπορούμε να κάνουμε κάτι. Ο χρόνος, όμως… ο χρόνος ίσως να είναι με το μέρος μας–»

«Δεν το νομίζω, κύριε Περίδετε. Αλλά θα συμφωνήσω πως έχετε δίκιο σε ένα πράγμα: η απειλή για την οικογένειά σας είναι, όντως, μεγάλη. Καταλαβαίνω.» Βάδισε ως την πόρτα, την άνοιξε, και βγήκε.

Ο Χανμάρο έκανε να την ακολουθήσει, αλλά ο θείος του τον έπιασε απ'το μπράτσο. «Να έχεις το νου σου,» του είπε. «Να την προσέχεις.»

«Δε θα κάνει κάτι ανόητο, θείε.»

«Το εύχομαι,» είπε ο Σάμκρο. «Και εύχομαι να μην κάνεις ούτε *εσύ* κάτι ανόητο.»

«Δε θα κάνω τίποτα,» υποσχέθηκε ο Χανμάρο. «Αν έχω κάποια ιδέα, θα τη συζητήσω μαζί σου πρώτα.»

Ο Σάμκρο ένευσε. «Ωραία. Επίσης, μην πεις λέξη για ό,τι συνέβη, σε κανέναν. Ούτε στον Βαρνάλο.»

«Δε θα έλεγα.»

«Και το σπαθί. Σκοπεύεις να το πάρεις μαζί σου;»

Ο Χανμάρο κοίταξε το παλιό, στομωμένο ξίφος στο χέρι του. Το είχε ξεχάσει ότι το κρατούσε. «Θα σε πείραζε να το πάρω, θείε; Έτσι όπως έχουν έρθει τα πράγματα, ίσως και να μου φανεί χρήσιμο.»

«Ελπίζω πως όχι. Αλλά, όπως και νάχει, αν *θέλεις* να κουβαλάς ένα όπλο, καλύτερα το όπλο αυτό νάναι καινούργιο και καλοακονισμένο.»

«Θα το ακονίσω.» Ο Χανμάρο ανακάλυψε ότι το ξίφος στο χέρι του του είχε γεννήσει μια αίσθηση εμπιστοσύνης. Αφού τον είχε βοηθήσει να αντιμετωπίσει αποτελεσματικά τους ανθρώπους του Χαλκοπρόσωπου μία φορά, ίσως να τον βοηθούσε να τους αντιμετωπίσει και δεύτερη, ή και τρίτη. Δεν ήθελε να το αποχωριστεί.

«Όπως επιθυμείς,» είπε ο Σάμκρο. «Αν το θέλεις, πάρτο. Για μένα είναι άχρηστο, έτσι κι αλλιώς.»

«Ευχαριστώ, θείε.»

Ο Χανμάρο βγήκε απ'την εξώπορτα του σπιτιού, στο ημίφως των λαμπών και στην ησυχία του πλακόστρωτου δρόμου. Κοίταξε ολόγυρά του, ψάχνοντας για κατασκόπους του Χαλκοπρόσωπου, μα δεν είδε κανέναν: καμία σκοτεινή φιγούρα να κρύβεται στη γωνία κάποιου σοκακιού, καμία ανθρώπινη μορφή να στέκεται πίσω από κάποιο παράθυρο ή μπαλκόνι. Κι αυτό διαπίστωσε ότι τον γέμισε με περισσότερο τρόμο απ'ό,τι αν έβλεπε κάτι.

Παίρνοντας μια βαθιά ανάσα για να καλμάρει τα νεύρα του, βάδισε ως την πόρτα της εξωτερικής σκάλας και την άνοιξε, μπαίνοντας. Κανείς δεν ήταν εδώ, και η πόρτα στα δεξιά ήταν κλειστή. Ο Χανμάρο την άνοιξε κι αυτήν και μπήκε στον στενό διάδρομο. Η πρώτη πόρτα δεξιά, η είσοδος του δωματίου του, ήταν μισάνοιχτη. Την έσπρωξε και μπήκε. Μέσα, η Φιλράνα βρισκόταν ξαπλωμένη στο

κρεβάτι, ανάσκελα. Είχε βγάλει τη ζώνη με το σπαθί της και τις μπότες της και τα είχε ρίξει παραδίπλα. Τα χέρια της ήταν σταυρωμένα πίσω απ'το κεφάλι της, η δεξιά της κνήμη ακουμπισμένη πάνω στο λυγισμένο γόνατο του αριστερού της ποδιού. Δε μίλησε, βλέποντας τον Χανμάρο να μπαίνει και να κλείνει πίσω του.

«Είσαι θυμωμένη μαζί μου;» τη ρώτησε εκείνος, στερεώνοντας το νεοαπόκτητο ξίφος του στον τοίχο.

«Όχι.»

«Είσαι θυμωμένη με το θείο Σάμκρο;»

«Ούτε.»

«*Μοιάζεις* θυμωμένη, πάντως.» Ο Χανμάρο έβγαλε τις μπότες, την τουνίκα, και το παντελόνι του, μένοντας με τη γκρίζα του περισκελίδα.

«Τι το θέλεις αυτό;»

«Ποιο;» ρώτησε. Ύστερα, ακολούθησε το βλέμμα της και είδε πού κοίταξε. «Α, το σπαθί… Ίσως να μου φανεί χρήσιμο. Με βοήθησε ήδη μία φορά. Και αν το ακονίσω κιόλας… Και αν με μάθεις και πέντε πράγματα από ξιφομαχία…»

«Τότε, θα είσαι έτοιμος να τα βάλεις μ'όλη τη συμμορία του Χαλκοπρόσωπου, ε;» Το χαμόγελό της ήταν λεπτό και δυσδιάκριτο στο ασθενικό φως της λάμπας.

Ο Χανμάρο κατάλαβε ότι τον δούλευε, έτσι αποφάσισε πως θα ήταν προτιμότερο να μην απαντήσει. Ξάπλωσε στο κρεβάτι, πλάι της, τυλίγοντας το δεξί του χέρι γύρω απ'τη μέση της κι ακουμπώντας το πρόσωπό του στον ώμο της. Η μυρωδιά του πέτσινού της γιλέκου ήταν δυνατή.

«Φοβάμαι,» της ψιθύρισε, ύστερα από λίγο.

«Το ξέρω. Κι εγώ φοβάμαι.»

«Δε σου φαίνεται.»

«Έτσι νομίζεις;»

«Μοιάζεις πάντα τόσο γενναία. Δεν έχω σκεφτεί ποτέ ότι μπορεί να φοβάσαι,» παραδέχτηκε ο Χανμάρο.

«Στη Σχολή Τακτικής και Διοίκησης ξέρεις τι μας έλεγαν; Οι γενναίοι άνθρωποι φοβούνται.»

«Δεν καταλαβαίνω.»

«Φοβούνται, Χανμάρο, αλλά καταφέρνουν και δαμάζουν το φόβο τους.»

«Δεν το είχα ποτέ σκεφτεί έτσι.»

«Ούτε κι εγώ. Όταν μου το είπαν, στην αρχή δεν ήθελα να το παραδεχτώ. Αλλά, αφότου το σκέφτηκα, είδα ότι είχαν δίκιο.»

Σωπαίνοντας, γύρισε στο ένα πλευρό, για να κοιτάξει το πρόσωπό του. Τα μάτια της ήταν μαύρα και σκοτεινά, αλλά δεν τον τρόμαζαν· το βλέμμα τους τον ανακούφιζε, τον γαλήνευε, έδιωχνε το φόβο από μέσα του. Και το ζεστό της σώμα, τόσο κοντά στο δικό του, τον διέγειρε, τον γέμιζε με φωτιά, σαν το υγρό πυρ που είχε κάψει το πλοίο της Εξαδάκτυλης. Φίλησε τα χείλη της, και το δεξί του χέρι γλίστρησε κάτω απ'το πέτσινό της γιλέκο, διαπιστώνοντας ότι η Φιλράνα δε

φορούσε στηθόδεσμο και πιάνοντας το ένα της στήθος, πιέζοντάς το, παίζοντας μαζί του, νιώθοντάς το να σκληραίνει.

Ο έρωτάς της πήρε από το νου του τον Χαλκοπρόσωπο και τους μπράβους του, τα σύμβολα στις πόρτες και το πυρπολημένο εμπορικό σκάφος, τους αλχημιστές και τις μυστικές οργανώσεις, τις Τρεις Πόλεις και την αντιζηλία τους με τη Σερανβέλ… τα πάντα. Γαντζώθηκε πάνω στη Φιλράνα σαν θηρίο, δαγκώνοντας και φιλώντας και ρουφώντας τη σάρκα της, διατρέχοντας τα ανοιχτά του χέρια στους μηρούς και στους γλουτούς της, πιέζοντας τον ξαναμμένο του ανδρισμό μέσα της, ολοένα και πιο γρήγορα, ολοένα και πιο δυνατά· ενώ οι πνιχτές της φωνές αντηχούσαν στ'αφτιά του. Και μετά, μούγκρισε κι εκείνος, καθώς όλη η ένταση έφευγε, απότομα και ξαφνικά, απ'το σώμα του. Ένα δοχείο που άδειαζε. Μια γλυκιά γαλήνη, μια ξέγνοιαστη ηρεμία…

Τα χέρια του γλίστρησαν από τη Φιλράνα, πιάστηκαν στο σεντόνι από κάτω τους, κι ο Χανμάρο γύρισε στο πλάι, ανάσκελα· εξουθενωμένος, ικανοποιημένος, ήρεμος. Το σώμα του ήταν ιδρωμένο και η αναπνοή του λαχανιασμένη. Η Φιλράνα έγειρε και φίλησε το στέρνο του, αλλά εκείνος ίσα που το κατάλαβε, καθώς τον έπαιρνε ένας γλυκός ύπνος.

Το μόνο πράγμα που, τώρα, αντιλαμβανόταν ήταν η ζεστή της παρουσία δίπλα του.

Το καθιστικό ήταν σκοτεινό. Φωτιζόταν μονάχα από όσο φεγγαρόφωτο έμπαινε από το ανοιχτό παράθυρο. Ησυχία απλωνόταν. Και μέσα στο σπίτι και έξω, καθώς ήταν μεσάνοιχτα και ελάχιστοι κυκλοφορούσαν στους δρόμους της Συνοικίας των Δηλητηρίων μια τέτοια ώρα· ελάχιστοι ή κανείς· ή άτομα με πολύ, πολύ συγκεκριμένες δουλειές.

Βήματα ακούστηκαν να πλησιάζουν το σπίτι. Ελαφριά βήματα, που αντηχούσαν λόγω της σιγαλιάς.

Η πόρτα άνοιξε, τρίζοντας λιγάκι. Ένα τρίξιμο που κι αυτό αντήχησε δυνατότερα απ'ό,τι θ'αντηχούσε οποιαδήποτε άλλη στιγμή της ημέρας.

Μια γυναικεία μορφή φάνηκε στο κατώφλι και, βγάζοντας τα σανδάλια της, μπήκε στο σπίτι, νυχοπατώντας και κλείνοντας πίσω της.

«Μη μπαίνεις στον κόπο, θυγατέρα μου. Ξύπνιος είμαι.» Η φωνή ήταν αντρική, και βαριά.

Βαριά από στενοχώρια.

Η Θαρνάλιν μπορούσε να το καταλάβει. Γνώριζε τον πατέρα της καλά, και κάτι τέτοια δεν της ξέφευγαν.

Μια λάμπα άναψε, αποκαλύπτοντας τον Βάρνακ καθισμένο σε μια πολυθρόνα, με τα πόδια του σταυρωμένα στο γόνατο. Τα μάτια του την ατένιζαν διαπεραστικά.

«Πατέρα…» είπε η Θαρνάλιν. «Μπορώ να σου εξηγήσω.»

«Ο Περίδετος σε πρόλαβε.»

Η Θαρνάλιν αναστέναξε. *Δεν έπρεπε ποτέ να είχα πάει να τον βρω! Είμαι ανόητη!*

«Και μετά, ο Χαλκοπρόσωπος.»

Η Θαρνάλιν βλεφάρισε, ξαφνιασμένη. «Ο… ο Χαλκοπρόσωπος;»

«Ναι,» της είπε ο Βάρνακ. «Γνωρίζει.»

«Τι γνωρίζει, πατέρα;» ρώτησε η Θαρνάλιν, ζυγώνοντάς τον. «Γνωρίζει ότι εγώ–;»

«Όχι,» τη διέκοψε αμέσως ο αλχημιστής, σα να φοβόταν να την αφήσει να συνεχίσει: σα να φοβόταν ότι μπορεί κάποιος να τους κρυφάκουγε. «Δε γνωρίζει τίποτα για σένα,» τη διαβεβαίωσε, με χαμηλωμένη φωνή, και σηκώθηκε όρθιος εμπρός της. Την αγκάλιασε, κρατώντας την σφιχτά μέσα στα χέρια του. «Ω Θαρνάλιν, κορίτσι μου… Πέρασαν στιγμές που νόμισα… νόμισα ότι σε είχαν *αυτοί*, ή ότι σου είχαν κάνει κακό.»

Η Θαρνάλιν ένιωσε, αρχικά, αμηχανία από το ξαφνικό ξέσπασμα στοργής του πατέρα της, και τα δικά της χέρια δεν κινήθηκαν συγχρόνως με τα δικά του, για να τον αγκαλιάσουν. Ύστερα, όμως, αισθάνθηκε ανακουφισμένη, αισθάνθηκε ασφαλής (αν και κατά βάθος ήξερε πως, έτσι όπως τάλεγε ο γονιός της, μόνο ασφαλής δεν ήταν, κανένας απ'τους δυο τους), και, αφήνοντας τα σανδάλια της να πέσουν στο πάτωμα, τον αγκάλιασε κι εκείνη.

«Τι σου είπε ο Χαλκοπρόσωπος;» τον ρώτησε, ψιθυριστά.

Ο Βάρνακ την άφησε από την αγκαλιά του, και αποκρίθηκε: «Θα σου πω. Ας καθίσουμε, και θα σου πω.»

Πήγαν στον καναπέ και κάθισαν εκεί, πλάι-πλάι. «Πες μου, όμως, πρώτα εσύ κάτι, Θαρνάλιν: Πού ήσουν; Όταν έφυγες, πού πήγες; Δε σε κυνήγησε κανείς, έτσι; Δεν κινδύνεψες;»

Εκείνη κούνησε το κεφάλι. «Όχι, δεν κινδύνεψα. Τριγύριζα.» Το βλέμμα της κατέβηκε. «Άσκοπα… Δεν ήξερα τι να κάνω. Δεν ήθελα να σε προδώσω, πατέρα. Ήθελα να σε βοηθήσω. Τους είχα ακούσει που σε εκβίαζαν. Τους είχα ακούσει…»

Ο Βάρνακ χάιδεψε τα μαλλιά της και την αγκάλιασε, ξανά, με το ένα χέρι. Η Θαρνάλιν ακούμπησε το κεφάλι της στον ώμο του. «Καταλαβαίνω,» της είπε. «Καταλαβαίνω. Αλλά δεν έπρεπε να το είχες κάνει αυτό. Γιατί τώρα… τώρα, είμαστε σε πολύ δύσκολη θέση.»

«Τι σου είπε ο Χαλκοπρόσωπος; Πώς έμαθε για όλα τούτα;»

Ο Βάρνακ τής απάντησε, λέγοντάς της όσα ήξερε.

*«*Μοιάζεις *θυμωμένη, πάντως.»*

Ναι, είμαι θυμωμένη με τον εαυτό μου, σκέφτηκε η Φιλράνα, καθώς θυμόταν τα λόγια του Χανμάρο. Ήταν θυμωμένη με τον εαυτό της, επειδή δεν μπορούσε να κάνει τίποτα για να εμποδίσει αυτούς τους εγκληματίες… επειδή δεν την *άφηναν* να κάνει τίποτα… ή, πιο σωστά, επειδή, μάλλον, κι η ίδια δεν *ήθελε* να κάνει κάτι. Διότι, αν ήθελε, μπορούσε, έτσι δεν ήταν; Μπορούσε να πάει στη φρουρά μόνη της, η ίδια, ανεξαρτήτως των επιθυμιών του Σάμκρο Περίδετου.

Κι αν πήγαινε εκείνη, και μόνο εκείνη, τότε το βάρος θα έπεφτε επάνω της. Ούτε στην οικογένεια των Περίδετων, ούτε στην οικογένεια των Πτεράργυρων. Επάνω της. *Ή επάνω στη δική μου οικογένεια.* Αλλά ήξερε πολύ καλά ότι ο Χαλκοπρόσωπος κι οι άνθρωποί του δεν μπορούσαν να απειλήσουν τους Επίθυρους. Ήταν αριστοκράτες της Σερανβέλ, κι εκεί όπου βρίσκονταν δεν είχαν τη δύναμη να τους βλάψουν.

Αλλά γιατί να θέλω ν'ασχοληθώ μ'αυτό; αναρωτήθηκε, μέσα στο μισοσκόταδο του δωματίου του Χανμάρο. Ο νεαρός Πτεράργυρος κοιμόταν γαλήνια πλάι της, μα εκείνη δεν την έπαιρνε ο ύπνος. Τα τελευταία γεγονότα, οι τελευταίες αποκαλύψεις, στριφογύριζαν μέσα στο νου της.

Θυμόταν που, στην αρχή, είχε πει στον Χανμάρο να πάψει να σκαλίζει την υπόθεση με τα λαξεύματα στις πόρτες. Του είχε πει πως, όποια κι αν ήταν αυτή η οργάνωση ή η αδελφότητα, δεν έπρεπε να απασχολεί εκείνους. Το πολύ-πολύ να έμπλεκαν, χωρίς λόγο και αιτία. Τώρα, όμως, η Φιλράνα είχε αλλάξει γνώμη. Βλέποντας ότι ο Χαλκοπρόσωπος κι οι άνθρωποί του απειλούσαν τους εμπόρους της Σερανβέλ και, κατ'επέκταση, όλη την οικονομία της πόλης, αισθανόταν σαν ένα καρφί να περιστρεφόταν εντός της. Δεν μπορούσε να τ'αφήσει έτσι. Κανένας καλός Σερανβέλιος δε θ'άφηνε εξωτερικές δυνάμεις να προκαλέσουν ζημιά στην πόλη. Μπορεί οι πολίτες της Σερανβέλ να είχαν διάφορες αντιζηλίες, διαμάχες, και αντιπαλότητες αναμεταξύ τους, μα, όταν αντίκριζαν μια κοινή απειλή, έναν εχθρό που ήταν στραμμένος εναντίον της ίδιας της πόλης, αυτό πάντοτε τους ένωνε. Τους έκανε μια πανίσχυρη γροθιά.

Κι αυτή την πανίσχυρη γροθιά πρέπει να επικαλεστούμε τώρα. Όσο κρύβουμε τα γεγονότα από τις Αρχές, τόσο η κατάσταση χειροτερεύει. Ο Σάμκρο Περίδετος δεν μπορεί να το δει τούτο, γιατί φοβάται, κι αφήνει τον φόβο του να τον κυριεύει. Ίσως να έχει δίκιο· ίσως, όντως, ο Χαλκοπρόσωπος να βλάψει τους Περίδετους και τους Πτεράργυρους, αν ο Σάμκρο πάει στη φρουρά…

…εγώ, όμως, δεν ανήκω ούτε στους μεν ούτε στους δε. Είμαι κόρη Επίθυρων, και θείος μου είναι ο Υπουργός Χαντόλο.

Αν μη τι άλλο, επιβάλλεται *να δράσω, λόγω του ονόματός μου.*

Η Φιλράνα είχε πάρει την απόφασή της. Θα πήγαινε στη φρουρά. Τώρα, μέσα στη νύχτα. Κανείς δε θα την καταλάβαινε, και οι μηχανισμοί άμυνας της Σερανβέλ θα έμπαιναν σε λειτουργία. Ο Χαλκοπρόσωπος θα έβρισκε τον εαυτό του στη

φυλακή, ή στη Συνοικία των Δούλων, προτού ο Λούντρινχ ξεπροβάλει από την Ανατολή.

Η Φιλράνα έριξε μια ματιά στο πρόσωπο του Χανμάρο. Τα βλέφαρά του ήταν κλειστά, η αναπνοή του ρυθμική. *Ωραία.* Με αργές, προσεκτικές κινήσεις, απομακρύνθηκε από τον Πτεράργυρο και σηκώθηκε από το κρεβάτι. Φόρεσε, βιαστικά, τα ρούχα της, πήρε τις μπότες της στο χέρι, άνοιξε την πόρτα, και, δίχως να την κλείσει (για να μην προκαλέσει θόρυβο), βγήκε απ'το δωμάτιο, πιστεύοντας ότι ο Χανμάρο δεν είχε αντιληφτεί την αποχώρησή της.

Έκανε λάθος, όμως.

Ο νεαρός Πτεράργυρος το κατάλαβε όταν το ζεστό σώμα που βρισκόταν, ως τώρα, πλάι του απομακρύνθηκε. Δεν ξύπνησε, ωστόσο· ο ύπνος τον κρατούσε ακόμα γερά μέσα στα αόρατά του δίχτυα.

Μετά, στα μισοξυπνημένα αφτιά του Χανμάρο ήρθαν ήχοι σαν από πατήματα.

...Ποιος βαδίζει εδώ;... Η σκέψη πέρασε μουδιασμένα απ'το μυαλό του.

Μετά, μια πόρτα ακούστηκε ν'ανοίγει.

...Η δική μου πόρτα;...

Μετά, κι άλλα βήματα.

...Βήματα...

Άπλωσε το χέρι του, για ν'αγκαλιάσει τη μέση της Φιλράνα… και δεν τη βρήκε εκεί.

«Φιλράνα;»

Καμία απάντηση.

Τα μάτια του άνοιξαν και κοίταξαν, στενεμένα, μέσα στο μισοσκόταδο. Η φίλη του δε φαινόταν πουθενά στο δωμάτιο, και η πόρτα ήταν μισάνοιχτη.

«Πού πήγε;» μουρμούρισε ο Χανμάρο, καθώς ανασηκωνόταν.

Και τα λόγια του θείου Σάμκρο πέρασαν σαν μια ξαφνική λάμψη φωτός από το μυαλό του: *«Να έχεις το νου σου. Να την προσέχεις.»*

Ω, όχι! σκέφτηκε ο Πτεράργυρος και πετάχτηκε απ'το κρεβάτι. *Ω, όχι! Πηγαίνει στη φρουρά. Στη φρουρά.* Άρπαξε το παντελόνι του από κάτω και το φόρεσε, γρήγορα. Το ίδιο και τις μπότες του. Έπειτα, βγήκε απ'το δωμάτιο και διέσχισε το διάδρομο του ισογείου. Η πόρτα στο πέρας του ήταν ανοιχτή.

Να κάψει η Φλόγα και να καρβουνιάσει!

Έφυγε απ'το σπίτι των Περίδετων και κοίταξε προς το Μεγάλο Παζάρι. Λογικά, από εκεί θα πήγαινε η Φιλράνα, για να ειδοποιήσει τη φρουρά. Θα κατευθυνόταν σε κάποιο από τα φυλάκια. *Μάλλον, στα φυλάκια της Χρυσής Γέφυρας.*

Ο Χανμάρο έτρεξε, και δεν άργησε να δει, στο βάθος του δρόμου, μια φιγούρα να βαδίζει. Μια γυναικεία φιγούρα. Μόνη της. Κανείς άλλος δεν τριγύριζε εδώ, τέτοια ώρα.

«Φιλράνα!» φώναξε. «Φιλράνα!»

Εκείνη σταμάτησε και γύρισε.

Ο Χανμάρο συνέχισε να τρέχει, φτάνοντάς την. «Πού πας; Τι πας να κάνεις;» είπε, λαχανιασμένος.

«Πηγαίνω στη φρουρά, Χανμάρο,» αποκρίθηκε, σταθερά, εκείνη. «Εσύ δε χρειάζεται να μπλεχτείς. Ούτε η οικογένειά σου–»

«Μα, δεν καταλαβαίνεις; Είναι επικίνδυνο! Μπορεί ακόμα και τώρα να σε παρακολουθούν.»

«Δεν είδα κανέναν να με παρακολουθεί, και δεν πρόκειται να τους αφήσω να με τρομάξουν. Η Σερανβέλ θα αμυνθεί. Δεν μπορούμε να τ'αφήσουμε τούτο να περάσει έτσι!»

«Το καταλαβαίνω αυτό. Αλλά μη βιάζεσαι–»

«Όσο καθυστερούμε,» είπε η Φιλράνα, «τόσο χειροτερεύει το πράγμα.»

Ο Χανμάρο κούνησε το κεφάλι, εξακολουθώντας νάναι λαχανιασμένος. «Πάμε πίσω, Φιλράνα. Να μιλήσουμε με το θείο Σάμκρο–»

«Δε θάχει νόημα. Ο θείος σου έχει πάρει την απόφασή του, κι εγώ έχω πάρει τη δική μου. Πηγαίνω στη φρουρά, και τίποτα δεν πρόκειται να με σταματήσει.»

Μια άλλη φωνή αντήχησε μες στη νύχτα: «Τι κρίμα!»

Ο Χανμάρο, αρχικά, δεν κατάλαβε τι είχε συμβεί. Είδε τα μάτια της Φιλράνα να γουρλώνουν και το στόμα της ν'ανοίγει, και την είδε να παραπατά κοιτάζοντας κάτω…

Ακολούθησε το βλέμμα της.

Ένα βέλος προεξείχε απ'τα πλευρά της.

«Έπρεπε νάχες ακούσει το φίλο σου!» είπε η ίδια φωνή που είχε μιλήσει και πριν. Μια γυναικεία, ένρινη φωνή.

Ο Χανμάρο άρπαξε τη Φιλράνα στα χέρια του, προτού σωριαστεί, και κοίταξε ολόγυρα, ψάχνοντας να βρει τη δολοφόνο, ενώ συγχρόνως φώναζε: «*Βοήθεια! Βοήθεια!*»

Τρεις σκοτεινές φιγούρες ξεπρόβαλαν μέσα από ένα στενορύμι κι άρχισαν να τον ζυγώνουν, γρήγορα. Στο φως μιας λάμπας, τους διέκρινε. Δύο άντρες και μια γυναίκα. Η γυναίκα ήταν κοκκινομάλλα και κρατούσε βαλλίστρα. Ο ένας άντρας ήταν ο μελαχρινός τύπος με τη μαύρη, δερμάτινη ενδυμασία ο οποίος είχε έρθει και στο σπίτι των Περίδετων. Ο άλλος είχε ξανθά μαλλιά και στο δεξί χέρι κρατούσε ένα μακρύ μαστίγιο…

…το οποίο τινάχτηκε σαν φίδι, με μια απότομη κίνηση του χειριστή του. Τυλίχτηκε γύρω απ'τον αστράγαλο του Χανμάρο και τον τράβηξε, με δύναμη. Ο νεαρός έχασε την ισορροπία του και έπεσε, με τη Φιλράνα ακόμα στην αγκαλιά του.

«*Φύγε!*» του είπε εκείνη, αδύναμα.

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Πτεράργυρος. «*Όχι!*» Προσπάθησε να σηκωθεί, τραβώντας το σπαθί από τη ζώνη της.

Οι κακοποιοί, όμως, βρίσκονταν ήδη κοντά του. Η γυναίκα τον κλότσησε στην κοιλιά, καθώς εκείνος ορθωνόταν, κι ο μελαχρινός άντρας τον αφόπλισε, με τα δύο ξιφίδια που είχαν, ξαφνικά, παρουσιαστεί στα χέρια του. Το ξίφος της Φιλράνα κουδούνισε στο πλακόστρωτο.

Ύστερα, κάτι τυλίχτηκε γύρω απ'το λαιμό του Χανμάρο, τραβώντας τον πίσω, πνίγοντάς τον.

«Θες να παραστήσεις τον ήρωα, μικρέ;» σφύριξε μια φωνή στ'αφτί του. Ο άντρας με το μαστίγιο.

Οι άλλοι δύο βρίσκονταν μπροστά στον Πτεράργυρο. Η γυναίκα τον κλότσησε, πάλι, στην κοιλιά, βγάζοντας όλο τον αέρα από μέσα του· ο Χανμάρο νόμιζε ότι τα πνευμόνια του είχαν ξαφνικά κλείσει. Ο μελαχρινός άντρας, έχοντας τώρα θηκαρώσει τα ξιφίδιά του, τον γρονθοκόπησε κατακέφαλα, κάνοντας χρώματα να χορέψουν μπροστά στα μάτια του· και μετά, τον γρονθοκόπησε και στο διάφραγμα, σαν να ήθελε να τον αποτελειώσει. Το μαστίγιο του άλλου άντρα εξακολουθούσε να πιέζει το λαιμό του, παρά τις προσπάθειες των χεριών του να το βγάλουν από εκεί. Ο Χανμάρο ήταν βέβαιος ότι θα πέθαινε. Τα πόδια του τα ένιωθε τόσο αδύναμα, που δεν μπορούσε ούτε να τα σηκώσει για να κλοτσήσει τον εγκληματία εμπρός του. Αναπνοή, όσο κι αν πάλευε, δεν κατάφερνε να πάρει.

Τα χρώματα που χόρευαν άρχισαν να δίνουν τη θέση τους σε μεγάλα μελανά στίγματα.

Οι Σκιές…

Κάποιος μίλησε, είπε κάτι, μα ο Χανμάρο δεν κατάλαβε τι.

Το μαστίγιο ελευθέρωσε το λαιμό του, κι ο Πτεράργυρος σωριάστηκε, δίχως να μπορεί να σταθεί. Παντού γύρω του αντηχούσαν βήματα. Αντηχούσαν τόσο, μα τόσο, δυνατά… Και τα μάτια του έβλεπαν χρώματα και σκοτάδι…

…χρώματα και σκοτάδι…

…σκοτάδι…

Κεφάλαιο Τεσσαρακοστό-Όγδοο
—Ανάκριση—

Κάτι τον τράνταξε. Τον μετακίνησε.

Τον χτύπησε στο μάγουλο.

«Είσαι καλά; Με ακούς;»

Τα βλέφαρα του Χανμάρο τρεμόπαιξαν, και είδε από πάνω του ένα αντρικό πρόσωπο να τον κοιτάζει. Ένα *άγνωστο* αντρικό πρόσωπο. Ένας μελαχρινός τύπος με μουστάκι, ο οποίος συνεχώς κουνιόταν, σαν ο λαιμός του να είχε φύγει απ'τη θέση του… *ή, μήπως, εγώ τον βλέπω παράξενα;*

Ο Χανμάρο αισθανόταν όλο του το σώμα να πονά. Μουγκρίζοντας, ύψωσε το ένα του χέρι, για να τρίψει τα μάτια του. «Πού είν'η Φιλράνα;… Ποιος είσαι συ;…»

«Φρουροί της πόλης είμαστε.» Αυτή ήταν μια άλλη φωνή, και ο Χανμάρο είδε μια σκιά να πέφτει επάνω του κι ένα γυναικείο πρόσωπο να μπαίνει στο πεδίο όρασής του, καθώς η πολεμίστρια γονάτιζε. «Ακούσαμε φασαρία, και κάποιον να φωνάζει βοήθεια.»

Δεν πρέπει να έχει περάσει πολλή ώρα, λοιπόν. Ο Χανμάρο προσπάθησε να σηκωθεί, αλλά δεν τα κατάφερε· το κεφάλι του τον πονούσε, και ζαλιζόταν όπως δε θυμόταν να είχε ζαλιστεί ποτέ του. «*Ωωωωχχ…* Πού είν'η Φιλράνα; Την πήγατε στο νοσοκομείο;»

«Ποια είναι η Φιλράνα, φίλε μου;» ρώτησε ο άλλος φρουρός. «Μονάχα εσένα βρήκαμε εδώ.»

«Ω όχι…» έκανε ο Χανμάρο. «*Όχι…*» Προσπάθησε, πάλι, να σηκωθεί, τρίζοντας τα δόντια του.

«Άσε με να σε βοηθήσω.» Ο φρουρός τον έπιασε απ'τη μασκάλη, κι έτσι εκείνος κατάφερε να σταθεί στα πόδια του.

«Δεν ήταν και μια κοπέλα εδώ; Μια χτυπημένη κοπέλα; Από βέλος; Μας επιτέθηκαν. Δεν τους είδατε;» Ο Χανμάρο παρατήρησε πως, εκτός απ'τον φρουρό που τον κρατούσε και από την πολεμίστρια, υπήρχε κι άλλος ένας οπλοφόρος: ένας άντρας που έμοιαζε νάναι μεγαλύτερος σε ηλικία από τον προηγούμενο και βαστούσε μια οπλισμένη βαλλίστρα στα χέρια. Είχε πλούσια γκρίζα μαλλιά και μούσια, και φαινόταν κι αυτός να μη στέκεται πολύ καλά στη θέση του… *ή, μάλλον, τα δικά μου μάτια φταίνε, πάλι, που τον βλέπουν έτσι.* Ήταν ο μόνος από τους τρεις που δε φορούσε κράνος.

«Ποιοι σας επιτέθηκαν;» ρώτησε η γυναίκα.

«Οι…» *Οι άνθρωποι του Χαλκοπρόσωπου*, ήταν έτοιμος να πει, αλλά σταμάτησε τον εαυτό του, ενθυμούμενος τις προειδοποιήσεις του θείου Σάμκρο. *Αν τους αποκαλύψω στη φρουρά, θα ξέρουν ποιος τους αποκάλυψε· θα έρθουν για εμάς. Θα κάνουν κακό στους δικούς μου.* «Οι ληστές… Κάποιοι ληστές. Έριξαν βέλος στη φίλη μου. Τη χτύπησαν στα πλευρά. Πού είναι;»

«Σου είπαμε,» αποκρίθηκε ο νεότερος φρουρός, «μονάχα εσένα βρήκαμε εδώ.»

Τι έκαναν στη Φιλράνα; Την πήραν μαζί τους; Ή, μήπως…; «Μήπως την πέταξαν σε κάποιο Άνοιγμα; Δείτε! Σας παρακαλώ.»

Ο φρουρός με τη βαλλίστρα κοίταξε μέσα στο κοντινό Άνοιγμα. «Όχι,» είπε. «Δεν είναι κανένας εδώ μέσα. Μάλλον, θα την πήραν τη φίλη σου. Γνωρίζεις γιατί, νεαρέ;»

Ο Χανμάρο έκανε να κουνήσει το κεφάλι του και ο κόσμος ολόκληρος περιστράφηκε. Ο νεότερος φρουρός τον συγκράτησε, για να μη σωριαστεί. «Όχι,» κατάφερε να πει ο Πτεράργυρος. «Δεν ξέρω. Δεν ξέρω γιατί…» *Πού την πήγαν; Ίσως να μην είναι νεκρή. Ίσως νάναι ακόμα ζωντανή. Ίσως να τη θέλουν για να μας εκβιάσουν.* Αισθάνθηκε μια δυνατή ελπίδα να φουσκώνει εντός του. Η Φιλράνα ίσως, τελικά, να μην είχε σκοτωθεί!

«Θα ψάξουμε τριγύρω,» είπε η φρουρός, «για να βρούμε τη φίλη σου. Πώς είπες ότι είναι τ'όνομά της; Φιλράνα;»

«Ναι.»

«Εσύ πώς λέγεσαι;» τον ρώτησε ο μεγαλύτερος φρουρός. «Και πού μένεις;»

«Χανμάρο. Χανμάρο Πτεράργυρος. Δε μένω μακριά. Στα σύνορα της Συνοικίας των Δηλητηρίων και του Μεγάλου Παζαριού.»

«Πτεράργυρος, είπες; Ο Νολράκο Πτεράργυρος, ο έμπορος, είναι συγγενής σου;»

«Ναι, πατέρας μου.» Ίσως τούτο να τους ωθούσε περισσότερο στην αναζήτησή τους για τη Φιλράνα. *Και… και* αυτό *πρέπει να τους ωθήσει ακόμα περισσότερο.* «Η Φιλράνα ανήκει στην οικογένεια των Επίθυρων. Θείος της είναι ο Υπουργός Χαντόλο.»

Τα μάτια του γκριζομάλλη φρουρού στένεψαν. «Τότε, είμαι βέβαιος ότι θα γίνει εκτεταμένη έρευνα γι'αυτήν.»

Ο νεότερος φρουρός τον πήγε στην οικία των Περίδετων, και τον ρώτησε αν χρειαζόταν κάτι άλλο. Εκείνος αποκρίθηκε όχι, έτσι ο άντρας έφυγε, αφήνοντάς τον μπροστά από την πόρτα της εξωτερικής σκάλας. Ο Χανμάρο στηρίχτηκε στον τοίχο, με το ένα χέρι, παίρνοντας μερικές βαθιές ανάσες, προσπαθώντας να συνέλθει από τα χτυπήματα που του είχαν ρίξει οι άνθρωποι του Χαλκοπρόσωπου. Η όρασή του είχε ήδη αρχίσει να βελτιώνεται.

Όταν νόμιζε ότι μπορούσε να βαδίσει με αρκετά σταθερό βήμα, ζύγωσε την άλλη εξώπορτα του σπιτιού των Περίδετων και την κοπάνησε, δυνατά, με τη γροθιά του, πολλές φορές. «Θείε!» φώναξε. «Θείε!»

Σε λίγο, η φωνή του Σάμκρο ακούστηκε από μέσα: «Χανμάρο; Εσύ είσαι;»

«Ναι. Άνοιξέ μου, σε παρακαλώ.»

Η πόρτα άνοιξε, αποκαλύπτοντας τον αλχημιστή, ντυμένο μ'έναν γκρίζο χιτώνα. Τα μάτια του γούρλωσαν, αντικρίζοντας το μελανιασμένο πρόσωπο του Χανμάρο. «Μα τη Φλόγα!»

Ο Πτεράργυρος πέρασε το κατώφλι, παραπατώντας, και σωριάστηκε πάνω σε μια από τις καρέκλες.

Ο Σάμκρο έκλεισε, αμέσως, την πόρτα και την αμπάρωσε.

«Την πήραν, θείε…» ψέλλισε ο Χανμάρο, κοιτάζοντας το πάτωμα και νιώθοντας δάκρυα να κυλάνε στα μάγουλά του. «Τη σκότωσαν και την πήραν!…»

«Ποια πήραν; Ποια σκότωσαν; Για τι πράγμα μιλάς;» Ο Σάμκρο τον ζύγωσε, ακουμπώντας το δεξί του χέρι στους ώμους του ανιψιού του.

«Τη Φιλράνα.» Ο Χανμάρο έσφιξε τις γροθιές του. «Τη Φιλράνα.»

«Πώς; Μπήκαν στο σπίτι; Εξήγησέ μου, Χανμάρο!» Η φωνή του Σάμκρο ήταν ανήσυχη και ανυπόμονη. «Βρίσκονται ακόμα εδώ;»

«Όχι. Είχαμε βγει… Η Φιλράνα ήθελε να πάει στη φρουρά–»

«Η Φλόγα να την κάψει! Δεν είχαμε συμφωνήσει–;»

«Ήθελε να πάει μόνη της στη φρουρά· να μη μπλέξει εμάς. Έφυγε ενώ κοιμόμουν. Αλλά εγώ την κατάλαβα και την ακολούθησα. Προσπάθησα να τη σταματήσω, θείε. Οι φονιάδες αυτού του καθάρματος, όμως, ήταν ξοπίσω μας. Μας παρακολουθούσαν. Και της έριξαν. Ένα βέλος την πέτυχε στα πλευρά. Και μετά, μου χίμησαν. Με χτύπησαν κι έχασα τις αισθήσεις μου. Τρεις φρουροί με συνέφεραν (είχα φωνάξει βοήθεια και με είχαν ακούσει), αλλά ούτε η Φιλράνα ήταν κοντά μου ούτε τα καθάρματα του Χαλκοπρόσωπου. Την πήραν, θείε! Ίσως νάναι ζωντανή, ή… ή ίσως νάθελαν να ξεφορτωθούν το πτώμα της.» Η τελευταία φράση βγήκε με δυσκολία απ'το λαιμό του, σχεδόν πνιγμένη μέσα στα δάκρυά του. Ο Χανμάρο πήρε μια βαθιά ανάσα και συνέχισε: «Είπα στους φρουρούς ποια ήταν, και είπαν ότι θα γίνει έρευνα γι'αυτήν–»

«Δεν τους είπες και για το Χαλκοπρόσωπο! Δεν τους είπες για εμάς και γι'αυτό που συμβαίνει!» Ο Σάμκρο έσφιξε τον ώμο του ανιψιού του. Ο Πτεράργυρος αισθάνθηκε τα νύχια του αλχημιστή να πιέζουν επώδυνα τη γυμνή του σάρκα.

«Όχι, θείε, δεν τους είπα.»

«Ωραία.» Η λαβή του χαλάρωσε. «Ωραία. Και ούτε να τους πεις. Γιατί, μετά, οι άνθρωποι του Χαλκοπρόσωπου θα έρθουν εδώ.»

«Και η Φιλράνα; Τι της έκαναν; Λες νάναι ζωντανή;» Ο Χανμάρο έστρεψε το κεφάλι και σήκωσε το βλέμμα –πράγμα που τον ζάλισε–, για να κοιτάξει τον θείο του.

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε, σφιγμένα, ο Σάμκρο. «Πάμε κάτω, τώρα, να σου βάλω κρύο νερό στις μελανιές σου. Χρειάζεσαι ξεκούραση. Σήκω.»

Ο Χανμάρο ορθώθηκε, με τη βοήθεια του αλχημιστή, και κατέβηκαν τις σκάλες, πηγαίνοντας στο υπόγειο. Εκεί, ο Σάμκρο τον άφησε να ξαπλώσει σ'ένα στενό κρεβάτι και έβαλε κομπρέσες στο πρόσωπο και στο σώμα του. Ύστερα, του έδωσε να πιει ένα ρόφημα –κάποιου είδους τσάι– και εκείνος αισθάνθηκε σαν μια ζεστή κουβέρτα να τον είχε τυλίξει, φέρνοντάς του προσωρινή ανακούφιση, μουδιάζοντάς τον.

Ο ύπνος τον πήρε γρήγορα, και δεν είδε όνειρα.

«Με συγχωρείτε. Είναι κανείς εδώ;» Η πόρτα άνοιξε και το κεφάλι ενός μελαχρινού άντρα φάνηκε από την άκρη.

Η Ζινράβα καθόταν στο μεγάλο τραπέζι του πρώτου ορόφου του σπιτιού, μαζί με τη γιαγιά Θήρνα. Μπροστά τους κάρτες ήταν απλωμένες, καθώς έπαιζαν ένα παιχνίδι που ονομαζόταν «*Ο Ναός*».

«Τι θέλετε, κύριε;» ρώτησε η γιαγιά.

Ο άντρας άνοιξε περισσότερο την πόρτα και πέρασε το κατώφλι. Ήταν καλοντυμένος, με μαύρο παντελόνι και λευκό πουκάμισο, του οποίου τα μανίκια ήταν μαζεμένα. Στα πόδια του φορούσε κοντές μπότες. Στη μέση του ήταν θηκαρωμένο ένα ξιφίδιο με στολισμένη λαβή, η οποία γυάλιζε στο πρωινό φως.

«Με συγχωρείτε που έρχομαι εδώ, αλλά στην εξώπορτα του ισογείου κανείς δεν απαντούσε. Ούτε στην πρώτη πόρτα της σκάλας.»

«Ποιον ζητάτε;» είπε η γιαγιά. «Τη Ζεθάλιν;» Οι περισσότεροι που έρχονταν στο σπίτι ρωτώντας αυτήν ήθελαν, προκειμένου να τους φτιάξει κάποιο αλχημικό παρασκεύασμα. Οι πελάτες του Σάμκρο, παραδόξως, ποτέ δεν έκαναν ερωτήσεις· πάντοτε ήξεραν ακριβώς πού έπρεπε να πάνε, και πάντοτε ο μοναχικός αδελφός της Ζεθάλιν και της Μάριλιν τούς περίμενε και τους άνοιγε την κάτω πόρτα.

«Όχι,» αποκρίθηκε ο άντρας. «Τον κύριο Χανμάρο Πτεράργυρο ψάχνω.»

Η Ζινράβα παραξενεύτηκε. *Τον Χανμάρο;*

«Για ποιο λόγο;» ρώτησε η γιαγιά.

«Βρίσκομαι εδώ εκ μέρους του Υπουργού Χαντόλο και των Αρχών της Σερανβέλ,» εξήγησε ο άντρας, διαδικαστικά. «Ο κύριος Χανμάρο δέχτηκε επίθεση, τη νύχτα, από κάποιους ληστές, όπως ο ίδιος δήλωσε. Μαζί του βρισκόταν η κυρία Φιλράνα Επίθυρη, της οποίας η τύχη αγνοείται και για την οποία διεξάγεται έρευνα αυτή τη στιγμή.»

Ληστές επιτέθηκαν στον Χανμάρο; σκέφτηκε, τρομαγμένη, η Ζινράβα, νιώθοντας τα πόδια της να μουδιάζουν.

«Ο Χανμάρο είναι εγγονός μου,» είπε η γιαγιά στον άντρα, και σηκώθηκε από την καρέκλα της. «Δεν ξέρω πού είναι τώρα, αλλά θα κοιτάξω να δω αν βρίσκεται στο σπίτι.»

«Σύμφωνα με τις πληροφορίες μου, υπέστη ξυλοδαρμό. Υποθέτω πως σήμερα θα έπρεπε να ξεκουράζεται. Εσείς δεν είχατε ακούσει τίποτα γι'αυτό, κυρία;»

«Όχι. Πρώτη φορά από εσάς το ακούω.»

«Ποιο είναι το όνομά σας;»

«Θήρνα Πτεράργυρη. Μητέρα του Νολράκο Πτεράργυρου.»

«Μάλιστα,» είπε ο άντρας, και στράφηκε στη Ζινράβα. «Το δικό σας όνομα, κυρία;»

«Ζινράβα,» αποκρίθηκε η κοπέλα, αδύναμα.

«Ζινράβα τι;»

Η γιαγιά απάντησε: «Ζινράβα Πτεράργυρη. Είναι αδελφή του Χανμάρο, που ζητάτε, κύριε.»

«Μάλιστα.» Τα μάτια του άντρα εξακολουθούσαν να είναι εστιασμένα στη μελαχρινή κοπέλα. «Τον είδατε καθόλου τον αδελφό σας από χτες βράδυ;»

Η Ζινράβα κούνησε το κεφάλι της. «Όχι. Ποιοι τον χτύπησαν;»

«Δε γνωρίζουμε. Αυτό είναι που προσπαθούμε να βρούμε.» Και προς τη γιαγιά: «Θα με οδηγήσετε στον εγγονό σας, αν έχετε την καλοσύνη;»

«Θα κοιτάξω να δω αν βρίσκεται στο σπίτι,» αποκρίθηκε εκείνη.

«Ασφαλώς. Αν και, όπως σας είπα, θα με παραξένευε πολύ αν *δεν* βρισκόταν εδώ, ύστερα από τον ξυλοδαρμό του.»

Η Ζινράβα συνοφρυώθηκε. Τι υπονοούσε αυτός ο τύπος; Ότι μπορεί να του έλεγαν ψέματα;

«Θα περιμένετε εδώ;» τον ρώτησε η γιαγιά.

«Βεβαίως.»

«Να σας κεράσουμε κάτι;»

«Ένα ποτήρι νερό, αν έχετε την καλοσύνη.»

Η γιαγιά γέμισε ένα κρυστάλλινο ποτήρι από την κανάτα στο κέντρο του τραπεζιού, και του το πρόσφερε.

«Ευχαριστώ πολύ,» είπε ο άντρας, παίρνοντάς το.

Η γιαγιά βάδισε προς την έξοδο, και η Ζινράβα σηκώθηκε και την ακολούθησε, ίσως πιο γρήγορα απ'ό,τι θα ήταν φυσιολογικό. Δεν ήθελε να μείνει μόνη μ'αυτόν τον παράξενο τύπο ούτε για μια στιγμή. Καθώς έβγαινε στην εξωτερική σκάλα, δεν κοίταξε πίσω της, αλλά μπορούσε να αισθανθεί τα μάτια του στην πλάτη της.

«Γιαγιά,» είπε, ενώ κατέβαιναν, «μπορεί να μας λέει ψέματα, για να τον αφήσουμε εκεί και να μας κλέψει.»

«Δεν το νομίζω, κόρη μου. Μάλλον, είναι όντως αυτός που ισχυρίζεται πως είναι.»

«Και ο Χανμάρο; Πραγματικά, ξυλοκοπήθηκε χτες βράδυ;»

«Θα το μάθουμε.» Η γιαγιά άνοιξε την πόρτα του ισογείου και μπήκε στον στενό διάδρομο.

Λείπει και η μαμά, τώρα… σκέφτηκε η Ζινράβα. Η Μάριλιν Πτεράργυρη ήταν στη δουλειά της. *Αν ήταν εδώ, θα ήταν όλα καλύτερα.* Δεν ήξερε γιατί το πίστευε αυτό, αλλά το πίστευε. Τη μητέρα της την έβλεπε ως δυνατή φιγούρα, πολύ δυνατή.

Η γιαγιά ζύγωσε την πρώτη πόρτα δεξιά και χτύπησε. «Χανμάρο αγόρι μου, είσαι μέσα;»

Καμια απάντηση.

«Είσαι μέσα, Χανμάρο;»

Τίποτα.

Η γιαγιά έπιασε το πόμολο και άνοιξε. Στο εσωτερικό δεν ήταν κανένας.

«Μπορεί να είναι με το θείο Σάμκρο,» υπέθεσε η Ζινράβα.

Η γιαγιά κατένευσε. «Θα κατεβείς την καταπακτή;»

Η Ζινράβα ποτέ ξανά δεν το είχε κάνει αυτό, και, για να ήταν ειλικρινής με τον εαυτό της, την τρόμαζε. Αντιλαμβανόμενη, όμως, πως η κατάσταση ήταν σοβαρή και πως, σίγουρα, εκείνη μπορούσε να κατεβεί την απότομη σκάλα πολύ πιο εύκολα από τη γιαγιά της, είπε: «Ναι.»

«Πήγαινε, λοιπόν. Δες αν είναι κάτω.»

Βγήκαν από τον στενό διάδρομο, και η Ζινράβα έσκυψε, για να σηκώσει το σκέπασμα της καταπακτής. Μέσα, μπορούσε να δει την απότομη σιδερένια σκάλα. Ξεροκατάπιε.

Η γιαγιά τής έσφιξε τον ώμο. «Έλα, πήγαινε.»

Η Ζινράβα λύγισε τα γόνατα και άπλωσε το ένα χέρι, πιάνοντας τη δεξιά χειρολαβή της σκάλας. Τρέμοντας, έβαλε το δεξί της πόδι μέσα στην καταπακτή και πάτησε στο τρίτο σκαλοπάτι. Ύστερα, έβαλε και το αριστερό, πατώντας και μ'αυτό στο ίδιο σκαλοπάτι. Ο φόβος εντός της έχασε δύναμη, μα δεν έφυγε τελείως.

Η Ζινράβα κατέβηκε τη σκάλα, με προσοχή, και, σύντομα –πιο σύντομα απ'ό,τι υπολόγιζε–, έφτασε κάτω. Ο κόμπος στην κοιλιά της λύθηκε. *Τα κατάφερα!*

Από ένα άνοιγμα εμπρός της μπορούσε, τώρα, να δει φως λάμπας, το οποίο δε φαινόταν από πάνω, λόγω του έντονου ηλιακού φωτός. «Θείε Σάμκρο;» είπε, περνώντας το άνοιγμα και αντικρίζοντας ένα αλχημικό εργαστήρι: έναν χώρο γεμάτο φιαλίδια και δοχεία, βιβλία και περγαμηνές, πάγκους και ράφια, διάφορα παράξενα μικροπράγματα (από ποικιλόμορφα κρανία έως γυαλιστερούς λίθους), και οξείες οσμές.

«Θείε Σάμκρο;»

Μια σκιά ξεπρόβαλε, αθόρυβα, από μια γωνία.

«*Φλόγα μου!*» τσύριξε η Ζινράβα και το δεξί της χέρι πήγε στο στέρνο της.

Τα καταπράσινα μάτια της γάτας την κοίταξαν με ενδιαφέρον. Το ζώο έμοιαζε να θέλει να χαμογελάσει πίσω απ'τα μουστάκια του.

Βήματα ακούστηκαν να πλησιάζουν –ανθρώπινα βήματα, ή, τουλάχιστον, αυτή την εντύπωση έδιναν στη Ζινράβα– και ο Σάμκρο παρουσιάστηκε από μια πόρτα, βαστώντας μια κούπα στο δεξί του χέρι.

«Καλημέρα,» είπε η Πτεράργυρη, με πιο τσυριχτή φωνή απ'ό,τι θα ήθελε. «Μήπως είναι εδώ ο Χανμάρο;»

Ο αλχημιστής έφερε την κούπα στο στόμα του και ήπιε, νωχελικά. «Εδώ είναι. Τι τον θέλεις;»

«Ένας κύριος είναι επάνω. Αυτός τον ζητά.»

Ο Σάμκρο συνοφρυώθηκε. «Τι κύριος;»

«Λέει πως εργάζεται για τον Υπουργό Χαντόλο και τις Αρχές της Σερανβέλ, και λέει πως ο Χανμάρο δέχτηκε επίθεση χτες τη νύχτα, από ληστές. Επίσης, λέει πως χάθηκε η Φιλράνα.»

Το συνοφρύωμα του Σάμκρο βάθυνε.

«Είναι αλήθεια, θείε; Όντως, έγιναν αυτά;»

Ο Σάμκρο ένευσε, αδιόρατα. «Έγιναν. Ο Χανμάρο κοιμάται, αλλά θα τον ξυπνήσω. Πες στον κύριο επάνω να τον περιμένει.»

«Εντάξει.» Η Ζινράβα στράφηκε και μπήκε, πάλι, στο στενό, σκοτεινό δωμάτιο της σιδερένιας σκάλας. Πιάστηκε από τις χειρολαβές κι άρχισε ν'ανεβαίνει.

Ο Σάμκρο έμεινε ακίνητος μέσα στο εργαστήριό του, ενώ η μαύρη του γάτα πήγαινε να κρυφτεί πίσω από την πολυθρόνα του γραφείου του, σαν να φοβόταν ότι μπορεί ο αφέντης της να εξοργιζόταν.

Ο αλχημιστής δεν εξοργίστηκε· ή, τουλάχιστον, δεν *έδειξε* να εξοργίζεται. Σήκωσε, ξανά, την κούπα του και ήπιε λίγο τσάι. Ύστερα, πήγε σ'ένα άλλο δωμάτιο, όπου βρισκόταν ο Χανμάρο, ξαπλωμένος επάνω στο στενό κρεβάτι. Έβαλε το δεξί του χέρι μέσα σ'ένα δοχείο με νερό και πιτσίλισε το πρόσωπο του ανιψιού του, με σταγονίδια από τα δάχτυλά του.

Ο νεαρός Πτεράργυρος κούνησε το κεφάλι του επάνω στο μαξιλάρι, μουρμουρίζοντας.

«Χανμάρο,» είπε ο Σάμκρο. «Κάποιος βρίσκεται στο σπίτι, και σε ζητά. Πρέπει να μιλήσετε, λέει. Είναι εδώ για το νυχτερινό σου επεισόδιο.»

Τα βλέφαρα του Χανμάρο πετάρισαν και τα μάτια του άνοιξαν, κοιτάζοντας τον θείο του στενεμένα, σαν να δυσκολεύονταν να τον διακρίνουν στο αδύναμο φως της λάμπας του δωματίου.

«Ποιος;…»

«Ένας άντρας. Δεν ξέρω ποιος. Η αδελφή σου μόλις με ειδοποίησε.»

«…Η αδελφή μου;»

«Η Ζινράβα. Κατέβηκε στο υπόγειο. Σήκω πάνω.»

Μουγκρίζοντας, ο Χανμάρο προσπάθησε να πάρει καθιστή θέση στην άκρη του κρεβατιού. Μα τη Φλόγα, ολόκληρο το σώμα του πονούσε! Κι ακόμα ζαλιζόταν. «Είμαι χάλια, θείε,» είπε, ακουμπώντας τους αγκώνες του στα γόνατά του και το κεφάλι του στα χέρια του.

«Ο άντρας αυτός, μου είπε η αδελφή σου, εργάζεται για τον Υπουργό Χαντόλο, και είναι σταλμένος εδώ από τις Αρχές της πόλης.»

Τον Υπουργό Χαντόλο; «Αυτός είν'ο θείος της Φιλράνα.» Ο Χανμάρο ύψωσε το βλέμμα του, για να κοιτάξει το πρόσωπο του αλχημιστή.

Εκείνος ένευσε. «Ναι, νομίζω πως κάποτε μου το είχες αναφέρει. Αλλά, κοίτα, Χανμάρο, ό,τι και να σε ρωτήσει, εσύ δεν ξέρεις τίποτα. Σας επιτέθηκαν ληστές ενώ κάνατε μια βόλτα, εντάξει;»

«Αν είναι από τις Αρχές της Σερανβέλ, θείε–»

«Νομίζεις ότι ο Χαλκοπρόσωπος θα διστάσει να σκοτώσει τη μάνα σου ή την αδελφή σου επειδή αυτός είναι από τις Αρχές της Σερανβέλ;»

Ο Χανμάρο αναστέναξε. «Θείε, δεν είναι λύσεις ετούτες, να κάψει η Φλόγα! Κάποιος πρέπει να τον τσακίσει, τον Φλογοκαμένο μπάσταρδο! Όσο καθόμαστε και– Είδες τι έγινε: τη Φιλράνα τη *δολοφόνησαν*!»

«Δεν έχεις δει το πτώμα της ακόμα.»

«Και ίσως ποτέ να μην το δω. Αλλά… αλλά *μακάρι* να είναι ζωντανή. Μακάρι η Φλόγα να την κρατά στη ζωή. Μα δεν το πιστεύω, θείε. Δεν ξέρω. Αν πω, όμως, στον επισκέπτη μας την αλήθεια–»

«Θα πάνε στο σπίτι του Χαλκοπρόσωπου. Και τι μ'ετούτο; Νομίζεις ότι θα τον σκοτώσουν ή θα τον κάνουν δούλο; Όχι, φυσικά. Θα χρειαστούν αποδείξεις γι'όλ'αυτά· κι εν τω μεταξύ, εμείς θα υποφέρουμε τις συνέπειες.»

Ο Χανμάρο έσμιξε τα χείλη του, δυσανασχετώντας.

«Είδες τι έγινε όταν η Φιλράνα–» άρχισε ο Σάμκρο.

«Εντάξει!» τον διέκοψε, απότομα, ο Χανμάρο. Και πιο ήρεμα: «Εντάξει. Αλλά, μα τη Φλόγα, θα βρω τρόπο να τον κάνω να *πληρώσει*.» Το βλέμμα του Πτεράργυρου ήταν τόσο σκληρό και αποφασισμένο, που ο αλχημιστής αισθάνθηκε, προς στιγμή, τις τρίχες των χεριών του να ορθώνονται.

Ο Χανμάρο ανέβηκε από την εσωτερική σκάλα του σπιτιού. Έφτασε στο ισόγειο και, έπειτα, στην καταπακτή του πρώτου ορόφου, η οποία ήταν πάντοτε κλειστή, γιατί ο θείος του δεν ήθελε επισκέπτες από εκεί. Ο Πτεράργυρος τράβηξε το σύρτη και τη σήκωσε, βγαίνοντας στο μεγάλο σαλόνι της οικίας των Περίδετων, όπου ήταν καθισμένοι ένας μελαχρινός, καλοντυμένος άντρας και η γιαγιά Θήρνα. Η Ζινράβα δε φαινόταν πουθενά· μάλλον, είχε κρυφτεί, πάλι, στη σοφίτα της.

«Καλημέρα, κύριε,» χαιρέτησε ο Χανμάρο. Το κεφάλι του εξακολουθούσε να τον πονά, αλλά, ευτυχώς, λιγότερο από χτες βράδυ.

Η γιαγιά τον κοίταξε καλά-καλά, όχι επειδή σίγουρα δεν τον περίμενε να παρουσιαστεί από την εσωτερική σκάλα του σπιτιού, αλλά λόγω του μελανιασμένου του προσώπου.

«Καλή σας ημέρα,» αποκρίθηκε ο μελαχρινός άντρας και σηκώθηκε. «Είστε ο κύριος Χανμάρο Πτεράργυρος;»

«Ναι. Καθίστε,» είπε ο Χανμάρο, και κάθισε κι εκείνος, άκομψα. Ο πόνος στο σώμα του δεν του άφηνε περιθώρια για πιο κομψές κινήσεις.

Η γιαγιά του τον ατένιζε με ανησυχία να καθρεπτίζεται στο πρόσωπό της. Η έκφρασή της ρωτούσε: *Πού πήγες κι έμπλεξες, παιδάκι μου;*

«Ονομάζομαι Λανκόρο,» συστήθηκε ο άντρας (και ο Χανμάρο αιφνιδιάστηκε από τη συνωνυμία με τον επιστάτη των κτημάτων του πατέρα του, αλλά δεν είπε τίποτα), «και εργάζομαι για τις Αρχές της Σερανβέλ και για θέματα του Υπουργικού Συμβουλίου. Στη συγκεκριμένη περίπτωση, με έστειλε ο Υπουργός Χαντόλο. Αν επιθυμείτε, έχω να σας δείξω και το σχετικό έγγραφο που το αποδεικνύει αυτό.»

Ο Χανμάρο τού έκανε νόημα ότι, όχι, δεν ήθελε να δει το έγγραφο και μπορούσε να συνεχίσει.

«Αν οι πληροφορίες μου δεν είναι λανθασμένες, τη χτεσινή νύχτα σάς επιτέθηκαν κάποιοι ενώ βρισκόσασταν στο Μεγάλο Παζάρι, μαζί με τη Φιλράνα Επίθυρη. Σωστά;»

«Ναι,» είπε ο Χανμάρο, ενώ η γιαγιά γέμιζε μια κούπα τσάι και την έσπρωχνε μπροστά του, μαζί με δύο κουλουράκια. Ο νεαρός Πτεράργυρος δάγκωσε το ένα από αυτά, καθώς, ξαφνικά, συνειδητοποίησε ότι πεινούσε.

«Η Φιλράνα Επίθυρη εξαφανίστηκε, σωστά;»

«Μάλιστα.»

«Αφού τη χτύπησε ένα βέλος.»

«Ναι. Αλλά δεν καταλαβαίνω γιατί με ρωτάτε. Φαίνεται πως τα ξέρετε όλα, έτσι κι αλλιώς.»

«Θέλω να επιβεβαιώσω τις πληροφορίες μου,» εξήγησε ο Λανκόρο, «κι εσείς είστε ο μόνος άνθρωπος –πέρα από τους εγκληματίες– που βρισκόταν κοντά στη

Φιλράνα προτού εξαφανιστεί. Πείτε μου: γιατί είχατε πάει στο Μεγάλο Παζάρι μια τέτοια ώρα, οι δυο σας;»

«Κάναμε βόλτα.»

«Και είχε τόση ζέστη, που μπορούσατε άνετα να είστε γυμνός από τη μέση κι επάνω;»

«Δεν καταλαβαίνω τι σχέση έχει αυτό το ερώτημα.» *Και δε μ'αρέσει καθόλου το βλέμμα σου. Τι νομίζεις; ότι εγώ απήγαγα τη Φιλράνα;*

«Οι φρουροί που σας βρήκαν, μετά από την επίθεση των κακοποιών, ανέφεραν ότι ήσασταν γυμνός απ'τη μέση κι επάνω. Αληθεύει, δεν αληθεύει;»

«Αληθεύει.»

«Οι κακοποιοί τι ήθελαν από εσάς;»

«Ληστές ήταν,» είπε ο Χανμάρο· «εσείς τι λέτε να ήθελαν;»

«Είχατε χρήματα επάνω σας;»

«Και να είχαμε–»

«Απαντήστε στην ερώτησή μου, αν έχετε την καλοσύνη.» Η φωνή του Λανκόρο δεν ήταν απότομη, απλά διαδικαστική.

Ο Χανμάρο αναστέναξε. *Τι να του πω, τώρα; Να του πω ότι είχαμε;* «Όχι, δεν είχαμε μαζί μας χρήματα. Ή, τουλάχιστον, εγώ δεν είχα· η Φιλράνα ίσως και να είχε, δεν ξέρω.»

«Γιατί οι ληστές έριξαν βέλος σ'εκείνη, ενώ σ'εσάς όχι;»

Που να σε κάψει η Φλόγα, πρωί-πρωί! Τι στις Σκιές να σου πω, αφού ο θείος δε θέλει να σου αποκαλύψω τίποτα; «Υποθέτω επειδή ήταν οπλισμένη. Είχε το σπαθί της στη ζώνη της.»

«Αν δε λαθεύω, εργαζόταν μισθοφορικά για την οικογένειά σας, κύριε Πτεράργυρε, σωστά;»

«Ναι.» *Τι με ρωτάς, αφού το ξέρεις;* Ήπιε μια γουλιά τσάι, μήπως και πάψει ο πόνος στο κεφάλι του, αλλά δεν έγινε τίποτα. Εξάλλου, με το λέγε-λέγε αυτού του τύπου, πώς να σου περάσει ο πονοκέφαλος;

«Όταν βγήκατε για βόλτα χτες βράδυ, είχατε λόγο να πιστεύετε ότι διατρέχετε κίνδυνο;»

Μας κοροϊδεύεις, τώρα; «Όχι.»

«Όχι… Μάλιστα.»

«Αν ήθελαν εμένα, μάλλον θα με είχαν σκοτώσει, δε νομίζετε;» μούγκρισε ο Χανμάρο. *Η Φιλράνα είναι νεκρή, γαμώ τις Σκιές, και καθόμαστε τώρα και συζητάμε αυτές τις* αηδίες! –Όχι, δεν ήταν νεκρή· δεν μπορούσε να είναι σίγουρος ότι ήταν νεκρή· ίσως και να ζούσε.

«Έχετε δίκιο, κύριε Πτεράργυρε. Επομένως, τι νομίζετε *εσείς*; Ήθελαν τη Φιλράνα; Υπήρχε κάποιος λόγος να θέλουν συγκεκριμένα εκείνη;»

«Όπως σας είπα, μάλλον ήταν κάποιοι ληστές–»

«*Μάλλον*,» τόνισε ο Λανκόρο. «Δηλαδή, δεν είστε βέβαιος…»

«Όχι, δεν είμαι βέβαιος, αλλά–»

«Η Φιλράνα Επίθυρη, κύριε Πτεράργυρε, δεν είναι ένα ασήμαντο πρόσωπο. Ο Υπουργός Χαντόλο, όπως θα γνωρίζετε, είναι θείος της.»

«Το γνωρίζω.»

«Πολλοί μπορεί να την ήθελαν, για διάφορους λόγους,» είπε ο Λανκόρο. «Ωστόσο, οι περισσότεροι από αυτούς, υποθέτω, θα την ήθελαν *ζωντανή*, όχι νεκρή. Επομένως, το πιθανότερο θα ήταν να τοξέψουν εσάς, ώστε να σας βγάλουν από τη μέση, παρά εκείνη.»

«Τι σημαίνει αυτό;»

«Τίποτα συγκεκριμένο. Απλά αναρωτιέμαι.»

Όχι, δεν αναρωτιέσαι απλά, σκέφτηκε ο Χανμάρο. *Αυτό μπορούσες να το κάνεις και χωρίς να μιλάς. Προσπαθείς να μ'επηρεάσεις. Προσπαθείς να με πανικοβάλλεις. Να μου δώσεις να καταλάβω ότι πιστεύεις πως δε σου λέω όλη την αλήθεια.*

Ο Λανκόρο ρώτησε: «Θα μου πείτε πώς ακριβώς έγιναν τα πράγματα;»

«Κάναμε βόλτα στο Μεγάλο Παζάρι. Ξαφνικά, ένα βέλος χτύπησε τη Φιλράνα.» Βλεφάρισε, για να διώξει τα δάκρυα απ'τα μάτια του, όμως δεν μπόρεσε να διώξει και τη βραχνάδα απ'τη φωνή του. «Έπεσε στα χέρια μου, αιμορραγώντας… Τρεις άγνωστοι μάς επιτέθηκαν. Μία γυναίκα και δύο άντρες. Με χτύπησαν, και έχασα τις αισθήσεις μου. Μετά, με συνέφεραν οι φρουροί, και η Φιλράνα είχε εξαφανιστεί.»

«Πώς ήταν οι κακοποιοί; Τους είδατε, έτσι δεν είναι;»

Δε νομίζω ότι χρειάζεται να κρύψω και τις περιγραφές τους. Αν τους βρουν, ας τους βρουν, κι ας τους τεμαχίσουν τους τρισκατάρατους Φλογοκαμένους μπάσταρδους! «Τους είδα. Η γυναίκα ήταν κοκκινομάλλα και κρατούσε βαλλίστρα· αυτή πρέπει να έριξε στη Φιλράνα. Ο ένας άντρας ήταν μελαχρινός και ντυμένος με μαύρο δέρμα· στο πρόσωπό του είχε μερικές γρατσουνιές.» *Γρατσουνιές από τα νύχια της γάτας του θείου,* πρόσθεσε νοερά. «Ο άλλος άντρας ήταν ξανθός, και κρατούσε ένα μακρύ, δερμάτινο μαστίγιο.»

«Δεν τους έχετε ξαναδεί ποτέ άλλοτε, έτσι;»

«Όχι, δεν τους έχω ξαναδεί.»

«Όταν ξυπνήσατε,» ρώτησε ο Λανκόρο, «σας έλειπε κάτι που είχατε μαζί σας πριν από την επίθεση; Κάποιο αντικείμενο;»

«Όχι.»

«Η Φιλράνα Επίθυρη είχε μαζί της κάποιο αντικείμενο που θα μπορούσαν να θέλουν αυτοί οι κακοποιοί;»

«Δε…» *Δε νομίζω,* ήταν έτοιμος να πει, αλλά προτίμησε να πει: «Δεν ξέρω.»

«Γιατί, κατά την εκτίμησή σας, κύριε Πτεράργυρε, τόξεψαν τη Φιλράνα Επίθυρη, ξυλοκόπησαν εσάς αφήνοντάς σας μες στη μέση του Μεγάλου Παζαριού, και έφυγαν παίρνοντας μαζί τους την κύρια Επίθυρη, νεκρή ή ζωντανή;»

«Δεν έχω ιδέα,» είπε ο Χανμάρο. «Όπως σας προείπα, δεν τους έχω ξαναδεί αυτούς τους κακοποιούς.»

«Ίσως, όμως, να γνωρίζετε το άτομο για το οποίο δουλεύουν, ή είναι *πιθανό* να δουλεύουν…» Ο Λανκόρο ύψωσε το ένα του φρύδι, ερωτηματικά.

Ο Χανμάρο έμεινε σιωπηλός.

«Δεν κάνετε καμία υπόθεση;»

«Όχι, καμία.»

«Πολύ καλά, κύριε Πτεράργυρε.» Ο Λανκόρο σηκώθηκε από τη θέση του. «Σας ευχαριστώ για το χρόνο σας και με συγχωρείτε που σας ενόχλησα. Είμαι βέβαιος πως θα επιθυμούσατε να ξεκουραστείτε, ύστερα από το περιστατικό.» Έτεινε το χέρι του.

Ο Χανμάρο σηκώθηκε και το έσφιξε. «Μακάρι να μπορούσα να κάνω κάτι περισσότερο. Θέλω, όσο τίποτε άλλο, να πληρώσουν αυτά τα καθάρματα.» Και τούτο, σκέφτηκε, ίσως να ήταν το πιο αληθινό πράγμα που είχε πει στην κουβέντα του με τον Λανκόρο.

«Υπάρχει περίπτωση να σας ξαναενοχλήσω στο μέλλον. Ελπίζω να μην έχετε πρόβλημα μ'αυτό.»

«Κανένα απολύτως, κύριε Λανκόρο.»

«Καλή σας ημέρα, λοιπόν. Και να είστε βέβαιος ότι, με τη θέληση της Φλόγας, θα φτάσουμε στην καρδιά αυτής της υπόθεσης.»

Ετούτο το τελευταίο ο Χανμάρο δεν ήξερε αν ήταν υπόσχεση ή απειλή.

«Τι έγινε, γιε μου;» ρώτησε η γιαγιά, αμέσως μόλις ο Λανκόρο βγήκε από το σαλόνι και τα βήματά του ακούγονταν να κατεβαίνουν την εξωτερική σκάλα της οικίας των Περίδετων. «Γιατί σας επιτέθηκαν;»

«Τα είπα όλα στον κύριο, γιαγιά,» αποκρίθηκε ο Χανμάρο. «Δεν ξέρω γιατί μας επιτέθηκαν. Εκείνο που ξέρω είναι… ότι η Φιλράνα είναι νεκρή. Μάλλον, είναι νεκρή.» Αναστέναξε και βάδισε προς την καταπακτή.

«Χανμάρο;»

Ο νεαρός Πτεράργυρος σταμάτησε και κοίταξε τη γιαγιά πάνω απ'τον ώμο του, περιμένοντας.

Εκείνη κούνησε το κεφάλι. «Τίποτα. Πήγαινε να ξεκουραστείς.»

Τόσο κακός ψεύτης είμαι; αναρωτήθηκε ο Χανμάρο, κατεβαίνοντας μερικά σκαλοπάτια και κλείνοντας την καταπακτή από πάνω του. *Αν η γιαγιά κατάλαβε ότι δε λέω αλήθεια, τότε σίγουρα ο Λανκόρο μ'έχει υποψιαστεί.* Τράβηξε το σύρτη και συνέχισε να κατεβαίνει. *Τι ήταν, άραγε, αυτός ο τύπος; Αστυνόμος της Σερανβέλ; Είπε ότι εργάζεται για το Συμβούλιο και για τον Υπουργό Χαντόλο· δε θα μπορούσε να είναι Αστυνόμος;*

Ο θείος του τον περίμενε στο υπόγειο, κάνοντας πέρα-δώθε ανάμεσα στις σκιές, με τα χέρια του πίσω απ'την πλάτη. Όταν τον είδε, έπαψε να βηματίζει και ρώτησε: «Πώς πήγε;»

«Εντάξει,» αποκρίθηκε ο Χανμάρο, καθίζοντας σε μια καρέκλα «Εντάξει. Αν και δεν ξέρω αν με πίστεψε.»

Τα μάτια του Σάμκρο στένεψαν. «Τι σημαίνει αυτό; Δεν ξέρεις αν σε πίστεψε; Σου είπε κάτι που σ'έβαλε σε υποψίες;»

«Όχι ακριβώς. Αλλά το διαισθάνομαι, θείε. Νομίζει ότι κάτι κρύβω.»

«Δεν ανέφερες τίποτα ύποπτο, έτσι;»

Ο Χανμάρο ανασήκωσε τους ώμους του –μια κίνηση που αποδείχτηκε επώδυνη για το χτυπημένο του σώμα. «Δε νομίζω. Του είπα αυτά που συμφωνήσαμε. Έκανα βόλτα με τη Φιλράνα και μας επιτέθηκαν ληστές. Εκείνο που πιστεύω ότι του φάνηκε περίεργο ξέρεις ποιο είναι;»

«Ποιο;»

«Ότι τόξεψαν εκείνη και ξυλοφόρτωσαν εμένα.»

«Γιατί;»

«Γιατί, αν υποτεθεί ότι ήταν φρουρός μου, αφού δούλευε μισθοφορικά για εμάς, τότε λογικά σ'εμένα θα έριχναν το βέλος.»

«Δε βγάζει νόημα αυτό που λες, ανιψιέ.»

Ίσως να φταίει ο πονοκέφαλός μου. Ο Χανμάρο αναστέναξε και έτριψε το διάφραγμά του, μορφάζοντας απ'τον πόνο εκεί. «Αν ένας δολοφόνος μπορεί να σκοτώσει κατευθείαν το στόχο του, θείε, τότε ποιος ο λόγος να σκοτώσει πρώτα το φρουρό;»

«Αχά… Γιατί, όμως, να ήσουν εσύ ο στόχος; Μπορεί η Φιλράνα να ήταν. Μπορεί να ήθελαν να σκοτώσουν εκείνη. Ή μπορεί να ήθελαν να τη βγάλουν απ'τη μέση για να σου μιλήσουν –να σε απειλήσουν– και να σε ξυλοφορτώσουν.»

«Ναι… αλλά, τώρα, πρέπει να ρωτήσω εγώ εσένα, θείε, τι νόημα έχουν αυτές οι υποθέσεις.»

«Απλά, προσπαθώ να σκεφτώ όπως θα σκεφτόταν ο άντρας που ήρθε να σου μιλήσει. Υπάρχουν πάρα πολλά ενδεχόμενα τα οποία μπορεί να ισχύουν για το χτεσινοβραδινό περιστατικό.»

«Πάντως,» είπε ο Χανμάρο, «αν ο Λανκόρο –έτσι είναι τ'όνομά του– υποθέσει πως οι κακοποιοί ήθελαν να μου μιλήσουν μετά από το φόνο της Φιλράνα, τότε θα είναι πεπεισμένος ότι δεν του είπα όλη την αλήθεια, ότι του έκρυψα τη συζήτησή μου μαζί τους.»

«Ναι, πράγματι.» Ο Σάμκρο ύψωσε το χέρι του. «Αλλά ας το αφήσουμε αυτό, τώρα. Ο χρόνος θα δείξει.»

Ο χρόνος δεν είναι σύμμαχός μας, θείε. Πρέπει να δράσουμε κάπως. Αλλά πώς; Ο Χανμάρο δε νόμιζε ότι ήταν στη σωστή ψυχική ή σωματική κατάσταση για να βρει τη λύση.

Η Μάριλιν τον επισκέφτηκε το μεσημέρι, κατεβαίνοντας στο υπόγειο της οικίας. Πέρασε σαν σίφουνας δίπλα από τον Σάμκρο και στάθηκε μπροστά στο γιο της, ο οποίος ήταν καθισμένος σε μια ξύλινη πολυθρόνα με μεγάλα μαξιλάρια.

«Μα τη Φλόγα, Χανμάρο! Η γιαγιά σου μόλις μου το είπε… Μα τη Φλόγα! Πώς συνέβη αυτό;» Καθώς αντίκριζε το μελανιασμένο πρόσωπο του παιδιού της, τα λόγια του Νολράκο στριφογύριζαν μέσα στο μυαλό της: τα λόγια του σχετικά με τους ανθρώπους που τον εκβίαζαν, σχετικά με τους ανθρώπους που είχαν προκαλέσει τις καταστροφές στην περιουσία του.

«Μας επιτέθηκαν, μαμά. Δεν ξέρω ποιοι ήταν. Σκότωσαν τη Φιλράνα…» Οι γραμμές στο πρόσωπό του έγιναν πιο έντονες, και έτριψε τα μάτια του, με τον αντίχειρα και το δείκτη του δεξιού του χεριού. «Το πτώμα της χάθηκε. Ίσως και νάναι ζωντανή, αλλά… αλλά δε νομίζω. Την τόξεψαν. Έπεσε στα χέρια μου, αιμορραγώντας…» Ξεροκατάπιε.

Η Μάριλιν τράβηξε μια καρέκλα κοντά του και κάθισε.

Ο Σάμκρο εξακολουθούσε να στέκεται παραδίπλα, με τους πήχεις του σταυρωμένους στο στήθος. Έμοιαζε ένα με τις πυκνές σκιές του υπογείου, έτσι ακίνητος καθώς ήταν.

Η Μάριλιν πήρε το αριστερό χέρι του γιου της ανάμεσα στα δικά της. «Ποιοι ήταν; Τους είδες;»

«Τους είδα. Τα είπα στον άντρα που ήρθε από τις Αρχές της πόλης, τον Λανκόρο. Τ'άκουσε κι η γιαγιά.»

«Τους αναγνώρισες;»

«Όχι. Ήταν μια γυναίκα και δυο άντρες. Άγνωστοι.»

«Σου είπαν κάτι;» ρώτησε η Μάριλιν. «Προτού σε χτυπήσουν, ή καθώς σε χτυπούσαν, σου είπαν κάτι;»

Η ερώτηση δεν ήταν καθόλου τυχαία· ο Χανμάρο το καταλάβαινε αυτό. Καθόλου, μα καθόλου, τυχαία. *Τι περίμενες να μου πουν, μητέρα; Έχεις κάτι συγκεκριμένο στο νου σου;*

«Τι, δηλαδή;»

«Οτιδήποτε. Σου είπαν κάτι;»

Ναι, σκέφτηκε ο Χανμάρο. *Είπαν στη Φιλράνα, «Έπρεπε νάχες ακούσει το φίλο σου!» και σ'εμένα, «Θες να παραστήσεις τον ήρωα, μικρέ;» Αλλά δε νομίζω ότι αυτά σ'ενδιαφέρουν, μητέρα.* «Όχι. Μόνο κάτι βρισιές.»

«Για τον πατέρα σου, μήπως είπαν τίποτα;»

«Όχι.» Ο Χανμάρο κοίταξε κάτω.

Η Μάριλιν πήρε το πρόσωπό του μέσα στις χούφτες της και τον κοίταξε κατάματα. «Είναι πολύ σημαντικό, Χανμάρο. Είσαι σίγουρος ότι δεν είπαν τίποτα για τον πατέρα σου; Τίποτα για το εμπόριο που κάνει;»

Ο Χανμάρο συνοφρυώθηκε. «Όχι, μητέρα, τίποτα τέτοιο. Τώρα, άφησέ με· με πονάς.» Πράγμα το οποίο δεν ήταν ψέμα. Το ένα της χέρι τον ενοχλούσε, καθώς τον άγγιζε εκεί όπου τον είχε γρονθοκοπήσει ο μελαχρινός κακοποιός με τη μαύρη ενδυμασία.

«Με συγχωρείς, Χανμάρο,» είπε η Μάριλιν, απομακρύνοντας τα χέρια της από το πρόσωπό του. «Με συγχωρείς.»

«Γιατί με ρωτάς για τον πατέρα;»

«Γενικά. Ξεκουράσου εσύ. Μη σκέφτεσαι, τώρα.»

«Μητέρα,» είπε ο Χανμάρο, επίμονα, «δεν είμαι χαζός. Υποπτεύεσαι ότι η επίθεση που δέχτηκα ίσως να έχει σχέση με τις πανωλεθρίες στα καραβάνια και στο πλοίο του πατέρα. Έτσι δεν είναι;»

Η Μάριλιν δίστασε για μια στιγμή, αλλά, μετά, ένευσε. «Ναι.»

Ο Χανμάρο είδε τον Σάμκρο να τον ατενίζει έντονα μέσα από τις σκιές.

«Ίσως και να έχει σχέση,» είπε ο Πτεράργυρος. «Αλλά δεν είμαι σίγουρος. Δε μου ανέφεραν κάτι. Ούτε με απείλησαν.»

(Τα μάτια του Σάμκρο είχαν στενέψει ελαφρώς, καθώς άκουσε το «Ίσως και να έχει σχέση» του ανιψιού του, αλλά δεν κινήθηκε απ'τη θέση του ανάμεσα στις σκιές.)

Απείλησαν εμένα, όμως, συλλογίστηκε η Μάριλιν. *Εμένα και τον πατέρα σου. Μ'ετούτο που έκαναν ήταν σαν να μας είπαν: «Αν δεν υποκύψετε σ'εμάς, θα σκοτώσουμε τα παιδιά σας.» Ω Φλόγα! Και πώς θα τα αντιμετωπίσω εγώ αυτά τα καθάρματα; Δεν είναι ούτε ο Νολράκο εδώ.*

Κι επιπλέον… μέχρι στιγμής, επιθυμούσαν να τους δίνουμε ένα μέρος των κερδών μας. Τώρα, που δεν έχουμε πλέον χρήματα και δεν κάνουμε εμπόριο, τι θέλουν; Τι στις Σκιές θέλουν από μας; Δεν έχουμε τίποτα να τους προσφέρουμε!

Κι αν θέλουν κάτι συγκεκριμένο, κάτι που δεν μπορώ να φανταστώ, γιατί δεν το είπαν στον Χανμάρο, ώστε να μου το μεταφέρει; Ή, γιατί δε μας έδωσαν κάποιο μήνυμα;

«Μητέρα;»

Η Μάριλιν βλεφάρισε.

«Είσαι καλά;»

«Ναι…»

«Μην ανησυχείς,» της είπε ο Χανμάρο. «Μάλλον, το περιστατικό ήταν τυχαίο.» Της έσφιξε το χέρι. «Δεν έχει σχέση με τον πατέρα.»

Όχι, αποκλείεται, σκέφτηκε η Μάριλιν. *Κάποια σχέση υπάρχει.*

«Δε θα το θεωρούσα απίθανο, Μάριλιν, να είχαν λογαριασμούς με τη Φιλράνα Επίθυρη.» Ήταν ο Σάμκρο που μίλησε, σχεδόν τρομάζοντάς την. Τον είχε ξεχάσει εκεί όπου στεκόταν, ακίνητος κι αμίλητος, τόση ώρα.

Η Μάριλιν έστρεψε το βλέμμα της επάνω του. «Λογαριασμούς με τη Φιλράνα;»

«Ναι. Εκείνη σκότωσαν, εξάλλου, όχι τον Χανμάρο. Και, για να λέμε την αλήθεια, δεν τον χτύπησαν και πολύ· μπορούσαν να του είχαν κάνει χειρότερα πράγματα.»

Η Μάριλιν ξεροκατάπιε, νιώθοντας μια φλέβα να σφυροκοπά έντονα τον δεξή της κρόταφο. Πώς μπορούσε να μιλά τόσο ήρεμα, τόσο αποστασιοποιημένα, ο αδελφός της; Τι αναίσθητος που ήταν!

«Έχει δίκιο, μητέρα,» είπε ο Χανμάρο, προσπαθώντας να τη γαληνέψει. «Ίσως, μάλιστα, να μη με είχαν πειράξει καθόλου, αν δεν είχα προσπαθήσει να τους επιτεθώ.»

«Προσπάθησες να τους *επιτεθείς*;» εξεπλάγη η Μάριλιν. «Τρελάθ–;»

«Δε μπορούσα να τους αφήσω έτσι, αφότου την τόξεψαν.»

Η Μάριλιν αναστέναξε. «Χανμάρο, εσύ πάντα ήσουν πιο λογικός απ'την αδελφή σου.» Δε χρειαζόταν καν να διευκρινίσει ότι αναφερόταν στη Θήρνα.

Ο νεαρός Πτεράργυρος δε μίλησε…

…και η Μάριλιν βούλιαξε, πάλι, στις σκέψεις της: *Μπορεί… Μπορεί, όντως, να ήθελαν τη Φιλράνα.* Μακάρι *να ήθελαν τη Φιλράνα· γιατί, αν είναι έτσι, τότε η υπόθεση έχει λήξει για εμάς.* Και, ναι, μάλλον αυτό θα ήταν. Εξάλλου, τι άλλο μπορεί να ήθελαν οι εχθροί του Νολράκο; Τον είχαν ήδη εξοστρακίσει από το εμπόριο της Σερανβέλ· εκείνο που επιθυμούσαν το είχαν πετύχει. *Επομένως, τη Φιλράνα ήθελαν.*

Και θα δούμε… Η Μάριλιν δεν μπορούσε να πει ότι ήταν απολύτως βέβαιη.

Σηκώθηκε από την καρέκλα, και είπε στο γιο της: «Έλα επάνω να φας.»

«Δεν πεινάω, μητέρα.»

«Πρέπει, όμως, να φας κάτι, και…» κοίταξε τριγύρω, τις σκιές και τα σκοτάδια του υπογείου, «πρέπει να σε δει και λίγο ο ήλιος. Εδώ κάτω θα χειροτερέψεις.» Αγριοκοίταξε τον Σάμκρο, σαν εκείνος να έφταιγε για όλα.

«Δεν υπάρχει τέτοιο πρόβλημα, μητέρα.»

Η Μάριλιν ξεφύσησε και σταύρωσε τα χέρια της στο στήθος. «Χανμάρο, έλα επάνω, για όνομα της Φλόγας.»

Ο γιος της δίστασε για λίγο, αλλά, ύστερα, είπε: «Εντάξει. Όμως όχι στην τραπεζαρία του πρώτου ορόφου. Στο δωμάτιό μου, στο ισόγειο. Δεν έχω όρεξη ν'αρχίσουν όλοι να με ρωτάνε 'Τι έγινε;' και 'Πώς χτύπησες;' και 'Γιατί ήσουν έξω τέτοια ώρα;'»

«Αλήθεια,» είπε η Μάριλιν, «γιατί ήσουν έξω τέτοια ώρα;»

Ο Χανμάρο αναποδογύρισε τα μάτια. «Είχαμε πάει μια βόλτα, μητέρα, εγώ κι η Φιλράνα. Τελείωσε, τώρα, η ανάκριση; Σήμερα, όλη μέρα με ρωτάνε τα ίδια

πράγματα, και το κεφάλι μου πονάει πολύ, ακόμα και χωρίς τις συνεχόμενες ερωτήσεις.»

Δεν έχεις άδικο να είσαι εκνευρισμένος, σκέφτηκε η Μάριλιν. *Κι εγώ το ίδιο θα ήμουν στη θέση σου. Πέρασες πολλά. Τώρα, χρειάζεσαι ξεκούραση.* «Εντάξει,» είπε. «Τέρμα οι ερωτήσεις. Πάμε στο δωμάτιό σου, να σου φέρω να φας.»

Επίλογος

Η διαδικασία εύρεσης του σωστού προς διαμόρφωση ατόμου είναι ίσως δυσκολότερη από την ίδια τη διαδικασία διαμόρφωσης του Λο'ανθάκ. Το άτομο πρέπει να είναι υγιές, με γυμνασμένο σώμα (ούτε πολύ κοκαλιάρικο ούτε πολύ παχύ), να μην έχει αναπηρίες (σωματικές ή διανοητικές), και ο ψυχισμός του να αντέχει σε βίαια τραντάγματα.

Το πρόβλημα είναι ότι κανένας σώφρων, ελεύθερος άνθρωπος ο οποίος πληροί τις παραπάνω προϋποθέσεις δεν δέχεται να υποστεί τη διαδικασία διαμόρφωσης σε Λο'ανθάκ. Συνεπώς, μας μένουν τριών ειδών άνθρωποι: οι τρελοί, οι δούλοι, και οι κατάδικοι.

Οι τρελοί δεν μας κάνουν, γιατί, δυστυχώς, τις περισσότερες φορές υποφέρουν από διανοητικές αναπηρίες.

Οι δούλοι είναι καλή επιλογή, καθώς έχουμε τη δυνατότητα να τους ερευνήσουμε διεξοδικά και να δούμε αν, τελικά, πληρούν τις προϋποθέσεις. Το μόνο τους μειονέκτημα είναι το κόστος. Παρότι προσφέρουμε χρήματα στις Αρχές της Σερανβέλ, δυστυχώς, τους δούλους προς διαμόρφωση δεν μας τους δίνουν δωρεάν.

Οι κατάδικοι είναι περιορισμένοι· δεν έχουμε μεγάλη ευχέρεια επιλογής ανάμεσά τους. Ωστόσο, σχεδόν πάντα είναι πρόθυμοι να μας υπηρετήσουν, προκειμένου να γλιτώσουν τη θανατική ποινή. Ορισμένοι, μάλιστα, μας εκλιπαρούν να τους πάρουμε, ακόμα και όταν τους έχουμε κρίνει μη-κατάλληλους προς διαμόρφωση.

—Δάσκαλος Διαμορφωτής Ριγκάλεν, της Συντεχνίας των Διαμορφωτών της Σερανβέλ, σε μια διάλεξη για τους μαθητευόμενους αλχημιστές του

Σύνοψις διαδικασίας διαμορφώσεως ενός Λο'ανθάκ, εις οκτώ στάδια διαιρεμένη.

Στάδιον Α': Το προς διαμόρφωσιν υποκείμενον υποβάλλεται εις διεξοδικήν σωματικήν εξέτασιν, δια να καταστεί φανερόν εάν πληροί απάσας τας απαραιτήτους σωματικάς προδιαγραφάς.

Στάδιον Β': Το προς διαμόρφωσιν υποκείμενον υποβάλλεται εις ψυχικάς δοκιμασίας, δια να καταστεί φανερόν εάν δύναται να αντέξει την διαδικασίαν της διαμορφώσεως.

Στάδιον Γ': Το προς διαμόρφωσιν υποκείμενον οφείλει να λάβει την βασικήν εκπαίδευσιν εις τα όπλα και την μάχην εκ του σύνεγγυς. Τούτο αναλαμβάνουν οι οπλοδιδάσκαλοι της Συντεχνίας.

Στάδιον Δ': Το προς διαμόρφωσιν υποκείμενον υποβάλλεται εις ύπνωσιν, κατά την οποίαν η γλώσσα αυτού κόβεται και οι οδόντες του τροχίζονται.

Στάδιον Ε': Το προς διαμόρφωσιν υποκείμενον αφήνεται να αναπαυθεί δια μίαν ημέραν, προς επούλωσιν των τραυμάτων αυτού. Κατά την εν λόγω ημέραν, το υποκείμενον ευρίσκεται εις μίαν υποτονικήν κατάστασιν υπό την επήρεια βαρέων ηρεμιστικών ουσιών.

Στάδιον ΣΤ': Το προς διαμόρφωσιν υποκείμενον, μη ευρισκόμενο πλέον υπό την επήρεια ηρεμιστικών ή άλλων ουσιών αι οποίαι επηρεάζουν το σώμα ή τον νου, χειροπεδούται και ποδοπεδούται επί της διαμορφωτικής τραπέζης. Το στόμα του κρατείται ανοικτόν και η ρις του κλειστή. Τομές γίγνονται εις άπαντα τα απαραίτητα σημεία του σώματός του, όπως αναφέρεται παρακάτω και όπως φαίνεται εκ του διαγράμματος. Το διαμορφωτικόν μείγμα, το αποτελούμενον εξ αίματος Λό'ορ (κυρίως) και άλλων ουσιών, χέεται, κατά το μεγαλύτερον μέρος του, εις το στόμα του υποκειμένου, αλλά και εις τας τομάς επί του σώματος αυτού. Η διαδικασία εκτελείται βαθμιαίως και μετά διαλειμμάτων, ώστε το διαμορφούμενο υποκείμενον να επιβιώσει ταύτης, η οποία εντός εξ ωρών οφείλει να έχει ολοκληρωθεί.

Στάδιον Ζ': Το υποκείμενον μεταφέρεται αλυσοδεμένον εις το κελλίον του: χώρος μικρών διαστάσεων άνευ παραθύρων, διότι το ηλιακόν φως, εις τούτο το στάδιον, βλάπτει τους οφθαλμούς του. Το υποκείμενον αφήνεται να κραυγάζει και να ωρύεται επί τρεις ημέρας, κατά τη διάρκεια των οποίων απαγορεύεται η είσοδος εις το κελλίον του, διότι θα φονεύσει όποιον το προσεγγίσει. Η τροφή του –ψημένον κρέας, κυρίως– του προσφέρεται μέσω ειδικής θυρίδος ευρισκομένης εις το κατώτατον σημείον της θύρας του κελλίου.

Στάδιον Η': Αι κόραι των οφθαλμών του υποκειμένου έχουν, πλέον, ατονήσει, το οποίον σημαίνει ότι το υποκείμενον είναι έτοιμον δια να υποβληθεί εις την διαδικασίαν υποταγής του. Αυτήν την διαδικασίαν αναλαμβάνει ένας εκ των αλχημιστών της Συντεχνίας, προκειμένου να επιβληθεί επί του Λο'ανθάκ και να καταστεί Οδηγός του. Η μέθοδος επιβολής ποικίλλει, καθώς επίσης και η οριστική μέθοδος ελέγχου εις την οποίαν καταλήγει ο αλχημιστής.

—*Διαμόρφωσις των Λο'ανθάκ,* του Δασκάλου Διαμορφωτή Ριγκάλεν, της Συντεχνίας των Διαμορφωτών της Σερανβέλ

Στιγμές από το Παρελθόν . . .

Παρά τις καλύτερές μου προσπάθειες, το πείραμά μου απέτυχε, κι αυτό, όπως φάνηκε, οι Αρχές της Σερανβέλ δεν μπόρεσαν να το ανεχτούν. Ούτε οι υπόλοιποι αλχημιστές της Συνοικίας των Δηλητηρίων προθυμοποιήθηκαν να με υπερασπιστούν. Αν μη τι άλλο, κάποιοι απ'αυτούς ήταν που με κατέδωσαν. Κάποιοι που, έτσι κι αλλιώς, ήθελαν το πείραμά μου να αποτύχει.

Προσπαθούσα να βρω έναν τρόπο για να επικοινωνήσω με τα Λό'ορ, τα οποία πάντοτε με γοήτευαν, και πίστευα ότι αυτός ο τρόπος σχετιζόταν με τη φωτιά. Έκανα λάθος· όπως ανακάλυψα αργότερα, δεν έχει *καμία* σχέση με τη φωτιά. Όμως, καθώς λένε, όποιος παίζει με τη φωτιά καίγεται, και τότε η Μεγάλη Φλόγα πρέπει, πραγματικά, να είχε θυμώσει πολύ μαζί μου. Το πείραμα που σχεδίαζα, όχι μόνο απέτυχε, μα προκάλεσε και μια δυνατή έκρηξη στο εργαστήριό μου, η οποία έκανε μια έντονη πυρκαγιά να ξεσπάσει μέσα στη Συνοικία των Δηλητηρίων.

Το πώς γλίτωσα σχεδόν αλώβητος από αυτή την έκρηξη, ούτε εγώ το ξέρω. Ίσως, τελικά, η Φλόγα, μέσα στην οργή της για εμένα, να με είχε ευνοήσει.

Οι άλλοι αλχημιστές, πάντως, σίγουρα δεν με κοίταζαν καθόλου ευνοϊκά. Με παρέδωσαν στις Αρχές της πόλης, ισχυριζόμενοι πως έκανα πειράματα που έβαζαν σε κίνδυνο ολόκληρη τη Σερανβέλ. Ήμουν τρελός, είπαν. Και τα μαύρα τους λόγια ενισχύθηκαν από το γεγονός ότι η πυρκαγιά στη Συνοικία των Δηλητηρίων κατέληξε μεγάλη, για κακή μου τύχη, καίγοντας πολλά σπίτια και εργαστήρια. Ίσως να επρόκειτο για μία από τις μεγαλύτερες καταστροφές που έχει υποστεί η εν λόγω συνοικία μέσα στον τελευταίο αιώνα.

Οι Αρχές με συνέλαβαν και, κατόπιν σύντομης δίκης, το Υπουργικό Συμβούλιο αποφάσισε ότι θα υπηρετούσα την πόλη ως δούλος για δεκαπέντε χρόνια. Δεκαπέντε ολόκληρα χρόνια! Εκείνη την ημέρα ήταν που, αληθινά και ολόψυχα, μίσησα τη Σερανβέλ, το καταραμένο της Συμβούλιο, και την υποτιθέμενή της «δικαιοσύνη».

Κατόπιν της δίκης, δύο φρουροί ανέλαβαν να με μεταφέρουν στη Συνοικία του Δούλου, όπου θα ήμουν φυλακισμένος, μέχρι που κάποιος να με αγόραζε από τις Αρχές ή μέχρι που οι Αρχές να έβρισκαν δουλειά για εμένα (και οι δουλειές που, συνήθως, βρίσκουν οι Αρχές είναι πολύ… *ευχάριστες* –όπως καθάρισμα υπονόμων, μεταφορά φορτίων, σκάψιμο χαντακιών, στρώσιμο δρόμων με πλάκες, και παρόμοια).

Ευτυχώς, ήταν σούρουπο όταν οι δύο φρουροί με πήγαιναν προς τη Συνοικία του Δούλου, και ο Αρτάμο, ο αδελφός μου, αλχημιστής κι εκείνος, μπόρεσε να με βοηθήσει. Καθώς περνούσαμε από ένα σκοτεινό στενορύμι, κάποιος πέταξε μια σκόνη στα πρόσωπά μας, κι αρχίσαμε κι οι τρεις να βήχουμε σπασμωδικά. Προτού καλά-καλά καταλάβω τι συνέβαινε, και έχοντας τα αλυσοδεμένα μου χέρια μπροστά στο στόμα μου, είδα με τις άκριες των ματιών μου τον έναν από τους δύο φρουρούς να σωριάζεται. Ο άλλος έβγαλε μια πνιχτή κραυγή και είπε κάτι που δεν ακούστηκε καθαρά, καθώς έβηχε. Στράφηκα στο μέρος του και τον είδα κι αυτόν να σωριάζεται, μ’ένα βέλος καρφωμένο στο μάτι.

Μια κουκουλοφόρος μορφή βγήκε απ’το σκοτάδι μιας καμάρας, κι αρπάζοντάς με από τα ρούχα, άρχισε να με τραβά μέσα σε στενά δρομάκια. «Κρύψε τις αλυσίδες σου!» με πρόσταξε· και δεν αναγνώρισα τη φωνή του, γιατί ήταν αλλοιωμένη από κάτι… κάτι που βρισκόταν μπροστά στο στόμα του.

Τον υπάκουσα, όμως, χώνοντας τα δεσμά μου μέσα στις πτυχές του χιτώνα μου.

Απορούσα ποιος μπορεί να ήταν ετούτος ο σωτήρας που είχε εμφανιστεί από το πουθενά, ώστε να με γλιτώσει από τους δεσμοφύλακές μου. Δε χρειάστηκε, ωστόσο, ν’αναρωτιέμαι για πολύ: Όταν φτάσαμε σε μια ήσυχη γωνία, κοντά σ’ένα εγκαταλειμμένο σπίτι –ένα ερείπιο, ουσιαστικά–, εκείνος σταμάτησε να με οδηγεί και παραμέρισε την κουκούλα του, χωρίς να την κατεβάσει απ’το κεφάλι. Στην αρχή, η όψη του με τρόμαξε, γιατί δεν ήταν ανθρώπινη· ήταν ένας καθρέφτης, επάνω στον οποίο καθρεπτιζόταν η δική μου όψη.

Βλεφάρισα.

Όχι, δεν ήταν καθρέφτης. Ήταν μια χάλκινη μάσκα.

Ο αδελφός μου έλυσε τα λουριά της και την έβγαλε.

«Αρτάμο!» είπα, έκπληκτος.

Χαμογέλασε, και τα γκρίζα του μάτια γυάλισαν. «Τι νόμιζες; Ότι θα σ’εγκατέλειπα;»

«Για να είμαι ειλικρινής, ναι. Δεν παρουσιάστηκες ούτε στη δίκη μου.»

«Δεν παρουσιάστηκα διότι ήξερα ποιο θα ήταν το αποτέλεσμά της. Μ’όλους αυτούς τους αλχημιστές στραμμένους εναντίον σου, σαν λύκους διψασμένους για αίμα, δεν υπήρχε περίπτωση το Συμβούλιο να αποφασίσει υπέρ σου. Ήσουν καταδικασμένος απ’την αρχή, αδελφέ. Έτσι, σκέφτηκα να κάνω κάτι πιο… εποικοδομητικό με το χρόνο μου. Έχεις παράπονο;»

Γέλασα. «Κανένα απολύτως. Είθε η Φλόγα να είναι μαζί σου, Αρτάμο. Σ'ευχαριστώ.»

«Μη μ'ευχαριστείς ακόμα· δεν τελειώσαμε. Ύψωσε τα χέρια σου.» Έβγαλε ένα ενισχυμένο με ανθεκτικά μέταλλα φιαλίδιο από τα ρούχα του. Το άνοιξε και, καθώς είχα τα χέρια μου τεντωμένα εμπρός μου, άφησε μια σταγόνα από το διαβρωτικό οξύ να πέσει πάνω στη δεξιά χειροπέδη μου. Το σίδερο φαγώθηκε, γρήγορα. Μια έντονη οσμή έφτασε στα ρουθούνια μου, και καπνός σηκώθηκε. *Ξζζζσσς…* έκανε το επικίνδυνο υγρό, καταβροχθίζοντας τη μεταλλική του τροφή. Όταν εξατμίστηκε, όμως, η χειροπέδη δεν είχε διαλυθεί τελείως.

«Μην ανησυχείς,» μου είπε ο αδελφός μου. «Αν είχα ρίξει περισσότερο, θα σου είχε κάψει μαζί και τον καρπό.» Και άφησε άλλη μια σταγόνα οξέως να χυθεί επάνω στην αριστερή χειροπέδη μου, αδυνατίζοντας την κι αυτήν. «Κοπάνησέ τες, τώρα, στον τοίχο.»

Υπάκουσα, και τα δεσμά μου καταστράφηκαν. «Σ'ευχαριστώ, αδελφέ,» του είπα ξανά.

«Ποτέ στη ζωή σου δε μου είχες πει τόσα *ευχαριστώ* μαζεμένα, Φαρλάνο. Αλλά, και πάλι, δεν έχουμε τελειώσει…»

«Τι εννοείς;»

«Ένα πλοίο σε περιμένει.»

«Τι;»

Ο αδελφός μου είχε κάνει περισσότερα απ'ό,τι περίμενα· πολύ, πολύ περισσότερα. Καθώς οι ήλιοι βυθίζονταν στα αντικριστά σημεία του ορίζοντα και η πόλη τυλιγόταν στο παγερό χειμωνιάτικο σκοτάδι, ο Αρτάμο με οδήγησε στις αποβάθρες του Δουλοπάζαρου και σ'ένα καράβι που έφερε το όνομα «*Η Νησιώτισσα*». Το σκάφος μετέφερε δούλους, και ο αδελφός μου είχε ήδη συμφωνήσει με τον Καπετάνιο να με πάρει ως επιβάτη.

«Πού θα με πάει;» ρώτησα, καθώς στεκόμασταν στην προβλήτα.

«Βόρεια. Θα κατεβείς σε όποιο λιμάνι θέλεις. Αλλά, προτού φύγεις…» Ο Αρτάμο μού έδωσε ένα βαλάντιο γεμάτο νομίσματα, καθώς και τη χάλκινή του μάσκα. «Ποτέ δεν ξέρεις,» μου είπε, «ίσως να σου χρειαστεί. Κι αν δε σου χρειαστεί, κράτα την για να με θυμάσαι.»

«Πότε την έφτιαξες;» ρώτησα, κρύβοντας το βαλάντιο μέσα στο χιτώνα μου και κρατώντας τη μάσκα στα χέρια. Κοιτάζοντας τη λεία, γυαλιστερή της επιφάνεια, έβλεπα συγχρόνως το πρόσωπό μου.

«Πριν από τρεις μήνες περίπου.» Ο Αρτάμο μειδίασε, στραβά. «Δε φανταζόμουν ότι θα μου φαινόταν χρήσιμη για να σε σώσω.»

«Σ'ευχαριστώ, αδελφέ,» του είπα, για τρίτη φορά εκείνη την ημέρα.

«Καλή τύχη, κι η Φλόγα μαζί σου.» Ο Αρτάμο με αγκάλιασε.

Έτσι, επιβιβάστηκα στη *Νησιώτισσα* (της οποίας ο Καπετάνιος ονομαζόταν Νέλιερν και καταγόταν από τα Νησιά του Χρυσού Φωτός) και το ταξίδι μου

ξεκίνησε με την αυγή. Ο καιρός ήταν κάθε άλλο παρά καλός και η θάλασσα ταραγμένη, αλλά, ευτυχώς, δεν ζαλίζομαι εύκολα, οπότε δεν πέρασα όλες μου τις ημέρες παρέα με μια σκάφη γεμάτη από τον ίδιο μου τον εμετό.

Ρώτησα τον Καπετάνιο Νέλιερν πού πήγαινε τους δούλους που είχε στο σκάφος του, κι εκείνος μου απάντησε ότι, κατ'αρχήν, τους πήγαινε στις Τρεις Πόλεις και, μετά, θα συνέχιζε το ταξίδι του ακόμα πιο βόρεια, μέχρι τη Μίρνιλβιρ (μια πόλη που, για να είμαι ειλικρινής, πρώτη φορά άκουγα). Από εκεί ίσως επισκεπτόταν την Αυτοκρατορία των Νήσων, για την οποία, προσωπικά, είχα ακούσει μόνο φήμες. Λέγονταν διάφορα γι'αυτό το βόρειο μέρος: πως μετά από εκεί βρισκόταν το τέλος του κόσμου και η θάλασσα χυνόταν σ'ένα παγερό, μαύρο κενό· πως οι αυτοκράτορες των Νήσων ήταν θεοί που προστάτευαν τον κόσμο από τα διαβολικά πλάσματα που μπορούσαν να έρθουν από αυτό το κενό· πως οι αυτοκράτορες ίσως να ήταν οι *ίδιοι* διαβολικά πλάσματα. Μύθοι, αναμφίβολα. Όταν ο άνθρωπος ακούει μόνο για κάτι και ποτέ δεν το βλέπει, η φαντασία του οργιάζει. Το ένα ψέμα οικοδομείται πάνω στο άλλο, ώσπου, στο τέλος, είναι αδύνατον να ξεχωρίσεις τι έχει γεννηθεί από τι· πόσο μάλλον την αλήθεια.

«Πόσο σε πλήρωσε ο αδελφός μου, για να με πάρεις μαζί;» ρώτησα, μια άλλη φορά, τον Καπετάνιο, ενώ καθόμασταν στην καμπίνα του και με είχε κεράσει ένα ποτήρι κρασί, γιατί, όπως ο ίδιος μού είχε πει, «ήμουνα καλός συζητητής». (Φυσικό ήταν να το πιστεύει αυτό, αφού όλο τον άκουγα και σπάνια μιλούσα.)

«Δε με πλήρωσε. Όχι με χρήματα, δηλαδής. Μου έδωκε κάτι που τρώγει τα ξύλα. Τόχω μες στο δοχείο του, τώρα. Δεν τ'ανοίγω, μη μου φύγει. Κάτσε να δεις πώς τόπε… *Φέρ'βιχ*… *Φίρ'κνιχ*…»

Φέ'ρινχ. Ένα έντομο, πολύ σπάνιο και πολύ επικίνδυνο για οποιοδήποτε ξύλινο κατασκεύασμα. Αν, για παράδειγμα, κάποιος το αμολήσει μέσα σ'ένα πλοίο, τότε θα βρει κρυφό μέρος να φτιάξει τη φωλιά του, θα γεννήσει (μέσω παρθενογένεσης) τα αβγά του (τα οποία θα σκάσουν εντός δύο ημερών – πολλαπλασιάζεται πολύ γρήγορα), και θα ξεκινήσει να τρώει τα ξύλα. Το σκάφος είναι βέβαιο ότι θα καταστραφεί. Κι αν τύχει να βρίσκεται στην ανοιχτή θάλασσα όταν γίνουν οι τρύπες επάνω του, θα βουλιάξει κι όλο του το πλήρωμα θα καταλήξει στα κύματα.

Όπως μου είπε ο Νέλιερν, ήθελε το έντομο για ακριβώς αυτόν το λόγο: για να βουλιάξει το πλοίο κάποιου ο οποίος τον είχε βάλει στο μάτι: ενός πειρατή που άρπαζε δούλους από τα άλλα καράβια και τους πουλούσε ο ίδιος. «Θα σ'τονε μάθω εγώ, τον μπαγαπόντη! Την επόμενη φορά, θα τονε περιμένει μια έκπληξη.»

Αναρωτήθηκα πού είχε πάει ο αδελφός μου και είχε βρει το *φέ'ρινχ* (ή, όπως λεγόταν αλλιώς, *πολύρυγχος ξυλοβόρος περιπατητής*). Δεν ήταν κάτι που έβρισκες εύκολα. Ο Αρτάμο ίσως, τελικά, να ήταν πιο ευρηματικός απ'ό,τι φανταζόμουν. Ίσως να κατάφερνε να πραγματοποιήσει και το όνειρό του –το οποίο, προσωπικά,

θεωρούσα τρελό–, να μπει στη Συντεχνία των Διαμορφωτών και να γίνει Γυρολόγος. Μάλλον, είχα υποτιμήσει τον αδελφό μου παλιότερα…

Η *Νησιώτισσα*, πλέοντας βόρεια, πέρασε κοντά από την ακτή Λό'ορ-βακ. Δεν την πλησίασε, βέβαια, γιατί λέγεται πως κίνδυνοι ελλοχεύουν εκεί, όμως η απόσταση δεν ήταν τόσο μεγάλη ώστε να μη μπορώ να δω ώς αυτήν. Η ημέρα ήταν καθαρή· οι ήλιοι λαμποκοπούσαν στον ουρανό και δεν υπήρχε ομίχλη. Οι βάλτοι Λό'ορ-θιλ απλώνονταν μέχρι εκεί όπου έφτανε η ματιά μου, πυκνοί, σκοτεινοί, και επικίνδυνοι. Και γεμάτοι Λό'ορ. Γεμάτοι Λό'ορ… Δεν είχα ποτέ ταξιδέψει σ'ετούτα τα μέρη, αλλά θα το ήθελα. Θα το ήθελα πολύ να καταδυθώ στους βάλτους και να παρατηρήσω τα Λό'ορ στο φυσικό τους περιβάλλον· διότι στα Ανοίγματα της Σερανβέλ τα εν λόγω όντα ήταν, αναμφίβολα, εκφυλισμένα. Στην πατρίδα τους, όμως, ήταν αγνά· βρίσκονταν στον τόπο όπου τα είχε προορίσει η φύση.

Όταν αφήσαμε πίσω μας την ακτή Λό'ορ-βακ και τους βάλτους Λό'ορ-θιλ, ο Καπετάν Νέλιερν με ρώτησε πού ήθελα να με αφήσει. Ο αδελφός μου δεν του είχε πει· του είχε δηλώσει πως εγώ θα αποφάσιζα το λιμάνι που θα κατέβαινα απ'το σκάφος.

«Στη Σέλβιργκιμ, Καπετάνιε,» αποκρίθηκα. «Στη Σέλβιργκιμ θα κατεβώ.» Στη νοτιότερη από τις Τρεις Πόλεις, η οποία βρίσκεται βόρεια των Λό'ορ-θιλ. Θα κατάφερνα να βρω έναν τρόπο για να ζήσω εκεί και, συγχρόνως, θα εξερευνούσα και τους βάλτους. Θα μάθαινα ό,τι ήταν να μάθω για τα Λό'ορ. Θα μάθαινα όσα δεν είχε μάθει ποτέ κανείς γι'αυτά τα αινιγματικά και τόσο ενδιαφέροντα πλάσματα.

Στο λιμάνι της Σέλβιργκιμ αποβιβάστηκα και ξεκίνησα την καινούργια μου ζωή… και, σύντομα, ανακάλυψα ότι η *παλιά* μου ζωή θα μου έλειπε όσο τίποτα. Μάλιστα, υπήρξαν και φορές που σκέφτηκα πως ίσως να ήταν καλύτερα αν είχα ζήσει δεκαπέντε χρόνια δούλος, παρά να ζήσω δια βίου εξόριστος. Στις Τρεις Πόλεις, αρχικά, κανείς δε φαινόταν να με θέλει γι'αυτό που ήμουν.

Το πρώτο πράγμα που προσπάθησα να κάνω ήταν ν'ανοίξω ένα κατάστημα ως αλχημιστής: αλλά, ασφαλώς, η Συντεχνία των Αλχημιστών των Τριών Πόλεων δε μου το επέτρεψε. Έπρεπε, είπαν, να είμαι μέλος τους για να το ανοίξω. Οι αλχημιστές από άλλες περιοχές απαγορευόταν ν'ανοίγουν καταστήματα στις Τρεις Πόλεις· και πόσο μάλλον ένας αλχημιστής από τη *Σερανβέλ*. (Ήταν πασιφανές πως δεν τους συμπαθούν και πολύ τους Σερανβέλιους.) Τους εξήγησα πως είχα φύγει από την Πόλη των Ανοιγμάτων μόνιμα, και δε σκόπευα να επιστρέψω. Θα ήμουν πρόθυμος να γίνω μέλος της Συντεχνίας τους, αν μου το επέτρεπαν. Εκείνοι μού έκαναν μερικές ερωτήσεις και μου ζήτησαν κάποια έγγραφα. Στις ερωτήσεις τούς απάντησα, αλλά έγγραφα δεν είχα να τους δώσω. Δε με δέχτηκαν στη Συντεχνία. Διαμαρτυρήθηκα. Ρώτησα γιατί. Ήμουν καλός στην τέχνη μου. Ήξερα, σίγουρα, όσα κι αυτοί για την αλχημεία. Οι τρεις επίτροποι της Συντεχνίας, που είχαν

σταλεί για να μου μιλήσουν, γέλασαν και μου είπαν πως λυπόνταν αλλά δεν ήταν δυνατόν να μπω στους κύκλους τους. Τους ρώτησα τι έπρεπε να κάνω για να με δεχτούν. Αποκρίθηκαν πως οι γνώσεις μου δεν είχαν κριθεί επαρκείς. Το οποίο, ασφαλώς, ήταν γελοίο. Οι γνώσεις μου *ήταν* επαρκείς· ίσως, μάλιστα, να γνώριζα περισσότερα πράγματα κι από αυτούς σε κάποια αλχημικά θέματα. Δε με είχαν δεχτεί από κακία, επειδή ήμουν Σερανβέλιος και τους Σερανβέλιους τούς αντιπαθούν. Τους υποσχέθηκα ότι θα επέστρεφα, και έφυγα από τον Οίκο της Συντεχνίας στη Σέλβιργκιμ.

Έπρεπε, λοιπόν, να βρω, για την ώρα τουλάχιστον, άλλη δουλειά, προκειμένου να επιβιώσω στις Τρεις Πόλεις.

Τελικά, αναγκάστηκα να κάνω *πολλές* δουλειές, καθώς καμία δεν έμοιαζε ικανή να με κρατήσει για πολύ. Εργάστηκα ως σερβιτόρος σε ταβέρνες και πανδοχεία· ως αχθοφόρος στο λιμάνι· ως κατάσκοπος για έναν ευγενή που ήθελε να μάθει τι έκανε και ποιον συναντούσε ένας αντίπαλός του· και ως μαντατοφόρος (έτσι ταξίδεψα σ'όλες τις Τρεις Πόλεις, παραπάνω από μία φορά: από τη Σέλβιργκιμ στη Βένμιρχ στην Άγκραμ, και πίσω πάλι). Δεν ξέχασα, όμως, εκείνο που πραγματικά ήθελα να ασκήσω: την τέχνη της αλχημείας. Όταν μάζεψα αρκετά χρήματα ώστε να μπορώ ν'αγοράσω ένα σπίτι στη Βένμιρχ (ναι, προτίμησα τη Βένμιρχ από τη Σέλβιργκιμ), ένα σπίτι που περισσότερο καλύβα ήταν, έστησα ένα πρόχειρο αλχημικό εργαστήρι στο υπόγειό του, εν γνώσει μου πως, αν η Συντεχνία κάπως πληροφορείτο γι'αυτό, θα με έδιωχναν από τις Τρεις Πόλεις. Συγχρόνως, συνέχιζα να εργάζομαι όπου μπορούσα να βρω δουλειά. Έκανα ακόμα και κήρυκας κάποτε· αλλά, ευτυχώς, όχι για πολύ, μιας κι ο λαιμός μου δεν το άντεχε.

Το καλό μ'όλες αυτές τις δουλειές που άλλαξα ήταν ότι γνώρισα διάφορους ανθρώπους: ανθρώπους από τα πιο ψηλά στρώματα της κοινωνίας των Τριών Πόλεων μέχρι τα πιο χαμηλά· ανθρώπους περιθωριακούς και ανθρώπους που βρίσκονταν στην καρδιά των γεγονότων. Το κακό ήταν ότι δύο φορές προσπάθησαν να με ξυλοκοπήσουν και μία να με δολοφονήσουν. Ευτυχώς, μόνο ο ένας ξυλοδαρμός ήταν επιτυχής: Ο ευγενής που κατασκόπευα με κατάλαβε και έστειλε τέσσερις μπράβους του να με στριμώξουν στο λιμάνι και να μου δώσουν ένα γερό μάθημα. Ύστερα, μου πρότεινε να δουλέψω γι'αυτόν, και δέχτηκα. Ο άλλος ξυλοδαρμός επιχειρήθηκε από δύο σερβιτόρες του πανδοχείου «*Ο Κόκκινος Βάτραχος*», στην Άγκραμ, τον καιρό που εργαζόμουν εκεί. Η αφορμή δόθηκε όταν οι σερβιτόρες έμαθαν ότι είχα κοιμηθεί και με τις δύο, κατά περίσταση. Κατόπιν αυτού του δυσάρεστου γεγονότος εγκατέλειψα την πόλη.

Πίσω από την απόπειρα δολοφονίας ποτέ δεν έμαθα ποιος ήταν κρυμμένος, όμως πιστεύω πως προσπάθησαν να με σκοτώσουν επειδή μετέφερα ένα συγκεκριμένο απόρρητο μήνυμα ως μαντατοφόρος. Καθώς ταξίδευα επάνω στο άλογό μου (ναι, με είχαν εφοδιάσει και με άλογο τότε), από τη Βένμιρχ προς τη Σέλβιργκιμ, κάποιος επιχείρησε να με τοξέψει. Αστόχησε παρά τρίχα, κι εγώ κατευθύνθηκα

προς το κοντινότερο φυλάκιο της Συμμαχίας των Τριών Πόλεων, αναζητώντας ασφάλεια, την οποία και βρήκα.

Τα είχα καταφέρει αρκετά καλά με τη ζωή μου, σε γενικές γραμμές. Ειδικά αν σκεφτεί κανείς ότι είχα έρθει σε τούτα τα μέρη χωρίς πολλά χρήματα, χωρίς γνώσεις για το ποιος-είναι-ποιος στις Τρεις Πόλεις, χωρίς γνώσεις για το πού-είναι-τι, και χωρίς να μπορώ να εξασκήσω την τέχνη που ήξερα καλύτερα απ'όλες, την αλχημεία. Συν τοις άλλοις, ήμουν και Σερανβέλιος: πράγμα που σημαίνει ότι οι ντόπιοι των Τριών Πόλεων μπορούσαν να με θεωρούν από ύποπτο (λόγω της εξορίας μου) έως κατάσκοπο ξένων συμφερόντων.

Αυτά καθόμουν κι αναλογιζόμουν, ένα βράδυ στο καινούργιο μου σπίτι, στη Βένμιρχ. Κάπνιζα την πίπα μου και κοίταζα το λιμάνι, έξω από το παράθυρο, προσπαθώντας να πείσω τον εαυτό μου ότι όλα πήγαιναν καλά, ότι η ζωή μου ήταν εντάξει. Ωστόσο, δεν τα κατάφερνα. Πεθυμούσα τη Σερανβέλ: τους δρόμους της με τα Ανοίγματα, το Μεγάλο Παζάρι και τη Συνοικία των Δηλητηρίων, τον Μεγάλο Κήπο, το Παλιό Φρούριο, που σε κοίταζε από ψηλά όταν διέσχιζες την Οδό της Μούχλας… Και ήθελα να εξασκήσω, πάλι, την τέχνη μου ως αλχημιστής, όχι μονάχα όποτε τύχαινε να προλάβω, στα υπόγεια του νέου μου σπιτιού, αλλά κανονικά, σαν εργασία, επί πληρωμή. Επίσης, ήθελα να ασχοληθώ με τα Λό'ορ, τα οποία ήταν πάντοτε το πάθος μου… και οι βάλτοι Λό'ορ-θιλ δε βρίσκονταν μακριά από εδώ.

Θα μπορούσα, άραγε, να ταξιδέψω ώς εκεί;

Άρχισα να σκέφτομαι τι θα χρειαζόταν να πάρω μαζί μου, και δεν κοιμήθηκα πολύ εκείνη τη νύχτα.

Μετά από ένα δεκαπενθήμερο, έφυγα από τη Βένμιρχ και ξεκίνησα για τους βάλτους επάνω σ'ένα άλογο. Καθοδόν, πέρασα από τη Σέλβιργκιμ, και από εκεί αγόρασα τα τελευταία πράγματα που πίστευα ότι θα μου χρειάζονταν. Ταξίδεψα μερικές ημέρες και, τελικά, έφτασα σ'ένα παραλιακό χωριό το οποίο βρισκόταν κοντά στη βόρεια άκρη των Λό'ορ-θιλ. Ονομαζόταν Νά'αλκρικ.

Οι κάτοικοί του δεν ήταν πολύ φιλικοί. Ήταν κλειστοί και έμοιαζαν να υποψιάζονται τους ταξιδιώτες. Όμως μία συμβουλή μού την έδωσαν: να μην πάω στους βάλτους, γιατί όποιος έχει πάει εκεί έχει χαθεί και κανείς δεν τον έχει ξαναδεί.

«Εσείς ποτέ δεν πηγαίνετε;» τους ρώτησα. «Ούτε στις παρυφές του;» Θα μου έκανε εντύπωση αν απαντούσαν *ναι*. Δεν μπορεί κάποιοι οι οποίοι βρίσκονταν τόσο *κοντά* στους βάλτους να μην είχαν μπει, έστω και λίγο, μέσα σ'αυτούς. Δεν μπορεί να μην ήξεραν *τίποτα* για το πώς είναι ασφαλέστερο να τους διασχίζει κανείς.

Και είχα δίκιο. Οι κάτοικοι του Νά'αλκρικ είχαν, όντως, διεισδύσει ώς ένα σημείο των ελών και γνώριζαν πώς όφειλε να κινηθεί ένας ταξιδιώτης, προκειμένου να είναι ασφαλής. «Αν και κανείς δεν είναι ποτέ 'σφαλής κει μέσα,»

μου τόνισε ένας γέρος. «Ήχασα τον ξάδερφό μου κει μέσα, όταν ήμην νιος. Τονε φάγανε, τονε καταβροχθίσανε, οι Φωνές να τονε φυλάνε όπου κι αν είν' τώρα.»

Οι Φωνές. Δεν ήταν η πρώτη φορά που άκουγα τούτο το όνομα. Όταν έκανα τον μαντατοφόρο και ταξίδευα πολύ, το είχα ξανακούσει, από μια ερημίτισσα, μια γυναίκα αυτοαποκαλούμενη «μάγισσα», η οποία ισχυριζόταν πως μπορούσε ν'αντιληφτεί αυτές τις Φωνές. Της ζήτησα να μου εξηγήσει περισσότερα, κι εκείνη μού απάντησε: «Οι άνθρωποι των Τριών Πόλεων» (σαν να μην ήταν η ίδια από τις Τρεις Πόλεις) «λατρεύουν τους νεκρούς. Πιστεύουν ότι από εκεί όπου πηγαίνουν μας παρακολουθούν, κι επίσης λένε: *Οφείλουμε σέβας στους νεκρούς, διότι είναι περισσότεροι από εμάς.*» (Χαμογέλασα, γιατί κι εγώ το είχα ακούσει να το λένε αυτό στις Τρεις Πόλεις και, για να είμαι ειλικρινής, το θεωρούσα κάπως αφελές.) «Πού πηγαίνουν, όμως, οι νεκροί, ταξιδιώτη; Πού πηγαίνουν, πραγματικά; Στον Άλλο Κόσμο, που αναφέρει η θρησκεία των Τριών Πόλεων; Ο οποίος Άλλος Κόσμος είναι μακριά, πολύ μακριά, από τον δικό μας;» Η γυναίκα γέλασε, καθώς καθόμασταν αντικριστά μες στην ερημιά, με μια φωτιά αναμμένη ανάμεσά μας. Τα μάτια της γυάλισαν, τρομακτικά. «Κάνουν λάθος, ταξιδιώτη. Ο 'Άλλος Κόσμος' δεν είναι καθόλου μακριά από τον δικό μας. Είναι… γύρω μας.» Κοίταξε τριγύρω, σαν να ήθελε να τονίσει τα λόγια της, ή σαν πραγματικά να μπορούσε να δει κάτι εκεί, στον ίδιο τον αέρα. «Παντού γύρω μας.» Άθελά μου, ρίγησα. «Παντού γύρω μας είναι οι Φωνές, και οι νεκροί βρίσκονται κάπου ανάμεσά τους. Αλλά οι *δικές τους* φωνές είναι πολύ, πολύ αδύναμες· δεν ακούγονται. Οι Φωνές τις πνίγουν.»

Η γυναίκα είναι τρελή, είχα σκεφτεί, μα δεν είχα μιλήσει, συνεχίζοντας σιωπηλά το λιτό μου βραδινό και πίνοντας μια γουλιά κρασί.

«Οι Φωνές…» είπα, επί του παρόντος, στον γέροντα του Νά'αλκρικ. «Ακούς τις Φωνές;»

Εκείνος κούνησε το κεφάλι. «Όχι, μα ο ξάδερφός μου τσι άκουγε. Έτσ' ήλεγε. *Τσι ακούω,* ήλεγε!»

Το επόμενο πρωί, μπήκα στους βάλτους Λό'ορ-θιλ, ακολουθώντας πιστά τις συμβουλές που μου είχαν δώσει οι χωρικοί. Δεν διείσδυσα πολύ μέσα· προτίμησα να μείνω στα μέρη των ελών που γνώριζαν και οι κάτοικοι του Νά'αλκρικ, προσπαθώντας να… εγκλιματιστώ, προτού προχωρήσω περισσότερο. Προσπαθώντας να *καταλάβω* τους βάλτους, όπως καταλαβαίνει κανείς τις λειτουργίες ενός ζωντανού –αλλά άγνωστου για αυτόν– οργανισμού.

Φυσικά, δεν συνάντησα ούτε τα κόπρανα ενός Λό'ορ.

Οι μέρες άρχισαν να διαδέχονται η μία την άλλη, καθώς περιπλανιόμουν στους βάλτους και επέστρεφα στο χωριό. Είχα απορροφηθεί από τη μελέτη μου και ο χρόνος έμοιαζε να μη μετρά. Εν τω μεταξύ, οι κάτοικοι του Νά'αλκρικ ανέπτυξαν μια συμπάθεια για εμένα, την οποία οφείλω να πω πως δεν είχα κάνει τίποτα για να κερδίσω. Το γεγονός ότι, συνέχεια, με έβλεπαν να επισκέπτομαι το χωριό τους και, μετά, να χάνομαι, πάλι, μέσα στα μυστηριώδη και επικίνδυνα έλη είχε

γεννήσει συναισθήματα εντός τους για εμένα. Με θεωρούσαν, κατά κάποιο τρόπο, δικό τους άνθρωπο. Μου έδιναν, πλέον, φαγητό δίχως να χρειάζεται να τους προσφέρω χρήματα (όχι πως είχαν καμία ανάγκη για χρήματα, έτσι κι αλλιώς, εδώ απομονωμένοι όπου ζούσαν), και μου ζητούσαν να τους διηγούμαι αυτά που έβλεπα στους βάλτους. Εγώ τους τα έλεγα, χωρίς να ψεύδομαι. Τους έλεγα τα πράγματα όπως ένας μελετητής, που δεν τον ενδιαφέρει ο μύθος μα μονάχα η αλήθεια. Κι αυτό τούς έκανε να με θαυμάζουν. Είχα γίνει ο μάγος τους. *Ο μάγος του Νά'αλκρικ*, έτσι με αποκαλούσαν, πράγμα το οποίο με έκανε να χαμογελάω. Είχα αρχίσει να τους συμπαθώ κι εγώ.

Η μελέτη μου των βάλτων Λό'ορ-θιλ και των Λό'ορ δεν κράτησε, απλά, περισσότερο απ'ό,τι περίμενα· κράτησε πολύ, πολύ, *πολύ* περισσότερο. Όχι ημέρες. Ούτε καν μήνες. Αλλά *χρόνια.* Τρία, κατά τη διάρκεια των οποίων, εκτός από «μάγος του Νά'αλκρικ», είχα, ουσιαστικά, γίνει και ερημίτης. Τα μαλλιά μου είχαν μακρύνει όσο ποτέ, και τα γένια μου επίσης· και δεν έμπαινα στον κόπο να κουρευτώ ή να ξυριστώ. Μονάχα τα Λό'ορ με απασχολούσαν εκείνη την περίοδο της ζωής μου, και τα παρατηρούσα όπως, υποθέτω, δεν τα είχε κανείς παρατηρήσει ποτέ.

Πρώτα απ'όλα χρειάστηκε να μάθω τα έλη καλά, ώστε να μην πέφτω στις παγίδες τους και ώστε να δω τι μπορούσαν να μου προσφέρουν: τι φυτά φύτρωναν εκεί, τι ζώα ζούσαν, και τι ουσίες έβγαιναν· ήμουν βέβαιος ότι τα πάντα θα μου φαίνονταν χρήσιμα. Μετά, έπρεπε να εφεύρω έναν τρόπο παρακολούθησης των Λό'ορ, και δεν υπάρχει, ίσως, τίποτα δυσκολότερο στον κόσμο απ'το να κατασκοπεύεις τα Λό'ορ μέσα στο φυσικό τους περιβάλλον· διότι, όπως όλοι οι ενασχολούμενοι μ'αυτά γνωρίζουν, τα εν λόγω πλάσματα έχουν εξαιρετικές χαμαιλεοντικές ιδιότητες. Γίνονται ένα με τους βάλτους, ξεγελώντας το μάτι, μέχρι που να είναι πολύ αργά: μέχρι, δηλαδή, να σου έχουν χιμήσει και να σε έχουν δαγκώσει με τα δηλητηριώδη τους δόντια.

Επομένως, χρειαζόμουν κάτι που ή θα ισχυροποιούσε την όρασή μου ή θα αφαιρούσε από τα Λό'ορ τις χαμαιλεοντικές τους ιδιότητες. Το δεύτερο, παρά τις έρευνές μου, ανακάλυψα πως ήταν αδύνατο να εφεύρω. Και το πρώτο επίσης.

Υπήρχε, όμως, κάτι άλλο το οποίο πιθανώς να μου φαινόταν χρήσιμο. Ένα μίγμα που δεν ισχυροποιούσε την όραση, αλλά την *αλλοίωνε*. Σ'έκανε να βλέπεις τον κόσμο σε αποχρώσεις του κόκκινου και του γαλάζιου· κι έτσι, καθώς τα χρώματα λιγόστευαν για εσένα, τα Λό'ορ δεν μπορούσαν, πλέον, να σου κρυφτούν το ίδιο εύκολα.

Ωστόσο, υπήρχε κι ένα πρόβλημα: το μίγμα αυτό –το οποίο φτιαχνόταν από ελοχαρή φυτά, ζωτικά υγρά, και οινοπνεύματα, και δεν ήταν καθόλου, μα καθόλου, εύγευστο– προκαλούσε πονοκεφάλους και ζαλάδες, και κατά τη διάρκεια της επίδρασής του στην όραση και αρκετές ώρες ύστερα απ'αυτήν.

Επίσης, είχα την υποψία πως, αν κάποιος χρησιμοποιούσε πολύ συχνά το συγκεκριμένο μίγμα, οι πονοκέφαλοι και οι ζαλάδες πιθανώς να γίνονταν μόνιμα.

Προσπάθησα να βρω κάποια άλλη ουσία, που, αν την έριχνα μέσα στο μίγμα, θα μείωνε σε ένταση, ή θα διέλυε τελείως, τα αρνητικά του αποτελέσματα. Μετά από πολλές δοκιμές, κατάφερα κάτι. Όχι ακριβώς αυτό που ήθελα, αλλά ήταν αρκετό για να κάνω τη δουλειά μου. Οι πονοκέφαλοι και οι ζαλάδες που, τώρα, μου προκαλούσε το μίγμα δεν έρχονταν ούτε με την ίδια δύναμη όπως πριν ούτε με την ίδια συχνότητα. Έτσι, χρησιμοποιώντας το, μπόρεσα να παρακολουθήσω τα Λό'ορ και να μάθω όλες τους τις συνήθειες: πού έφτιαχναν τις φωλιές τους, τι έτρωγαν και τι δεν έτρωγαν, πώς κυνηγούσαν, πώς ζευγάρωναν, και πώς συμβίωναν μεταξύ τους αλλά και μεταξύ των υπόλοιπων ζώων των βάλτων.

Καιρός πέρασε ενώ τα παρατηρούσα, γοητευμένος.

Ορισμένες φορές κινδύνεψα να με καταλάβουν. Άλλες φορές, πάλι –λιγότερες ευτυχώς–, κινδύνεψα να με δαγκώσουν με τα δηλητηριώδη τους δόντια. Τίποτα, όμως, δε θα μ'έκανε να παρατήσω τη μελέτη μου, μέχρι να μάθω τα *πάντα* γι'αυτά. Τα πάντα.

Τα έλη δεν αποτελούσαν, πλέον, εμπόδιο για εμένα. Μπορούσα να βαδίζω μέσα τους όπως και στο σπίτι μου. Είχα ανακαλύψει κάθε τους κρυφό κίνδυνο, κάθε τους παγίδα, κάθε τους μονοπάτι. Κατά μία έννοια, *ήταν* το σπίτι μου, έτσι ερημίτης όπως είχα γίνει.

Ωστόσο, δε γνώριζα όλα τα μέρη των Λό'ορ-θιλ· κάθε άλλο: είχα πολλά ακόμα να μάθω. Και μια μέρα, ή πιο συγκεκριμένα ένα απόγευμα του φθινοπώρου, ενώ οι ήλιοι έγερναν ο ένας προς την Ανατολή κι ο άλλος προς τη Δύση, τα Λό'ορ με οδήγησαν σ'ένα μέρος όπου δεν είχα ξαναβρεθεί, μέσα σε μια κοιλότητα του ελώδους εδάφους.

Κι εκεί είδα τα ερείπια κάποιου πανάρχαιου οικοδομήματος. Μερικά απομεινάρια τοίχων και κολονών, τα οποία ξεπρόβαλλαν από τα βαλτώδη νερά και ήταν τυλιγμένα με βρύα και λειχήνες. Τα Λό'ορ μαζεύονταν γύρω τους, καθώς το φως της ημέρας τελείωνε και η νύχτα έπεφτε. Εγώ έμεινα κρυμμένος πίσω από ένα χαμόδεντρο, παρατηρώντας… και προσέχοντας δύο πράγματα:

Η πέτρα από την οποία ήταν φτιαγμένα τα απομεινάρια των τοίχων και των κολονών ήταν διαφορετική από τις υπόλοιπες πέτρες που έβλεπα. Πρέπει να είχε άλλο χρώμα, μα, τώρα, καθώς βρισκόμουν υπό την επίδραση του μίγματος οράσεως, δεν μπορούσα να διακρίνω για τι χρώμα επρόκειτο. Πάντως, ό,τι κι αν ήταν, έκανε έντονες αποχρώσεις. Ήμουν σίγουρος για τούτο, γιατί νόμιζα πως το έβλεπα να *πάλλεται*, κατά κάποιο τρόπο.

Το δεύτερο πράγμα που πρόσεξα ήταν πως τα Λό'ορ δεν συγκεντρώνονταν, απλά, γύρω από το ερείπιο, αλλά έτριβαν τις μουσούδες τους επάνω στα χαλάσματα. Παραξενεύτηκα. Αναρωτήθηκα τι σημασία μπορεί να είχε γι'αυτά το ασυνήθιστο πέτρωμα. Αναμφίβολα, διέγειρε κάποια από τις αισθήσεις τους, με

τρόπο που καμία άλλου είδους πέτρα δεν τη διέγειρε· διότι δεν τα είχα ξαναδεί να κάνουν κάτι τέτοιο –να τρίβουν τις μουσούδες τους επάνω σε πέτρες– σε κανένα άλλο μέρος των ελών.

Γοητευμένος από το μαγευτικό θέαμα –πρέπει να ήταν καμια ντουζίνα Λό'ορ που εκτελούσαν, συγχρόνως, ετούτη την εξωτική ιεροτελεστία, καθώς το τελευταίο φως της ημέρας έπεφτε στους βάλτους–, ζύγωσα, για να κοιτάξω πιο καλά τι γινόταν. Πλησίασα ώς εκεί όπου έκρινα ότι θα ήμουν ασφαλής, ώς εκεί όπου οι παρατηρήσεις μου μου είχαν δείξει ότι τα Λό'ορ δεν στρέφονται εναντίον σου, παρά μονάχα σε πολύ ιδιαίτερες περιπτώσεις (κατά τις οποίες η αλήθεια ήταν πως δεν ήξερα τι τα έκανε εχθρικά προς εμένα· σίγουρα, δεν φερόμουν με διαφορετικό τρόπο απ'ό,τι οποιαδήποτε άλλη φορά). Τώρα, όμως, κάτι μού έλεγε πως, ακόμα και περισσότερο να πλησίαζα, πάλι ασφαλής θα ήμουν. Τα Λό'ορ έμοιαζαν νάναι πολύ απασχολημένα με το να τρίβουν τις μουσούδες τους πάνω στις πέτρες απ'τις οποίες ήταν οικοδομημένα τα ερείπια. Σαν να υπήρχε κάποια… κάποια *σύνδεση* ανάμεσά τους. Σαν οι πέτρες να επικοινωνούσαν με τα πλάσματα, ή τα πλάσματα με τις πέτρες.

Κοίταζα, αποσβολωμένος, ξέροντας πως βρισκόμουν ενώπιον ενός θαύματος της φύσης. Κάτι τόσο σπάνιο που αμφέβαλλα αν κανείς άλλος άνθρωπος της τελευταίας εκατονταετίας το είχε αντικρίσει.

Περίμενα, για να δω πότε θα τελείωνε η ιεροτελεστία των Λό'ορ· και χρειάστηκε να περιμένω ώς τα μεσάνυχτα, που και τα τέσσερα φεγγάρια βρίσκονταν ψηλά στον ουρανό, μισοκρυμμένα πίσω από πυκνά σύννεφα. Τότε, τα πλάσματα αποχώρησαν από τα ερείπια, σκόρπισαν μέσα στους βάλτους, έγιναν ένα μ'αυτούς, κι εξαφανίστηκαν από τα μάτια μου, τα οποία δεν ήταν, πλέον, υπό την επίδραση του μίγματος οράσεως. Η ισχύς του είχε τελειώσει εδώ και μία ώρα και, τώρα, έβλεπα τον κόσμο, πάλι, κανονικά, ενώ μια ελαφριά ημικρανία ροκάνιζε τη δεξιά μεριά του κεφαλιού μου.

Το πέτρωμα των χαλασμάτων, παρατήρησα, είχε λευκό χρώμα και έκανε γαλάζιες αποχρώσεις καθώς το χτυπούσε το φεγγαρόφωτο. Φαινόταν πολύ έντονα μέσα στη νύχτα, ακόμα και μισοκρυμμένο από τα μούσκλια και τις λειχήνες.

Ήμουν βέβαιος πως αυτό που αντίκριζα ήταν κάτι εξαιρετικά σπάνιο. Κάτι που, αναμφίβολα, είχε να κάνει με υπερφυσικές δυνάμεις, σαν τη Φλόγα, ή τις Φωνές, ή τα Πνεύματα των Ερσαγκμόριων.

Για μερικές στιγμές έμεινα στη θέση μου, νιώθοντας μουδιασμένος, μην ξέροντας αν θα ήταν συνετό να πλησιάσω ή αν θα ήταν καλύτερα να γυρίσω και να φύγω. Τελικά, η περιέργειά μου νίκησε το δέος μου, και πλησίασα.

Άπλωσα το χέρι μου και, περνώντας τα δάχτυλά μου ανάμεσα από τα αναρριχώμενα φυτά, άγγιξα το παράξενο πέτρωμα. Στην αφή δεν είχε καμία ιδιαίτερη διαφορά από οποιαδήποτε άλλη πέτρα· μέσα του, όμως… μέσα του, νόμιζα ότι μπορούσα να αισθανθώ κάποια *δύναμη*· και ο νους μου γέμισε με

απόμακρες φωνές, που δεν μπορούσα να καταλάβω σε τι γλώσσα μιλούσαν, δεν μπορούσα καν να διακρίνω αν έλεγαν κάτι ευφυές ή αν μούγκριζαν σαν θηρία.

Από πού έρχονταν; Από το εσωτερικό της πέτρας; Και τι ήταν; Πρέπει να είχαν κάποια σχέση με τις Φωνές…

Πήρα το χέρι μου από την πέτρινη επιφάνεια και έπαψαν να μου μιλάνε. Προχώρησα πιο μέσα στα πανάρχαια χαλάσματα και, επάνω σε μια λίθινη πλάκα, είδα πεσμένο ανάσκελα το σκέλεθρο κάποιου. Τα ρούχα του ήταν κουρελιασμένα και η σάρκα του λιωμένη· τα κόκαλά του προεξείχαν, σπασμένα σε πολλά σημεία, και η μορφή του ήταν εφιαλτική στο φως των φεγγαριών. Τον είχαν, άραγε, κατασπαράξει τα Λό'ορ;

Και ποιος ήταν; Ποιος άνθρωπος, εκτός από εμένα, είχε φτάσει τόσο βαθιά στους Λό'ορ-θιλ; Και γιατί; Ετούτα τα μέρη αποφεύγονταν από τους πάντες. Δεν έπρεπε να είσαι και πολύ καλά στα λογικά σου για να έρχεσαι στους πιο επικίνδυνους βάλτους της περιοχής (ίσως και του κόσμου) –πράγμα το οποίο, βέβαια, έλεγε κάτι για εμένα, αλλά δεν ήθελα τότε να επικεντρωθώ σ'αυτό. Τρελός ή σώφρων, θα μάθαινα όλα τα μυστικά των Λό'ορ. Μετά τη φυγή μου από τη Σερανβέλ, δε μου έμενε τίποτε άλλο (ή έτσι, τότε, πίστευα· δεν είχαν ακόμα περάσει σκέψεις εκδίκησης από το νου μου, παρά μόνο ως άπιαστα όνειρα).

Πλησίασα τον νεκρό και στάθηκα από πάνω του, ατενίζοντάς τον. *Ποιος είσαι;* αναρωτήθηκα. *Μελετητής κι εσύ, σαν εμένα; Και τι σε σκότωσε; Για να φτάσεις ώς εδώ, πρέπει να είχες βρει τρόπο ν'αποφεύγεις τα Λό'ορ… ή, μήπως, όχι;*

Μετά, παρατήρησα ότι η αγκράφα της κάπας του ήταν μπρούντζινη και λαξεμένη στο σχήμα φύλλου, και κατάλαβα ποιος ήταν. Ο ξάδελφος του γέροντα από το Νά'αλκρικ. Προτού φύγω απ'το χωριό, ο γέρος μού είχε πει να ψάξω γι'αυτόν. *«Θα τονε καταλάβεις απ'την πιάστρα τση κάπας ντου. Μπρούντζιν' είναι, και σαν φύλλο καμωμένη.»*

Ναι, τον είχα βρει. Οι Φωνές εδώ τον είχαν οδηγήσει, λοιπόν, σε τούτα τα ερείπια. Κάποια δύναμη, σίγουρα, φόρτιζε αυτό το μέρος. Ακόμα κι αν στην αρχή το αμφισβητούσα έστω και λίγο, τώρα δεν υπήρχε σκιά αμφιβολίας στο μυαλό μου.

Και τι θα έκανα με το θησαυρό που είχα ανακαλύψει; Γιατί για θησαυρό επρόκειτο. Ένα θησαυρό μαγείας και αποκρυφισμού.

Ίσως αυτές οι πέτρες να ήταν το κλειδί που έψαχνα όλη μου τη ζωή: το κλειδί για να ξεκλειδώσω την πόρτα της επικοινωνίας με τα Λό'ορ.

Κοίταξα γύρω μου και βρήκα μια πέτρα που μπορούσα να κουβαλήσω. Την πήρα και πήγα σ'ένα ασφαλές μέρος των ελών, ώστε να αναπαυθώ για το βράδυ.

Τις επόμενες ημέρες, κυρίως σκεφτόμουν πώς να χρησιμοποιήσω το εύρημά μου, το οποίο, κάθε φορά που το άγγιζα, μου μουρμούριζε ακαταλαβίστικα πράγματα από τα βάθη κάποιας αόρατης ψυχικής αβύσσου. Τελικά, αποφάσισα να επιστρέψω στο Νά'αλκρικ, όπου, έχοντας στήσει ένα μικρό εργαστήρι, έσπασα τον

λίθο και τον λάξεψα έτσι ώστε να φτιάξω ένα δαχτυλίδι. Ήταν άκομψα καμωμένο –γιατί δεν είμαι λαξευτής· αλχημιστής είμαι–, αλλά τη δουλειά του θα την έκανε. Ή, τουλάχιστον, έτσι ήλπιζα.

Το πρωί έφυγα, πάλι, από το χωριό, δίχως να αποχαιρετήσω κανέναν (οι κάτοικοι με σέβονταν και με άφηναν στην ησυχία μου, κι αυτό το εκτιμούσα, καθώς η απομόνωση ήταν απαραίτητη για τις μελέτες μου), και μπήκα στους βάλτους, αναζητώντας και βρίσκοντας με ευκολία –μιας και ήξερα ακριβώς τι έπρεπε να κάνω και πού να πάω– ένα μοναχικό Λό'ορ. Για μερικές στιγμές, στάθηκα αντίκρυ του, ατενίζοντάς το, χωρίς να κινούμαι· κι εκείνο έκανε το ίδιο: με κοιτούσε, ακίνητο, αγαλματωμένο. Δεν ήρθε καταπάνω μου, να μου επιτεθεί, αλλά ούτε γύρισε να φύγει. Σαν να έβλεπε, ή να ένιωθε, κάτι που δεν περίμενε να δει, ή να νιώσει, εδώ.

Ύψωσα το αριστερό μου χέρι, στον μέσο του οποίου ήταν περασμένο το πέτρινο δαχτυλίδι.

Τα μάτια του Λό'ορ γυάλισαν στο μεσημεριανό φως που περνούσε μέσα από τη βλάστηση των βάλτων. Με ζύγωσε, αργά στην αρχή, κι έπειτα γρηγορότερα. Το βλέμμα του ήταν εστιασμένο στο υψωμένο μου χέρι, και στο δαχτυλίδι εκεί.

Στάθηκε εμπρός μου, συρίζοντας, όχι άγρια αλλά μαλακά, σαν να ήθελε να με ρωτήσει κάτι, ή σαν να προσπαθούσε ν'ανοίξει συζήτηση μαζί μου. Κατέβασα το δαχτυλιδοφορεμένο μου χέρι και το άγγιξα στο κεφάλι. Εκείνο δε μου αντιστάθηκε, ούτε επιχείρησε να με δαγκώσει.

Επιτέλους! Επιτέλους, είχα βρει τρόπο να υποτάξω τα Λό'ορ!

Γέλασα μέσα στους βάλτους, βέβαιος ότι κανένας άνθρωπος δε με άκουγε, παρά μονάχα ερπετά, έντομα, μικρά και μεγάλα ελόβια ζώα, και, ασφαλώς, Λό'ορ.

Όταν επέστρεψα στο χωριό –έχοντας με δυσκολία διώξει από κοντά μου το Λό'ορ που είχα προσελκύσει–, κάθισα να σκεφτώ τι θα έκανα με το μυστικό που είχα ανακαλύψει. Πώς θα μπορούσα να το χρησιμοποιήσω προς όφελός μου; Πώς θα αντιδρούσε ένα Λό'ορ, αν το είχα συνεχώς πλάι μου;

Απαντήσεις δεν έρχονταν άμεσα στο μυαλό μου. Πάντως, για ένα ήμουν βέβαιος: ότι δεν ήθελα να κοινοποιήσω την καινούργια μου γνώση στους πάντες. Ήθελα να την κρατήσω για τον εαυτό μου. Εξάλλου, τα Λό'ορ ήταν ανέκαθεν το πάθος μου, και τώρα, που είχα βρει αυτές τις φορτισμένες πέτρες στα ερείπια και είχα φτιάξει ετούτο το δαχτυλίδι, δε θα μου άρεσε καθόλου να δω, ξαφνικά, κάθε αλχημιστή ή αρχοντίσκο να πηγαίνει στους βάλτους για να φτιάξει κι εκείνος ένα δαχτυλίδι ή φυλαχτό και να έχει ένα Λό'ορ κοντά του, σαν να επρόκειτο για σκύλο.

Τα Λό'ορ ήταν δικά μου.

Ήξερα, όμως, πολλά άλλα πράγματα, συνειδητοποίησα. Πολλά άλλα πράγματα που αφορούσαν και τα εν λόγω πλάσματα αλλά και τους Λό'ορ-θιλ. Κι αυτές τις γνώσεις μπορούσα να τις εκμεταλλευτώ για την απόκτηση χρημάτων, φήμης, και δύναμης.

Αναρωτήθηκα τι θα έλεγε *τώρα* για εμένα η Συντεχνία των Αλχημιστών στις Τρεις Πόλεις. *Τώρα*, που κατείχα γνώσεις τις οποίες αμφέβαλλα αν κατείχε έστω κι ένας απ'αυτούς.

Αποχαιρέτησα τους κατοίκους του Νά'αλκρικ –οι οποίοι έδειξαν να λυπούνται που θα με αποχωρίζονταν και προθυμοποιήθηκαν να με εφοδιάσουν για το σύντομό μου ταξίδι με περισσότερα πράγματα απ'ό,τι μπορούσα να κουβαλήσω– και επέστρεψα στη Σέλβιργκιμ, όπου επισκέφτηκα τον Οίκο της Συντεχνίας, *απαιτώντας* αυτή τη φορά, όχι *ζητώντας*, να γίνω μέλος. Τους δήλωσα πως *εγώ* είχα πιο πολλά να τους διδάξω απ'όσα είχαν εκείνοι να διδάξουν εμένα. Αυτό, αρχικά, τους εξόργισε, αλλά, τουλάχιστον, τους τράβηξε την προσοχή και θέλησαν να τους δώσω εξηγήσεις.

Έτσι, μπήκα στη Συντεχνία των Αλχημιστών των Τριών Πόλεων, κι όπως αποδείχτηκε δεν είχα λαθέψει στις υποθέσεις μου. Μονάχα άλλοι δύο εκτός από εμένα είχαν τολμήσει να περιπλανηθούν στους βάλτους Λό'ορ-θιλ, κι ο ένας ήταν νεκρός, εδώ και τριάντα-εφτά χρόνια. Ο άλλος ήταν ζωντανός και μεγαλύτερός μου, όμως ήξερε πολύ λιγότερα από εμένα, μιας και δεν είχε περάσει τόσο καιρό στα έλη όσο είχα περάσει εγώ, και δεν τα είχε ερευνήσει στο ίδιο βάθος. Έκανα αρκετές συζητήσεις μαζί του, καθώς και με άλλους αλχημιστές, αλλά δεν τους αποκάλυψα αμέσως όλα όσα ήξερα. Τους άφησα ν'αναρωτιούνται, και δημιούργησα μυστήριο γύρω από το άτομό μου, ώστε να με θεωρούν και σημαντικό και χρήσιμο. Για το παράξενο πέτρωμα, δε, ποτέ δεν τους είπα τίποτα. Αυτό θα ήταν πάντοτε το μυστικό μου.

Από τότε, απέκτησα μια θέση στις Τρεις Πόλεις, όχι ως τυχάρπαστος τυχοδιώκτης, αλλά ως ένας από τους νόμιμους αλχημιστές, οι οποίοι ήταν μια τάξη πολιτών από μόνοι τους και ακόμα κι οι άρχοντες τους σέβονταν. Οι αλχημιστές εδώ είχαν πολύ περισσότερη δύναμη απ'ό,τι στη Σερανβέλ. Τελικά, σκεφτόμουν, δεν είχα χάσει και πολλά που έφυγα από την τρισκατάρατη Πόλη των Ανοιγμάτων.

Ωστόσο, κάπου εντός μου, εξακολουθούσα να αισθάνομαι κάτι να με τριβελίζει. Κάτι που, ορισμένες φορές, ήταν επίμονο και έντονο, και δεν μπορούσα εύκολα να το διώξω. Έχοντας αποκτήσει μια ισχυρή κοινωνική θέση, κάμποσα χρήματα ώστε να μην έχω πρόβλημα να ζω, και αρκετή επιρροή ώστε οι άλλοι να με παίρνουν στα σοβαρά, είχα αρχίσει να σκέφτομαι την εκδίκηση.

Μόνος μου, όμως, δεν είχα τρόπο να εκδικηθώ κανέναν. Η αρχή έγινε όταν συνάντησα τη Λαντίρα…

Ήταν όμορφη και καλλίγραμμη. Τα μάτια μου σπάνια μπορούσαν να μείνουν μόνο σ'ένα μέρος του σώματός της, παρά γλιστρούσαν απ'το λαιμό της στα στήθη της, στη μέση, στους μηρούς της, στις κνήμες, και στα πόδια της. Τα χαρακτηριστικά του προσώπου της ήταν μικρά και κομψά, και τα μάτια της στενά. Τα μακριά, λεία, ξανθά της μαλλιά χύνονταν σαν χείμαρρος στους ώμους της. Σπάνια τα έδενε, αλλά, είτε δεμένα είτε λυτά, δεν μείωναν ούτε ενίσχυαν την

ομορφιά της· απλά, την έκαναν να φαίνεται το ίδιο όμορφη με διαφορετικό τρόπο. Από την πρώτη στιγμή που την αντίκρισα –πολύ προτού μάθω για το παρελθόν της, το οποίο δε διέφερε και τόσο από το δικό μου– ήθελα να πλαγιάσω μαζί της.

Στην αρχή, ερχόταν σε μένα για να προμηθευτεί αλχημικά παρασκευάσματα, κάθε τόσο. Μετά, υπήρχαν και φορές που ερχόταν μόνο για να συζητήσουμε, καθώς είχα αποδειχτεί ιδιαιτέρως εξυπηρετικός και ομιλητικός μαζί της· και τότε, έμαθα ότι καταγόταν κι εκείνη από τη Σερανβέλ και, μάλιστα, ήταν από αριστοκρατική οικογένεια, όπως μου είπε, πολύ, πολύ γενικά. Μέσα στον χρόνο γίναμε εραστές, και περάσαμε πολλές ευχάριστες ώρες οι δυο μας.

Κάποτε, της διηγήθηκα και την ιστορία μου. Της εξήγησα τι μου είχε συμβεί κι αναγκάστηκα να φύγω από την Πόλη των Ανοιγμάτων. «Κι από τότε, δεν έχω μάθει ούτε νέα του αδελφού μου. Δεν έχω κανέναν που να μπορώ να εμπιστευτώ για να πάρω πληροφορίες.»

«Έχω εγώ,» μου είπε η Λαντίρα, καθισμένη πλάι στο μεγάλο τζάκι του σπιτιού μου (που, πλέον, δεν ήταν εκείνη η καλύβα μπροστά στο λιμάνι της Βένμιρχ, αλλά μια αξιοπρεπής οικία σε μια από τις καλές συνοικίες της Σέλβιργκιμ) και τυλιγμένη σε μια κουβέρτα από τομάρι μαύρου λύκου. «Παρότι εξόριστη, έχω διατηρήσει πολλές από τις διασυνδέσεις της οικογένειες μου. Υπάρχουν άνθρωποι που ακόμα ίσως θα μας ήθελαν πίσω.»

«Ποιοι είστε; Και γιατί σας εξόρισαν;»

Η Λαντίρα μού είπε πως ανήκε στον Οίκο των Πυρίδρομων. «Θα μας έχεις ακουστά, υποθέτω…»

Πραγματικά, τους *είχα* ακουστά. «Η φήμη σας δεν είναι καλή. Προσπαθήσατε ν'αρπάξετε την εξουσία από το Συμβούλιο και να διοικήσετε μόνοι σας τη Σερανβέλ, θέλοντας να γίνετε βασιλείς της. Αλλά…» συνοφρυώθηκα, παρατηρώντας την, «εγώ, όταν συνέβησαν αυτά, ήμουν μικρός, Λαντίρα. Κι εσύ δεν πρέπει να είσαι πολύ πιο μεγάλη από μένα.»

«Είμαι ένα χρόνο μεγαλύτερή σου. Όταν ο Οίκος μου εξορίστηκε, ήμουν δεκαεφτά χρονών.» Μου εξήγησε ότι η Αστυνομία της Σερανβέλ τούς είχε καταδιώξει. Τους είχε καταστρέψει. Τους είχε κάνει να μην ξέρουν ποιοι ήταν οι εχθροί και ποιοι οι φίλοι τους. «Είναι σαν τις Σκιές, οι Αστυνόμοι,» είπε η Λαντίρα, κοιτάζοντας τη φωτιά στο τζάκι. «Σαν τις Σκιές που χορεύουν γύρω από τη Μεγάλη Φλόγα, περιμένοντας να πεταχτούν και να σε κατασπαράξουν.» Ρίγησε· το κατάλαβα απ'τον τρόπο που κινήθηκαν οι εκτεθειμένοι ώμοι της.

«Δεν μας έκαναν, όμως, όλοι το ίδιο κακό,» είπε, στρέφοντας το βλέμμα της επάνω μου, πάλι. «Υπήρχαν κάποιοι που μόνο παρακολουθούσαν τις κινήσεις μας· κάποιοι που σαμπόταραν τα σχέδιά μας· κάποιοι που μας έβαζαν τρικλοποδιές ακόμα και σε πράγματα άσχετα με τις απόπειρές μας να καταλύσουμε το Συμβούλιο· αλλά υπήρχαν και κάποιοι που σκότωσαν συγγενείς μου, Φαρλάνο… και γι'αυτούς το μίσος μου είναι δυνατό.» Τα μάτια της στένεψαν. «Οι

περισσότεροι δεν ξέρω ποιοι είναι. Όμως… μια συγκεκριμένη γυναίκα. Μια η οποία βρισκόταν στις κατώτερες τάξεις της Αστυνομίας. Αυτή την είδαμε, μάθαμε ποια είναι. Ατένισα η ίδια το πρόσωπό της…»

«Είπες ότι *βρισκόταν* στις κατώτερες τάξεις της Αστυνομίας; Δεν βρίσκεται πλέον;»

«Όχι.» Το μειδίαμα της Λαντίρα ήταν γεμάτο σκοτεινή ικανοποίηση. «Την έδιωξαν, εδώ κι έξι χρόνια.»

«Πώς το έμαθες;»

«Σου είπα, έχω ακόμα συνδέσμους μέσα στην Πόλη των Ανοιγμάτων. Παλιούς φίλους της οικογένειάς μου.»

«Κι αυτοί οι φίλοι σου είναι μέλη της Αστυνομίας;» απόρησα. Προσωπικά, για την Αστυνομία της Σερανβέλ είχα ακούσει μονάχα φήμες· δεν ήξερα αν καν *υπήρχε*, μέχρι σήμερα, που μου διαβεβαίωσε την ύπαρξή της η Λαντίρα.

«Όχι, δεν είναι. Ή ίσως και να είναι· πώς να ξέρω; Οι Αστυνόμοι ποτέ δεν αποκαλύπτουν τις ταυτότητές τους. Όπως και νάχει, η Ναράμια δεν βρίσκεται, πλέον, στις τάξεις της Αστυνομίας· γι'αυτό είμαι βέβαιη, γιατί την παρακολουθώ όσο καλύτερα μπορώ. Και θα την εκδικηθώ, Φαρλάνο. Για τους θανάτους που προκάλεσε στην οικογένειά μου, θα πληρώσει. Θα πληρώσει ακριβά.»

«Τι δουλειά κάνει, τώρα;» τη ρώτησα.

«Τυχοδιωκτικές δουλειές. Μαζί με κάτι ρεμάλια, απ'ό,τι έχω μάθει. Γνωρίζω και τα ονόματά τους: Γκαήρμο, Σιάτρο, Πασνάλο, Νιλιάνα. Ένας κι ένας, όλοι τους. Του σκοινιού και του παλουκιού.»

«Γιατί την έδιωξαν από την Αστυνομία;» θέλησα να μάθω.

«Για κατάχρηση εξουσίας και ανυπακοή στους ανώτερούς της. Παράκουσε κάποιες διαταγές. Περισσότερα, δυστυχώς, δεν ξέρω.»

«Χμμ…» Μια σκέψη ήρθε στο νου μου, και χαμογέλασα, άθελά μου.

«Τι;»

«Δε μου λες, αυτή η Ναράμια και τα ρεμάλια με τα οποία συναναστρέφεται και συνεργάζεται θα προσπαθούσαν να βρουν έναν χαμένο θησαυρό, αν είχαν την ευκαιρία;»

«Υποθέτω πως ναι. Αλλά τι σχέση–;»

«Και θα μπορούσες εσύ, κάπως (μέσω των διασυνδέσεών σου στην Πόλη των Ανοιγμάτων, για παράδειγμα), να τους προμηθεύσεις έμμεσα μ'έναν χάρτη θησαυρού;»

«Δε σε καταλαβαίνω, Φαρλάνο. Γιατί να ήθελα να το κάνω αυτό;»

«Θα μπορούσες;»

Η Λαντίρα συνοφρυώθηκε, σκεπτική. «Ναι, θα μπορούσα,» αποκρίθηκε, τελικά.

«Τέλεια,» της είπα. «Θα σου ετοιμάσω την καλύτερη εκδίκηση που μπορείς να φανταστείς!»

Έτσι, κάναμε τις κατάλληλες προετοιμασίες στους βάλτους Λό'ορ-θιλ και, μετά, ρίξαμε το δόλωμά μας, περιμένοντας το ψαράκι να τσιμπήσει. Και τσίμπησε. Η Ναράμια πήγε στα επικίνδυνα έλη και, όπως αργότερα πληροφορηθήκαμε, μέσω των διασυνδέσεων της Λαντίρα, ήταν η μόνη που επέστρεψε. Ένα πλοίο των Πτεράργυρων την είχε σώσει.

Η Λαντίρα εξοργίστηκε απ'αυτό. «Γιατί η σκύλα να είναι ζωντανή; Έπρεπε να είχε *σκοτωθεί* εκεί! Να είχε σκοτωθεί μαζί με τους συντρόφους της, με το χειρότερο δυνατό θάνατο!»

Μετά, όμως, από δυο χρόνια, μια άλλη πληροφορία έφτασε στ'αφτιά της: ότι η Ναράμια είχε κολλήσει μια ασθένεια που ονομαζόταν *αραχνοφανές εσωδερμικό άλγος* και έκανε το παν για να βρει θεραπεία, ταξιδεύοντας από τη μια άκρη στην άλλη, πηγαίνοντας σε μέρη που δεν είχε ξαναπάει ποτέ της.

«Τι αρρώστια είν'αυτή;» με ρώτησε η Λαντίρα, παραξενεμένη.

Εγώ γέλασα. «Δε θυμάσαι τι σου είχα πει για το φυτό ελογενής δηλητηριώδης ανελαστική περιπλοκάς; Μια γρατσουνιά φτάνει για να σε κολλήσει εσωδερμικό άλγος. Είναι καλύτερα, λοιπόν, που η Ναράμια έζησε, Λαντίρα. Η εκδίκησή σου είναι χειρότερη έτσι. Είμαι βέβαιος ότι, σύντομα, θ'ακούσεις και για την αυτοκτονία της. Όσοι έχουν το άλγος, στο τέλος, καταλήγουν να πάρουν την ίδια τους τη ζωή.»

Ωστόσο, τέτοια νέα ποτέ δεν ήρθαν. Η Ναράμια εξακολουθούσε να ζει και να προσπαθεί να βρει θεραπεία για την ασθένειά της.

Η Λαντίρα έπαψε να ενδιαφέρεται, σαν, ύστερα από κάποιο καιρό, να είχε αποφασίσει ότι, όντως, ετούτη η εκδίκηση ήταν πιο ταιριαστή, ή σαν να είχε κάτι άλλο στο μυαλό της: κάτι που την απασχολούσε περισσότερο.

Όπως αποδείχτηκε, υποθέτω πως μάλλον ήταν το δεύτερο, παρά το πρώτο.

Ένα βράδυ, μου μίλησε για την Αδελφότητα.

«Έχουμε το δίκτυό μας απλωμένο παντού,» μου εξήγησε. «Σε διάφορες περιοχές. Αλλά μέσα στη Σερανβέλ δεν έχουμε σχεδόν κανέναν. Τους συνδέσμους μου οι άλλοι δεν τους εμπιστεύονται· λένε πως μπορεί σε μένα να δίνουν πληροφορίες ως παλιοί γνωστοί και φίλοι της οικογένειάς μου, μα δε θα προδώσουν ποτέ την πόλη τους. Και έχουν δίκιο, νομίζω.»

Οι *άλλοι*, που ανέφερε η Λαντίρα, ήταν έξι άνθρωποι: ένας αριστοκράτης κι ένας έμπορος από τη Βένμιρχ, μια εμπόρισσα από τη Σέλβιργκιμ, κι ένας έμπορος από την Άγκραμ, όσον αφορά τις Τρεις Πόλεις· επίσης στο κόλπο ήταν μπασμένος ένας πειρατής, που κούρσευε πλοία στα νερά νότια της Σερανβέλ, καθώς κι ένας λήσταρχος του Φερντίν-Ος. Είχαν πάρει την ονομασία «η Αδελφότητα του Βορρά», και σκοπός τους ήταν να προωθήσουν τα εμπορικά τους συμφέροντα (και να αυξήσουν τα κέρδη τους) στην ευρύτερη περιοχή, σαμποτάροντας τους Σερανβέλιους εμπόρους, οι οποίοι είχαν αποδειχτεί επικίνδυνοι για όλους, καθώς γίνονταν ολοένα και πιο επιτυχημένοι και πλούσιοι.

Η Λαντίρα ήταν, ασφαλώς, επίσης μέλος αυτής της Αδελφότητας.

«Από πότε είσαι ανάμεσά τους;» τη ρώτησα.

«Εδώ κι ένα χρόνο. Επικοινώνησαν μαζί μου μόλις έμαθαν ποια είμαι και από πού κατάγομαι.»

«Και δε μου είπες τίποτα.» Το γεγονός με είχε πειράξει, όφειλα να παραδεχτώ. Νόμιζα ότι ήμασταν πολύ κοντά, και λέγαμε τα πάντα ο ένας στον άλλο. Υπήρχαν, μάλιστα, φορές που είχα σκεφτεί να της προτείνω να παντρευτούμε, μα συνεχώς το ανέβαλλα. Εξάλλου, εκείνη ήταν από αριστοκρατική οικογένεια· οι δικοί μου συγγενείς δεν ήταν αριστοκράτες, και μια αριστοκράτισσα δε θα παντρευόταν, κανονικά, κάποιον σαν εμένα. Βέβαια, εδώ όπου βρισκόμασταν, αυτό μάλλον δεν είχε και μεγάλη σημασία· ήμασταν κι οι δύο εξόριστοι από τη Σερανβέλ. Αλλά, και πάλι, κάτι με συγκρατούσε. Και ίσως, τελικά, να ήταν μια εσωτερική διαίσθηση που είχα, η οποία μου έλεγε ότι *νόμιζα* πως είμαστε τόσο κοντά, εγώ κι η Λαντίρα, ενώ, στην πραγματικότητα, δεν ήμασταν.

«Δεν υπήρχε λόγος να σ'το πω,» μου αποκρίθηκε. «Δεν ήμουν ακόμα βέβαιη αν έπρεπε.» Και, αγνοώντας το σαν να ήταν κάτι ασήμαντο, συνέχισε να μου μιλά για τα σχέδια της Αδελφότητας, τα οποία δεν είχαν μπει ακόμα σε εφαρμογή, γιατί χρειάζονταν να έχουν κάποιους έμπιστους ανθρώπους στο *εσωτερικό* της Πόλης των Ανοιγμάτων. Δεν έφτανε να έχουν απλώσει τα δίχτυα τους τριγύρω. «Που, αν το σκεφτείς, δεν είναι και πολύ απλωμένα. Αυτοί που βρίσκονται στις Τρεις Πόλεις δε μετράνε, γιατί, προφανώς, από εδώ ξεκίνησε η Αδελφότητα. Οπότε, έχουμε μόνο έναν πειρατή κι έναν λήσταρχο για συμμάχους. Αρκετά ισχυρούς ανθρώπους, βέβαια, όμως είναι *δύο*, όχι περισσότεροι.

»Αλλά, όπως και νάχει, το βασικό είναι ότι, χωρίς κάποιους μέσα στη Σερανβέλ, δεν μπορούμε να παρακολουθήσουμε το ίδιο γρήγορα τις κινήσεις των εμπόρων, ούτε να αντιδράσουμε αμέσως βάσει αυτών. Κι όπως καταλαβαίνεις, δεν μπορώ να χρησιμοποιήσω τους συνδέσμους μου για τούτο το σκοπό. Δεν μπορώ να αλληλογραφώ μαζί τους κάθε λίγο και λιγάκι, ρωτώντας τους τι κάνει ο ένας έμπορος κι ο άλλος. Θα με υποψιαστούν.»

«Λογικά, ναι. Τι σκέφτεσαι, λοιπόν;»

«Να πάω η ίδια στη Σερανβέλ–»

«Αν σε πιάσουν–»

«Θα με σκοτώσουν, το ξέρω. Αλλά *δεν* θα με πιάσουν. Δε θα πω σε κανέναν το πραγματικό μου όνομα, και θ'αλλάξω το χρώμα των μαλλιών μου. Θα τα βάψω μαύρα. Ήμουν μικρή, όταν εγκατέλειψα την Πόλη των Ανοιγμάτων, και δεν πρόκειται κανείς να μ'αναγνωρίσει.»

«Τα μάτια σου θα εξακολουθούν να είναι γαλανά…» της θύμισα.

«Το ξέρω, αλλά τι να γίνει; Υπάρχουν κι άνθρωποι με μαύρα μαλλιά και γαλανά μάτια.»

Μειδίασα. «Μπορώ να το φροντίσω.»

«Μπορείς να κάνεις τα μάτια μου ν'αλλάξουν χρώμα;»

Ένευσα.

Με φίλησε, σταυρώνοντας τους πήχεις της πίσω απ'το λαιμό μου.

«Ωστόσο,» της είπα, όταν το φιλί μας τελείωσε, «εξακολουθώ να πιστεύω ότι είναι επικίνδυνο.»

«Δε θα έρθεις, δηλαδή;»

«Το υπέθεσα ότι γι'αυτό μού μίλησες…» Έσμιξα τα χείλη, διστακτικά, κι ακόμα θυμάμαι τον τρόπο με τον οποίο με κοίταξε: ένα βλέμμα που φανέρωνε, συγχρόνως, απορία και οργή.

«Δεν επιθυμείς εκδίκηση, Φαρλάνο; Δε θέλεις να εκδικηθείς γι'αυτό που σου έκαναν;»

Η αλήθεια ήταν πως, ναι, ήθελα. Ήθελα εκδίκηση. Αλλά όχι μόνο αυτό. Πολλές φορές, σκεφτόμουν τις διαφορές ανάμεσα στους αλχημιστές εδώ, στις Τρεις Πόλεις, κι εκεί, στη Σερανβέλ. Εδώ, υπήρχε οργάνωση, υπήρχε *τάξη*· κι από την οργάνωση και την τάξη προερχόταν και η *δύναμη*. Η ενωμένη και ισχυρή Συντεχνία των Τριών Πόλεων πρόσφερε στους αλχημιστές κάτι που η αντίστοιχη – και σχεδόν ανύπαρκτη (ουσιαστικά, μόνο στα χαρτιά υπήρχε)– Συντεχνία Αλχημιστών της Σερανβέλ δεν μπορούσε να προσφέρει. Οι αλχημιστές της Πόλης των Ανοιγμάτων δε διέφεραν από τον οποιονδήποτε έμπορο· πουλούσαν την πραμάτεια τους κι αυτοί· και οι Αρχές, όποτε ήθελαν, ζητούσαν αυθαίρετα τις υπηρεσίες τους.

Αυτό, όμως, ίσως θα μπορούσε ν'αλλάξει. Όταν η Σερανβέλ έφτανε στο όριο της οικονομικής καταστροφής, τότε οι αλχημιστές της θα μπορούσαν να ενωθούν και να την αναδημιουργήσουν. Να θέσουν άλλους νόμους για εκείνους. Νόμους υπέρ τους.

Εγώ θα μπορούσα να υποκινήσω αυτή την κατάσταση. *Εγώ* θα μπορούσα να φτιάξω μια Συντεχνία Αλχημιστών της Σερανβέλ σύμφωνα με τις προδιαγραφές των Τριών Πόλεων.

Και δε θα ήταν παραπάνω από τέλεια αυτή η εκδίκηση;

Απομακρυνόμενος από τα χέρια της Λαντίρα, πλησίασα ένα μπαούλο και, ανοίγοντάς το, πήρα από μέσα ένα αντικείμενο που ήταν τυλιγμένο σε δέρμα και που είχα να ξετυλίξω καιρό πολύ. Χρόνια.

Τώρα, το ξετύλιξα, αφήνοντας το φως της φωτιάς του τζακιού να κάνει την επιφάνειά του να γυαλίσει. Το πρόσωπό μου καθρεπτίστηκε επάνω στη χάλκινη μάσκα που, πριν από μια ζωή ολόκληρη, μου είχε δώσει ο αδελφός μου, Αρτάμο.

«Τι είν'αυτό;» με ρώτησε η Λαντίρα.

Μειδιώντας, φόρεσα τη μάσκα και στράφηκα να την ατενίσω. «Το νέο μου πρόσωπο. Το πρόσωπο με το οποίο θα με ξαναμάθει η Σερανβέλ.»

Η Λαντίρα γέλασε.

Και την επόμενη ημέρα με σύστησε στην εμπόρισσα της Αδελφότητας που βρισκόταν στη Σέλβιργκιμ και η οποία ονομαζόταν Ραθκάμλη. Ήταν μια χοντρή γυναίκα, γύρω στα εξήντα. Είχε τα μαλλιά της δεμένα κότσο, ντυνόταν με φαρδιά φορέματα γεμάτα πτυχές, και κάπνιζε συνεχώς μια μακριά πίπα. Επίσης, ήταν *τετραπέρατη*, παρατήρησα. Ήξερε πολλά κι ελάχιστα τής ξέφευγαν. Η συζήτησή της μαζί μου κράτησε αρκετή ώρα, και μου εξήγησε πώς λειτουργούσε η Αδελφότητα και τι ήθελε. Μου διευκρίνισε ότι, αν ήταν να γίνω μέλος της, θα έπρεπε να συνεργαστώ πλήρως. Αν προσπαθούσα να προδώσω τους υπόλοιπους–

Τη διαβεβαίωσα, προτού με απειλήσει, πως δεν υπήρχε λόγος για απειλές. Ήμουν παραπάνω από πρόθυμος να συνεργαστώ μαζί τους, και αποκλείεται να τους πρόδιδα. Άλλωστε, δε χρωστούσα τίποτα στους Σερανβέλιους, οι οποίοι είχαν προσπαθήσει να με καταστρέψουν.

Μετά από την κουβέντα μου με την κυρία Ραθκάμλη, αρχίσαμε να προετοιμαζόμαστε, για να βάλουμε το σχέδιό μας σε εφαρμογή. Η Λαντίρα μάζεψε από τους συνδέσμους της όσες πληροφορίες νόμιζε ότι θα μας χρειάζονταν για να εγκατασταθούμε στην Πόλη των Ανοιγμάτων. («Είσαι σίγουρη πως δε θα σε υποψιαστούν μ'αυτές τις επιστολές;» τη ρώτησα· κι εκείνη μού απάντησε: «Δεν υπάρχει λόγος ανησυχίας. Είναι συνηθισμένο για τους αριστοκράτες να συζητάνε τι έχουν απογίνει ορισμένα σπίτια στη Συνοικία των Ερειπίων.») Εγώ έστειλα μήνυμα στον αδελφό μου –ο οποίος ήταν, πλέον, μέλος της Συντεχνίας των Διαμορφωτών και Γυρολόγος–, λέγοντάς του πως θα ερχόμουν στην πόλη, κρυφά, και πως μπορούσαμε να συναντηθούμε, αν το επιθυμούσε. Η απάντησή του ήταν όχι μόνο θετική, αλλά *ενθουσιώδης*. Πράγμα για το οποίο χάρηκα, καθώς σκόπευα να τον βάλω κι αυτόν στην Αδελφότητα. Ο Αρτάμο ήταν πάντοτε φιλόδοξος, κι απ'ό,τι είχα καταλάβει από τις τελευταίες επιστολές που είχα ανταλλάξει μαζί του, τούτο δεν είχε αλλάξει καθόλου. Αν μη τι άλλο, ο αδελφός μου, με την άνοδό του στη Συντεχνία των Διαμορφωτών, είχε γίνει *ακόμα* πιο φιλόδοξος. Μου έλεγε πως επιθυμούσε το όνομά του να μείνει στην Ιστορία της Σερανβέλ. *Λοιπόν, καλέ μου Αρτάμο,* σκέφτηκα, διαβάζοντας το τελευταίο του γράμμα που είχα στα χέρια μου, *τώρα θα βρεις την ευκαιρία που πάντοτε περίμενες. Ή, μάλλον, η ευκαιρία θα έρθει να βρει εσένα.*

Προτού αναχωρήσουμε για τη Σερανβέλ, ρώτησα τη Λαντίρα αν είχε αναφέρει τίποτα απ'όλα τούτα σε κανέναν από τους κοντινούς της συγγενείς που ζούσαν ακόμα (δύο από τους οποίους ήταν εγκαταστημένοι στη Σέλβιργκιμ). Εκείνη μού απάντησε πως είχε προτιμήσει να μην τους μπλέξει, διότι, απ'όσο είχε συζητήσει μαζί τους, είχε φτάσει στο συμπέρασμα ότι δε θα ήταν πρόθυμοι να βοηθήσουν.

«Ορισμένοι, μάλιστα, είμαι βέβαιη πως έχουν αποδεχτεί την ήττα τους!» μου είπε, και η οργή ήταν φανερή στην όψη και στα λόγια της. «Ακόμα κι αυτοί, όμως,» πρόσθεσε, «θα έρθουν στη Σερανβέλ, αν τα πράγματα αλλάξουν. Δεν υπάρχει αμφιβολία για τούτο.»

«Και, σίγουρα, εσύ θα κάνεις το παν για να αλλάξουν…»

«Όταν η οικονομία παραλύει, Φαρλάνο, ολόκληρη η *πόλη* παραλύει. Όταν η οικονομία πεθαίνει, ολόκληρη η πόλη πεθαίνει. Και τότε, είναι ο καιρός για αλλαγές. Μεγάλες αλλαγές.»

Μετά από καμια ώρα, της είπα: «Υπάρχει ακόμα ένα πράγμα που πρέπει να κάνω, προτού πάμε στη Σερανβέλ.»

«Τι πράγμα;»

Κοίταξα το πέτρινο δαχτυλίδι στο χέρι μου. Το περιέστρεψα με τον αντίχειρά μου. «Πρέπει να ταξιδέψω στους βάλτους Λό'ορ-θιλ.»

«Γιατί;»

«Θα πάρω ένα Λό'ορ μαζί μου.»

«Ένα *Λό'ορ*;»

Γέλασα. «Ω, ναι. Δε σου έχω πει ότι ξέρω πώς να τα ελέγχω;»

Η αιφνιδιασμένη της έκφραση ήταν παραπάνω από ικανοποιητική. «Μου έχεις πει ότι ξέρεις πώς να τα αποφεύγεις…»

«Δεν έχεις μόνο εσύ τα μυστικά σου, Λαντίρα.»

Την επόμενη ημέρα, ένα πλοίο μάς περίμενε στο λιμάνι της Σέλβιργκιμ. Κι εκεί μάθαμε ότι υπήρχαν κι άλλοι, πέραν από εμάς, με μυστικά. Συναντήσαμε έναν άντρα που ισχυρίστηκε πως ήταν μέλος της Αδελφότητας. Όχι απλώς ένας υπηρέτης, ένας μισθοφόρος, ή ένας κατάσκοπός της. Αλλά ένας από τους ανθρώπους που έπαιρναν αποφάσεις.

Μόλις το σκάφος ξεκίνησε, μας πήρε παράμερα και μας μίλησε για διάφορα ζητήματα, απαιτώντας, συγχρόνως, να του πούμε ακριβώς τα σχέδιά μας. Ο ίδιος συστήθηκε ως Βάναριλ και δήλωσε πως ήταν από την Ένταργκ.

Από την Ένταργκ; σκέφτηκα, όταν το άκουσα αυτό. *Από τους* μάγους *της Ένταργκ;* Στο στέρνο του κρεμόταν ένας οκτάγωνος κρύσταλλος, πλαισιωμένος από χρυσάφι, λαξεμένο σαν άγρια άνθη. Ναι, ο άντρας αυτός *πρέπει* να ήταν μάγος της Ένταργκ, διότι είχα ακούσει πως αντλούσαν τις τρομερές τους δυνάμεις από κρυστάλλους. Κι επιπλέον, ο αέρας δύναμης και σιγουριάς γύρω του επιβεβαίωνε τις υποψίες μου.

«Τι σχέση έχει η Ένταργκ μαζί μας;» ρώτησε η Λαντίρα. «Δε μας είχε πληροφορήσει κανένας για εσάς.»

«Το ξέρω,» είπε ο Βάναριλ. «Δε σας είχαν πληροφορήσει για εμένα γιατί δεν το *επιθυμούσα* να σας πληροφορήσουν.»

«Ποιος ο λόγος;»

«Αυτό το ερώτημα μπορεί, εύκολα, και να αντιστραφεί,» αποκρίθηκε ο Βάναριλ· και με τούτα τα λόγια έμοιαζε να διευκρινίζει ότι δε θα έδινε καμια άλλη εξήγηση (ακόμα, τουλάχιστον). «Επίσης, από εδώ και στο εξής, θα με αποκαλείται '*Ναθ* Βάναριλ'.»

«Γιατί;» τον ρώτησα.

«Είναι ο τίτλος μου στην Έντναργκ. Και ισχύει και εδώ… και παντού.»

«Είσαι από τους μάγους, έτσι δεν είναι;»

Απάντηση δεν πήρα, αλλά ήταν προφανές, ούτως ή άλλως.

Όταν ζήτησα από τον καπετάνιο του πλοίου μας να σταματήσει κοντά στους βάλτους Λό'ορ-θιλ, στο χωριό που ονομαζόταν Νά'αλκρικ, ο Βάναριλ με ρώτησε τι είχα στο μυαλό μου. Του εξήγησα ότι θα πήγαινα να πάρω ένα Λό'ορ.

Με αγριοκοίταξε· τα μάτια του έμοιαζαν να πετάνε σπίθες. «Δε μου το ανέφερες πριν, Φαρλάνο. Να μην επαναληφθεί.»

Ποιος νομίζεις ότι είσαι; σκέφτηκα αυθόρμητα. Αλλά, ύστερα, συλλογίστηκα πως ένας μάγος της Έντναργκ ήταν, όντως, Κάποιος (με κεφαλαίο κάπα), όπως Κάποιος ήταν κι ένας ιερέας της Φλόγας. Δεν ήταν κανονικοί άνθρωποι· είχαν δυνάμεις πέρα από τις ανθρώπινες: πέρα ίσως κι από την ανθρώπινη φαντασία.

«Δεν το ανέφερα γιατί θεώρησα ότι δεν αφορούσε άμεσα τα σχέδιά μου στη Σερανβέλ, Ναθ Βάναριλ,» εξηγήθηκα.

«Πώς θα πιάσεις το Λό'ορ;» με ρώτησε ο μάγος, αγνοώντας πλήρως τη δικαιολογία μου.

«Έχω τους τρόπους μου…»

«Προσπαθείς να παραστήσεις τον μυστηριώδη, αλχημιστή;» Τα μάτια του Βάναριλ στένεψαν, και οι σπίθες μέσα τους θέριεψαν.

«Δεν είμαι υποχρεωμένος να σου εξηγήσω πώς εξασκώ την τέχνη μου,» αποκρίθηκα, σταθερά. «Γιατί, αν είμαι, τότε αυτό δεν είναι κάτι για το οποίο με πληροφόρησαν προτού μπω στην Αδελφότητα. Κι αν μου το είχαν πει, ίσως τώρα να μην ήμουν εδώ.»

Ο Βάναριλ έμεινε σιωπηλός για λίγο, μονάχα ατενίζοντάς με. Τα μάτια του, σταδιακά, γαλήνεψαν. «Πολύ καλά,» είπε. «Όμως μη μας καθυστερήσεις, με την… *τέχνη* σου.»

Δεν τους καθυστέρησα.

Αλλά, απ'ό,τι είδα στο υπόλοιπο ταξίδι, ο Βάναριλ με είχε αντιπαθήσει για τα καλά, και η αντιπάθειά του αυτή δε θα έφευγε σύντομα.